

Giới thiệu Nguyên Tôn

Nhóm Dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Dùng huyền hoàng khí bạn thân sở hữu, mọi thứ thiên địa nhật nguyệt tinh đều bị ta nuốt hết.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mãng tước nuốt rồng

Bên trong nội điện đèn đuốc sáng trưng, xa hoa tráng lệ, khí thế uy nghiêm, bên trong điện có thấp trường minh đăng, bên trong đang đốt một viên đá xanh, khói xanh lượn lờ bay lên, vẩn vút trong điện.

Đó chính là thanh đàn thạch, khi đốt cháy sẽ tỏa ra một hương thơm lạ lùng, có hiệu quả ngưng thần tĩnh khí, là vật cần chuẩn bị cho những lúc tu luyện, bất quá giá cả của thứ này cũng không rẻ, có thể dùng nó như một loại hương liệu thể này, đủ để nói rõ chủ nhân của nơi đây có địa vị không tầm thường.

Bên trong nội điện, một nam tử trung niên thân mặc y phục màu vàng sáng đang chấp tay đứng, hắn có gương mặt kiên nghị, trong mắt lộ ra vẻ uy nghiêm, rõ ràng có địa vị cao, mà sau lưng của hắn thì ẩn ẩn có khí tức bốc lên, tựa như lửa cháy lại như sấm dậy, phát ra tiếng nổ vang trầm thấp.

Chẳng qua, nếu như nhìn về phía cánh tay phải của hắn thì sẽ phát hiện nó trống không, bởi vì đã cụt một tay.

Còn có một mỹ phụ vận cung trang đứng bên cạnh hắn, nàng có thân hình mảnh mai, dung mạo xinh đẹp lại thông dong, bất quá trên mặt nàng vẫn lộ ra vẻ suy yếu nhợt nhạt.

Mà lúc này, dù bản thân có địa vị không thấp, nhưng trên gương mặt của hai người đều có phần lo lắng bất an, đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy ở trên giường có một thiếu niên tuổi chừng mười ba mười bốn tuổi đang ngồi xếp bằng, thân hình của thiếu niên có vẻ gầy gò, hai mắt nhắm nghiền, trên gương mặt non nớt đáng lẽ nên có vẻ sáng sủa phấn chấn của một thiếu niên, ấy thế mà vẫn bị một cổ huyết khí quấn quanh.

Cổ huyết khí quý dị kia chạy dọc bên dưới làn da của hắn, ẩn ẩn tựa như còn có tiếng rồng ngâm oán độc truyền ra.

Mà nương theo tiếng rồng ngâm kia, gân xanh trên trán của thiếu niên cũng giật mạnh, thân thể run lên bần bật, gương mặt trở nên vẩn vọ, giống như đang phải gánh chịu nỗi thống khổ khó mà nói rõ.

ở bên cạnh thiếu niên, một vị lão giả đầu tóc bạc phơ cầm một chiếc gương đồng trong tay, bên trên gương đồng phát ra quang mang nhu hòa, chiếu lên thân thể của thiếu niên kia, mà sau khi ánh sáng chiếu xuống thì huyết khí quý dị trên mặt của thiếu niên cũng bắt đầu dừng lại từ từ.

Huyết khí khi giằng co chừng một nén nhang, cuối cùng cũng bắt đầu rút lui dần, sau cùng rút về lòng bàn tay của thiếu niên.

Lão giả tóc trắng nhìn thấy một màn này thì lập tức thờ phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, sau đó xoay người lại, khom người nói với nam tử trung niên và mỹ phụ mặc cung trang đang lo lắng đứng chờ ở bên cạnh:

- Chúc mừng vương thượng, vương hậu, rốt cuộc điện hạ cũng đã vượt qua được cửa ải ba năm này, ba năm tiếp theo hẳn là sẽ không có việc gì.

Nam tử trung niên và mỹ phụ mặc cung trang kia nghe thấy thế thì trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng, hai nắm tay siết chặt cũng dần buông lỏng.

- Tàn Sur, Nguyên Nhi năm nay cũng đã mười ba tuổi, những thiếu niên bình thường ở tuổi này đều đã hình thành bát mạch, có thể bắt đầu tu luyện, vậy Nguyên Nhi thì sao?

Nam tử uy nghiêm thân mặc hoàng bào kia nhìn về phía lão giả tóc trắng hỏi dò với vẻ chờ mong.

Nghe thấy hắn hỏi vậy, vẻ mặt của lão giả tóc trắng lập tức lộ ra vẻ ủ rũ, hắn khẽ lắc đầu, nói:

- Vương thượng, lần này lão phu vẫn không thăm dò được bát mạch bên trong cơ thể của điện hạ...

Nam tử uy nghiêm nghe thấy thế thì trong ánh mắt cũng dần tối lại.

ở trong thiên địa này, tu hành chi đạo, bắt đầu từ trong cơ thể con người, trong cơ thể con người có vô số kinh mạch, mà thứ quan trọng nhất trong đó chính là bát đại mạch, ngoại trừ một số tình huống đặc biệt ra thì trong cơ thể của người bình thường sẽ dần dần hình thành bát mạch ở độ tuổi chừng mười hai mười ba gì đó, lúc này, cần phải tìm ra bát mạch trong cơ thể, chỉ khi nào tìm ra được bát mạch trong cơ thể thì mới có thể bắt đầu tu luyện, thôn nạp nguyên lực đất trời, đã thông bát mạch.

Đây là khai mạch cảnh, điểm bắt đầu của tu luyện.

Còn tu luyện giả thì nhờ vào việc hấp thụ bản nguyên chi lực của thiên địa, cho nên tự động thoát thai hoá cốt, cũng được gọi là nguyên sư.

Tần Sư nhìn thấy vẻ mặt âm đạm của nam tử trung niên, trong lòng cũng có phần không nỡ, thở dài một tiếng, nói:

- Điện hạ vốn là thánh long chi mệnh, vốn sẽ kinh điển nhân thế, ngao thị thương khung, sao lại gặp phải kiếp nạn này...

Nam tử trung niên siết chặt nắm tay, vành mắt của mỹ phụ mặc cung trang đứng bên cạnh cũng đỏ hoe, sau đó che miệng ho khan vài tiếng.

- Xin vương hậu bảo trọng thân thể, lúc trước ngài đã tổn thất rất nhiều tinh huyết để tắm rửa cho điện hạ, không thể để tâm tình bị kích động.

Tần Sư thấy thế thì vội vàng lên tiếng khuyên giải.

Mỹ phụ mặc cung trang kia chỉ khoát tay, ánh mắt buồn bã nhìn về phía thiếu niên đang ngồi xếp bằng trên giường, nói:

- Độc trong cơ thể Nguyên Nhi, ba năm sẽ bộc phát một lần, lần sau lại càng lợi hại hơn lần trước, nếu muốn trừ bỏ tận gốc thì chỉ có thể dựa vào chính bản thân nó, nhưng bây giờ bát mạch của nó không xuất hiện, ba năm sau phải làm sao đây?

Tần Sư im lặng hồi lâu mới chậm rãi đáp lời:

- Ba năm sau, sẽ không thể dùng ngoại lực để áp chế nữa, nếu như vẫn cứ như thế thì chỉ sợ tính mạng của điện hạ sẽ gặp nguy hiểm.

Hắn vừa nói xong thì bên trong nội điện lập tức trở nên trầm mặc, nam tử trung niên siết chặt hai nắm đấm, thân hình khẽ run lên, còn mỹ phụ mặc cung trang kia thì lại che miệng khóc nức lên.

- Nói vậy... Thọ mệnh của con chỉ còn lại ba năm nữa thôi?

Trong cảnh lặng im, đột nhiên có một giọng nói có phần non nớt, nhưng lại vô cùng bình tĩnh vang lên.

Ba người ở bên trong đại điện nghe thấy thì đều giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên trên giường không biết đã mở mắt ra từ lúc nào, đang nhìn về phía họ.

Ba người nhìn nhau một cái, rõ ràng đều không ai ngờ rằng thiếu niên sẽ tỉnh lại nhanh như thế, phải biết rằng trước kia hắn phải mê man hai ba ngày mới có thể tỉnh lại.

- Nguyên Nhi...

Thiếu niên được gọi là Nguyên Nhi kia tên là Chu Nguyên, còn nam tử trung niên và mỹ phụ mặc cung trang trước mắt này chính là vương thượng và vương hậu của Đại Chu vương triều, Chu Kinh và Tần Ngọc.

Chu Nguyên mấp máy môi, gương mặt non nớt tái nhợt, có lẽ bởi vì từ nhỏ thân thể đã gầy yếu, hắn chỉ có thể đọc sách nhiều hơn mà thôi, cho nên nhìn qua cũng có khí chất văn nhược, hắn im lặng một lát mới chậm rãi xòe bàn tay ra.

Chỉ thấy ở lòng bàn tay của hắn đúng là có một đoàn huyết sắc sậm màu, đoàn huyết sắc kia giống như dấu ấn tòi từ tận sâu trong máu thịt, nó khẽ cựa quậy, nhìn qua giống như một con huyết long đang giương nanh múa vuốt, mơ hồ, dường như có một tầng oán khí nồng đậm phát ra từ bên trong nó, khiến cho người ta không rét mà run.

- Phụ vương, mẫu hậu... lần này, hai người cũng nên nói cho con biết, rốt cuộc trên người con đã xảy ra chuyện gì rồi?

Chu Nguyên nhìn chăm chăm vào thứ trông giống như một con huyết long nho nhỏ trong lòng bàn tay của mình, cắn chặt hàm răng, chính là thứ này, khiến hắn phải gánh chịu nỗi thống khổ sống không bằng chết.

Cứ cách ba năm một lần, vật này sẽ bắt đầu tác quái, giống như muốn thôn phệ từng tấc từng tấc huyết nhục khắp toàn thân của hắn vậy, mang tới nỗi đau đớn khôn cùng.

Nghe thấy Chu Nguyên nói vậy, sắc mặt của Chu Kinh và Tần Ngọc đều trở nên trắng bệch không còn một giọt máu, đặc biệt là Chu Kinh, siết chặt nắm đấm, trên mặt lộ ra vẻ hối hận và tự trách khôn cùng.

Im lặng hơn nửa ngày sau, không khí đều trở nên nặng nề, Chu Kinh rốt cuộc hít một hơi thật sâu, khàn giọng nói:

- Thứ này là oán long độc.

- Oán long độc?

Chu Nguyên nhàu mày, không rõ là gì.

Bàn tay của Chu Kinh run rẩy sờ lên đầu Chu Nguyên, nói:

- Những chuyện này, bây giờ con cũng nên biết rồi, Nguyên Nhi, con biết không, con chính là thánh long của Chu gia ta!

Chu Nguyên nhin không được mà cười khở một tiếng, có thánh long thể thâm như thế này sao? Ngay cả bát mạch trong cơ thể cũng không tìm thấy.

Chu Kinh ngồi xuống bên cạnh Chu Nguyên, trầm giọng nói:

- Nguyên Nhi, Đại Chu vương triều của chúng ta hôm nay, ở trên Thương Mang Đại Lục này, có lẽ chỉ có thể xem như một tiểu quốc nghèo nàn, nhưng con không biết, mười lăm năm trước, Đại Chu của chúng ta cũng là một đại quốc nguy nga, chư quốc ngưỡng mộ, uy chấn bốn phương.

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Chu Nguyên lộ ra chút kinh ngạc, trên tm này, có vô số vương triều và đế quốc, mà Đại Chu vương triều của bọn họ trong số đó cũng không thể xem như nổi bậc gì, không ngờ lúc trước cư nhiên có địa vị như thế?

- Con có biết Đại Vũ vương triều hay không?

Lúc Chu Kinh nói tới cái tên này, giọng giọng nhấn mạnh từng chữ, giống như khắc cốt ghi tâm.

- Đại Vũ vương triều?

Chu Nguyên khẽ gật đầu, Đại Vũ chính là một trong những vương triều hàng đầu ở tm, quốc vận cường thịnh, có vô số nguyên sur, so với Đại Chu của bọn họ thì có thể nói là người lùn so với người khổng lồ.

Lúc này, hai mắt của Chu Kinh cũng trở nên đỏ bừng, toát ra vẻ hận thù sâu sắc:

- Vậy con có biết, mười lăm năm trước, hoàng thất của Đại Vũ vương triều bây giờ chỉ là bề tôi của Đại Chu vương triều chúng ta hay không?

Trong mắt của Chu Nguyên rớt cuộc xuất hiện vẻ giật mình, hoàng thất của Đại Vũ hiện tại cư nhiên từng là bề tôi của Đại Chu bọn họ? Mười lăm năm trước, Đại Chu bọn họ cư nhiên cường đại đến thế sao?

- Vậy tại sao lại biến thành như thế?

Chu Nguyên nhin không được mà hỏi.

- Trong mấy trăm năm Đại Chu chúng ta thành lập, Vũ gia một mực đi theo chúng ta chinh chiến bốn phương, vô cùng trung thành và tận tâm, sau này Đại Chu chúng ta lập quốc, vì niệm tình công lao của bọn họ, nên phong cho Vũ gia thành Vũ vương, hưởng thụ quyền lớn vô biên, mà Vũ gia cũng thủ hộ ở biên cạnh Đại Chu hơn trăm năm, chấn nhiếp bốn phương.

Thân thể của Chu Kinh khẽ run, trong mắt lộ ra tơ máu:

- Thế nhưng, không ai ngờ tới, mười lăm năm trước, Vũ gia đột nhiên làm phản, mãi cho tới lúc này, hoàng tộc Chu thị chúng ta mới phát hiện, trải qua bao nhiêu năm tháng giấu tòi, Vũ gia đã có được lực lượng vô cùng cường đại, hơn nữa bên trong vương triều có rất nhiều vị vương đều bị hấn lòi kéo.

- Không tới một năm ngăn ngại, Chu thị chúng ta tan tác, chạy trốn một đường thẳng xuống phía nam, trốn về đất tổ của Chu thị ta, cũng chính là khu vực xung quanh Đại Chu chúng ta hiện nay.

- Ta không biết vì sao Vũ gia lại làm phản, địa vị và những gì bọn họ được hưởng ở Đại Chu không hề thua kém gì hoàng tộc...

- Mãi đến sau này, mật thám lấy được một số tình báo từ Vũ gia, đó là một lời tiên đoán đã lưu truyền ở Vũ gia suốt mấy trăm năm...

- Lời tiên đoán gì?

Chu Nguyên giật mình.

Chu Kinh cắn chặt hàm răng, gằn từng chữ một:

- Mãng tước nuốt rồng, Đại Vũ tất hưng!

- Mãng tước nuốt rồng, Đại Vũ tất hưng!

Chu Nguyên thấp giọng đọc lại một lần, cũng không rõ ý nghĩa của nó là gì, bèn hỏi:

- Đây là có ý gì?

Hai mắt của Chu Kinh lúc này đã trở nên đỏ ngầu, hấn nhìn chăm chăm vào vn, ánh mắt vô cùng bi thương:

- Lúc trước ta cũng không biết rốt cuộc là nó có nghĩa gì, mãi cho tới ngày hôm đó...

- Đại Chu chúng ta tan tác, ta suất lĩnh tàn quân của Đại Chu, không ngừng rút lui, Vũ gia đuổi theo không buông, mãi cho tới lúc đuổi tới chân thành Đại Chu, nhưng Vũ gia vẫn không tấn công, giống như đang chờ đợi.

- Chờ đợi cái gì?

Chu Nguyên cảm giác có chút thấp thòm.

Chu Kinh nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên, trên mặt lộ ra vẻ đau thương, tuyệt vọng và phẫn nộ, khiến cho trái tim của Chu Nguyên cũng run lên.

- Bọn chúng đang chờ con chào đời.

Những lời này của Chu Kinh khiến cho trái tim của Chu Nguyên trở nên dồn dập, vẻ mặt kinh ngạc.

Phía bên kia, mẫu thân của Chu Nguyên là Tần Ngọc đã che miệng, phát ra tiếng khóc như bị đè nén đến cùng cực.

- Con có biết lúc con sinh ra thế nào không?

Chu Kinh nhìn Chu Nguyên, đôi mắt đỏ ngầu:

- Nguyên Nhi, ngay vào lúc con chào đời, trên trời có dị tượng, từ khí xuất hiện, có long khí quán thân, tiếng rống ngâm vang trời, chính là thánh long khí tượng.

- Con trời sinh bát mạch đã tự động mở ra, vừa chào đời đã bước qua khai mạch cảnh, trực tiếp dưỡng khí.

- Đây chính là thánh long khí vận trong truyền thuyết, cả trăm vạn người cũng khó có được một người, tương lai có thể vào đại cảnh giới, cùng thiên địa đồng quang, nhật nguyệt đồng thọ, con chính là thánh long mà Chu gia chúng ta trước nay chưa từng có!

Ngữ khí của Chu Kinh vô cùng kích động, toàn thân run mạnh, ngay khi Chu Nguyên sinh ra, hấn kích động đến nhường nào, trời không phụ Chu gia, trong thời khắc nguy nan như thế, để cho Chu gia bọn họ nghênh đón thánh long chào đời.

Chu Nguyên cũng mở to hai mắt, rõ ràng hấn cũng không dám tin khi hấn chào đời lại có dị tượng như thế.

- Vậy.... Vậy tại sao....

Bàn tay của hấn run rẩy ôm lấy vai mình, nếu như hấn là trời sinh bát mạch đã tự khai thì vì sao bây giờ bát mạch trong cơ thể hấn lại không thể tìm thấy được nữa?

Thanh âm kích động của Chu Kinh đột nhiên ngưng bật, ánh sáng le lói trong mắt hấn lúc này dường như đã biến mất hết, chỉ còn lại nỗi bi ai nồng đậm, vẻ mặt xám xịt:

- Bởi vì ngay vào lúc con chào đời, vợ của Vũ vương ở ngoài thành cũng sinh ra một trai một gái, đứa bé trai thân có giao mẫn chi khí, đứa bé gái thì có linh tước chi khí, cũng là thân mang khí vận!

- Mà theo như tình báo chúng ta nhận được thì vợ của Vũ vương đã có thai trọn ba năm, nhưng mãi không sinh ra, nhưng ngay hôm đó đột nhiên lại hạ sinh....

- Lúc trước ta còn không hiểu rõ nguyên do, nhưng khi đó ta rút cuộc cũng hiểu ra, nghe đồn những người sinh ra cùng ngày cùng tháng, có thể thôn phệ số mệnh của nhau, hóa ra Vũ gia đã âm mưu nhiều năm, thứ bọn chúng muốn không chỉ là Đại Chu của ta, mà còn là rồng của Đại Chu ta!

Chu Nguyên há to miệng, cả người lạnh toát:

- Đây là một âm mưu!

Trong thiên hạ nào có chuyện nào trùng hợp như thế, điều này rõ ràng là hơn trăm năm, bọn chúng vẫn luôn mưu toan một âm mưu riêng nhằm vào Chu thị của họ, thậm chí... là chuyên nhằm vào hấn.

Vì lần này, bọn họ thậm chí còn dùng thủ đoạn khiến cho vợ của Vũ vương hoài thai ba năm, chỉ để chờ hấn được sinh ra!

Chu Kinh khẽ gật đầu, khàn giọng nói tiếp:

- Quả thật đây là một âm mưu, Vũ gia đã ẩn nhẫn chờ đợi ở Đại Chu ta mấy trăm năm, nam chinh bắc chiến, lấy đủ lòng tin của Đại Chu ta, nhưng không ai ngờ tới, bọn chúng ẩn nhẫn hơn trăm năm lại là vì chờ con!

- Ngay hôm đó, Vũ vương vào thành, dùng tính mạng của vô số con dân Đại Chu uy hiếp, muốn cướp lấy thánh long khí vận của con ở ngay trước mặt của ta và mẫu hậu con....

Nói tới đây, trong mắt Chu Kinh thậm chí còn tuôn huyết lệ.

Phía bên kia, vẻ mặt của Tần Sư cũng vô cùng đau đớn, hần cũng thấp giọng nói:

- Ngày hôm đó, vương thượng vì bảo vệ điện hạ mà đại đánh một trận ở Đại Chu Sơn với Vũ vương, nhưng không thể địch lại hần, bị hần chém đứt một cánh tay, nếu như không phải vì Vũ vương sợ những người khác hủy đi thánh long khí vận của điện hạ để đồng quy vu tận thì e là vương thượng đã bỏ mạng trong tay hần.

- Vì để thuận lợi cướp đoạt khí vận của điện hạ, Vũ vương đã lập lời thề, trong vòng trăm năm Đại Vũ sẽ không đặt chân vào Đại Chu nửa bước.

Cảnh tượng kinh hoàng đáng sợ năm xưa lại hiện lên từ sâu tận trong trí óc, Tần Ngọc ở bên kia cũng chịu không nổi nữa mà quỳ xuống trước người Chu Nguyên Nguyên Nhi, giờ tay ôm chặt lấy hần, khóc to lên, tiếng khóc như xé nát ruột gan.

- Nguyên Nhi! Nguyên Nhi của ta! Mẫu hậu có lỗi với con!

Ký ức tàn khốc khi đó lại bị nhắc lại, nàng hãy còn nhớ rõ, Nguyên Nhi khi ấy vừa mới chào đời, bị lấy làm mất trận, đặt lên trên tể đàn do Vũ vương bố trí.

Mà ở bên trong tể đàn còn có hai đứa con vừa mới chào đời của Vũ vương.

Chỉ có điều, một người là bị cướp, hai kẻ là được nhận.

Khí vận bị cướp đi. Giống như tách rời máu thịt, loại đau đớn đó khó mà có thể tưởng tượng nổi.

Tần Ngọc khi đó, vừa mới có được niềm vui có con, nhưng lại chỉ có thể trở mặt nhìn con trai bé bỏng của mình nằm trên tể đàn lạnh buốt, gánh chịu nỗi đau đớn khôn cùng, tiếng khóc trẻ thơ vang lên đến khản giọng.

Loại tuyệt vọng và bất lực ấy, gần như khiến cho nàng chịu không nổi mà ngất đi.

Phụt.

Bởi vì tâm trạng quá mức kích động, cho nên mặt mày Tần Ngọc thoáng chốc trắng bệch, phun ra một búng máu tươi, thậm chí tóc của Chu Nguyên Nguyên Nhi.

- Mẫu hậu?! Người làm sao vậy?

Chu Nguyên kinh hãi, vội vàng lau đi vết máu ở khóe miệng của Tần Ngọc.

Tần Sư đứng bên cạnh vội đi tới, lòng bàn tay tỏa ra khí tức nhu hòa, quán chú vào từ đỉnh đầu của Tần Ngọc, giúp nàng ổn định khí huyết trong cơ thể, hần nhìn thoáng qua gương mặt tái nhợt của Tần Ngọc, sau đó quay sang Chu Nguyên nói:

- Điện hạ, người cũng chớ trách vương thượng và vương hậu không thể bảo vệ cho ngài, năm đó vương thượng đã dùng hết mọi cách, suýt chút nữa cũng đã bỏ mình.

- Còn vương hậu thì sau khi người bị đoạt khí vận đã truyền tinh huyết của bản thân vào trong cơ thể của người, sau này mỗi năm đều phải truyền máu cho ngài, nhờ vậy điện hạ mới có thể sống tới ngày hôm nay, nhưng vương hậu cũng vì vậy mà trả một cái giá rất đắt, mỗi lần nàng muốn truyền máu đều phải bị giam thọ ba năm, mười hai năm nay, nàng đã giam thọ ba mươi sáu năm, đại thương nguyên khí, bây giờ chỉ còn sống không tới mười năm.

- Cái gì?! Người nói sao!

Chu Nguyên nghe thấy vậy thì giống như bị sét đánh ngang tai, tơ máu trong mắt lan nhanh, lúc trước dù nghe thấy khí vận của mình bị cướp đi, hần cũng không hề có chút cảm xúc gì dữ dội như thế, dù sao thì chuyện đó cũng xảy ra khi mình còn quá nhỏ, không nhớ được gì, bởi vậy cũng không có bao nhiêu tiếc nuối nhớ nhung đối với cái được gọi là thánh long chi khí, dù bị cướp đi thì hần cũng chỉ cảm thấy khá giạt mình kinh ngạc mà thôi.

Vũ gia tính kế hần hơn trăm năm, tuy rằng cũng dấy lên chút gợn sóng trong lòng hần, nhưng cũng có thể kiềm chế được, nhưng bọn chúng hại người mẫu thân yêu thương của hần rơi vào cảnh thọ nguyên khô kiệt, lại khiến cho trong lòng Chu Nguyên lần đầu tiên sinh ra sát ý không sao kiềm nén được.

Cho nên, lúc nghe thấy những lời này của Tần Sư, Chu Nguyên rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa, huyết dịch toàn thân như sôi trào bốc hết lên não, khiến cho gương mặt của hần trở nên đỏ bừng, dung mạo thanh tú non nớt cũng trở nên có phần dữ tợn.

- Vũ gia, các người dám hại mẫu hậu của ta! Thật đáng chết!

Toàn thân của Chu Nguyên run lên, tròng mắt đỏ bừng, một cỗ tức giận và sát ý ngập trời dâng lên trong lòng hần.

Chu Kinh ôm lấy Tần Ngọc, đỡ nàng tựa mình trên giường ngọc, đầu tóc của hần lúc này dường như đã bạc nhiều hơn, khí thế uy nghiêm khi nãy cũng biến mất không còn lại gì, hần đỡ đầu nói:

- Trong thiên địa có truyền thuyết về khí vận, nội tình của Vũ gia yếu kém, muốn lập quốc, kéo dài đời sau, chấn nhiếp tứ phương, như vậy nhất định cần phải có đủ khí vận chống đỡ, mà thánh long khí vận của người chính là thứ tốt nhất.

- Vũ vương cướp đi khí vận của con, chuyển qua cho con cái của hắn, từ đó, Đại Vũ bọn chúng có long phượng bảo hộ, quốc vận thịnh vượng, tất cả sự hưng thịnh mà Đại Vũ vương triều có được, đều nhờ khí vận bọn chúng đã cướp của con.

- Mà con thân mang thánh long khí vận, bị mãng tước chỉ mệnh cưỡng chế cướp đi, tất nhiên sẽ sinh ra oán khí mãnh liệt, Vũ vương cố ý phong ấn oán khí này trong cơ thể con, tạo thành oán long độc, nó sẽ nuốt chửng lấy tinh huyết của con, không ngừng lớn mạnh, mãi cho tới một ngày nào đó nó trưởng thành bạo phát, sẽ triệt để nuốt chửng hết sinh cơ của con.

- Đồng thời, thánh long của con đã bị phá đi phần gốc rễ, bát mạch trời sinh cũng biến mất, mãi cho tới hôm nay bát mạch cũng không hề xuất hiện, tu hành chi lộ đầy gian nan. ...

Giọng nói của Chu Kinh tràn ngập thê lương, bên trong lộ ra sự bất lực khôn cùng, khó mà tưởng tượng ra được, ngày hôm đó đã mang tới tuyệt vọng nhường nào cho Chu thị bọn họ.

Ngày đó, ngoài thành mãng tước tề minh, hào quang vạn trượng, dựa thế lột xác.

Ngày hôm đó, trong thành thánh long gào thét, biến thành khói xanh, lượn lờ tan biến.

Đó chính là mãng tước nuốt rồng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nguyên văn

Bên trong nội điện đã hoàn toàn yên tĩnh, không khí bị đè nén tới mức khiến cho người ta không thở nổi.

Chu Nguyên nhìn về phía Chu Kinh đang ngồi bên cạnh, nửa bên mặt uy nghiêm của hắn lúc này lại lộ ra vẻ vô lực lẫn sa sút, rõ ràng, chuyện năm đó xảy ra với mình đã tạo thành đả kích cực kỳ lớn đối với hắn.

Con trai ruột của mình bị kẻ thù cướp lấy khí vận, phá đi căn cốt ở ngay trước mặt mình, còn bản thân thì lại bất lực, có thể tưởng tượng, đây là nỗi sỉ nhục của bất kỳ vị phụ thân nào trên đời này.

Chu Nguyên cắn chặt môi, hắn biết rõ tính tình của Chu Kinh, cảm thấy khi đó nếu như không phải vì để bảo toàn tính mạng của vô số con dân Đại Chu, thì e rằng hắn thật sự sẽ chọn cách ngọc thạch câu phần cùng Vũ vương.

- Hóa ra đây chính là lý do vì sao bát mạch của con mãi không xuất hiện, khó có thể tu luyện, thủ đoạn của Vũ vương này thật đúng là độc ác.

Chu Nguyên nhìn về phía đoàn đồ sộ đang khẽ cựa quậy trong lòng bàn tay của mình, trong mắt ánh lên vẻ phẫn nộ.

Vũ vương này, chiếm lấy khí vận của hắn, hủy đi thánh long của hắn. Thế mà còn chưa chịu thôi, cứ nhiên còn muốn nhổ cỏ tận gốc, khiến hắn bị trúng oán long độc, ép hắn vào con đường chết.

Hơn nữa, điều khiến cho Chu Nguyên tức giận nhất chính là mẫu hậu của hắn cũng vì chuyện này mà đại thương nguyên khí, chỉ còn sống được không tới mười năm.

Chu Nguyên hít sâu một hơi, chậm rãi áp chế con thịnh nộ trong lòng xuống, nhìn về phía Tàn Ngọc mặt mày tái nhợt đã nằm mê man ở bên cạnh, lòng đau như đao cắt, hỏi:

- Phụ vương, vậy mẫu hậu phải làm sao bây giờ? Thọ mệnh của người...

Chu Kinh im lặng hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Trong thiên địa này có loại thiên tài địa bảo có thể gia tăng thọ mệnh, nếu như có thể tìm được thì có thể kéo dài tuổi thọ của mẫu hậu con, thế nhưng...

Nói tới đây, Chu Kinh lại cười khổ nói:

- Loại thiên tài địa bảo thế này vô cùng hiếm có, ta đã dốc hết nhân lực của Đại Chu ta để tìm kiếm, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

- Đại Chu chúng ta đã không được như năm đó, hôm nay chỉ có thể rút về một góc, chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình mà thôi.

Chu Nguyên siết chặt bàn tay, lúc này, hắn rút cuộc cũng hiểu được điểm tốt của cô được sức mạnh, nếu như hắn có thể cố gắng đạt được lực lượng mạnh thì cho dù có rơi vào tuyệt cảnh hiểm nguy thế nào đi nữa, hắn cũng có thể đi tìm, tìm kiếm loại thiên tài địa bảo có thể kéo dài thọ mệnh.

Chỉ là trong cơ thể vẫn không xuất hiện bát mạch, khiến cho hần ngay cả khả năng tự bảo vệ bản thân cũng không có.

Chu Nguyên cắn răng, trầm giọng nói:

- Phụ vương, ta thật sự không thể trở thành nguyên sư sao?

Mẫu hậu của hần vì hần mà hao tổn tinh huyết, tự giảm thọ mệnh, hần thân là con của người, sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Hơn nữa... tất cả những gì Vũ gia đã làm với hần và Đại Chu bọn họ, nếu như vẫn chưa biết thì thôi, nhưng hôm nay đã biết rồi, món nợ này, sao có thể dễ dàng bỏ qua như thế.

Nhưng tất cả những chuyện này đều phải thành lập dựa trên cơ sở hần có đủ thực lực đi đã.

Mà trong thiên địa này, những người nắm giữ lực lượng mạnh nhất đương nhiên chính là nguyên sư!

Nghe thấy Chu Nguyên nói vậy, Chu Kinh khẽ nhíu mày, giống như đang cân nhắc điều gì, hồi lâu sau, hần mới thấp giọng hỏi:

- Con thật sự không muốn từ bỏ sao?

Chu Nguyên khẽ lắc đầu, những cực khổ bao năm nay, tuy khiến cho hần chịu đủ mọi loại tra tấn, nhưng lại khiến cho hần có được sự thành thực và kiên định vượt xa độ tuổi này.

Hần biết rõ, ngay vào lúc Vũ gia làm phản, cướp lấy khí vận của hần thì giữa hai bên đã rơi vào tình trạng đến chết mới thôi.

Hôm nay Đại Chu bọn họ có thể giữ được hơi tàn hoàn toàn là vì lời thề Vũ vương đã lập khi đó, thử nghĩ xem, một khi thời hạn trăm năm đã tới, Vũ vương nhất định sẽ là người đầu tiên huyết tẩy Đại Chu bọn họ để cắt đứt hậu hoạn.

Cho nên, muốn thay đổi kết quả này, bản thân hần nhất định phải có đủ lực lượng mới được.

Chu Kinh cũng có chút vui mừng vì sự kiên định của Chu Nguyên, sau khi im lặng hồi lâu, hần mới vỗ mạnh lên vai của Chu Nguyên, nói:

- Tốt lắm! Không vì những lời bên ngoài mà từ bỏ, không hổ là con trai của Chu Kinh ta! Nếu như con đã có mong ước này, phụ vương nhất định sẽ dốc sức giúp con!

- Phụ vương có cách?

Nghe thấy Chu Kinh nói vậy, hai mắt của Chu Nguyên lập tức sáng ngời, vui mừng hỏi lại.

Chu Kinh khẽ gật đầu, sau đó lại cười khổ một tiếng rồi nói:

- Con cũng đừng vui mừng quá vội, bởi vì ngay cả ta cũng không thể xác định là cách này rốt cuộc có hiệu quả hay không.

- Đây là cách gì?

Chu Nguyên nôn nóng hỏi dồn, bộ dạng thể này rốt cuộc cũng giống với sức sống mà một thiếu niên nên có.

- Ba ngày sau chính là ngày tế tổ, lần này, con theo ta cùng nhau đi tế tổ.

Chu Kinh không nói rõ ràng, chỉ cười trừ, chột im lặng một hồi mới nói tiếp:

- Bất quá ta cũng có một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Chu Nguyên sững sờ, nghi hoặc hỏi lại.

Chu Kinh nghiêm mặt nói:

- Mặc kệ tới lúc đó con có thể khai mạch được hay không, con cũng không thể từ bỏ việc học tập nguyên văn chi đạo, con phải biết rõ, nếu như bát mạch của con vẫn không thể mở được, vậy thì tu hành nguyên văn chính là lối ra cuối cùng của con, mà tu luyện nguyên văn tới mức cao thâm nhất, cũng có hy vọng có thể áp chế được oán long độc trong cơ thể con.

Trong thiên địa này, nguyên sư là nhiều nhất, nhưng cũng không phải duy nhất, mà khai mở biết bao nhiêu lối rẽ riêng trên con đường này, cũng như nguyên văn chi lộ này cũng vô cùng tinh thâm.

Trong khoảng thời gian bát mạch không xuất hiện này, Chu Nguyên cũng làm theo sự sắp xếp của Chu Kinh, tu tập nguyên văn nhất đạo này, dù sao thì biết nhiều thứ cũng không thiệt thòi, thật ra rất nhiều nguyên sư cũng học sơ qua một ít nguyên văn.

Chu Nguyên nghe thấy vậy thì khẽ gật đầu, thật ra hần cũng hiểu được thâm ý trong lời nói của Chu Kinh, đó chính là lo lắng nếu như bát mạch của hần

vẫn không xuất hiện, bởi vì không cách nào trở thành nguyên sư mà nản lòng cam chịu, buông tay từ bỏ con đường cuối cùng.

Chu Kinh khẽ gật đầu, trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

- Con cứ nghỉ ngơi một ngày trước đi, ngày mai vẫn đi tới Đại Chu Phủ học, ba ngày sau, ta sẽ đưa con theo tế tổ.

- Được!

Trong giọng nói của thiếu niên tràn ngập sự mong chờ.

Chu Kinh mỉm cười sờ lên đầu Chu Nguyên, sau đó ôm lấy Tần Ngọc đã hôn mê, dẫn theo Tần Sư đứng bên cạnh đi ra khỏi nội điện.

Chu Nguyên nhìn về phía bóng lưng của Chu Kinh, bóng lưng ngày thường lúc nào cũng uy nghiêm kia, lúc này lại lộ ra vẻ bất lực lẫn già cỗi khiến lòng người nhói đau, hẳn biết rõ phụ vương trước kia hẳn cũng mang theo hùng tâm tráng chí, nhưng lại bị hiện thực tàn khốc từng chút mài mòn không còn sót lại gì.

Mà kẻ gây ra tất cả những chuyện này, chính là Vũ vương.

Chu Nguyên mím chặt môi, trên gương mặt có vẻ vẫn nhợt non nót cũng xuất hiện vẻ lạnh lùng.

- Vũ gia, Vũ vương... những món nợ này, sau này ta sẽ đòi lại từng chút một!

Ngày hôm sau.

Ánh ban mai chiếu rọi khắp chốn, Chu Nguyên được một đội hộ vệ bảo hộ đi ra khỏi hoàng cung, đi thẳng về khu tây bắc Đại Chu thành, tọa lạc ở nơi đó chính là Đại Chu Phủ.

Cái gọi là Đại Chu Phủ đó chính là do Chu Kinh tự mình hạ lệnh lập nên vào mấy năm trước, đồng thời cũng triệu tập cao thủ trong quân tới làm đạo sư, mà những sinh viên mà Đại Chu Phủ thu nhận cũng không phân biệt địa vị cao hay thấp, cho dù là bình dân đi nữa, chỉ cần có thiên phú thì vẫn có thể được cho phép tiến vào Đại Chu Phủ tu hành.

Mấy năm gần đây, Đại Chu Phủ đã bồi dưỡng được không ít nhân tài cho Đại Chu, cho nên địa vị của nó cũng càng ngày càng lên cao ở trong Đại Chu vương triều, cho nên dù là điện hạ như Chu Nguyên cũng tới nơi này học tập.

Ở cửa lớn của Đại Chu Phủ, phòng vệ vô cùng sâm nghiêm, những hộ vệ thân mặc giáp trụ kiểm tra kỹ càng thân phận bài của những người ra vào nơi đây, bất quá phân trình tự này Chu Nguyên tự nhiên được miễn, ở bên trong Đại Chu thành này, sợ là không ai mà không biết vị điện hạ là hắn.

- Bái kiến điện hạ!

Cho nên khi Chu Nguyên đi tới chỗ cửa lớn thì những thủ vệ kia đều cung kính quay sang cúi người hành lễ với hắn.

- Điện hạ.

Nơi này còn có không ít học viên của Đại Chu Phủ ra vào, lúc này đều mỉm cười nhìn về phía Chu Nguyên, trên mặt có vài phần tôn kính.

Chu Nguyên cũng mỉm cười ôm quyền đáp lễ, hẳn biết rõ, những học viên này phần lớn đều có thân phận bình dân, cho nên bọn họ đều tôn kính hắn, hơn nữa nhờ có phụ vương của hắn lập nên Đại Chu Phủ, khiến cho những bình dân như bọn họ cũng có cơ hội được đề cao địa vị, thay đổi số mệnh.

Đại Chu Phủ, tây uyển.

Bên trong một giáo đường rộng rãi sáng ngời, sắp xếp từng dãy bàn sách chỉnh tề ngăn nắp, trước bàn sách, rất nhiều thiếu niên thiếu nữ đều ngoan ngoãn ngồi im, không khí vô cùng an tĩnh.

Ở bàn sách hàng đầu, Chu Nguyên cũng yên lặng ngồi ở đó, ở trên bàn của hắn có đặt một ngọc bàn tròn bóng, bên cạnh còn đặt một cây bút dài có màu đỏ sậm.

Cây bút này toàn thân như được tạo thành từ hồng ngọc, lông tơ ở phần đầu bút được chế tạo từ phần lông mềm mại nhất của viêm thử, vừa mỏng manh lại lộ lên từng tia sáng, chính là một cây bút nguyên văn.

Nếu như nói việc quan trọng nhất trong vẽ nguyên văn là cái gì thì tất cả mọi người sẽ nói ra ba chữ, bút nguyên văn.

Tất cả nguyên văn đều cần có bút nguyên văn làm môi giới, mới có thể vẽ ra những đường nguyên văn huyền diệu thâm ảo, từ đó dẫn động nguyên khí trong thiên địa, phát huy ra được uy năng cực lớn.

Vậy cho nên, không cần nói cũng biết tầm quan trọng của bút nguyên văn lớn tới cỡ nào, nếu như không có bút linh văn thì dù tạo nghệ của người ở nguyên văn nhất đạo có cao tới đâu đi chăng nữa thì e rằng uy lực của nguyên văn do người khắc họa ra cũng sẽ bị giảm bớt rất nhiều.

Tay Chu Nguyên cầm cây bút nguyên văn màu đỏ này, ánh mắt cũng nhìn về phía trước, nơi đó là một vị giảng sư trung niên đang dùng giọng điệu bình

tĩnh giảng bài.

- Cái gọi là nguyên văn, lấy thần hồn làm vật dẫn, hội tụ ở ngòi bút, phác họa nguyên văn, một bút vẽ ra đều phải dùng thần hồn làm mực, cho nên nguyên văn được khắc họa ra mới có thể dẫn động nguyên khí thiên địa.

- Các người phải nhớ kỹ, lúc vẽ nguyên văn, cần phải tĩnh tâm, không được có một chút tạp niệm nào, cầm bút nguyên văn trong tay, biến nó thành một bộ phận trên người, như thế mới có thể khiến cho thần hồn tụ lại nơi ngòi bút, khiến cho bút theo tâm mà động, liền mạch lưu loát.

-

- Tiếp theo tiếp tục luyện tập ba đạo nguyên văn mà tháng trước ta đã dạy cho các người, ta hy vọng hôm nay có người có thể thành công hoàn thành một đạo trong số đó.

Sau khi giảng sư giảng bài xong thì lại mở miệng nói.

Mà hần vừa nói xong thì bên trong thư uyển lập tức vang lên một trận tiếng kêu rên, rất nhiều thiếu niên thiếu nữ đều mặt nhăn mày nhí, chỉ vì luyện tập nguyên văn nhìn qua thì tưởng như đơn giản lắm, nhưng sau mỗi lần luyện tập đều khiến cho thần hồn của người đó bị hao tổn, xuất hiện cảm giác mệt mỏi.

- Hừ, kêu than rên rĩ cái gì, ba đạo nguyên văn man ngư văn, khinh thân văn và thiết phu văn mà ta dạy cho các người cũng chỉ thuộc hàng nhập môn mà thôi.

Nghe thấy những học viên kia than thở, vị giảng sư trung niên kia cũng tức giận nghiêm giọng mắng mỏ, trong giọng nói chỉ toàn về tiết rèn sắt không thành thép.

Rất nhiều thiếu niên thiếu nữ nhìn thấy giảng sư tức giận thì đều rụt cổ lại, không dám ho he gì nữa, sau đó đều cầm lấy bút nguyên văn của mình, bắt đầu phác họa lên trên ngọc bản ở trước mặt.

Chu Nguyên cũng mỉm cười, tay cầm bút nguyên văn, ngưng thần định tâm, tiếng âm ỹ chung quanh lập tức bị cách ly sạch sẽ, trong lòng an tĩnh như một mặt hồ sâu, hần đặt lên trên ngọc bản trơn bóng kia, trong mi lộ ra quang mang, ngay sau đó, ở trên đầu bn cũng có hồng quang leo loét lóe lên.

Chu Nguyên hạ bút, đầu bút chậm rãi xẹt qua trên ngọc bản kia, để lại từng đạo nguyên ngân phức tạp, những vết ngân tựa như sừng linh dương, phát ra một loại ý vị lạ kỳ, mà khi chúng nó hợp lại cùng một chỗ thì lại giống như mang theo một loại lực lượng thần kỳ nào đó.

Mỗi một đạo nguyên văn đều do vô số nguyên ngân hợp lại mà thành, bình thường mà nói thì nguyên văn có càng nhiều nguyên ngân thì phẩm và uy lực của nó lại càng mạnh hơn.

Mà thứ Chu Nguyên đang vẽ bây giờ chính là thiết phu văn trong số ba đạo nguyên văn kia, đây chỉ là nguyên văn cấp nhập môn, có được chừng hơn trăm đạo nguyên ngân, bất quá, muốn khắc họa được trọn vẹn hơn trăm đạo nguyên ngân phức tạp kia ra thì hiển nhiên cần phải luyện tập rất nhiều lần.

Ngòi bút của Chu Nguyên giống như nước chảy, lẹ lẹ lướt nhanh, không chút dứt quãng, có một loại mỹ cảm tựa như hành vân lưu thủy.

Trong một năm này, bởi vì bát mạch trong cơ thể của hần không xuất hiện, cho nên gần như toàn bộ thời gian hần đều dùng để học tập nguyên văn, cho nên ở phương diện này, hần cũng có vốn liếng hơn nhiều so với các học viên khác.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là hần có thể cảm giác được rõ ràng, thần hồn của hần có lẽ cũng vượt xa người thường, xem ra tuy rằng năm đó hần bị cướp đoạt khí vận, gốc rễ thánh long bị hủy, nhưng may mắn chính là không đã thương tổn cả thần hồn của hần, hần là lúc ấy hần hãy còn quá nhỏ, thần hồn cũng chưa ngưng hiện, cho nên mới tránh được một kiếp.

Ngòi bút lướt nhanh, mấy phút sau, nương theo bàn tay thon dài của Chu Nguyên khẽ kéo nghiêng xuống, trên ngọc bản trước mặt hần chợt lóe lên một vầng hào quang, chỉ thấy ở trên đó có một đạo nguyên văn phức tạp mà tràn ngập ý nhị chậm rãi thành hình.

- Tốt lắm, không tệ chút nào, văn tích tràn đầy, hạ bút có thần, đạo thiết phu văn này có thể xem như tác phẩm thành công xuất sắc.

Mà ngay lúc Chu Nguyên hoàn thành thì có một tiếng cười tán thưởng vang lên bên cạnh hần.

Chu Nguyên ngẩng đầu nhìn lại thì chỉ thấy không biết giảng sư đã đi tới bên cạnh mình từ khi nào, đang vui vẻ nhìn nguyên văn trên ngọc bản của hần với vẻ thích thú thường thức.

Những thiếu niên và thiếu nữ khác trong giáo đường cũng đều ngẩng đầu lên nhìn về phía Chu Nguyên, trong mắt ánh mắt theo một chút kinh thần, bọn họ nơi này có người còn chưa hạ bút nữa, kết quả Chu Nguyên người ta đã hoàn thành rồi.

Tâm tình của giảng sư cũng tốt hơn hần, quay sang những học viên khác cảm thán:

- Nếu như hiệu suất học tập của các người cũng có thể được như thế thì tốt biết mấy.

Những thiếu niên thiếu nữ khác nghe thấy thế thì đều cười khò lắc đầu, Chu Nguyên điện hạ rõ ràng rất có thiên phú ở mặt này, sao có thể yêu cầu tất cả mọi người đều được như hần chứ?

Bất quá, trong số những tiếng cười này đột nhiên lại có một giọng cười quái lạ vang lên.

- Ha ha, giảng sư nói thế là sai rồi, chúng ta chủ yếu đặt nhiều tâm tư trên việc khai mạch cả rồi, đương nhiên không thể dốc toàn tâm toàn lực vào học tập nguyên văn như Chu Nguyên điện hạ được, bằng không thì chẳng phải là không biết nặng nhẹ hay sao?

Tiếng cười này có vẻ khá chói tai, nhất thời khiến cho bên trong giáo đường trở nên im phăng phắc, rất nhiều người đều nhìn sang phía đó.

Chu Nguyên cũng nhướng mày, đôi mắt nhìn sang, sau đó liền nhìn thấy ở cách đó không xa có một thiếu niên mặc cẩm y đang tựa tiểu phi tiểu nhĩ về phía hắn, vẻ mặt lười nhác quay quay bút nguyên văn trong tay.

Khỏe miệng nhếch lên mang theo chút cười nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tô Ấu Vi

Bởi vì thiếu niên cẩm y kia đột nhiên nói một câu mà bên trong giáo đường thoáng cái liền trở nên an tĩnh, rất nhiều thiếu nam thiếu nữ nhìn người đó một cái, sau đó đều lặng lẽ thu hồi tầm mắt, bởi vì thân phận của kẻ vừa mới chuyện cũng không phải tầm thường.

Thiếu niên cẩm y kia tên gọi là Từ Lâm, cha của hắn chính là một quận chủ trấn giữ tây quận của Đại Chu vương triều, đương nhiên, bàn về thân phận địa vị thì hiển nhiên không sánh được với vị điện hạ của Đại Chu vương triều như Chu Nguyên, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, người đứng sau chống lưng cho tên Từ Lâm kia chính tiểu vương gia Tề Nhạc của Tề vương phủ.

Chu Nguyên đưa mắt nhìn thoáng qua Từ Lâm, cong tay điểm nhẹ lên mặt bàn một cái, sau đó thì thu hồi tầm mắt không thèm đếm xỉa tới hắn nữa, kẻ này vì muốn nịnh nọt Tề Nhạc, thật sự không từ bất kỳ thủ đoạn tệ hại nào.

- Tên Từ Lâm này nịnh nọt Tề Nhạc như thế... xem ra cha của hắn hẳn là cũng đã về phe của Tề vương rồi...

Đôi mắt của Chu Nguyên trở nên thâm thúy hơn, hắn đã từng nghe phụ vương Chu Kinh của mình nói qua, Tề vương này là do Đại Vũ vương triều đứng sau lưng nâng đỡ, cho nên mấy năm gần đây hắn vẫn luôn âm thầm tạo nên nhiều sóng gió cho Đại Chu vương triều, rõ ràng là có ý đồ khiến cho Đại Chu bọn họ không được thái bình.

Cũng bởi vì kiêng kỵ Đại Vũ, sợ bọn họ tìm cơ đối phó với Đại Chu vương triều, cho nên Chu Kinh cũng không tiện thẳng thừng ra tay xử lý Tề vương, nhưng trong bóng tối hai bên tự nhiên cũng âm thầm tranh đấu với nhau.

Cũng vì thế cho nên sau khi tên Tề Nhạc kia vào trong Đại Chu Phủ, tự nhiên cũng kiếm chuyện với Chu Nguyên không ít lần.

Từ Lâm nhìn thấy Chu Nguyên không nói gì thì nụ cười mĩa trên môi lại càng sâu hơn, hắn đang định nói tiếp thì vị giảng sư kia cũng đột nhiên trừng mắt bên ngót, khiến cho hắn chỉ có thể vội vàng ngậm miệng lại.

Ở bên trong Đại Chu Phủ này có rất nhiều chỗ tốt, nếu như bị khai trừ thì sẽ tạo thành tổn thất cực lớn đối với hắn.

Tên Từ Lâm kia vừa im lặng đi thì không khí trong giảng đường mới dần lắng xuống, còn giảng sư thì lại tiếp tục giảng giải về ba đạo nguyên văn kia, mãi cho tới hai nén nhang sau thì tiếng chuông mới vang lên.

- Được rồi, hôm nay chỉ giảng tới đây thôi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục.

Giảng sư thu dọn đồ đạc xong thì đi ra khỏi giáo đường.

Giảng sư vừa đi khỏi thì không khí căng thẳng trong giảng đường lập tức bị xua tan, phần đông thiếu niên và thiếu nữ tụ lại cùng với nhau, phát ra từng đợt tiếng cười đùa tràn ngập sức sống.

Chu Nguyên cũng thu dọn đồ đạc qua loa, chuẩn bị rời đi.

- Điện hạ.

Khi hắn đang thu dọn thì chợt có một giọng nói êm ái vang lên bên cạnh, Chu Nguyên ngẩng đầu lên thì lập tức nhìn thấy có một cô thiếu nữ đang mỉm cười đứng bên cạnh bàn học nhìn hắn.

Thiếu nữ này mặc đồng phục của học viên Đại Chu Phủ, mặc dù hơi rộng thùng thình, nhưng vẫn lộ ra được những đường cong xinh đẹp được phát dục hoàn hảo, chiếc quần dài đơn giản kia lại càng làm nổi bật đôi chân dài thẳng tắp của cô.

Da thịt của cô trắng nõn nà, chiếc mũi ngọc cao thẳng, mày liễu mắt hạnh, là một mỹ nhân hiếm có, đặc biệt là ở đuôi mắt của cô còn có một nốt ruồi nhỏ, càng khiến cho thiếu nữ có thêm vài phần ý vị.

Đôi môi đỏ thắm của cô khê cong lên, tuy rằng trên người không có bất kỳ món trang sức quý giá nào, nhìn qua có phần mộc mạc, nhưng lại có thêm vài phần kiên cường, mái tóc dài được chải lên buộc thành đuôi ngựa, lung lay tràn ngập sức sống.

Cô gần như chỉ duyên dáng đứng yên ở đấy, nhưng lại hấp dẫn được ánh mắt của rất nhiều thiếu niên trong giáo đường len lén nhìn qua.

Chu Nguyên nhìn về phía thiếu nữ xinh đẹp động lòng người trước mặt, cũng khẽ mỉm cười:

- Là Áu Vi đấy à.

Thiếu nữ kia họ Tô, tên Áu Vi.

Đối diện với ánh mắt của Chu Nguyên, gương mặt của thiếu nữ tên Tô Áu Vi kia thoáng ửng đỏ, sau đó thoáng chuyển mắt nhìn sang nơi khác, ánh mắt rơi xuống trên mặt bàn ngăn nắp của Chu Nguyên, sau đó cô ngồi xuống, mở miệng nói:

- Điện hạ, để ta dọn giúp người.

Chu Nguyên cười cười, nhưng cũng không cự tuyệt, dù sao thì quan hệ giữa hai người bọn họ quả thật cũng không tầm thường.

Vậy nên thiếu nữ kia đứng bên cạnh bàn học của Chu Nguyên giúp hắn thu dọn, sửa sang sạch sẽ ngăn nắp lại những thứ lộn xộn trên bàn, khiến cho ánh mắt hùng hực lửa giận của rất nhiều thiếu niên đều đỏ đôn vào Chu Nguyên, sự ghen tị trong mắt cũng lộ ra mồn một.

- Bệnh của gia gia người đã đỡ hơn chưa?

Nhìn về phía thiếu nữ đang bận bịu dọn dẹp, Chu Nguyên đưa tay chống cằm, hỏi thử.

Nghe thấy Chu Nguyên hỏi thế, Tô Áu Vi khẽ ngẩng mặt lên, ngọc thủ giơ lên vén gọn mấy lọn tóc rũ xuống trước mặt, trên gương mặt đột nhiên xuất hiện nụ cười tươi rói.

- Đã khỏe hơn rồi, gia gia nói nếu như có thời gian thì còn muốn mời điện hạ người tới nhà, bất quá chỉ là nhà của ta hơi rách nát, ta sợ...

- Được thôi, đợi lần sau được nghỉ thì ta sẽ tới.

Chu Nguyên cười nói.

Nghe thấy Chu Nguyên trả lời ngay lập tức không chút do dự như thế, Tô Áu Vi khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, đưa mắt nhìn về phía hắn, thốt nhiên rơi lệ, sau đó sợ bị hắn phát hiện cho nên vội vàng cúi đầu xuống.

Cô hãy còn nhớ rõ cái ngày cô gặp được Chu Nguyên một năm trước.

Có lẽ đó chính là ngày tuyệt vọng nhất đời cô, nhưng cũng là ngày cô bắt đầu nhìn thấy được hy vọng.

Ngày hôm đó, gia gia sống nương tựa lẫn nhau với cô bao năm bệnh nặng, căn nhà vốn đã tàn tạ cũng bị sập, cô mạo hiểm đội mưa lớn, dùng thân thể nhỏ nhoi công gia gia, bởi vì cô không có tiền, cho nên cô chỉ có thể bắt chắp giữa cơn mưa to gió lớn, đội mưa quý gối trước từng gian được phượng, liên tục khóc lóc cầu xin, mong y sư bên trong động lòng trắc ẩn ra tay giúp gia gia cô.

Cô khi đó trên người dính đầy sinh lầy, vô cùng chật vật.

Cuối cùng chỉ có thể nhận được những cú đóng cửa lạnh lùng của các được phượng đó, trong cơn mưa hôm ấy, cô cảm giác như cả bầu trời đều trở nên u tối, trái tim cũng trở nên lạnh lẽo.

Ngay trong lúc cô tuyệt vọng đến mức gần như chết lặng đi thì cô cảm giác được có một người đi tới bên cạnh, nhét một cây dù vào trong tay cô, sau đó tại ánh nhìn dò dẫm của cô, người nọ bước lên phía trước, giơ chân đạp tung cánh cửa đóng chặt của được phượng trước mặt ra.

Lúc đó, dường như có một giọng nói lạnh lẽo truyền tới từ phía đó.

- Mở cửa, cứu người!

Người đạp tung cửa được phượng hiển nhiên chính là Chu Nguyên, lúc ấy Tô Áu Vi chỉ nghĩ người nhìn về phía bóng lưng của hắn, lúc trước, cô ghét nhất chính là những tên hoàn khổ đệ tử thế này, nhưng khi ấy, cô lại cảm thấy, bóng lưng của thiếu niên đã đạp tung cửa ấy, có lẽ, đến chết cô cũng khó mà quên được...

Cũng bắt đầu từ ngày hôm đó, cô quen biết Chu Nguyên, sau này cũng biết được thân phận của hắn, điện hạ của Đại Chu vương triều.

Về sau trong một lần tình cờ, Chu Nguyên nhìn ra cô có thiên phú tu hành, cho nên liền đề cử cô vào Đại Chu Phủ, mà cũng nhờ điều này, khiến cho cô

bắt đầu có được những thay đổi kinh người...

Chỉ trong vòng một tháng sau khi vào Đại Chu Phủ, cô đã thành công đã thông được đệ nhất mạch, trở thành một trong những người khai mạch nhanh nhất kể từ khi Đại Chu Phủ được sáng lập đến nay, cũng trở thành thiên tài trong miệng của mọi người ở Đại Chu Phủ.

Từ một người gần như vô hình không ai ngó tới, đột nhiên trở thành tiêu điểm của mọi người, khiến cho Tô Ấu Vi có phần ngượng ngùng không quen, có đôi khi, cũng có người ghen ghét chướng mắt quan hệ giữa cô và Chu Nguyên, nên lên lút nói rằng chẳng qua Chu Nguyên giúp đỡ cô là vì nhìn trúng dung mạo của cô mà thôi.

Nhưng Tô Ấu Vi chỉ cười trừ cho qua, bởi vì chỉ có chính bản thân cô hiểu rõ, vào lúc cô quen biết với Chu Nguyên thì cô chỉ là một cô bé con gầy guộc xấu xí cỡ nào...

- Này, cô muốn chồng sách của ta lên cao bao nhiêu nữa đây?

Chu Nguyên bắt đầu nhìn Tô Ấu Vi một cái, lúc này rõ ràng cô ấy có vẻ hơi thất thần, cho nên đã chồng sách trên bàn của hắn lên thành một chồng cao như nhất trụ kinh thiên.

- A?

Tô Ấu Vi cũng giật mình lại, nhìn về phía kiệt tác do mình tạo ra ở trước mặt, gương mặt của cô lập tức đỏ bừng, vội vàng lấy xuống:

- Xin lỗi điện hạ, ta sẽ sắp xếp lại lần nữa!

Bộ dạng của cô thế này trông lại càng thêm đáng yêu, vậy nên mấy ánh mắt xung quanh lập tức bắn thẳng về phía Chu Nguyên với vẻ hung ác lần nữa, thậm chí nếu như không phải bởi vì kiêng kỵ thân phận điện hạ của Chu Nguyên thì e là bọn họ đã sớm nhào lên cứu vớt nữ thần của mình rồi.

- Bây giờ cô trở nên xinh đẹp thế này rồi, ta cũng không dám sai sử cô nữa.

Cảm giác được những ánh mắt đang phóng tới kia, Chu Nguyên đành phải lắc đầu, thấp giọng nói:

Tô Ấu Vi nghe thấy thế thì cũng cười khẽ, nói:

- Hay là sau này ta bôi thêm chút nhọ lên mặt cho xấu đi một chút nhé?

Đối với chuyện này, Chu Nguyên chỉ có thể trợn mắt xem như thôi.

- Đúng rồi...

Chu Nguyên khẽ điểm ngón tay lên mặt bàn, hỏi:

- Bây giờ cô đã mở được mấy mạch rồi?

Tô Ấu Vi khẽ giật mình, nhìn Chu Nguyên một cái, sau đó dè dặt trả lời:

- Được đến đệ tam mạch rồi.

Cô biết rõ Chu Nguyên vì một số nguyên nhân nào đó, dường như vẫn không thể khai mạch tu hành, cho nên những lúc hai người bọn họ ở chung, cô đều ít khi chủ động nhắc tới chuyện khai mạch, cũng không khoe khoang sự tiến bộ của mình, sợ nói ra sẽ động đến điểm mẫn cảm của Chu Nguyên.

- Đệ tam mạch rồi sao, dựa theo tốc độ này thì hẳn là không đến một hai năm sẽ có thể toàn khai được bát mạch rồi.

Chu Nguyên khen ngợi một câu, thiên phú của Tô Ấu Vi ở trên con đường tu hành này rõ ràng vô cùng xuất chúng, bây giờ chưa đến một năm mà đã đạt được thành quả bằng với những mấy năm gầy công tu luyện của người khác.

Điều này khiến cho hắn nhìn thấy cũng cảm thấy vô cùng đặc ý, xem ra hắn đã vô tình nhặt được bảo bối rồi.

- Không tới hai tháng nữa là kỳ thi năm nay rồi, cô phải cố gắng, tranh thủ mở được đệ tứ mạch, sau đó giành được một trong mười thứ hạng đầu trong kỳ thi này, vị trí của cô là do ta tốn rất nhiều công sức mới giành được, chỉ cần cô vào được mười thứ hạng đầu thì có thể được các chủ phủ tự mình dạy dỗ, sẽ có ích rất nhiều cho cô.

Chu Nguyên cũng nói thêm:

Bàn tay đang dọn dẹp bàn học của Tô Ấu Vi thoáng khựng lại, cô cúi đầu không dám nhìn thẳng Chu Nguyên.

- Sao vậy?

Chu Nguyên cảm giác được sự biến hóa này của cô nên nghi hoặc hỏi:

Tô Ấu Vi đã sắp cúi mặt xuống sát ngực luôn rồi, cô thấp giọng nói:

- Ta, ta đã mất vị trí đó rồi.

Chu Nguyên ngẩn ra một lúc, sau đó chột nhứ mày, hỏi:

- Có chuyện gì rồi?

Ngữ khí của hần không nặng, nhưng lại khiến cho trái tim của Tô Ấu Vi đập nhanh hơn một chút, cô cắn chặt bờ môi, hồi lâu không nói lên được lời nào, vẫn là một cô thiếu nữ có quan hệ khá tốt với Tô Ấu Vi thấy vậy bèn nói chen vào:

- Còn không phải vì tên Tần Lâm kia sao, mấy ngày trước hần đi khắp nơi trong phủ nói xấu người, Ấu Vi mới tranh cãi với hần, bảo hần đi xin lỗi người, nhưng tên khốn kiếp lại nói chỉ cần Ấu Vi đánh thắng được hần một trận thì hần sẽ lập tức xin lỗi, còn bằng như thua thì muốn cô nhường vị trí đi thi kia lại cho hần.

Chu Nguyên nhứ mày, nói:

- Tần Lâm chỉ mới mở được có hai mạch, hần lẽ đánh không lại Ấu Vi mới đúng chứ?

Thiếu nữ kia bĩu môi, nói:

- Ấu Vi cũng là một trong những thiên tài đã đã thông được đệ tam mạch, nhưng tên Tần Lâm kia lại cực kỳ vô sỉ, ý vào nguyên binh nên mới may mắn thắng được Ấu Vi.

Sắc mặt của Chu Nguyên trở nên vô cùng khó coi, hần nhìn chăm chăm vào Tô Ấu Vi đang cúi mặt, lên tiếng trách cứ:

- Sao cô không chịu nói cho ta biết sớm một chút?

Tô Ấu Vi đan hai tay vào nhau, nhỏ giọng lí nhí:

- Là do ta vô dụng, không muốn mang tới phiền toái thêm cho điện hạ.

Nhìn thấy cô như thế, Chu Nguyên cũng cảm thấy có chút đau lòng, cô gái này, có đôi lúc lại quật cường đến mức khiến cho người ta đau đầu, vậy nên hần dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía tên Tần Lâm vẫn muốn cười phôi phối nhìn về phía bên này.

- Bày kệ để bắt nạt một cô gái như thế, Tần Lâm người đứng là có thủ đoạn thật đấy nhỉ?

Chu Nguyên cười lạnh nói, kẻ này rõ ràng là nhìn trúng vị trí của Tô Ấu Vi cho nên mới cố ý bày kế chọc giận Tô Ấu Vi, để cô lấy vị trí ấy ra thi đấu với hần.

Tần Lâm lại huênh hoang đáp lời:

- Ta không biết điện hạ người đang nói cái gì, biết bao nhiêu người tận mắt nhìn thấy, vị trí đấy là do ta dùng thực lực giành lấy được, cho nên dù điện hạ người có tự mình đòi lại thì ta cũng sẽ không trả đâu.

Chu Nguyên thân nhiên nói:

- Vậy người có dám đánh lại một trận hay không?

Tần Lâm cười hắc hắc, nói:

- Không có hứng thú.

Lần trước đó hần thắng là nhờ ăn may thôi, bây giờ Tô Ấu Vi cũng đã mở được ba mạch rồi, hần sao có thể là đối thủ của cô được.

Chu Nguyên quét mắt nhìn Tần Lâm một cái, cười lạnh nói:

- Ta cũng không bảo người đánh với Ấu Vi, ý của ta là ta và người đánh một trận!

Nói xong, hần lấy ra một khối ngọc bội phát ra ánh sáng mờ ảo, đặt lên bàn sách, nói:

- Nếu như người thắng thì khối tỳ nguyên ngọc này sẽ là của người.

Trong giáo đường lập tức vang lên vô số tiếng kinh hô, rất nhiều người đều lộ ra ánh mắt thèm thuồng nhìn chăm chăm vào khối ngọc bội kia, loại tỳ nguyên ngọc này có lợi ích khá cao đối với người tu hành, nếu như đeo bên người lâu ngày thì có thể tăng nhanh tốc độ đã thông bát mạch, giá trị tương đối quý giá.

- Điện hạ.

Tô Âu Vi cũng cảm thấy lo lắng.

Không phải vì khối tỳ nguyên ngọc kia, mà cô lo lắng là vì Chu Nguyên muốn đích thân đánh với Tần Lâm, nhưng Chu Nguyên ngay cả đệ nhất mạch còn chưa mở ra được thì sao có thể là đối thủ của kẻ đã mở được hai mạch như Tần Lâm?

Chu Nguyên khoát tay với Tô Âu Vi, tay khẽ vuốt khối ngọc bội, quay sang nhìn Tần Lâm cười vói về chằm chọc.

- Bây giờ ngươi có dám hay không?

Ánh mắt của Tần Lâm nhìn chăm chăm vào tỳ nguyên ngọc với vẻ cuồng nhiệt, liếm liếm đôi môi, sau đó cười lạnh một cái với Chu Nguyên rồi nói:

- Nếu như điện hạ đã muốn tặng khối tỳ nguyên ngọc này cho ta như thế rồi, ta mà còn từ chối nữa thì bất kính quá.

- Bất quá quyền cước không có mất, lỡ như lát nữa ta có khiến điện hạ bị thương thì cũng chớ có trách tội ta.

Tuy rằng hắn cảm thấy lạ với hành động của Chu Nguyên, nhưng Tần Lâm cũng không để ý lắm, hắn là kẻ đã mở được hai mạch, làm gì lại đánh không lại một kẻ còn chưa mở được mạch nào!

- Mong là ngươi có bản lĩnh đó.

Chu Nguyên không nói thêm nhiều.

Tần Lâm cười lớn một tiếng, chỉ cho rằng Chu Nguyên đang mạnh miệng, phẩy tay áo đi ra bên ngoài, bên trong tiếng cười lớn của hắn còn mang theo sự châm biếm trên chọc, vọng lại từ phía xa.

- Được thôi, ta chờ điện hạ ở diễn võ trường, ta muốn xem xem, hôm nay điện hạ lấy lại vị trí kia bằng cách nào?!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Sức mạnh của nguyên văn

Diễn võ trường của Đại Chu Phủ.

Từng diễn võ đài đứng sừng sững ở đó, rất nhiều thiếu niên đều đứng ở bên trên hò hét giao thủ với nhau, quyền cước uy vũ sinh phong, cũng không kém phần khí thế, còn ở bên dưới diễn võ đài thì có vô số người đứng vây xem, thỉnh thoảng lại vang lên từng đợt hoan hô ủng hộ, trong đó có không ít thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp đứng nhìn, khiến cho những thiếu niên trên diễn võ đài càng thêm nhiệt tình hơn nữa, dùng hết tất cả thủ đoạn của mình ra chỉ mong thể hiện tốt một chút, lấy được chút tiếng tăm và ấn tượng với mỹ nhân.

Ở bên trong Đại Chu Phủ này, nhân khí của diễn võ trường rõ ràng không hề ít.

Lúc Từ Lâm chậm rãi bước lên trên một diễn võ đài thì tin tức hắn sẽ giao thủ với Chu Nguyên, đã trực tiếp lan ra khắp diễn võ trường, đây cũng là do hắn âm thầm thao túng bọn thủ hạ gây nên.

- Cái gì? Chu Nguyên điện hạ sẽ giao thủ với Từ Lâm?

- Không thể nào! Chu Nguyên điện hạ bây giờ còn chưa mở được đệ nhất mạch, còn Từ Lâm thì đã mở được hai mạch rồi!

- Tên Từ Lâm này thật đúng là hiếp người quá đáng, nhất định là do hắn đã dùng thủ đoạn ti tiện gì đó để ép Chu Nguyên điện hạ rồi.

-

Ngay khi các học viên nghe thấy tin tức này thì đều ồ lên kinh ngạc không dám tin, một số học viên bình dân thì lại càng bênh vực Chu Nguyên nhiều hơn, bởi vì giao đấu thể này thật sự quá mức bất công.

Phàm là những người đã khai mạch rồi thì mỗi lần đã thông được một kinh mạch, tổ chất thân thể, lực lượng, tốc độ, khả năng phản ứng của bản thân cũng sẽ được đề cao theo, có thể nói thẳng ra thì người đã khai mạch rồi có thể dễ dàng quật ngã mười người chưa khai mạch.

Từ Lâm đứng trên diễn võ đài, nghe thấy những thanh âm bàn tán kia, cũng chỉ cười nhạt cho qua, mặc kệ người bên ngoài nói thế nào, nhưng sau ngày hôm nay, chuyện Chu Nguyên bị hắn đánh một trận nhất định sẽ truyền ra khắp Đại Chu Phủ, nhất định sẽ tạo thành đả kích đối với danh tiếng của Chu Nguyên, khiến hắn trở thành trò cười trong miệng mọi người.

Ngay lúc những suy nghĩ xấu xa liên tục xuất hiện trong đầu Từ Lâm thì đám đông vây kín diễn võ đài chỗ hán đứng đột nhiên tách ra, chỉ thấy có một thiếu niên gầy gò đang chậm rãi đi tới.

Dáng người của thiếu niên có vẻ hơi gầy, vẻ mặt vẫn nhợt, có một loại khí chất nho nhã, nhìn qua giống như một thư sinh yếu đuối.

Người này đúng là Chu Nguyên.

Trong đủ loại ánh mắt với vẻ mặt khác nhau của những người chung quanh, Chu Nguyên trực tiếp đi về phía diễn võ đài mà Từ Lâm đang đứng.

- Điện hạ.

Ở sau lưng hán, Tô Ấu Vi lộ rõ vẻ lo lắng đi sát theo sau, rõ ràng vẫn mong Chu Nguyên bỏ đi suy nghĩ giao thủ với Từ Lâm.

- Lúc này đã không thể lùi bước được nữa rồi, bằng không ta sẽ trở thành vị điện hạ lâm trận rút lui mất.

Chu Nguyên quay sang mỉm cười với Tô Ấu Vi rồi nói.

Tô Ấu Vi dừng bước, cắn chặt đôi môi, cô biết rõ nếu như để Chu Nguyên phải gánh chịu thanh danh như thế thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với danh tiếng của hán.

Tô Ấu Vi hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía tên Từ Lâm đang đứng trên diễn võ đài kia, trong một thoáng, con ngươi của cô khẽ co lại, ần ần có chút sắc bén.

- Điện hạ, lần này là do lỗi của ta, đã mang đến phiền phức cho điện hạ ngời, sau này ta nhất định sẽ không sơ suất nữa, cũng sẽ không bao giờ nương tay nữa.

Tô Ấu Vi khẽ nói.

Thật ra lần trước cô bại ở trong tay của Từ Lâm phần lớn cũng là vì cô không xuống tay tàn nhẫn được, bằng không Từ Lâm nhất định sẽ không có cơ hội dùng tới nguyên binh, nhưng bài học lần này khiến cho cô hiểu rõ, nếu không đánh trúng điểm yếu của răn thì sẽ bị răn cắn ngược lại.

Chu Nguyên giật mình mở to hai mắt nhìn về phía Tô Ấu Vi, nói:

- Chúng ta là bạn bè, giúp bạn bè giải quyết chút phiền toái cũng là chuyện hợp lý mà.

Vừa nói dứt lời thì hán đã bước lên trên diễn võ đài.

Tô Ấu Vi nhìn theo bóng lưng của hán, khẽ mỉm cười, có một cổ ấm áp chảy dọc trong lòng, cô chợt hơi cup mắt xuống, thầm hạ quyết tâm, chỉ cần tên Từ Lâm dám dấn thân Chu Nguyên thì cô sẽ để cho hán biết rõ, cái gì gọi là sự ghi hận và trả thù của tiểu nữ tử.

- Ô kìa, điện hạ thế mà dám đến thật đấy à, ta còn cho rằng người đã lên chạy về vương cung rồi ấy chứ.

Từ Lâm cười tủm tỉm nhìn Chu Nguyên đi tới, mở miệng châm chọc.

- Xem ra ngời rất có lòng tin vào bản thân nhỉ.

Chu Nguyên khẽ vuốt ống tay áo rồi nói.

- Không ngờ ngay cả điện hạ ngời cũng sẽ giận dữ vì hồng nhan thế này, chỉ là không hề lý trí chút nào cả.

Từ Lâm nhún vai, rõ ràng hán cho rằng Chu Nguyên làm thế này là vì muốn lấy lòng Tô Ấu Vi.

- Bắt đầu đi thôi.

Chu Nguyên không muốn nói nhảm với hán làm gì, hai chân hơi tách ra như thân cỏ thụ bám lấy mặt đất, sau đó ngoắc tay nói với Từ Lâm:

- Nhường cho ngời tấn công trước đây.

Hán vừa nói xong thì tất cả mọi người đang vây quanh diễn võ đài chờ xem đều giật mình, đưa mắt nhìn nhau, thật sự không hiểu rõ rốt cuộc Chu Nguyên đang nghĩ gì trong đầu, rõ ràng bản thân hán nằm ở phe yếu thế, ấy vậy mà vẫn không chút kiêng dè như thế.

- Nếu điện hạ đã muốn bị xấu mặt nhanh như thế thì ta cũng chẳng khách khí nữa làm gì.

Bị Chu Nguyên xem thường như thế cũng khiến chột lòng Từ Lâm bùng lên cơn giận, hán cười lạnh một tiếng, bàn chân giẫm mạnh xuống đất, còn thân ảnh của hán thì lao đi vun vút như một mũi tên vừa bắn ra khỏi cung, năm ngón tay siết chặt thành quyền, đánh thẳng về phía Chu Nguyên.

Một quyền này của hán mang theo khí lưu và lực lượng mười phần, cho dù là tảng đá cũng sẽ bị hán đánh cho nứt vỡ.

Nhìn vào quyền đầu đang đánh tới, Chu Nguyên cũng không vội tránh né, mà hai tay co lên để ở trước người, tạo thành tư thế phòng ngự.

Bất quá hấn làm tư thế như vậy lại khiến mọi người vây xem bên dưới lộ ra vẻ mặt không đành lòng, lấy tổ chất thân thể của kẻ đã dả thông hai mạch như Từ Lâm thì e là một quyền này có thể trực tiếp đánh gãy xương của Chu Nguyên.

Ngay lúc mọi người đều thấp thỏm chờ xem thì Từ Lâm giống như mãnh hổ xuống núi, một quyền cực mạnh đánh thẳng lên hai tay của Chu Nguyên không chút lưu tình.

Đông!

Một tiếng vang trầm thấp vang lên, sau đó không ngoài những gì mọi người đã đoán, hai chân của Chu Nguyên bị kéo lê trên mặt đất những mấy mét mới gian nan ổn định thân thể lại được.

A!

Một tiếng hét thảm vang lên.

Bất quá chủ nhân của tiếng hét thảm này lại chính là tên Từ Lâm lúc nãy hầy còn hùng hổ đánh tới chứ không phải là Chu Nguyên.

Tất cả mọi người đều tròn mắt há mồm nhìn một màn bất ngờ vừa xảy ra này, Từ Lâm ôm lấy bàn tay, không ngừng kêu la thảm thiết, toàn bộ bàn tay đều đỏ bầm, giống như nện trúng cương thiết.

- Ngươi! Ngươi giấu thứ gì trong tay áo?! Đúng là hèn hạ!

Từ Lâm đau đến mức sắp phát khóc tới nơi, nhìn về phía Chu Nguyên gầm lên.

Ánh mắt của mọi người vây xem xung quanh cũng đồng loạt chuyển về phía Chu Nguyên với vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ điện hạ lại dùng thủ đoạn à?

Trong vô số ánh mắt dò xét nghi hoặc, Chu Nguyên chậm rãi phẩy tay áo mấy lần, sau đó mọi người liền nhìn thấy bên trên hai cánh tay của hống đứng là có một đạo nguyên văn phát sáng lập lòe vô cùng phức tạp, quang văn kia phát ra hắc quang nhàn nhạt, lan tỏa ra xung quanh, sau cùng bao phủ toàn bộ cánh tay của Chu Nguyên, thoạt nhìn giống như làn da của hấn biến thành hắc thiết, vô cùng cứng rắn.

- Đây là....

Các học viên đều giật mình kinh ngạc nhìn về phía đạo nguyên văn phức tạp kia, sau cùng có người thán thốt kêu to:

- Đó chính là thiết phu văn mà giảng sư đã dạy lúc trước!

Mọi người vỡ lẽ, hoá ra là nguyên văn!

Lúc này trái tim căng thẳng cực độ của Tô Ấu Vi mới thoáng bình tĩnh lại, cô thở phào một hơi nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, khẽ nói:

- Hoá ra điện hạ đã khắc họa nguyên văn lên trên người.

- Ngươi, ngươi cư nhiên khắc họa nguyên văn lên trên người?!

Từ Lâm cũng đã hồi phục tinh thần, hấn nhìn thoáng qua nguyên văn màu đen trên tay của Chu Nguyên, hỏi lại với vẻ không dám tin.

Tuy rằng lúc trước khi ở bên trong giáo đường hấn cũng đã nhìn thấy Chu Nguyên khắc họa ra được thiết phu văn, nhưng đó chỉ là vẽ ra trên ngọc bản mà thôi, nếu như muốn khắc họa ra được trên thân thể thì còn phải biết rõ ràng huyết vị thậm chí là vị trí của kinh lạc trong thân thể con người, như thế mới có thể tránh cho nguyên văn ảnh hưởng tới thân thể, cho nên việc khắc họa nguyên văn trên cơ thể khó hơn vẽ ra trên ngọc bản nhiều lắm.

Thế nhưng, ngay lúc bọn họ còn chưa thể khắc họa ra được nguyên văn trên ngọc bản cho ra hồn thì Chu Nguyên đã có thể lấy ra ứng dụng được như thế.... Chênh lệch thế này quả thật không hề nhỏ.

- Ngươi thật sự cho rằng ta không khai mạch được thì chính là một kẻ tay trái gà không chặt à?

Chu Nguyên cười nói.

Sắc mặt của Từ Lâm tái mét, có cảm giác tức giận vì bị trêu chọc, lúc này cũng sẵn giọng nói:

- Ngươi cho rằng dựa vào một đạo thiết phu văn là đủ để thắng được ta sao?

- Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết rõ sự cách biệt giữa những kẻ đã khai mạch và những kẻ chưa khai!

- Khai mạch!

Nương theo tiếng hét to của Từ Lâm, chỉ thấy quanh người hấn đột nhiên xuất hiện rất nhiều lưu quang cực nhỏ, cát bụi dưới chân cũng bị cuốn phăng ra

xa, nguyên khí trong thiên địa theo hô hấp của hắn dồn dập ủa vào trong cơ thể.

Vù vù.

Y bào trên người hắn cũng bị thổi bay phần phật.

Ở bên ngoài làn da của hắn ần ần có quang mang lóe lên, mọi người đều có thể cảm giác được khí thế của Từ Lâm lúc này đã tăng vọt lên.

Phần lớn học viên đều biến sắc, trong cơ thể của Từ Lâm lúc này đã có nguyên khí lưu chuyển, mà nguyên khí lưu chuyển bên trong kinh mạch rõ ràng sẽ khiến lực lượng, tốc độ của Từ Lâm cũng tăng vọt theo.

Trong ánh mắt ngưng trọng của vô số học viên, Chu Nguyên cũng nhìn chăm chăm vào Từ Lâm, lẩm bẩm:

- Đã mở được hai mạch rồi sao...

- Lúc trước để cho ngươi tấn công trước rồi, vậy thì lần này nên đến lượt ta.

Hắn vừa nói xong thì nhoáng một cái, bàn chân của Chu Nguyên giẫm mạnh xuống, thân thể trực tiếp vọt tới chỗ Từ Lâm.

- Đúng là ngưng cuồng, tốc độ, lực lượng và tố chất thân thể của ngươi bây giờ không bằng một phần mười của ta mà còn dám tấn công?

Từ Lâm nhìn thấy Chu Nguyên lao tới thì lập tức cười lạnh nói.

- Thật vậy sao?

Khóe miệng của Chu Nguyên nhếch lên.

Sau một khắc, ở nơi lộ ra trên chân hắn có quang mang khá nhạt xuất hiện, ần ần có thể nhìn thấy từng đạo quang văn dần lan rộng ra.

Thân thể của Chu Nguyên lúc này dường như trở nên nhẹ bẫng đi, tốc độ tăng vọt, lao tới nhanh như một chú báo săn.

- Đây là... đây chính là khinh thân văn!

Có người tinh mắt nhìn thấy quang văn lộ ra ở trên chân của Chu Nguyên, lập tức la lên.

Trong lúc bọn họ giật mình kinh hô thì Chu Nguyên đã áp sát đến chỗ Từ Lâm, bả vai của hắn đột nhiên run mạnh một cái, ần ần có quang mang lóe lên bên dưới lớp y sam, tuy rằng không nhìn thấy rõ ràng lắm, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm giác được rõ ràng nắm đấm cho Chu Nguyên đánh ra lúc này tràn ngập một loại cảm giác mạnh mẽ khôn cùng.

- Man nguru văn!

Lại thêm một tiếng hét to.

Thiết phu văn, khinh thân văn, man nguru văn!

Lúc này, ngay cả Tô Áu Vi cũng nhịn không được mà giơ tay che miệng lại, trên gương mặt xinh đẹp chỉ toàn vẻ không dám tin, bởi vì trong vài giây ngắn ngủi này, Chu Nguyên đã liên tục thôi động đến ba đạo nguyên văn.

Nói cách khác, ba đạo nguyên văn mà giảng sư đã dạy kia Chu Nguyên đều đã dùng được thuần thực, lại còn có thể ứng dụng lên trên thân thể của mình.

Bùm!

Dưới ánh mắt chăm chú của vô số người, Chu Nguyên liên tục thôi động ba đạo nguyên văn, nắm đấm ần chứa lực lượng mạnh mẽ đã nện thật mạnh lên người của Từ Lâm trong ánh mắt kinh hãi của hắn.

Bình!

Nhờ có ba đạo nguyên văn kia phụ trợ, cho nên Chu Nguyên lúc này, mặc kệ là tốc độ, lực lượng hay tố chất thân thể đều không hề thua kém gì Từ Lâm, cho nên, khi một quyền này vừa mới nện xuống xong thì Từ Lâm cảm giác như có một cô lực lượng khổng lồ đồ ập xuống, ngay sau đó, thân thể của hắn đã bay thẳng ra ngoài, rơi mạnh xuống mặt đất phía trên diễn võ đài.

Xung quanh diễn võ đài lúc trước vốn còn đang ồn ào không ngớt lúc này đều trở nên lặng ngắt như tờ, rất nhiều thiếu nam thiếu nữ đều dùng ánh mắt không dám tin nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên đang ở trên diễn võ đài.

Không ai ngờ nổi, lần giao thủ này sẽ có kết quả như thế.

Trên diễn võ đài, Chu Nguyên chậm rãi thu hồi nắm đấm, quang văn trên cánh tay lúc này giống như đã hao hết lực lượng, nhanh chóng biến mất tăm.

Hắn xoa xoa cổ tay, sau đó nhảy xuống diễn võ đài, vươn tay móc một khối ngọc bài ra từ trong ngực áo của Từ Lâm, đó chính là thứ đại biểu cho vị trí trong kỳ thi sắp tới.

- Ngay cả một người chưa được khai mạch mà còn đánh không lại, người đừng đi tham gia kỳ thi làm gì cho mất mặt.

Chu Nguyên nhìn về phía Từ Lâm vẫn luôn trừng mắt nhìn hắn, cười nói.

Từ Lâm nghe thấy thế thì cảm giác được những ánh mắt cười nhạo đến từ xung quanh, trong lòng của hắn lập tức quỳnh quáng, rốt cuộc không nhịn được mà phun ra một búng máu tươi, tiếp theo hai mắt tối sầm, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hắn biết rõ, e là bắt đầu từ ngày mai, hắn sẽ trở thành trò cười trong miệng của những học viên ở Đại Chu Phủ...

Editor: Thiên Nhai của

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tề Nhạc, Liễu Khê

- Được rồi, trò hay cũng đã kết thúc rồi, tất cả mọi người giải tán đi thôi.

Chu Nguyên thấy ngọc bài trong tay lên vài cái, sau đó quay sang cười nói với những thiếu niên thiếu nữ đang vây xem ở xung quanh.

Mọi người nghe hắn nói thế thì đều mỉm cười giải tán, bất quá lúc gần đi lại lên quay lại nhìn về phía Chu Nguyên, ánh mắt có thêm vài phần ngạc nhiên, bởi vì ở bên trong Đại Chu Phủ, chuyện Chu Nguyên mãi vẫn không thể khai mạch đã sớm lan truyền khắp nơi, không ai không biết, cho nên rất nhiều người trong số bọn họ đều cho rằng, vị diện hạ này của bọn họ tuy có thân phận tôn quý, nhưng lại không hề có thực lực gì đáng kể.

Nhưng trận đấu hôm nay cũng khiến bọn họ trực tiếp gạt bỏ suy nghĩ này.

Chu Nguyên đúng là tạm thời vẫn còn chưa khai mạch được, nhưng hắn vẫn nắm giữ được một loại sức mạnh khác, ấy chính là nguyên văn, dựa vào nguyên văn, ngay cả một kẻ đã mở được hai mạch như Từ Lâm cũng không phải là đối thủ của hắn.

Trên thế giới này, tuy rằng thân phận và địa vị cũng là một loại sức mạnh, nhưng thứ dễ dàng được người khác tán thành nhất rõ ràng chính là loại sức mạnh có được từ sự cố gắng nỗ lực của bản thân, bởi vì loại sức mạnh này sẽ không bởi vì bất kỳ thân phận hay địa vị gì mà thay đổi.

- Đây, chớ có làm mất nửa đấy.

Chu Nguyên tiện tay thấy ngọc bài cho Tô Ấu Vi vừa đi tới, gió nhẹ thổi qua, viện phục bay bay, phác họa ra đường cong hấp dẫn lung linh của thiếu nữ, khiến cho kẻ khác mơ màng.

Tô Ấu Vi có phần xấu hổ khẽ cắn môi mọng, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào Chu Nguyên, nói:

- Người không sao chứ?

Tâm tư của nữ hài đầu sao cũng tinh tế hơn hắn, cô có thể nhìn thấy, dường như tay của Chu Nguyên hơi run run.

- Hắc hắc, bị cô phát hiện ra rồi.

Chu Nguyên cười nói, sau đó hắn giơ bàn tay lên, chỉ thấy bên trên nắm tay của hắn cũng đỏ bừng lên, là do một quyền hung mãnh khi nãy để lại.

- Không có khai mạch, tổ chất thân thể quả nhiên vẫn kém một chút.

Chu Nguyên cảm thán, tuy rằng có thiết phu văn, khinh thân văn và man ngư văn phụ trợ, tạm thời đều tăng cường độ cứng của làn da, lực lượng và tốc độ của hắn lên, nhưng bên trong cơ thể của hắn vẫn quá yếu ớt, lực phản chấn khi nãy chỉ mới xâm nhập vào cơ thể có một chút thôi đã khiến hắn cảm thấy hơi khó chịu rồi.

- Nghe giảng sư nói, có một số nguyên văn có thể cường hóa toàn bộ nhục thân trong một thời gian ngắn, nếu như người có thể tập được loại đó thì sẽ không bị lực phản chấn làm bị thương rồi.

Tô Ấu Vi suy nghĩ một lúc rồi nói.

Chu Nguyên gật đầu, nói:

- Loại nguyên văn có công hiệu như thế có phẩm giai không thấp chút nào.

Nghe đồn nguyên văn chia ra làm cửu phẩm, bất quá, trình độ của Chu Nguyên hiện tại chỉ đang ở cấp bậc nhập môn, còn không thể tính là nhất phẩm, cho nên loại nguyên văn kia trong khoảng thời gian ngắn không cách nào học được.

- Vậy thì ngươi phải cố gắng một chút, kỳ thi tháng sau, trừ phi ngươi có thể khắc họa ra được nguyên văn nhất phẩm, bằng không thì khó mà có thể bước vào mười thứ hạng đầu được.

Tô Ấu Vi khẽ cắn môi, lo lắng nói.

Một khi thành tích thi của Chu Nguyên không tốt thì sợ là lại đưa tới không ít lời đồn đãi nữa.

Chu Nguyên xoa nhẹ lên bàn tay, nói:

- Yên tâm đi, ta tự có chừng mực.

Hắn khẽ nheo hai mắt lại, hiện tại, hắn chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào chuyến đi tế tổ vào hai ngày sau, mong là có thể giúp hắn giải quyết được nan đề bát mạch không hiện này, còn bằng không thì có lẽ hắn thật sự chỉ có thể dồn hết toàn bộ tinh lực vào chuyện học tập nguyên văn mà thôi.

Chỉ là nếu như sau này chỉ có thể chuyên tu nguyên văn thật sự khiến hắn không cam lòng.

Tô Ấu Vi nhìn thấy Chu Nguyên im lặng thì chợt hiểu bèn kéo chủ đề sang chuyện khác ngay lập tức, sóng mắt lưu chuyển, cô cười tươi nói:

- Điện hạ, có cần ta bồi thuốc giúp ngươi không?

- Thôi đi, diễm phúc lớn như thế, người khác mà thấy thì sợ là sẽ hạ độc thủ với ta mất thôi.

Chu Nguyên cười đùa, dù sao thì ở bên trong Đại Chu Phủ này, Tô Ấu Vi cũng xem như có nhân khí khá cao.

Tô Ấu Vi nghe thấy thế thì cũng tức giận liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Nếu ngươi đã nhất gan như thế thì ta cũng mặc kệ, không quản ngươi nữa, ta còn phải đến tàng thư viện sửa sang lại tàng thư đây.

Đây là một công việc làm thêm mà cô tìm được, có thể kiếm được chút thu nhập, dù sao thì gia cảnh của cô cũng không được tốt lắm, còn phải chăm sóc gia gia, cho nên để duy trì tiền học và chi tiêu hằng ngày, cô đã tìm một công việc nhẹ nhàng ở bên trong Đại Chu Phủ.

Chu Nguyên nghe thấy thế thì thoáng do dự, nói:

- Chỉ còn một tháng nữa là tới kỳ thi rồi, thời gian không còn nhiều, ta cảm thấy cô nên dồn thời gian nhiều hơn cho việc khai mạch đi đã, nếu như cần gì thì ta...

- Điện hạ.

Chu Nguyên còn chưa nói xong lời thì đã bị cắt ngang, hắn nhìn về phía Tô Ấu Vi, lúc này thiếu nữ đang khẽ cắn môi, ánh mắt nhìn hắn chăm chú, giọng nói của cô êm dịu nhưng lại mang theo sức mạnh khiến người ta không cách nào xem nhẹ:

- Ngươi đã giúp đỡ ta rất nhiều rồi, đưa ta đến nơi có thể giúp ta thay đổi vận mệnh, từ tận đáy lòng của ta vẫn luôn biết ơn của ngươi, thế nhưng... ngươi đã từng nói, chúng ta là bạn bè đúng không?

Chu Nguyên khẽ giật mình, hắn nhìn cô thiếu nữ ở trước mặt mình, nơi sâu trong đôi mắt sáng sủa của cô dường như cất giấu sự cố chấp mà người bên ngoài khó mà phát hiện ra, đó chính là thứ duy trì chút tôn nghiêm cuối cùng trong lòng cô.

Cô biết rõ, chỉ cần cô mở miệng nhờ vả một tiếng thôi thì Chu Nguyên sẽ giúp đỡ cô, tạo nên điều kiện tốt nhất cho cô, nhưng nếu như cô làm thế thì có lẽ quan hệ giữa cô và Chu Nguyên sẽ trở nên biến chất.

Cô vẫn luôn cẩn thận từng chút giữ gìn quan hệ giữa hai người bọn họ, Chu Nguyên bây giờ là điện hạ của Đại Chu vương triều, thân phận vô cùng tôn quý, còn cô chỉ là một người dân bình thường, thân phận của hai người cách nhau quá xa, cho nên rất dễ dẫn đến không ít lời dị nghị.

Cũng không phải cô sợ hãi những lời dị nghị đó, nhưng cô không muốn mình bị Chu Nguyên xem thường.

Cho nên, kể từ sau khi cô vào Đại Chu Phủ đến nay thì cô luôn cố gắng hết sức mình, để cho bản thân có thể trở nên độc lập, đồng thời cũng cố gắng tu luyện, kéo gần khoảng cách giữa thân phận của hai người bọn họ.

Và cô cũng đã làm được rất tốt, trở thành thiên tài có thể khai mạch sớm nhất của Đại Chu Phủ kể từ khi thành lập đến nay, thiên phú của cô đủ để khiến cho bất kỳ kẻ nào cũng phải xem trọng, thậm chí ngay cả phụ vương Chu Kinh của Chu Nguyên cũng biết được tên của cô.

- Được rồi, được rồi.

Đôi mắt với ánh mắt vừa có chấp lại quật cường của thiếu nữ, Chu Nguyên rút cuộc cũng thất bại, đành phải giơ tay đầu hàng, cười khổ nói:

- Vậy ta sẽ không nhúng tay vào.

Tô Ấu Vi nghe thấy thế thì đôi mắt khẽ cong lên giống như hai vầng trăng khuyết cong cong, đồng thời trong lòng cô cũng lặng lẽ thở dài một hơi, cô biết rõ, nếu như Chu Nguyên vẫn cứ kiên trì thì hẳn là cô không thể nào từ chối được, chỉ là như thế thì cô sẽ hơi thất vọng một chút mà thôi.

Ít nhất thì bây giờ cô cũng biết rõ, Chu Nguyên vì giữ vững chút tự trọng còn sót lại của cô nên sẽ chọn cách lui bước, điều này khiến cho thủy quang trong đôi mắt của cô lóe lên, trong lòng vô cùng cảm kích.

- Điện hạ cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ không để trễ nãi việc tu luyện, ta cam đoan với ngươi, kỳ thi sắp tới ta nhất định sẽ cố gắng hết mình, bước vào Giáp Viện.

Tô Ấu Vi thần nhiên mỉm cười, nụ cười sáng rỡ tự tin.

Ở trong Đại Chu Phủ này, có hơn mười phân viện, mà trong số đó Giáp Viện là nơi mạnh nhất.

Chu Nguyên gật đầu, ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên lấy khối tụ nguyên ngọc mà lúc trước hắn dùng để đánh cuộc với Từ Lâm ra, sau đó kéo tay của Tô Ấu Vi, đặt nó vào trong tay cô.

- Cô cũng chớ có tự mình đa tình, đây không phải tặng cho cô đâu, là cho cô mượn thôi, bây giờ ta vẫn còn chưa khai mạch, cho nên không dùng nó được.

Nhìn thấy Tô Ấu Vi muốn từ chối, Chu Nguyên lập tức nói.

Nghe thấy Chu Nguyên nói thế thì Tô Ấu Vi chỉ có thể nuốt lời nói vừa ra tới miệng vào lại, sau đó hận không thể trừng mắt nhìn hắn một cái, cái người này, nói chuyện kiểu gì thế không biết!

- Ta đi đây!

Tô Ấu Vi nhận lấy tụ nguyên ngọc, thấp giọng hừ một tiếng, sau đó đi lướt qua bên cạnh Chu Nguyên.

- Thật là ngạo kiều mà....

Chu Nguyên nhìn thấy bóng lưng yếu điệu của thiếu nữ đã đi xa, bèn lắc đầu, đang muốn rời đi thì chợt cảm ứng được gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía một tòa lầu các ở phía xa, chỉ thấy ở nơi đó có một đạo thân ảnh mặc bạch sam đang đứng trên cao nhìn xuống, ánh mắt sắc bén như đao.

- Tề Nhạc.

Chu Nguyên nhìn bóng người mặc bạch sam kia, hơi nhướng mày.

Bóng người mặc bạch sam kia đúng là thế tử Tề Nhạc của Tề vương phủ.

Nhận thấy được tầm mắt của Chu Nguyên, trên mặt của Tề Nhạc cũng xuất hiện ý cười, sau đó đứng ở phía xa ôm quyền với Chu Nguyên.

Trong lòng Chu Nguyên thầm cười lạnh một tiếng, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười hữu lễ, khẽ gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Trên lầu các, Tề Nhạc nhìn về phía thân ảnh đã đi xa của Chu Nguyên, gương mặt trở nên có phần đắm chiêu, lẩm bẩm:

- Không ngờ vị điện hạ này ấy vậy mà lại có vài phần tạo nghệ ở nguyên văn nhất đạo....

Ở sau lưng Tề Nhạc, một đạo thân ảnh xinh đẹp bước tới, đó là một thiếu nữ có dáng người cao gầy, bộ dạng của cô cũng xem như xinh đẹp yếu điệu, chỉ là môi hơi mỏng, thoạt nhìn có cảm giác cay nghiệt, so với Tô Ấu Vi thì rõ ràng thiếu một phần ý vị.

Đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn lướt qua phía Chu Nguyên rồi đi với vẻ khinh thường, hừ lạnh nói:

- Nguyên văn dấu sao cũng chỉ là một nhánh nhỏ, tạo nghệ có cao thâm đến đâu đi nữa thì cũng vẫn không cách nào khiến bản thân thoát thai hoá cốt, thọ nguyên có hạn, sơ suất một cái thậm chí còn có thể bị người bình thường giết chết nữa là.

Cô ta tên là Liễu Khê, cha của cô ta là hầu gia của Đại Chu, tên gọi Liễu hầu, hiển nhiên cũng xem như có địa vị, lại nói, giữa cô và Chu Nguyên cũng có chút dây mơ rễ má.

Vài năm trước Chu Kinh phát hiện được sự lớn mạnh của Tề vương, có lòng muốn chen ép, cho nên muốn đặt trọng trách lên người Liễu hầu, nên khi ấy còn đề xuất ý tưởng muốn kết thân, định rằng để cho Chu Nguyên kết hôn với Liễu Khê của Liễu hầu, để quan hệ của hai nhà trở nên bền chặt hơn.

Liễu hầu cũng có phần do dự với lời đề nghị của Chu Kinh, dù sao thì hoàng thất của Đại Chu lúc ấy đã xuống dốc, mà người thừa kế duy nhất là Chu Nguyên thì lại không cách nào khai mạch được, hơn nữa Liễu hầu cực kỳ yêu thương Liễu Khê, cho nên muốn thăm dò ý tứ của cô ta, nào ngờ cô nàng

Liễu Khê này tâm cao khí ngạo, cho rằng Chu Nguyên chỉ là một vị điện hạ phế vật, nên từ chối không chút do dự, còn nói điện hạ phế vật là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, lúc ấy cũng gây nên một đợt đàm tiếu không nhỏ.

Liễu hầu thấy thế thì mượn lý do này để từ chối Chu Kinh.

Tuy rằng việc này đã qua từ lâu, nhưng lúc này nhìn thấy Chu Nguyên, người từng bị cô gọi là con cóc kia, vẫn khiến cho trong lòng Liễu Khê có vài phần khó chịu.

Tề Nhạc nghe thấy thế thì cũng gật đầu, cười nói:

- Kỳ thi lần này, những học viên có thứ hạng cao đều đã thuận phục ta, nếu như vị Chu Nguyên điện hạ này của chúng ta cho rằng dựa vào chút tạo nghệ nguyên văn đó là có thể làm nên chuyện thì cũng chỉ có thể để hân mất mặt triệt để mà thôi.

Nói tới đây, hắn dừng lại một lúc, hơi nheo mắt lại nói:

- Bất quá thiên phú của Tô Ấu Vi kia đúng là kinh người, tiền đồ về sau khó mà đo lường, nếu như có cơ hội thì phải cố gắng lôi kéo cho bằng được.

Nghe Tề Nhạc nói thế, trên gương mặt Liễu Khê thoáng chút không vui, bữu môi nói:

- Chỉ là một con nha đầu thấp hèn mới mở được ba mạch mà thôi, nếu như không lôi kéo được thì cứ tìm cơ hội phế đi là được.

Liễu Khê có bối cảnh hiển hách, bản thân cũng rất có thiên phú, lúc trước ở Đại Chu Phủ này, cô ta chính là viên minh châu chói mắt nhất, nhưng kể từ sau khi Tô Ấu Vi xuất hiện thì hào quang của cô ta đều bị che khuất, điều này khiến cho cô ta cực kỳ không thích người chỉ là một bình dân như Tô Ấu Vi.

Tề Nhạc đương nhiên có thể nghe ra trong giọng nói của cô ta có phần không thích Tô Ấu Vi, bèn cười trừ, không nói nhiều nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào nơi Chu Nguyên biến mất.

- Xem ra Chu Nguyên này không hề có chút lòng tin nào đối với bản thân, cho nên mới muốn nâng đỡ một thiên tài lên để làm chỗ dựa....

- Chu Nguyên ơi Chu Nguyên, thánh long Chu gia như ngươi, thật sự đã biến thành phế long rồi.

- Nếu đã như thế thì Chu gia các ngươi cũng sắp tiêu đời đến nơi rồi.

Editor: Thiên Nhai của

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Từ đường đất tổ

Mặt trời nhô lên cao, ánh mặt trời chiếu rọi khắp Đại Chu thành, rực rỡ huy hoàng.

Vương cung của Đại Chu.

Lúc Chu Nguyên trắng đêm không ngủ đi tới cửa cung thì nơi này đã có một đội người ngựa trang nghiêm tập trung đông đủ, mấy ngàn cấm vệ quân thân khoác trọng giáp, trường mâu trong tay lóe lên hàn quang dưới ánh mặt trời, quân uy vô cùng mạnh mẽ.

Chu Kinh ngồi trên một con tuần mã toàn thân đỏ đậm, mỉm cười nhìn Chu Nguyên đang vội vã chạy qua rồi hỏi:

- Đã chuẩn bị xong cả chưa?

Hôm nay, chính là ngày tế tổ của Đại Chu.

Chu Nguyên gật đầu thật mạnh, trong mắt lóe lên vẻ mong chờ lẫn kích động khôn cùng, hắn biết rõ, việc bát mạch trong cơ thể của hắn có thể tái hiện hay không, sau này hắn có thể bắt đầu khai mạch tu luyện hay không, tất cả đều phải xem hôm nay.

Có một thị vệ dắt theo một con tuần mã đỏ rực đi tới, trên đuôi của con tuần mã kia có liệt điểm bốc lên cuộn cuộn, nhưng phần đầu của nó lại là một con sư tử có bộ dạng hung dữ.

Đây là hỏa sư mã, là nguyên thủ nhất phẩm, sức chịu đựng rất bền bỉ, có thể rong ruổi cả ngàn dặm mà không cần nghỉ ngơi.

Hỏa sư mã vốn táo bạo đã sớm bị thuần phục, cho nên lúc Chu Nguyên xoay người nhảy lên thì con hỏa sư mã kia gần như chỉ vẩy đuôi vài cái rồi an

tĩnh lại.

- Phụ vương, chúng ta đi thôi.

Chu Nguyên nắm chặt dây cương, trong đôi mắt đen láy của thiếu niên dường như có hai ngọn lửa bùng lên dữ dội, mở miệng nói.

Chu Kinh mỉm cười gật đầu, sau đó vung tay lên.

Có tiếng kèn lệnh vang lên, ngay sau đó, hơn một ngàn chiến sĩ thân mặc trọng giáp như biến thành dòng nước mạnh, vây quanh Chu Kinh và Chu Nguyên ở giữa, sau đó, nương theo tiếng bước chân dồn dập rung chuyển, nối đuôi nhau đi ra khỏi vương cung, theo con đường lớn ở trong thành, đi thẳng về phía bên ngoài.

....

Nơi tế tổ của hoàng thất Đại Chu chính là ở hoàng lăng Đại Chu, hoàng lăng kia cách Đại Chu thành mấy trăm dặm, theo như tốc độ của bọn họ thì chỉ chừng hai canh giờ sau sẽ đến nơi.

Bên dưới một ngọn núi nguy nga, Chu Kinh và Chu Nguyên đều bước xuống ngựa, cấm vệ quân tản ra canh gác các con đường chung quanh, cho dù là một con chim bay đến gần cũng sẽ bị bắn chết.

- Đây chính là hoàng lăng của hoàng thất Đại Chu chúng ta.

Chu Kinh giơ tay chỉ vào ngọn núi nguy nga trước mặt, im lặng hồi lâu mới chậm rãi nói tiếp:

- Năm đó Chu gia chúng ta cũng bắt đầu lập đại nghiệp từ nơi này, rồi cuộc dốc sức tạo nên được một Đại Chu vương triều, chỉ là không ngờ, công sức của tiền bối lại mất hết vào tay ta.

Nhìn thấy sắc mặt của Chu Kinh có phần ủ rũ, Chu Kinh nhẹ giọng nói:

- Phụ vương chỉ nên tự trách, Vũ gia đã sớm có âm mưu, toan tính mấy trăm năm, dù là ai cũng khó mà biết được, cho nên đây cũng không phải là lỗi của phụ vương người.

Chu Kinh cười khổ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cất bước đi về phía bậc thang bằng đá xanh ở bên trái:

- Đi theo ta.

Chu Nguyên gật đầu, theo sát sau lưng.

Cầu thang này đi thẳng đến đỉnh núi, có chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc, thẳng đến tận trời.

Hai người bước chậm từng bước đi lên, vẻ mặt nghiêm trang, chừng một nén nhang sau đã đi tới đỉnh núi, chỉ thấy bên trên có một tòa từ đường sừng sững đứng đó, giống như đã trải qua biết bao năm tháng.

Đứng trước từ đường, Chu Nguyên quay đầu nhìn lại, nhìn xuống từ nơi này, tầm mắt thoáng sáng bùng lên, chỉ thấy ở nơi kia có ba dãy núi nguy nga dựng thẳng lên, ẩn ẩn giống như tạo thành một chữ xuyên do thiên nhiên xếp nên.

Mà ba dãy núi kia uốn lượn lên xuống tựa như tiềm long, vây quanh bảo vệ ngọn núi dưới chân của hắn, giống như tam long thác châu, tự nhiên sinh ra một cỗ khí thế mênh mông hùng vĩ.

- Khí thế mạnh thật.

Chu Nguyên tán thưởng một tiếng, xem ra phong thủy nơi đất tổ của Chu gia bọn họ thật sự rất tốt, chẳng trách có thể lập nên được vương triều.

- Trong thiên địa có khí vận, mà phong thủy của địa mạch cũng có thể xem như một phần trong số đó, Chu gia ta có thể làm nên nghiệp lớn, ít nhiều cũng là nhờ vào phong thủy của nơi đất tổ này.

Chu Kinh cười nói.

Chu Nguyên khẽ mỉm cười, rồi nói:

- Phong thủy đất đai chỉ là một phần mà thôi, phần lớn cũng là nhờ tổ tiên cố gắng, trời không phụ người có lòng vươn lên, chỉ cần cố gắng phấn đấu, thì dù vạn bài có tệ đến đâu đi nữa, cũng vẫn sẽ có cơ hội xoay người.

- Còn những kẻ ngồi không hưởng thụ, đâu có được bài tốt thì vẫn có nguy cơ thua trắng.

Tuy rằng giọng nói của thiếu niên vẫn còn chút non nớt, nhưng sự cứng cỏi ở bên trong thật sự khiến Chu Kinh phải lau mắt mà nhìn, nụ cười trên mặt lại càng sâu hơn thêm một phần.

- Xem ra những gì con gặp phải bấy lâu nay cũng không chỉ toàn điều xấu.

Chu Kinh vươn tay sờ đầu của Chu Nguyên, sau đó đi vào bên trong từ đường, Chu Nguyên đuổi sát theo sau, chỉ thấy bên trong đại điện thờ phụng từng cái bài vị, khói nhang lượn lờ, đây đều là tổ tiên các đời trước của hoàng thất Đại Chu, dưới sự dẫn dắt của Chu Kinh, Chu Nguyên thấp nhang hành lễ với từng bài vị ở bên trên.

Cuối cùng, Chu Kinh dừng bước trước một bài vị ở sâu bên trong nhất, đây là vị hoàng đế khai quốc đầu tiên của hoàng thất Đại Chu bọn họ, sau khi Chu Kinh cung kính hành lễ xong thì xòe bàn tay ra, khẽ nhích bài vị.

Àm ầm.

Bài vị chuyển động, lập tức phát ra thanh âm trầm thấp, sau đó Chu Nguyên kinh ngạc nhìn thấy bức tường ở phía sau bài vị kia đang dần tách ra, hóa ra đây là một cánh cửa đá bí ẩn nặng nề.

Bên trong cánh cửa kia tối đen hun hút, có vẻ rất thần bí.

Chu Kinh nhìn thoáng qua phía sau cánh cửa đá, vẻ mặt có phần phức tạp, nói:

- Con có thể khai mạch tu hành hay không, thì phải xem nơi này.

Chu Nguyên nghe thấy vậy thì thần sắc cũng trở nên căng thẳng hơn, siết chặt nắm tay, ánh mắt lấp lờ, mặc kệ tư tưởng của hắn có chín chắn đến đâu đi chăng nữa thì chung quy cũng chỉ là một thiếu niên, trước việc trọng đại như bản thân mình có thể khai mạch tu hành hay không, hắn không thể nào giữ tinh táo tuyệt đối được.

Chu Kinh nhìn Chu Nguyên một cái, sau đó đi vào bên trong cửa đá, sau cửa đá là một hành lang vách đá kéo dài, trên hành lang có trường minh đăng, phát ra ánh sáng mờ ảo.

Hai người không ai nói gì, bên trong hành lang chỉ có tiếng bước chân khẽ vang lên.

Cứ đi như thế chừng hơn mười phút, Chu Kinh và Chu Nguyên cũng dừng bước, bởi vì đã đến cuối hành lang, trước mắt bọn họ bây giờ là một sơn động cổ xưa vô cùng rộng lớn.

Cuối sơn động có một bệ đá.

Chu Kinh đi tới trước bệ đá kia, lúc này Chu Nguyên mới phát hiện, bên trên bệ đá kia có khắc rất nhiều nguyên văn cổ xưa, những nguyên văn này tạo thành một đồ án khó hiểu.

Với tạo nghệ hiện tại của Chu Nguyên về nguyên văn thì căn bản không thể nào nhìn ra được những nguyên văn này rốt cuộc là mấy phẩm, hắn chỉ thoáng miêu tả lại một phen thôi mà cảm giác thần hồn của mình đã tiêu hao rất nhiều, có chút choáng váng, lúc này mới vội thu hồi tầm nhìn.

- Phụ vương...

Chu Nguyên nhìn về phía Chu Kinh, chẳng lẽ nơi này có thể giải quyết được vấn đề bát mạch không hiện của hắn?

Chu Kinh nhìn về phía những nguyên văn cổ xưa bên trên bệ đá kia, vẻ mặt trở nên ngưng trọng hơn một chút, nói:

- Ở Chu gia chúng ta vẫn luôn có một câu mật ngôn truyền miệng thế này, câu mật ngôn kia nói, ở bên trong mật thất này có cất giấu một đại cơ duyên, có thể giúp cho Chu gia chúng ta thật sự hưng thịnh đời đời.

- Mà chìa khóa mở ra được đại cơ duyên đó chính là người kế thừa huyết mạch của Chu gia ta, bất quá, tuy rằng bao đời đế vương của Chu gia ta đều đến nơi này, cố gắng dùng huyết mạch để mở ra, nhưng kết quả sau cùng đều thất bại mà về.

Nói tới đây, hắn nhìn về phía Chu Nguyên, nói:

- Cho nên ta đưa con tới đây, để xem con có thể mở đại cơ duyên này ra được hay không, nếu như thành công thì chắc sẽ dễ dàng giải quyết được vấn đề bát mạch không hiện của con.

- A?

Chu Nguyên nhìn về phía bệ đá cổ xưa kia, vô cùng kinh ngạc, rõ ràng hắn không ngờ Chu gia của hắn vẫn còn lưu truyền một câu mật ngôn như thế.

- Đi đi.

Chu Kinh vỗ vai của Chu Nguyên, nói.

Chu Nguyên hít sâu một hơi, trong lòng cũng bồn chồn không yên, bất quá hắn vẫn cố gắng lấy hết can đảm, đi tới bên cạnh bệ đá kia, ngồi xuống bên trên những nguyên văn thần bí cổ xưa kia.

Hắn lấy một thanh tiểu đao sắc bén ra, cắn răng xoẹt qua trên cổ tay một đường, máu tươi lập tức tuôn ra ồ ạt, sau đó men theo những vết khắc nguyên văn kia mà lan dần ra.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, những nguyên văn trên bệ đá đã biến thành màu đỏ tươi.

Chu Kinh đứng bên ngoài bệ đá nhìn thấy một màn này, bất giác siết chặt nắm tay, trong mắt tràn ngập vẻ thấp thòm lo âu.

Cảm nhận được máu tươi trong ngời tuôn trào, trên gương mặt vốn có phần văn nhược yếu đuối của Chu Nguyên lập tức trở nên tái nhợt, hắn nhìn chăm chăm vào những nguyên văn phức tạp kia, tim đập dồn dập từng hồi.

- Đây chính là cơ hội cuối cùng của ta sao...

Chu Nguyên cắn chặt hàm răng, cố gắng chống lại cảm giác đầu choáng mắt hoa, lúc này, cảnh tượng mẫu hậu Tần Ngọc thổ huyết lại xuất hiện trước mặt hắn lần nữa, khiến cho lòng hắn quặn nhói từng cơn.

- Mẫu hậu đã vì ta mà nguyên khí đại thương, tổn hao biết bao nhiêu năm tuổi thọ!

- Phụ vương vì ta mà bị Vũ vương chém đứt một tay!

- Khí vận của bản thân ta bị cướp đi, thánh long bị phá, độc khí phệ mệnh!

- Đại Chu có thù trong giặc ngoài, bất kỳ lúc nào cũng có nguy cơ bị sụp đổ!

- Cho nên, ta muốn thay đổi tất cả những chuyện này, ta muốn giúp mẫu hậu khôi phục thọ nguyên, giúp phụ vương lấy lại hùng tâm, khiến cho con dân Đại Chu ta không cần phải lo lắng hãi hùng, hơn nữa phải giành lại tất cả những gì đã bị cướp đi của ta!

- Đạo đại cơ duyên này, Chu Nguyên ta lấy chắc rồi!

Một tiếng gầm to đột nhiên vang vọng trong lòng hắn, trong một thoáng, thân thể Chu Nguyên giống như run mạnh một cái, ầm ầm, giống như còn có thêm một tiếng rống ngầm đầy tức giận và không cam lòng vang vọng từ sâu bên trong thân thể của hắn.

Ong ong!

Cũng ngay lúc này, những nguyên văn cổ xưa bên trên bệ đá đã bị máu tươi phủ kín kia cũng phát ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng tụ tập lại giống như thủy ngân, nhanh chóng bao phủ lấy Chu Nguyên.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho Chu Kinh đứng bên ngoài bệ đá cũng giật mình thảng thốt, vội vàng nhìn về phía Chu Nguyên, ngay sau đó, hắn khiếp sợ nhìn thấy, ngay khi ánh sáng hội tụ lại thì Chu Nguyên đang ngồi ở nơi đó đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Editor: Thiên Nhai của

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Vùng đất thần bí

Ánh sáng mãnh liệt chiếu vào trong mắt, theo ngay sau đó chính là một cỗ lực lượng dữ dội ập đến, Chu Nguyên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, giống như bị rơi vào trong giữa dòng nước xoáy.

Cũng may là cảm giác như bị xé rách này cũng không kéo dài quá lâu, Chu Nguyên cảm giác được có một cỗ cự lực ủa đến, ngay sau đó, thân thể của hắn trực tiếp bị hất bay lên.

Bịch!

Thân thể của Chu Nguyên bị nện mạnh lên mặt đất, ăn một miếng toàn đất, bất quá hắn vẫn tỉnh táo cảnh giác, cơ hồ vừa mới ngã xuống đất xong, hắn không mần đến những đau đớn trên người, nhanh chóng lăn một vòng, tránh khỏi nơi đó.

Cùng lúc đó, thiết phu văn mà Chu Nguyên đã sớm tuyền khắc trên cánh tay cũng lập tức phát ra ánh sáng mờ ảo, có thể khởi động bất kỳ lúc nào.

Nhưng may mắn là công kích xuất đột nhiên xuất hiện bất ngờ mà hắn vẫn nghĩ không có xuất hiện, thân thể vẫn căng cứng của Chu Nguyên lúc này mới dần thả lỏng, lúc này hắn mới rảnh rỗi mà chú ý tới những thay đổi của cảnh tượng chung quanh.

- Nơi này là....?

Chu Nguyên mở to hai mắt nhìn khắp nơi, son động kia đã sớm biến mất không còn gì nữa, thay vào đó là một khu rừng rậm cổ xưa mà u tĩnh, từng thân đại thụ che trời mọc lên sừng sững, cành lá tốt tươi, che kín bầu trời.

Bên cạnh có một dòng suối nhỏ nước trong veo, phát ra tiếng nước chảy róc rách, cảnh tượng vô cùng êm đềm.

- Nơi này là đâu?

Chu Nguyên kinh ngạc khó hiểu, đầu óc mơ hồ, hẳn còn nhớ rõ, mới khi nãy hẳn còn đang ngồi trong mật động ở từ đường, sao chỉ mới chớp mắt đã đến nơi lạ lẫm này?

- Kỳ lạ.

Chu Nguyên nhíu mày, nâng mắt nhìn quanh, chẳng lẽ, cái gọi là đại cơ duyên kia chính là nơi này hay sao?

- Nhưng nơi này chẳng có lấy một bóng người. ...

Chu Nguyên buồn bực nói thầm, ánh mắt nhìn tới nhìn lui, trong nháy mắt tiếp theo, đồng tử của hắn đột nhiên co rút lại, vẻ mặt cũng cứng đờ, bộ dạng như thể gặp phải quỷ vậy.

Bởi vì lúc này hắn mới nhìn thấy, không biết từ khi nào, ở dưới một gốc đại thụ trước mặt đã xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp.

Nhìn kỹ lại thì đó là một thiếu nữ mặc áo xanh, thiếu nữ có vóc người thon dài tinh tế, lúc này đang dựa lưng vào thân cây, ánh mắt sáng quắc im lặng nhìn về phía hắn.

Ánh mắt của Chu Nguyên và cô giao nhau, chợt có cảm giác da đầu run lên rất khó hiểu.

Bất quá định lực của Chu Nguyên xem như không tệ, nhanh chóng bình tâm lại, lúc này trên gương mặt non nớt xuất hiện một nụ cười tươi, cố gắng thể hiện bản thân mình vô hại lắm thay, sau đó ôm quyền nói:

- Vị tiểu tỷ tỷ này, không biết nơi này là đâu? Tại hạ Chu Nguyên, trong lúc vô tình đi vào đây, nếu có gì mạo phạm, kính mong người chớ trách tội.

Thiếu nữ trước mặt thoạt nhìn tuổi tác chỉ xem xêm xêm với hắn, bất quá những lúc thể này, miệng lưỡi dẻo một chút thì không sai đi đâu được.

Nhưng cô thiếu nữ áo xanh thần bí kia cũng không để ý tới sự cung kính của Chu Nguyên lắm, bàn tay ngọc ngà của cô giờ lên vén đi một lọn tóc trên trán, sau đó cất bước đi tới chỗ Chu Nguyên.

Cô đi ra khỏi bóng râm, lập tức có ánh mặt trời chiếu lên người cô, mà theo cô tới gần, Chu Nguyên mới nhìn cô kỹ hơn, trong mắt lập tức nhin không được mà xuất hiện vẻ kinh diễm.

Thiếu nữ kia có da thịt trắng ngần như tuyết, tóc đen cột hờ hững, một thân áo xanh mộc mạc nhưng lộ rõ những đường cong uyển chuyển trên người, cô có được ngũ quan tinh xảo, đặc biệt là đôi mắt sáng ngời như châu ngọc kia, giống như mang theo sự thần bí nào đó, có vẻ linh hoạt kỳ ảo, lại vô cùng thâm thúy.

Cô thiếu nữ kia đặt bước lên những ánh nắng chiếu rọi trên đất, sau lưng là cổ thụ che trời, gió nhẹ thổi qua khẽ hất tóc mái của cô, ở giữa mi tâm trắng nõn của cô dường như có một đồ án cổ xưa hiện lên, lộ ra vẻ thần bí không cách nào hình dung được, mà một màn này, lại đẹp đến mức khiến cho Chu Nguyên cảm thấy hít thở không thông.

- Tiểu tỷ tỷ...

Chu Nguyên cố gượng cười, tuy rằng cảnh tượng trước mặt rất xinh đẹp, nhưng hắn vẫn giữ chút đề phòng, bởi vì mặc kệ là nơi xa lạ này, hay là cô thiếu nữ thần bí trước mặt, đều vượt khỏi hiểu biết của hắn.

- Tiểu tỷ tỷ?

Nghe thấy Chu Nguyên gọi như thế, thiếu nữ áo xanh kia chợt cong môi, giống như cảm thấy thú vị lắm.

Cô dò xét Chu Nguyên với vẻ hưng phấn một lúc, sau đó mới lẩm bẩm:

- Hắc gia gia nói quả không sai, hôm nay thật sự sẽ có người tới nơi này...

- Cái gì?

Chu Nguyên không nghe rõ.

Nhưng thiếu nữ áo xanh kia cũng không để ý đến hắn nữa, trực tiếp xoay người, đi về phía khu rừng rậm kia.

Lúc đi ngang qua thân đại thụ khi nãy, thiếu nữ lại hờ hững gọi một tiếng.

- Thôn Thôn, về nhà thôi.

Nghe thấy thiếu nữ áo xanh nói vậy, Chu Nguyên lập tức nhìn thấy đúng là ở dưới gốc cổ thụ kia có một con thú nhỏ màu xám đang nằm sắp ở đó, con thú nhỏ kia giống như một chú chó nhỏ, nhìn qua không bắt mắt chút nào.

- Một sùng vật giống chó sao?

Chu Nguyên nói thầm

Ngao ngao!

Giống như nghe thấy những gì Chu Nguyên vừa nói, con thú nhỏ kia lập tức xù lông, sau đó quay sang gầm gừ với Chu Nguyên, chỉ là vì thân thể của nó nhỏ quá, cho nên tiếng gầm của nó chẳng có chút uy hiếp nào, ngược lại còn có vẻ khá đáng yêu.

Con thú nhỏ kia giống như cũng phát hiện tiếng gầm của nó không dọa được Chu Nguyên, cái đuôi dựng thẳng lên, nhảy tới trước mặt một tảng đá lớn, sau đó há miệng, cắn mạnh một cái.

Rốp rốp rốp rốp!

Nó cắn xuống từng cái từng cái, chỉ thấy khối đá lớn kia thoáng cái đã bị thu nhỏ lại với tốc độ kinh người, cơ hồ chỉ mấy giây ngắn ngủi thôi đã biến mất sạch sẽ, mà những mảnh đá bị cắn nhỏ đó cũng đã nuốt hết xuống cái bụng nhỏ của con thú nhỏ kia.

Về mặt của Chu Nguyên lại cứng đờ lần nữa, sau đó lặng lẽ hít sâu một hơi, ánh mắt hoảng sợ nhìn vào con thú nhỏ có bộ dạng giống hệt chú chó nhỏ kia, rốt cuộc nó là thứ gì đây? Một tảng đá lớn như thế tự nhiên bị nó cắn vài cái nuốt trọn mất tiêu?

Răng và khẩu vị của nó thật đáng sợ!

Chu Nguyên lau mồ hôi lạnh, không dám xem thường con thú nhỏ này nữa, hàm răng của nó có thể xử lý dễ dàng cả một tảng đá lớn, huống hồ gì là thân thể gầy teo này của hắn?

Chẳng trách lại gọi nó là Thôn Thôn...

Nhìn thấy vẻ rung động trên mặt Chu Nguyên, con thú nhỏ tên Thôn Thôn kia đặc ý lắc lắc cái đuôi, sau đó quăng cho Chu Nguyên một ánh mắt khinh khinh cực kỳ nhân tính hóa rồi lắc đuôi chạy theo thiếu nữ mặc áo xanh kia.

Lúc thiếu nữ kia đi vào bên trong bóng rừng thì hơi nghiêng đầu, khẽ héch chiếc cằm trắng muốt với Chu Nguyên.

- Muốn tìm đại cơ duyên của người thì đi theo ta.

Nói xong thì cô đã bước vào bên trong cánh rừng, bóng dáng xinh đẹp thoát ần thoát hiện bên trong khu rừng.

Chu Nguyên nhìn về phía cô thiếu nữ áo xanh và con thú nhỏ đã đi xa kia, trên mặt thoáng chút do dự, tất cả những thứ ở nơi này đều có vẻ cực kỳ thần bí, khiến cho hắn không thể nắm chắc được gì, nên hắn cũng không hiểu vì sao thông qua bệ đá trong mặt động nơi từ đường của bọn họ lại đi đến nơi xa lạ này...

Bất quá, nếu như đã tới rồi thì rõ ràng không còn đường lui nữa, hắn không muốn trắng tay mà về.

Hồ.

Chu Nguyên hít sâu một hơi, sau đó cũng không do dự nữa, nhanh chóng cất bước chạy theo thiếu nữ và con thú nhỏ ở phía trước...

Một nam một nữ một thú đi bên trong khu rừng rậm hoang sơ, thậm chí cỏ mọc xanh mơn mẫm, thì thoảng cũng sẽ có tiếng thú rống lớn tràn ngập vẻ hung tợn khát máu vang lên từ phía xa, nhưng mỗi lúc như thế, Thôn Thôn vẫn luôn đi bên cạnh thiếu nữ kia cũng sẽ gầm lên một tiếng, mặc dù tiếng không vang, nhưng giống như cả khu rừng cũng sẽ trở nên im bật, tựa như e sợ oai phong của con thú nhỏ kia.

Chuyện như thế khiến cho Chu Nguyên nhìn không được mà quay đầu nhìn thoáng qua con thú nhỏ thần bí kia, vật nhỏ thoạt nhìn giống như một chú chó con lông xám này dường như có chút bất phàm.

Cô thiếu nữ áo xanh kia rõ ràng không có ý nhiều lời với Chu Nguyên, cho nên Chu Nguyên cũng chỉ có thể im lặng đi theo sát phía sau.

Cứ đi mãi như thế, ước chừng nửa canh giờ sau, Chu Nguyên rốt cuộc cũng thấy cô thiếu nữ áo xanh kia dừng bước.

- Tới rồi.

Thanh âm của cô gái áo xanh vang lên ở phía trước, trong lòng Chu Nguyên sẽ run lên, ngẩng đầu nhìn tới, ánh mắt xuyên qua những bóng râm trong cánh rừng dày đặc, sau đó hắn liền nhìn thấy, ở một khoảng đất trống ở cánh rừng phía trước có một mái nhà tranh.

Bên ngoài nhà tranh có một hàng rào vây quanh, còn ánh mắt của Chu Nguyên cũng dừng lại trước ngôi nhà kia, ở đó có một chiếc xích đu, lúc này có một vị lão nhân áo đen đang nằm ở trên đó, khẽ lắc lư.

Giống như cảm nhận được ánh nhìn của Chu Nguyên, lão nhân kia ngược mắt nhìn lại Chu Nguyên.

Nhìn vào hai mắt của lão nhân, trong lòng Chu Nguyên cũng trầm rung động, bởi vì bên trong đôi mắt kia giống như mang theo một loại tang thương không thể nói thành lời, tựa như đã trải qua bao thăng trầm năm tháng.

Đồng thời, Chu Nguyên cũng có thể cảm giác được sự già nua mục ruỗng đang vây quanh lão nhân kia.

Bất quá, trong một thoáng chạm mắt kia, Chu Nguyên cũng có cảm giác giống như bị người ta nhìn thấu toàn thân, tựa như toàn bộ bí mật của hắn lúc này đều bại lộ ra hết trước mắt của lão nhân áo đen kia.

- Ha ha, quả nhiên có người tới rồi... Còn là một tiểu tử có được thánh long khí vận nữa.

Lão nhân áo đen kia từ từ thu hồi tầm mắt, thanh âm khàn khàn truyền tới, lọt vào trong tai Chu Nguyên thì lại như tiếng sấm rền.

- Chỉ là tiếc thay, thánh long khí vận đã bị kẻ khác cướp đi, còn bị hủy thánh long căn, ồ, đây là oán long độc à?

- Thảm quá, thật là thảm quá...

Editor: Thiên Nhai của

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tìm bát mạch

Từng câu từng chữ lão nhân áo đen kia nói ra kia lọt vào trong tai Chu Nguyên chẳng khác nào như sét đánh giữa trời quang, nhắc lên từng đợt sóng to gió lớn trong lòng hắn, vị lão nhân trước mắt này, gần như chỉ nhìn thoáng qua một cái đã nhìn ra những chuyện đã xảy ra trên người hắn.

Thiếu nữ áo xanh kia đi đến sau lưng lão nhân, trong đôi mắt đẹp thoáng chút kinh ngạc nhìn Chu Nguyên một cái, Thôn Thôn đứng bên cạnh thì nhảy phốc lên, muốn nhào vào trong lòng cô, nhưng lúc này vì nó đang bắn quá nên bị cô ghét bỏ vươn ngón tay ngọc xách lên, sau đó tiện tay ném vào bên trong chum nước.

Thôn Thôn bị ném vào trong chum nước có vẻ như bị oan ức lắm, nhưng nó biết rõ thiếu nữ kia thích sạch sẽ nên nó chỉ đành phải tự mình tắm tấp cho sạch sẽ, cảnh tượng vô cùng buồn cười.

Chỉ là Chu Nguyên cũng không có lòng dạ nào để nhìn cảnh tượng buồn cười kia, hắn chỉ nhìn vị lão nhân áo đen kia với vẻ khiếp sợ tột đỉnh, hồi lâu sau, khiếp sợ dần lui đi, thay vào đó là chút mong chờ.

Nếu như vị lão nhân áo đen trước mắt có thể nhìn ra những vấn đề trên người hắn thì tất nhiên không phải người tầm thường, có lẽ, thật sự có thể tìm được cách giải quyết vấn đề bát mạch không hiện của hắn ở nơi này.

Chu Nguyên hít sâu một hơi, áp chế sự kích động bắt đầu dâng lên trong lòng, ôm quyền cung kính nói:

- Văn bói Chu Nguyên, tham kiến tiền bói.

lão nhân áo đen kia gật đầu nói:

- Quả nhiên là người của Chu gia.

Ông nhìn bộ dạng như muốn nói lại thôi, ánh mắt nóng rực của Chu Nguyên, giống như biết được trong lòng hắn đang nghĩ gì, lúc này mới cười cộc quái nói:

- Lão phu biết rõ ngươi đang nghĩ cái gì, đúng vậy, lão phu có thể giải quyết vấn đề bát mạch không hiện cho ngươi, chỉ có điều, tại sao lão phu phải giúp ngươi chứ?

Chu Nguyên khẽ giật mình, im lặng một chốc, vừa cân nhắc ngôn từ vừa nói:

- Văn bói không biết đây là nơi nào, cũng không biết tiền bói ngài là ai, bất quá nếu như mật động do tổ tiên Chu gia chúng ta lưu lại đã thông đến nơi này, chắc hẳn là tiền bói và tổ tiên của Chu gia ta đã từng có quen biết.

Lão nhân áo đen kia nghe thấy thế thì im lặng không nói gì.

Lúc này Chu Nguyên cũng đã hoàn toàn tỉnh táo lại, hắn nhìn chăm chăm vào lão nhân áo đen kia, chậm rãi nói:

- Theo như tình trạng của văn bối hiện nay, cũng không có thứ gì có thể khiến tiền bối vừa ý, bất quá, ta có thể nhìn ra được, tiền bối ngài hẳn là đang... chờ ta đúng không?

Trong nháy mắt khi lão nhân áo đen nhìn thấy hắn khi nãy, theo như trực giác nhạy cảm của mình, Chu Nguyên vẫn có thể xác định được, tận sâu trong ánh mắt của vị lão nhân áo đen kia có một tia sáng khác thường chợt lóe lên rồi biến mất.

Chiếc xích đu đang lắc lư rồi cuộc cũng dừng lại, lão nhân áo đen khẽ nheo mắt, nhìn chăm chăm Chu Nguyên không rõ cảm xúc, nói:

- Tên nhãi con, khẩu khí cũng được lắm, ngươi cho rằng ngươi có tư cách gì đáng cho ta chờ?

Đối với lời lão nhân áo đen nói ra, Chu Nguyên chỉ cười khẽ lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết rõ đáp án là gì, có lẽ, tiền bối ngài biết gì chăng?

Đôi mắt tràn ngập tang thương của lão nhân áo đen kia nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên hồi lâu, mặc dù không lộ ra khí thế khủng bố gì, nhưng giống như phát ra một cỗ áp bách, khiến cho toàn bộ khu rừng lúc này như thể trở nên lặng ngắt.

Bên ngoài nhà tranh, thiếu niên gầy gò mặt mang ý cười, đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng vào lão nhân áo đen, ánh mắt không chút sợ hãi, trong veo như một chú nghé con mới sinh.

Hắn tin rằng đạo mật ngôn lưu truyền của Chu gia bọn họ sẽ không phải nói cho có, nếu như hắn đã có thể đến được nơi này, tất nhiên là có nguyên nhân của nó, hơn nữa, hắn cũng tin vào cảm giác này của mình.

Loại áp bách kia ùn ùn như mây đen kéo đến, kéo dài một lúc khá lâu, trên gương mặt già nua cứng nhắc của lão nhân áo đen chợt xuất hiện một nụ cười bất đắc dĩ, hắn nằm trên xích đu, thở dài:

- Xem ra ta đã già thật rồi, thậm chí còn không dọa nổi một tên nhãi con.

Ở sau lưng lão nhân áo đen, thiếu nữ áo xanh kia liếc nhìn Chu Nguyên một cái, thanh âm trong veo hồ hững:

- Hắn già vờ đấy, thật ra hắn sợ muốn chết kia kia.

- Ách...

Về mặt của Chu Nguyên thoáng cứng đờ, lộ ra nụ cười xấu hổ, bởi vì lúc này sau lưng hắn đã sớm ướt đầm mồ hôi, dù sao thì dù hắn có trấn định đến đâu đi nữa thì đối diện với cơ hội duy nhất trước mắt này, hắn thật sự không thể nào ung dung như không được.

- Tiền bối...

Hắn nhìn về phía lão nhân áo đen với vẻ trông mong.

- Thôi vậy.

Lão nhân áo đen cũng thu hồi thần sắc, nhìn về phía Chu Nguyên, nói:

- Vấn đề bát mạch không hiện của ngươi, lão phu có thể giải quyết được, bất quá ta có một điều kiện.

- Điều kiện?

Chu Nguyên giật mình, chợt gật đầu nói:

- Xin tiền bối cứ nói.

Lão nhân áo đen thở dài một hơi, nghiêng đầu nhìn về phía thiếu nữ mặc áo xanh xinh xắn đáng yêu bên cạnh, chậm rãi nói:

- Ta muốn ngươi đưa Yếu Yếu đi khỏi nơi này, hơn nữa phải bảo vệ con bé.

- Yếu Yếu?

Chu Nguyên lại ngây ra lần nữa, sau đó lại nhìn về phía thiếu nữ áo xanh kia, rõ ràng đây chính là tên của cô, quả nhiên người cũng như tên, xinh đẹp hơn người.

- Hắc gia gia.

Thiếu nữ áo xanh khẽ cắn môi, lúc này, trên gương mặt tinh xảo hơn người kia lộ ra vẻ không muốn.

Lão nhân áo đen vỗ nhẹ lên tay của thiếu nữ áo xanh, dịu giọng nói:

- Yếu Yếu à, Hắc gia gia có việc phải rời đi một thời gian, cho nên không thể tiếp tục ở cạnh con nữa.

Ánh mắt của cô thiếu nữ tên Yếu Yếu dần tối xuống, nàng nhìn Chu Nguyên một cái, thấp giọng nói:

- Hắc gia gia, hắc yếu quá đi mất.

Chu Nguyên chợt xấu hổ, hắc bây giờ còn chưa khai mạch, trong mắt người thường thì thật sự là yếu ớt tay trái gà không chặt.

Lão nhân áo đen nghe thấy vậy thì cũng nhin không được mà bật cười, ông nhìn Chu Nguyên một cái rồi nói:

- Tuy rằng bây giờ tên nhãi này khá yếu, nhưng tương lai thì khó mà nói trước được.

- Hắc gia gia, sau này con vẫn còn có thể gặp lại người chứ.

Yếu Yếu nhỏ giọng hỏi, cô thông minh như thế, sao có thể không hiểu được những gì lão nhân áo đen làm giống như đang ủy thác chứ, rõ ràng, có lẽ ông sẽ đi làm một chuyện gì đó cực kỳ nguy hiểm, thậm chí có thể phải trả giá bằng sinh mạng của mình.

Lão nhân áo đen không trả lời, chỉ khẽ vỗ về bàn tay của Yếu Yếu.

Sau đó ông quay đầu lại nhìn Chu Nguyên, cười nói:

- Sao hả?

Gương mặt non nớt của Chu Nguyên trở nên vô cùng nghiêm nghị, hắc cung kính thi lễ một cái với lão nhân áo đen rồi khoan thai nói rõ:

- Tuy rằng bây giờ ta không có khả năng gì, bất quá, ta có thể hứa với tiền bối, nếu như có bất kỳ kẻ nào muốn làm hại Yếu Yếu tỷ thì hắc phải bước qua xác của ta trước đã.

Tuy rằng thanh âm của thiếu niên vẫn còn non nớt, nhưng lại có một loại chân thành khiến cho người ta phải ghé mắt mà nhìn.

Lão nhân áo đen nghe thấy vậy thì cũng mỉm cười ra vẻ hài lòng.

- Nếu đã vậy thì...

lão nhân áo đen mỉm cười, nhìn Chu Nguyên chăm chăm, nói:

- Vậy thì tiếp theo ta sẽ giúp ngươi giải quyết vấn đề bát mạch không hiện của ngươi đi vậy...

Tinh thần của Chu Nguyên lập tức rung động, ánh mắt nóng rực nhìn về phía lão nhân áo đen.

Nhìn thấy hắc lộ ra ánh mắt chờ mong như thế, khóe miệng của lão nhân áo đen chợt nhếch lên cười vô cùng quý dị, sau đó ông đột nhiên vung tay lên.

Ầm!

Mặt đất rung chuyển, chỉ thấy dưới chân Chu Nguyên trực tiếp nứt ra thành một vết nứt khổng lồ, tạo thành một vực thẳm sâu hun hút, nuốt chửng Chu Nguyên đang hoảng hốt thất sắc vào bên trong.

A!

Thân thể của Chu Nguyên rơi thẳng xuống, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết, cũng ngay trong lúc này, bên trong bóng tối xung quanh có một chất lỏng màu đen đặc quánh với tới, quấn lấy tay chân của hắc.

Chất lỏng màu đen kia ăn mòn từng tấc thịt da, con đau đớn kịch liệt cũng áp tới, giống như da thịt toàn dân đều bị nó ăn mòn.

Mà điều khiến cho Chu Nguyên sợ hãi nhất chính là những chất lỏng kia còn chui vào trong từng lỗ chân lông mà vào trong, đang phá hư bên trong thân thể của hắc, nơi chất lỏng màu đen kia đi qua, thì huyết nhục, kinh mạch, đều bị ăn mòn.

Đau đớn kịch liệt mang theo sự kinh hãi dần xâm chiếm tâm linh của Chu Nguyên, một cỗ khí tức chết chóc cũng kéo đến.

Hắc cảm giác được, nếu như để mặc cho những chất lỏng màu đen kia tiếp tục ăn mòn nữa thì hắc sẽ thật sự bỏ mạng ở nơi này.

Chu Nguyên điên cuồng giằng ra tránh thoát, hắc không chút do dự thôi động ba đạo nguyên văn đã sớm khắc họa trên cơ thể, nhưng lúc ba đạo nguyên văn kia vừa mới phát ra quang mang thì chất lỏng màu đen kia đã vọt tới, quang mang liền tắt ngấm, cuối cùng ngay cả ba đạo nguyên văn kia cũng bị chất lỏng màu đen ăn mòn...

Trái tim của Chu Nguyên cũng theo ba đạo nguyên văn kia bị tan biến mà trở nên lạnh lẽo.

Chất lỏng màu đen lan ra khắp nơi, cuối cùng cũng bao phủ cả hai mắt của Chu Nguyên, đau đớn kịch liệt ủa đến, giống như hai mắt cũng bị ăn mòn, toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mảnh tối đen.

Trong bóng tối, Chu Nguyên cảm giác được con đau đớn kịch liệt truyền tới từ bên trong cơ thể, dường như chất lỏng màu đen kia cứ thế ăn mòn xuống dần dần.

Khí tức chết chóc lại càng nồng hơn.

Đây không phải ảo giác, nếu như hắn thật sự không thể ngăn cản được chất lỏng màu đen kia tiếp tục ăn mòn thì hắn thật sự sẽ mất mạng!

- Ta không thể chết ở nơi này được!

- Ta còn phải khôi phục thọ nguyên cho mẫu hậu! Ta còn phải trả lại mối thù bị chém đứt cánh tay của phụ vương! Còn phải giành lại thánh long khí vận bị cướp đi của ta!

- Ta còn chưa làm được những điều này, sao có thể chết ở đây được?

- Ta không thể chết được!

Trong bóng tối, tiếng gầm lớn đầy tức giận xen lẫn không cam lòng không ngừng quanh quẩn trong lòng Chu Nguyên, bên trong tiếng gầm đó, ẩn chứa chấp niệm và dục vọng sống còn sâu sắc của hắn.

Mà ngay khi cái chết thật sự gần kề, tiếng gầm kia vẫn không ngừng quanh quẩn trong cơ thể Chu Nguyên thì trong một thoáng, tâm thần của Chu Nguyên giống như đột nhiên hạ xuống, lúc này, hắn dường như có thể nhìn thấy ở chỗ sâu nhất bên trong cơ thể có tám đạo quang tuyến uốn lượn nhàn nhạt nằm đó, như ẩn như hiện.

Tám đạo quang tuyến giống như tiềm long uốn mình.

- Đây... chính là bát mạch tu hành?

Chu Nguyên nhìn về phía tám đạo quang tuyến kia, trong lòng rung động, sau đó chợt hiểu ra, hóa ra chúng nó chính là bát mạch tu hành một mực ẩn sâu bên trong cơ thể của hắn chưa từng lộ ra!

Rống!

Ngay trong lúc sống chết gần kề này, dường như chúng nó cũng đã cảm nhận được nguy cơ đến gần, lúc này mới dần dần động dậy, giống như tiềm long, phát ra tiếng rống ngâm trầm thấp nào đó.

Ông!

Trong nháy mắt, ánh sáng mãnh liệt đột nhiên bùng ra từ sâu bên trong thân thể của Chu Nguyên, nơi ánh sáng chiếu rọi, tất cả những chất lỏng màu đen kia đều nhanh chóng tan rã với tốc độ cực nhanh mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, bóng tối đều bị đẩy lùi.

Hai mắt nhắm nghiền của Chu Nguyên lúc này cũng đột ngột mở to, ánh sáng cực mạnh ập vào mắt, hắn đặt móng ngòi phịch xuống đất, toàn thân ướt đẫm giống như mới chui ra từ trong nước, mồ hôi nhễ nhại nhỏ xuống tí tách.

- Hô, hô.

Chu Nguyên thở dốc ồ ồ, hắn nhìn quanh bốn phía, lúc này hắn vẫn đứng ở trước ngôi nhà tranh như cũ, tất cả những chuyện xảy ra khi nãy dường như đều là ảo giác.

- Những gì xảy ra vừa rồi đều là giả sao?

Chu Nguyên khẽ giật mình.

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Phía trước có thanh âm già nua truyền tới, chỉ thấy lão nhân áo đen đang cười nhạt nhìn hắn.

Sắc mặt của Chu Nguyên biến ảo vài lần, bởi vì hắn có thể cảm giác được cỗ khí tức chết chóc khi đó chân thật tới mức nào, hắn chậm rãi giơ tay lên, đồng tử chợt co rụt lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy, ở đầu ngón tay của hắn có một vết màu đen mờ đang lặng lẽ biến mất.

Vết đen kia giống hệt với chất lỏng màu đen khi này.

- Là thật?

Tâm thần của Chu Nguyên chấn động, hẳn rồi cuộc cũng xác định được tất cả những gì xảy ra khi này đều là sự thật, chỉ có điều thủ đoạn của vị lão nhân áo đen kia thật sự khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

- Thử cảm ứng trong cơ thể ngươi trước đi đã.

Lão nhân áo đen cười nói.

Chu Nguyên nghe thấy vậy thì tâm thần chợt động, nhắm mắt lại cảm ứng bên trong cơ thể của bản thân, ngay thời khắc này, nhịp tim của hắn đột nhiên trở nên dồn dập như sấm dậy, trên gương mặt non nớt tái nhợt bắt đầu xuất hiện vẻ không dám tin.

Bởi vì lúc này hắn có thể cảm ứng được rõ ràng, tám đường kinh mạch bên trong cơ thể của hắn giống như một con tiềm long bay ra từ trong vực thẳm, uốn lượn nằm ở nơi đó.

Tám đạo kinh mạch này, đương nhiên chính là bát mạch dùng để bắt đầu tu hành!

Chu Nguyên đột nhiên mở to hai mắt, bên trong chỉ toàn vẻ kích động, hắn nhìn chăm chăm vào lão nhân áo đen kia, giọng nói mang theo chút run rẩy.

- Ta Bát mạch của ta, xuất hiện rồi?

Editor: Thiên Nhai của

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bát mạch xuất hiện

Trước gian nhà tranh, trên gương mặt non nớt có phần gầy yếu của thiếu niên lúc này cũng khó mà giấu được vẻ xúc động, hai tay của hắn run rẩy sờ khắp người mình, loại cảm giác như được sống lại này khiến cho người mấy năm nay có phần ông cụt non như Chu Nguyên cũng phải nhin không được mà toét miệng cười khúc khích.

Dù sao thì chuyện này thật sự quá mức quan trọng đối với hắn.

Nương theo tuổi tác ngày một lớn dần, những thiếu niên thiếu nữ bằng tuổi với hắn cũng đã bắt đầu khai mạch tu hành, thể hiện ra được thiên phú khác nhau, tuy rằng ngày thường Chu Nguyên che giấu rất kỹ, nhưng sâu trong lòng hắn vẫn cực kỳ hâm mộ những người đó.

Hắn cũng mong mỏi có thể khai mạch, bước vào nguyên khí đại đạo, lấy được sức mạnh có thể lên trời xuống đất.

Hắn đã sớm thiết tha mơ về ngày này từ lâu.

- Ngươi vốn sinh ra thì bát mạch đã tự khai, chính là người trời sinh đã khai mạch, bất quá tiếc rằng vừa chào đời đã gặp phải tai kiếp, còn bát mạch trong cơ thể của ngươi, vì cảm ứng được nguy hiểm đến từ bên ngoài cho nên mới dùng hình thái tự vệ mình, ẩn nấp vào nơi sâu nhất trong cơ thể ngươi, cho nên mấy năm nay, dù ngươi đã đến tuổi, nhưng bát mạch trong cơ thể của ngươi vẫn chậm chạp không hiện là thế.

Lão giả áo đen nhìn Chu Nguyên kích động như thế, bèn mỉm cười giải thích.

- Bất quá mặc dù bát mạch đã ẩn nấp, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nguy cơ, cho nên nếu như muốn lôi được chúng nó ra thì chỉ có thể đẩy bản thân vào nguy hiểm thì mới có thể khiến cho bát mạch hiện thân được.

Lão giả áo đen nhấc mắt, thần nhiên nói:

- Ngươi đừng cho rằng khí tức chết chóc khi này là giả, nếu như đến phút cuối cùng mà ngươi vẫn không thể nào kích phát toàn bộ bát mạch hộ thân thì bây giờ ngươi đã bỏ mạng thật rồi.

Chu Nguyên đang kích động nghe thấy thế thì toàn thân chợt lạnh run lên, kinh ngạc nhìn về phía lão giả áo đen, vẻ mặt tái mét, rõ ràng đang nhớ tới khí tức chết chóc nồng đậm bữa vậy khi này.

Thậm chí hắn còn có một loại dự cảm, nếu như trễ thêm một lát thì e là hắn đã chết thật rồi.

Rõ ràng, cách mà lão già áo đen dùng để kích phát bát mạch trong cơ thể hần tái hiện có tính nguy hiểm tương đối cao.

- Sao hả? Trách lão phu không nói trước chuyện này cho ngươi biết à?

lão già áo đen nheo mắt cười nói.

Chu Nguyên hít sâu một hơi, lắc đầu, thông thả đáp lời:

- Chỉ cần có thể khai mạch tu hành, thì dù có mạo hiểm hơn nữa ta cũng sẽ làm, dù có biết trước hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì, chẳng qua là bây giờ trong lòng của ta vẫn còn hơi sợ hãi mà thôi.

Lão già áo đen lúc này mới gật gù, nói với vẻ khá là thương thức:

- Tên nhãi con nhà ngươi mới có tí tuổi đầu, nhưng tính tình cũng khá lắm.

- Chẳng qua tuy rằng bây giờ bát mạch đã tái hiện, nhưng ngươi cũng đừng có mừng vội, bát mạch của ngươi vốn đã sớm mở, nhưng bao năm nay vẫn luôn ẩn nấp nên đã bị bế tắc lần nữa, cho nên ngươi phải bắt đầu tu luyện lại từ đầu, đã thông lại bát mạch này thì mới có thể vượt qua khai mạch cảnh, bước vào đường khí cảnh được.

- Hơn nữa, tình huống của ngươi như thế sẽ khiến quá trình khai mạch của ngươi còn vất vả hơn người bình thường nhiều, bởi vì khi xưa để tránh né tai kiếp, bát mạch trong cơ thể ngươi đã tự động phong bế, cho nên muốn khai mạch cũng sẽ khó khăn hơn nữa.

Lão già áo đen lắc đầu nói thêm.

Chu Nguyên nghe thấy vậy thì cũng thoáng nhúm mày một cái, nhưng lại giãn ra rất nhanh, nói:

- Nhưng ít nhất thì ta bây giờ vẫn có hy vọng hơn so với trước kia đúng không?

Tình hình hiện tại có xấu tới đâu đi chăng nữa thì có thể xấu hơn tình trạng bát mạch tìm mãi không thấy của hần khi xưa hay sao? Khai mạch khó hơn thì đã sao? Dầu sao thì cũng có hy vọng đúng không?

Sau lưng lão già áo đen, cô gái áo xanh kia xách Thôn Thôn trông nổi lênh phênh trong chum nước lên, khẽ vẩy nó vài cái, chỉ thấy trên người con thú nhỏ kia phát ra chút ánh sáng đỏ, sau khi khiến nước trên người nó bốc hơi khô ráo hết thì cô mới thỏa mãn ôm lấy nó vào lòng.

Cô đưa tay vỗ về con thú nhỏ, đôi mắt xinh đẹp bình tĩnh lúc này lại nhìn Chu Nguyên thêm vài lần, rõ ràng loại chấp nhất đối với việc khai mạch này của hần khiến cho cô có phần kính ngạc.

- Không thể khai mạch tu hành cũng không sao cả, ta cũng không thể dùng nguyên khí đây.

Cô khẽ hé môi, nói với giọng điệu thần nhiên.

Thiếu nữ áo xanh kia rõ ràng là kiểu người có tính tình khá đậm bạc, đối với những người hoặc vật nào mình không để ý thì nhìn một cái cũng lười, những lời cô nói ra lúc này đúng là có ý muốn an ủi hần.

Chu Nguyên thì hơi kinh ngạc nhìn cô một lúc, thiếu nữ áo xanh trước mặt cứ nhiên cũng không thể dùng nguyên khí?

- Ha ha, bởi vì có vài lý do đặc biệt cho nên Yếu Yếu không thể dùng nguyên khí được.

Lão già áo đen ở bên cạnh chợt cười lớn, sau đó quay sang trêu ghẹo Chu Nguyên:

- Nhưng mà ngươi đừng có xem thường con bé, tạo nghệ nguyên văn của con bé đã lĩnh hội hết chân truyền của lão phu, đừng thấy tuổi tác của con bé chỉ bằng ngươi mà nhảm, tạo nghệ của con bé ở nguyên văn nhất đạo đủ để làm lão sư của ngươi đấy.

- A?

Trong ánh mắt của Chu Nguyên tràn đầy vẻ kính ngạc, hóa ra thiếu nữ áo xanh này lại có tạo nghệ cao thâm như thế ở nguyên văn nhất đạo, điều này thật sự khiến người ta bất ngờ.

- Nhưng ngươi cũng chớ có xem thường bản thân, tuy rằng bây giờ ngươi khó mà khai mạch được, nhưng có mắt cũng có được, mỗi lần ngươi khai mạch thì những chỗ tốt ngươi đạt được cũng sẽ mạnh hơn so với người thường nhiều lắm.

lão già áo đen cười nói.

Hai mắt Chu Nguyên sáng lên, hần biết rõ mỗi lần khai mạch thì tổ chất thân thể của bản thân đều sẽ được đề thăng, nếu được như những gì lão già áo đen nói thì rõ ràng tới lúc đó hần cũng sẽ được đề thăng mạnh hơn người thường, vậy thì xem ra dù khai mạch có khó hơn đi nữa nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Trong đầu Chu Nguyên lóe lên một suy nghĩ, chợt quay sang nhìn lão già áo đen dài mặt than thở:

- Tiền bối, tuy rằng bây giờ ta đã có thể khai mạch tu hành, nhưng lại muộn hơn người ta một bước, sợ là phải tốn thời gian lâu lắm mới có thể đạt tới trình độ đủ để bảo vệ được Yêu Yêu tỷ.

Lão giả áo đen tựa tiểu phi tiểu nhân Chu Nguyên một cái:

- Tiểu tử ngươi quanh co như thế là muốn nói gì hả?

Chu Nguyên cười hắc hắc nói:

- Hay là tiền bối ngài làm người tốt thì làm đến cùng đi, tặng cho ta chút cơ duyên được không?

Vị lão giả áo đen ở trước mặt này, rõ ràng có thực lực thâm sâu khó dò, theo như Chu Nguyên đoán chừng thì sợ là thực lực của ông đã đạt tới một trình độ khó mà tưởng tượng nổi, ít nhất thì phụ vương Chu Kính của hắn không sánh bằng một góc của ông.

Qua lần này, với thân phận của Chu Nguyên hiện tại thì e là không thể nào gặp được cường giả cỡ này nữa, nên bây giờ đang lúc có cơ hội thì đương nhiên Chu Nguyên muốn nắm chắc lấy mới được.

Đây chính là cơ duyên đấy.

Lão giả áo đen nghe vậy thì khẽ cười, nói:

- Hay cho một tên tiểu tử giáo hoạt, cứ nhiên tham lam như thế.

Chu Nguyên nhạy cảm phát hiện giọng điệu của lão giả áo đen cũng không chút tức giận, lúc này mới bật cười, nói:

- Vãn bối làm vậy không phải là vì để hoàn thành lời giao phó của tiền bối hay sao? Không thì lỡ như gặp phải hiểm nguy, ta đây tay yếu chân mềm thế này, ngoại trừ chết trước Yêu Yêu tỷ ra thì làm được gì nữa đâu?

Bộ dạng than thở kể khổ của hắn, lại thêm gương mặt non nớt kia có vẻ khá buồn cười, Yêu Yêu đứng bên cạnh đã nhìn không được mà lên cong môi mỉm cười, sống mắt lưu chuyển, tên này cũng thú vị lắm.

- Hắc gia gia, nếu ngài không muốn sau này có chuyện hắn có thể bảo vệ chứ không liên lụy đến con thì đồng ý với hắn đi.

Yêu Yêu khẽ đưa tay vuốt ve Thôn Thôn, chợt mở miệng nói.

Chu Nguyên nghe thấy thế thì lập tức nhìn cô với vẻ cảm kích, nhưng thiếu nữ vẫn cứ thản nhiên chơi đùa cùng Thôn Thôn, làm như không nhìn thấy.

Lão giả áo đen khẽ vuốt cằm râu, ánh mắt lóe lóe, im lặng hồi lâu, giống như đang suy tư điều chi, bất quá sau cùng ông vẫn thờ dãi một hơi rồi nói:

- Yêu Yêu con nói cũng đúng lắm, nếu như tên tiểu tử này yếu quá thì sẽ gây thêm phiền toái cho con.

Ông nhìn chằm chằm vào Chu Nguyên một lúc, ánh mắt tối lại, chậm rãi nói:

- Bất quá lão phu không dạy cho người ngoài.

Chu Nguyên thông tuệ cỡ nào, vừa nghe thấy thế thì lập tức quỳ xuống, cung kính nói:

- Đệ tử Chu Nguyên, bái kiến sư phụ!

- Ha, tên nhãi nhà ngươi đúng là nhạy bén thật đấy.

Lão giả áo đen cũng bị hành động gọn gàng dứt khoát này của Chu Nguyên khiến cho tán thưởng liên hồi, hắn mới chỉ nói dò một chút thôi mà tên tiểu tử này đã trực tiếp dập đầu bái sư luôn rồi, chiêu hùa theo này dùng thuần thục thật.

Lão giả áo đen lắc đầu, chợt cảm thán nói:

- Bất quá có thể gặp được ở nơi này cũng xem như là có duyên, tuy rằng tiểu tử ngươi tới vì có mưu đồ, nhưng tên đệ tử này lão phu cũng tạm thu nhận trước vậy.

Chu Nguyên nghe vậy thì lập tức mừng rỡ, cung kính dập đầu.

Lão giả áo đen nhìn thấy Chu Nguyên hành lễ bái sư xong, gương mặt già nua cũng trở nên ôn hòa hơn một chút, ông nói:

- Nếu như tên tiểu tử nhà ngươi đã dám làm tới cỡ này rồi thì lão phu cũng không thể quá mức hẹp hòi rồi.

- Bây giờ bát mạch của ngươi đã hiện, ta sẽ dạy cho ngươi một đạo dẫn khí thuật vậy.

Đang ở khai mạch cảnh, trong cơ thể không cách nào chứa đựng nguyên khí được, cho nên không thể chính thức tu luyện công pháp, chỉ có thể tu luyện dẫn khí thuật, đợi đến khi bát mạch đã mở toàn bộ, bước vào đường khí cảnh thì mới có thể chính thức tu luyện công pháp được.

Đầu ngón tay của lão già áo đen có quang mang lóe lên, giống như có vô số văn tự đang chảy xuôi bên trong, sau đó đầu ngón tay của ông đột nhiên điểm vào giữa mi tâm của Chu Nguyên.

Oanh!

Theo đầu ngón tay của ông chạm đến mi tâm, Chu Nguyên lập tức cảm giác được có một lượng tin tức khổng lồ lập tức ủa vào, khiến cho đầu óc của hắn trở nên choáng váng nặng nề.

Bất quá con choáng biến mất rất nhanh, Chu Nguyên cẩn thận dò xét những tin tức xuất hiện trong não hải.

Dẫn khí thuật, long hấp thuật?

Hiển nhiên, tên của đạo dẫn khí thuật này gọi là long hấp thuật, nghe qua cũng có phần khí thế lắm, không biết tu luyện thì sẽ có hiệu quả thế nào, bất quá nếu như là do lão già áo đen lấy ra thì hẳn là không phải vật phẩm.

Lão già áo đen thu ngón tay lại, nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên, cười nói:

- Ta thấy lúc trước ngươi có khắc họa nguyên văn lên người, ngươi có hứng thú với con đường này à?

Chu Nguyên gật đầu, thành thật đáp:

- Nguyên văn nhất đạo, bác đại tinh thâm, không thể xem thường.

Hai năm qua hắn chỉ chuyên tu nguyên văn, ẩn ẩn có thể cảm giác được điểm lợi hại tinh thâm của nguyên văn, nguyên văn nhất đạo so ra có thể tứ lạng bạt thiên cân, dùng lực lượng nhỏ bé, tạo nên nguyên văn thần bí, sau cùng bộc phát ra lực lượng khổng lồ.

Bất quá, điều đáng tiếc chính là nguyên văn không thể khiến bản thân thoát thai hoá cốt, hơn nữa lại vô cùng tinh thâm, muốn đạt được thành tựu thì phải tốn rất nhiều tinh lực, cho nên rất nhiều nguyên sư chỉ coi nó như một nhánh nhỏ, không muốn tu luyện nhiều.

Lão già áo đen nghe thấy lão già áo đen nói vậy thì gật đầu đồng ý, nói:

- Thế nhân ngu muội, xem nguyên văn là một con đường nhỏ, ngại nó tối nghĩa khó tính thông, nhưng lại không biết, nguyên văn chỉ đạo, trọng ở thần hồn, một khi tinh tu thì có thể hỗ trợ lẫn nhau cùng với nguyên sư chỉ đạo.

Chu Nguyên nhìn thấy bộ dạng của lão già áo đen khi nói tới nguyên văn có phản ngạo nhiên đồng dạng như thế thì chợt hiểu ra, hẳn là lão già áo đen này có được tạo nghệ bất phàm ở nguyên văn nhất đạo.

- Ta thấy thần hồn của ngươi linh động thịnh vượng, lại nói ngươi cũng khá có thiên phú nguyên văn, nên lão phu sẽ đích thân truyền cho ngươi một thiên đoán hồn thuật vậy.

Lão già áo đen cười, nháy mắt tiếp theo, hai mắt của ông chợt bắn ra tinh quang mãnh liệt, trực tiếp bắn vào bên trong đồng tử của Chu Nguyên.

Trong đầu Chu Nguyên vang lên tiếng nổ mạnh, giống như có tiếng chuông vang vọng ngay bên trong não hải, có vô số dòng chữ cổ xưa lưu chuyển, cuối cùng dần dà có một luồng tin tức tuôn ra từ bên trong các dòng chữ đó.

- Hỗn độn thần ma quan tướng pháp....

Editor: Thiên Nhai của

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nhận được cơ duyên

Tiếng chuông cổ vang vọng trong não hải một hồi lâu, sau đó mới dần biến mất, còn Chu Nguyên thì cũng có thể cảm giác được, thiên đoán hồn thuật tên gọi hỗn độn thần ma quan tướng pháp kia đã để lại lạc ấn sâu bên trong não hải của hắn.

Bất quá lúc này thật sự không phải lúc thích hợp để cảm ngộ, cho nên Chu Nguyên mở hai mắt ra, cung kính hành lễ với vị đang cười tùm tùm trước mặt một cái:

- Tạ sư phụ ban pháp.

Hắn có thể ần ần cảm giác được, mặc kệ là nhất đạo dẫn khí thuật kia, hay là đạo đoán hồn thuật này, đều không phải vật phạm, tuy rằng vị lão nhân áo đen trước mắt này rất thần bí, nhưng quả thật đã ban cho hắn một đạo đại cơ duyên.

Lão nhân áo đen khoát tay, do dự một lúc, đột nhiên vói tay vào ngực áo, lấy ra một cây bút màu đen dài chừng hơn một xích, cây bút đen kia giống như được tạo nên từ thanh đồng, màu sắc bên ngoài loang lổ, giống như trải qua biết bao nhiêu năm tháng, khiến cho người ta có một loại cảm giác tang thương.

Bất quá cây bút này có vẻ khá ảm đạm, không còn sáng bóng nữa, giống như đã đánh mất linh tính vậy.

Lão nhân áo đen vuốt ve cây bút này hồi lâu, dường như có phần không nỡ, nhưng sau cùng vẫn đưa nó cho Chu Nguyên, nói:

- Đây xem như quà gặp mặt vì sư tặng cho ngươi.

Chu Nguyên cung kính nhận lấy cây bút màu đen kia, bút vừa đến tay thì Chu Nguyên cảm thấy tay hơi trĩu xuống, hắn nhìn qua những vân lộ cổ xưa trên thân bút, ần ần cảm giác được một cỗ khí tức sắc bén.

- Đây là bút nguyên văn?

Chu Nguyên tò mò hỏi lại.

- Nó là bút nguyên văn, cũng là một kiện nguyên binh.

Lão nhân áo đen cười nói.

Chu Nguyên thoáng ngần ra, có chút nghi hoặc, bút nguyên văn chính là vật dẫn đặc biệt dùng để khắc họa nguyên văn, còn nguyên binh lại dùng trong chiến đấu, hai bên có tính chất khác nhau, sao có thể hội tụ trên một thứ?

Hơn nữa, cây bút trong tay hắn này nhìn qua có phần giòn yếu, sao có thể đã thương kẻ thù được?

- Ha, quả nhiên là thế.

Lão nhân áo đen nhìn thấy vẻ mặt của Chu Nguyên thì không khỏi bật cười rồi nói:

- Tên của cây bút này là thiên nguyên bút, đã từng là một kiện thánh nguyên binh.

- Thánh nguyên binh?!

Chu Nguyên hít sâu một hơi, trợn mắt kinh ngạc nhìn vào cây bút đen loang lổ cũ kỹ trong tay, trong mắt lộ rõ vẻ không dám tin.

Ở trên thế giới này, nguyên binh cũng phân chia đẳng cấp, đại khái chia làm bốn đẳng cấp là bình thường, huyền, thiên, thánh, nhưng theo như Chu Nguyên biết thì kiện nguyên binh mạnh nhất của hoàng thất Đại Chu bọn họ có được chính là cửu viêm thương trong tay phụ vương hắn, nhưng đó chẳng qua chỉ là một thanh huyền nguyên binh thượng phẩm mà thôi.

Còn những kiện thánh nguyên binh trong truyền thuyết kia, đều có được sức mạnh không cách nào tả nổi, đủ để dời non lấp bể, khiến cho thế nhân vừa thềm ngưỡng lại sợ hãi.

Mà bây giờ, một cây bút cũ kỹ loang lổ nhìn qua không có chút lực lượng nào trong tay của Chu Nguyên cư nhiên lại là một kiện thánh nguyên binh?

- Lão phu nói, nó đã từng là thánh nguyên binh.

Lão nhân áo đen khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Cây thiên nguyên bút này đã theo lão phu chinh chiến bao năm, nhưng trong một trận chiến nọ lại bị hư hại nặng sắp hỏng.

Lúc này Chu Nguyên mới hiểu ra, hóa ra đây là một kiện thánh nguyên binh đã bị hỏng.

Lão nhân áo đen nhìn thấy Chu Nguyên lộ ra vẻ mặt như thế, không khỏi tức giận nói:

- Tên tiểu tử nhà ngươi thật sự cho rằng lão phu keo kiệt tới mức đưa một thứ hư hỏng cho ngươi hay sao? Dù cây thiên nguyên bút này đã bị hư hại nặng, nhưng dù sao thì nó cũng vẫn là thánh nguyên binh, vẫn còn linh tính, chỉ cần ngươi ngày đêm ân cần ôn dưỡng nó thì nói không chừng có thể khiến cho nó dần dần khôi phục lại đây.

- A?

Chu Nguyên cảm thấy quá đổi kinh ngạc, thánh nguyên binh này vẫn còn có thể cứu trị được?

Lão nhân áo đen chỉ vào cây bút đen rồi nói:

- Có nhìn thấy chín đạo nguyên văn bên trên hay không?

Chu Nguyên cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy bên trên thân bút loang lổ cũ kỹ kia có chín đạo nguyên văn cổ xưa phức tạp như ẩn như hiện, chỉ là nó quá mờ nhạt cho nên khó phát hiện ra được.

- Chín đạo nguyên văn này đại biểu cho lực lượng của thiên nguyên bút này, đợi đến một ngày ngươi có thể thấp sáng toàn bộ chín đạo nguyên văn này thì nó có thể khôi phục lại lực lượng đến thánh nguyên bình.

- Vậy phải làm sao để thấp sáng được nó?

Chu Nguyên hờ hờ lại, nếu như có thể khiến cho kiện thánh nguyên bình này khôi phục được lực lượng thì nhất định sẽ thành trợ lực cực lớn đối với hắn.

- Ha ha, cũng đơn giản thôi, thiên nguyên bút có linh tính, nếu như ngươi có thể dùng đủ nguyên thú chi hồn để nuôi dưỡng nó thì tự nhiên có thể khiến nó dần dần khôi phục lực lượng.

- Đương nhiên, nguyên thú chi hồn có phẩm giai càng cao thì hiệu quả sẽ càng tốt.

- Còn về phần thiên nguyên bút làm thế nào biến thành bình khí đối chiến với người khác thì chờ đến khi ngươi thấp sáng được đạo nguyên văn đầu tiên trên thiên nguyên bút thì tự khắc sẽ biết.

lão nhân áo đen nheo mắt cười nói.

Mặc dù biết muốn khôi phục thiên nguyên bút này đến trình độ thánh nguyên bình chắc chắn sẽ không hề dễ dàng, nhưng Chu Nguyên vẫn khẽ gật đầu, khẽ quay thiên nguyên bút một vòng trên tay, hắn lại quay sang cười nói với lão nhân áo đen:

- Vậy thì xin đa tạ sư phụ đã ban bút, chỉ là đến tận bây giờ đệ tử vẫn chưa biết tên của sư phụ là gì?

Lão nhân áo đen nghe thấy vậy thì chỉ thần nhiên cười nói:

- Thương Uyên, đây là tên của vi sư, ngoài ra vi sư vẫn còn hai đệ tử khác, xem như là sư huynh của ngươi, nếu như về sau có duyên thì có lẽ sẽ gặp được, còn bằng vô duyên thì thôi vậy.

Thương Uyên nói xong thì không để ý tới Chu Nguyên nữa, chỉ quay đầu lại nhìn thiếu nữ áo xanh kia, cô đang khẽ cắn môi, hàng mi dài rũ xuống, trong đôi mắt ánh lên vẻ đau thương khi sắp sửa chia lìa.

Từ khi cô bắt đầu hiểu chuyện đến nay, vẫn luôn sống cùng với Thương Uyên ở nơi này, đối với cô thì Thương Uyên thật sự là người thân thiết nhất của mình, cho nên, dù tình tình của cô có hờ hững đến đâu đi nữa thì lúc này vẫn có chút cảm thương.

- Ai, đứa trẻ khờ, đòi người nào có bữa tiệc nào không tàn.

Thương Uyên thở dài một tiếng, sau đó cũng im lặng, đột nhiên lấy một khối ngọc bội từ trong ngực ra, trên ngọc bội có phát ra quang mang nhàn nhạt, bên trên dường như có một đóa hoa liên chín cánh, mỗi một cánh hoa đều phát ra màu sắc khác nhau.

- Yêu Yêu, ta biết rõ con có rất nhiều điều muốn hỏi ta, bất quá bây giờ vẫn chưa đến lúc, con cầm lấy nó, tương lai nếu như có cơ hội thì có lẽ con sẽ có thể hiểu được.

- Ngoài ra, nếu như đóa hoa liên trên ngọc bội bốc cháy lên thì con nhất định phải chú ý, bởi vì đó chính là bọn họ đã sắp tìm được con!

- Bọn họ là ai? Tại sao lại tìm con?

Yêu Yêu vội vàng hỏi lại.

Trong lòng cô cảm thấy rối bời, bọn họ là ai? Vì sao kể từ khi cô bắt đầu hiểu chuyện tới nay thì đã sống cùng Hắc gia gia ở nơi này, giống như đang tránh né thứ gì đó vậy.

Thương Uyên lặng im, ông cũng không trả lời những câu hỏi của Yêu Yêu, chỉ nhẹ nhàng đặt ngọc bội vào trong tay cô, sau đó mới nhìn về phía Chu Nguyên, trầm giọng nói:

- Chu Nguyên, nhớ kỹ, đừng để Yêu Yêu giải khai phong ấn, vận dụng nguyên khí, bằng không nhất định sẽ dẫn tới đại họa.

Trong lòng Chu Nguyên run lên, ánh mắt nhìn thoáng qua quang vân lúc ẩn lúc hiện giữa mi tâm của Yêu Yêu, hóa ra đó là một đạo phong ấn, nói vậy thì Yêu Yêu thật sự không phải là không thể vận dụng nguyên khí, mà vì cô đã bị phong ấn. . .

Chỉ là vì sao lại làm như thế?

Chu Nguyên cảm thấy khó hiểu, bất quá hắn cũng sáng suốt không khỏi gì nhiều, Thương Uyên và Yêu Yêu trước mặt rõ ràng đều cực kỳ thần bí, bọn họ hẳn là đều có chuyện gì đó.

Hơn nữa, chuyện của họ, lấy khả năng của hắn bây giờ, e là không có tư cách được biết.

- Sư phụ cứ yên tâm, con đã nhớ kỹ rồi.

Chu Nguyên nói cực kỳ nghiêm túc.

Thương Uyên gật đầu, nói:

- Sau này nếu như ngươi gặp phải vấn đề gì trong lúc tu hành thì có thể tìm Yêu Yêu mà hỏi, con bé đi theo ta bao nhiêu năm, sớm đã học được hết bản lĩnh của vi sư, đương nhiên, còn phải xem con bé có thích dạy hay không.

Chu Nguyên nghe thấy thế thì hai mắt sáng ngời nhìn về phía vị tiểu tỷ tỷ áo xanh đứng bên kia, hắn vốn còn lo lắng lơ như mình tu luyện gặp phải vấn đề gì thì sao, không ngờ vị tiểu tỷ tỷ này lại thâm tàng bất lộ như thế, xem ra sau này mình phải lấy lòng nhiều hơn mới được.

Nhưng vị tiểu tỷ tỷ áo xanh kia vẫn còn đang đắm chìm trong nỗi thương cảm buổi phân ly, căn bản không thèm ngó tới hắn.

- Hai con mau đi đi.

Thương Uyên vỗ nhẹ bàn tay của Yêu Yêu, sau đó mở miệng nói.

- Đi ngay bây giờ?

Chu Nguyên sững sờ, tác phong làm việc nhanh chóng với thế này?

- Đi ngay lập tức!

Thương Uyên trầm giọng nói, thanh âm có thêm một phần nghiêm khắc.

Chu Nguyên không nói thêm gì nữa, hắn cảm giác được Thương Uyên đang muốn đuổi bọn họ đi nhanh, hẳn là nơi này sẽ xảy ra chuyện gì đó rồi.

Thương Uyên vung tay lên, chỉ thấy mặt đất ở trước nhà tranh đột nhiên bốc lên cuộn cuộn, ngay sau đó chợt xuất hiện những văn lộ cổ xưa, nhìn kỹ lại thì đầy đều là những đạo nguyên văn cao thâm bí hiểm.

Những nguyên văn này giống y hệt với những nguyên văn khắc trên bệ đá đã đưa Chu Nguyên đến đây.

Chu Nguyên nhìn vào mắt của Thương Uyên một cái rồi vội vàng bước tới, đi vào bên trong đồ hình do vô số đạo nguyên văn kia tạo thành, còn thiếu nữ áo xanh thì ôm con thú nhỏ tên Thôn Thôn kia, giật mình ngơ ngác nhìn về phía Thương Uyên.

- Đi đi, sau này chưa chắc không có ngày gặp lại.

Thương Uyên khoát tay nói.

Hai mắt của thiếu nữ áo xanh đỏ hoe, nhưng rốt cuộc cô cũng không khóc ra, mà cúi người một cái thật sâu với Thương Uyên, sau đó đi vào bên trong nguyên văn đồ, đứng bên cạnh Chu Nguyên.

Thương Uyên thấy thế thì lập tức bấm tay điểm mạnh, chỉ thấy vô số đạo nguyên văn xung quanh lập tức lóe sáng, quang mang hội tụ lại, cuối cùng nhanh chóng bao trùm Chu Nguyên và Yêu Yêu.

- Chu Nguyên, nhớ kỹ lời hứa của con với vi sư, nhất định phải bảo vệ Yêu Yêu cho thật tốt!

Quang mang phủ kín tầm mắt, ngay trong lúc không gian bắt đầu trở nên vắng vẻ thì Chu Nguyên nghe thấy giọng nói của Thương Uyên, trong giọng nói kia dường như còn mang theo chút van nài.

- Xin sư phụ cứ yên tâm! Con là người kế tục của người, đương nhiên phải thay người bảo vệ!

Chu Nguyên nhắm hai mắt lại, thâm nhủ trong lòng.

Trước nhà tranh, quang mang sáng rọi, cuồng phong thét gào, trong nháy mắt tiếp theo, thân ảnh của Chu Nguyên và Yêu Yêu cũng lóe không biến mất, chỉ còn những nguyên văn ở trên mặt đất vẫn còn đang lóe sáng, nhưng chỉ lát sau cũng triệt để biến mất, không để lại chút dấu vết nào.

Thương Uyên nhìn về nơi hai người kia đã biến mất, vẻ mặt có chút buồn bã, thâm nhủ:

- Chu gia... quả nhiên giống như lời lão già kia đã nói, lão phu vẫn có thể nhận thêm một đệ tử, chỉ là tương lai ra sao phải chờ xem tạo hóa của bản thân hắn.

Ông lắc đầu, ổn định tâm tình, chậm rãi ngã lưng nằm lại trên xích đu, lắc nhẹ vài cái.

Toàn bộ đất trời cũng trở nên yên tĩnh.

Loại yên tĩnh này kéo dài không biết bao lâu, đột nhiên, Thương Uyên mở to hai mắt, ánh mắt thần nhiên nhìn về không trung.

Rầm rầm!

Trong đất trời đột nhiên có tiếng kinh lôi cuồng bạo vang vọng, trên bầu trời ở phía xa giống như có sấm sét đánh xuống, lấy một tư thái cực kỳ ngang ngược, đánh vỡ không gian này ra.

Mặt đất bắt đầu sụp đổ, rừng rậm cũng ngã rạp từng phiến.

- Rốt cuộc cũng đến rồi sao.

Thương Uyên nhìn cảnh tượng hết như hủy thiên diệt địa kia, trên gương mặt già nua vẫn hờ hững như cũ, chỉ lẩm bẩm vài tiếng.

- Cũng thế mà thôi, tình duyên bao nhiêu năm nay, cái thân già này cũng sắp giết đến nơi, cũng nên hoạt động một chút...

Thương Uyên cười cười, sau đó ông cũng đứng dậy.

Thân thể già nua có phần khòm khòm, nhưng trong nháy mắt khi ông đứng dậy thì hắc bào bay phát phối, một cỗ khí tức khủng bố tới mức không cách nào hình dung được trôi dạt, giống như một con nộ long đang say ngủ triệt để tỉnh giấc.

Bầu trời phía xa, sấm sét phô thiên cái địa giáng xuống liên tục, ở bên trong ầm ầm có ba đạo thân ảnh toàn thân bị lôi quang bao phủ chậm chậm đáp xuống, lúc bọn họ xuất hiện, có ba cỗ uy áp bá đạo khủng bố phát ra từ trong cơ thể của bọn họ, bao trùm toàn bộ đất trời giống như những vị thần.

Ánh mắt của bọn họ lạnh lẽo như băng, bắn về phía Thương Uyên từ phía xa.

- Ha ha, đường đường là Hắc Đế mà lại trốn tránh bao nhiêu năm như một con chuột như thế, thật khiến người ta thôn thức...

Một đạo thanh âm không chút cảm tình giáng xuống từ trên trời, nơi thanh âm đi qua, không gian nơi đó đều nhanh chóng sụp đổ.

- Mau giao người ra đây! Bằng không thì hôm nay nơi này sẽ là mồ chôn thân của Hắc Đế người!

Thương Uyên nghe thấy tiếng quát lạnh vang vọng khắp đất trời kia, khóe miệng nhếch lên cười khẩy, sau đó bật cười như sấm dậy, tiếng cười vang vọng khắp nơi.

- Ha ha, tới đây, tới đây, lão phu muốn nhìn xem nơi này sẽ thành mồ chôn của kẻ nào!

Thương Uyên bước ra một bước, quần áo trên người lập tức vỡ nát, lộ ra thân hình khô quắp, chỉ là trên người ông có khắc họa vô số đạo nguyên văn cổ xưa, mỗi đạo nguyên văn đều phát ra dao động vô cùng đáng sợ.

Ông!

Những đạo nguyên văn kia lúc này cũng phát ra quang mang sáng chói, ánh sáng mạnh mẽ giống như vàng thái dương, dần dần tăng lên, còn thân thể khô quắp của Thương Uyên lúc này cũng đột nhiên phình to lên.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, một cự nhân hiện thân đứng sừng sững giữa đất trời, một cỗ khí phách cuộn cuộn bắn ra bốn phía.

Ông ngửa mặt lên trời gầm to một tiếng, song âm lan ra khắp nơi, một khắc sâu, ông giẫm chân xuống thật mạnh, thân thể cao lớn bật mạnh lên, đánh mạnh vào màn lôi đình vô tận giáng xuống ào ào từ trên không trung kia.

ầm ầm ầm!

Toàn bộ không gian đều tan nát ngay lúc này.

Editor: Thiên Nhai của

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Khẩu vị của Tề Vương

Bên trong sơn động tối đen, trên bề mặt đá đột nhiên có hào quang xuất hiện, trong không gian ảm ảm chấn động, hai đạo nhân ảnh cũng hiện ra từ trong vầng sáng chói lóa kia.

Lại thử nghiệm thêm loại truyền tống này lần nữa, đầu óc của Chu Nguyên vẫn choáng váng như cũ, không ngừng xoa trán, để giải bớt cảm giác khó chịu này.

- Nguyên Nhi?

Sau khi ánh sáng tán đi, một thanh âm kinh hãi truyền tới từ phía trước, Chu Nguyên ngẩng đầu nhìn qua thì thấy chính là Chu Kinh đứng ở trước bề mặt đá, nhìn hắn với vẻ mừng rỡ.

- Phụ vương.

Chu Nguyên cũng cười đáp.

- Cái tên tiểu tử thú vị này, thật là dọa phụ vương sợ chết khiếp!

Chu Kinh bước vội tới, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng, hơn nửa ngày trước, hắn tận mắt nhìn thấy Chu Nguyên biến mất ngay trên bề mặt đá, khiến cho hắn hoảng sợ hồi lâu.

Chu Nguyên nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt Chu Kinh, cũng biết rõ trong lòng Chu Kinh lúc này hắn là đang vô cùng lo lắng, cho nên mới xấu hổ đưa tay gỡ đầu, vội nói:

- Phụ vương, bát mạch của con xuất hiện rồi!

- Cái gì?!

Thân hình của Chu Kinh run mạnh lên, bàn tay vội đặt lên vai của hắn, lập tức có một đạo nguyên khí chui vào bên trong cơ thể Chu Nguyên dò xét một lúc.

Mấy giây sau, Chu Kinh biết được kết quả rồi thì bàn tay của hắn cũng run lên bần bật, hắn kích động vô mạnh lên vai Chu Nguyên.

- Tốt, tốt, tốt lắm, thật là nhờ ơn tổ tiên phù hộ, trời không tuyệt Chu gia ta!

Thanh âm của Chu Kinh mang theo chút run rẩy, hai mắt cũng ươn ướt, có thể hiểu được trong lòng hắn lúc này rốt cuộc kích động tới nhường nào.

Chuyện Chu Nguyên không cách nào khai mạch tu hành vẫn luôn là nỗi lo đau đầu trong lòng hắn, theo như hắn thấy, là bởi vì năm đó kẻ làm phụ vương như hắn vô năng, mới khiến cho Chu Nguyên vừa mới chào đời đã bị Vũ đế kia cướp đoạt khí vận, hại hắn trở thành bộ dạng như hôm nay.

Hắn đã tìm đủ mọi cách, nhưng vẫn không thể khiến cho con khai mạch, cho nên sau cùng hắn chỉ có thể kí thác toàn bộ hy vọng vào lời mật ngôn lưu truyền bao đời của Chu gia bọn họ.

Nhưng bây giờ xem ra, ông trời vẫn còn thương xót Chu gia bọn họ.

Chu Nguyên nhìn vị phụ vương xưa nay luôn trầm ổn uy nghiêm của mình lộ ra bộ dạng như thế, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy, hắn vươn tay ra, vỗ về tâm lưng cao lớn vững chãi của Chu Kinh, cười nói:

- Phụ vương cứ yên tâm đi, những gì cơ thể chúng ta mất đi, chúng ta nhất định sẽ đòi lại bằng được!

Chu Kinh cũng cố dần lòng bình tĩnh lại, gạt đầu thật mạnh, lúc này ánh mắt của hắn mới nhìn về phía sau lưng của Chu Nguyên, nơi đó có một thiếu nữ áo xanh đứng khoanh tay đứng yên, cô ôm một con thú nhỏ màu xám, ánh mắt lẳng lặng nhìn về phía bọn họ.

- Nguyên Nhi?

Chu Kinh nhìn về phía Chu Nguyên, đầu óc mờ mịt, rõ ràng không biết vì sao sau khi Chu Nguyên trở về lại mang theo một thiếu nữ thần bí thế này.

Chu Nguyên thấy thế thì lập tức kể lại những chuyện hắn gặp phải trong không gian thần bí kia cho Chu Kinh nghe.

Chu Kinh nghe xong thì trầm ngâm hồi lâu mới nói:

- Nếu như tổ tiên Chu gia chúng ta đã để lại mật ngôn như thế thì hắn là có quen biết với vị tiên bối kia, lại thêm con nhận được ân huệ của vị tiên bối kia, tất nhiên phải hoàn thành lời giao phó của tiên bối kia rồi.

Nói xong, hắn mỉm cười ôn hòa nói với thiếu nữ áo xanh kia:

- Vị tiểu cô nương này, nếu như cô không có nơi nào để đi thì có thể ở lại Đại Chu chúng ta, ở nơi này, chúng ta chắc chắn có thể bảo vệ cô an toàn.

Yêu Yêu nghe thấy thế thì khẽ gạt đầu, thanh âm êm dịu mà hững hờ:

- Làm phiền rồi.

- Không phiền không phiền.

Chu Kinh khoát tay cười nói, sau đó quay sang nói với Chu Nguyên:

- Nếu như vấn đề của con đã giải quyết xong rồi thì chúng ta cũng chuẩn bị trở lại Đại Chu thành đi thôi, mẫu hậu của con hẳn là vẫn đang chờ tin tức đây.

Chu Nguyên cũng gật đầu, hẳn cũng đang nóng lòng muốn nói tin tốt này cho Tần Ngọc biết.

Ba người theo mật đạo đi ra khỏi sơn động, sau đó men theo cầu thang đá kia đi xuống núi.

Chu Kinh bước lên trước phân phó cho cấm quân chuẩn bị lên đường, còn Yêu Yêu thì ôm chú thú nhỏ Thôn Thôn kia đứng cạnh vách núi gần đó, ánh mắt thoáng chút ngơ ngàng nhìn mảnh thiên địa có phần lạ lẫm này.

Gió nhẹ phớt qua thồi y phục trên người của cô bay phát phới, phác họa nên những đường cong lung linh xinh đẹp, đồng thời cũng khiến cho thiếu nữ thoát nhìn có phần cô đơn xen lẫn thanh lãnh, chỉ có Thôn Thôn nằm trong lòng cô ư ử liên hồi giống như đang an ủi cô.

- Yêu Yêu tỷ, tỷ đừng lo lắng, sự phụ thân thông quảng đại, nhất định sẽ không có việc gì, sau này chúng ta nhất định có thể gặp lại lão nhân gia ngài mà.

Chu Nguyên đi tới bên cạnh Yêu Yêu, nhẹ giọng an ủi.

Hắn biết rõ, mặc kệ Yêu Yêu lộ ra vẻ lạnh nhạt đến đâu đi chăng nữa, nhưng vừa đến một nơi xa lạ, chung quy vẫn có phần ngượng ngùng lo lắng.

Yêu Yêu nhìn hắn một cái mới thấp giọng nói:

- Ta biết là vì có kẻ thù nguy hiểm tìm tới cửa nên Hắc gia gia mới vội vàng đuổi ta đi như thế.

- Những kẻ kia hẳn là tới vì ta, nhưng Hắc gia gia lại giúp ta ngăn cản.

Tuy rằng Thương Uyên chưa bao giờ nói những việc này cho cô biết, nhưng cô vẫn nhạy bén phát hiện ra, những tai họa kia hẳn đều do cô đưa tới.

Chu Nguyên gãi gãi đầu, hẳn không biết gì về thân phận và bối cảnh của hai người bọn họ, cho nên cũng không biết rốt cuộc có ân tình gì.

Yêu Yêu tỷ, có lẽ chuyện đúng như người đã nói, bất quá ta cảm thấy người bây giờ không nên sùt sùi thương cảm như thế, bằng không sẽ cô phụ nỗi khổ tâm của sự phụ, khiến cho những gì ông đã làm đều trở nên vô nghĩa.

Chu Nguyên chậm rãi nói.

Yêu Yêu nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của 55, cô nhìn về phương xa, chợt quay sang mỉm cười rạng rỡ với Chu Nguyên, khẽ gật đầu, nói:

- Yên tâm đi, ta cũng không phải loại người yếu ớt như thế, sau này ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng mọi việc, tới lúc đó, nếu như Hắc gia gia thật sự gặp phải chuyện bất trắc gì, ta nhất định phải báo thù cho ông, không để cho bất kỳ kẻ nào chạy thoát.

Giọng nói của cô bình tĩnh lại thanh lãnh, nhưng sự lạnh lùng ẩn chứa bên trong cũng khiến cho Chu Nguyên phải rung mình một cái.

Vị tiểu tỷ này nhìn qua hết như tiên nữ, nhưng một khi nghiêm túc lên rồi thì mới lộ ra sự sát phạt quyết đoán từ trong khung.

...

Đại Chu vương cung.

Khi Tần Ngọc biết được tin tức bát mạch của Chu Nguyên đã xuất hiện, bây giờ có thể bắt đầu tu hành thì kích động ôm chầm lấy Chu Nguyên không ngừng rơi lệ, khiến cho Chu Nguyên vừa cảm động lại không biết phải làm sao.

- Được rồi, được rồi, Nguyên Nhi có thể tu luyện là chuyện tốt, cần gì phải khóc lóc như thế.

Chu Kinh đứng bên cạnh cũng bất đắc dĩ lên tiếng.

- Chẳng lẽ chàng không khóc à?

Tần Ngọc lau mắt, trừng mắt nhìn Chu Kinh.

Chu Kinh ngượng ngùng sờ sờ mũi, lúc cảm ứng được bát mạch trong cơ thể Chu Nguyên xuất hiện ở sơn động kia, hẳn cũng nhin không được mà suýt rơi lệ ngay tại chỗ, bất quá sau cùng vẫn kềm nén lại được.

- Nàng sắp xếp cho Yêu Yêu trước đi đã.

Chu Kinh không dám nói nhiều, vội vàng đổi chủ đề.

Tần Ngọc lúc này mới giật mình nhớ ra, ngượng ngùng lau khô nước mắt, sau đó quay sang mỉm cười dịu dàng nói với Yêu Yêu:

- Yêu Yêu, từ nay về sau con sẽ ở lại đây, chúng ta nhất định sẽ không để con phải chịu chút ủy khuất nào.

Thái độ của Tần Ngọc đối với Yêu Yêu cực kỳ nhiệt tình, tuy rằng phần lớn là vì cảm kích cô và Thương Uyên đã giúp đỡ Chu Nguyên, nhưng rõ ràng Tần Ngọc cũng có phần yêu mến Yêu Yêu, một thiếu nữ xinh đẹp trong veo như thế, ai gặp mà không sinh lòng yêu thích cho được.

Yêu Yêu có phần không quen lăm trước sự nhiệt tình của Tần Ngọc, dù sao thì từ bé cô đã sống ở một nơi tách biệt với thế giới bên ngoài cùng Thương Uyên, căn bản chưa bao giờ tiếp xúc với người ngoài, hơn nữa phần vì tính tình của cô có phần thanh lãnh, cũng không tương cách trao đổi cùng người khác.

Bất quá cô có thể cảm giác được sự cảm kích lẫn chân thành xuất phát từ tận đáy lòng của Tần Ngọc, cho nên cũng không lộ ra vẻ kháng cự gì, chỉ nhìn Chu Nguyên một cái, sau đó để mặc cho Chu Nguyên Nguyên Nhi kéo mình đi.

Tần Ngọc dẫn Yêu Yêu đi trước, Chu Kinh và Chu Nguyên nhìn nhau, chỉ đành lắc đầu cười khổ.

- Vương thượng, Sở phủ chủ cầu kiến!

Đúng lúc này, có một thị vệ chạy vào bẩm báo.

Sở phủ chủ kia chính là phủ chủ Sở Thiên Dương của Đại Chu Phủ, cũng là trọng tướng đắc lực dưới trướng Chu Kinh.

- Để hần vào đi.

Chu Kinh gật đầu, sau đó nhìn thấy Chu Nguyên đang định rời đi thì bèn nói:

- Con cũng ở lại, đầu gì con cũng là điện hạ của Đại Chu chúng ta, có một số chuyện con cũng nên biết rõ.

Chu Nguyên hơi giật mình, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Có một bóng người cao lớn đi vào từ ngoài cửa, đó là một nam tử trung niên mặc áo tím, gương mặt kiên nghị, trong lúc đi đường giống như có gió lốc cuốn theo, phát ra tiếng vù vù.

- Tham kiến vương thượng.

Nam tử trung niên kia ôm quyền cúi người hành lễ với Chu Kinh, sau đó nhìn về phía Chu Nguyên đứng bên cạnh, khẽ gật đầu cười nói:

- Điện hạ.

- Phủ chủ.

Chu Nguyên cũng không dám chậm trễ, Sở Thiên Dương là trọng thần được phụ vương tin tưởng, cũng là phụ tá đắc lực của phụ vương, lại còn là phủ chủ của Đại Chu Phủ.

Chu Kinh khoát tay cười nói:

- Có chuyện gì sao?

Sở Thiên Dương nghe thấy thế thì nhìn thoáng qua Chu Nguyên một cái.

Chu Kinh mỉm cười:

- Không sao cả, cứ để cho Nguyên Nhi nghe đi.

Sở Thiên Dương gật đầu, sau đó cười khổ thở dài một hơi rồi nói:

- Vương thượng, tên Từ Hồng kia bây giờ đang lăm le vị trí phủ chủ của ta.

Chu Nguyên nghe thấy thế thì trong lòng chợt run sợ, Từ Hồng kia chính là phó phủ chủ của Đại Chu Phủ, chỉ là người này cũng đứng về phe của Tề Vương, như thiên lôi nghe Tề Vương sai đâu thì đánh đó, thường xuyên lá mặt lá trái với hoàng thất Đại Chu.

Lúc trước Chu Nguyên chỉ biết Tề Vương vẫn luôn ngấp nghé Đại Chu Phủ, muốn khống chế vào tay, cho nên vẫn luôn âm thầm nuốt chửng từng chút một, tên Từ Hồng kia chính là do hần tổn đủ mọi cách để nhét vào, hồng cướp lấy vị trí phủ chủ Đại Chu Phủ.

- Vương thượng, theo như tin tức mà ta nhận được thì tên tiểu vương gia Tề Nhạc kia vẫn luôn ra giá cao để uy hiếp dụ dỗ lôi kéo các học viên ưu tú xuất hiện trong Đại Chu Phủ.

- Chỉ riêng số những học viên có tiềm năng lọt vào mười thứ hạng đầu của kỳ thi lần này đã bị hắn lôi kéo hơn phân nửa rồi.

- Mà một khi những học viên này thông qua kỳ thi, sẽ trực tiếp chọn gia nhập ất viện của Từ Hồng, sau kỳ thi này sẽ là thi phủ, cứ đà này, tổ chức tổng thể của học viện ất viện sẽ cao hơn giáp viện của ta, bọn họ đã giành được hạng đầu của hai lần thi phủ rồi, nếu như lần này lại để cho bọn họ thành công nữa thì Từ Hồng có thể mượn cơ này gây khó dễ để cướp lấy vị trí phủ chủ này.

Năm đó khi Chu Kinh thành lập Đại Chu Phủ, vì động viên các viện, cho nên đã định ra một quy tắc, nếu như một vị viện chủ nào đó của các viện có thể giành được hạng nhất ba năm liên tiếp thì có thể tranh chức phủ chủ.

Giáp viện của Sở Thiên Dương vốn là mạnh nhất, nhưng sau này có tên Từ Hồng kia xuất hiện, nhờ vào tài lực dồi dào của Tề Vương duy trì, không ngừng lôi kéo các học viên ưu tú, khiến cho giáp viện vốn vẫn luôn dẫn đầu lại bị ất viện áp chế suốt hai năm qua.

Rõ ràng, mục tiêu của Từ Hồng kia chính là chức vị phủ chủ của Đại Chu Phủ, một khi hắn đã trở thành phủ chủ rồi thì e là Đại Chu Phủ xem như rơi vào trong tay của Tề Vương, những nhân tài ưu tú xuất hiện liên tục kia cũng sẽ bị Tề Vương cướp đi, như thế quả thực không khác gì cắt xương móc thịt của hoàng thất Đại Chu.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là nếu như âm mưu này của Tề Vương đạt thành thì sẽ khiến cho rất nhiều thế lực đang đứng chờ cho rằng hoàng thất Đại Chu đã thực sự xuống dốc, không thể nào chống lại được Tề Vương, một khi những thế lực này về phe Tề Vương thì đó mới thật sự nguy hiểm.

Chu Nguyên nhú mày, nhìn về phía Chu Kinh, lúc này Chu Kinh cũng thoáng nhú chặt mày, sau một lúc lâu mới cắn răng âm trầm phun ra mấy câu.

- Tên Tề Vương này có khẩu vị lớn thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nguyên thực

Trong nội điện, không khí có phần nặng nề, sắc mặt của Chu Kinh vô cùng âm trầm, sát ý bắt đầu lóe lên trong mắt, rõ ràng những gì Tề vương đang làm đã khiến cho hắn nổi sát tâm.

Bất quá, sau cùng Chu Kinh vẫn chỉ có thể cắn răng thu liễm sát ý kia lại, bởi vì thực lực của Tề vương hiện tại đã vô cùng mạnh mẽ, lại có thêm Đại Vũ Vương Triều đang âm thầm duy trì hắn, nếu như trực tiếp khai chiến thì dù có thắng thì mấy năm nghỉ ngơi lấy sức của Đại Chu bọn họ cũng thành công cốc, tới lúc đó vừa lo thù trong, lại thêm giặc ngoài, có thể sẽ phải triệt để diệt quốc.

Tề vương nhất định phải diệt trừ, nhưng phải làm từng bước một, Đại Chu hiện tại không thể chịu nổi kích thích quá lớn.

Chu Kinh hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Còn nửa năm nữa mới tới thi phủ, lần này ai là người có cơ hội giành được phủ khôi nhất?

Sở Thiên Dương im lặng một hồi mới nói:

- Lần này Đại Chu Phủ có được không ít những hạt giống tốt, bất quá người xuất sắc nhất trong số này e chính là Tề Nhạc của ất viện, hắn bây giờ đã mở được mạch thứ sáu rồi.

- Tề Nhạc...

Gương mặt Chu Kinh không lộ ra chút cảm xúc nào, trầm giọng nói:

- Hai đứa con trai này của Tề vương quả đều là nhân tài.

Tề vương có hai đứa con trai, Tề Nhạc kia đứng thứ hai.

- Nếu thế thì xem ra lần thi phủ này, vị trí dẫn đầu e là cũng sẽ rơi vào trong tay của Tề Nhạc?

Sở Thiên Dương nghe thấy vậy thì trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vậy thì cũng chưa chắc, Đại Chu Phủ chúng ta vẫn còn một thiên tài còn ưu tú hơn cả Tề Nhạc, nếu như cô ấy có thể gia nhập giáp viện, nửa năm sau, chưa chắc không thể tranh được với Tề Nhạc.

- A?

Chu Kinh thoáng kinh ngạc, trong Đại Chu Phủ vẫn còn học viên ưu tú hơn cả Tề Nhạc?

Sở Thiên Dương mỉm cười, sau đó nhìn về phía Chu Nguyên đang đứng bên cạnh, nheo mắt cười nói:

- Chẳng lẽ vương thượng đã quên cô bạn gái nhỏ Tô Ấu Vi kia của điện hạ sao?

Nghe thấy Sở Thiên Dương cười trêu ghẹo như thế, Chu Nguyên cũng có phần xấu hổ, mặt đỏ bừng:

- Ấu Vi là bạn của ta, không phải bạn gái gì cả.

Chu Kinh lúc này mới hiểu ra, kinh ngạc nói:

- Người người nói chính là tiểu cô nương do Nguyên Nhi đề cử vào Đại Chu Phủ sao? Ta cũng có nghe nói tới, tiểu cô nương kia mới vào Đại Chu Phủ chưa tới một tháng đã mở được đệ nhất mạch rồi.

Sở Thiên Dương gật đầu, nói:

- Đúng vậy, cô tên là Tô Ấu Vi, bất quá bây giờ Tô Ấu Vi đã mở được đệ tam mạch, tuy rằng nàng vào Đại Chu Phủ hơi muộn một chút, nhưng kỳ thi lần này nhất định có thể cầm cờ đi trước.

- Đã mở được ba mạch rồi sao?

Chu Kinh kinh ngạc thất thanh, tốc độ thể này thật sự quá nhanh, nếu như vẫn có thể tiếp tục giữ nguyên thì nói không chừng thêm một năm nữa thôi là có thể mở đủ bát mạch, tiến vào đường khí cảnh rồi.

Vị tiểu cô nương tên Tô Ấu Vi này quả thật rất có thiên phú, tiền đồ mai sau khó mà hạn lượng.

- Xem ra Nguyên Nhi đã giúp Đại Chu chúng ta tìm được một thiên tài rồi.

Chu Kinh quay sang cười nói với Chu Nguyên.

Sở Thiên Dương cũng mỉm cười, nhưng lại có chút sầu lo:

- Nhưng ta nhận được tin tức, Tề Nhạc kia cũng đang tiếp xúc với Tô Ấu Vi, dường như muốn lôi kéo, nếu như để hắn làm được thì e rằng Tô Ấu Vi thông qua kỳ thi này sẽ gia nhập ắt viện mất thôi.

Hắn nhìn về phía Chu Nguyên, cười nói:

- Cho nên lần này ta tới đây cũng là muốn nhờ điện hạ giúp đỡ, ít nhất cũng phải giúp giáp viện bọn ta ổn định được Tô Ấu Vi.

Chu Nguyên nghe thấy vậy thì ánh mắt lóe lên, tên Tề Nhạc dám chuyển mục tiêu tới chỗ Tô Ấu Vi, hắn thì rất mực tin tưởng vào Tô Ấu Vi, Tề Nhạc nhất định không thể nào lôi kéo được, nhưng hắn sợ Tề Nhạc sẽ giờ trò ám hại Tô Ấu Vi.

- Điện hạ cứ yên tâm, ta đã sớm âm thầm phái người bảo vệ Tô Ấu Vi, sẽ không để cho nàng bị thương tổn.

Giống như biết được suy nghĩ của Chu Nguyên, Sở Thiên Dương cũng cười nói.

Chu Nguyên nghe thấy vậy thì mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn, khẽ gật đầu:

- Phủ chủ không cần phải lo lắng, sau kỳ thi, ta và Ấu Vi đều sẽ vào giáp viện.

Sở Thiên Dương lúc này mới gật đầu, cười nói:

- Chỉ cần điện hạ có thể khiến cho Tô Ấu Vi vào giáp viện thì ta cũng có thể phá luật một lần, để cho điện hạ cũng vào giáp viện cùng một lượt.

Dựa theo quy định thì chỉ có những học viên bước vào mười thứ hạng đầu của kỳ thi mới có tư cách vào giáp viện, nhưng Chu Nguyên trước kia vẫn không cách nào khai mạch, tuy rằng có vài phần tạo nghệ ở nguyên văn, nhưng e là vẫn không đủ để giành được thứ hạng cao, cho nên theo như Sở Thiên Dương thấy, Chu Nguyên muốn vào giáp viện thì phải dùng vài con đường đặc biệt.

- Có thể khiến kẻ cứng đầu giữ luật như ngươi nhượng bộ như thế, xem ra ngươi thật sự rất xem trọng Tô Ấu Vi này.

Chu Kinh nhìn không được bật cười, nói.

Chu Nguyên nhìn Sở Thiên Dương, cũng mỉm cười:

- Có thể khiến cho phù chủ xem trọng như thế, là may mắn của Ấu Vi, bất quá về phần ta thì thật sự không cần phải khiến phù chủ phá luật làm gì, ta cũng không thể để phù chủ khó xử mở cửa sau được, ta sẽ dốc hết toàn lực để giành lấy mười vị trí đầu.

Nếu như là trước kia, hẳn vẫn không cách nào khai mạch được thì ngoại trừ dựa vào nguyên văn ra, có lẽ hẳn thật sự không còn cách nào khác nữa, nhưng hôm nay bát mạch của hắn đã xuất hiện, có thể chính thức khai mạch tu hành, nên hắn đương nhiên sẽ không cần lo lắng mình không thể đuổi kịp những người kia.

Sở Thiên Dương nghe thấy vậy, còn tưởng là Chu Nguyên còn nhỏ nên sĩ diện muốn giữ mặt mũi, nên còn định lên tiếng khuyên can thêm chút nữa.

- Ha ha, cứ để cho hắn thử đi.

Chu Kinh khoát tay cười nói với Sở Thiên Dương, sau đó mỉm cười rồi nói tiếp:

- Bát mạch của Nguyên Nhi đã xuất hiện, có thể chính thức tu hành rồi.

Sở Thiên Dương nghe xong thì lập tức giật mình, sau đó trên mặt cũng lộ rõ vẻ vui mừng khôn siết, ôm quyền nói:

- Hóa ra là vậy, vậy thì xin chúc mừng vương thượng, chúc mừng điện hạ.

Lúc này hắn mới hiểu vì sao hôm nay Chu Kinh lại vui vẻ như thế, hóa ra là vấn đề tu hành kéo dài bao năm nay của Chu Nguyên đã được giải quyết rồi.

- Vậy giáp viện của ta tùy thời chờ đại giá của điện hạ vậy, ha ha, nói không chừng thì phủ nửa năm sau, điện hạ cũng có thể giành lấy vinh quang cho giáp viện của ta rồi.

Sở Thiên Dương cười nói.

Đương nhiên, những lời này hắn nói ra phần lớn là vì để cổ vũ mà thôi, dù sao thì theo như hắn thấy, tuy rằng bây giờ Chu Nguyên đã có thể khai mạch tu hành được rồi, nhưng dù sao vẫn muộn hơn người khác một bước, cho nên trong vòng nửa năm ngắn ngủi này sợ là không thể nào tranh phong cùng những học viên hàng đầu của Đại Chu Phủ được.

Sau khi đã xác định được chuyện của Tô Ấu Vi xong, Sở Thiên Dương hiển nhiên cũng yên tâm hơn rất nhiều, lại nói thêm vài chuyện với Chu Kinh xong thì cáo lui.

- Bây giờ bát mạch của con đã xuất hiện, bắt đầu từ ngày mai sẽ chuẩn bị tu luyện.

Nhìn thấy Sở Thiên Dương đi rồi, Chu Kinh cũng quay sang nói với Chu Nguyên.

- Được!

Chu Nguyên khẽ gật đầu, trên gương mặt non nớt có vẻ như rất bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt vẫn bốc lên hai ngọn lửa hùng hục, đầy vẻ chờ mong nôn nóng.

....

Ngày hôm sau.

Trước cái bàn lớn, Chu Nguyên, Yếu Yếu ôm theo Thôn Thôn ngồi bên phải, còn Chu Kinh và Tần Ngọc thì ngồi bên phải.

Trên bàn, một bát sứ to bằng chậu rửa mặt bày ở trước mặt Chu Nguyên, trong đó có chứa đầy nước canh màu nâu, ản ản còn có vô số quang mạng lóe lên, mùi hương ngào ngạt bốc lên từ trong đó, chỉ mới ngửi một hơi thôi đã khiến cho người ta mặt mũi hồng hào.

- Đây chính là canh cửu thú, dùng chín loại nguyên thú nhất phẩm nấu thành, trung hòa với nhau, đối với người mới tu hành như con thì chính là đồ đại bổ, lúc trước con không cách nào khai mạch, cho nên không thể ăn thịt nguyên thú được, tránh cho thân thể chịu không nổi, nhưng bây giờ thì có thể ăn được rồi.

Chu Kinh cười nói với Chu Nguyên.

Chu Nguyên gật đầu, hắn biết rõ, bát canh cửu thú này chính là bí phương của hoàng thất bọn họ, chỉ một bát canh như thế này thôi đã có giá trị cực kỳ xa xỉ, sợ là phải có giá trị hơn chi tiêu nửa năm của người nhà bình thường.

Cái gọi là tài nguyên tu luyện chính là thế này đây.

- Ngoài ra sau này con cũng không cần phải ăn cơm của người bình thường nữa.

Chu Kinh khoát tay một cái, lập tức có thị nữ bưng một cái chén bạc lên, bên trong chén bạc là cơm.

Chỉ có điều, chén cơm này lại trong suốt lấp lánh, mỗi hạt cơm đều no tròn giống hệt nhau, bên trên hạt cơm nho nhỏ ản ản có thể thấy được vô số đường vân thần kỳ, phát ra nguyên khí ba động cực kỳ ôn hòa.

- Đây là gạo huyền tinh, cũng là nguyên thực nhị phẩm, bên trong ẩn chứa nguyên khí tinh khiết cực kỳ ôn hòa, dễ dàng hấp thu, nếu ăn nó lâu dài thì có thể đẩy nhanh tốc độ khai mạch.

- Đây là gạo huyền tinh sao....

Chu Nguyên tò mò nhìn chén cơm trông như thủy tinh này, đối với cái gọi là gạo huyền tinh kia, hắn đã sớm nghe danh từ lâu, bởi vì đây căn bản xem như tài nguyên chiến lược của Đại Chu Vương Triều bọn họ.

Loại gạo huyền tinh này, nếu nói từ phần công hiệu của nó thì không sánh bằng canh cửu thú được, nhưng gạo huyền tinh này thắng ở ôn hòa, hơn nữa nếu như ăn lâu thì còn có thể cải thiện thể chất, đẩy nhanh tốc độ khai mạch.

Bởi vậy nên gạo huyền tinh này một mực nằm trong tay hoàng thất, dùng để thưởng cho những người có công, tiện bề lung lạc lòng người.

Cho nên, đừng thấy gạo huyền tinh này chỉ là nguyên thực nhị phẩm mà lầm, bởi vì nó có công dụng đặc biệt, cho nên chỉ tính riêng về giá trị thì khó mà có thể nói rõ được.

Chu Kinh nhìn thấy hai mắt của Chu Nguyên tỏa sáng thì cũng nhin không được mà bật cười, hắn biết rõ trước kia Chu Nguyên luôn để ý gạo huyền tinh, bất quá lúc đó bát mạch của hắn không xuất hiện, cho nên không thể ăn được.

- Trước kia trong Đại Chu hoàng thất chúng ta cũng từng có nguyên thực tứ phẩm gọi là huyết giao thanh khoa, nó có hiệu quả mạnh hơn nữa, nếu dùng lâu ngày thậm chí còn có thể cường hóa thân thể, sinh ra vậy huyết giao, có lực phòng ngự cực mạnh.

Chu Kinh cảm thán.

- Nguyên thực tứ phẩm, huyết giao thanh khoa?

Chu Nguyên liếm liếm môi, gạo huyền tinh nhị phẩm này cũng đã rất lợi hại rồi, không biết huyết giao thanh khoa tứ phẩm kia sẽ mạnh tới cỡ nào nữa.

Chu Kinh gật đầu, nhưng thần sắc lại thoáng ảm đạm, nói:

- Đáng tiếc Đại Vũ chi loạn năm đó, những bảo bối chiến lược này của Đại Chu hoàng thất chúng ta đều bị Vũ vương cướp đi cả rồi.

Chu Nguyên khẽ giật mình, sau đó nhin không được mà nghiêng chặt răng, tên Vũ vương đáng chết kia, thật sự đã vơ vét hết toàn bộ bảo bối thuộc về Đại Chu bọn họ cả rồi.

- Con ăn trước đi đã, ăn xong thì lại chuẩn bị đi tu luyện.

Chu Kinh dẫn con bị lụy, quay sang nói với Chu Nguyên.

Chu Nguyên gật đầu thật mạnh, tuy rằng tên Vũ vương kia rất đáng chết, nhưng việc hắn nên làm bây giờ chính là cố gắng ăn uống, sau đó tu luyện, chỉ khi hắn trở nên cường đại hơn thì mới có thể cướp lại tất cả những gì thuộc về Đại Chu bọn họ.

Ở trước mặt Yếu Yếu cũng có một bát canh cửu thú và một chén cơm huyền tinh giống hệt như thế.

- Yếu Yếu, con thử xem có thích ăn hay không, nếu như thích ăn thì sau này ta cũng sẽ làm cho con.

Tần Ngọc nhìn Yếu Yếu, dịu dàng cười nói.

Yếu Yếu có thể cảm nhận được ý tốt của Tần Ngọc, nên cũng gật đầu, khẽ nhấp một hớp canh cửu thú, bất quá thoạt nhìn cô cũng không có hứng thú với bát canh đại bổ này lắm, nhưng lại bụng chén cơm huyền tinh lên ăn từng chút một.

- Ô.

Còn Thôn Thôn đang nằm trong lòng cô thì nhìn cô với đôi mắt tỏa sáng lấp lánh, đuôi phe phẩy, phát ra tiếng ô ô đáng thương.

Yếu Yếu nhìn nó một cái, ngẫm nghĩ một lúc rồi bụng bát canh cửu thú kia lên.

- Ách, Yếu Yếu, được lực của canh cửu thú rất mạnh, sủng vật bình thường không thể uống được....

Chu Kinh thấy thế thì mỉm cười lên tiếng.

Ngao!

Nhưng hắn còn chưa nói dứt lời thì đã thấy Thôn Thôn há to cái miệng nuốt gọn cả canh cửu thú lẫn cái bát đựng canh.

Nuốt trọn bát canh cửu thú xong, Thôn Thôn nấc lên một cái, móng vuốt vồ về cái bụng, mắt híp lại, giống như vẫn còn chưa thỏa mãn.

Chu Kinh nhìn về phía Thôn Thôn đang điềm nhiên như không, chợt lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Phụ vương, Thôn Thôn chính là dị thú, không phải sùng vật tầm thường.

Nhìn thấy cảnh này, Chu Nguyên không khỏi buồn cười, lên tiếng giải thích.

Thôn Thôn này ngay cả cự thạch cũng có thể cắn vài ba cái đã nuốt gọn, huống hồ gì chỉ là một bát canh cửu thú.

Chu Kinh chỉ có thể cười khổ gật đầu, sau đó cầm lấy bình ngọc bên cạnh, tự rót cho mình một ly rượu có màu giống như phi thủy, phát ra mùi rượu nồng nàn.

Mùi rượu này vừa lan ra, Yếu Yếu vẫn luôn im lặng ăn cơm huyền tinh chợt thoáng như có mây, sau đó nhìn về phía Chu Kinh với ánh mắt trong veo.

- Có thể chia cho ta một chút thứ này được không?

Chu Nguyên và Tần Ngọc đều kinh ngạc nhìn về phía Yếu Yếu, trên gương mặt tinh xảo vẫn luôn lạnh nhạt của cô lúc này lần đầu tiên xuất hiện vẻ hứng thú mãnh liệt.

Chu Kinh cũng ngạc nhiên, đặc biệt là khi hắn nhìn thấy Tần Ngọc đang nhìn hắn với ánh mắt tức giận vì dám uống rượu trước mặt tiểu bối thì hắn lại càng thêm xấu hổ:

- Đây là rượu phi thủy, là rượu mạnh, không thích hợp cho tiểu cô nương uống đâu.

Bất quá Yếu Yếu vẫn nhìn chằm chằm vào hắn với ánh mắt sáng ngời mà kiên trì, điều này khiến cho Chu Kinh phải cười khổ một tiếng, sau đó sai thị nữ đặt một ly rượu phi thủy xuống trước mặt Yếu Yếu.

Yếu Yếu giơ bàn tay trắng nõn cầm bình rượu, hơi ngửa đầu, để lộ chiếc cổ trắng nõn thon dài như thiên nga, trực tiếp rót thẳng rượu phi thủy kia vào miệng, thoáng chốc, trên gương mặt nõn nà như châu ngọc liền xuất hiện một mặt đỏ ửng.

- Ngon lắm.

Yếu Yếu khẽ cười thành tiếng, tiếng cười vang lên lạnh lót động lòng người.

Tần Ngọc nhéo Chu Kinh một cái, Chu Kinh đành phải sờ sờ mũi, cúi đầu uống rượu, hắn cũng không ngờ thiếu nữ thần bí này bình thường luôn lộ ra vẻ không có hứng thú với bất kỳ thứ gì, thế mà lại thích uống rượu.

Chu Nguyên ngồi bên cạnh lại có phần hứng thú, sau khi uống rượu xong thì Yếu Yếu lại càng thêm xinh đẹp động lòng người, đồng thời cũng càng thêm phần sinh động.

Uống cạn sạch một ly rượu phi thủy xong, trong đôi mắt trong suốt của Yếu Yếu cũng trở nên ướt át hơn, cô cười khẽ thành tiếng, vói vào trong tay áo ở soạng một cái, sau đó liền có một đạo vi quang bắn ra, rơi vào trước mặt Tần Ngọc.

- Di Tần, ta thấy khí tức của ngươi suy yếu, hẳn là thân thể đã bị tổn hao rất nhiều, chút đồ này, xem như tiền rượu của ta đi.

Yếu Yếu cười nói.

Đạo quang mang kia dần dần tán đi, cuối cùng hóa thành một đóa hoa sen màu xanh mon mơn to cỡ lòng bàn tay, bên trong hoa sen có tám hạt sen đang phát ra thanh quang, giống như được tạo ra từ phi thủy.

- Đây là?

Tần Ngọc kinh ngạc nhìn đóa hoa sen xanh kia.

Chu Kinh nhìn ra, vẻ mặt chợt biến đổi, thất thanh kêu lên:

- Đây là hạt sen thanh ngọc, là nguyên tài hiếm thấy, có thể điều dưỡng tinh khí, nuôi dưỡng thân thể.

Ánh mắt của Chu Kinh vô cùng phức tạp, nói:

- Vật này có tác dụng rất lớn đối với nàng, thân thể của nàng quá yếu, hạt sen thanh ngọc này có thể giúp nàng khóa lại những tinh khí bị xói mòn.

Hạt sen thanh ngọc này có phần quý hiếm, dù là trong bảo khố của hoàng thất Đại Chu bọn họ thì cũng không có nhiều.

Tần Ngọc nghe thấy vậy thì vội vàng lắc đầu:

- Yếu Yếu, một bình rượu phi thủy không đáng giá nhường này.

Yếu Yếu chỉ mỉm cười, sau đó ôm lấy Thôn Thôn, ung dung rời đi, để lại ba người ngồi bên bàn mở to mắt nhìn nhau.

Chu Nguyên gãi đầu:

- Mẫu hậu người cứ nhận lấy trước đi, sau này lại tìm cơ hội bù lại cho Yếu Yếu tỷ là được.

Đối với hành động này của Yếu Yếu, trong lòng hắn có phần cảm kích, dù sao thì hắn cũng biết thân thể Tần Ngọc suy yếu như thế hoàn toàn cũng là vì hắn.

Tần Ngọc và Chu Kinh nhìn nhau, chỉ đành gật đầu, trong lòng lại càng thích Yếu Yếu hơn nữa.

Chu Nguyên mỉm cười, sau đó bưng bát canh cửu thủ kia lên, trực tiếp kê sát miệng húp ừng ực, yết hầu nhấp nhô lên xuống, uống cạn sạch nước canh trong bát không còn một giọt.

Uống canh cửu thủ xong, hắn lại bưng chén com huyền tinh lên, lùa vội hai ba thìa, nuốt vào trong bụng.

- Ngon quá!

Chu Nguyên khen, gạo huyền tinh này hạt bóng căng tròn, mỗi hạt đều thơm ngát.

Hô.

Mấy phút sau, Chu Nguyên đặt chén xuống, thở hắt ra một hơi thật dài, chỉ thấy một hơi kia giống như luồng sương trắng bay lên trước mặt hắn, mà gương mặt hắn lúc này cũng trở nên đỏ ửng, thân thể giống như biến thành lò lửa, có hơi nóng lưu động khắp người.

Cảm thụ được cỗ khí tức nóng bỏng bên trong thân thể kia, Chu Nguyên liếm liếm môi, ánh mắt hùng hực, hắn rút cuộc cũng có thể chính thức bắt đầu tu luyện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Trùng mạch

Bên trong hoa uyển, trăm hoa đua chen khoe sắc, thạch đình vững chãi, dòng suối nhỏ uốn quanh, u tĩnh lại mát mẻ.

Chu Nguyên ngồi xếp bằng bên trong thạch đình, hai mắt khẽ nhắm, trong đầu có tâm pháp chảy xuôi, đúng là dẫn khí thuật tên long hấp thuật cho Thương Uyên truyền thụ cho hắn ngày đó.

Lúc khai mạch cảnh, không cách nào tu luyện công pháp được, chỉ có thể tu luyện dẫn khí thuật, dẫn động nguyên khí khắp thiên địa vào trong cơ thể, cọ rửa khắp bát mạch để đã thông từng chút một.

Cho nên, đối với người ở khai mạch cảnh mà nói, tầm quan trọng của dẫn khí thuật là không thể xem thường.

Có được một thiên dẫn khí thuật cao thâm sẽ khiến cho người khai mạch có thể làm ít công to.

Bên trong hoàng thất của bọn họ vốn cũng có dẫn khí thuật, bất quá Chu Nguyên đã suy tính kỹ càng, vẫn chọn long hấp thuật mà sư phụ Thương Uyên đã truyền thụ cho mình, dù sao đi nữa thì Thương Uyên cao thâm khó dò, thứ mà ông lấy ra truyền thụ chắc hẳn không phải là phương pháp tầm thường.

- Đạo long hấp thuật này cũng giống như tên của nó, chính là bắt chước cách hít thở của rồng, trong lúc phun ra nuốt vào, phong vân tịch diệt.

- Nếu như dùng nhân thân để bắt chước rồng thì cần phải rèn luyện kỹ xảo cực kỳ thâm ảo, đạt tới cảnh giới huyết nhục cộng minh, phát ra tiếng rồng râm thì mới có thể hấp thu nguyên khí thiên địa.

Chu Nguyên cẩn thận thưởng thức thiên long hấp thuật này, cuối cùng tìm được phương pháp tu luyện quan trọng nhất ẩn giấu ở bên trong.

- Chín mươi tám thức đoán long hí.

Bởi vì muốn đạt tới cảnh giới nhân thân mô phỏng long hấp, thì phải rèn luyện huyết nhục trong cơ thể, mà chín mươi tám thức đoán long hí ẩn giấu bên trong long hấp thuật kia chính là một khâu quan trọng nhất.

Từng động tác kỳ lạ thoáng hiện ra trong đầu của Chu Nguyên, những động tác này tổng cộng có chín mươi tám thức, hình thù kỳ lạ, nhìn thoáng qua thì giống như một con rồng đang chơi đùa.

Chu Nguyên nhớ kỹ những động tác này ở trong đầu, sau đó liền đi ra khỏi thạch đình, giơ hai tay lên, bắt đầu dựa theo động tác đầu tiên, chậm rãi làm

theo.

Lần đầu tiên luyện tập cho nên có vẻ không được suôn sẻ lắm, đợi sau khi Chu Nguyên chậm rãi thực hiện hết chín mươi tám động tác kia thì toàn thân đã ướt đầm mồ hôi, thân thể nóng như lò lửa.

Bất quá, điều khiến cho Chu Nguyên thoáng nhủ mảy chính là, sau khi làm xong chín mươi tám động tác kia, tuy rằng thân thể nóng ran, nhưng Chu Nguyên căn bản không hấp thu được chút nguyên khí nào từ trong thiên địa cả.

- Cảm giác thiếu thiếu cái gì ấy.

Chu Nguyên lẩm bẩm, sau đó lau khô mồ hôi, tiếp tục luyện tập chín mươi tám thức đoán long hí kia.

Một nén nhang sau, Chu Nguyên ướt đầm mồ hôi dừng lại, hắt lại đánh xong ba lần đoán long hí kia, nhưng vẫn không hề hấp thụ được chút nguyên khí nào cả, điều này khiến cho hắn cảm giác như mình đang tu luyện một loại hàng dỏm vậy.

- Quả nhiên không có sự phụ chi điểm, tự mình mảy mò thật là có phần phiền toái.

Chu Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra còn phải tự mình luyện thêm vài lần để mảy mò sự ảo diệu bên trong rồi.

Đang lúc Chu Nguyên tính toán tiếp tục luyện tập thì dư quang khỏe mắt bất chợt nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đứng ở trong hoa uyển, lúc này hai mắt sáng lên, cười tủm tỉm đi tới.

- Yêu Yêu tỷ, đúng lúc tỷ cũng ở đây, ta muốn thỉnh giáo một chút.

Đạo bóng dáng xinh đẹp kia đương nhiên chính là Yêu Yêu, nghe thấy giọng nói của Chu Nguyên, cô ôm Thôn Thôn nghiêng đầu nhìn thoáng qua hắn một cái, sau đó trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần như ngọc khắc kia cũng xuất hiện một nụ cười khẽ, giờ nắm ngón tay ngọc ngà nhỏ nhắn ra nói:

- Mỗi ngày cho ta năm bình rượu phi thủy, ta sẽ dạy ngươi.

Chu Nguyên ngần ra, sau đó nhủ mảy nói:

- Năm bình rượu thì nhiều lắm, rượu này quá mạnh, có hại cho cơ thể, nên mỗi ngày chỉ có thể cho tỷ một bình mà thôi.

Yêu Yêu còn muốn nói gì đó.

- Không thiếu đòi nhiều hơn, bằng không thì ta sẽ tự mình mảy mò cũng được.

Nhưng Chu Nguyên cũng nghiêm mặt, vẻ mặt vô cùng cứng rắn, nếu như để Thương Uyên biết được Yêu Yêu mới đi cùng với hắn có mấy ngày đã thành ma men thể này thì e là sẽ tức giận tới mức đuổi hắn ra khỏi sư môn mất thôi.

Nhìn thấy Chu Nguyên kiên trì như thế, Yêu Yêu chỉ đành chun mũi lại, hừ khẽ một tiếng, sau đó ném Thôn Thôn trong ngực ra ngoài:

- Nhìn cho kỹ đây.

- Nhìn cái gì?

Chu Nguyên ngần người hỏi lại, bởi vì dường như Yêu Yêu cũng không có ý muốn diễn lại đoán long hí kia.

- Nhìn nó kia!

Yêu Yêu giờ tay chỉ về phía Thôn Thôn ở trên mặt đất, tức giận nói.

Khỏe miệng của Chu Nguyên co giật một cái, bất quá hắn còn chưa kịp nói thêm gì thì đồng tử của hắn đột nhiên co rút lại, vẻ mặt kinh hoàng như gặp phải quỷ, bởi vì ở đằng kia, Thôn Thôn béo lùn tròn vo chợt đứng thẳng lên bằng hai chân, sau đó bắt đầu đánh ra một loạt động tác huyền ảo, đương nhiên mấy động tác nó đánh ra chính là chín mươi tám thức đoán long hí.

- Đây... Thôn Thôn cư nhiên có thể tu luyện đoán long hí?

Chu Nguyên kinh ngạc tròn mắt há mồm.

Trong ánh mắt kinh hãi của Chu Nguyên, Thôn Thôn dùng động tác lưu loát liên mạch luyện hết chín mươi tám động tác, đợi tới lúc hoàn thành động tác cuối cùng xong thì chỉ thấy thân hình của Thôn Thôn đột nhiên rung lên, miệng há to, ầm ầm có tiếng rống ngâm vang lên.

Ồ ô!

Giữa thiên địa đột nhiên có nguyên khí vù vù kéo tới, giống như biến thành một đạo bạch tuyến ừn ừn trút vào trong miệng của Thôn Thôn.

Một ngụm nuốt chừng lượng thiên địa nguyên khí khổng lồ, lúc này Thôn Thôn mới thỏa mãn vỗ về bụng nhỏ, quay đầu nhìn Chu Nguyên đang tròn mắt

há mồm kia, lộ ra một nụ cười khinh bỉ cực kỳ nhân tính hóa.

Chu Nguyên lúc này cũng dần khôi phục tinh thần lại, ánh mắt nhìn chằm chằm tiểu gia hỏa kia với vẻ cổ quái, rốt cuộc Thôn Thôn này là nguyên thủ gì đây? Sao nó lại có thể tu luyện công pháp của nhân loại chứ?

- Đã nhìn rõ hay chưa?

Thanh âm êm ái của Yêu Yêu vang lên.

Chu Nguyên dẫn con khiếp sợ trong lòng xuống, thoáng trầm ngâm, sau một lúc mới chậm rãi nói:

- Là hô hấp! Tu luyện đoán long hí thì cần phải khống chế tiết tấu hít thở của bản thân, khiến cho huyết nhục cộng minh với hô hấp.

- Long hấp thuật chính là bắt chước cách hít thở của chân long, mà rồng hít thở thì kéo dài liên miên, mỗi lần Thôn Thôn mở đầu một động tác đều hít nhẹ, khi kết thúc lại thở nhẹ ra, hai thứ kết hợp cùng nhau, cuối cùng mới có thể dẫn phát long hấp.

Yêu Yêu nghe thấy thế thì ánh mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào Chu Nguyên với vẻ kinh ngạc, lên tiếng khen ngợi một câu hiếm hoi:

- Ngộ tính không tệ.

Gần như chỉ xem Thôn Thôn đánh một bộ đoán long hí thôi đã nhạy bén nhìn ra được điểm mấu chốt, ngộ tính thế này, chẳng trách lại được Hắc gia gia nhìn trúng.

Chu Nguyên khép hờ hai mắt, hồi tưởng lại tiết tấu hít thở của Thôn Thôn khi nãy, một lúc sau, hần chậm rãi vươn hai chân ra, song chương duỗi thẳng, lại bắt đầu động tác đầu tiên của đoán long hí.

Bên trong hoa uyển, thân hình của thiếu niên di chuyển liên hồi, lồng ngực phập phồng, hô hấp bắt đầu trở nên kéo dài, nhìn từ xa giống như một con ấu long đang uốn mình.

Chín mươi tám động tác, chặt chẽ tương liên cùng nhau, còn hai mắt của Chu Nguyên lúc này giống như trở nên sáng ngời hơn, hần có thể cảm giác được huyết nhục, xương cốt trong cơ thể, lúc này bắt đầu ẩn ẩn chấn động lên rồi.

Có một cỗ khí tức giống như nương theo huyết nhục, cuối cùng bay thẳng lên yết hầu.

Ngay khi động tác sau cùng chấm dứt, gương mặt của Chu Nguyên trở nên đỏ bừng, cái miệng đang mím chặt đột nhiên há to.

Hồng!

Một đạo rồng ngâm như có như không truyền ra từ trong yết hầu của hần.

Cùng lúc đó, lồng ngực của Chu Nguyên cũng co rút lại, giống như cự long hấp thủy, thiên địa nguyên khí trong hoa uyển đột nhiên như có được sự dẫn dắt nào đó, trực tiếp biến thành một đạo bạch tuyến có thể nhìn thấy được bằng mắt thường ùn ùn kéo tới, chui thẳng vào bên trong cơ thể của Chu Nguyên.

Một ngụm chân khí này ủa vào mãnh liệt, nhất thời khiến cho làn da của Chu Nguyên trở nên nóng rẫy, mà nguyên khí do bát canh cửu thú cùng chén com huyền tinh mà hần ăn vào lúc nãy, đúng lúc này cũng bốc lên, hội tụ cùng với nguyên khí tinh khiết vừa mới tiến vào trong cơ thể, giống như một cơn sóng vỗ mạnh mẽ ập tới đệ nhất mạch bị phong kín kia.

Nguyên khí xông vào bên trong đệ nhất mạch bị phủ kín, lập tức dẫn tới cơn đau đớn mãnh liệt, khiến cho Chu Nguyên đau đớn kêu lên một tiếng.

Bất quá hần vẫn cắn chặt hàm răng, cố gắng chống cự với cơn đau đớn kịch liệt khi trùng mạch, sai khiến từng cỗ nguyên khí liên tục đánh mạnh vào đệ nhất mạch bị phong kín.

Nguyên khí từng chút từng chút đánh vào cọ rửa đệ nhất mạch, cứ kéo dài như thế chừng hơn nửa nén nhang, mới vì nguyên khí hao hết mà chấm dứt.

Trên mặt Chu Nguyên thấm đẫm mồ hôi, nhưng trong đôi mắt của hần lại tràn ngập vẻ kinh hi, bật thốt:

- Long hấp thuật này thật lợi hại.

Tuy rằng hần cũng chưa từng tu luyện những dẫn khí thuật khác, nhưng hần vẫn biết rõ, dẫn khí thuật càng cao thâm thì số lượng nguyên khí hấp thu được vào cơ thể lại càng hùng hậu hơn, theo như hần biết, đạo dẫn khí thuật tên cổ nguyên thuật của hoàng thất bọn họ, gần như chỉ có thể kéo dài thời gian trùng mạch chừng nửa đốt nhang thì sẽ tiêu hao hết nguyên khí chẳng còn gì.

Nhưng một ngụm nguyên khí do long hấp thuật khi hấp thu lại có thể duy trì được nửa nén nhang, gần như gấp mười lần so với cổ nguyên thuật.

Tuy rằng lần này có canh cửu thú và gạo huyền tinh kèm theo, nhưng bấy nhiêu cũng đủ để nhìn ra long hấp thuật này lợi hại cỡ nào.

- Người đây chỉ mới là nhập môn của long hấp thuật mà thôi, nếu như tu luyện tới mức cao thâm thì không cần có đoán long hí giúp đỡ, khi ấy người đã

có thể biến nó trở thành bản năng, dù ngươi không dùng tới long hấp thuật, nhưng mỗi khi ngươi hít thở đều sẽ biến thành long hấp, giúp ngươi có thể hấp thu thiên địa nguyên khí bất kỳ lúc nào.

Yêu Yêu đứng bên cạnh nhẹ giọng nói.

Chu Nguyên kinh ngạc không thôi, biến hô hấp bình thường trở thành long hấp, không ngừng hấp thu nguyên khí trong đất trời sao? Hiệu suất cao thế này thì sẽ mạnh tới mức nào nữa đây?

- Lần trùng mạch đầu tiên khi này đã đã thông được một phần nhỏ của đệ nhất mạch, dựa theo hiệu suất thế này, sợ là không tới một tháng mình có thể triệt để đã thông được đệ nhất mạch rồi.

Chu Nguyên siết chặt bàn tay, cảm xúc dâng trào.

Mà hắn có được loại hiệu suất thế này, rõ ràng là nhờ vào long hấp thuật, đương nhiên, canh cửu thú và gạo huyền tinh cũng có được một phần nhỏ công lao.

- Tiếp tục tu luyện!

Chu Nguyên ngồi nghỉ ngơi một lúc đã muốn bắt đầu tu luyện đoán long hí tiếp, bất quá lại bị Yêu Yêu ngăn lại, cô nhìn hắn một cái, thần nhiên nói:

- Ngươi thật là chán sống mà, trùng mạch sẽ tạo thành tổn thương đối với kinh mạch, cho nên người bình thường mỗi ngày chỉ có thể tiến hành trùng mạch một lần mà thôi, phải chờ tới ngày hôm sau cho kinh mạch khôi phục thì mới có thể tiếp tục trùng mạch, nếu không sẽ khiến cho kinh mạch bị tổn thương.

Chu Nguyên thoáng giật mình, không phải là hắn không biết điều này, chỉ là... Hắn đã thử cảm ứng đệ nhất mạch trong cơ thể rồi, do dự một lúc hắn mới nói:

- Nhưng ta cảm giác dường như kinh mạch của ta vẫn còn có thể thừa nhận nổi.

Lần này tới phiên Yêu Yêu ngăn ra, đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm Chu Nguyên với vẻ hoài nghi, hỏi:

- Ngươi nói thật chứ?

Chu Nguyên nghiêm túc gật đầu.

Yêu Yêu thấy thế thì im lặng một lúc mới nói:

- Lê nào vì ngươi là người trời sinh bát mạch đã mở, tuy rằng kinh mạch lại bị phong kín lần nữa, nhưng cường độ kinh mạch vẫn mạnh hơn so với những người mới học bình thường?

- Vậy ngươi thử thêm một lần nữa xem.

Yêu Yêu chấp tay sau lưng, áo xanh ôm trọn thân thể lung linh, tư thế này lại càng lộ rõ hai gò bồng đảo mê người phập phồng trước ngực, bất quá Chu Nguyên không dám nhìn nhiều, bởi vì đôi mắt sáng ngời của Yêu Yêu đang nhìn hắn.

- Ta muốn xem xem ngươi có thể trùng mạch được mấy lần?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thần hồn

Trong ánh nhìn chăm chăm của Yêu Yêu, thân hình của Chu Nguyên lại di chuyển lần nữa, không nhanh không chậm thì triển ra chín mươi tám thức đoán long hí kia, lần này có vẻ thuần thục hơn nhiều, lại phối hợp với hô hấp của hắn, ần ần có điểm như mây trời nước chảy.

Rống!

Đợi tới khi hoàn thành xong động tác sau cùng thì Chu Nguyên rơi vào xu thế há miệng hít vào, một đạo rồng ngậm như có như không phát ra từ bên trong cơ thể của hắn, thân thể của hắn lại rung lên ngay lập tức, nguyên khí trong thiên địa cũng ủa tới, biến thành một đạo bạch tuyến, bị Chu Nguyên nuốt vào trong miệng.

âm âm!

Nguyên khí vừa vào trong cơ thể thì thân thể nóng như lò lửa, Chu Nguyên tâm niệm vừa động thì cổ nguyên khí vừa dẫn nhập vào cơ thể giống như sóng biển, từng con từng con ập về đệ nhất mạch.

Lần trùng mạch này lại kéo dài nửa nén nhang.

Thân thể của Chu Nguyên ần ần phát ra hồng quang, trở nên nóng hổi khiến cho mồ hôi cũng nhanh chóng bốc hơi, hần cảm giác được đệ nhất mạch trong cơ thể cư nhiên có dấu hiệu thả lỏng, khoe miệng nhếch lên mỉm cười, sau khi nghỉ ngơi khôi phục một thoáng, hần lại tiếp tục thi triển chín mươi tám chiêu đoán long hí trong ánh nhìn chăm chú của Yêu Yêu.

Trong quãng thời gian tiếp theo, lại có thêm hai đạo rồng ngâm như có như không vang lên liên tiếp, cũng đại biểu cho Chu Nguyên lại tiếp tục tiến hành hai lần trùng mạch nữa.

Cộng thêm hai lần trước thì chính là bốn lần!

Bốn lần trùng mạch!

Những người chưa mở được nhất mạch thì mỗi ngày chỉ có thể trùng mạch một lần mà kinh mạch trong cơ thể đã khó mà thừa nhận nổi, nhưng Chu Nguyên lại được tới bốn lần, rốt cuộc kinh mạch của hần cứng rắn tới mức nào đây?

Yêu Yêu đứng bên cạnh nhìn hồi lâu lúc này cũng xuất hiện vẻ rung động.

Lúc này Chu Nguyên cũng không có lòng dạ nào mà đi để ý tới vẻ mặt của Yêu Yêu, lúc này toàn thân của hần nóng bừng, khoanh chân ngồi trên mặt đất, hần có thể cảm nhận được kinh mạch bên trong cơ thể truyền tới chút đau đớn, điều này cho thấy sau khi trải qua bốn lần trùng mạch, sức thừa nhận của kinh mạch trong cơ thể hần cũng sắp tới cực hạn.

Hần cảm ứng thử đệ nhất mạch kia, khoe miệng nhin không được mà lộ ra ý cười vui mừng, đệ nhất mạch vốn bị phủ kín, trải qua bốn lần trùng mạch trước kia rõ ràng lại thả lỏng hơn một chút.

- Dựa theo hiệu suất thế này, e là không cần tới một tháng, chỉ cần thời gian mười ngày thì ta có thể hoàn toàn đã thông được đệ nhất mạch rồi!

Nghe tới tốc độ thế này, dù Chu Nguyên có trấn định hơn đi nữa thì cũng nhin không được mà lộ ra vẻ kích động, lúc trước Thương Uyên nói hần muốn khai mạch lần nữa sẽ khó khăn hơn người thường rất nhiều, nên hần đã sớm chuẩn bị tư tưởng rằng phải mất mấy tháng mới có thể mở được nhất mạch, nhưng thật không ngờ, nhờ vào sự cường hoành của long hấp thuật cùng với độ cứng cỏi của kinh mạch trong người hần, cư nhiên có thể rút ngắn được nhiều thời gian như thế.

Nhớ ngày đó Tô Ấu Vi một tháng đã thông được đệ nhất mạch thì lập tức trở thành người khai mạch nhanh nhất của dp.

Vậy nếu như hần dùng mười ngày khai mạch thì sẽ ở trình độ nào đây?

Đương nhiên, Chu Nguyên biết rõ, Tô Ấu Vi khai mạch trong một tháng là nhờ vào thiên phú và bản thân, dù sao thì cô không có được dẫn khí thuật cao thâm, cũng không có canh cửu thú và gạo huyền tinh.

Cho nên, rốt cuộc là ai cao ai thấp thật sự khó mà nói rõ được.

Bất quá, có một điều Chu Nguyên có thể xác nhận chính là, bởi vì đây là lần thứ hai khai mạch, cho nên sau khi đệ nhất mạch của Chu Nguyên khai mở thì tất nhiên có thể mạnh hơn so với Tô Ấu Vi khi khai mở đệ nhất mạch, còn về phần có thể mạnh tới mức nào thì cũng chỉ có thể chờ tới lúc đó lại thử xem.

- Xem ra ngay cả Hắc gia gia cũng đã xem thường lần khai mạch thứ hai của ngươi rồi.

Giọng nói mang theo chút kinh ngạc của Yêu Yêu vang lên.

Chu Nguyên mỉm cười rồi nói:

- Có thể là kẻ thâm như ta cũng không có nhiều.

Yêu Yêu nghe thấy thế thì cũng gật đầu tán đồng, trên gương mặt tron mịn như ngọc xuất hiện một nụ cười nhẹ, nói:

- Vậy cũng đúng, người vốn trời sinh đã khai mạch, nhưng sau đó lại bị phong bế bát mạch, chuyện thế này đúng là rất hiếm thấy.

- Chít chít.

Thôn Thôn nằm trên mặt đất ở một bên cũng chỉ vào Chu Nguyên, trong mắt lộ ra vẻ giễu cợt.

Bị một con thú nhỏ cười nhạo, Chu Nguyên khề cắn môi, vói tay nhặt một cục đá ném về phía Thôn Thôn.

Ngao!

Nhưng đối diện với tảng đá bị ném tới kia, Thôn Thôn há miệng một cái đã nuốt gọn lớn, sau đó còn giương nanh múa vuốt khiêu khích với Chu Nguyên.

Chu Nguyên tức giận tới mức bật cười, ánh mắt đảo một vòng, cũng với tay vào trong ngực áo lấy ra một miếng thịt khô, đây là do thịt nguyên thú được cẩn thận sấy khô mà thành, hẳn dùng nó để khôi phục thể lực bị tiêu hao.

Lúc Chu Nguyên vừa lấy thịt khô ra thì hai mắt của Thôn Thôn liền nhìn chăm chăm qua, thè cái lưỡi hồng hồng ra, nước miếng chảy ròng.

- Ha ha.

Chu Nguyên nhìn nó cười ha hả, sau đó nhét miếng thịt khô vào trong miệng nhai ngón nghiền, tiểu súc sinh, dám đấu với ta.

Ngao ngao!

Thôn Thôn thấy thế thì lập tức nổi giận, ngao ngao kêu lên.

Yêu Yêu thấy Chu Nguyên đang trêu ghẹo Thôn Thôn thì chột nói:

- Nếu như nó thật sự nổi giận thì có thể nuốt người thật đấy, ngươi muốn xem thử cảnh tượng trong bụng nó thế nào à? Ta chưa từng thấy có thứ gì sống sót chui ra khỏi bụng Thôn Thôn đâu.

Động tác nhai của Chu Nguyên lập tức khựng lại, hẳn nhìn Thôn Thôn đang tức giận xù đuôi lên nhìn chăm chăm vào hắn, sau đó lại cười gượng quay sang hỏi Yêu Yêu:

- Ngươi có thể ngăn nó lại đúng không?

Yêu Yêu khề cong môi, cười như không cười nói lại:

- Có lẽ.

- Ngươi thắng!

Chu Nguyên cắn răng một cái, dứt khoát lấy hết thịt nguyên thú khô hắn để trong ngực áo ra, cười nịnh nọt đẩy về phía Thôn Thôn:

- Tới, ăn tự nhiên đi, ăn no vào!

Thôn Thôn trực tiếp nhảy phốc tới trước mặt Chu Nguyên, đầu lưỡi vươn ra cuốn một cái đã vét hết một chồng thịt khô vào miệng nhai chớp chớp, bất quá thoạt nhìn có vẻ nó rất hài lòng với mùi vị của thịt khô, cái đuôi cũng vui vẻ lắc lư.

Ăn thịt khô xong, có vẻ như Thôn Thôn nhìn Chu Nguyên cũng thuận mắt hơn một chút, nó ngồi thẳng dậy, nhẹ nhàng đặt móng vuốt lên vai Chu Nguyên, vỗ nhẹ một cái, giống như đang nói ngươi làm tốt lắm...

Khóe miệng của Chu Nguyên run rẩy một chút, tiểu súc sinh này sắp thành tinh mất rồi.

- Yêu Yêu tỷ, Thôn Thôn này rốt cuộc là nguyên thú mấy phẩm vậy?

Chu Nguyên nhìn về phía Yêu Yêu, tò mò hỏi thử, bởi vì hắn chưa bao giờ nhìn thấy nguyên thú có linh trí cao như thế.

Thôn Thôn thoạt nhìn giống như một chú chó nhỏ này nhất định là có lai lịch bất phàm.

Yêu Yêu nghe thấy vậy thì cũng lộ ra vẻ do dự một lúc, cuối cùng lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết nữa, kể từ khi ta hiểu chuyện tới nay thì Thôn Thôn vẫn luôn ở bên cạnh ta, bất quá Hắc gia gia từng nói, nếu như Thôn Thôn có thể hoàn toàn trưởng thành thì trong thiên hạ này e là không có bao nhiêu thứ nó không thể nuốt được.

Chu Nguyên trầm tắc lưỡi, Thương Uyên đánh giá Thôn Thôn cao tới như vậy? Xem ra tiểu súc sinh này thật sự không hề đơn giản...

- Yêu Yêu tỷ, ta từng nghe sư phụ nói, tạo nghệ nguyên văn của ngươi không thấp đúng không?

Chu Nguyên kéo móng vuốt Thôn Thôn đặt trên vai hắn ra, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Yêu Yêu cười hỏi.

Yêu Yêu nhún mày, hỏi lại:

- Muốn học nguyên văn à?

- Ta vẫn luôn học nguyên văn, dù sao thì nếu như ta không thể nào khai mạch thì đó cũng là hy vọng sau cùng của ta.

Chu Nguyên thành thật trả lời.

Yêu Yêu hơi cúi người, vươn tay ôm Thôn Thôn lên, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó, còn Thôn Thôn thì thoải mái dựa vào trong lòng ngực mềm mại thơm ngát của cô, còn hơi ngo ngoe, Chu Nguyên nhìn thấy không khỏi trầm mắng một tiếng, tiểu súc sinh này có điểm phúc thật đấy.

Yêu Yêu khoan thai đi vào bên trong thạch đình, ưu nhã ngồi xuống mặt ghế đá, sau đó vươn ngọc thủ nâng má, thoáng chút lười nhác nhìn chằm chằm vào Chu Nguyên, nói:

- Dạy mệt lắm, không muốn làm.

Chu Nguyên cũng ngồi xuống một chiếc ghế đá khác, trực tiếp ra giá:

- Tuy rằng rượu phi thủy cũng xem như rượu ngon, nhưng rượu ngon hơn nó còn nhiều lắm, ta tìm giúp ngươi.

Yêu Yêu nghe thấy thế thì lập tức mỉm cười hài lòng, phong thái lộ ra trong một thoáng này thật sự khiến cho trăm hoa trong hoa uyển này nhất thời mờ nhạt thất sắc, đồng thời cũng khiến cho trống ngực của Chu Nguyên đập dồn dập.

Cô khẽ mỉm cười:

- Thức thời lắm.

Chu Nguyên cũng mỉm cười, chợt nói:

- Nhưng mỗi ngày cũng chỉ có thể uống một bình thôi.

Yêu Yêu thu lại nụ cười, nhìn hắn với vẻ tức giận.

Nhưng Chu Nguyên vẫn không chút nhượng bộ, dù sao thích thì thích, nhưng không thể vô độ, Thương Uyên từng nói, Yêu Yêu không thể vận dụng nguyên khí, uống quá nhiều rượu sẽ khó tránh khỏi thương thân.

Thấy Chu Nguyên không chịu nhượng bộ, Yêu Yêu cũng khế cắn môi, nhưng sau cùng chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái.

- Ngươi đã từng học qua nguyên văn, hắn cũng biết rõ, thứ gì là quan trọng nhất trong nguyên văn nhất đạo rồi chứ?

Yêu Yêu bình tâm lại, ngữ khí cũng trở nên bình thản hơn, cất tiếng hỏi.

- Thần hồn.

Chu Nguyên đáp.

Yêu Yêu khẽ gật đầu, chậm rãi nói:

- Vậy ngươi có biết phân chia cảnh giới của thần hồn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Hồn độn thần ma quan tướng pháp

- Thần hồn có bốn cảnh giới, hư cảnh, thực cảnh, hóa cảnh, du thần.

- Chỉ có sở hữu được thần hồn đủ cường đại thì mới có thể khắc họa được những nguyên văn có đẳng cấp cao, thiên phú thần hồn của ngươi không tệ, nhưng vẫn chưa thể đạt tới hư cảnh.

Trong thạch đình, thanh âm êm tai của thiếu nữ vang lên, ánh mặt trời chiếu xuống trên gương mặt xinh đẹp như ngọc khắc kia có vẻ thanh lệ động lòng người.

- Thần hồn vốn vô hình, chỉ có không ngừng rèn luyện thần hồn thì mới có thể khiến cho thần hồn từ vô hình biến thành hữu hình, mà giai đoạn đầu tiên của hữu hình chính là hư hình, cũng xưng là hư cảnh.

- Muốn thần hồn trở nên cường đại thì có hai cách, một là chờ đợi thực lực của bản thân tiến bộ thì thần hồn cũng sẽ dựa theo thực lực của bản thân mà được tăng cường, bất quá làm như thế thì rất chậm, hơn nữa cũng chỉ đề thăng được có hạn, còn cách thứ hai, chính là tu luyện đoán hồn thật, nhưng đoán hồn thuật trên thế gian này rất hiếm, chỉ có một số thế lực lớn mới có được.

Nói tới đây, Yêu Yêu nhìn Chu Nguyên một cái:

- Hỗn độn thần ma quan tướng pháp mà Hắc gia gia truyền thụ cho người chính là một thiên đoán hồn thuật vào hàng cực kỳ đỉnh cao, bất quá tu luyện đoán hồn thuật này cần có dũng khí cực lớn để khắc phục sợ hãi cùng cực, điểm này, tới khi người tu luyện sẽ tự hiểu.

- Với thần hồn của người bây giờ vẫn không thể nào khắc họa ra được nguyên văn nhất phẩm, ta đề nghị người nên tu luyện hỗn độn thần ma quan tướng pháp cho sớm, đề thăng thần hồn của bản thân lên tới hư cảnh, chờ thần hồn của người bước vào hư cảnh rồi thì ta sẽ dạy cho người khắc họa nguyên văn nhất phẩm.

Chu Nguyên gật đầu, hắn đã sớm muốn thử hỗn độn thần ma quan tướng pháp rồi, lúc này hắn hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng trên ghế đá, chậm rãi khép chặt hai mắt.

Sau khi nhắm chặt hai mắt, tầm mắt của hắn lập tức trở nên tối đen, tiếng trống ngực của Chu Nguyên cũng dần trở nên bình tĩnh hơn, khiến cho tâm cảnh của bản thân bước vào an tĩnh tuyệt đối.

Thình thịch! Thình thịch!

Tất cả thanh âm bên ngoài như tiếng gió cũng nhỏ dần lại, chỉ còn tiếng tim đập vờn quanh trong bóng tối.

Trong bóng tối, Chu Nguyên thôi động thần hồn, cảm ứng với lạc ấn do Thương Uyên truyền lại, mà hỗn độn thần ma quan tướng pháp kia thì đang nằm bên trong lạc ấn đó.

Theo Chu Nguyên cảm ứng, trong bóng tối chợt có một vầng hào quang xuất hiện, hào quang chậm rãi xoay tròn, bên trong thâm sâu khó dò, giống như đang cất giấu một thứ gì đó đáng sợ lắm lắm.

Bất quá, ngay lúc thần hồn của Chu Nguyên thoáng chút do dự thì đạo hào quang kia đột nhiên phát ra sức hút cực mạnh, trực tiếp hút thần hồn của Chu Nguyên vào bên trong.

Sự choáng váng ngắn ngủi thoáng hiện lên, Chu Nguyên đang cảm giác được cảnh tượng bốn phía bắt đầu biến ảo, bóng tối lui dần, thay vào đó là một phiên hư không hỗn độn, sự hỗn độn ở nơi này nuốt chửng thời gian, không gian, hết thảy đều thể hiện rõ ràng như thể lúc thiên địa còn chưa thành hình.

Thần hồn vô hình của Chu Nguyên ở bên trong hư không hỗn độn mênh mông kia, chợt xuất hiện cảm giác vô cùng nhỏ bé, khiến cho hắn không biết phải làm sao.

Oanh oanh!

Trong lúc thần hồn của Chu Nguyên đang nhìn khắp hư không hỗn độn mênh mông vô bờ này thì ở bên trong hỗn độn đột nhiên có tiếng động cực mạnh lên lên, thần hồn của Chu Nguyên quay lại nhìn thì trong nháy mắt tiếp theo, một cảm giác run rẩy chợt bùng lên dữ dội, khiến cho thần hồn của Chu Nguyên cũng run rẩy điên cuồng.

Bởi vì, ở bên trong hỗn độn kia, hắn nhìn thấy một bóng đen khổng lồ đang dần xuất hiện, bóng đen kia giống như một cái hố đen lớn, đang không ngừng nuốt chửng tiêu diệt tất thảy mọi vật.

Bất quá, nó lại không phải hố đen, mà là một cái mòi khổng lồ không có điểm cuối.

Cái mòi khổng lồ kia phủ đầy những dấu vết loang lổ của năm tháng, những vết ố đen bên trên nó lại giống như vô số máu tươi của thần ma bị nghiền nát biến thành.

âm âm âm!

Cái mòi lớn kia đứng sừng sững bên trong hỗn độn, nó chậm rãi chuyển động, nó vừa mới chuyển động thì vạn vật chung quanh đều bị tiêu diệt.

Thần hồn của Chu Nguyên đứng trước cái bàn mòi khổng lồ kia chỉ như một hạt bụi nhỏ bé, mà lúc này, có một tin tức thần bí đang chảy xuôi bên trong tim hắn.

Đó chính là pháp quyết tu luyện của hỗn độn thần ma quan tướng pháp.

- Bên trong hỗn độn, sinh ra thần ma, thần ma nhất chuyển, thần ma câu diệt...

(thần ma đầu tiên thì chữ ma có nghĩa là mòi mòn chứ không phải ma quỷ)

- Quan tướng thần ma, lấy thần hồn dẫn dắt, khiến thần ma chuyển động...

- Thần ma cửu chuyển, nhất chuyển nhất trọng thiên...

Thần hồn của Chu Nguyên khẽ run lên, lúc này hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao Yêu Yêu lại nói tu luyện hỗn độn thần ma quan tướng pháp này cần phải vượt qua được sợ hãi cùng cực, bởi vì mặc kệ là thần hồn của ai rơi vào trong nơi vô biên vô tận thế này, ở trước mặt thần ma có thể nghiền nát thế giới như thế, đều sẽ sinh ra sự sợ hãi khó mà ngăn chặn được....

Thần hồn của Chu Nguyên run rẩy nhìn về phía thần ma trong hỗn độn kia, lúc này chỉ đứng ở đây thôi đã phải cần đến dũng khí cực lớn rồi, hióng hờ gì đoán hồn thuật cư nhiên lại cần phải đầu nhập thần hồn của mình vào bên trong đó, khiến cho nó nghiền nát....

Nếu như không phải tâm tính của Chu Nguyên xem như cứng cỏi thì lúc này sợ là đã sớm quay đầu bỏ chạy mất rồi.

- Chết thì chết thôi!

Run rẩy một lúc lâu, rốt cuộc Chu Nguyên vẫn giữ được vài phần lý trí, hấn cắn răng thật mạnh, thần hồn nhẹ nhàng lướt ra, trực tiếp lao vào bên trong cái mào to lớn vô biên vô tận kia.

Oanh!

Trong một thoáng ngay lúc thần hồn của Chu Nguyên vọt vào bên trong cái mào lớn kia, Chu Nguyên chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng tối ập tới, ngay sau đó là cơn đau đớn dữ dội phát ra từ bên trong thần hồn.

Thời gian chỉ kéo dài có mấy giây thôi, nhưng đạo thần hồn kia của Chu Nguyên đã bị thần ma nghiền nát biến thành hư vô.

Bên trong hỗn độn khẽ run chuyển, có một làn sóng vô hình hội tụ lại, đúng là thần hồn của Chu Nguyên, lúc này nếu như thần hồn cũng có sắc mặt thì e là Chu Nguyên đã mặt mày trắng bệch, trong mắt ngập tràn vẻ sợ hãi.

Bởi vì trong nháy mắt khi này, loại cảm giác bị hủy diệt kia quá mức chân thật.

Bất quá, tuy rằng bị chấn nhiếp tới mức run rẩy, nhưng giữa nghiền nát và cái tạo kia, dường như thần hồn của hắn đã trở nên ngưng luyện hơn một chút.

- Đoán hồn thuật đủ biến thái!

Trong lòng Chu Nguyên run rẩy, nếu như là những kẻ có tố chất tâm lý kém một chút thì lúc này e là đã sớm bị cảm giác sợ hãi kia phá hủy, mà một khi trong lòng bị hạ lạc ảm sợ hãi đối với thần ma thì hỗn độn thần ma do Thương Uyên đánh hạ lạc ảm cũng sẽ biến mất theo, còn việc tu luyện hỗn độn thần ma quan tướng pháp cũng sẽ kết thúc với thất bại.

- Hỗn độn thần ma quan tướng pháp này chính là cần không ngừng đầu nhập thần hồn vào bên trong thần ma kia, trải qua cả ngàn vạn lần bị ma diệt, không ngừng hủy diệt và thành hình, tiến hành lột xác để trở nên mạnh mẽ hơn....

- Dựa theo lời tâm pháp nói thì hỗn độn thần ma quan tướng pháp này phân ra làm cửu chuyển, nhất chuyển nhất trọng thiên, cho nên cửu chuyển kia thật ra chính là chín lần vận chuyển hoàn chỉnh của thần ma, chỉ cần thần hồn có thể kiên trì xong một lần vận chuyển của thần ma thì thần hồn của bản thân sẽ được lột xác một lần.

Chu Nguyên nhìn về phía thần ma bên trong hỗn độn, thần ma kia chia ra trên dưới hai tầng, mà ở giữa hai tầng kia, ảm ảm có thể thấy được một đạo thụ tuyến màu vàng, giống như bàn đo.

Thần ma vận chuyển, thụ tuyến màu vàng ở tầng trên sẽ di chuyển, sau khi nó quay một vòng trở về khớp lại cùng với đạo thụ tuyến bên dưới thì đại biểu cho hoàn thành một vòng.

Nhưng vừa rồi khi thần hồn của Chu Nguyên tiến vào bên trong thì chỉ kiên trì được có vài giây thì đã bị ma diệt, xem ra nếu muốn kiên trì đủ một vòng trong thần ma này cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

- Bất quá hỗn độn thần ma quan tướng pháp đúng là không hề đơn giản chút nào, chỉ mới thử qua có một chút thôi mà thần hồn của ta ảm ảm có chút tăng cường, quả nhiên không hổ là đoán hồn thuật cấp bậc đỉnh cao nhất mà Yêu Yêu đã nói.

Chu Nguyên hít sâu một hơi, cố gắng áp chế sự sợ hãi đối với hỗn độn thần ma ở trong lòng, thần hồn lại bay ra lần nữa, nhập vào bên trong thần ma loang lổ đang chuyển động kia.

Oanh oanh!

Thần ma chuyển động, thần hồn của Chu Nguyên lại bị nghiền nát thành hư vô.

Cổ ba động vô hình xuất hiện, thần hồn của Chu Nguyên lại bị đúc lại lần nữa, thần hồn lay động kịch liệt, rõ ràng là còn đang phải bình phục tâm tính lại, sau một hồi lâu hắn lại cắn răng đầu nhập vào trong thần ma tiếp.

Oanh oanh!

Bên trong hỗn độn, thần ma liên tục vận chuyển, ma diệt toàn bộ những thứ rơi vào bên trong.

Mà sau vô số lần thần hồn bị ma diệt rồi lại đúc lại, dần dần, thần hồn của Chu Nguyên bắt đầu từ vô hình biến thành vẽ trong suốt nhàn nhạt.

Tám mươi tám lần.

Sau khi thần hồn của Chu Nguyên bị ma diệt rồi lại đúc lại tám mươi tám lần thì hắn rốt cuộc cũng ngưng lại, bởi vì hắn cảm nhận được một cỗ mặt mới

lấn đầu đón phát ra mãnh liệt từ bên trong thần hồn của mình.

Điều này khiến cho hắn biết rõ, hôm nay hắn đã tu luyện tới cực hạn, nếu như lại cố gắng chống đỡ nữa thì chỉ có hại chứ không có lợi.

Tuy rằng thần hồn vô cùng mệt mỏi, nhưng trong lòng Chu Nguyên vẫn vô cùng mừng rỡ, bởi vì trải qua tám mươi tám lần thần hồn bị ma diệt này, thần hồn vốn đang vô hình của hắn đã hoàn toàn biến thành sắc thái trong suốt.

Hư cảnh!

Khi thần hồn từ vô hình biến thành hư hình, vậy thì chứng minh thần hồn của hắn đã bước vào cảnh giới hư cảnh!

- Hỗn độn thần ma quan tưởng pháp này thật lợi hại.

Chu Nguyên lại cảm thán thêm lần nữa, chỉ mới tu luyện lần đầu tiên thôi mà khiến cho thần hồn của hắn có thể tiến vào ngưỡng cửa hư cảnh rồi, tuy rằng hắn biết rõ đây cũng là do nội tình vốn có của hắn không tệ, nhưng bấy nhiêu cũng đủ để nhìn ra điểm bất phạm của hỗn độn thần ma quan tưởng pháp này.

Bên trong thạch đình, hai mắt khép chặt của Chu Nguyên dần hé ra, tuy rằng gương mặt của hắn trắng bệch, nhưng lại không thể che giấu được sự hưng phấn trong mắt.

- Ta bước vào hư cảnh rồi!

Nghe thấy Chu Nguyên nói thế thì Yêu Yêu cũng hơi giật mình, nghi hoặc hỏi:

- Nhanh như vậy sao? Người chịu qua bao nhiêu lần thần ma?

- Tám mươi tám lần.

Đôi mắt hẹp dài xinh đẹp của Yêu Yêu khẽ nheo lại, trong mắt lóe lên thần thái khác thường, người bình thường tu luyện hỗn độn thần ma quan tưởng pháp này, lần đầu tiên cùng lắm chỉ có thể chịu nổi vài chục lần, nhưng Chu Nguyên lại có thể chịu nổi những tám mươi tám lần, đã vượt xa người thường rồi.

- Quả nhiên không hổ là người từng mang thánh long khí vận trên người, so với nhục thể đã từng phải gánh chịu thương hại của người thì thần hồn của người lại không bị sút mẻ chút nào.

Yêu Yêu khen một câu, sau đó nói:

- Hôm nay thần hồn của người đã suy yếu quá rồi, chờ sau khi người khôi phục lại thì ta sẽ dạy nguyên văn nhất phẩm cho người.

Cô ôm Thôn Thôn đứng dậy, sau đó nhìn thoáng qua cây bút đen loang lổ gỉ sét bên hông của Chu Nguyên, nói:

- Cây thiên nguyên bút mà Hắc gia gia đã tặng cho người ấy, người tốt nhất là nên ân cần ôn dưỡng nó cho tốt, mau chóng thấp sáng đạo nguyên văn thứ nhất đi.

Chu Nguyên cúi đầu, vói tay rút thiên nguyên bút bên hông ra, quay tròn một vòng trong lòng bàn tay, mỉm cười gật đầu.

Thương Uyên có nói qua, có thể dùng nguyên thú chi hồn để khôi phục linh tính của thiên nguyên bút, điểm này đối với hắn cũng không phải việc khó khăn gì, với thân phận điện hạ của Đại Chu vương triều, hắn có thể dễ dàng lấy được một số nguyên thú chi hồn.

Chu Nguyên cũng cực kỳ chờ mong sự biến hóa của thiên nguyên bút sau khi được thấp sáng đạo nguyên văn thứ nhất, dù sao thì hắn cũng rất tò mò, cây thiên nguyên bút nhìn qua chỉ dài không tới một xích này rốt cuộc có thể biến hóa đến nhường nào mới có thể chuyển hóa thành nguyên binh...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đào góc tường

Sáng sớm ngày thứ hai.

Sau khi Chu Nguyên uống xong một bát canh cứu thủ và ăn hết một chén cơm huyền tinh thì lại bắt đầu luyện tập chín mươi tám thức đoán long hí, thu nạp nguyên khí, trùng khai mạch.

Tồn hết một buổi trưa, Chu Nguyên lại tiến hành trùng mạch được bốn lần, tuy rằng mồ hôi đổ ướt đầm, kinh mạch đau đớn, nhưng khi cảm ứng được

đệ nhất mạch trong cơ thể càng lúc càng thả lỏng thì trong lòng của hắn cũng dâng tràn hưng phấn xen lẫn chờ mong.

Có thị nữ đứng bên cạnh đưa khăn mặt qua, đợi sau khi Chu Nguyên lau mặt sạch sẽ thì lại cung kính nói:

- Điện hạ, thứ ngài yêu cầu đã được đưa tới rồi.

- A?

Chu Nguyên nghe thấy thế thì lập tức vui vẻ, vội bước nhanh vào phòng, quả nhiên nhìn thấy một cái khay bằng ngọc được đặt trên bàn, bên trên khay ngọc là mười viên tinh thạch phát ra ánh sáng khác nhau được xếp gọn gàng.

Nhìn kỹ lại thì sẽ phát hiện bên trong tinh thạch còn có một bóng dáng như ẩn như hiện, tạo thành đủ loại hình thù, phát ra dị quang.

Đây là hồn tinh, sau khi nguyên thú chết đi thì thú hồn sẽ ngưng tụ thành trạng thái tinh thạch để bảo vệ thú hồn.

Mà Chu Nguyên cần những thú hồn tinh này rõ ràng là muốn dùng nó để ôn dưỡng thiên nguyên bút.

- Đây là thú hồn tinh nhất phẩm.

Chu Nguyên nhìn thoáng quá, những thú hồn tinh này đều tới từ nguyên thú nhất phẩm, bất quá cũng tốt, thú hồn tinh có phẩm chất cao quá thì với tình trạng của thiên nguyên bút hiện nay, e là không thể nào chịu nổi.

Chu Nguyên rút thiên nguyên bút ở bên hông ra, bàn tay vuốt ve thân bút, thân bút loang lổ khiến cho cảm giác có phần thô ráp, lông tơ ở đầu bút cũng có vẻ ẩm ướt, chỉ có một ít đường vân thần bí cổ xưa là như minh chứng cho sự bất phàm khi xưa của thiên nguyên bút này.

Chu Nguyên cầm một cây búa nhỏ tới, trực tiếp đập vỡ một lỗ nhỏ trên một viên thú hồn tinh, sau đó hắn cắm đầu bút của thiên nguyên bút vào bên trong.

Thiên nguyên bút vừa mới tiếp xúc với thú hồn bên trong thú hồn thì lập tức run lên, lông tơ ở đầu bút khẽ cuộn một cái đã cuốn lấy thú hồn kia lên, xoẹt một tiếng, thú hồn biến mất, trực tiếp bị hút vào bên trong thiên nguyên bút.

Thú hồn vừa biến mất, thiên nguyên bút trong tay của Chu Nguyên lại phát ra một điểm quang mang yếu ớt, đạo nguyên văn cổ xưa trên thân bút cũng sáng lên một chút.

- Quả nhiên là hữu dụng.

Chu Nguyên vui mừng, tiếp tục làm theo cách đó, đập vỡ từng viên thú hồn tinh, sau đó lại để cho thiên nguyên bút hấp thu hồn tinh bên trong.

Mà theo thiên nguyên bút hấp thu hồn tinh của từng viên thú hồn xong, quang mang trên thân bút lại càng thêm sáng ngời, đạo nguyên văn cổ xưa kia lại càng phát ra quang mang nhàn nhạt.

Bất quá, ngay tại lúc thiên nguyên bút hấp thu thú hồn của viên thứ tám xong thì đột nhiên lại ngừng hấp thu, mặc kệ Chu Nguyên làm thế nào thì thiên nguyên bút cũng không hấp thu thêm nữa, quang mang trên thân bút cũng dần khôi phục lại như cũ.

- Đây là... Ăn no rồi?

Chu Nguyên ngây ra một lúc, rốt cuộc cũng hiểu được, sau đó lập tức phì cười, cái thiên nguyên bút chết tiệt này, cho người hấp thu hồn tinh để người sớm ngày khôi phục, kết quả người còn ngại ăn no quá?

Bất quá tính tình của thiên nguyên bút này cũng không nhỏ, ăn no rồi thì ép kiểu gì cũng không ăn thêm nữa, Chu Nguyên cũng hết cách, chỉ có thể chờ khóc dở cười thu nó lại, chuẩn bị chờ tới ngày mai lại tiếp tục cho nó ăn.

Chỉ là nếu cứ như thế thì xem ra cũng phải tốn một khoảng thời gian mới có thể thấp sáng được đạo nguyên văn cổ xưa thứ nhất lên.

Nhưng Chu Nguyên cũng không vội, nên trở tay cầm thiên nguyên bút về lại bên hông rồi đi ra khỏi phòng, hôm nay hắn định đến Đại Chu Phủ, tuy rằng hắn tin tưởng Tô Ấu Vi nhất định sẽ không bị tên Tề Nhạc kia lôi kéo, nhưng đi xem một cái cũng được, miễn cho tên Tề Nhạc kia âm thầm kiếm chuyện.

.....

Đại Chu Phủ.

Chu Nguyên đi dạo một vòng, không thấy Tô Ấu Vi đâu, tìm người hỏi thăm mới biết nha đầu kia lại chạy tới tàng thư viện làm việc rồi.

Lúc trước ít ai lui tới tàng thư viện của Đại Chu Phủ, nhưng kể từ khi Tô Ấu Vi nhận việc làm thêm ở trong này thì nó lại trở thành nơi náo nhiệt trong Đại Chu Phủ, luôn có người đảo qua đảo lại nơi đó, lấy danh nghĩa mượn sách để nhân cơ hội làm quen với Tô Ấu Vi.

Chu Nguyên đi vào bên trong vv, không thấy Tô Ấu Vi ở chỗ quầy, vậy nên hắn đi dạo một vòng, chợt dừng bước, nhìn về phía một giá sách lớn ở đằng

trước.

Ở nơi đó, thiếu nữ có thân hình lung linh đứng trên một cái ghế cao để chỉnh sửa dây sách, cẩn thận lau dọn bụi bặm bên trên.

Lúc này có ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ len lỏi chiếu vào, vô số hạt bụi tung bay trong ánh mặt trời.

Gương mặt sáng ngời long lanh của thiếu nữ được ánh mặt trời chiếu rọi, hàng mi cong dài rợp bóng khẽ lay động, đôi môi nhỏ nhắn hơi vênh lên ngậm nga một khúc hát, tràn đầy sức sống thanh xuân.

Khụ.

Chu Nguyên ho nhẹ một tiếng, nhần tâm phá vỡ cảnh tượng xinh đẹp này.

Tô Ấu Vi giật mình, vội vàng cúi đầu nhìn xuống, sau khi nhìn thấy là Chu Nguyên thì trên mặt lập tức hiện lên vẻ mừng rỡ.

Chu Nguyên đi tới bên dưới chiếc ghế cao kia, bởi vì Tô Ấu Vi đang mặc viện phục, bên dưới là váy, cho nên thứ đập vào mắt đầu tiên là đôi chân thon dài trắng nõn, bóng loáng như bạch ngọc của cô, khiến cho người ta có xúc động muốn vươn tay sờ thử.

- Điện hạ!

Tô Ấu Vi cũng đã nhận thấy được tầm mắt của Chu Nguyên đang nhìn đi đâu, lúc này mặt cô đỏ bừng, tức giận kêu một tiếng, quynh sách dày cộp trên tay run lên một cái, một đồng bụi liền rơi xuống mặt Chu Nguyên.

- Oa, mù mắt rồi.

Chu Nguyên vội vàng mượn chuyện này để giả ngu, che mắt lại.

Tô Ấu Vi nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên chiếc ghế cao kia, đặt sách lại trên giá, mặt mày đỏ bừng liếc Chu Nguyên hầy còn đang giả vờ giả vịt, khinh bỉ:

- Hạ lưu.

Chu Nguyên mở mắt ra, bất đắc dĩ nói:

- Đây là sự cố ngoài ý muốn mà thôi.

Tô Ấu Vi hừ nhẹ một tiếng, nói:

- Điện hạ ngày ngày bận rộn sao lại rảnh rỗi chạy đến đây thế này?

- Hắc hắc, nếu không tới, lữ như Tiểu Vi Vi nhà ta bị người khác bắt đi mất thì sao.

Chu Nguyên cười nói.

- Yêu, đừng có gọi bậy!

Gương mặt của Tô Ấu Vi lại càng đỏ hơn, xấu hổ nheo Chu Nguyên một cái, sau đó khẽ chề môi, nói với vẻ buồn rầu:

- Ngươi cũng biết à? Tên Tề Nhạc kia tìm ta rất nhiều lần, phiền muốn chết.

- Muốn ngươi thi xong sẽ gia nhập át viện đúng không?

Chu Nguyên nhú mày, tên Tề Nhạc này đúng là độc ác, ngay cả góc tường của hần mà cũng dám đào!

Tô Ấu Vi gật đầu, đối với mấy việc tranh giành của các phủ chủ trong Đại Chu Phủ này, cô cũng không biết rõ lắm, nhưng cô cũng biết là Chu Nguyên và Tề Nhạc đứng ở hai phe đối lập, cho nên đối với việc Tề Nhạc dùng đủ cách lôi kéo, cô chỉ có thể thoái thác mà thôi.

- Tên kia ra giá bao nhiêu với ngươi?

Tô Ấu Vi trừng mắt nhìn Chu Nguyên một cái, nói chuyện kiểu gì mà khó nghe muốn chết, bất quá cô cũng biết rõ Chu Nguyên không có ý gì, nên nói:

- Mấy thứ vinh hoa phú quý gì đó thì khỏi cần nói tới, còn đồng ý đợi sau khi ta bước vào đường khí cảnh thì sẽ cho ta một bộ công pháp có thể tu luyện ra nguyên khí tam phẩm.

-Ồ, hần chịu chi thật đấy.

Chu Nguyên có phần kinh ngạc, công pháp nguyên khí tam phẩm kia đấy, phải biết rằng công pháp nguyên khí có đẳng cấp cao nhất của hoàng thất bọn họ cũng chỉ mới tới tứ phẩm mà thôi.

- Bất quá ta cự tuyệt rồi.

Tô Ấu Vi chớp mắt một cái, cô thấp giọng cười nói:

- Hắn ta còn bức dọc hỏi ta là nguoi cho ta thứ gì.

- Ta nói, điện hạ cũng không cho ta thứ gì cả, hắn chỉ giúp ta đập một cánh cửa mà thôi.

Thanh âm của cô khê khàng vang lên, nhưng lại khiến Chu Nguyên cười khò một tiếng, lúc ấy hắn chỉ đi ngang qua, nhìn thấy một tiểu cô nương đội mưa quỳ ở trước cửa được phùng đau khổ cầu xin, còn hắn thì nhất thời tức giận lên mới bước lên đập cánh cửa đang đóng chặt của được phùng nọ.

Nhưng hắn lại không biết, hành động vô tình khi ấy lại biến thành dấu ấn khó phai trong lòng Tô Ấu Vi.

- Tên Tề Nhạc kia chắc là tức muốn chết.

Chu Nguyên nói.

- Vậy cũng đâu liên quan gì tới ta.

Tô Ấu Vi che miệng cười khê.

Chu Nguyên gật gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ thầm, đợi sau khi Tô Ấu Vi bước vào đường khí cảnh, hắn cũng có thể giúp cô tìm một bộ công pháp có phẩm chất không thấp, bằng không thật sự sẽ lãng phí thiên phú của cô ấy.

- Gần đây khai mạch thế nào rồi?

Chu Nguyên hỏi.

- Cũng không tệ lắm, trước kỳ thi thì chắc sẽ đã thông được đệ tứ mạch.

Tô Ấu Vi nói.

Chu Nguyên chặc chặc tán thưởng một tiếng, thiên phú của Tô Ấu Vi quả thật rất xuất sắc, nếu như cô cũng có điều kiện giống như hắn, mỗi ngày uống canh cửu thủ, ăn gạo huyền tinh, e là ngay cả Tề Nhạc cũng không thể sánh bằng cô.

Bất quá Chu Nguyên cũng không dám mang theo canh cửu thủ với gạo huyền tinh cho Tô Ấu Vi, nha đầu kia rất mẫn cảm, cũng rất quật cường, tuyệt đối sẽ không chấp nhận Chu Nguyên giúp đỡ kiểu này.

- Lúc trước Sở phủ chủ tự mình nói với ta, nhất định phải kéo nguoi về giáp viện.

Chu Nguyên nhìn Tô Ấu Vi rồi nói.

Tô Ấu Vi ngẫm nghĩ một lúc, cười hi hi nói:

- Vậy nguoi nói với hắn là nếu nguoi cũng được vào giáp viện thì ta sẽ vào.

Nàng giống như tiện miệng nói thể thôi, nhưng trong mắt lại thoáng chút lo lắng, bởi vì muốn vào giáp viện thì phải nằm trong mười thứ hạng đầu của kỳ thi sắp tới, nhưng Chu Nguyên lại chưa từng khai mạch, bằng vào những nguyên văn cấp nhập môn kia thì rõ ràng khó mà làm được.

Mà theo như cô biết, Sở phủ chủ lại là một người giữ luật rất nghiêm khắc, nếu như Chu Nguyên không thể bước vào mười thứ hạng đầu thì dù hắn có là điện hạ đi chăng nữa, e là Sở phủ chủ cũng chưa chắc sẽ nể tình.

Chu Nguyên nhìn cô một cái, sao lại không đoán được suy nghĩ của cô, nên cũng có phản cảm động, cười nói:

- Không cần lo cho ta, ta nhất định có thể vào được giáp viện.

Nhìn thấy Chu Nguyên cam đoan chắc nịch như thế, Tô Ấu Vi cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể gật đầu.

Hai người nói nói cười cười đi ra khỏi chỗ đó, lúc vừa rẽ qua một giá sách thì đột nhiên có một đạo thân ảnh nhảy vọt ra trước mặt hai người.

Đó là một thiếu niên có vóc dáng hơi cao lớn, bộ dạng cũng khá anh tuấn, hắn nhìn thấy Tô Ấu Vi và cùng nhau đi tới thì sắc mặt thoáng thay đổi, chột lệ ra nụ cười rụt rè:

- Điện hạ.

Sau đó hắn lại nhìn về phía Tô Ấu Vi, ánh mắt thoáng trở nên dịu dàng hơn:

- Ấu Vi, nguoi đã xong chưa? Hôm nay có rảnh không? Ta mời nguoi ăn cơm nhé?

Chu Nguyên nhìn thiếu niên anh tuấn kia, nheo mắt mỉm cười, vì hắn đã nhận ra người nợ là ai.

Lâm Phong, cũng xem như nhân vật phong vân trong tân sinh của Đại Chu Phủ, nghe nói là người có hy vọng giành được hạng nhất trong kỳ thi lần này.

Nhưng theo như hắn biết thì kẻ này đã bị Tề Nhạc lung lạc mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lâm Phong

Tại lúc Chu Nguyên khê nheo hai mắt lại thì Tô Ấu Vi cũng đã nhìn thấy người thiếu niên ngọc thụ lâm phong ở trước mặt, lúc này cô thoáng cau mày lại một lúc mới mỉm cười, nói:

- Hóa ra là Lâm công tử à, bất quá hôm nay e là không có thời gian rồi.

Nghe ra Tô Ấu Vi đang có ý muốn chuyển cự tuyệt mình, Lâm Phong cũng không chút thất vọng, còn mỉm cười gật đầu nói:

- Nếu vậy thì cũng chỉ có thể đợi lần sau vậy.

Hắn cũng không quá thất vọng, có vẻ khá tao nhã hữu lễ.

Bất quá chính loại thái độ này mới khiến cho Tô Ấu Vi bất đắc dĩ thờ dài trong lòng, mấy kẻ thế này mới càng khó đối phó.

Chu Nguyên đứng bên cạnh cũng không nói gì hết, chỉ khê cười với Lâm Phong một cái, sau đó đi ra ngoài cùng Tô Ấu Vi.

Lâm Phong nhìn thân ảnh hai người dần đi xa, trên gương mặt ôn hòa chợt trở nên âm trầm hơn.

- Ha ha, xem ra hy vọng của ngươi không lớn rồi.

Sau lưng Lâm Phong đột nhiên vang lên một tiếng cười khê, hắn quay đầu nhìn lại thì thấy chính là Tề Nhạc.

- Tiểu vương gia.

Lâm Phong thu liễm thần sắc, khê cúi người.

Tề Nhạc đứng bên cạnh Lâm Phong, ánh mắt nhìn về phía Chu Nguyên và Tô Ấu Vi rời đi, cười như không cười nói:

- Vị diện hạ này của chúng ta, tuy rằng không thể khai mạch tu hành, nhưng thân phận cao quý vẫn còn đó, hơn nữa lại từng có ơn với Tô Ấu Vi, sợ là ngươi không có cơ hội nhiều đâu.

Đồng tử của Lâm Phong trở nên tối sầm, khê mỉm môi, hiển nhiên hắn rất không cam lòng.

- Ngươi thật sự động lòng phạm với Tô Ấu Vi à?

Nhìn bộ dạng của hắn như thế, Tề Nhạc không khỏi cười hỏi.

- Mặc dù Tô Ấu Vi chỉ là một bình dân, nhưng cô ấy vẫn có tư cách thay đổi tất cả những thứ đó, tương lai, cô ấy nhất định có thể thoát khỏi bùn nhơ, được bao người ghé mắt mà nhìn.

Lâm Phong nói.

Tề Nhạc khê gật đầu, cảm thán nói:

- Đúng vậy, với thiên phú của Tô Ấu Vi, quật khởi cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi, tên Chu Nguyên diện hạ may mắn thật đấy, tiện tay nhặt được một người trở về cũng có thể biến thành thiên tài.

Ánh mắt của Lâm Phong lại càng nóng bỏng hơn, chậm rãi nói:

- Cho nên ta càng không thể từ bỏ được.

Tề Nhạc mỉm cười, nói:

- So với vị diện hạ này của chúng ta thì thật ra ngươi không hề thua kém gì, hần chỉ hơn ngươi ở chỗ có được thân phận diện hạ mà thôi, nếu như không có thứ này thì ngay cả tư cách để ngươi nhìn hần một cái hần cũng không có.

Lâm Phong không nói gì, nhưng về mặt lúc này lại có chút tự ngao, bởi vì theo như hần thấy, nếu như Chu Nguyên không phải diện hạ của Đại Chu thì với tình hình thân thể không cách nào khai mạch của Chu Nguyên e là không thể được hần nhìn đến một cái.

- Ta thật sự hy vọng ngươi có thể chiếm được Tô Ấu Vi, như vậy thì ta sẽ bớt được một mối phiền phức lớn.

Tề Nhạc cười nói:

- Trước kia ta cũng từng đi tìm nàng, đưa ra rất nhiều điều kiện, nhưng đều không thể khiến nàng gia nhập ất viện sau kỳ thi được, xem ra, nàng ta đúng là tình sâu nghĩa nặng với Chu Nguyên diện hạ thật.

Sắc mặt của Lâm Phong lại càng khó coi hơn.

- Bất quá ta vẫn còn một cách.

Tề Nhạc chợt dừng lại, rồi nói tiếp:

- Một tháng nữa là tới kỳ thi rồi, Chu Nguyên cũng sẽ tham gia, nếu như hần thảm bại ở kỳ thi này thì hần là sẽ tạo thành đả kích không nhỏ đối với thân phận của hần.

Ánh mắt của Lâm Phong lóe lên, Đại Chu có phong tục tu luyện, dùng võ lập quốc, cho dù là diện hạ của Đại Chu đi chăng nữa, nếu như không có thành tựu gì thì cũng sẽ nhận phải vô số lời đàm tiếu, khỉ dáo, Tô Ấu Vi chắc cũng có thể nhìn rõ, một tên diện hạ phế vật thật ra cũng không có gì đáng giá để dựa vào.

- Ý của tiểu vương gia là?

Tề Nhạc cười nói:

- Trong kỳ thi này, ta sẽ làm chút tay chân, để cho Chu Nguyên gặp phải ngươi, đến lúc đó chắc ngươi cũng biết rõ phải làm như thế nào để đè ép quang hoàn thân phận của hần.

Lâm Phong nghe vậy thì có chút do dự:

- Dù sao thì hần cũng là diện hạ, nếu như làm quá mức...

- Trong lúc ti thi, quyền cước không có mặt, không ai có thể nói trước được điều gì.

Tề Nhạc lắc đầu, nói:

- Lâm gia các ngươi cũng đã đứng về phía Tề vương phủ ta, dù có xảy ra việc gì thì ta cũng sẽ bảo vệ ngươi.

Ánh mắt của Lâm Phong lóe lên, sau một hồi lâu cũng cắn răng một cái, trầm giọng nói:

- Được, ta hiểu rồi, nếu như gặp phải hần trong kỳ thi này, ta sẽ khiến cho vị diện hạ này của chúng ta thua trong nhục nhã ê chề.

Hần ngẩng đầu lên, nhìn về phía bóng dáng đã đi xa của Chu Nguyên, trong mắt ánh lên vẻ ngoan độc, một tên diện hạ phế vật mà cũng muốn cướp đoạt nữ nhân của Lâm Phong hần, nếu đã như thế thì đến lúc đó cũng chỉ có thể cho ngươi ăn chút đau khổ mà thôi.

Tề Nhạc mỉm cười. Nếu Chu Nguyên bị mất hết mặt mũi thì hần có thể đi tìm Tô Ấu Vi tiếp, cô gái này hần là có thể phân rõ ràng ai mạnh ai yếu, chỉ cần cô ta có thể gia nhập vào ất viện thì lần thi phủ này sẽ không còn ai có thể uy hiếp được hần nữa, vậy thì Đại Chu phủ này sẽ hoàn toàn rơi vào trong tay của phủ Tề vương bọn họ.

Còn tương lai, những học viên xuất thân từ Đại Chu phủ này, đều sẽ được đóng dấu ấn của Tề vương phủ, đến lúc đó, Đại Chu vương triều này cũng nên đổi dời rồi.

....

- Tên Lâm Phong này e là đã thông đồng cùng với Tề Nhạc rồi.

Chu Nguyên đi song song với Tô Ấu Vi ở hành lang, chợt nói:

- Nói không chừng đây cũng là âm mưu của Tề Nhạc, vì hần không lung lạc được cô cho nên mới muốn giở mĩ nam kế.

Tô Ấu Vi nghe thấy vậy thì tức giận lắc đầu, nói:

- Điện hạ cứ yên tâm, mỹ nam kế này vô dụng đối với ta.

Cô chợt dừng lại một lúc, nói với vẻ lo lắng:

- Nhưng điện hạ cũng phải cẩn thận một chút, lần này những kẻ ưu tú trong số người mới phần lớn đều bị Tề Nhạc lung lạc hết rồi, ta sợ kỳ thi lần này bọn họ sẽ giờ trò ngáng chân người.

Lấy thực lực của Chu Nguyên, muốn giành được thứ hạng cao trong kỳ thi này vốn đã vô cùng khó khăn, nếu như còn bị người ta ngáng chân thì khó lại càng thêm khó.

Chu Nguyên mỉm cười nói:

- Yên tâm, ta tự có chừng mực.

Hắn thở dài một hơi, chậm rãi nói:

- Thực lực của Tề vương đúng là hùng hậu.

Tề Nhạc đi lôi kéo nhân tài, những điều kiện do hắn đưa ra khiến cho người ta khó mà cự tuyệt được, tài lực cỡ này thậm chí không hề thua kém gì hoàng thất, xem ra phụ vương nói đúng, sau lưng của Tề vương này chính là Đại Vũ.

Nghĩ đến đây, trong mắt Chu Nguyên lóe lên hàn quang, Tề vương phủ này quả thật là khối ung nhọt của Đại Chu bọn họ.

Bọn chúng bây giờ còn muốn cướp mất Đại Chu phủ, một khi Đại Chu phủ rơi vào trong tay Tề Vương không chế thì sẽ tạo thành đá kích lớn nhường nào đối với hoàng thất, cho nên... tuyệt đối không thể để cho bọn họ đạt được ý đồ.

Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất trước mắt vẫn là tranh thủ thời gian khai mạch để còn đối phó với kỳ thi sắp tới của Đại Chu phủ.

...

Trong mấy ngày tiếp theo, Chu Nguyên vẫn luôn ở trong vương cung, sáng sớm thì khổ luyện chín mươi tám thức đoán long hí, tiến hành trùng mạch bốn lần, buổi chiều thì tu luyện hỗn độn thần ma quan tướng pháp để rèn luyện thần hồn.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Chu Nguyên cũng đã tiến bộ được rất nhiều, đệ nhất mạch trong cơ thể lại càng bùng lỏng, chỉ còn một chút nữa thôi là có thể đã thông hoàn toàn, mà thần hồn của hắn cũng đã có được chút tiểu thành ở hư cảnh.

Loại tiến bộ thần tốc thế này cũng khiến cho Chu Nguyên vô cùng hưng phấn, lại càng dốc lòng tu luyện.

Lại thêm một ngày.

Đình!

Chu Nguyên cầm cây búa nhỏ trong tay đập vỡ một viên thú hồn tinh, sau đó cắm thiên nguyên bút trong tay vào, lông tơ cuộn lên một cái đã hấp thu thú hồn bên trong.

Ông!

Ngay lúc Chu Nguyên đang chuẩn bị đập thêm một viên thú hồn tinh nữa thì thiên nguyên bút đột nhiên khê rung lên, đồng thời cũng có dị quang đang dần phát ra từ trên thân bút.

Chu Nguyên nhìn thấy cảnh tượng như thế thì đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại trở nên mừng rỡ.

Bởi vì hắn nhìn thấy đạo nguyên văn cổ xưa đầu tiên trên thân thiên nguyên bút lúc này triệt để sáng lên, phát ra quang mang thần bí.

Rõ ràng, trải qua bao nhiêu ngày hắn ôn dưỡng liên tục, cây thiên nguyên bút rốt cuộc cũng đã khôi phục được một phần linh tính và sức mạnh.

- Sư phụ và Yêu Yêu tỷ đều nói, phải đợi cho đạo nguyên văn đầu tiên trên thiên nguyên bút được thắp sáng thì mới có thể biết được sự ảo diệu của nó, ta muốn xem xem, thứ đã từng là thánh nguyên binh này rốt cuộc có điểm đặc gì đặc biệt!

Ánh mắt của Chu Nguyên sáng lên, nhìn chăm chăm vào thiên nguyên bút trong tay.

Đối với cây thiên nguyên bút này, hắn đã sớm cảm thấy tò mò không thôi.

Tay hắn nắm chặt thiên nguyên bút, hai mắt khép hờ, hào quang trên đầu của thiên nguyên bút bắt đầu khởi động, đồng thời cũng có một đạo tin tức tối nghĩa ủa vào trong đầu của hắn.

- Thiên nguyên bút, đệ nhất văn, Văn Võ.

Chương 18: Văn võ!

- Văn võ?

Chu Nguyên mở to hai mắt, trong mắt có tinh quang lóe lên, trong nháy mắt này hắn chợt hiểu ra, vì sao Thương Uyên lại nói thiên nguyên bút này vừa là nguyên binh, lại là bút nguyên văn rồi.

Chỉ vì một đạo nguyên văn tên văn võ này đã bao gồm hai loại hình thái của thiên nguyên bút.

- Võ hình thái!

Chu Nguyên tay cầm thiên nguyên bút chút, tâm niệm vừa động, khẽ quát một tiếng!

Ông!

Ánh sáng mãnh liệt đột nhiên bắn ra từ trên ngòi bút của thiên nguyên bút, ngay sau đó, Chu Nguyên mở to hai mắt kinh ngạc nhìn thấy thiên nguyên bút vốn chỉ dài không quá một xích trên tay, ngay lúc này nhoáng lên một cái lại đột nhiên biến thành to hơn.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi, một cây bút đen dài chừng một trượng đã xuất hiện trong tay của Chu Nguyên, cây bút đen này gần như cao bằng Chu Nguyên, thân bút loang lổ nhưng phát ra vẻ bóng lưỡng nhàn nhạt.

Đặc biệt là ở chỗ ngòi bút, trước kia vốn là lông tơ mềm mại trắng muốt, lúc này đều khép chặt cứng lại với nhau, đồng thời lóe lên quang mang lạnh lẽo, thoát nhìn trông giống như một mũi thương nhọn sắc bén.

- Nặng thật đấy!

Chu Nguyên nhìn cây bút màu đen có vẻ khá khổng lồ trong tay mình, trọng lượng khá nặng, tới mức hai tay của hắn cũng trầm xuống một lúc.

- Thử uy lực xem sao.

Chu Nguyên đi ra khỏi phòng, vào bên trong đình viện rộng rãi, tâm niệm vừa động, thiên nguyên bút trong tay liền khẽ chuyển động, nguyên khí trong thiên địa đột nhiên nổi lên từng hồi sóng gợn, lạnh lẽ bị thiên nguyên bút hút vào cuộn cuộn.

Cái gọi là nguyên binh, chính là có thể hấp thu thiên địa huyền khí để phát ra được uy năng cường đại nhất.

Mà theo nguyên khí ủa vào mãnh liệt thì trên thân thiên nguyên bút dần phát ra hào quang, đặc biệt là ở chỗ ngòi bút do lông tơ khép lại, càng ẩn ẩn có quang mang sắc bén mất thường có thể nhìn thấy được xuất hiện.

Chu Nguyên cầm cán bút, giống như cầm lấy một thanh trọng thương, chợt huy vũ, hắn chưa từng dùng loại vũ khí nào quái dị như thế, cho nên có vẻ trúc trắc, bất quá lực đạo cũng không hề yếu, cho nên khi múa bút lên thì thoát nhìn cũng có vài phần uy vũ.

Vù vù!

Bóng bút đột nhiên thay đổi, đâm mạnh về phía đình đồng bên cạnh, lập tức có một tiếng vang giòn giã vang lên, chỉ thấy ngòi bút đã trực tiếp xuyên thấu đình đồng, xuyên qua phía bên kia.

- Không tệ, đủ sắc bén.

Chu Nguyên thấy thế thì hơi nhướng mày, sắc bén nhường này, dù là tổ chất thân thể của người đã mở được hai mạch cũng có thể bị nó đâm xuyên qua dễ dàng.

- Chắc là miễn cưỡng cũng xem như đạt tới trình độ nguyên binh trung phẩm rồi.

Chu Nguyên cảm thấy khá vừa lòng với điều này, nếu như tiếp tục ôn dưỡng như thế, để cho thiên nguyên bút không ngừng hấp thu thú hồn thì chắc là không bao lâu sau sẽ có thể đạt tới trình độ huyền nguyên binh rồi.

- Lấy bút làm vũ khí, cũng xem như một loại vũ khí kín rồi, bất quá tuy rằng là bút, nhưng lại khá giống trường thương, sau này mình có thể học thêm một vài loại thương pháp rồi.

Chu Nguyên lẩm bẩm.

Ánh mắt của hần khi nhìn thiên nguyên bút cũng trở nên nóng rực, bây giờ chỉ mới thấp sáng được đạo nguyên văn đầu tiên thôi mà đã có biến hóa lớn như thế, thật không biết sau khi chín đạo nguyên văn cổ xưa này đều khôi phục lại thì thiên nguyên bút sẽ lợi hại đến nhường nào.

Lại huy vũ thiên nguyên bút ở vô hình thái một lúc nữa thì Chu Nguyên mới tận hứng, sau đó tâm niệm khẽ động:

- Văn hình thái.

Thiên nguyên bút cao chừng một người đột nhiên thu nhỏ lại chừng hơn một xích, rơi vào trong lòng bàn tay của Chu Nguyên, ngòi bút khi nãy hãy còn sắc bén đủ để xuyên thủng tinh thiết lúc này lại trở nên mềm mại, lỏng to lại khẽ lắc lư.

Chu Nguyên búng nhẹ ngón tay, thiên nguyên bút liền quay tròn một vòng trong lòng bàn tay của hần, trên ngòi bút mềm mại còn có quang mang lóe lên.

Thiên nguyên bút ở hình thái này chính là bút nguyên văn, có thể dùng để khắc họa nguyên văn.

- Văn vũ nguyên văn này thật thần kỳ.

Chu Nguyên thầm khen, loại khả năng có thể biến đổi hình thái của một loại vật phẩm thể này cũng không phải nguyên văn bình thường có thể làm được, nguyên văn tên văn vũ này tất nhiên phải có phẩm cấp cực cao.

- Rốt cuộc cũng kích hoạt được nguyên văn đầu tiên của thiên nguyên bút rồi à?

Ngay lúc Chu Nguyên ngồi trong đình viện vui mừng khắp khởi vì sự biến hóa của hai loại hình thái kia thì có một thanh âm thoáng chút kinh ngạc vang lên, Chu Nguyên ngẩng đầu nhìn lại thì thấy Yêu Yêu đang đứng bên ngoài đình viện.

Thôn Thôn thì theo sát bên chân của cô.

- Đúng vậy, vừa mới thành công.

Chu Nguyên gật đầu, thiên nguyên bút biến thành văn hình thái rơi vào trong lòng bàn tay của hần, hần nói với về thiết tha mong mỏi:

- Yêu Yêu tỷ, ta cũng đã có bút nguyên văn rồi, khi nào thì người bắt đầu dạy nguyên văn cho ta?

Yêu Yêu khoan thai bước vào, đi đến trước mặt Chu Nguyên, duỗi một bàn tay trắng nõn ra.

Chu Nguyên thấy thế thì khước môi co giật, đành phải ra lệnh cho thị nữ đứng bên cạnh, sau đó đưa một bình ngọc ra:

- Đây là rượu xích hổ, cực kỳ mạnh, ta lén trộm ra từ trong kho riêng của phụ vương đó.

Yêu Yêu nhận lấy bình ngọc, ngửa chiếc cổ thon dài trắng nõn của mình lên nhấp thử một ngụm, trên gương mặt xinh đẹp đột nhiên xuất hiện rãnh đỏ xinh đẹp, đôi mắt sáng lên long lanh:

- Cũng không tệ lắm, không lừa ta.

Xem ra cô rất hài lòng với rượu ngon mà Chu Nguyên tìm cho.

Chu Nguyên thấy thế thì cũng thờ phào nhẹ nhõm, đang định lên tiếng thì cảm giác ống quần của mình bị kéo kéo, cúi đầu xuống nhìn thì chỉ thấy Thôn Thôn đang cắn ống quần của hần, sau đó thè lưỡi vờn móng vuốt ra.

- Đức hạnh không khác gì chủ của người!

Khước mắt của Chu Nguyên giật giật, thầm mắng một câu, nhưng chỉ có thể phân phó cho thị nữ bưng thớt nguyên thú sấy khô lên đặt ở bên cạnh.

Thôn Thôn thấy thế thì mới chịu tha cho Chu Nguyên, hài lòng thỏa dạ vục mặt xuống bắt đầu ăn, lại còn nheo mắt hưởng thụ thớt nguyên thú sấy khô ngon lành kia.

Chu Nguyên cũng ngồi xỏm xuống, vừa vuốt ve lông mao mềm mại trên người Thôn Thôn, lại bóp mạnh mấy cái, đối với hành động này của hần, Thôn Thôn chỉ nhìn hần một cái rồi thôi, vì nể mặt thớt nguyên thú sấy khô, nó sẽ tha thứ cho kẻ này vì dám bắt kính với nó.

- Được rồi, hôm nay ta sẽ bắt đầu dạy người học nguyên văn nhất phẩm.

Sau khi uống vài hớp rượu xích hổ xong thì Yêu Yêu cũng thỏa mãn phần nào, sau đó đi vào thạch đình, lúc này trên bàn đá đã sớm đặt sẵn ngọc bản dùng để luyện tập nguyên văn.

Yêu Yêu mỉm cười đứng trước bàn đá, liếc Chu Nguyên một cái, nói:

- Ta sẽ làm mẫu trước, người nhìn cho kỹ.

Ngọc thủ thon dài của cô khẽ cong lại một cái, chỉ thấy có một cây bút nguyên văn tinh tế màu xanh nhạt lập tức xuất hiện trong tay cô, cây bút nguyên văn này có ánh sáng xanh nhàn nhạt phát ra, bên trong luồng sáng kia là vô số quang văn hiển hiện, có vẻ cực kỳ thần dị.

Chu Nguyên thấy thế thì có phần giật mình, cây bút nguyên văn này của Yêu Yêu rõ ràng cũng không hề tầm thường.

Yêu Yêu cầm bút nguyên văn, gương mặt lập tức trở nên cực kỳ chăm chú, một cỗ khí thế khác thường đột nhiên phát ra từ trên người cô, ngòi bút nhẹ nhàng hạ xuống trên ngọc bản, sau đó bút theo tâm động.

Chu Nguyên đứng bên cạnh nhìn ngọc thủ của Yêu Yêu nhẹ nhàng chuyển động thì trong lòng nhin không được mà thầm khen một tiếng:

- Bàn tay thật xinh đẹp.

Bàn tay của Yêu Yêu khá nhỏ, ngón tay thon dài trắng tấp, giống như phát ra ngọc quang, xinh đẹp đến mức đủ để khiến người ta không thể rời mắt.

Bất quá hẳn cũng không dám nhìn nhiều, nhanh chóng chuyển tầm mắt về lại phía ngọc bản.

Đợi sau khi Yêu Yêu hạ nét bút cuối cùng xuống thì trên ngọc bản lập tức lóe lên quang mang, chỉ thấy có một đạo nguyên văn phức tạp đang nhảy ở bên trên, ần ần giống như có thể nghe thấy tiếng hồ gầm phát ra.

- Đây là hồ khiếu văn, là nguyên văn nhất phẩm, có thể khắc họa lên cổ họng, một khi thôi động nó thì có thể phát ra sóng âm hồ gầm, nếu như bộc phát ở khoảng cách gần thì còn có thể không chế được kẻ thù.

Yêu Yêu thần nhiên giải thích.

- Nguyên văn âm ba?

Chu Nguyên thoáng kinh ngạc, loại nguyên văn này có phần hiếm thấy, trong thời khắc mấu chốt đủ để cứu mạng hoặc lật ngược tình thế.

- Người nhìn kỹ xem, đạo nguyên văn này có bao nhiêu nguyên ngân?

Yêu Yêu tùy ý hỏi một câu.

Chu Nguyên nghe thấy thế thì biết ngay là Yêu Yêu đang muốn kiểm tra bản lĩnh nguyên văn của hắn, dù sao thì nguyên văn có phẩm chất cao đến đâu đi chăng nữa cũng đều do những nguyên ngân lớn nhỏ khác nhau tổ hợp lại mà thành, còn phân biệt nguyên ngân chính là kiến thức căn bản khi học nguyên văn.

Chu Nguyên chăm chú nhìn đạo hồ khiếu văn trên ngọc bản kia một lúc rồi mới nói:

- Ta nhìn ra có bốn trăm ba mươi bảy.

Những nguyên văn nhập môn mà Chu Nguyên học được trước kia đều chỉ chừng trăm đạo mà thôi, nhưng nguyên văn nhất phẩm lại có gấp bốn lần con số đó.

Yêu Yêu khẽ gật đầu, nói:

- Nói đúng hơn thì nó có bốn trăm bốn mươi tám đạo, bất quá người có thể nhìn ra được bốn trăm ba mươi bảy đạo cũng đủ để nói rõ bản lĩnh của người cũng không tệ lắm.

- Những ngày tiếp theo người cứ mô phỏng hồ khiếu gầm này đi, triệt để nắm giữ đạo nguyên văn nhất phẩm này.

Chu Nguyên nghe thấy vậy thì trong mắt lóe lên vẻ kích động, nếu như có thể tập được loại nguyên văn này thì sẽ giúp ích rất nhiều cho việc đề thăng thực lực của hắn.

Cuộc thi đã sắp đến tới nơi, nếu như hắn muốn lọt vào mười thứ hạng đầu thì phải có được thực lực có thể chống lại được những người đã mở được bốn mạch, mặc kệ là cách gì đi nữa, hắn cũng chỉ có thể

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Khai mạch

Muốn triệt để nắm vững một đạo nguyên văn cũng không dễ dàng gì, bởi vì thật sự không chỉ khắc họa không thôi, mỗi một đạo nguyên ngân đều cần lấy thần hồn làm mực, có đôi lúc hạ bút mang theo thần hồn hơi mạnh một chút thôi thì đạo nguyên ngân kia sẽ chịu không nổi mà trực tiếp bị hỏng.

Một đạo nguyên văn bị hỏng thì đồng nghĩa với toàn bộ nguyên văn kia sẽ biến thành sản phẩm thất bại ngay.

Cho nên, muốn đạt tới cảnh giới hoàn mỹ nhất, tạo nên một nguyên văn chín chu sau cùng thì cần phải luyện tập rất nhiều.

Vậy cho nên, trong những ngày tiếp theo, ngoại trừ tu luyện chín mươi tám thức đoán long hí và hỗn độn thần ma quan tướng pháp ra thì Chu Nguyên còn phải tranh thủ bớt ra chút thời gian để luyện tập đạo hồ khiếu văn này liên tục.

Đồng thời, vì dễ làm quen với vũ khí do tb biến thành, Chu Nguyên còn phải dành thời gian luyện tập thêm một số thương pháp căn bản, miễn cho mình không có chút căn cơ nào, lúc dùng tới lại vướng tay vướng chân.

Sau khi sắp xếp xong xuôi thì thời gian biểu của Chu Nguyên mỗi ngày đều trở nên cực kỳ phong phú, bất quá hắn cũng biết thời gian không nhiều, nên mỗi ngày đều chăm chỉ luyện tập.

Và loại cần mẫn chăm chỉ này cũng nhanh chóng đạt được chút thành quả.

Ngày hôm nay, Chu Nguyên đang ngồi tu luyện trong hoa uyển, sắc mặt chuyên chú, trong ánh mắt ẩn ẩn lộ ra chút kích động lẫn chờ mong, bởi vì hắn có thể phát giác được đệ nhất mạch trong cơ thể trải qua mấy ngày trùng mạch liên tục, càng ngày càng thả lỏng hơn, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì có thể sẽ được đả thông hoàn toàn ngay trong hôm nay.

- Ngày này rốt cuộc cũng tới rồi.

Chu Nguyên siết chặt bàn tay, bao năm nay, hắn đều mơ về ngày mình có thể khai mạch này.

Chu Nguyên hít sâu một hơi, khiến cho tâm tình bình tĩnh lại, sau đó giờ song chưởng lên, lẳng lặng luyện chín mươi tám thức đoán long hí vô cùng trôi chảy.

Hống!

Ngay khi một thức sau cùng hoàn thành thì khí huyết trong cơ thể của Chu Nguyên sục sôi, xương cốt run lên, lưng cũng phập phồng, ẩn ẩn giống như có một tiếng rùng rùng rất khẽ phát ra từ trong cơ thể của hắn.

Hô!

Chu Nguyên hé miệng hít vào một cái, nguyên khí trong thiên địa lập tức bị dẫn dắt ủa đến dồn dập, biến thành một đạo khói trắng bị hắn hấp thu vào trong cơ thể.

Nguyên khí vừa vào bên trong cơ thể thì Chu Nguyên lập tức dẫn dắt chúng trùng kích thật mạnh về phía đệ nhất mạch chỉ còn bị che kín một chút sau cùng nữa thôi.

Phụt!

Chút ngăn trở sau cùng kia căn bản không tạo nên trở ngại lớn lao gì, chỉ nghe có một thanh âm rất khẽ vang lên, giống như một lớp màng vô hình bị đánh vỡ.

Cũng ngay vào lúc này, Chu Nguyên cảm giác được đệ nhất mạch trong cơ thể mình lúc này đã được đả thông hoàn toàn!

Chu Nguyên cảm giác giống như chung quanh đều trở nên lặng ngắt, khí huyết trong cơ thể lúc này cũng sôi trào dữ dội, còn đệ nhất mạch thì giống như sóng dậy, chậm rãi ngo nguẩy, tựa như đã trôi chảy lâu ngày, bắt đầu nuốt chửng nguyên khí đang ủa vào bên trong cơ thể kia.

Kinh mạch hấp thu nguyên khí, sau đó nhanh chóng dùng chúng để nuôi dưỡng thân thể.

Chu Nguyên cảm giác được từng cơn đau quặn quại truyền đến từ trong cơ thể, nhưng hắn không chỉ không hoảng hốt, ngược lại còn lộ ra vẻ cuồng hi.

Bởi vì hắn có thể cảm ứng được ở giữa cơn đau đớn này là một loại cảm giác thông thấu, lan ra khắp thân thể, toàn thân lúc này chợt trở nên nhẹ nhàng hơn một chút, còn huyết nhục, xương cốt, da dẻ cơ thể lại tê dại.

Đây là biểu hiện của thân thể đang được cường hóa!

Loại cảm giác này kéo dài ước chừng hơn mười phút, đôi mắt khép hờ của Chu Nguyên mới chậm rãi mở to, sau đó hắn ngửi thấy một mùi hôi kì lạ phát ra từ trên người mình, cúi đầu nhìn xuống mới thấy trên da bị một lớp dơ bẩn gì đấy phủ kín, đó là những tạp chất bị cơ thể bài xuất ra khi thân thể được cường hóa khi này.

Đôi mắt của Chu Nguyên lúc này giống như trở nên sáng ngời hơn, toàn bộ đất trời cũng trở nên rõ ràng hơn hẳn.

- Đây chính là khai mạch hay sao?

Chu Nguyên chậm rãi siết chặt bàn tay, cảm nhận được cỗ lực lượng được tăng cường bên trong cơ thể, trong mắt tràn ngập vẻ vui sướng.

Chuyện hắn đã từng tha thiết mong mỏi rốt cuộc đã trở thành hiện thực.

- Đi thông báo với phụ vương và mẫu hậu của ta.

Chu Nguyên đi về phòng rửa sạch toàn thân, đồng thời còn phân phó cho thị nữ đứng cạnh bên.

Khi Chu Nguyên tắm rửa sạch sẽ đi ra ngoài thì đã thấy Chu Kinh và Tần Ngọc đang ngồi chờ ở đây, trên mặt bọn họ đều là vẻ kinh hi khôn cùng.

- Nguyên Nhi, con đã đã thông được đệ nhất mạch rồi sao?

Nhìn thấy Chu Nguyên đi ra, Tần Ngọc vội bước lên, trên gương mặt dịu dàng vốn có nay lại thêm vài phần kích động.

Chu Kinh cũng đi tới, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên.

Chu Nguyên nhìn thấy vẻ kích động trên mặt hai người, trong lòng cũng cảm thấy ảm áp, sau đó gạt đầu, tâm niệm khẽ động một cái, đệ nhất mạch trong cơ thể run nhẹ lên, chợt phát ra một cỗ hấp lực, nguyên khí trong thiên địa ở xung quanh lập tức ồ ạt ủa vào trong thân thể của Chu Nguyên qua từng lỗ chân lông, khiến cho bên ngoài làn da của hắn phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

- Dẫn khí nhập thể, quả nhiên là đã khai mạch rồi!

Ánh mắt của Chu Kinh sáng lên, lúc này, ngay cả hắn cũng có phần thất thố, cười to nói:

- Tốt, tốt lắm, không hổ là thánh long của Chu gia ta, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi đã đã thông được đệ nhất mạch, tốc độ thể này, Đại Chu ta chưa từng có ai đạt tới!

Hai mắt của Tần Ngọc thì đỏ hoe, ôm lấy Chu Nguyên, nước nờ:

- Nguyên Nhi có thể khai mạch tu hành, vậy thì ba năm sau có thể áp chế được oán long độc rồi!

Chu Nguyên cũng giơ tay vỗ nhẹ sau lưng của Tần Ngọc, mỉm cười an ủi:

- Mẫu hậu cứ yên tâm, hài nhi chắc chắn sẽ giải quyết triệt để oán long độc này.

- Nguyên Nhi, để cho phụ vương xem thử, sau khi người khai mạch thì thân thể được cường hóa lên bao nhiêu.

Chu Kinh vẫy tay với Chu Nguyên, mỗi lần mở được mạch thì tố chất thân thể của người đó đều sẽ được cường hóa, vượt xa người bình thường.

Chu Nguyên nghe thấy thế thì cũng hưng phấn gạt đầu, Thương Uyên từng nói, tuy rằng hắn khai mạch lần hai thì sẽ khó khăn hơn người thường rất nhiều, nhưng sau khi khai mạch thì những chỗ tốt hắn nhận được cũng sẽ cao hơn người thường.

Mà trước mắt, hắn chỉ muốn thử xem, rốt cuộc có thể cao đến đâu.

Chu Kinh đứng đó, bàn tay ngoắc một cái với Chu Nguyên, hắn chỉ đứng yên ở đó thôi mà đã phát ra một cỗ uy thế cực lớn khiến cho hô hấp của Chu Nguyên thoáng khựng lại.

- Phụ vương không hổ là cường giả đã phá thiên quan, bước vào thái sơ cảnh.

Nguyên sư nhất đạo, khai mạch là bắt đầu, sau khi đã khai đủ bát mạch thì mở được ích khí phủ, bước vào đường khí cảnh, đợi khi đường khí cảnh viên mãn thì có thể khí trùng thiên quan, một khi phá vỡ được thiên quan, tới lúc đó có thể để nguyên khí ly thể, dời non lấp bể, uy lực khó lường.

Mà cái gọi là thái sơ cảnh kia, chính là sau khi bước vào thiên quan cảnh.

Khai mạch, dưỡng khí, thiên quan, thái sơ, đây chính là tứ đại cảnh giới đầu tiên của nguyên sư.

Chu Nguyên bây giờ chỉ mới đã thông được đệ nhất mạch, cho nên một khi đối diện với cường giả thái sơ cảnh thì đương nhiên sẽ bị khí thế của đối phương chấn nhiếp.

- Trước tiên kiểm tra lực lượng đi đã, dùng hết toàn lực của con đi.

Chu Kinh giơ tay ra, nói.

Chu Nguyên gạt đầu, bước chân dồn lực thật mạnh, thân thể của hắn liền bắn vọt ra ngoài như một mũi tên, xoay eo, lực lượng trong cơ thể bắt đầu dâng lên tụ về phía nắm đấm, lập tức có quyền phong phát ra, mang theo lực đạo hùng hồn đánh mạnh lên trên bàn tay mà Chu Kinh giơ ra.

Bụi đất dưới chân của Chu Nguyên bay lên, nhưng thân thể của Chu Kinh lại không xê xích chút nào, bàn tay của hắn cũng không run lên dù chỉ là một cái, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ khác lạ.

Chu Nguyên xoa xoa nắm đấm của mình, uể oải lui bước, một quyền toàn lực của hắn thể mà không thể khiến cho cánh tay Chu Kinh run lên dù chỉ một cái.

- Phụ vương, thế nào?

Hắn ngẩng mặt lên nhìn Chu Kinh.

Chu Kinh không trả lời, chỉ nói:

- Lại thử tốc độ của con đã.

Hắn xoay bàn tay một cái, chỉ thấy hơn mười hòn đá dưới chân lập tức bay lên xoay tròn trong lòng bàn tay của hắn, sau đó hắn đột nhiên phát tay, những hòn đá kia bắn ra thật mạnh, bao vây Chu Nguyên như một trận mưa to.

Mỗi một hòn đá đều giống như một mũi tên, ầm ầm phát ra tiếng xé gió cực mạnh.

Chu Nguyên điểm nhẹ mũi chân lên mặt đất, thân thể nhanh chóng lùi lại phía sau, tránh được phần lớn những hòn đá bắn tới, bất quá có vài hòn đá phóng tới với góc độ cực kỳ xảo trá, khiến cho hắn căn bản không thể nào tránh né được.

Đồng tử của Chu Nguyên run lên, ngay lúc này, thân hồn ở giữa mi tâm của hắn chợt nhảy lên một cái, cảm giác như thể trong nháy mắt này hắn đã trở nên vô cùng nhạy cảm, mà quỹ đạo tấn công của những hòn đá kia cũng trở nên rõ ràng dị thường.

Vậy nên hắn chợt xòe bàn tay ra, pát pát hai tiếng, trực tiếp tóm gọn lấy hai hòn đá kia.

Kinh phong trên hòn đá khiến cho bàn tay của Chu Nguyên run lên đau đớn một chút, hắn nhếch miệng, lắc lắc bàn tay, nói với Chu Kinh:

- Thiếu chút nữa là không bắt được rồi.

- Phụ vương?

Chu Nguyên đột nhiên nhìn thấy Chu Kinh đang ngây người nhìn chăm chăm bàn tay đang cầm đá của hắn.

Nghe thấy Chu Nguyên gọi, Chu Kinh lúc này mới tỉnh người lại, ánh mắt nhìn Chu Nguyên với vẻ khác lạ, mấy hòn đá khi nãy là do hắn cố ý thêm chút lực đạo vào, bởi vì những hòn đá này ngoại trừ việc dùng để thử năng lực phản ứng của Chu Nguyên ra thì còn dùng để thử trình độ kháng áp của thân thể hắn.

Nhưng hắn thật không thể ngờ được, nhãn lực của Chu Nguyên lại nhạy bén đến vậy, nhìn ra được quỹ đạo của mấy hòn đá kia, sau đó còn bắt được chúng, rốt cuộc đây là trùng hợp hay là sao?

Chu Kinh lắc đầu, nhìn Chu Nguyên một lúc, chợt cong tay bắn ra một cái, một đạo lôi quang đỏ sậm đột nhiên bắn mạnh ra từ đầu ngón tay của hắn, chớp mắt một cái đã đánh trúng giữa ngực của Chu Nguyên.

Phanh!

Thân thể của Chu Nguyên chấn động, trực tiếp bay ngược ra ngoài, đập lên một gốc đại thụ, sau đó ôm ngực rên rỉ.

Tần Ngọc vội vàng bước lên đỡ hắn dậy, sau đó tức giận trừng mắt với Chu Kinh, nói:

- Sao chàng lại dùng tới viêm lôi khí làm gì?

Chu Kinh cười gượng, đi đến nhìn vào ngực của Chu Nguyên, mặc dù hơi bầm một chút, nhưng rõ ràng chỉ là chút vết thương nhẹ ngoài da, lúc này mí mắt của hắn lại giật giật, người chỉ mới mở được một mạch sao có thể có được năng lực kháng đòn thể này?

- Sao vậy?

Chu Nguyên xoa ngực, nhăn mặt nhíu mày hỏi lại.

Ánh mắt Chu Kinh nhìn Chu Nguyên lại thêm phần cổ quái, hỏi:

- Con xác định con chỉ mở được có một mạch thôi?

Chu Nguyên nhin không được mà tròn mắt một cái, chẳng lẽ có thể một lần mở được hai mạch chắc!

Tần Ngọc cũng phát hiện Chu Kinh có điểm là lạ, vội hỏi:

- Sao thế? Lễ nào Nguyên Nhi có chỗ nào không đúng?

- Không đúng ấy à?

Chu Kinh cười khỏ một tiếng rồi nói:

- Quả thật là có phần không đúng, bởi vì tổ chất thân thể của tiểu tử này, mặc kệ là lực lượng, tốc độ hay năng lực kháng đòn của nó, đừng nói là người vừa mới khai mạch, cho dù là người đã mở được hai mạch e là cũng không bằng được.

- Bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên ta nhìn thấy, người vừa mới mở được một mạch lại có tổ chất thân thể mạnh mẽ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nguyên thuật

- Tổ chất thân thể mạnh hơn cả người đã mở được hai mạch?

Nghe thấy Chu Kinh nói thế, cả Chu Nguyên lẫn Tần Ngọc đều mở to hai mắt.

- Quả nhiên, sư phụ Thương Uyên không có gạt con, tuy rằng việc khai mạch của con khó khăn hơn một chút nhưng những chỗ tốt con lấy được cũng sẽ nhiều hơn.

Trong mắt Chu Nguyên tràn đầy hưng phấn, theo như lời phụ hoàng hắn nói, thì tổ chất thân thể của hắn lúc này mạnh hơn nhiều so với người đã mở hai mạch, càng vượt xa những kẻ một mạch bình thường.

Nếu như lại cộng thêm hết các đạo nguyên văn mà hắn đã biết, chỉ bàn về sức chiến đấu thôi, cho dù là người đã mở ba mạch cũng chưa chắc đã thắng được hắn.

- Chờ ta nắm vững được hồ khiếu văn, chỉ cần không gặp người đã mở được bốn mạch, cơ bản đều có thể giành được phần thắng.

Chu Nguyên trầm nghĩ, đồng thời cũng có chút vui mừng, quãng thời gian cần miễn tu luyện này quả nhiên đã đổi được hiệu quả rất khả quan.

Quan trọng nhất là điều này đã mang đến cho Chu Nguyên một hy vọng, niềm hy vọng có thể vươn lên, đến lúc nào đó có thể thay đổi hết thảy mọi thứ.

Ánh mắt Chu Kinh nhìn Chu Nguyên có chút sáng rỡ, hắn vươn cánh tay còn sót lại vỗ lên vai cn thật mạnh. Mà Chu Nguyên cũng từ trong mắt phụ hoàng nhìn thấy được sự kích động lẫn chờ mong.

- Nguyên nhi, con làm rất tốt!

Thanh âm Chu Kinh vốn dĩ đã trầm thấp mà lúc này lại có chút run rẩy, thậm chí vành mắt của hắn cũng đỏ lên:

- Vũ Vương nghĩ rằng chỉ cần cướp được thánh long khí vận của con là có thể đẩy thánh long của Chu gia ta rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục, nhưng xem ra hắn đã xem thường con rồi!

Thoạt nhìn Chu Kinh có chút kích động, lòng Chu Nguyên cũng có chút sôi trào, có thể thấy rõ, bao năm nay lúc hắn chưa khai mạch, hùng tâm của phụ vương hắn đã bị hiện thực tàn khốc mài mòn, có lẽ trong lòng cũng bắt đầu trở nên tuyệt vọng.

Bởi vì hiện thực khiến cho Chu Kinh không nhìn thấy một tia hy vọng nào cả.

Đại Chu vương triều chỉ có thể kéo dài hơi tàn, mà Đại Vũ vương triều thì ngày càng hưng thịnh, hắn hiểu rõ, một khi đến kỳ hạn một trăm năm kia thì cũng chính là lúc Đại Chu bọn họ diệt vong.

Nhưng hiện tại, ngay khi Chu Nguyên khai thông kinh mạch, Chu Kinh đang tuyệt vọng như bắt đầu thấy được ánh rạng đông.

Mặc dù đây chỉ là một tia sáng nhỏ nhoi, nhưng Chu Kinh tin rằng, sau này sẽ có ngày, tia sáng này biến thành ánh mặt trời chói lọi ban trưa, chiếu sáng rực rỡ, phát ra ngọn lửa báo thù thiêu đốt Đại Vũ, giành lại hết những gì bọn họ đã bị cướp đoạt khi xưa.

Hiện tại Đại Vũ phát động chiến tranh với hai đại vương triều khác, cơ bản không rảnh rồi chú ý đến Đại Chu bọn họ, cho nên lúc này là thời điểm tốt nhất để Chu Nguyên phát triển.

Chu Nguyên hít sâu một hơi, cố gắng bình tâm lại, hắn hiểu rõ, thực lực hắn bây giờ kém rất xa so với Đại Vũ, cho nên hắn phải rút tầm mắt xuống.

Việc hắn cần làm bây giờ chính là thông qua kỳ thi sắp tới để tiến vào giáp viện, phá hủy tham vọng muốn cướp lấy vị trí Phủ chủ Đại Chu phủ của Tề vương phủ.

- Mười người đứng đầu trong kỳ thi đều có thực lực bốn mạch, hiện tại con có gấp ba mạch cũng không sợ, nhưng đừng độ với bốn mạch Chưa chắc sẽ thắng được.

Mắt Chu Nguyên lóe lên, để tránh xảy việc ngoài ý muốn, trong khoảng thời gian này, hắn cần phải cố gắng, đã thông độ nhị mạch.

Chỉ cần đã thông được độ nhị mạch thì Chu Nguyên không cần phải lo lắng gì nữa, dù có gặp phải cái tên Lâm Phong được cho là có khả năng sẽ giành được hạng nhất trong kì thi sắp tới thì hắn cũng có vài phần nắm chắc.

- Xem ra, muốn vào giáp viện thật sự không thể lo là rồi. - Chu Nguyên thầm nghĩ.

- Nguyên Nhi, hiện tại con đã đã thông được độ nhất mạch, có thể học tập một số nguyên thuật, còn mức độ cao thấp thì phải xem thực lực bản thân.

Chu Kinh bình tâm lại thì tiếp tục lên tiếng dặn dò.

Nguyên thuật chính là thuật pháp có thể thi triển nguyên khí của bản thân ra ngoài với uy lực mạnh hơn, trên thế giới này, nguyên thuật cũng giống như nguyên binh, chia làm bốn cấp bậc tên là bình thường, huyền, thiên, thánh.

Chỉ có điều, nguyên thuật có đẳng cấp càng cao thì nhu cầu đối với thân thể cũng càng lớn, đa số người khai mạch cảnh cũng chỉ có thể tu hành một ít nguyên thuật cấp bình thường.

- Lát nữa ta sẽ cho người tìm một ít nguyên thuật tu luyện của hoàng thất phù hợp với con tới, con có thể tu luyện thử xem.

Chu Nguyên gật đầu, tuy rằng hôm nay hắn đã khai mạch nhưng bản thân chỉ có lực lượng thì không thể nào phát huy trọn vẹn uy lực ra được.

Xét cho cùng, là do hắn chưa từng tu luyện nguyên thuật bao giờ.

Cho nên sau này, chương trình tu luyện mỗi ngày của hắn lại tăng thêm một phần.

...

Hiệu suất làm việc của Chu Kinh rất cao, cho nên thoáng cái đã có một đạo nguyên thuật được đưa đến trong tay Chu Nguyên.

Trong thạch đình, Chu Nguyên xem xét các đạo nguyên thuật kia, trong đó lợi hại nhất là hỗn nguyên chương và toái không thông minh quyền, cả hai đều là nguyên thuật trung phẩm.

Chu Nguyên nhìn hai đạo nguyên thuật này, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm, hai đạo nguyên thuật này tự nhiên không thể xem là cao thâm gì, nhưng vẫn mạnh hơn so với nguyên thuật hạ phẩm, đương nhiên, ở khai mạch cảnh thì nguyên khí không thể xem là dồi dào gì, cho dù có tu hành nguyên thuật cao thâm thì cũng không thể nào phát huy được uy lực của nó.

Trong lúc Chu Nguyên đang phân vân nên chọn loại nào trong hai đạo nguyên thuật trung phẩm này thì hắn đột nhiên ngửi thấy một mùi hương thơm ngát truyền đến, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn, chợt thấy Yêu Yêu đang đứng bên cạnh hắn, ánh mắt thản nhiên nhìn thoáng quá hai đạo nguyên thuật trong tay hắn.

- Nguyên thuật này thật bình thường

Yêu Yêu nhanh chóng thu hồi tầm mắt, bình luận thẳng thừng.

- Đây chỉ là nguyên thuật trung phẩm bình thường mà thôi, có thể cao thâm được đến đâu chứ?

Chu Nguyên bắt đầu dĩ nói.

- Ngươi muốn tu hành nguyên thuật?

Chu Nguyên gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn về phía hai tập tranh kia, nói:

- Hôm nay mở được độ nhất mạch, xem như có thể vận dụng một ít nguyên khí, đương nhiên phải học tập nguyên thuật để đảm bảo sức chiến đấu.

Nếu không tu luyện nguyên thuật, không lẽ lúc chiến đấu với người khác, chỉ dựa vào tố chất thân thể mạnh mẽ để cầm đầu đánh bừa hay sao?

Yêu Yêu nghe hắn nói vậy thì nhìn hắn với vẻ khó hiểu, nói:

- Bản thân ngươi đã có kỳ thuật, sao còn xem mấy thứ bình thường này làm gì?

Ánh mắt Chu Nguyên khựng lại, vội ngẩng đầu nhìn Yêu Yêu, cau mày hỏi:

- Là sao?

Thấy bộ dáng này của hắn, Yêu Yêu khẽ nhếch đôi môi hồng nhuận:

- Ngu ngốc.

Chu Nguyên cắn răng, hậm hực nói:

- Biết bao nhiêu rượu ngon của ta đưa cho ngươi đều xem như phí công à?

Yêu Yêu gio tay chống má lười biếng nói:

- Luyện đoán long hí bao nhiêu lâu rồi mà bản thân ngươi không cảm giác được gì sao?

Trên mặt Chu Nguyên lộ ra vẻ trầm tư, một lúc lâu sau, hần chợt đứng dậy đi ra khỏi thạch đình, giơ hai tay lên, chậm rãi đánh ra một bộ chín mươi tám thức đoán long hí.

Lần này hần cũng không vội vã đánh nhanh cho xong, mà chậm rãi luyện từng thức một.

Chờ hần đánh xong một bộ đoán long hí cũng đã tốn hết nửa nén nhang.

Hần đứng tại chỗ, khẽ động, dường như đang thưởng thức điều gì, qua một lát, đồng tử của hần đột nhiên co rút lại, trên khuôn mặt non nớt hiện lên một tia khiếp sợ.

Sau đó hần nhìn về phía Yêu Yêu đang ngồi trong thạch đình, âm thanh có chút không dám tin.

- Trong... Trong đoán long hí này có ẩn chứa nguyên thuật?

Trên gương mặt xinh đẹp tựa như ánh trăng mùa thu của Yêu Yêu xuất hiện nét cười nhạt, nói:

- Mặc dù có chút chậm hiểu, nhưng cũng không phải hết thuốc chữa.

Nàng giơ hai ngón tay thon dài ra, thản nhiên nói:

- Chính xác thì bên trong chín mươi tám thức đoán long hí này ẩn chứa hai bộ nguyên thuật.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Long Bộ, Long Bi Thủ

"Hai bộ nguyên thuật?!"

Lòng Chu Nguyên chấn động, sau đó ánh mắt nóng rực nhìn về phía Yêu Yêu, Thương Uyên sư phụ truyền thụ cho hần "Long Hấp Thuật" huyền ảo tinh thâm, hiển nhiên không phải phẩm phẩm, mà trong đó ẩn chứa hai bộ nguyên thuật, nghĩ đến hần là cũng không quá đơn giản.

"Hai bộ nguyên thuật này, một là Long Bộ, hai là Long Bi Thủ." Yêu Yêu nhẹ vỗ vỗ về trong ngực Thôn Thôn, chậm rãi nói ra.

"Long Bộ? Long Bi Thủ?" Chu Nguyên như có điều suy nghĩ.

Hần có thể mơ hồ cảm giác được, trong Cửu Thập Bát Thức Đoán Long Hí, đích thật là ẩn giấu một chút ảo diệu, nhưng hần lại không rõ ràng phân biệt ra, dù sao Thương Uyên sư phụ chỉ đem "Long Hấp Thuật" cho hần, rất nhiều thứ, hần phải tự mình tìm tòi, không thể nghi ngờ tiến triển có chút chậm chạp.

Hần chỉ có thể đem thỉnh giáo, ánh mắt nhìn về phía Yêu Yêu.

Yêu Yêu nhàn nhạt cười, hướng về phía hần chớp chớp đôi mắt xinh đẹp.

Chu Nguyên ngẫm hiểu, bàn tay vung lên, lập tức có thị nữ đem bình ngọc đựng rượu ngon đưa đến, lúc này Yêu Yêu mới hài lòng điểm nhẹ vàng trán, sau đó bàn tay ngọc cầm Thôn Thôn trong ngực, ném ra khỏi thạch đình.

Nhìn thấy cử động của nàng, mí mắt Chu Nguyên nhảy một cái, một loại cảm giác không ổn: "Chẳng lẽ Thôn Thôn cũng biết nguyên thuật?"

Yêu Yêu lộ ra một vẻ tươi tắn, nói: "Lúc trước Hắc gia gia không có chuyện làm, liền dạy Thôn Thôn, cho nên nếu phải nghiêm khắc mà nói, Thôn Thôn có thể tính là là sư huynh của ngươi."

Khỏe miệng Chu Nguyên co giật, nội tâm đều là không nhịn được muốn gầm hét, cái con Thôn Thôn này là người đội da thú a? Thậm chí ngay cả nguyên thuật đều có thể tu hành?! Cuối cùng nó là chủng loại gì?

Bất quá mặc kệ nội tâm đang phần uất như thế nào, nhưng nên học vẫn là phải học, cho nên hắn chỉ có thể nhìn hướng Thôn Thôn, nhẹ nhàng sờ lên đầu của nó, lộ ra nụ cười cực kỳ ôn nhu: "Thôn Thôn tốt, Thôn Thôn ngoan có thể thi triển ra Long Bộ, Long Bi Thủ cho ta xem không."

Lúc này Thôn Thôn vừa bị Yêu Yêu vút ra như ném một cục gạch, nên tâm tính đầy khó chịu, vì thế nó chỉ miễn cưỡng quét mắt nhìn Chu Nguyên một chút, sau đó liền gục nằm xuống một chỗ không nhúc nhích.

Chu Nguyên ngón tay ra, chọc chọc vào cái bụng phì nộn của Thôn Thôn, lập tức sóng thịt cuộn cuộn lăn tăn như sóng nước, nhưng nó vẫn giống như chết, mặc cho hắn có đâm thọc như thế nào đều không phản ứng.

Nhìn thấy tiểu súc sinh này già chết, lông mày Chu Nguyên nhíu lại, vẫy vẫy tay, lập tức có thị nữ bưng một bàn Nguyên thú thịt khô tới.

Nghe mùi thơm, tròng mắt Thôn Thôn khẽ động, trong nháy mắt liền bò lên, ngao một tiếng, nhào tới đĩa thịt.

Bàn tay Chu Nguyên co lại, đĩa rút đi, Thôn Thôn vỗ huyệt, lập tức hướng về Chu Nguyên nghe răng trợn mắt, ngao ngao gầm thét.

"Đánh trước một bộ quyền ta liền cho ngươi ăn." Chu Nguyên cười híp mắt nói.

Thôn Thôn nhìn Chu Nguyên, lại nhìn bàn thịt Nguyên thú mê người, cuối cùng đĩa thịt vẫn thắng lý trí, sau đó hai chân đứng thẳng lên, giẫm đạp ra từng đạo bộ pháp kỳ dị.

Bước tiến của nó, đại khai đại hợp, tản ra một loại cảm giác phiêu miểu, cho nên rất nhanh, thân ảnh của nó cũng trở nên có chút mơ hồ, trong lúc mơ hồ, dường như Chân Long đang vân giá vũ, khó gặp chân dung.

Một đầu tiểu thú, đứng lên thi triển thân pháp huyền diệu, đây vốn là một màn buồn cười, nhưng sắc mặt Chu Nguyên lại là dị thường ngưng trọng, con mắt chăm chú nhìn chăm chăm, nháy mắt cũng không nháy.

"Đây là Long Bộ, Long Ân Vu Vân, phiêu miểu, mà Long Bộ cũng có mờ mịt hư vô chi ý, khiến cho người nhìn không thể suy nghĩ" thanh âm Yêu Yêu thanh đậm, từ trong thạch đình truyền ra.

"Ngươi thử công kích Thôn Thôn một chút."

Nghe vậy bàn tay Chu Nguyên nắm lại, Thiên Nguyên Bút rơi vào trong tay: "Võ hình thái!"

Thiên Nguyên Bút đột nhiên bành trướng, hai tay Chu Nguyên nắm thân bút, thân hình bắn nhanh ra, ngòi bút sắc bén mang theo âm thanh xé gió, trá đâm về phía Thôn Thôn.

Những ngày này Chu Nguyên luyện tập thương pháp cơ sở, cho nên lúc này thi triển Thiên Nguyên Bút, cũng là có một chút tư thế.

Ngòi bút mãnh liệt bắn ra, ngay lúc muốn đâm trúng thân thể Thôn Thôn thì trong một chớp mắt, móng vuốt Thôn Thôn vẽ ra một đường, thân thể phẳng phát mơ hồ một chút, ngòi bút liền bay chéo ra ngoài.

Chu Nguyên thấy thế, có chút không tin, lực lượng hai tay vận chuyển, Thiên Nguyên Bút vù vù hung mãnh đâm tới, rất lăng lệ.

Nhưng bộ pháp Thôn Thôn vẫn như cũ là không nhanh không chậm, thân hình thì mơ hồ, mặc cho Chu Nguyên công kích như thế nào, đều không dính đến nó.

Cuối cùng Chu Nguyên thở hồng hộc ngừng lại, hai mắt tỏa ánh sáng, hắn cũng đã nhận ra huyền diệu trong Long Bộ, thân pháp phiêu miểu như vậy, đủ để treo đầu đối thủ đến choáng đầu hoa mắt, hiển nhiên không phải là thân pháp phổ thông.

Thôn Thôn nhìn Chu Nguyên dừng lại, thân pháp cũng chậm lại, sau đó móng vuốt nhỏ vỗ vỗ bụng mập phì, chỉ vào Chu Nguyên giễu cợt.

"Tu thành Long Bộ, nguyên khí tự thân sẽ cùng không khí, hình thành chấn động, kết hợp với nhãn pháp linh hoạt, ta sẽ mơ hồ nhận ra thể công của đối thủ, nói cách khác, đối phương muốn hướng về phía cổ họng của ngươi để công kích, nhưng kỳ thật công kích của hắn, cùng chân chính bản thể của ngươi chệch ba tấc, Long Bộ chính là lợi dụng ba tấc khoảng cách này để tránh né, hiển nhiên rất huyền diệu."

"Kế tiếp là Long Bi Thủ." Yêu Yêu ung dung lên tiếng.

Chu Nguyên ngẩng đầu nhìn về phía Thôn Thôn, lúc này Thôn Thôn đột nhiên đập ra, thú trào lúc đập lúc bắt, đại khai đại hợp, trong lúc mơ hồ, giống như Cự Long giờ vuốt, tản ra một cỗ cương mãnh nặng nề, giống như Cự Long phá núi.

Ầm!

Trảo ảnh hiển hiện, trùng điệp đánh vào một tảng đá lớn, lập tức cự thạch đổ vỡ, vô số đá vụn bắn tung tóe ra.

Đồng tử Chu Nguyên hơi co lại, uy lực chiêu này, quả thật bá đạo, mà trọng yếu nhất chính là, hắn có thể cảm giác được, Thôn Thôn không có vận

chuyển nguyên khí, đây cũng chính là nói, đổi lại là hấn, nếu là tu thành, uy lực cũng sẽ không yếu.

Hiển nhiên "Long Bi Thủ", so với Hỗn Nguyên Chương cùng Toái Không Thông Minh Quyền đều mạnh hơn.

Ngao ngao.

Thôn Thôn nhảy đến trước mặt Chu Nguyên, móng vuốt chỉ hướng bàn Nguyên thú thịt khô, ngao ngao kêu to thúc giục.

Chu Nguyên đem thịt khô buông xuống, trong mắt có vẻ trầm tư, những ngày này hấn tu luyện Đoán Long Hí, cũng coi là có chút thành tựu, cho nên chỉ liếc là thấy được mấu chốt, mặc kệ là Long Bộ hay Long Bi Thủ, cơ bản đều là từ Đoán Long Hí

mà ra.

Chu Nguyên đứng trầm mặc hồi lâu, sau đó nhấc chân lên, nghiêng đạp bước tiến của hấn dị thường kỳ diệu, giống như long đằng, cùng lúc đó, mạch thứ nhất trong thể nội bắt đầu hấp thu nguyên khí trong thiên địa, sau đó nguyên khí từ trong cơ thể nội tràn ra.

Khi nguyên khí trong thể nội Chu Nguyên lưu động cùng kết hợp với bộ pháp một thoáng sau, Chu Nguyên bước ngang, thân thể vào lúc này trở nên mờ mờ một chút không biết ẩn đi nơi nào có chút kỳ dị.

Trong thạch đình Yêu Yêu thấy Chu Nguyên đã thành công, đôi mắt đẹp chớp động, gương mặt lộ ra một nụ cười.

Hiển nhiên, Chu Nguyên đã mò ra mảnh khóa trong Long Bộ.

Chu Nguyên không ngừng luyện tập, ước chừng sau một nén nhang, bộ pháp hấn nguyên bản không lưu loát bỗng trở nên thuần thực rất nhiều, bộ pháp nhìn như bình thường chuyển đi, làm cho thân thể của hấn thành thoáng mờ mờ, phiêu miểu khó tìm.

Chu Nguyên ngừng lại, trong mắt tràn đầy kinh hi cùng hưng phấn, Long Bộ thật bất phàm, bộ pháp này thực tế chính là vận dụng nguyên khí bản thân cùng không khí chung quanh tạo ra một thân ảnh kỳ hư ảo, ẩn giấu đi bản thể, hư hư thật thật, làm cho đối phương khó mà suy nghĩ.

Sau khi Chu Nguyên đã nắm giữ mấu chốt về Long Bộ, lần nữa hấn đem tâm tư chuyển hướng về "Long Bi Thủ."

Đạo nguyên thuật này, tựa như Cự Long nắm bìa nện núi, cương mãnh nặng nề, trong nháy mắt năng lực bộc phát kinh người.

Đạo nguyên thuật này, cũng không quá phức tạp, chỉ là thời điểm xuất thủ, quan tưởng Cự Long quảng bìa son băng địa liệt kia, nguyên khí trong thể nội thuận theo kinh mạch mà động, ngang nhiên xuất thủ.

Quyền chương Chu Nguyên biến ảo, hơi chậm chạp, nhưng cảm giác lại tràn ngập nặng nề, cảm giác như tay nâng nặng bìa, áp ụ khí thế.

Mà bên trong thể nội, nguyên khí chảy xuôi, thuận theo kinh mạch mà di động, cuối cùng cũng tràn vào trong lòng bàn tay.

Thời khắc này, ánh mắt Chu Nguyên đột nhiên ngưng tụ, gương mặt non nớt trở nên lẫm lẫm, bàn tay hấn đột nhiên bắt đầu chuyển động, dẫn dắt một vòng phẳng phát như Cự Long gào thét, bìa đá trong vuốt rồng liên miên đập xuống dãy núi.

Oanh!

Nắm đấm Chu Nguyên, đánh lên một cành cây to, lực lượng cuồng bạo, lấy nắm đấm làm trung tâm bộc phát ra, lập tức vụn vỡ bắn tung tóe, toàn bộ thân cây, đều bị quyền đấm của Chu Nguyên đánh xuyên qua.

Mồ hôi từ gương mặt Chu Nguyên chảy xuôi xuống, nhưng nó hai mắt lại là trở nên dị thường sáng tỏ, bởi vì hấn đã hiểu ra có Long Bộ cùng Suất Bi Thủ, lực chiến đấu của hấn, sẽ tăng lên trên diện rộng.

Sau đó, điều mà hấn cần làm là đã thông mạch thứ hai, thì trong đại khảo, hấn sẽ không còn kiêng kỵ bất kỳ ai.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đại khảo tiến đến

Theo thời gian trôi qua, đại khảo ngày càng tới gần.

Trong thời gian hơn nửa tháng này, Chu Nguyên cũng đã không có buông lỏng, mỗi ngày tu hành Đoán Long Hí, không gián đoạn lần lượt xung mạch, đồng thời hàng đêm quan tưởng "Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp", tôi luyện thần hồn.

Thời gian khác, thì đi theo Yêu Yêu thỉnh giáo nguyên văn, đồng thời cũng khổ luyện lấy "Long Bộ" cùng "Long Bi Thủ".

Cường độ luyện tập phong phú như vậy và liên tục như vậy, khiến cho thân thể Chu Nguyên sau mỗi ngày đều đau nhức toàn thân, tinh thần càng mệt mỏi không chịu nổi, nhưng may mắn là, mỗi một đêm tu luyện "Hỗn Động Thần Ma Quan Tướng Pháp", sáng hôm sau Chu Nguyên lại là nhảy nhót tung bừng, tinh lực dồi dào.

Lúc này, Chu Nguyên mới cảm giác được, chỗ tốt mà "Hỗn Động Thần Ma Quan Tướng Pháp" mang đến.

Mặc dù cường độ tu luyện cao mặc dù gian khổ, nhưng khi kiên trì về sau sẽ ra hoa kết trái, điều này làm cho Chu Nguyên hân hoan nhảy cẫng, bởi vì thời gian đại khảo còn có hai ngày cuối cùng hắn đã đã thông mạch thứ hai...

...

Trong Hoa Uyển.

Bộ pháp Chu Nguyên vận chuyển, thân hình có chút phiêu miểu, nhìn như hững hờ, nhưng mà tốc độ lại cực nhanh, mấy bước sau đã xuất hiện hơn mười tượng bên ngoài.

Cùng lúc đó, quyền chưởng của hắn biến ảo, mỗi một lần ra quyền, đều là chậm chạp mà nặng nề, nhưng khi quyền hạ thấp xuống lại ầm ầm có thanh âm xé gió vang lên, hiển nhiên là ẩn chứa lực đạo cực kỳ cường hoành.

Cái này hiển nhiên là Long Bộ cùng Long Bi Thủ.

Long Bộ phiêu miểu, Long Bi Thủ nặng nề, chân nhanh tay chậm, cả hai phối hợp lại, thật có chút không tầm thường.

Đồng!

Nắm đấm Chu Nguyên lóe ra quang trạch nhàn nhạt, chọt chọt trên một ngọn núi nhỏ trong viện, lập tức núi nhỏ chấn động, chỉ thấy từng vết nứt lan tràn ra, cuối cùng oanh một tiếng, núi nhỏ trực tiếp sụp xuống.

Hô.

Chu Nguyên phun ra một đoàn bạch khí, hắn nhìn qua đồng đá vụn, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng.

"Long Bi Thủ có tam trọng, một là Toái Sơn, hai là Liệt Địa, ba là Phá Thiên, dưới mắt thực lực ta là hai mạch, vèn vèn chỉ có thể thi triển ra Toái Sơn." Chu Nguyên tự nói.

Trải qua hơn nửa tháng khổ tu, hắn đối với Long Bi Thủ càng thêm hiểu rõ, thuật này có tam trọng, đương nhiên, danh tự từng cảnh giới là do chính Chu Nguyên tự đặt ra,, dù sao lấy thực lực hắn chỉ mới mở hai mạch, coi như đem cái này Long Bi Thủ tu luyện tới cực hạn, cũng không thể đánh nát một ngọn núi.

Dù sao nguyên thuật bất luận cao thâm đến đâu, đều cần Nguyên khí hùng hồn chèo chống mới có thể phát huy ra uy lực tột đỉnh, mà nguyên khí tự thân hắn, hiện tại quá mỏng manh.

Nếu bản thân có thể đạt tới cảnh giới Thiên Quan cảnh, nguyên khí hùng hồn, chỉ cần thờ ra ngậm khí đều có thể vỡ vụn núi to.

Dù vậy, Chu Nguyên đối với uy lực Long Bi Thủ đã rất hài lòng, dù sao hiện tại cấp độ của hắn khi phải đối mặt với những đối thủ kia, cũng không phải là mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

"Đại khảo nhanh đến, lần này nhất định phải tiến vào mười vị trí đầu, tiến vào Giáp viện, bằng không, chỉ dựa vào một mình Âu Vi, sợ là khó mà ngăn được Tề Nhạc." Ánh mắt Chu Nguyên lấp lóe, Tề Vương phủ ngập ngừng vị trí phủ chủ Đại Chu phủ, mà Tề Nhạc chính là nguyên do cho tất cả.

Phủ chủ Đại Chu phủ quá trọng yếu, một khi rơi vào trong tay Tề Vương phủ, chắc hẳn Tề Vương sẽ thanh tẩy, âm thầm biến Đại Chu phủ thành Đại Tề phủ.

Vậy đối với hoàng thất sẽ giống như một đòn trí mạng, tuyệt đối Chu Nguyên sẽ không để cho bọn hắn đạt được, cho nên thi phủ cuối năm, vô luận như thế nào, hắn phải đạt được vị trí thứ nhất lưu Giáp viện lại cho Đại Chu phủ.

Chu Nguyên hít một hơi, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽ, đương nhiên, trước đó, hắn cam đoan thông đại khảo, thuận lợi tiến vào Giáp viện.

...

Một ngày trước khi đại khảo bắt đầu, ngân bạch sắc từ chân trời dâng lên, bầu không khí Đại Chu phủ cực kỳ sôi trào cùng náo nhiệt.

Phàm là tân sinh tiến vào Đại Chu phủ, đã tu luyện được một năm, đều sẽ tiến hành đại khảo, sau đó dựa theo thành tích, lựa chọn phủ viện, tiếp tục tu hành ở cấp độ sâu hơn.

Cho nên, tầm quan trọng của đại khảo tại Đại Chu phủ, không thể nghi ngờ rất trọng yếu. Khi Chu Nguyên đi vào diễn võ trường, nơi đây sớm đã huyền

náo tiếng người, đông đảo thiếu niên thiếu nữ vây quanh, lẫn nhau nói chuyện với nhau, thần sắc từng người đều khẩn trương và hưng phấn.

Trong đám người đó, Chu Nguyên nhìn thấy Tô Áu Vi, không thể nghi ngờ nàng là hạch tâm nơi đó, dù sao không chỉ có vóc người xinh đẹp, mà lại thiên phú cũng kinh người, lại thêm tính tình kiên cường, cho nên không thể nghi ngờ Tô Áu Vi là người được chú ý nhất lần này.

Chu Nguyên nhìn qua một màn này, cũng khẽ cười, hắn vẫn còn nhớ rõ, một năm trước đó thời điểm mới quen Tô Áu Vi, lúc đó nàng, chỉ là một tiểu nha đầu bán thịt, nhưng mà bây giờ, lại giống như lột xác hoàn toàn, không chỉ kiểu dáng động lòng người, mà lại tản ra thần thái tự tin, làm cho đông đảo thiếu niên vì đó mà hâm mộ.

Hết thấy cái biến, kỳ thật đều là dựa vào tự thân nàng, mà Chu Nguyên chính là người đã tạo ra sự thay đổi đó.

Đứng trong đám người, mỉm cười cùng mọi người nói chuyện Tô Áu Vi dường như có cảm giác, gương mặt xinh đẹp nâng lên, ánh mắt nhìn thấy bóng dáng Chu Nguyên, lập tức khoe môi hiện ra một nụ cười tỏa nắng, làm cho ánh mắt tất cả thiếu niên đứng chung quanh đều phát sáng lên.

Bất quá không đợi bọn hắn tiếp xúc, Tô Áu Vi đã lễ phép hướng về phía bọn hắn cười một tiếng, rồi sau đó rời khỏi đám người, tay nhỏ bắt chéo sau lưng, hai con ngươi giống như loan nguyệt, khoe môi mỉm cười, ung dung hướng đi về phía Chu Nguyên.

"Mở bốn mạch rồi?" Chu Nguyên nhìn chằm chằm Tô Áu Vi khẽ nói, hắn có thể mơ hồ cảm giác được nguyên khí ba động quanh thân nàng tựa hồ mạnh lên.

"Đã mở từ sớm a, bất quá những ngày này ngươi đều không có đến Đại Chu phủ, cho nên không biết thôi." đôi mắt Tô Áu Vi sáng chớp chớp, ngữ khí dường như có chút trầm lắng nói.

Nhìn thấy ánh mắt của nàng, Chu Nguyên không khỏi xấu hổ cười một tiếng nói: "Ta cũng là khổ tu."

"Thế nào? Có nắm chắc không?" mắt Tô Áu Vi sáng lên có chút lo lắng, nàng cũng không biết Chu Nguyên đã khai mạch, cho nên chỉ nghĩ Chu Nguyên chỉ có thể mượn nhờ nguyên văn.

Chu Nguyên gật đầu cười, nói: "Yên tâm đi, mười vị trí đầu này ta đã định."

Nhìn thấy ánh mắt tự tin của hắn, Tô Áu Vi cũng là yên tâm một chút.

Thời điểm Chu Nguyên cùng Tô Áu Vi đùa giỡn ở giữa, trên bậc thang cách đó không xa kia, cũng có vài ánh mắt không hảo ý nhìn chằm chằm bọn hắn.

"Xem ra vị diện hạ của chúng ta dám tham gia đại khảo a." Tề Nhạc cười híp mắt nói, trong nụ cười, mang theo một chút mỉa mai.

"Coi là học chút nguyên văn, liền cuồng vọng tự đại, không biết tự lượng sức mình." i bên cạnh Tề Nhạc, là thiếu nữ tên Liễu Khê, nàng bĩu môi khinh thường nhìn chằm chằm Chu Nguyên, ánh mắt của nàng thỉnh thoảng xẹt qua Tô Áu Vi bên cạnh Chu Nguyên con ngươi đầy sắc ghen ghét.

Trước kia tại Đại Chu phủ, Liễu Khê nàng mới là người được chú ý nhất, nhưng mà sau khi Tô Áu Vi xuất hiện, toàn bộ thay đổi, danh khí Tô Áu Vi cực cao trong thể hệ tân sinh, thậm chí ngay cả thiếu niên ở các viện khác, thỉnh thoảng đều nói tới nàng, loại nhân khí kia hiển nhiên không phải bình thường.

Cái này khiến cho Liễu Khê cực kỳ tức giận, dưới cái nhìn của nàng Tô Áu Vi chỉ là một tên dân đen mà thôi, thân phận cùng địa vị không thể nào cao quý như nàng, nhưng thu hoạch lại vượt qua nàng, thật sự để cho người ta phẫn nộ.

Lâm Phong cũng đứng bên cạnh Tề Nhạc, mặt không thay đổi nhìn qua Chu Nguyên cùng Tô Áu Vi đang đàm tiếu, ánh mắt lạnh lùng.

Tề Nhạc nhìn ánh mắt Lâm Phong, không khỏi cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Không cần lo lắng, hôm nay hết thầy đã an bài xong, mỗi một trận, ta đều vì vị diện hạ này mà an bài đối thủ tốt nhất."

Hắn giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm Chu Nguyên, nói: "Nếu hắn dám đến đây, vậy hôm nay ta sẽ cho hắn mất mặt về sau không dám tiếp tục đến Đại Chu phủ."

Nghe đến đây, Lâm Phong cùng Liễu Khê khẽ liếc nhau, sau đó đều cười ra tiếng, xem ra đại khảo hôm nay sẽ có trò hay có thể nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Để lộ tài hoa

Keng! Keng!

Trên võ trường càng ngày càng có nhiều người tụ tập lại, đến khi trên đài bỗng phát ra một tiếng vang dội làm tất cả mọi người chú ý trên đài lúc này xuất

hiện một vị giáo sư đảm nhiệm chức vụ giám khảo cuộc thi.

- Hình thức thi lần này chính là rút thăm chọn đối thủ, tất cả mọi người đều phải rút thăm mà những ai có số giống nhau thì sẽ đấu với nhau.

Âm thanh hùng hồn của vị giáo sư kia truyền khắp võ trường.

Sau khi vị giám khảo nọ nói xong, đồng đảo tân sinh đều đi lên đài rút thăm, mà không khí im ắng khi nãy lại tiếp tục náo nhiệt.

Ngay cả đài quan sát phía tây võ trường hiện bây giờ cũng đã xuất hiện nhiều người, nơi đây chuyên dành cho cao tăng của Đại Chu phủ, mà người ngồi ở chính giữa không ai khác chính là Phủ chủ Đại Chu phủ, Sở Thiên Dương.

Mà ngồi ở ghế bên cạnh là một người đàn ông đang độ trung niên, trên mình khoác áo bào màu tím, người này khuôn mặt gầy gò, đôi mắt lại hằm sâu, nếu nhìn thoáng qua thì cảm thấy có chút nghiêm khắc. Lúc này hắn dựa lưng vào ghế ngồi, trên tay bưng tách trà, biểu tình trên mặt có vẻ lạnh nhạt.

Vị này không ai khác chính là phó Phủ chủ Đại Chu phủ, Từ Hồng, đồng thời cũng là viện trưởng của Ất viện.

- Sở phủ chủ đại nhân, xem ra lần thi này, giáp viện của ngài sợ rằng chỉ có thể chọn người sau mười thứ hạng đầu rồi.

Từ Hồng nhìn chăm chú về phía võ trường, mỉm cười nói.

Trên mặt Sở Thiên Dương không hề biến đổi một chút nào, bản thân ông sớm biết Tề Nhạc đã lôi kéo phân nửa những người có biểu hiện ưu tú trong nhóm tân sinh, mà bọn họ sau khi thi đấu thì sẽ trực tiếp tiến vào ất viện.

- Từ phó Phủ chủ đại nhân, ngài cũng đừng đắc ý quá, dù sao việc này cũng không phải chuyện tốt đẹp gì cả.

Sở Thiên Dương lạnh giọng đáp trả.

Thấy trong lời nói của Sở Thiên Dương có sự tức giận, Từ Hồng lại càng không thêm để ý, trên môi lại nở nụ cười châm chọc, hiện giờ Ất viện của hắn đã đứng nhất hai năm liền, chỉ cần năm nay lại đứng nhất thì lão sẽ cạnh tranh vị trí Phủ chủ dựa theo quy tắc vốn có.

Chờ đến thời điểm đó, vị trí Chủ phủ Đại Chu phủ nhất định sẽ thuộc về hắn.

Hiện tại, mấy vị viện trưởng khác đang ngồi xung quanh nhìn thấy cảnh hai người đối chọi gay gắt, bọn hắn cũng chỉ trầm mặc, bởi vì trong lòng bọn họ biết rất rõ, bên ngoài hai người Sở Thiên Dương với Từ Hồng tranh giành cái ghế Chủ phủ nhưng thực chất chính là Đại Chu hoàng thất đấu với Tề Vương phủ.

Tuy Sở Thiên Dương rất tức giận với Từ Hồng nhưng lại không thể làm gì được tên cáo già này, nguyên nhân cũng vì Tề Nhạc ra rất nhiều điều kiện để lôi kéo người khác, bản thân ông lại không thể đưa ra chỗ tốt nào hết.

- Trước mắt chỉ có thể hy vọng vào Tô Ấu Vi, cô gái này biểu hiện rất tốt, thiên phú lại cao, nếu cô bé ấy có thể tiến vào Giáp viện, trải qua một phen bồi dưỡng thì đến lúc thi đua giữa các phủ diễn ra, có thể để cô ấy thi đấu với Tề Nhạc thử xem thế nào.

Trong lòng Sở Thiên Dương thở dài một tiếng, đột nhiên mí mắt lại giật nhẹ, lúc này ông mới nhìn đến nơi Chu Nguyên đang đứng, nét sầu lo lại hiện lên trong mắt ông, tuy rằng ông đã biết việc Chu Nguyên có thể mở mạch được nhưng thời gian quá gấp rút chỉ có một tháng, cho dù thiên phú của hắn so với Tô Ấu Vi không thua kém đi nữa, chỉ sợ bây giờ hắn chỉ mới mở được nhất mạch.

Với thực lực như vậy, đừng nói mười thứ hạng đầu, có khi hôm nay điện hạ không thắng được mấy trận.

Thêm vào đó Chu Nguyên chính là điện hạ của Đại Chu, thân phận này luôn khiến người khác chú ý, cho nên nếu hắn bại trận sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của hoàng thất Đại Chu.

- Ta chỉ hy vọng điện hạ có thể kiên trì thắng vài trận thôi cũng được.

Sở Thiên Dương lắc đầu trầm nhủ trong lòng.

Cùng lúc này, ở bên trong võ trường, Chu Nguyên bọn họ đều đã rút thăm xong, Chu Nguyên hắn rút được số mười tám, mà Tô Ấu Vi thì rút được số bốn mươi bảy.

- Thật may mắn, chúng ta không rút trúng số của nhau.

Sau khi nhìn thấy số hiệu của cả hai, hắn không khỏi cười thành tiếng.

Thấy hắn nói như vậy, Tô Ấu Vi cũng cười khẽ một tiếng, đột nhiên biểu tình trở nên nghiêm túc nói:

- Giả sử điện hạ là đối thủ của ta, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình đâu.

Nghe lời cô vừa nói, Chu Nguyên liền trợn mắt theo.

Thời điểm bọn họ vui đùa thì trên võ đài cũng bắt đầu thi đấu, các cặp đấu cũng đã xác định xong, tiếp đó thì âm thanh thông báo liên tục vang lên.

- Số một Tàn Nhai đấu với Lưu Ảnh!

- Số hai Trình Vũ đấu với Triệu Thanh Sam!

- ...

Sau khi nghe thông báo thì từng cặp đấu bắt đầu bước lên đài thử luyện, cả võ trường bỗng chốc sôi nổi lên, các thiếu niên thiếu niên vây kín chung quanh võ đài, các loại âm thanh cổ vũ xen lẫn vào nhau vô cùng vang dội.

Mà hai người Chu Nguyên không có tham gia vào đám đông đang cuồng nhiệt, bọn họ chọn một nơi không xa võ trường mà quan sát trận đấu.

Thời gian dần trôi, mấy trận đấu trên đài cũng nhanh chóng có kết quả, có tiếng hoan hô vui mừng của người thắng trận, bên cạnh đó cũng có âm thanh thất vọng của kẻ bại trận.

Có điều kỳ thi sẽ không vì bất kỳ ai thất bại mà dừng lại cho nên trên đài vẫn kịch liệt diễn ra chiến đấu như cũ, các thể loại võ nghệ không ngừng được phát ra, chẳng mấy chốc cũng đến lượt Chu Nguyên thi đấu.

- Số mười tám, Chu Nguyên đấu với Bùi Văn!

Tiếng hô vừa vang lên thì tất cả mọi người bên trong võ trường đều im lặng, đem lực chú ý dời lên trận đấu của hắn, điều này một phần là do thân phận của Chu Nguyên, chỉ cần là người trong Đại Chu phủ thì đều biết thân thế của hắn.

Nhưng khiến họ kinh ngạc hơn chính là đối thủ lần này của Chu Nguyên, Bùi Văn.

Tên này trong giới tân sinh năm nay cũng có chút danh tiếng, hiện tại hắn (BV) đã mở được tam mạch rồi, hơn nữa trong nhóm người đã mở tam mạch cũng rất nổi bật.

- Ngay trận đầu mà Chu Nguyên điện hạ lại gặp phải Bùi Văn ư?!

- Sao mà xui xẻo thế, tên Bùi Văn kia lại rất nổi tiếng trong nhóm người đã mở tam mạch đó...

- Thật đáng tiếc, cho dù Chu Nguyên điện hạ rất tinh thông nguyên văn nhưng mà muốn thắng được người mở tam mạch, thật không thể nào được.

- Không lẽ Chu Nguyên điện hạ sẽ bị đào thải ngay từ trận đầu tiên sao?

- ...

Xung quanh võ đài truyền đến từng tiếng bình luận gây xôn xao khắp võ trường, thời gian ở Đại Chu phủ, danh tiếng của Chu Nguyên rất tốt nên có rất nhiều người đối với tình huống hiện tại đều cảm thấy tiếc hận thay cho hắn.

- Không ngờ lại là Bùi Văn

Sắc mặt Tô Ấu Vi lúc này cũng không tốt, về tên Bùi Văn này lúc trước cô cũng có nghe nói đến, cũng biết được thực lực của hắn rất mạnh.

Chu Nguyên hít hai hơi lại suy nghĩ, giống như đã nghĩ ra được điều gì đó mà nhìn về một nơi cách đài không xa, hắn thấy được Tề Nhạc nhìn hắn cười vô cùng khác thường, trong lòng cũng có đáp án cho tình huống này, hắn lẩm bẩm:

- Ở trận đầu tiên thì lại gặp ngay đối thủ thế này, thật trùng hợp nha.

Mắt hắn chợt lóe lên, hừ, trong chuyện này chắc chắn tên Tề Nhạc có nhúng tay vào, đối với việc tên đó có thể làm được việc này cũng nói lên được tình trạng xâm nhập Đại Chu phủ của Tề Vương phủ có phần nghiêm trọng.

- Thật không ngờ hắn vì muốn gây phiền toái cho ta mà không tiếc bất kỳ giá nào, dù cho bại lộ bí mật của Tề Vương phủ...

Trong đầu Chu Nguyên xuất hiện một ý tưởng, sau đó hắn nhìn về phía Tô Ấu Vi đang lo lắng, mỉm cười nói:

- Yên tâm, hắn cho là dùng một tên mới mở được ba mạch thì có thể ngăn ta được, sợ là không thể thành công rồi.

- Ta đi đây.

Vừa dứt lời vừa hướng Tô Ấu Vi vẫy tay, Chu Nguyên liền nhanh chóng tiến lên võ đài.

Trên đài quan sát nhìn thấy màn này, Tề Nhạc quay qua nhìn Lâm Phong với Liễu Khê cười một tiếng, nói:

- Trò hay sắp mở màn rồi, ta thật sự hy vọng điện hạ của chúng ta kiên trì đủ lâu để chúng ta xem cho đã.

Nghe Tề Nhạc nói vậy, trong mắt hai người Lâm Phong Liễu Khê đều lộ vẻ há hê, híp mắt nhìn về phía võ đài.

Đồng thời ở bên phía tây trường đấu, Sở Thiên Dương cũng thấy cảnh này, ông khẽ nhủ mày, trong lòng lại bất đắc dĩ thở dài, vừa mới vào trận đấu liền gặp đối thủ thế này, Chu Nguyên điện hạ thật không có một chút phần thắng rồi.

Mà người là trung tâm tất cả sự việc, dưới ánh mắt tiếc hận của mọi người xung quanh, Chu Nguyên vô cùng bình tĩnh mà bước lên diễn võ đài, hấn ngang đầu nhìn thì thấy có một gã thiếu niên mặc áo màu lam, ngang nhiên đứng thẳng trước mặt hắn, mà gã lại dùng ánh mắt xem kịch vui mà nhìn hắn.

- Ta thật không dám nghĩ đến, ngay trận đấu liền đụng trúng điện hạ, một lát nữa nếu lỡ ra tay nặng làm người bị thương, mong rằng điện hạ đừng trách ta.

Ánh mắt Bùi Văn mang theo quái dị cười nói.

- Có phải là Tề Nhạc an bài cho ngươi đấu với ta phải không?

Chu Nguyên thần nhiên nói.

Ánh mắt Bùi Văn khựng lại, cười nói:

- Ta thật không hiểu điều mà điện hạ nói là gì.

Chu Nguyên sửa sang lại ống tay áo một chút rồi nói:

- Tùy tiện biến bản thân làm chim đầu đàn, có khi không phải là chuyện tốt lành gì đâu.

Trong lòng Bùi Văn có chút phẫn nộ, gã lạnh giọng nói:

- Nói người khác chi bằng điện hạ hãy lo cho bản thân trước đi, dù sao người cũng không thể đem mặt mũi vứt sạch mới được.

Trong khi bọn họ đang nói thì trọng tài đã hô một tiếng:

- Trận đấu, bắt đầu!

Ánh mắt Bùi Văn tràn đầy lạnh lẽo, ngay khi lời trọng tài vừa dứt, thân hình hắn giống như báo đi săn mồi, nhanh chóng hướng tới chỗ Chu Nguyên, năm ngón tay nắm chặt thành quyền mạnh mẽ đâm tới.

Một quyền này của gã không hề nương tay một chút nào, dồn hết toàn bộ lực lượng của tam mạch mà phát ra, nguyên khí lượn lờ xung quanh nắm đấm, ầm ầm mang theo âm thanh xé gió.

Đây rõ ràng là một cú đấm cực kỳ bá đạo ác liệt, cho dù người đã mở tam mạch cũng không dám khinh thường một chút nào.

Lúc này đây, những người đứng chung quanh võ đài đều không đành lòng mà lắc đầu một cái, chỉ sợ tiếp phải một cú đấm mang theo uy lực như thế này, Chu Nguyên nhất định bại trận.

Dưới đông đảo ánh mắt chú ý, thời điểm nắm đấm ác liệt sắp đánh vào mặt mình, Chu Nguyên nhìn thấy Bùi Văn lộ ra vẻ mặt dữ tợn, hắn đột nhiên vươn bàn tay ra hướng về nắm đấm kia muốn bắt lấy nó.

- Tự tìm chết!

Bùi Văn thấy thế thì nụ cười trên mặt cũng trở nên dữ tợn hơn, tên Chu Nguyên này bị dọa đến ngu rồi hay sao mà nghĩ tiếp một nắm đấm này của gã, cho dù là nham thạch cũng bị nổ tan nát, huống chi Chu Nguyên lại dám dùng tay không mà đỡ lấy? Bộ hắn không sợ tay bị đánh gãy hay sao?

Ầm!

Trong ánh mắt dữ tợn của Bùi Văn, thời điểm nắm đấm gã chứa uy lực hung hãn mạnh mẽ đụng vào tay của Chu Nguyên, khoe miệng của hắn xuất hiện nụ cười đắc ý.

Bất quá, nụ cười này không duy trì được lâu, trong nháy mắt liền sượng lại.

Bởi vì hắn thấy bàn tay Chu Nguyên vươn ra không hề nhúc nhích, mà lực lượng cuồng bạo của gã lại giống như chui vào trong một hắc động, không có gì xảy ra cả.

- Không thể nào?!

Trong lòng Bùi Văn bắt đầu hoảng sợ, sắc mặt gã liền biến đổi, gã cảm giác có gì đó không ổn sắp xảy ra.

Chu Nguyên nhìn thấy sắc mặt đại biến của Bùi Văn, khoe miệng khẽ nhếch lên cười mỉa, hắn bây giờ đã đã thông được nhị mạch, mà tố chất thân thể lại tăng cường hơn rất nhiều, cho dù người đã mở tam mạch cũng không thể sánh được với hắn.

Hắn cảm nắm đấm Bùi Văn chậm rãi dùng sức, sức mạnh này giống như móng vuốt chim ưng vô cùng cứng rắn, đồng thời cũng phát ra lực lượng cường đại, khiến Bùi Văn có cảm giác tay gã sắp bị Chu Nguyên bóp nát.

- Khai tam mạch!

Sắc mặt Bùi Văn trở nên hoảng hốt, gã chợt cắn răng một cái rồi gầm nhẹ.

Cùng lúc này, tam mạch trong cơ thể gã cũng rung động theo, bắt đầu hấp thụ nguyên khí trong trời đất mà tạo thành một cỗ uy lực mạnh mẽ phát ra ngoài.

Có điều, ngay lúc gã muốn thoát khỏi sự kìm chế của Chu Nguyên thì Chu Nguyên đột ngột ra tay, không đúng, nên nói là ra chân. Gã chỉ thấy được chân Chu Nguyên như được gió bao quanh, trên bàn chân lại có tia nguyên khí quán quanh, dùng một tốc độ rất nhanh đạp lên lồng ngực Bùi Văn.

- Lăn đi

Ầm!

Ngay khi âm thanh trầm thấp vang lên, Bùi Văn cảm giác được một cỗ sức mạnh không thể hình dung được vọt về hướng gã, mà luồng sức mạnh kia, cho dù gã có dùng hết nguyên khí khởi động tam mạch cũng không thể ngăn cản được nó tiến tới.

Vì thế, thân thể gã trực tiếp bị đá bay ra khỏi đài luyện võ, nặng nề té ngã trên mặt đất, mà gã cũng phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

Thời khắc này, mọi âm thanh chung quanh đài đều biến mất, biểu tình của tất cả mọi người giống nhau như đúc, bọn họ đều tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn này diễn ra.

Hai người Chu Nguyên Bùi Văn giao thủ quá nhanh, bọn họ chỉ nhìn thấy Bùi Văn vọt về hướng Chu Nguyên, bản thân bọn họ cũng chưa kịp phản ứng lại thì chỉ trong chốc lát, một Bùi Văn hùng hổ xông đến, bị Chu Nguyên trực tiếp dùng một chân đạp bay khỏi đài.

Một cước này có đáng sợ cỡ nào?!

Biểu tình của quần chúng quanh đài khi nhìn về phía Chu Nguyên giống như gặp phải quỷ, căn bản bọn họ thấy rất rõ, Chu Nguyên không có dùng bất kỳ sức mạnh nguyên văn nào hết.

Cho nên có thể chắc chắn được, cú đá kia hoàn toàn là sức mạnh thân thể của Chu Nguyên.

Cơ mà tổ chất thân thể như thế này, người đã mở ra ba mạch không thể sánh bằng sao?!

Vị diện hạ không thể khai mạch của bọn họ từ lúc nào đã mạnh đến mức này rồi?

Tô Ấu Vi dùng tay che đôi môi đỏ mọng, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô tràn ngập vẻ không thể tin được, trước đó cô không hiểu vì sao Chu Nguyên tự tin nắm chắc mười phần như thế, sau khi nhìn thấy một màn này, cô mới hiểu được thì ra Chu Nguyên thực sự giấu tài!

Mà trên đài cao bây giờ, nhóm ba người Tề Nhạc, Lâm Phong, Liễu Khê vốn chờ xem trò hay, nụ cười trên mặt cũng khựng lại, sắc mặt cũng trở nên xanh mét.

Biến hóa như vậy thật sự nằm ngoài dự tính của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Lộ ra uy thế

- Không thể nào?!

Trên mặt Lâm Phong Liễu Khê đều vô cùng khiếp sợ, bọn họ nhìn chăm chú diễn vở đài cách đó không xa, kinh hãi nói:

- Một cước của hắn làm sao có thể đá bay Bùi Văn đã mở ra ba mạch khỏi võ đài?

Khuôn mặt của Tề Nhạc cũng run rẩy, ánh mắt lộ vẻ âm trầm, giọng nói chứa sự âm u nói:

- Xem ra chúng ta đã bị Chu Nguyên lừa gạt rồi, một cước vừa rồi của hắn đã sử dụng nguyên khí, điều này chứng tỏ hắn đã khai mạch rồi!

Con người Lâm Phong và Liễu Khê đồng thời co rụt lại, bọn họ đều biết việc Chu Nguyên không có bát mạch nhưng tại sao chớp mắt một cái lại đột nhiên khai mạch rồi?

Tên Chu Nguyên này giấu mình thật kỹ!

Tề Nhạc hít sâu một hơi, âm trầm nói:

- Chắc hẳn mới khai mạch không lâu, trình độ vốn không cao nhưng Bùi Vân lại lỗ mãng khinh thường không có đề phòng hẳn, ngay cả nguyên thuật cũng không thèm dùng đến cho nên mới bại trận nhanh chóng như thế.

- Ngược lại nếu Bùi Vân có chuẩn bị kỹ lưỡng thì Chu Nguyên không dễ dàng thắng được hẳn.

Nghe Tề Nhạc phân tích mọi thứ xong xuôi, Lâm Phong Liễu Khê cũng bình tĩnh lại, bọn họ đều gật đầu đồng ý với lời TN, Chu Nguyên cố ý ản dấu thực lực làm cho đối thủ mất cảnh giác, hẳn lợi dụng điều này mà giờ thủ đoạn nhằm giành phần thắng.

- Quả nhiên có tâm kế.

Liễu Khê cười mỉa mai nói:

- Có điều thủ đoạn như thế này chỉ có thể dùng được một lần, ở trận tiếp theo, xem hẳn còn có thể đối phó ra sao!

Ngồi bên cạnh, Lâm Phong cũng gật gù, thật ra hẳn muốn để Chu Nguyên bị bêu xấu mất hết mặt mũi trước mặt Tô Ấu Vi, nào ngờ Chu Nguyên lại lật ngược được tình huống, điều này đã thật sự chọc giận hẳn.

Còn Tề Nhạc âm trầm nhìn bóng dáng Chu Nguyên, trong mắt lại lóe lên không biết trong đầu hẳn lại nghĩ ra âm mưu gì.

Cùng lúc đó, trên đài quan sát, Sở Thiên Dương vô cùng kinh ngạc chứng kiến một màn này, trong mắt lộ vẻ kinh nghi bất định:

- Sức mạnh của Chu Nguyên điện hạ sao lại có thể mạnh đến như thế?

Bản thân hẳn biết rất rõ, một tháng trước Chu Nguyên mới mở mạch tu hành mà thôi, trong khi sức mạnh của cú đá kia còn mạnh hơn của người đã mở ra tam mạch!

Suy nghĩ nửa ngày ông cũng nghĩ không ra nguyên do, lúc này ông chỉ có thể âm thầm lắc đầu đồng thời trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra lần này tham gia thi học kỳ Chu Nguyên điện hạ cũng có chút sức mạnh.

Khó trách một tháng trước, điện hạ có nói sẽ thi đấu vào giáp viện, quả thật điện hạ thật sự có bản lĩnh này.

Từ Hồng ngồi bên cạnh Sở Thiên Dương cũng thấy được cảnh Chu Nguyên giành chiến thắng, lão nhú mày một chút nhưng cũng không lên tiếng nói gì. Tuy Chu Nguyên thể hiện sức mạnh làm người khác kinh ngạc nhưng nếu hẳn muốn tiến vào mười thứ hạng đầu, hoàn toàn không thể nên lão không cần thiết phải lo lắng suy nghĩ nhiều.

Dưới ánh mắt sừng sốt của mọi người, sau khi nghe trọng tài phán quyết xong, Chu Nguyên liền nhảy xuống khỏi đài luyện võ đi về phía Tô Ấu Vi.

- Điện hạ giấu kỹ thật đấy!

Tô Ấu Vi nhìn Chu Nguyên, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên một chút nói, nguyên nhân vì ngay cả cô cũng không biết việc Chu Nguyên đã khai mạch, còn làm cho cô lo lắng đề phòng một phen.

Chu Nguyên vội vàng giải thích:

- Việc này không phải do ta luôn cảm thấy tu luyện nên không kịp nói cho cô biết đó sao.

Tô Ấu Vi khẽ hừ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc hỏi:

- Vậy điện hạ mau nói rõ, hiện tại người đã mở được mấy mạch rồi?

- Ta chỉ mở được hai mạch.

Chu Người cười khẽ nói, hẳn cũng không có ý giấu diếm tiếp, dù sao thì qua ngày hôm nay, mọi người đều biết hết rồi.

Tô Ấu Vi nhú mày nghi ngờ nhìn Chu Nguyên nói:

- Ta thấy một cước vừa rồi của điện hạ không phải là thực lực của người mở hai mạch bình thường có thể có được.

Một cú đá kia trực tiếp đá Bùi Vân, người đã mở tam mạch xuống diễn võ đài, vô cùng hung hãn, uy lực này hoàn toàn không thể nào là hai mạch có thể xuất được.

Đối với việc này, Chu Nguyên chỉ bất đắc dĩ cười cười, tố chất thân thể hắn sau khi mở ra hai mạch có thể sánh ngang với người đã mở ra bốn mạch, nếu hắn muốn đá bay Bùi Văn thì không hề khó chút nào, có điều nguyên nhân tại sao thì hắn không thể nói ra được để tránh bản thân hắn rước phải sự chú ý khác thường.

Mà Tô Ấu Vi cũng không dây dưa hỏi kỹ vấn đề này, chẳng qua trong mắt chứa ý cười nói:

- Hiện tại diện hạ đã mở ra hai mạch, hơn nữa người lại có thành tựu ở nguyên văn dẫn đạo, biết đâu người thật sự có thể tiến vào mười thứ hạng đầu.

Chu Nguyên cười gât đầu.

Trong lúc bọn họ trò chuyện thì thi học kỳ vẫn tiếp tục tiến hành, trên đài vẫn không ngừng diễn ra chiến đấu, điều này khiến cho đông đảo thiếu niên thiếu nữ vây xung quanh đài phát ra âm thanh cổ vũ ầm ỹ.

Chẳng mấy chốc cũng đến lượt Tô Ấu Vi thi đấu.

Đối thủ của cô chỉ là tân sinh nhị mạch, mà người này khi nhìn thấy cô thì sắc mặt có chút trắng bệch, dù sao sự chênh lệch thực lực giữa hai người cũng quá lớn.

Vì vậy, trận chiến này không hề có chút hồi hộp, kích động nào cả. Vài hiệp trôi qua thì Tô Ấu Vi đã đánh bại đối thủ, cô nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi diễn võ đài.

Tiếp tục trải qua vài trận, cuối cùng cũng đến phiên Chu Nguyên lên đài.

- Chu Nguyên đấu với Thạch Vũ!

Ngay khi tiếng hô vang lên, người bên trong võ trường đều phóng ánh mắt nhìn sang đây, ở trận trước, cuộc chiến diễn ra quá nhanh cho nên có nhiều người không hiểu được tại sao Chu Nguyên lại thắng được, vì vậy bọn họ cực kỳ tò mò mà theo dõi trận đấu này.

Dưới sự chăm chú của đông đảo ánh nhìn, Chu Nguyên bước lên đài luyện võ nhìn thiếu niên tên Thạch Vũ đang đứng ở phía đối diện, vóc dáng người này có chút cường tráng nhưng toàn thân lại tràn ngập cảnh giác đề phòng Chu Nguyên, có thể thấy hắn học được bài học từ người trước.

- Trận đấu, bắt đầu!

Trọng tài vừa dứt lời thì Thạch Vũ nhanh chóng có động tác:

- Khai tam mạch!

Lúc này, Thạch Vũ đột nhiên bạo phát, nguyên khí ào ào tràn vào cơ thể hắn, thậm chí có thể dùng mắt thường mà nhìn thấy được từng luồng nguyên khí đang quán quanh bên ngoài cơ thể của hắn, một màn này rất có uy thế.

Sau khi Thạch Vũ cảm thấy được lực lượng trong cơ thể bắt đầu khởi động, sự kiêng kỵ trong mắt hắn cũng giảm bớt vài phần, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Chu Nguyên ở đối diện, đột nhiên một khắc sau, lòng bàn chân hắn chợt giẫm mạnh một phát, mạnh mẽ bắn tới chỗ Chu Nguyên.

Ngay lập tức liền đứng trước mặt Chu Nguyên, hắn cong năm ngón tay lại giống như móng vuốt chim ưng mà ở đầu ngón tay, từng luồng nguyên khí quán quanh đầu ngón tay bắt đầu khởi động, vô cùng ác liệt, dường như có thể xé nát cả nham thạch.

Thế tấn công của Thạch Vũ cực kỳ nhanh chóng mạnh mẽ, trong nháy mắt sắp xé rách cổ họng Chu Nguyên mà người sắp bị đánh trúng kia cũng trong chớp mắt đột nhiên bước nghiêng một bước, thân thể hắn bỗng chốc mơ hồ.

Mà thủ trào được nguyên khí quán quanh của Thạch Vũ hạ xuống muốn xé rách cổ họng đối phương nhưng trông mắt hắn đột nhiên khựng lại, hắn cảm giác được một kích vốn có thể đánh trúng nhưng bây giờ lại rơi vào khoảng không.

- Không ổn!

Trong lòng hắn chợt run rẩy.

Bất quá hắn chưa kịp thu trào để phòng ngự thì Chu Nguyên đã nhanh chóng đến gần dùng cánh tay thon dài tung một chưởng xuyên qua phòng ngự của Thạch Vũ mà nhẹ nhàng ấn lên trên lồng ngực hắn, một chưởng đó nhìn qua thật chậm rãi nhẹ nhàng nhưng lại chứa uy lực hết sức kinh người.

Ầm!

Thạch Vũ chỉ kịp dồn nguyên khí phòng hộ lồng ngực. Tiếp sau đó, hắn cảm nhận được một uy lực mạnh mẽ từ lồng ngực truyền đến.

Thân thể của hắn lập tức bị cỗ lực lượng kia đánh bay ra ngoài, vô cùng chặt vật rơi trên đài.

Hắn vội vàng ổn định thân hình muốn tránh khỏi công kích của Chu Nguyên, có điều, khi thân thể hắn dừng lại một chút thì khóe mắt hắn nhìn thấy một bóng dáng như hình với bóng ngay phía sau lưng, dọa hắn hết hồn.

Bản thân hắn cũng không kịp làm ra động tác khác thì đã cảm giác được có một bàn tay đang nắm lấy đỉnh đầu của hắn, trong lòng bàn tay cũng bắt đầu khởi động sức mạnh khiến cơ thể hắn trong nháy mắt cương cứng lại không dám có bất kỳ động tác gì.

Bởi vì hắn biết rõ một khi cổ sức mạnh kia phát động thì đầu hắn cũng bị bóp nát theo.

- Ta chịu thua!

Cả người Thạch Vũ toát mồ hôi lạnh, không chút do dự mà hét lớn.

Sau khi nghe được đối phương chịu thua, Chu Nguyên cũng buông lỏng tay đặt trên đỉnh đầu Thạch Vũ, sau đó hắn liền quét mắt nhìn xung quanh, mà lúc này đây, khắp võ trường lại cực kỳ yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm nhìn kết quả hết sức dứt khoát trên đài.

- Tốt!

Trong nháy mắt, bầu không khí vốn yên tĩnh lại bùng nổ vang dội, tất cả là do Chu Nguyên lộ ra thủ đoạn sắc bén cùng với tốc độ kỳ dị kinh diễm quần chúng xung quanh.

Đây không phải là vị diện hạ không thể khai mạch tu hành trong lời đồn sao?

Trên đài cao cách đấu trường không xa, sắc mặt ba người Tề Nhạc, Lâm Phong và Liễu Khê lại trầm mặc thêm lần nữa, biểu cảm trên mặt không thể nhìn ra được.

- Tốc độ thật nhanh!

Lâm Phong chậm rãi nói, trong mắt hắn lộ vẻ ngưng trọng.

Là người đứng bên ngoài nên bọn họ có thể nhìn thấy rất rõ ràng, Thạch Vũ bại trận là do tốc độ không bằng Chu Nguyên, cho dù hắn (TV) có nhanh chóng thối lui cỡ nào thì Chu Nguyên cứ như phụ cốt chỉthur theo sát phía sau hắn.

Còn Liễu Khê thì khẽ cắn răng, tức giận mắng Thạch Vũ một câu:

- Đúng là đồ phế vật.

Mà Tề Nhạc lại không thay đổi sắc mặt, tay hắn vuốt nhẹ trên lan can, dùng âm thanh lạnh lẽo nói:

- Tổ chất thân thể hắn rất mạnh có thể sánh ngang với tổ chất thân thể của người đã mở bốn mạch.

Khi hắn chuyển hướng nhìn Lâm Phong đứng bên cạnh, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều:

- Hiện tại người mở ba mạch không phải là đối thủ của hắn, xem ra ta chỉ có thể trông cậy vào người.

Trong mắt Lâm Phong cũng xuất hiện hàn ý, hắn khinh thường vuốt tóc, nói:

- Người cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không cho hắn vượt qua mà ta cũng sẽ cho hắn thấy, thực lực chân chính của bốn mạch mạnh đến mức nào!

Sở Thiên Dương ngồi xem võ trường cũng vô cùng bất ngờ, ông lầm bầm tự nói:

- Tổ chất thân thể như thế này có thể so sánh với bốn mạch nhưng mà nguyên khí xao động cũng không mạnh như bốn mạch, thật sự kỳ lạ...

Cùng lúc này, Chu Nguyên đã rời khỏi đài thí luyện, hắn cảm giác được những ánh mắt xung quanh bây giờ so với quá khứ thì có chút kinh ngạc lẫn sợ hãi, việc sợ hãi không phải vì thân phận của hắn mà nguyên nhân chính là do hắn bày ra thực lực của bản thân.

Trong thế giới lấy việc tu hành làm chính thì người không thể khai mạch tu hành, cho dù Chu Nguyên có thân phận diện hạ đi chăng nữa, người khác cũng chỉ thương hại hắn mà thôi.

Bản thân hắn không thích loại ánh mắt này cho nên hắn rất cố chấp với việc tu luyện nguyên khí.

Nhưng mà đến hôm nay thì không còn sự thương hại trong ánh mắt bọn họ khi nhìn Chu Nguyên nữa.

- Diện hạ thật lợi hại nha.

Tô Ấu Vi đi tới bên cạnh Chu Nguyên, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng tràn đầy khiếp sợ, bản thân cô là người đã mở ra tứ mạch cho nên một màn trên võ đài cô cũng nhìn thấy rất rõ, thể tấn công của Chu Nguyên rất sắc bén, đặc biệt là tốc độ của hắn, ngay cả cô cũng không dám khinh thường.

Chu Nguyên chỉ cười khẽ rồi quay đầu nhìn về phía đài cao hướng cách đó không xa, cùng lúc đó Tề Nhạc cũng nhìn lại, tầm mắt hai người chạm vào nhau, bọn họ đều nhìn ra được hàn ý trong mắt đối phương.

Ánh mắt Tề Nhạc lạnh lẽo nhìn Chu Nguyên chăm chăm, hần chột nhếch miệng cười một tiếng để lộ hàm răng trắng, sau đó lại vươn bàn tay hướng về phía Chu Nguyên rồi lại làm một động tác cắt cổ họng tràn đầy khiêu khích.

Thấy động tác đầy tính khiêu khích của Tề Nhạc, Chu Nguyên cười một tiếng rồi nói thầm.

- Cho người nhảy nhót thêm một lúc, chờ đến cuối năm diễn ra thi đua giữa các phủ, xem ta đánh chết người thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chiến Lâm Phong

Bên trong diễn võ trường, khí thế sục sôi, những trận kịch chiến trên các võ đài san sát nhau thỉnh thoảng lại khiến cho các thiếu nữ hét to hoan hô, thanh âm vang dội đình tai nhức óc, không khí vô cùng cuồng nhiệt.

Thời gian dần trôi qua, càng ngày càng có nhiều tân sinh bị loại, bất quá những học viên còn sót lại thì càng lúc càng tinh nhuệ, những trận chiến diễn ra tiếp theo cũng càng phần khích hơn.

Trong quãng thời gian tiếp theo, Chu Nguyên lại đánh thêm hai trận, kết quả chẳng có gì làm bất ngờ, những tên đối thủ đã mở ba mạch kia đều thua trong tay hắn.

Cho nên, hắn cũng leo vào trong hai mươi thứ hạng đầu.

Trước một diễn võ đài, Chu Nguyên nhìn lên trên, nơi đó có hai bóng người đang hăng hái quần nhau, nguyên khí bao quanh thân thể của bọn họ, mỗi lần quyền cước giao nhau thì đều khiến không khí phát ra tiếng nổ lớn chói tai.

Người trên đài chính là Tô Ấu Vi, đối thủ của cô cũng là một kẻ đã đã thông được bốn mạch.

Chỉ cần thắng được trận này thì Tô Ấu Vi có thể trực tiếp bước vào mười hạng đầu, giành được tư cách tiến vào giáp viện.

Bóng dáng xinh đẹp của Tô Ấu Vi chuyển động nhịp nhàng, nhanh chóng, giống như tơ liễu rủ trong gió, đối thủ của cô cũng là một thiếu niên cường tráng, thể công đại khai đại hợp, cực kỳ bá đạo, giống như một con vượn hung mãnh.

Đối mặt với sự hung hãn của đối thủ, Tô Ấu Vi cũng không chọi cứng, mà còn nương theo lực quyền chương của đối phương, né tránh cực kỳ linh hoạt.

Cứ dây dưa như thế hồi lâu, thể công hung ác của thiếu niên kia rốt cuộc cũng đuối xuống, đôi mắt của Tô Ấu Vi lóe lên, thay đổi chiến lược, bóng dáng xinh đẹp đột nhiên áp sát đến chỗ đối phương.

Thế nhưng lúc này, trong mắt của tên thiếu niên cường tráng kia lóe lên tinh quang, khí thế vốn đang xui xuống đột nhiên lại tăng vọt, hắn hét lớn một tiếng, thiết quyền mang theo nguyên khí cùng với lực lượng kinh người trực tiếp đánh thật mạnh về phía Tô Ấu Vi, tạo thành tiếng nổ vang rất khê.

Quyền phong sắc bén ập vào mặt khiến cho mái tóc đen dài của Tô Ấu Vi bay phấp phới, nhưng trong đôi mắt của cô lại không hề có vẻ kinh hoàng nào, hai ngón tay chia ra như một thanh lợi kiếm đâm thật mạnh, đâm lên lồng ngực của tên thiếu niên kia trước hắn một bước.

Quyền phong đột nhiên khựng lại, thiếu niên kia mở to hai mắt, thân thể run lên, mặt mày đỏ gay, cắn răng nói:

- Cô cư nhiên đã luyện thành phá ngọc chỉ rồi?

Tô Ấu Vi cười khê, vươn ngọc thủ đẩy nhẹ một cái, thân thể của thiếu niên cường tráng kia lập tức ngã xuống, lúc này mọi người mới thấy rõ trên ngón tay thon dài của Tô Ấu Vi đúng là có xuất hiện màu sắc sáng trong như ngọc, trong trẻo lại sáng lấp lánh, nhưng tỏa ra một cỗ hàn khí sắc bén.

Mọi người đang đứng vây xem xung quanh diễn võ đài đều ồ lên dữ dội.

- Đó chính là phá ngọc chỉ sao? Nguyên thuật trung phẩm, nghe nói tu luyện nguyên thuật này không dễ đâu, không ngờ Tô Ấu Vi lại có thể luyện thành.

- Loại nguyên thuật này lấy điểm phá diện, lực sát thương rất mạnh, thế tấn công dữ dội của Triệu Phong cũng vì lộ ra sơ hở, bị nhất chỉ đánh bại.

- Lợi hại thật đấy, không hổ là thiên tài khai mạch nhanh nhất của Đại Chu Phủ chúng ta.

- ...

Rất nhiều thiếu niên đều cảm thán liên hồi, ánh mắt nhìn về phía Tô Ấu Vi lại càng nóng bỏng, bên trong còn mang theo vẻ ái mộ sâu sắc.

Trong vô số ánh mắt nóng rực của người vây xem, Tô Ấu Vi đi xuống diễn võ đài, trực tiếp đi về phía Chu Nguyên, bộ dạng mỉm cười xinh xắn động lòng người, không có chút sát phạt lẫn quyết đoán nào như khi giao thủ với người khác.

- Sao hả?

Tô Ấu Vi khẽ héch cằm lên, giống như một đứa trẻ đang khoe khoang về viên kẹo của mình.

- Lợi hại lắm, uy lực của phá ngọc chỉ kia tương đối kinh người, cho dù là thân thể của người đã mở được bốn mạch cũng không thể đỡ nổi.

Chu Nguyên khen ngợi từ tận đáy lòng, uy lực của nhất chỉ khí này mà roi trên người hắn thì chắc là hắn cũng ăn không tiêu.

Được Chu Nguyên khen ngợi, đôi môi đỏ mọng của Tô Ấu Vi cũng khẽ cong lên, đang định nói chuyện thì trên diễn võ đài cách đó không xa đột nhiên vang lên tiếng quát thật to của trọng tài.

- Chu Nguyên, Lâm Phong!

Tiếng quát này vừa mới vang lên thì khắp diễn võ trường đang sôi trào đột nhiên trở nên tĩnh lặng, sau đó đột nhiên bùng nổ kinh người, gần như tất cả mọi người đều đổ ụa về phía diễn võ đài bên này.

Sau khi Chu Nguyên giành được mấy trận thắng liên tiếp xong thì đã trở thành một thót hắc mã sáng chói nhất trong kỳ thi lần này, thế nhưng lần này, đối thủ mà hắn gặp phải cư nhiên lại là Lâm Phong!

Lâm Phong này có tiếng tăm khá vang dội trong số người mới, nghe nói hắn là người có hy vọng giành được hạng nhất của kỳ thi lần này.

Trong số những tân sinh lần này, thực lực của Lâm Phong hiển nhiên cũng vào hàng đầu.

Trận chiến này, rốt cuộc là Chu Nguyên giành được chiến thắng sau cùng, hay là bị Lâm Phong ngăn cản lại đây? Tất cả mọi người đều rất tò mò về kết quả sau cùng.

Gương mặt của Tô Ấu Vi lúc này cũng biến sắc, rõ ràng cô cũng không thể ngờ Chu Nguyên lại gặp phải Lâm Phong, phải biết rằng dù là cô mà gặp phải Lâm Phong, e là cũng phải ác chiến một trận, huống hồ gì là người mới chỉ mở được hai mạch như Chu Nguyên?

Chu Nguyên khẽ nhắm hai mắt, hắn ngẩng đầu nhìn về phía đài cao ở cách đó không xa, Tề Nhạc ngồi đó đang mỉm cười với hắn, sau đó lại giơ tay vỗ lên vai của Lâm Phong đứng bên cạnh.

Lâm Phong cũng nhìn về phía Chu Nguyên, gương mặt lạnh tanh, nhưng sâu bên trong ánh mắt lại xuất hiện vẻ lạnh lẽo xen lẫn khinh thường.

Lâm Phong cười nói gì đó với Tề Nhạc, sau đó mũi chân điểm nhẹ một cái, thân hình lướt ra, đáp xuống diễn võ đài, tư thái vô cùng tiêu sái khiến cho vô số người hét to ủng hộ.

Liễu Khê nhìn thấy cảnh này thì cũng nhếch môi cười lạnh, nói:

- Lần này ta xem hắn thắng thế nào được!

Tề Nhạc cũng mỉm cười gật đầu, thực lực của Lâm Phong xem như hàng đầu trong số những người đã mở được bốn mạch, muốn đối phó với một tên như Chu Nguyên thì chắc không phải chuyện khó khăn gì.

Trên đài quan sát, Sở Phi Dương nhìn thấy Chu Nguyên gặp phải Lâm Phong thì cũng nhú chặt mày, trong mắt chọt lóe hàn quang, hắn gọi một thị vệ tới, thần nhiên nói:

- Sau ngày hôm nay, đuổi người chủ trì kì thi lần này ra khỏi Đại Chu Phủ.

Lúc trước hắn thấy Chu Nguyên liên tục gặp phải những đối thủ lợi hại thì đã lấy làm lạ, bây giờ lại đụng phải Lâm Phong thì biết rõ nhất định là có chuyện mờ ám, trong lòng tức giận vô cùng, những kẻ này dám nhắm vào Chu Nguyên ngay trước mặt hắn một cách trắng trợn như thế.

Từ Hồng ngồi bên cạnh thấy thế thì chọt nói:

- Phủ chủ làm thế liệu có quá đáng lắm không?

Sở Phi Dương cười lạnh nói:

- Các ngươi đã làm chuyện gì thì tự mình hiểu rõ, còn nữa, bây giờ ta vẫn là phủ chủ, còn chưa đến phiên ngươi lên tiếng dạy ta phải làm gì.

Trong mắt Từ Hồng lóe lên vẻ tức giận, nhưng cuối cùng hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, tuy rằng Tề Nhạc đã đề lộ một số kẻ đã về phe Tề Vương phủ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Trong vô số ánh mắt tiếc nuối của những người vây xem, Chu Nguyên cũng bước lên diễn võ đài.

Lâm Phong chấp tay đứng đó, bộ dạng cao ngất anh tuấn, hần nhìn về phía Chu Nguyên, cười cợt:

- Điện hạ đúng là khiến cho người ta bất ngờ thật đấy, thế mà có thể đi thẳng đến lúc này.

Chu Nguyên nhìn Lâm Phong một cái, nói với vẻ thần nhiên:

- Đợi lát nữa ngươi sẽ còn kinh ngạc hơn nữa.

Lâm Phong cười lạnh một tiếng, thần nhiên nói:

- Vậy thì ta xin chờ xem.

Lời nói của hai người đối chọi gay gắt, hỏa quang bay ra bốn phía.

- Bắt đầu tử thí!

Trên diễn võ đài vang lên tiếng quát to của trọng tài, cắt đứt hai người.

Chu Nguyên và Lâm Phong đứng đối mặt trên diễn võ đài, trong mắt lóe lên hàn quang.

Phanh!

Sau một khắc, thân ảnh của Lâm Phong và Chu Nguyên cơ hồ bắn mạnh ra cùng một lúc.

Bàn chân của Lâm Phong giẫm mạnh xuống, thân hình bay vọt lên không, bàn chân xoẹt một tiếng xé rách không khí, mang theo lực đạo kinh người đánh thật mạnh về phía đầu của Chu Nguyên.

Một cước này mà hạ xuống thì dù là nham thạch cũng sẽ bị đá nát.

Chu Nguyên quét ngang cánh tay, đỡ lấy bàn chân đang đánh tới, lực lượng mạnh mẽ khiến cho cánh tay của hắn chấn động thật mạnh, cánh tay còn lại thì siết chặt thành quyền, đâm thẳng ra về phía ngực của Lâm Phong.

Bốp!

Lâm Phong đang ở giữa không trung đột nhiên xoay tròn một cái, năm ngón tay hợp lại thành chưởng, đánh một chưởng đối bình với quyền đầu của Chu Nguyên.

ầm ầm ầm!

Chỉ hơn mười giây ngắn ngủi mà hai người bọn họ đã giao thủ hơn mười hiệp với tốc độ cực nhanh, mỗi chiêu đều cực kỳ sắc bén, người bên ngoài đứng xem đều cảm thấy kinh tâm động phách.

Trên diễn võ đài, gió lốc quét ngang cuốn theo bụi bặm, thân thể của Chu Nguyên và Lâm Phong đều chấn động, liên tục lùi về sau.

Bên dưới cũng ồ lên từng trận, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Chu Nguyên đều khác hẳn lúc trước, khi này hai người bọn họ giao thủ không hề dùng đến nguyên khí mà hoàn toàn chỉ dựa vào tố chất thân thể của mình.

Nhưng mà tố chất thân thể của người đã mở được bốn mạch như Lâm Phong thế mà chẳng chiếm được chút ưu thế nào trước mặt Chu Nguyên.

Điều này khiến cho bọn họ cảm thấy khiếp sợ, có nghĩ mãi cũng không rõ vì sao tố chất thân thể của Chu Nguyên lại có thể mạnh mẽ tới mức này.

Dưới đài xôn xao lại khiến cho sắc mặt của Lâm Phong trở nên khó coi hơn, lúc này hàn quang trong mắt của hắn lại càng sâu hơn, hần hít sâu một hơi, đã không muốn giữ lại chút nào nữa:

- Khai tứ mạch!

Ngay khi Lâm Phong quát lên thì nguyên khí trong thiên địa lập tức kéo đến vù vù, trực tiếp ủa vào trong cơ thể của Lâm Phong.

Nháy mắt đã có vô số nguyên khí quang lưu quán quanh khắp người Lâm Phong, gạch đá dưới chân lúc này cũng nứt vỡ từng đường, thanh thế vô cùng to lớn.

Phanh!

Lâm Phong giẫm mạnh chân, gạch đá vỡ ra, tốc độ của hắn cũng tăng vọt, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Chu Nguyên, chưởng phong ầm ầm ập về phía Chu Nguyên.

Kinh phong sắc bén đập vào mặt, cũng khiến cho trông lòng Chu Nguyên khẽ run lên, Lâm Phong này có thể đứng hàng số một số hai trong số tân sinh,

thực lực quả nhiên không kém.

Chu Nguyên nghiêng người, dùng long bộ, thân hình trở nên mơ hồ.

Chưởng phong của Lâm Phong xẹt qua, nhưng cũng chỉ quét ngang trước ngực của Chu Nguyên.

- Thân pháp thật quý dị!

Đồng tử của Lâm Phong co rút lại, lúc trước hắn nhìn qua chỉ biết là thân pháp của Chu Nguyên hơi quý dị, lúc thân hình trở nên mờ ảo thì giống như tấn công cỡ nào cũng thất bại.

- Nguyên thuật trung phẩm, ngu ma đập!

Trong mắt Lâm Phong lóe lên một tia tinh quang, bàn chân đột nhiên đập xuống, gạch đá bên dưới đột nhiên vỡ nát, một cỗ sóng trùng kích mắt thường có thể nhìn thấy lan ra.

Sóng trùng kích quét ngang, phạm vi tấn công lan ra thế này, dù thân pháp của Chu Nguyên có tinh diệu hơn nữa thì cũng bị ảnh hưởng, lúc này thân hình hơi run lên, bị khựng lại một thoáng.

- Lăn xuống dưới cho ta!

Nắm lấy sơ hở này, Lâm Phong hét lớn một tiếng, năm ngón tay co lại thành quyền, giống như một con sư tử nổi giận, đâm thẳng một quyền về phía lồng ngực của Chu Nguyên.

Kinh phòng ập tới dữ dội, Chu Nguyên cũng không dám chậm trễ, đập chân xuống thật mạnh:

- Khai nhị mạch!

Nguyên khí trong thiên địa lúc này cũng ào ào ulla vào trong thân thể của Chu Nguyên, từng đạo nguyên khí quang lưu xuất hiện bên ngoài thân thể.

Chu Nguyên giơ hai tay lên, tạo thành tư thái phòng ngự.

Bình!

Nắm đấm của Lâm Phong đánh lên hai tay của Chu Nguyên, lực lượng cường hãn ulla ra, bàn chân của Chu Nguyên run lên, thân thể lùi lại, mãi cho đến lúc sát mép của diễn võ đài mới khựng lại được.

Dưới đài lập tức phát ra vô số tiếng kinh hô, Tô Áu Vi cũng giơ tay che miệng lại, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

- Đúng là cứng đầu.

Lâm Phong cười lạnh nói.

Chu Nguyên lắc nhẹ hai cánh tay đang chết lạng của mình, nói:

- Đúng là lợi hại.

Nếu như không phải lúc này hắn trụ vững, thì cỗ lực lượng bộc phát ra khi đó e là có thể đánh cho hắn chật vật rơi thẳng xuống đài.

- Lần sau, nguoi nhất định phải xuống đài!

Lâm Phong lạnh giọng nói.

Chu Nguyên nhắm chặt hai mắt, hắn nhìn chăm chăm vào Lâm Phong, thân sắc trong mắt dần trở nên sắc bén hơn, hắn bước ra một bước, hơi khom người, giống như một con sư hổ triệt để bạo phát, muốn nhào tới cắn xé con mồi.

Một cỗ khí tức nguy hiểm phát ra từ trên người Chu Nguyên, hắn chợt cười với Lâm Phong, lộ ra hàm răng trắng hếu khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

- Ta cảm thấy nguoi không còn cơ hội nào nữa đâu!

Trong nháy mắt khi hắn dứt lời thì thân hình của Chu Nguyên chợt lao ra thật nhanh!

Hắn bắt đầu toàn lực phản kích rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Xu thế quật khởi

Bốp!

Ngay trong chớp mắt khi Chu Nguyên vừa dứt lời thì thân ảnh của hắn đã lao vút ra như một con báo săn, nguyên khí quang lưu quán quanh bên ngoài thân thể của hắn, khiến cho lực lượng, tốc độ của bản thân hắn đều tăng vọt lên.

Khí thế cực kỳ hung mãnh!

- Muốn tìm chết à!

Lâm Phong nhìn thấy Chu Nguyên bắt đầu phản kích trong mắt lóe lên hàn ý, đầu gối hắn cũng là kẻ đã mở được bốn mạch, Chu Nguyên làm như thế thật giống như chẳng xem kẻ đã mở bốn mạch như hắn ra gì.

- Nếu như ngươi đã tự tin đến thế thì ta sẽ triệt để phá hủy lòng tin của ngươi ở trước mặt mọi người!

Lâm Phong siết chặt năm ngón tay, nguyên khí quang lưu trên người hắn cũng hiện ra, quần áo bay phấp phoi, huyết nhục bên dưới làn da chấn động, lực lượng bùng nổ nhanh chóng ngưng tụ lại.

Một cỗ khí thế cuồng hoành bộc phát ra từ trong cơ thể của Chu Nguyên, thực lực của một kẻ đã mở được bốn mạch lúc này cũng được triển lộ vô cùng rõ ràng.

Từ cỗ khí thế mà Lâm Phong phát ra, tất cả mọi người dưới đài cảm giác được xong đều khẽ biến sắc, thậm chí ngay cả ánh mắt của Tô Ấu Vi cũng trở nên ngưng trọng hơn, cô siết chặt nắm đấm, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng khôn nguôi.

Thực lực của tên Lâm Phong này có thể xem như đứng đầu trong số những người đã mở được bốn mạch.

Chu Nguyên đương nhiên cũng cảm nhận được cỗ khí thế kia, nhưng hắn không hề có ý muốn rút lui, ngược lại còn giẫm chân xuống thật mạnh, nơi bàn chân để lộ ra ngoài còn phát ra quang mang của nguyên văn.

- Là khinh thân văn!

Nháy mắt, tốc độ của hắn lại tăng vọt thêm một phần.

- Thiết phu văn!

ở trên hai cánh tay của hắn, làn da phát ra hắc quang giống như biến thành sắc thép.

- Man ngư văn!

Bà vai của Chu Nguyên cũng run lên, ần ần còn vang lên thanh âm của man ngư, mang tới lực lượng khổng lồ.

ba đạo nguyên văn đồng thời bị thôi động, trực tiếp khuếch đại khí thế của Chu Nguyên, bộ dạng khí thế hung hăng kia, khiến cho tất cả mọi người đều biết, Chu Nguyên sẽ phản kích sắc bén nhường nào.

Điều này khiến cho vô số thiếu niên thiếu nữ đứng dưới diễn võ đài đều giật mình kêu to.

nhưng trên đài cao, Tề Nhạc và thiếu nữ Liễu Khê kia nhìn thấy cảnh này thì khóe miệng cũng chỉ nhếch lên đầy châm chọc.

Tề Nhạc đan mười ngón tay vào nhau, nhìn Chu Nguyên đang hùng hổ lao về phía Lâm Phong, nói về mĩa mai:

- Xem ra vị diện hạ này của chúng ta không biết sở trường của Lâm Phong không phải tấn công mà là phòng ngự...

- Trong số những kẻ đã mở bốn mạch, không ai có thể phá vỡ được phòng ngự của Lâm Phong.

- Cho nên, đòn tấn công của hắn càng sắc bén thì lát nữa sẽ càng chặt vật, ha ha, ta thật sự chờ mong cảnh đó.

Trong vô số ánh mắt hồi hộp của bao người, Chu Nguyên và Lâm Phong đã gần trong gang tấc, mà khóe miệng của Lâm Phong lúc này cũng hơi nhếch lên, sau đó hắn chột bước ra nửa bước, thân thể hơi nghiêng.

- Nguyên thuật trung phẩm, thiết ma bích!

Lâm Phong đột nhiên há miệng hét lên thật to, chỉ thấy nguyên khí quang lưu bên ngoài thân thể của hắn kêu lên ù ù, cuối cùng ần ần tạo thành một vầng sáng màu đen.

Tuy rằng vàng sáng kia vô cùng mỏng manh, nhưng màu sắc sậm đen lại phát ra một loại kiên cố như không thể phá hủy.

Tô Ấu Vi đang đứng bên dưới diễn võ đài, nhìn về phía vàng sáng xuất hiện bên ngoài thân thể của Lâm Phong thì gương mặt lập tức biến sắc, bởi vì cô biết rõ, thiết ma bích này có thể xem như đứng đầu trong số nguyên thuật trung phẩm, nó không chỉ có được lực phòng ngự cực mạnh, thậm chí còn có thể bắn ngược một phần công kích.

Cho nên nói, nếu như không thể phá hủy được nó trong nháy mắt thì công kích càng sắc bén đến đâu, người tấn công sẽ phải chịu lực phản phệ sắc bén như rồng ấy.

Mà dù là Tô Ấu Vi cô cũng không có lòng tin tuyệt đối rằng mình có thể phá hủy được thiết ma bích này trong nháy mắt.

- Để người thua bởi vì công kích của chính bản thân mình, Chu Nguyên điện hạ, sự chật vật của người sau này sẽ lan truyền ra khắp Đại Chu Phủ.

Lâm Phong nhìn Chu Nguyên đang đến ngày một gần hơn, nụ cười khinh khinh bên môi lại sâu thêm một phần.

Trong ánh nhìn của vô số người, Chu Nguyên cũng có thể nhìn thấy vàng sáng màu đen xuất hiện bên ngoài cơ thể của Lâm Phong, lực lượng đang di chuyển bên trên nó cũng khiến cho hân hơi nhướng mày.

- Hóa ra là ý vào có cái mai rùa đen này. ...

Chu Nguyên cười lạnh, trong mắt lóe lên vẻ sắc bén:

- Nếu như người đã có lòng tin vào cái mai rùa đen này như thế thì ta đây lại càng muốn phá vỡ nó cho người xem!

Thân ảnh của hân bắn mạnh ra, trực tiếp xuất ngay trước mặt Lâm Phong, trong nháy mắt tiếp theo, hân hít sâu một hơi, tất cả mọi người đều nhìn thấy ở yết hầu của hân cư nhiên xuất hiện quang văn.

- Vẫn còn nguyên văn?

Lâm Phong thấy thế thì đồng tử lập tức co rút lại.

Grào!

Ngay tại lúc hân giật mình kinh ngạc thì Chu Nguyên đột nhiên há to miệng, một tiếng hô gầm đinh tai nhức óc vang lên, tạo thành sóng âm cuốn phăng mọi thứ.

- Nguyên văn nhất phẩm, hồ khiếu văn!

Tiếng hô gầm vang dội, tất cả mọi người đang vây xem ở bên cạnh diễn võ đài đều vội vàng giơ tay lên che lỗ tai lại, chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể bốc lên, ai nấy đều hoảng sợ biến sắc, loại nguyên văn có uy lực cỡ này không phải là nguyên văn nhập môn!

Người bên ngoài đứng xem thôi mà cũng bị trùng kích, Lâm Phong đứng mũi chịu sào lập tức bị tiếng hô gầm khiến cho choáng váng, vàng sáng bao bọc bên ngoài thân thể rung lên thật mạnh, phát ra từng vòng gợn sóng dữ dội, ầm ầm như sắp không trụ được nữa.

Cũng chính tại lúc này, Chu Nguyên tiếp cận Lâm Phong, năm ngón tay của hân khép chặt, sau đó dùng một loại tư thái vô cùng nặng nề vung tay ra, không khí giống như cũng bị một quyền này đánh vỡ.

- Long bị thủ, toái sơn!

Nguyên khí quán quanh trên quyền đầu, đánh mạnh lên vàng sáng màu đen kia.

Oanh!

Vàng sáng chấn động dữ dội, rung động khuếch tán rộng ra, lúc này Lâm Phong rốt cuộc cũng khôi phục lại từ trong âm ba khi nãy, sắc mặt cũng biến đổi, bởi vì hân đã nhận ra được có một cỗ lực lượng khủng bố đang ập xuống.

Khởi nguồn của cỗ lực lượng đó đương nhiên chính là quyền đầu của Chu Nguyên.

- Sao lực lượng của hân lại có thể đáng sợ như thế?!

Trong lòng Lâm Phong chấn động, mắt lộ vẻ kinh ngạc lẫn sợ hãi.

- Phá cho ta!

Tiếng quát to của Chu Nguyên lúc này cũng vang lên hùng hồn.

Ầm!

Ngay trong nháy mắt khi hấn dứt lời thì tất cả mọi người đều kinh hãi, họ nhìn thấy vầng sáng màu đen bao vây quanh người Lâm Phong lúc này cũng vỡ tan.

- Ta nhận. . .

Lâm Phong kinh hãi gần chết, vội vàng cất lời.

Bất quá, Chu Nguyên không đợi hấn nói xong, một quyền ẩn chứa toàn bộ lực lượng đã nện thẳng lên lồng ngực của Lâm Phong.

Phụt!

Lâm Phong phun ra một búng máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài trong ánh mắt khiếp sợ của biết bao người, bay qua vài diễn võ đài khác, sau cùng mới nện thật mạnh xuống đất, kéo lê thành một đường thật dài, hôn mê ngay tại chỗ.

Lâm Phong rơi xuống đất, toàn bộ diễn võ trường đều lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng này, thậm chí ngay cả Tô Ấu Vi cũng giờ hai tay che kín miệng, đôi mắt kinh ngạc mở to.

- Sao có thể như thế. . .

Tất cả mọi người đều thì thào tự hỏi, gương mặt không dám tin, lúc này bọn họ còn đang cảm thán về phòng ngự cường hãn của Lâm Phong, nhưng một khắc sau thì thiết ma bích không thể phá hủy kia lại bị Chu Nguyên dùng một quyền đánh nát. . .

Lực lượng này phải mạnh đến cỡ nào chứ?

Đây là chuyện mà một người mới mở hai mạch có thể làm được sao?

- Hay lắm!

Trên đài quan sát, Sở Phi Dương hét to một tiếng, đứng bật dậy, mắt lóe ra tinh quang, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc xen lẫn kích động, lực lượng của một quyền khi nãy do Chu Nguyên đánh ra tuyệt đối không phải thứ mà một người chỉ mở hai mạch có thể thi triển ra được.

Xem ra, vị diện hạ này của bọn họ rốt cuộc cũng đã bắt đầu để lộ tài năng sau bao nhiêu năm yên lặng rồi, điều này quả thật đúng là việc vui bằng trời đối với Đại Chu bọn họ.

Ở phía bên kia, gương mặt của Từ Hồng cũng run rẩy, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Chu Nguyên với vẻ không dám tin.

Trên đài cao, nụ cười trên gương mặt của Tề Nhạc và Liễu Khê cũng cứng ngắc.

Răng rắc.

Tay Tề Nhạc dùng sức siết chặt, lan can trong tay bị hấn bóp nát, gương mặt anh tuấn lúc này cũng đầy vẻ âm trầm lẫn xanh mét.

- Sao hấn có thể phá vỡ được thiết ma bích của Lâm Phong chứ?

Gương mặt của Liễu Khê cũng trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thiết ma bích của Lâm Phong, người đã mở bốn mạch cũng không ai có thể phá vỡ được, nhưng lúc này lại bị một người mới chỉ mở được hai mạch như Chu Nguyên đánh vỡ, khiến cho người ta cảm thấy rung động dữ dội.

Đây chính là vị phé diện hạ mà bọn họ vẫn biết đấy sao?

Tề Nhạc nhìn chằm chằm vào thân ảnh của vị thiếu niên đang đứng trên diễn võ đài ở phía xa kia, sát ý trong mắt lóe lên, lúc trước hấn vẫn luôn xem Chu Nguyên như một trò cười, nhưng lúc này, hấn thật sự đã cảm nhận được một chút uy hiếp rồi.

Tề Nhạc siết chặt bàn tay, phát ra tiếng vang rắc rắc, hấn nheo mắt lại, khàn giọng nói:

- Chẳng lẽ phé long của Chu gia thật sự đã dục hòa trùng sinh à?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Kết thúc kỳ thi

Toàn bộ diễn võ trường im lặng hồi lâu, rốt cuộc cũng bị tiếng hoan hô đình tai nhức óc đánh vỡ, rất nhiều thiếu niên thiếu nữ đều nhìn về phía thân ảnh của thiếu niên gây yếu kia với vẻ cuồng nhiệt, không ai có thể ngờ tới, vị diện hạ lúc kia còn bị đồn là không thể nào khai mạch tu hành này, hôm nay cư nhiên lại có biểu hiện xuất sắc hết như kỳ tích như thế...

Lúc này bọn họ đều cho rằng lúc trước Chu Nguyên chỉ đang giấu tài mà thôi.

Nghe thấy vô số tiếng ủng hộ vang dội bên dưới, Chu Nguyên chỉ mỉm cười, quay sang ôm quyền với mọi người, sau đó đi xuống khỏi diễn võ đài, đi về phía Tô Áu Vi.

Hắn thấy Tô Áu Vi đang nhìn mình chằm chằm không chớp lấy một cái thì bật cười hỏi:

- Sao thế? Bị mị lực của ta chinh phục rồi à?

Gương mặt của Tô Áu Vi đỏ bừng lên, khẽ gất gọng hừ một cái, sau đó nói:

- Ngươi biết giấu tài thật đấy.

Khi này cô nhìn thấy Chu Nguyên phải đánh với Lâm Phong thì lo lắng đủ đường, nhưng nào ngờ Chu Nguyên vẫn còn ẩn giấu nhiều thủ đoạn kinh người như thế, ngay cả Lâm Phong cũng bại trong tay của hắn.

- Ngay cả Lâm Phong cũng không phải đối thủ của ngươi, xem ra ngươi sẽ đứng đầu trong số tân sinh lần này rồi.

Chu Nguyên nghe thấy thế chỉ cười cười không nói gì, hắn không có hứng thú với cái danh hiệu đệ nhất này lắm, lần này sở dĩ hắn ra tay hoàn toàn là vì hắn muốn vào giáp viện, giúp đỡ Sở phủ chủ giữ vững vị trí.

Dù sao thì Đại Chu Phủ này cực kỳ quan trọng đối với hoàng thất Đại Chu bọn họ.

Hắn vốn chỉ định vào được mười thứ hạng đầu mà thôi, bây giờ đã đạt được mục tiêu này, cho nên mấy trận tỉ thí tiếp theo hắn cũng không hứng thú gì, dù sao ngay cả Lâm Phong cũng đã bại trên tay hắn, những trận đấu tiếp theo đương nhiên cũng không có gì đáng lo.

Trong lòng Chu Nguyên suy nghĩ một lúc, chợt ngẩng đầu nhìn về phía đài cao cách đó không xa, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt cực kỳ âm trầm của Tề Nhạc, lúc này Chu Nguyên cũng mỉm cười với hắn.

Thấy Chu Nguyên mỉm cười như thế, sắc mặt của Tề Nhạc lại càng khó coi hơn, bàn tay dùng sức, lan can lại bị bóp nát lần nữa, hôm nay hắn đã tốn rất nhiều công sức chỉ vì muốn để cho Chu Nguyên mất mặt, nhưng nào ngờ lại thành giúp cho thanh danh của Chu Nguyên được đề cao, chuyện này khiến cho hắn cực kỳ tức giận.

- Đúng là kẻ vênh váo đắc ý, hắn cho rằng mình có thể đánh bại được Lâm Phong thì có thể làm mưa làm gió ở Đại Chu Phủ này hay sao?!

Liễu Khê đứng bên cạnh cũng nghiêng răng ken két, oán hận nói.

Cô ta và Liễu gia của cô ta đều đã về phe của Tề Vương phủ, bây giờ nhìn thấy Tề Nhạc bị sỉ nhục như thế, đương nhiên cũng sẽ chán ghét Chu Nguyên.

- Kỳ thi này không quan trọng, dù hắn có giành được hạng nhất thì cũng không sao hết, đưa vào các viện thi cũng chỉ có thể xếp vào hàng trung đẳng, chẳng lẽ hắn không biết cho dù là Lâm Phong, ở trước mặt của ngươi cũng không có gan ra tay à?

Liễu Khê liếc Chu Nguyên với vẻ khinh thường, sau đó an ủi Tề Nhạc.

Tề Nhạc hít sâu một hơi, dần lửa giận trong lòng xuống, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, nói:

- Yên tâm đi, cho dù hắn có vào được giáp viện thì cũng chẳng làm nên cơm cháo gì, chỉ cần đến kỳ thi phủ cuối năm, ta sẽ tự tay đánh hắn rút lại vào vũng bùn, tới lúc đó, ngay cả Đại Chu Phủ này cũng sẽ rơi vào trong tay Tề Vương phủ ta.

Nhìn thấy Tề Nhạc khôi phục lại như cũ, Liễu Khê cũng gật đầu theo, cô ta không hề nghi ngờ lời của Tề Nhạc nói, dù thực lực do Chu Nguyên thể hiện ra hôm nay khiến cho người ta phải kinh ngạc, nhưng phải biết là Tề Nhạc lúc này đã sớm mở được sáu mạch, thậm chí đến kỳ thi phủ cuối năm này, hắn còn có thể trở nên mạnh hơn nữa.

Cho nên, so với Tề Nhạc thì Chu Nguyên vẫn kém hơn rất nhiều.

Tuy rằng không biết vì sao Chu Nguyên đột nhiên lại quật khởi như thế, nhưng theo như Liễu Khê thấy thì Tề Nhạc mới là thiên chi kiêu tử thật sự, còn cái tên diện hạ phế vật như Chu Nguyên cũng giống như hoàng thất Đại Chu, sau cùng đều sẽ bị Tề Nhạc và Tề Vương phủ đạp nát ở dưới chân.

Nghĩ thế, cô lại có phần chờ mong vào đợt giao phong tương lai, không biết khi Chu Nguyên bị Tề Nhạc đạp ở dưới chân thì hắn còn cười đắc ý được như thế nữa không?

Trên diễn võ trường, cuộc thi vẫn tiếp tục diễn ra, bất quá có trận đại chiến dữ dội của Chu Nguyên và Lâm Phong ở đằng trước, những trận chiến sau này đều có vẻ khá nhàm chán.

Bất quá may là sau khi trải qua vòng thi đấu sau cùng, kì thi này rốt cuộc cũng kết thúc.

Trên đài quan sát, Sở Thiên Dương thấy kỳ thi đã chấm dứt thì cũng thỏa mãn gật đầu, lần này cả Chu Nguyên và Tô Ấu Vi đều có thể vào được trong mười thứ hạng đầu, điều này khiến cho hắn vô cùng vui mừng.

Dù sao thì hắn vốn chỉ xem trọng mỗi mình Tô Ấu Vi, nhưng không ngờ Chu Nguyên đột nhiên lại dũng mãnh như thế, thậm chí ngay cả Lâm Phong cũng thua vào tay hắn, hơn nữa, Sở Thiên Dương cũng biết rõ, thời gian Chu Nguyên mở mạch tu hành chỉ mới một tháng mà thôi.

Tu hành một tháng đã có thể mở được hai mạch, hơn nữa sức chiến đấu thậm chí còn vượt qua kẻ bốn mạch như Lâm Phong, thiên phú cỡ này, e là mạnh hơn cả Tô Ấu Vi một chút.

Loại thu hoạch bất ngờ lớn thế này sao có thể không khiến Sở Thiên Dương mừng rỡ cho được, cho nên hắn cũng sinh ra một phần lòng tin đối với kì thi phủ vốn chẳng có chút hy vọng của năm nay.

- Kì thi lần này đã kết thúc, tiếp theo chính là phân viện, chỉ cần đạt đủ điều kiện thì có thể tự mình chọn viện.

Sở Thiên Dương nhìn qua các thiếu niên thiếu nữ đứng trong diễn võ trường, cất giọng nói to, thanh âm hùng hồn vang vọng bên tai của mỗi người.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía mười tân sinh đứng đầu, nói:

- Mười người đứng đầu có thể vào giáp viện, các ngươi có bằng lòng hay không?

Lúc này Từ Hồng cũng đi đến bên cạnh Sở Thiên Dương, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, bổ sung thêm:

- Nếu như muốn gia nhập ất viện của ta thì cũng được, phải biết là hai năm nay ất viện của ta đều đứng đầu ở Đại Chu Phủ này.

Ánh mắt của Sở Thiên Dương lóe lên vẻ giận dữ, nhưng quả thật Từ Hồng nói rất đúng, cho nên lúc này hắn cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng.

- Ta muốn gia nhập ất viện.

- Ta cũng muốn gia nhập ất viện.

-

Từ Hồng vừa mới nói xong thì lập tức có mấy giọng nói vang lên cùng lúc, chỉ thấy trong số mười người đứng đầu, đã có đến bảy người mở miệng muốn vào ất viện, rõ ràng, những người này đã sớm bị Tề Nhạc dùng điều kiện hậu hĩnh để lôi kéo.

Sở Thiên Dương nhìn thấy cảnh này, tuy rằng đã đoán được từ đầu, nhưng sắc mặt vẫn tái đi, dù sao thì mấy năm trước, căn bản tất cả mười người đứng đầu đều sẽ chọn giáp viện, còn bây giờ, người chọn vào giáp viện chỉ còn lác đác một vài người.

Từ Hồng nhìn thấy sắc mặt của Sở Thiên Dương trở nên khó coi thì cười lớn hai tiếng rồi nói:

- Được, nếu đã như vậy thì sau này các ngươi sẽ là người của ất viện ta.

- Ta vào giáp viện.

Đúng lúc này, Chu Nguyên bình tĩnh lên tiếng, cất ngang tiếng cười lớn của Từ Hồng.

- Ta cũng vào giáp viện.

Tô Ấu Vi cũng nói không chút do dự.

Người cuối cùng thoáng do dự một lúc, nhưng cuối cùng cũng chọn vào giáp viện.

Từ Hồng nhìn thấy hai người xuất sắc nhất lần này đều vào giáp viện thì sắc mặt thoáng trầm xuống, phát tay hừ lạnh một tiếng.

Sở Thiên Dương thấy thế thì sắc mặt mới đỡ hơn, quay sang nói với ba người Chu Nguyên, Tô Ấu Vi:

- Nếu đã như vậy thì sau này ba người chính là người của giáp viện ta.

- Các vị viện chủ cũng bắt đầu thu người đi.

Sở Thiên Dương quay sang nói với các vị viện chủ khác, những hạt giống tốt nhất đều bị chọn cả rồi, tiếp theo chính là chia học viên mới cho các viện phủ khác.

Trên diễn võ trường âm ỉ thật lâu, sau đó mới dần trở nên yên tĩnh lại, tất cả tân sinh đều bị phân vào các viện phủ.

- Kỳ thi hôm nay chính thức kết thúc, sau này tất cả mọi người sẽ vào viện phủ tương ứng tu hành, không được lười biếng.

Sở phủ chủ trầm giọng nói.

Trên diễn võ trường, rất nhiều thiếu niên thiếu nữ đều cung kính đáp lời.

Sau khi mọi việc xong xuôi, Sở phủ chủ nhìn thoáng qua Chu Nguyên và Tô Ấu Vi, gật đầu một cái với họ, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Trong diễn võ trường lập tức trở nên rộn ràng, rất nhiều thiếu niên và thiếu nữ đều vô cùng vui mừng, bắt đầu từ hôm nay trở đi, bọn họ đã thoát khỏi thân phận tân sinh, đã trở thành học viên chính thức của Đại Chu Phủ.

Đãi ngộ giữa học viên chính thức và tân sinh cũng hoàn toàn khác nhau.

Chu Nguyên gọi Tô Ấu Vi một tiếng xong thì định rời khỏi, bất quá hắn chợt ngẩng đầu nhìn về phía đài cao cách đó không xa, Tề Nhạc mặt mày không chút biểu tình nhìn hắn một cái, trong mắt lóe ra hàn quang lạnh lẽo, sau đó xoay người rời đi.

Chu Nguyên nhìn hắn rời đi, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo, hắn khẽ búng nhẹ năm ngón tay, hắn biết rõ, tranh đấu giữa hắn và Tề Nhạc cũng không vì kì thi này kết thúc mà chấm dứt, ngược lại, một khi hắn vào giáp viện thì lần giao phong sau này sẽ kịch liệt hơn nữa.

Bất quá Chu Nguyên cũng không hề sợ hãi chuyện này, bởi vì hắn biết rõ Tề Vương phủ đang mưu đoạt Đại Chu Phủ, còn hắn thân là điện hạ của Đại Chu, đương nhiên không thể để cho bọn chúng được toại nguyện.

Tạm thời hắn không thể đối phó với Tề vương kia được, nhưng riêng tên Tề Nhạc này thì sau này hắn sẽ đấu một trận cùng với hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Vào giáp viện

Vương cung.

- Tốt, tốt lắm, Nguyên Nhi thật không hổ là thánh long của Chu gia ta!

Trên bàn ăn, Chu Kinh mặt mày vui mừng đỏ ửng lên, trên gương mặt nghiêm nghị lúc này cũng khó mà che được vẻ vui mừng, hắn cười tùm tùm nhìn về phía Chu Nguyên, cười nói:

- Con không biết đấy chứ, Sở Thiên Dương còn tự mình chạy tới vương cung để khen ngợi con ở trước mặt ta nữa.

Hiển nhiên hắn cũng biết được biểu hiện của Chu Nguyên trong kỳ thi ở Đại Chu Phủ hôm nay.

Tần Ngọc ngồi bên cạnh cũng nhìn Chu Nguyên với vẻ vui mừng quá đỗi, hai mắt rung rung.

Chu Nguyên đang ăn cơm, đối mặt với lời khen ngợi của Chu Kinh và Tần Ngọc, hắn chỉ cười một cái, nói:

- Chỉ là một cuộc thi mà thôi, kỳ thi phủ cuối năm mới quan trọng.

Chu Kinh nghe thấy vậy thì cũng gật đầu, vui mừng nói:

- Thắng mà không kiêu, cực khổ mà mấy năm nay tiểu tử con gặp phải xem ra cũng không phải uổng công.

- Còn kỳ thi phủ cuối năm đúng là rất quan trọng.

Chu Kinh chậm rãi nói:

- Tề Vương ngấp nghé Đại Chu Phủ, mưu đồ bao lâu nay, nếu như năm nay mà lại bị bọn họ giành được hạng nhất thi phủ nữa thì e là bọn họ sẽ bắt đầu làm khó dễ ngay.

Trong mắt Chu Kinh lóe lên hàn quang, rõ ràng cũng cực kỳ căm hận Tề Vương kia.

- Nhưng tên Tề Nhạc kia bây giờ đã mở được sáu mạch, kỳ thi phủ cuối năm nay hắn có thể sẽ mạnh hơn nữa, Chu Nguyên bắt đầu chậm hơn hắn rất nhiều...

Tần Ngọc nhìn Chu Nguyên với vẻ đau lòng, chân chừ cất tiếng.

Muốn kéo ngắn được khoảng cách kia thì hiển nhiên Chu Nguyên phải cố gắng rất nhiều.

Chu Nguyên lại có vẻ bình tĩnh hơn, chỉ quay sang cười trấn an Tần Ngọc:

- Phụ vương và mẫu hậu cứ yên tâm, con sẽ không để cho bọn họ được toại nguyện đâu.

Hắn khi xưa vì không cách nào khai mạch cho nên chỉ có thể trốn trong cánh chim của phụ vương, nhưng bây giờ hắn đã có thể khai mạch tu hành, đương nhiên phải dốc toàn lực, gánh vác chút áp lực cùng phụ vương.

Bởi vì hắn biết rõ tình hình của Đại Chu bọn họ hôm nay có nhiều nguy cơ rình rập cỡ nào.

Nhìn thấy Chu Nguyên hiểu chuyện cỡ này, Chu Kinh và Tần Ngọc đều cảm thấy vui mừng, nhưng nhiều hơn nữa là tự trách lẫn đau lòng, nếu như năm đó bọn họ có thể phát hiện ra âm mưu của Vũ vương sớm hơn thì sẽ không khiến cho Đại Chu rơi vào hoàn cảnh thế này, mà Chu Nguyên cũng sẽ không phải gánh chịu nhiều áp lực như thế ở độ tuổi này.

Chu Nguyên cũng cảm giác cảm xúc của Chu Kinh và Tần Ngọc có phần sa sút, bèn vội vàng nói sang chuyện khác:

- Lần này con có thể giành được thắng lợi cũng là nhờ có Yêu Yêu tỷ chỉ điểm cho.

Yêu Yêu đang ôm Thôn Thôn ngồi ở đối diện im lặng ăn cơm nghe Chu Nguyên nói thế thì hơi ngược mắt lên nhìn Chu Nguyên một cái, giống như đang bắt mắt hắn dám kéo chuyện lên người cô.

Chu Kinh nghe thấy thế thì gật đầu, cười nói:

- Nói ra thì Yêu Yêu cô nương đúng là quý nhân của chúng ta, đến, ta mời cô một ly.

Hắn vừa nói xong thì Tần Ngọc đã liếc hắn một cái, theo như nàng thấy thì Yêu Yêu cũng chỉ là một thiếu nữ vị thành niên mà thôi, Chu Kinh làm như thế thật đúng là dạy hư trẻ con mà.

Bất quá nàng còn chưa kịp nói gì, Yêu Yêu vốn đang im lặng đột nhiên hai mắt sáng rỡ lên, giơ tay bưng chén rượu lên ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, vô cùng hào sảng.

Chu Kinh cũng ngây ra, nhìn thấy ánh mắt bắt mắt của Tần Ngọc ném qua thì xấu hổ gượng cười, vội vàng uống cạn rượu trong chén, chỉ là không dám nhắc tới chuyện kính rượu nữa.

....

Tề Vương phủ.

Trong một gian thư phòng, bên trong ngọn đèn đang thiêu đốt hỏa thạch phát ra ánh sáng mờ ảo.

ở sau chiếc bàn, một nam tử trung niên mặc hoàng bào đang ngồi ngay ngắn ở đó, hắn liếc nhìn thư tịch, ánh mắt hồ hững, trên chân mày có một cỗ khí tức lạnh lẽo, phát ra cảm giác áp bách như có như không, khiến cho người ta không dám xem thường.

Tề Nhạc đang khoanh tay mà đứng trước bàn của hắn, vẻ mặt vô cùng cung kính.

- Con nói tên phế đế kia bây giờ đã có thể khai mạch tu hành rồi sao?

Im lặng hồi lâu, nam tử trung niên mặc hoàng bào kia rốt cuộc dời mắt khỏi thư tịch, thần nhiên hỏi.

- Đúng vậy thưa phụ vương, hắn dùng thực lực hai mạch của mình để đánh bại người đã mở được bốn mạch là Lâm Phong.

Tề Nhạc lập tức trả lời.

Nam tử trung niên mặc hoàng bào kia hiển nhiên chính là Tề Vương của Đại Chu, Tề Uyên.

Tề Vương khẽ nheo hai mắt lại, âm lãnh sắc bén như một con độc xà, chậm rãi nói:

- Thật không hổ là người từng sở hữu thánh long khí vận, đã bị phá hủy thành như thế rồi mà vẫn có thể vực dậy, mạng của hắn đúng là cứng thật.

Trong mắt Tề Nhạc lóe lên sát ý, nói:

- Phụ vương, có cần truyền tin tức này lại cho Đại Vũ hay không?

Tề Vương trầm ngâm một hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- Đại Vũ lúc này đang tranh đấu với hai đại vương triều khác, còn lòng dạ nào đâu mà để ý đến một Đại Chu chỉ còn phần chò chết, còn tên phế đế kia

thì thánh long khí vận của hần đã bị phệ, lại còn bị khí vận phản phệ trúng phải oán long độc, có muốn khôi phục cũng không dễ như vậy đâu, nói không chừng bây giờ chỉ là hồi quang phản chiếu mà thôi.

Tề Nhạc nghe thấy vậy thì cũng khẽ gật đầu, năm đó Chu Nguyên bị phệ hoàn toàn, quả thật khó mà vực dậy được.

- Hơn nữa, dù hần thật sự có thể vực dậy được thì sao, chẳng lẽ Tề Uyên ta lại sợ một tên tiểu tử mới lớn à?

Tề Uyên cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta chuẩn bị bao năm, bây giờ ngay cả Chu Kinh cũng không dám làm gì ta, chẳng lẽ một tên tiểu tử mới mở được hai mạch lại có thể xoay chuyển thế cục hay sao?

- Nếu như chỉ một tên phệ điện thôi mà phải thông báo cho Đại Vũ thì sẽ khiến cho bọn họ xem thường, tương lai dù chúng ta cướp được Đại Chu thì e là cũng sẽ bị bọn họ cướp mất.

Tề Uyên đặt quyền thư tịch trong tay lên bàn, nói:

- Chỉ cần cuối năm nay ắt viện giành được hạng nhất thì phủ thi Đại Chu Phủ sẽ thành vật trong tay ta, đây mới là chuyện quan trọng nhất.

- Cho nên, kì thi phủ cuối năm này, con nhất định phải giành được thắng lợi.

Nhìn thấy Tề Uyên nhìn mình, Tề Nhạc gật đầu không chút do dự, nói với vẻ tự tin:

- Phụ vương cứ yên tâm, kì thi phủ cuối năm này, ở Đại Chu Phủ, không ai có thể đối đầu với con.

- Còn tên Chu Nguyên kia, nếu như hần không biết điều thì tới lúc đó con sẽ phệ hần đi, xem hần còn có thể đứng dậy được nữa không.

Nói tới đây, khóe miệng của Tề Nhạc nhếch lên thành một nụ cười dữ tợn.

.....

Ngày hôm sau.

Trời vừa tờ mờ sáng thì Chu Nguyên đã tiếp tục luyện tập tám mươi chín thức đoán long hí không chút ngại ngùng, sau đó lại hoàn thành việc trùng mạch mỗi ngày.

Sau khi làm xong hết mấy việc này thì hần lại tắm rửa sạch sẽ, ra khỏi vương cung đi tới Đại Chu Phủ.

Hôm nay đã vào giáp viện rồi, hần không thể thường xuyên trốn khóa như trước nữa.

Đại Chu Phủ, giáp viện.

Bên trong giáo viện rộng rãi, có mười mấy thân ảnh đang tụ tập cùng nhau có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Khi Chu Nguyên, Tô Ấu Vi và một vị tân sinh khác vừa mới bước vào thì mười mấy cặp mắt trong nội viện lập tức phóng tới, trong ánh mắt tràn ngập tò mò lẫn chờ mong.

Bị người ta nhìn chăm chăm như thế, ba người Chu Nguyên đều giật mình.

Đang lúc bọn họ kinh ngạc ngẩn người thì có hai đạo thân ảnh đi tới từ bên trong giáo viện, một nam một nữ, thiếu niên có dáng người cường tráng, làn da ngăm đen, gương mặt có phần tục tăng lại nhe răng cười tươi, trông có vẻ thật thà phúc hậu.

Thiếu nữ thì có phần xinh đẹp, tuy rằng kém Tô Ấu Vi, nhưng đôi chân ngọc thon dài kia vẫn khiến người ta chú ý.

- Ha ha, hoan nghênh ba vị, ta là Dương Tái viện thủ giáp viện.

Thiếu niên da ngăm thật thà phúc hậu kia cười nói với ba người Chu Nguyên.

- Ta là Tổng Thu Thủy.

Thiếu nữ xinh đẹp nọ cũng chớp mắt cười nói với ba người:

- Ngày hôm qua nghe nói Chu Nguyên điện hạ các người chọn vào giáp viện, cho nên hôm nay tất cả chúng ta đều ra đây chờ.

Cô nhìn về phía Tô Ấu Vi, cười nói:

- Đương nhiên, mấy tên này chờ mong đệ nhất nữ của Đại Chu Phủ chúng ta nhiều hơn.

Nghe thấy cô trêu chọc như thế, mặt Tô Ấu Vi đỏ lựng lên, bộ dạng tuyệt mỹ khiến cho không ít thiếu niên trong giáo viện đều mở to mắt nhìn chăm chăm.

Dương Niên cũng cười, nhìn Chu Nguyên nói:

- Bữa nay biểu hiện của Chu Nguyên điện hạ ở kỳ thi hôm qua đã truyền ra khắp Đại Chu Phủ rồi, có các người gia nhập giáp viện này chắc chắn có thể khiến cho thanh thế của giáp viện chúng ta mạnh hơn không ít.

Chu Nguyên chấp tay cười nói:

- Ở đây thì đừng điện hạ gì cả, cứ gọi ta là Chu Nguyên thì được rồi.

Dương Tái thấy Chu Nguyên bình hòa như thế thì khá kinh ngạc, chợt cười lớn gật đầu, nói:

- Nếu điện hạ đã nói vậy thì ta cũng không khách khí nữa làm gì.

Mọi người giới thiệu lẫn nhau, nhanh chóng làm quen hết học viên trong giáp viện, một số học viên cũ trong giáp viện cũng đều là thiếu niên, tốt bụng nhiệt tình, nên cũng chẳng có chuyện ra oai phủ đầu gì hết, sau khi làm quen với nhau xong thì nhanh chóng làm thân.

Lúc này Chu Nguyên mới biết rõ, Dương Tái chính là người đứng đầu của giáp viện, cho nên được bầu làm viện thủ của giáp viện, đã mở được năm mạch, còn Tổng Thu Thủy thì yếu hơn một chút, nhưng cũng đã mở được năm mạch.

Thực lực cỡ này đúng là không thể sánh bằng Tề Nhạc, chẳng trách Sở Thiên Dương lại lo lắng về kỳ thi phủ cuối năm đến thế.

Đang lúc mọi người làm quen với nhau thì Sở Thiên Dương cũng đi vào trong giáo đường, ho nhẹ một tiếng, mấy thiếu niên thiếu nữ đang xôn xao cười nói đều vội vàng nín bật, cung kính nói:

- Chào viện trưởng.

Sở Thiên Dương gật đầu nói:

- Từ hôm nay trở đi, giáp viện chúng ta sẽ có thêm ba người, các người chắc là đã làm quen với nhau rồi chứ?

Mọi người đều gật đầu trả lời.

- Tốt lắm, kể từ hôm nay, phần huấn luyện của các người sẽ bị tăng lên gấp đôi.

Sở Thiên Dương chấp tay sau lưng, thân nhiên nói.

Hắn vừa nói xong thì lập tức dẫn tới vô số tiếng kêu khổ than thờ.

Sở Thiên Dương hừ lạnh một tiếng, quát to:

- Kỳ thi phủ cuối năm đã sắp đến rồi, các người còn không chịu chăm chỉ tu hành, nếu như tới cuối năm mà các người còn không có ai đạt được tới sáu mạch thì căn bản không có tư cách để đi ganh đua với người ta, tới lúc đó giáp viện lại trở thành ất viện, xem các người còn mặt mũi nào nữa hay không!

Rất nhiều thiếu niên nghe hắn quát như thế thì đều lộ ra vẻ xấu hổ, vội vàng cúi đầu, Dương Tái và Tổng Thu Thủy có thực lực mạnh nhất cũng chỉ có thể cười khô một tiếng, ất viện bây giờ mạnh như thế, bọn họ cũng đã dốc hết sức để đuổi theo rồi, nhưng tên Tề Nhạc kia thật sự rất lợi hại, cứ mãi đè chặt bọn họ không ngóc lên nổi.

Nhìn thấy mọi người không dám nói gì nữa, lúc này sắc mặt của Sở Thiên Dương mới dịu xuống, nói:

- Mọi người chuẩn bị đi, hôm nay thác Ngọc Linh sẽ mở ra, các người chớ có chậm trễ.

Hắn vừa nói xong thì ánh mắt của mọi người trong giáo viện đều sáng bừng lên, gương mặt tràn ngập vẻ hớn hở chờ mong.

- Thác Ngọc Linh

Chu Nguyên nghe thấy vậy thì trong lòng cũng rục rịch, trong mắt lóe lên vẻ hứng thú lẫn tò mò.

Hắn đã sớm nghe phụ vương nói tới, ở trong Đại Chu Phủ này có một bảo địa tu luyện, mà bảo địa đó, đúng là thác Ngọc Linh mà Sở Thiên Dương vừa mới nói.

Đồng thời đây cũng là một trong những lý do chính vì sao sau khi được vào giáp viện thì Chu Nguyên không muốn bỏ khóa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thác Ngọc Linh

Ngon núi phía sau Đại Chu Phủ, cỏ cây xanh tươi mon mẫm, có một thác nước đổ xuống như ngân hà, thanh âm âm âm vang vọng khắp núi rừng, khí thế cực kỳ hùng vĩ.

Chu Nguyên, Tô Ấu Vi và tất cả học viên giáp viện khác đều đứng ở dưới chân thác, nơi này có một cái hồ lớn không lồ, nước trong hồ trong veo như gương.

- Đây chính là thác Ngọc Linh sao?

Tô Ấu Vi nhìn thác nước hùng vĩ kia, gương mặt đầy vẻ tò mò, rõ ràng cũng đã sớm nghe nói tới thác Ngọc Linh này rồi.

Tổng Thu Thủy đứng bên cạnh gật đầu, cười hi hi nói:

- Đây đúng là thác Ngọc Linh, bảo địa tu luyện của Đại Chu Phủ chúng ta, nghe nói ở trên đỉnh của thác nước kia có một mảnh tử linh ngọc tủy, mỗi khi nước chảy ngang qua nó thì đều mang theo một tia ngọc tủy khí cực kỳ ôn nhuận, khi dòng nước đổ xuống mang theo lực trùng kích cực mạnh đổ ập xuống trên thân thể thì ngọc tủy khí này cũng sẽ bị lực trùng kích này đánh nhập vào trong thân thể, có thể trợ giúp chúng ta trùng khai đại mạch.

- Đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là bởi vì ngọc tủy chỉ khí cực kỳ ôn nhuận, cho nên sẽ không gây tổn thương cho kinh mạch, nên dù mỗi ngày đạt đến cực hạn trùng mạch thì vẫn có thể mượn nhờ thác Ngọc Linh này để tu luyện trùng mạch.

Tô Ấu Vi nghe thấy thế trong mắt lập tức sáng rõ, bởi vì sức thừa nhận của kinh mạch là có hạn, cho nên số lần trùng mạch của người ta trong một ngày cũng có hạn chế, nhưng thác Ngọc Linh này lại có thể tiếp tục hỗ trợ người ta tiếp tục trùng mạch mà không sợ kinh mạch bị hao tổn dù sức thừa nhận của kinh mạch đã đạt tới giới hạn, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ để thấy rõ giá trị của thác Ngọc Linh rồi.

Chu Nguyên cũng mỉm cười gật đầu, đây cũng chính là lý do hắn coi trọng thác Ngọc Linh này, mỗi ngày sau khi hắn hoàn thành số lần trùng mạch xong thì sức thừa nhận của kinh mạch đều sẽ đạt đến cực hạn, nhưng nếu như nhờ vào thác Ngọc Linh này thì hắn lại có thể tiếp tục trùng mạch.

Điều này sẽ giúp đẩy nhanh hiệu suất tu luyện của hắn hơn.

- Bất quá tử linh ngọc tủy kia cần hấp thụ nguyên khí trong thiên địa mới có thể tạo ra ngọc tủy khí liên tục được, cho nên phải hai ngày thì thác Ngọc Linh mới có thể mở ra một lần.

Dương Tái quay sang chỗ Chu Nguyên và Tô Ấu Vi cười hắc hắc nói:

- Vận khí của các ngươi cũng không tệ, vừa mới vào giáp viện đã được gặp rồi.

Chu Nguyên nhìn qua thác nước ầm ầm mang theo một tia từ ý, suy ngẫm một lúc rồi nói:

- thác Ngọc Linh này phân chia thế nào?

thác Ngọc Linh chỉ có một cái, nhưng Đại Chu Phủ có tổng cộng năm viện, cộng lại có đến mấy trăm học viên, rõ ràng không thể nào vào thác Ngọc Linh tu luyện cùng một lúc được, cho nên nhất định phải chia ra.

- thác Ngọc Linh sẽ mở ra tám canh giờ, dựa theo quy định cũ thì giáp viện chúng ta được chia ba canh giờ, ắt viện hai canh giờ, ba viện còn lại mỗi nơi một giờ, bởi vì chúng ta là giáp viện, cho nên dù là thời gian hay thời điểm đều được chia phần tốt nhất.

Dương Tái nói.

Chu Nguyên chợt hiểu ra rồi khẽ gật đầu, sau đó tặc lưỡi nói:

- Cự nhiên chỉ có ba canh giờ mà thôi.

Dương Tái cười ha hả, nói:

- Ba canh giờ đã là nhiều lắm rồi, hơn nữa chưa chắc có thể kiên trì được lâu như thế.

- Hừm?

Chu Nguyên hơi kinh ngạc.

Dương Tái cười, cũng không nói nhiều hơn, chỉ nói:

- Đợi lát nữa ngươi sẽ biết thôi.

- Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chuẩn bị vào phòng, mình khắc nguyên văn.

Sở Thiên Dương đứng phía trước vỗ tay lớn tiếng cắt đứt tiếng chuyện trò của mọi người, chỉ vào hai căn nhà gỗ ở cạnh hồ không xa.

- Còn phải mình khắc nguyên văn sao?

Chu Nguyên và Tô Ấu Vi nghe thấy thế thì đều ngậy ra.

- Đúng vậy, mỗi lần tới thác Ngọc Linh tu luyện thì Đại Chu Phủ đều phái ra một giáo sư tinh thông nguyên văn để mình khắc một đạo tự nguyên văn trên người mỗi học viên, đây là nguyên văn nhất phẩm, có thể khiến cho thân thể hấp thu được nhiều ngọc tủy chi khí bên trong thác nước hơn.

Tổng Thu Thủy giải thích.

Bọn họ vừa nói chuyện thì vừa đi đến trước gian nhà gỗ kia, nhà gỗ có hai căn, chia ra nam nữ riêng biệt, mọi người xếp hàng đi vào, bất quá đám học viên nam bên này xếp hàng nhưng thi thoảng lại lên lút liếc mắt nhìn về phía chỗ gian nhà của nữ bên kia.

Rất nhanh liền tới phiên Chu Nguyên, sau khi đi vào bên trong thì có một vị giáo sư tay cầm bút nguyên văn phất tay với hắn, ý bảo hắn cởi áo, nằm lên giường, sau đó đặt bút xuống, dần dần khắc họa ra một đạo nguyên văn trên lưng Chu Nguyên.

Khi hoàn thành nét bút sau cùng thì trên lưng của Chu Nguyên lập tức phát ra quang mang nhàn nhạt, sau đó lại biến mất, nhưng khi nguyên văn thành hình thì Chu Nguyên ần ần cảm giác được dường như hắn đã trở nên gắn bó với nguyên khí thiên địa ở xung quanh hơn rất nhiều.

- Tự nguyên văn này có hiệu quả không khác gì so với tự nguyên ngục, chỉ là thời gian không kéo dài được lâu.

Chu Nguyên mặc quần áo vào, quay sang hành lễ với vị giáo sư kia xong thì đi ra ngoài.

Nói đến tự nguyên ngục, Chu Nguyên nhìn khối ngọc bội mát lạnh đang đeo trên cổ, từ khi Tô Ấu Vi biết được hắn đã có thể khai mạch tu hành xong thì cứ nhất định phải trả nó lại cho Chu Nguyên, khiến hắn cảm thấy không biết phải làm sao cho phải.

Nhưng vì biết tính tình của Tô Ấu Vi rất quật cường, cho nên Chu Nguyên cũng chỉ đành nghe theo.

Ra khỏi nhà gỗ thì đúng lúc Tô Ấu Vi cũng vừa mới đi ra, Chu Nguyên bước lên, lén đi theo sau lưng cô, ánh mắt nhìn vào bên trong cổ áo, ần ần có thể thấy được chút quang văn nhàn nhạt.

- Nhìn vậy cái gì đó!

Phát hiện tầm mắt của hắn, gương mặt của Tô Ấu Vi đỏ bừng, trừng mắt nhìn hắn một cái.

Chu Nguyên cười cười, nhìn thoáng qua mấy nữ hài lục tục đi ra khỏi nhà gỗ, nhin không được hỏi:

- Bên chỗ các ngươi sẽ không phải là nam giáo sư đấy chứ?

Nếu như là thế thì sẽ lỗ to đấy.

Tô Ấu Vi xấu hổ đập cho Chu Nguyên một cước, cắn răng nói:

- Ngươi nói vậy nói bạ cái gì đó! Dương nhiên là nữ rồi!

Muốn khắc họa nguyên văn lên người thì cần phải cởi hết quần áo ra, nếu như để nam giáo sư làm thì kỳ cực quá.

Chu Nguyên cười khan một tiếng, lúc hai người bọn họ nói chuyện thì tất cả học viên đều đã tập trung lại, Sở Thiên Dương quét mắt nhìn qua, sau đó xoay người dẫn mọi người đi về phía thác nước.

âm âm âm âm!

Thác nước không lồ như một con thủy long nhào xuống, nước đổ âm âm xuống hồ nước khiến bọt nước văng lên tung tóe, hơi nước bay lên khắp nơi.

Sở Thiên Dương lấy một cây nhang lớn ra đốt lên, cắm vào khe đá ở bên cạnh, sau đó nhìn về phía mọi người với vẻ mặt nghiêm túc, nói:

- Chuẩn bị bắt đầu đi thôi, các ngươi chỉ có ba canh giờ, hy vọng các ngươi đừng lãng phí cơ hội tốt thế này.

Nói xong hắn lại nhìn về phía Chu Nguyên, Tô Ấu Vi và tân sinh còn lại, nói:

- Các ngươi tạm thời đứng xem trước đã.

Ba người Chu Nguyên đều gật đầu, nhìn về phía mấy người Dương Tái và Tổng Thu Thủy, lúc này ánh mắt của họ nhìn về phía thác Ngọc Linh có chút

trông mong, lại có phần sợ hãi, cuối cùng hít sâu một hơi, sau đó cắn răng xông vào đài tu luyện nằm ở giữa thác nước.

ầm ầm!

Thác nước không ngừng trút nước xuống ào ào, mấy người Dương Tái vừa mới xông vào bên trong thác nước thì hai chân dùng sức bám lấy nhám thạch, để mặc nước chảy trút xuống.

Thác nước không lồ như thế, lực trùng kích của dòng nước cũng cực kỳ không lồ, cho nên dù mấy người Dương Tái đã cố gắng hết sức, nhưng thân thể của họ vẫn rung lên như cũ.

Bọn họ cắn chặt hàm răng, lực đạo do nước đổ trút xuống đánh lên thân thể của bọn họ vô cùng nặng nề, khiến cho gương mặt của bọn họ cũng trở nên vặn vẹo.

Nguyên văn sau lưng phát ra quang mang nhàn nhạt, ần ần tựa như có một tia khí màu tím thẩm thấu vào trong thân thể của bọn họ qua từng đợt trùng kích của thác đổ.

Oanh!

Phần đông học viên giữ nguyên được chừng mười phút dưới dòng thác đổ, sau đó bắt đầu có người không thể chịu nổi, rốt cuộc hét thảm một tiếng, lực tực bị đánh trôi xuống hồ nước bên dưới.

Dương Tái và Tống Thu Thủy kiên trì được lâu nhất, nhưng cũng chỉ hơn hai mươi phút dòng hồ thì cũng bị rơi vào trong hồ nước.

Khi bọn họ chui ra từ trong hồ nước thì da thịt toàn thân đều ửng xanh như bị đánh rất mạnh, bộ dạng nghe răng trợn mắt vô cùng chật vật, rõ ràng toàn thân đang đau đớn kịch liệt.

Đến lúc này Chu Nguyên mới hiểu được vì sao mấy người bọn họ lại vừa yêu vừa hận thác Ngọc Linh như thế, tuy rằng ngọc tủy chi khí ở nơi này có thể trợ giúp cho việc khai mạch, nhưng mỗi lần bọn họ đều bị dòng thác đổ cực mạnh đánh cho bầm dập toàn thân, giống như bị người ta hành hung một trận dữ dội.

- Tiếp theo ba người các ngươi đi thử đi.

Sở Thiên Dương quay sang ba người Chu Nguyên và Tô Ấu Vi nói.

- Hắc hắc, cố gắng lên nhé, lần đầu tiên đều sẽ nhanh lắm.

Dương Tái quay sang cười hắc hắc rồi nói với Chu Nguyên.

Chu Nguyên và Tô Ấu Vi đưa mắt nhìn nhau, cùng bước lên phía trước, bọn họ đứng bên cạnh thác nước, nhìn vào lượng nước khổng lồ đổ ầm ầm xuống, rốt cuộc cắn răng một cái, nhấc chân bước vào trong.

Ngay khi vừa bước vào trong thác nước thì làn da của Chu Nguyên lập tức căng cứng, bàn chân giống như một thân đại thụ vuron rễ cắm chặt xuống mặt đất, hần cũng cảm giác được một cỗ cự lực đang đổ ập xuống từ thác nước bên trên, bao trùm lấy toàn thân của hắn.

- Đau quá.

Dòng nước trắng xóa đổ ập xuống, Chu Nguyên lập tức hít sâu một hơi, lực đạo này thật sự quá hung hãn, thiếu chút nữa đã đánh bay hắn văng xuống hồ rồi.

Bất quá trong quá tình dòng nước đổ ập xuống thì Chu Nguyên cũng có thể cảm giác được tỳ nguyên văn sau lưng phát ra một cỗ hấp lực, một cỗ khí lưu cực kỳ mát mẻ lập tức ngấm vào bên trong thân thể của hắn.

Cỗ khí tức mát lạnh kia vừa mới xuất hiện thì khiến con đau đớn trên người Chu Nguyên bớt đi phần nào.

- Đây là ngọc tủy chi khí sao?

Trong lòng Chu Nguyên chợt động, trong khoảng khắc đó, hần thật sự cảm ứng được đệ tam mạch trong cơ thể đã thả lỏng được đôi chút.

Phát hiện sự biến hóa này, tinh thần của Chu Nguyên lập tức chấn động, cắn răng tiếp tục đón nhận cỗ lực trùng kích khổng lồ kia, sau đó tham lam hấp thu từng tia ngọc tủy chi khí ở bên trong đó.

A!

Trong lúc Chu Nguyên đang cắn răng kiên trì thì bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết, là vị tân sinh còn lại không chịu nổi cho nên bị dòng nước khổng lồ đánh rơi vào hồ.

Chu Nguyên dừng dư quang khóe mắt nhìn qua bên cạnh không xa, có thể thấy loáng thoáng bóng dáng xinh đẹp của Tô Ấu Vi lung lay sắp đổ trong dòng thác mãnh liệt, nhưng vẫn đang cố gắng kiên trì.

- Ngọc tùy chi khí này quả nhiên rất hữu hiệu! Tiếc là có phần mỏng manh.

Chu Nguyên thâm nghĩ trong lòng, nếu như lượng ngọc tùy chi khí hấp thu được mạnh hơn một chút thì mới có thể đủ để hóa giải hoàn toàn cơn đau đớn do thác nước khổng lồ đổ trút xuống mang đến, nếu vậy thì có thể kiên trì được lâu hơn nữa.

Nhưng thác Ngọc Linh này rộng lớn như thế, bên trong dòng nước đổ ập xuống người cùng lắm chỉ có thể ẩn chứa vài tia ngọc tùy chi khí mỏng manh, nếu muốn nhiều hơn nữa e là không thể nào.

Nghĩ như thế, Chu Nguyên không khỏi lắc đầu, nhưng trong lòng hắn chợt động, có lẽ học viên khác không cảm thụ được ngọc tùy chi khí, nhưng hắn thì chưa chắc, bởi vì thần hồn của hắn đã bước chân vào hư cảnh sơ kỳ, bản về lực cảm giác thì e là trong số những người khai mạch cảnh, không ai có thể mạnh hơn hắn.

- Thử xem sao!

Chu Nguyên không do dự nữa, khép hờ hai mắt, thần hồn ở giữa mi tâm đột nhiên rục rịch, cảm giác được mở rộng, tiếng nước ầm ầm cũng trở nên yên tĩnh hơn, mà ở bên trong dòng thác đổ trút xuống không ngừng này, Chu Nguyên có thể cảm ứng được rõ ràng có từng tia khí lưu màu tím men theo dòng nước đổ xuống.

- Quả nhiên có thể cảm ứng được ngọc tùy chi khí!

Trong lòng Chu Nguyên mừng rỡ, sau đó tâm niệm vừa động, thôi động thần hồn ở mi tâm, chỉ thấy nơi đó có dị quang lóe lên, loáng thoáng giống như có thể nhìn thấy một đạo hư ảnh đang ngồi xếp bằng, đạo hư ảnh kia chính là thần hồn của Chu Nguyên.

Bên trong hư ảnh thần hồn phát ra một cỗ hấp lực, cỗ hấp lực này cũng không mạnh, nhưng lại như có linh tính, chỉ hướng về những tia khí lưu màu tím kia.

Trong lúc Chu Nguyên đang thôi động thần hồn hấp thu khí lưu màu tím thì bên trong thác nước kia, dòng thác đổ mạnh mẽ không ngừng đổ ập lên người hắn, bất giác cũng xuất hiện ánh sáng màu tím nhàn nhạt, đồng thời không ngừng tiến vào trong cơ thể của hắn.

Đôi mắt vốn đang khép hờ của Chu Nguyên lúc này chợt mở to, trong mắt tràn ngập vẻ kích động mừng rỡ, bởi vì hắn phát hiện ra trong nháy mắt khi nãy, ngọc tùy chi khí chui vào trong cơ thể của hắn đã tăng vọt gấp mười lần!

- Thật sự hữu dụng!

Cảm thụ được đệ tam mạch trong cơ thể lại thả lỏng hơn, Chu Nguyên nhin không được mà kích động đến mức nhảy dựng lên.

Ầm!

Bất quá bởi vì nhảy lên một cú, hai chân vừa rời khỏi mặt đất, thác nước đổ xuống ầm ầm, Chu Nguyên hét thảm một tiếng, rớt cái đùng vào trong hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Mở đệ tam mạch

Ào!

Chu Nguyên mặt mũi hưng phấn ngoi lên khỏi hồ nước, ánh mắt của hắn nhìn về phía thác Ngọc Linh với vẻ nóng rực, hắn thật không ngờ vận dụng lực lượng của thần hồn cư nhiên thật sự có thể hấp thu được hết ngọc tùy chi khí ở bên cạnh lại.

Người khác thì chỉ có thể bị động hấp thu ngọc tùy chi khí từ trong dòng nước đổ xuống, nhưng hắn lại có thể chủ động hấp thu, hơn nữa phạm vi lại còn khá rộng, chênh lệch giữa hai bên không cần nói cũng biết.

- Cứ tiếp tục theo cái đà này thì chắc không đến vài ngày ta sẽ có thể đã thông được đệ tam mạch rồi!

Theo như Chu Nguyên đoán chừng thì có lẽ hắn sẽ cần chừng nửa tháng mới có thể đã khai được đệ tam mạch, nhưng trước mắt thì có thể rút ngắn thời gian lại chừng một nửa, vậy có thể thấy được công hiệu của thác Ngọc Linh này mạnh bao nhiêu.

- Đây chính là chỗ tốt của thần hồn hư cảnh.

Chu Nguyên nhin không được mà cảm thán một tiếng, những học viên khác chưa từng tu luyện đoán hồn thuật, cho nên thần hồn không thể nào mạnh mẽ

được như hân, đương nhiên cũng không thể nào cảm ứng được ngọc tùy chi khí để mà hấp thu.

Phù phù!

Trong lúc Chu Nguyên đang mãi cảm thần thì cũng có một đạo thân ảnh bị rơi vào trong nước sát bên hân, sau đó nhô đầu lên, đúng là Tô Ấu Vi, lúc này gương mặt cô trắng bệch, trên cổ tay trắng nõn nà đều bị vô số vết bầm xanh tím phù kín.

Ánh mắt của Chu Nguyên lại quét xuống tí nữa, sau đó thì thiếu chút nữa không dời mắt ra được, hình như mũi cũng nóng lên.

Bởi vì bị rơi xuống nước, cho nên quần áo của Tô Ấu Vi đều bị ướt đầm, dán sát lên thân thể mềm mại của cô, nhất thời càng làm nổi bật những đường cong xinh đẹp lung linh hấp dẫn kia, loáng thoáng thấy được làn da trắng nõn nà ở bên trong.

Rào!

Bất quá còn không đợi Chu Nguyên kịp xem kỹ thì đã có sóng nước ập lên mặt hân, hân ngẩng mặt lên nhìn thì thấy mặt mũi Tô Ấu Vi đỏ bừng, tức giận trừng mắt nhìn hân.

Chu Nguyên cười khan một tiếng.

Tô Ấu Vi nghiêng răng ken két, cái người này, những lúc có thể chiếm tiện nghi thì hân không bỏ sót chút nào, nếu như là người khác... thì lúc này e là cô đã sớm thương cho vài bạt tai rồi, bất quá bởi vì người nọ là Chu Nguyên cho nên cô không hề cảm thấy chán ghét gì cả, chỉ thấy tức giận lẫn xấu hổ mà thôi.

- Lưu manh.

Tô Ấu Vi đưa tay hất mạnh, tạt nước văng lên đầu Chu Nguyên, còn cổ chỉ mượn lực né tránh, thân thể lướt nhẹ một cái đã lách mình nhảy lên bên cạnh hồ nước, đồng thời trên người có nguyên khí quang lưu quán quanh, nhanh chóng khiến hơi nước dính ướt trên người bốc hơi khô ráo.

Chu Nguyên ngâm mình trong hồ nước ướt nhẹp bắt đầu đi lác đầu, sau đó cũng nhảy lên bờ.

- Khá lắm, hi người các ngươi đều kiên trì được chừng mười phút, thân là người lần đầu tiên thử uy lực của thác Ngọc Linh, được như thế đã là giỏi lắm rồi.

Sở Thiên Dương nhìn hai người bọn họ, trong mắt phát ra vẻ vui mừng, mỉm cười nói.

Lúc trước, ngoại trừ Dương Tái và Tống Thu Thủy ra thì thời gian mà rất nhiều học viên của giáp viện kiên trì được ước chừng cỡ mười phút đồng hồ, cho nên thân là tân sinh lần đầu tiên tiếp xúc với thác Ngọc Linh, biểu hiện của Chu Nguyên và Tô Ấu Vi đã xem như không tệ rồi.

Dương Tái, Tống Thu Thủy và một số học viên cũ đứng bên cạnh thấy thế thì cũng kinh ngạc nhìn hai người bọn họ chằm chằm, thật ra Tô Ấu Vi có biểu hiện tốt như thế thì bọn họ cũng không thấy kinh ngạc gì lắm, dù sao thì cô cũng là người đã mở được bốn mạch, nhưng Chu Nguyên thì lại khác, hân chỉ mới mở được có hai mạch, nhưng khả năng chịu đựng thế này quả thật không hề yếu hơn so với bốn mạch.

- Ha ha, nếu như chút thời gian ấy mà cũng có thể xem là khá thì thật là lãng phí thác Ngọc Linh này quá.

Đúng lúc bọn họ đang nói chuyện thì đột nhiên có một tiếng cười nhạo chế giễu vang lên, khiến cho giáp viên bên này im bật, sau đó trợn mắt tức tối nhìn về nơi phát ra thanh âm kia.

Bất quá lúc bọn họ nhìn thấy rõ kẻ nói chuyện là ai thì ánh mắt chợt khựng lại.

Chu Nguyên nhú mày, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy ở cách đó không xa có một đám người đang đứng, cũng không biết bọn họ đến từ khi nào, kẻ đứng đầu trong số đó lại là Tề Nhạc, hân chấp tay đứng đó, bộ dạng vô cùng anh tuấn, khí vũ hiên ngang, ở bên cạnh hân là Liễu Khê kiều diễm hơn người, lúc này cô ta đang nhìn mọi người bên giáp viện với vẻ khinh khinh, mà người vừa lên tiếng nói chuyện chính là cô ta.

Những học viên khác của ất viện cũng lộ ra vẻ giễu cợt trắng trợn, như thể cực kỳ xem thường học viên của giáp viện.

- Là người của ất viện.

Dương Tái cố gắng dẫn con giận, những người khác cũng vô cùng tức tối, lũ ất viện này đúng là khinh người quá đáng.

Trong lúc bọn họ tu luyện mà cũng dám tới đây khoa tay múa chân.

Ánh mắt của Chu Nguyên cũng trở nên lạnh lùng, liếc mắt nhìn Liễu Khê một cái, thân nhiên hỏi:

- Xin hỏi lần đầu tiên ngời vào thác Ngọc Linh thì kiên trì được bao lâu?

Về mặt của Liễu Khê trở nên cứng ngắc, tức giận không thèm nói.

Tề Nhạc tựa tiếu phi tiếu:

- Chu Nguyên điện hạ cần gì phải chấp nhật với nữ hài tử làm gì, lần đầu tiên Liễu Khê kiên trì được bao lâu thì ta không nhớ rõ lắm, nhưng ta nhớ rõ lần đầu tiên ta kiên trì được ba mươi phút.

Mặc dù biết rõ tên Tề Nhạc này có ý đến để đả kích, nhưng mấy người học viên bên giáp viện như Dương Tái và Tống Thu Thủy đều nhìn không được mà cứng họng không nói được gì, có phần uể oải, lần đầu tiên của người ta đã có thể kiên trì được ba mươi phút, còn bọn họ thì sao? Tới bây giờ chỉ có thể cố gắng được hơn hai mươi phút.

Ất viện có tên biến thái như Tề Nhạc, giáp viện bọn họ còn cơ hội để xoay người nữa sao?

Nhất thời, sĩ khí của giáp viện bên này bị hạ thấp rất nhiều.

- Các người còn muốn tu hành nữa hay không?!

Đúng lúc này, Sở Thiên Dương đứng bên cạnh đột nhiên nghiêm giọng quát lớn, sau đó nhìn về phía đám người Tề Nhạc, mặt mày danh lại:

- Nếu như còn chưa tới phiên ất viện, thì đừng có mà đến đây quấy nhiễu nhiều người khác tu luyện, bằng không sẽ xử phạt theo luật!

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Sở Thiên Dương, mấy học viên khác của ất viện đều rút cổ lại, chỉ có Tề Nhạc là mặt mày thản nhiên, không thèm để ý đến, cười nói:

- Phù chủ chó có tức giận, chúng ta chỉ tập trung lại đây sớm một chút để chờ thác Ngọc Linh mà thôi, nếu như chỉ đứng đây nhìn thôi cũng sẽ quấy rầy tới tu luyện thì học viên của giáp viện đứng là yếu đuối nhạy cảm quá.

Nghe thấy hấn trào phúng kiểu đấy, học viên của giáp viện đều tức giận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi.

- Tiếp tục tu luyện!

Sở Thiên Dương lạnh lùng liếc Tề Nhạc một cái, thu hồi ánh mắt, trầm giọng quát to với học viên của giáp viện.

Mấy người Dương Tái nghe vậy thì đều xoay người lại đi về phía thác Ngọc Linh, bất quá không khí có phần nặng nề.

- Tên kia đúng là đáng ghét mà.

Tô Áu Vi cũng thấp giọng nói, mọi người đang tu luyện vui vẻ, kết quả tên Tề Nhạc này vừa đến đã khiến mọi người mất hết cả hứng thú.

Chu Nguyên nhìn Tề Nhạc một cái, nói một tiếng:

- Nửa giờ thì lâu lắm sao?

Hắn vừa dứt lời thì không thèm nói nhảm với Tề Nhạc một câu nào nữa, trực tiếp quay người đi về phía thác Ngọc Linh, nếu như kẻ đề tiện này đã muốn dùng thủ đoạn để đả kích sĩ khí của giáp viện vậy thì hắn không thể để cho kẻ này được toại nguyện.

- Hừ, đúng là nói khoác không biết ngượng! Xem bộ dạng thế này hình như hắn muốn so bì với người à?

Liễu Khê nhìn về phía bóng lưng của Chu Nguyên, không khỏi cười mỉa, rõ ràng cô ta cho rằng Chu Nguyên chỉ đang mạnh miệng mà thôi.

Biểu hiện của Chu Nguyên trong kỳ thi hôm qua đúng là không tệ, nhưng đây là còn phải xem đối tượng so sánh là ai, chứ Tề Nhạc bây giờ chính là học viên mạnh nhất trong Đại Chu Phủ này rồi.

Tề Nhạc cũng chỉ cười một cái, nhưng nụ cười kia cũng đầy vẻ châm chọc:

- Ta cũng phải xem cho kỹ mới được, bất quá ta thật sự mong hắn có thể cày mạnh một phen, vậy thì hắn mới có thể ăn thêm chút đau khổ.

Những học viên khác của ất viện cũng cười nói hòa theo, bọn họ cũng không hiểu với thực lực của một kẻ chỉ mới mở được hai mạch như Chu Nguyên, rốt cuộc có tư cách gì để đòi so với Tề Nhạc.

Trong ánh mắt cười cợt của mấy kẻ bên ất viện, Chu Nguyên lại đi vào bên dưới thác Ngọc Linh lần nữa, hắn nhìn vào dòng thác đổ ầm ầm không dứt kia, chẳng chút do dự, trực tiếp bước vào bên trong.

Ầm!

Thân hình chui vào bên trong dòng thác đổ, ngón chân của Chu Nguyên cong lại bám chặt lấy mặt đất, cùng lúc đó, khi dòng nước dữ dội mang theo lực trùng kích cực mạnh đổ ầm xuống, hắn cũng nhắm chặt hai mắt, thần hồn ở mi tâm cũng chấn động.

Một cỗ hấp lực mà người thường khó có thể phát hiện lặng lẽ lan ra, nhất thời, từng tia ngọc tùy chi khí trong màn nước hội tụ lại, nương theo lực trùng kích cực mạnh của dòng nước, đổ ập lên người của Chu Nguyên.

Tự nguyên vẫn sau lưng hắn liên tục hút từng tia ngọc tủy chi khí kia vào trong cơ thể.

Từng tia khí lưu mát lạnh chảy dọc trong thân thể của Chu Nguyên, nơi nó lướt qua thì cơn đau đớn kịch liệt do dòng nước mang đến cũng bắt đầu được giảm bớt đi rất nhiều.

Thân hình của Chu Nguyên vốn còn đang lắc lư, lúc này cũng trở nên ổn định hơn, mặc kệ thác nước trút xuống mạnh cỡ nào, hắn đều vững vàng như bàn thạch.

Cùng lúc đó, từng tia ngọc tủy chi khí thấm vào bên trong cơ thể của hắn, không ngừng trùng kích đệ tam mạch, khiến cho đệ tam mạch càng lúc càng thả lỏng hơn.

Bùm! Bùm!

Liên tục có học viên bị đánh rơi vào bên trong hồ nước, có lẽ vì sĩ khí bị giảm, cho nên biểu hiện của một số học viên lúc này còn kém hơn khi nãy một chút, thời gian trụ được cũng bị rút ngắn dần.

Sở Thiên Dương đứng bên bờ hồ thấy cảnh này thì mặt mày cũng đen sì.

Còn đám người Tề Nhạc và Liễu Khê của ất viện thấy thế thì càng ra sức cười nhạo.

Bùm!

Tô Áu Vi cũng rơi xuống, nhưng lúc này cô đã có thể kiên trì được hai mươi phút, điều này cũng khiến cho những học viên khác của giáp viện phải giật mình cảm thán, đã sắp đuổi kịp Dương Tái và Tổng Thu Thủy luôn rồi.

Biểu hiện của Tô Áu Vi cũng khiến cho sắc mặt của Sở Thiên Dương trở nên dễ coi hơn một chút.

Ngay sau Tô Áu Vi chính là Dương Tái và Tổng Thu Thủy, bọn họ rơi vào trong hồ, đều thảm thờ dài một tiếng, bởi vì bọn họ vẫn không thể trụ được đến ba mươi phút.

Mọi người im lặng leo lên bờ, không khí có phần nặng nề, Tô Áu Vi đột nhiên giật mình hỏi:

- Chu Nguyên vẫn còn ở đó à?

Mọi người nghe thấy vậy thì mới giật mình sực nhớ ra, vội xoay người nhìn về phía thác Ngọc Linh, quả nhiên nhìn thấy vẫn còn một bóng người ở đó.

- Chu Nguyên đã sắp trụ được ba mươi phút rồi sao?!

Tổng Thu Thủy giờ tay che kín miệng, giật mình bật thốt.

Dương Tái gãi gãi đầu, vẻ mặt cũng tràn ngập vẻ không dám tin.

Chỉ có Tô Áu Vi là khẽ cau mày, trong lòng lo lắng không thôi, cô sợ Chu Nguyên cố chống đỡ, vậy thì sẽ khiến thân thể bị tổn thương, ảnh hưởng đến việc khai mạch.

- Thú vị lắm.

Tề Nhạc nhìn thấy cảnh này thì bật cười, hắn nhìn thân ảnh lúc ẩn lúc hiện bên trong thác nước kia, sâu bên trong ánh mắt lại tràn ngập vẻ khinh thường, theo như hắn thấy thì việc Chu Nguyên làm chẳng khác nào cản rằng chống đỡ giữ thể diện, kiểu gì cũng sẽ khiến thân thể bị thương.

- Ta muốn xem xem hắn có thể giả vờ được bao lâu!

Liễu Khê cũng cười lạnh một cái, nhìn qua có phần hả hê.

Vậy nên, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về thân ảnh bên trong thác nước đó, mấy người Tô Áu Vi thậm chí còn không có lòng dạ nào để mà leo lên tu luyện tiếp, chỉ đứng nguyên tại chỗ nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Ba mươi phút.

Bốn mươi phút.

.....

Một giờ đồng hồ sau!

Khi thời gian vừa tròn một giờ đồng hồ thì tất cả mọi người đứng bên bờ đều lặng im, ngay cả đám người Tề Nhạc và Liễu Khê cũng nhíu mày lại, loáng

thoáng thấy có phần bất an.

Đám học viên khác của ất viện cũng đưa mắt nhìn nhau, một giờ đồng hồ, trong ất viện của bọn họ ngoại trừ Tề Nhạc ra thì không ai có thể làm được như thế, phải biết rằng Tề Nhạc bây giờ đã mở được sáu mạch rồi!

Còn Chu Nguyên? Chỉ mới có hai mạch!

- Không phải là tên đó bị gì rồi đấy chứ?

Liễu Khê nghiêng răng, nhin không được bèn hỏi.

Bùm!

Ngay lúc cô ta vừa mới nói xong thì bên trong thác nước đột nhiên truyền đến tiếng vang, chỉ thấy thân thể của Chu Nguyên rớt cuộc cũng rơi thẳng xuống trong hồ nước.

Chu Nguyên ngoi lên khỏi mặt nước, bắt quá lúc này hấn vẫn nhắm chặt hai mắt.

Liễu Khê nhìn thấy cảnh này thì lập tức cười lạnh nói:

- Xem ra là bị thương không nhẹ rồi.

Cô ta vừa mới cười lạnh xong thì Chu Nguyên đột nhiên mở to hai mắt, sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy có một cỗ nguyên khí quang lưu đang bao vây toàn thân của hấn, tạo thành từng dòng nước xoáy bên trong hồ nước.

Còn hấn thì tóc bay phấp phới, trong cơ thể loáng thoáng phát ra tiếng vang rền, từng đạo nguyên khí thiên địa ủa vào bên trong cơ thể hấn không ngừng, khiến cho khí thể của hấn lúc này đột nhiên được phóng đại lên rất nhiều.

- Đây là?

Tề Nhạc và Liễu Khê thấy thế thì đồng tử đột nhiên co rút lại.

- Sao có thể chứ?

Mấy người Tô Ấu Vi, Dương Tái và Tống Thu Thủy thấy thế thì cũng hít sâu một hơi.

Sở Thiên Dương lúc này cũng kinh ngạc không thôi, hai mắt sáng rỡ, nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên, nói ra từng chữ một:

- Cự nhiên... Cự nhiên mở được đệ tam mạch rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Lập Uy

Trong hồ nước, nguyên khí quanh thân của Chu Nguyên bắt đầu khởi động, từng đạo quang lưu giống như di chuyển ngoài da, tạo thành từng con sóng vô hình lan ra chung quanh, trực tiếp khiến nước trong hồ tách ra.

Bên cạnh bờ hồ, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn vào thân ảnh của hấn, bởi vì bọn họ đều vô cùng quen thuộc với cảnh tượng này, đây chính là cảnh tượng xuất hiện mỗi khi khai mạch.

- Mở được ba mạch rồi? Sao có thể chứ!

Gương mặt Liễu Khê hết trắng rồi lại xanh mét, khi lại nóng ran lên, lúc trước cô ta còn đang mỉa mai rằng Chu Nguyên mạnh miệng, kết quả không ngờ hấn chẳng những không bị thương, mà còn có thể đã thông được đệ tam mạch ngay tại chỗ!

Ánh mắt của Tề Nhạc lúc này cũng trở nên âm trầm, siết chặt bàn tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên lạnh lẽo như một con độc xà, trong lòng bắt đầu bốc lên lửa giận, hấn cũng không ngờ kết quả lại biến thành thế này.

Hơn nữa, điều khiến cho hấn cảm thấy khó hiểu nhất chính là tố chất thân thể của một kẻ chỉ mới mở được hai mạch như Chu Nguyên sao có thể trụ vững được bên trong Thác Ngọc Linh suốt một giờ như thế?

- Tại sao kẻ này có thể làm được như thế!

Những học viên khác của ất viện cũng đưa mắt nhìn nhau, không ai dám hó hé lời nào, rõ ràng bọn họ đều bị cảnh tượng này dọa sợ.

Trong hồ nước, đôi mắt đang khép chặt của Chu Nguyên dần dần mở ra, tinh quang lóe lên trong mắt, hần cúi đầu nhìn qua nguyên khí quang lưu đang quán quanh trên người mình, tiếp tục cảm thụ đệ tam mạch đã được đả thông hoàn toàn bên trong cơ thể mình, trong lòng của hần cũng sinh ra cảm giác kinh hi khó mà diễn xuống nổi.

Hần cũng không ngờ hần lại có thể trực tiếp đả thông được đệ tam mạch vào lúc này.

Theo như hần vẫn nghĩ thì ít nhất còn phải tu luyện thêm mấy ngày nữa, nhưng dường như hần có phần xem thường ngọc tủy chi khí bên trong Thác Ngọc Linh này, sau khi hấp thụ một lượng ngọc tủy chi khí cực lớn thì hần đã có thể đả thông được đệ tam mạch ngay trong hôm nay.

- Dù gì thì đây cũng là lần đầu tiên ta hấp thu ngọc tủy chi khí, cho nên hiệu quả mới tốt được như thế, sau này hấp thu quen rồi thì sẽ không thể nào đạt được hiệu quả cỡ này nữa.

Trong mắt của Chu Nguyên lộ ra vẻ kinh hi, tự nhủ thầm trong bụng.

Dù là thế, nhưng có thể đả thông được đệ tam mạch thế này vẫn khiến cho Chu Nguyên vô cùng vui mừng, dù sao thì mấy ngày trước hần vừa mới đả thông được đệ nhị mạch xong.

Trong lòng thầm cười một tiếng, Chu Nguyên đập nhẹ một cái, thân hình lao vút lên trên bờ, ngẩng đầu nhìn lại thì phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn hần chăm chăm, không khí im phăng phắc.

- Bốp bốp!

Đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay, chỉ thấy cái người ngày thường luôn hằm hằm không hay nói cười như Sở Thiên Dương lúc này cũng đang mỉm cười ôn hòa, ánh mắt của hần nhìn sáng ngời nhìn về phía Chu Nguyên, hai tay vỗ thật mạnh.

Mấy người Tô Ấu Vi, Dương Tái và Tống Thu Thủy cũng giật mình lấy lại tinh thần, lúc này đều ra sức vỗ tay thật mạnh, mặt mày hưng phấn quá độ.

Lúc trước bọn họ còn bị thời gian của tên Tề Nhạc kia chấn nhiếp, khiến sĩ khí xuống thấp, nào ngờ chỉ nhoáng một cái thì kỉ lục của tên Tề Nhạc kia đã bị Chu Nguyên phá vỡ, hơn nữa còn bỏ hần xa lác xa lơ.

Dùng thân thể chỉ mới mở được hai mạch, trụ được những một tiếng đồng hồ trong Thác Ngọc Linh, đây là chuyện chưa bao giờ có trong Đại Chu Phủ.

Tiếng vỗ tay vang rền của mọi người khiến Chu Nguyên ngẩn ra một lúc, sau đó mỉm cười với mọi người, tiếp theo hần lại ngẩng đầu, chuyển tầm mắt về tên Tề Nhạc lần đám học viên ất viện kia.

Thấy Chu Nguyên nhìn sang thì đám người của ất viện đều co rụt cổ lại, mặt mày nóng ran, dù sao thì ban nãy bọn họ còn đang chế nhạo mỉa mai người ta, nhưng nào ngờ mới chớp mắt một cái thì sự mỉa mai của bọn họ lại bay ngược về phía bản thân.

Gương mặt của Liễu Khê tái mét, vô cùng khó coi, nhưng không nói ra được một lời, chỉ có thể hậm hực cắn chặt hàm răng.

Chỉ có Tề Nhạc là mặt mày âm trầm, giọng nói lạnh lẽo, nghiêng răng nói:

- Tốt, tốt lắm, điện hạ đúng là khiến cho người ta bất ngờ.

- Nếu muốn xem thì ngoan ngoãn đứng một bên mà xem, đừng có lăm lờ nữa, giáp viện chúng ta không mượn.

Chu Nguyên liếc nhìn Tề Nhạc một cái, cười nhạt nói.

Khóe môi của Tề Nhạc run mạnh, bất quá sau cùng hần hít sâu một hơi vào để dẫn con giận trong lòng xuống, nhưng ánh mắt của hần nhìn về phía Chu Nguyên lúc này lại càng âm trầm hơn nữa.

- Mọi người tiếp tục đi thôi, thời gian không còn nhiều đâu.

Chu Nguyên thấy thế thì cũng lười không muốn để ý tới hần thêm nữa, quay lại cười nói với mấy người Tô Ấu Vi, Dương Tái và Tống Thu Thủy.

Ba canh giờ, tức là sáu giờ đồng hồ, hiện tại đã sắp hết một nửa rồi.

- Được!

Nghe Chu Nguyên nói thế, tất cả học viên của giáp viện đều đồng thanh đáp lời.

Sĩ khí nháy mắt đã tăng vọt, hơn nữa ánh mắt của bọn họ khi nhìn về phía Chu Nguyên cũng trở nên khác hẳn khi nãy.

Trước kia bọn họ vẫn giữ chút thái độ của học viên cũ đối xử với học viên mới, nhưng việc Chu Nguyên làm được khi nãy không chỉ chấn nhiếp được đám người Tề Nhạc, mà cả bọn họ cũng thế, bây giờ bọn họ đều có thêm một phần kính nể Chu Nguyên.

Sở Thiên Dương đứng ở bên cạnh thấy học viên giáp viện đều khôi phục sĩ khí, hăng hái bừng bừng như thế thì cũng thầm thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Chu Nguyên cũng càng thêm hài lòng.

Trong vòng một năm nay, Tề Nhạc cơ hồ đã trở thành hòn đá đè nặng trong lòng tất cả học viên của giáp viện, là bóng tối khiến bọn họ không thể nào thắng được, nhưng việc Chu Nguyên làm nên hôm nay lại khiến cho mọi người thấy rõ, không phải không thể nào thắng được Tề Nhạc.

Son ngoại hữu son, nhân ngoại hữu nhân, chẳng qua lúc trước Tề Nhạc không hề thất bại, là vì người có thể đánh bại hắn vẫn chưa xuất hiện mà thôi... Nhưng bây giờ...

Có lẽ người nọ rốt cuộc cũng đã xuất hiện rồi, nhìn về phía Chu Nguyên, Sở Thiên Dương chợt nghĩ như thế.

Bên dưới Thác Ngọc Linh, những học viên giáp viện đã khôi phục sĩ khí lại bắt đầu tu luyện lần nữa, thác nước đổ xuống ầm ầm, từng đạo thân ảnh đứng thẳng ở bên dưới, dường như cũng trở nên mạnh mẽ hơn nhiều lần.

Trong quãng thời gian còn lại, Chu Nguyên vẫn giữ nguyên thời gian chừng một giờ đồng hồ như cũ, điều này khiến cho tất cả mọi người đều phải kinh ngạc lú lờ, không biết vì sao hắn có thể làm được như thế.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là dù Chu Nguyên đã trụ được một giờ đồng hồ, nhưng vẫn nhảy nhót bình thường như cũ, trên người cũng không có bao nhiêu vết bầm xanh hết, bộ dạng như thể lực trùng kích của thác nước không thể tạo thành bao nhiêu thương tổn đến cho hắn.

Vậy nên ánh mắt của mọi người nhìn về phía Chu Nguyên lại càng thêm kính sợ.

Ba canh giờ tu luyện nhanh chóng kết thúc, sau đó toàn bộ học viên của giáp viện, dưới sự dẫn dắt của Chu Nguyên, hiện ngang rồi đi trong ánh nhìn của mấy kẻ bên ắt viện.

Nhìn vào thân ảnh bọn họ rời đi, đám học viên ắt viện đều im thin thít.

- Đặc ý cái gì chứ, không phải là chịu được lâu hơn một chút thôi à? Hắn cho là mở được ba mạch thì có thể lên trời chắc?

Liễu Khê thì giận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tề Nhạc, đừng để cho hắn tiếp tục kiêu ngạo như thế nữa!

Tề Nhạc mặt mày lạnh tanh, thân nhiên nói:

- Gấp cái gì chứ.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Thác Ngọc Linh khổng lồ kia, trong mắt lóe lên vẻ âm lãnh, sau một lúc, hắn cười lạnh nói:

- Xem ra Thác Ngọc Linh này có tác dụng không nhỏ đối với hắn...

Hắn nhìn về phía Liễu Khê, ánh mắt trở nên lạnh lẽo:

- Ngươi có cảm thấy là giáp viện giành được ba giờ tu luyện ở Thác Ngọc Linh này có hơi lâu hay không?

Liễu Khê nghe thấy thế thì hai mắt sáng ngời, nói:

- Ý của ngươi là?

Tề Nhạc cười cười, vẻ âm trầm trên mặt lập tức biến mất:

- Lúc trước ta đã nghe Từ viện trưởng nói thời gian phân chia Thác Ngọc Linh này không công bằng, những viện khác cũng khá bất mãn với việc này.

- Nếu như giáp viện vẫn có thể ngạo thị các viện như trước, thì sẽ chẳng có ai ý kiến được gì với loại đãi ngộ mà bọn họ được hưởng thụ, nhưng giáp viện bây giờ còn tư cách này sao?

- Bị ắt viện chúng ta áp chế liên tục suốt hai năm, bọn họ còn mặt mũi nào cho rằng bản thân mình đứng đầu các viện nữa?

Tề Nhạc nhìn về phía mấy người Chu Nguyên rời đi, hàn quang trong mắt càng lúc càng dữ dội, nụ cười trên môi cũng đầy vẻ mỉa mai.

- Cho nên ta cảm thấy... vấn đề phân chia Thác Ngọc Linh này đúng là phải sửa lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bểng hỏa tụ nguyên văn

Dường như ti gian ở trong Đại Chu Phủ trôi qua đặc biệt nhanh, nháy mắt đã qua hơn nửa tháng.

Trong thời gian nửa tháng này, Chu Nguyên cũng dần dần làm quen với cuộc sống tu luyện của giáp viện, bất quá điều khiến cho hắn có phần tiếc nuối chính là sau khi đã thông đệ tam mạch xong thì hiệu quả của Thác Ngọc Linh đối với hắn đã không còn mạnh mẽ được như trước nữa, nhưng nhờ vào việc hấp thu ngọc tùy chi khí, đệ tứ mạch trong cơ thể Chu Nguyên cũng đã được phá vỡ phần nào...

Muốn đã thông được triệt để cũng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Sáng sớm ngày hôm nay, Chu Nguyên dùng bữa sáng xong, vừa mới bước ra khỏi nội điện thì nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp bên trong hoa uyển cách đó không xa, lúc này mới khẽ giật mình một cái.

Hôm nay Thác Ngọc Linh trong Đại Chu Phủ lại mở ra, chẳng qua hiện tại tác dụng của Thác Ngọc Linh đối với Chu Nguyên đã giảm xuống rồi, hắn là do thân thể của hắn đã quen dần với ngọc tùy chi khí.

Cho nên Chu Nguyên muốn gia tăng hiệu quả lên thì phải nghĩ vài cách khác mới được.

- Mỗi lần tiến vào Thác Ngọc Linh đều phải mình khắc tụ nguyên văn, đây là nguyên văn nhất phẩm, tạo nghệ nguyên văn của Yêu Yêu tỷ rất cao, đã vượt xa giảng sư của Đại Chu Phủ, không biết tỷ ấy có biết được tụ nguyên văn nhất phẩm nào có hiệu quả tốt hơn không, nếu như có thì có thể đề thăng hiệu suất hấp thu ngọc tùy chi khí của ta lên một bậc.

Nghĩ vậy, hai mắt của Chu Nguyên sáng lên, vội rào bước thật nhanh, đi vào thạch đình trong hoa uyển.

Bên trong thạch đình, Yêu Yêu tay cầm bút nguyên văn, đầu bút lướt nhẹ trên họa quyền đặt trên bàn, trên gương mặt trắng nõn tuyệt mỹ lúc này vô cùng chuyên chú, những lúc cô chăm chú thì lại phát ra một loại mị lực khác hẳn.

Chu Nguyên lặng lẽ đi đến đứng bên cạnh Yêu Yêu, ánh mắt nhìn về phía họa quyền kia, chỉ thấy ở trên họa quyền kia dường như là một bức tranh núi non, sơn mạch chập chùng, giống như tiềm long uốn mình, sông lớn uyển chuyển, sóng nước lăn tăn.

Chu Nguyên nhìn vào bức tranh hùng hồn này, vẻ mặt cũng trở nên ngưng trọng, trong mắt thậm chí còn có chút hoảng sợ, bởi vì hắn thoáng phát hiện ở bên trong bức tranh này cư nhiên ẩn giấu vô số đạo nguyên ngân.

Toàn bộ bức tranh này rõ ràng ẩn giấu một đạo nguyên văn cao thâm!

Tất nhiên, phẩm cấp của đạo nguyên văn này không thể nào thấp đi đâu được, ít nhất thì trong cảm nhận của Chu Nguyên khi nhìn vào nó lúc này thì đạo nguyên văn kia có ẩn chứa một loại cảm giác lạnh lẽo như băng hàn, giống như đang đối diện với một thứ gì đó vô cùng khủng bố, có một làn sóng kinh người chậm rãi phát ra từ bên trong họa quyền.

- Đạo nguyên văn này e là cũng phải đạt tới tam phẩm rồi!

Chu Nguyên sợ hãi nói thầm trong lòng.

Nguyên văn tam phẩm, cho dù là cường giả thiên quan cảnh sợ là cũng không dám xem thường.

Hơn nữa, điều khiến cho Chu Nguyên khiếp sợ nhất chính là Yêu Yêu cư nhiên có thể kết hợp nguyên văn và tranh sơn thủy, chỉ riêng điều này cũng đủ để thấy tạo nghệ nguyên văn của cô tinh thâm đến cỡ nào.

Trong lúc Chu Nguyên đang đắm chìm vào bên trong bức tranh sơn thủy nguyên văn này, một bàn tay nhỏ bé tựa như bạch ngọc đột nhiên giơ lên trước mặt, khiến hắn giật mình.

- Tạo nghệ nguyên văn của ngươi hôm nay chưa đạt đến trình độ này, nếu như quan sát quá sâu thì sẽ khiến thần hồn bị tổn thương.

Thanh âm êm dịu của Yêu Yêu truyền vào trong tai của hắn.

Chu Nguyên nghe thấy vậy thì chợt phát hiện đúng là đầu óc có phần choáng váng, vội vàng quay mặt nhìn sang chỗ khác, sau đó khen:

- Tạo nghệ nguyên văn của Yêu Yêu tỷ quả nhiên lợi hại.

Hắn nhìn về phía Yêu Yêu, trong mắt đầy vẻ tò mò:

- Không biết hiện tại Yêu Yêu tỷ có thể mình khắc ra được nguyên văn mấy phẩm?

Bình thường mà nói, nguyên văn tam phẩm là có thể sánh với cường giả thiên quan cảnh, nếu như là tứ phẩm thì ngay cả phụ vương Chu Kinh như Chu Nguyên cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Bất quá đáng tiếc chính là, người có tạo nghệ nguyên văn cao nhất ở Đại Chu mà Chu Nguyên biết, không ai có thể khắc họa ra được nguyên văn tứ phẩm cả.

Yêu Yêu khẽ cuốn họa quyền trước mặt lại, thần nhiên nói:

- Tạm thời chỉ có thể khắc họa ra được nguyên văn tam phẩm, bất quá nếu như chuẩn bị đầy đủ thì chưa chắc là không thể thử loại tứ phẩm.

Cơ mặt của Chu Nguyên nhin không được co rút vài cái, nguyên văn tam phẩm đã có uy lực đủ để sánh với cường giả thiên quan cảnh rồi, nói cách khác, đừng có thấy Yêu Yêu không thể nào vận dụng linh lực, bộ dạng lại yếu đuối, một khi thật sự muốn động thủ thì dựa vào sức mạnh nguyên văn của cô, dù là cường giả thiên quan cảnh cũng không làm gì được cô.

- Sư phụ còn bảo ta phải bảo vệ Yêu Yêu tỳ, bây giờ rốt cuộc là ai bảo vệ ai chứ?

Chu Nguyên nhin không được mà thầm cười khổ.

Giống như biết được Chu Nguyên đang nghĩ gì trong lòng, Yêu Yêu liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Hắc gia gia cũng không trông cậy vào nguoi của bây giờ, thứ ông xem chính là nguoi của tương lai.

Trong lòng Chu Nguyên run lên.

Nghĩ tới cảnh tượng ngày đó Thương Uyên đưa hắn và Yêu Yêu đi, Thương Uyên lúc đó rõ ràng có phần nóng vội, giống như sắp có nguy cơ ngay cả ông cũng không thể nào nắm chắc sắp sửa giáng xuống vậy.

- Yêu Yêu tỳ, nguoi có biết lai lịch của sư phụ hay không?

Chu Nguyên hỏi thử.

Thực lực của Thương Uyên thâm sâu khó dò, nguy hiểm mà ngay cả ông cũng không nắm chắc được, tất nhiên là phải vô cùng đáng sợ, cho nên Chu Nguyên cũng muốn biết thêm đôi chút, để còn tiện bề chuẩn bị.

Yêu Yêu nghe vậy thì trong mắt cũng xuất hiện chút mờ mịt, cô lấy ra một khối ngọc bội có phần cổ xưa trong ngực áo ra, bên trên ngọc bội có khắc một đóa hoa sen bảy màu, trông vô cùng sống động.

Cô vuốt ve khối ngọc bội kia, khẽ lắc đầu, thấp giọng nói:

- Hắc gia gia chưa bao giờ nói với ta.

Chu Nguyên cười khổ một tiếng, Thương Uyên và Yêu Yêu đều vô cùng thần bí, khiến cho hắn không cách nào tìm hiểu được.

Nhìn thấy tâm trạng của Yêu Yêu có phần sa sút, Chu Nguyên cũng không dám hỏi thêm nữa, vội chuyển chủ đề:

- Yêu Yêu tỳ, nguoi có biết tự nguyên văn không?

- Tự nguyên văn là nguyên văn nhất phẩm bình thường, có gì mà không biết.

Yêu Yêu nói.

- Vậy có tự nguyên văn nào có hiệu quả tốt nhất nằm trong khả năng thừa nhận của ta không?

Hai mắt của Chu Nguyên sáng ngời, nhìn chăm chăm Yêu Yêu.

Bởi vì nguyên văn không thể khắc họa bảy bực, giống như tổ chất thân thể cỡ như Chu Nguyên, nếu như khắc họa một đạo nguyên văn tam phẩm lên nguoi hắn thì cho dù có thôi động được đi chăng nữa cũng sẽ khiến thân thể bị thương nặng.

Yêu Yêu nghe thấy vậy thì im lặng suy tư một lúc, sau đó tiện tay phác họa một đạo nguyên văn trên không trung, nói:

- Đây là tự nguyên văn mà nguoi đã dùng trước kia?

Chu Nguyên gật đầu, đạo nguyên văn do Yêu Yêu phác họa ra đúng là tự nguyên văn bình thường nhất, cũng chính là loại mà giảng sư của Đại Chu Phủ đã khắc họa lên nguoi bọn họ.

Yêu Yêu cầm bút nguyên văn thanh ngọc, giờ đuôi bút chống cằm, ngẫm nghĩ rồi nói:

- Tự nguyên văn phân ra rất nhiều loại, ta đương nhiên biết loại có hiệu quả tốt hơn cái này.

Chu Nguyên lập tức hưng phấn, nhìn Yêu Yêu với vẻ trông mong:

- Vậy có thể khắc họa giúp ta hay không?

Nhìn thấy Chu Nguyên như thế, Chu Nguyên giờ tay ôm má, lộ ra vẻ trầm tư.

Chu Nguyên thấy thế thì lập tức hiểu ra, vội lấy một cái bình ngọc trong tay áo ra, nói:

- Rượu bách hoa, ta phải vất vả lắm mới tìm được nó đây.

Yêu Yêu nhận lấy bình ngọc, khẽ ngửi một hơi, lúc này mới thỏa mãn cười tươi, ngọc thủ xoay tròn bút nguyên văn thanh ngọc, nói:

- Cởi áo ra đi.

Chu Nguyên cởi áo ra không chút do dự, trải qua quãng thời gian rèn luyện gần đây, thân thể của hắn cũng rắn rỏi hơn nhiều, cũng có chút cơ bắp rồi.

- Đạo nguyên văn này của ta tên là băng hỏa tụ nguyên văn, cũng vào hàng đứng đầu trong số tụ nguyên văn nhất phẩm, bất quá phải chịu một chút đau đớn.

Yêu Yêu thần nhiên nói.

- Không sao hết, cứ làm đi.

Chu Nguyên nói thẳng

Yêu Yêu gật đầu, cũng không dây dưa nữa, ngòi bút của bút nguyên văn lóe lên, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, sau đó hạ xuống trên lưng Chu Nguyên, nương theo ngòi bút chuyển động, từng đạo nguyên văn cũng dần dần hiện ra.

Theo vô số đạo nguyên văn xuất hiện su lưng Chu Nguyên, Chu Nguyên cũng dần dần cảm giác được sau lưng của hắn giống như vừa lạnh lẽo lại vừa nóng cháy, vậy nên thân thể của hắn bắt đầu truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt.

Hì!

Chu Nguyên hít sâu một hơi, cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên thể này rõ ràng không dễ chịu chút nào.

- Được rồi.

Chỉ mới vài phút ngắn ngủi mà Yêu Yêu đã thu tay lại, ngòi bút vẫy lên, chỉ thấy trên lưng của Chu Nguyên lúc này xuất hiện một đạo nguyên văn phức tạp do vô số đạo nguyên văn tạo thành, trên đạo nguyên văn kia giống như có thể thấy băng hỏa lưu chuyển, vô cùng kỳ lạ.

Theo đạo nguyên văn kia hình thành, Chu Nguyên quả thật cảm giác được nguyên khí trong thiên địa ở xung quanh bắt đầu hội tụ lại về phía hắn, hiệu quả thế này mạnh hơn hẳn so với tụ nguyên văn bình thường.

- Quả nhiên rất lợi hại!

Trong mắt Chu Nguyên lóe lên dị sắc, hiệu quả của đạo băng hỏa tụ nguyên văn này mạnh hơn gấp mấy lần so với tụ nguyên văn bình thường!

- Có đạo băng hỏa tụ nguyên văn này thì lần này đến Thác Ngọc Linh, số lượng ngọc tùy chi khí ta có thể hấp thu được cũng sẽ nhiều hơn!

Chu Nguyên cảm thấy hưng phấn, dù sao thì giáp viên bọn họ chỉ có ba canh giờ tu luyện ở Thác Ngọc Linh, hắn không thể ăn gian được về mặt thời gian thì cũng chỉ có thể cố gắng khiến cho bản thân mình hấp thu được nhiều ngọc tùy chi khí hơn trong vòng ba canh giờ này.

- Đáng tiếc, ba canh giờ vẫn ngắn quá, nếu như có thể lâu hơn một chút thì thời gian ta có thể đã thông đệ tứ mạch cũng sẽ được rút ngắn rồi.

Chu Nguyên nói với vẻ tiếc hận.

- Hiệu quả của băng hỏa tụ nguyên văn này thật không tệ chút nào, nếu như có thể cho Tô Áu Vi một đạo luân thì chắc là cô ấy cũng có thể nhanh chóng đã thông được đệ ngũ mạch rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng của Chu Nguyên cũng rục rịch, thiên phú tu luyện của Tô Áu Vi rất cao, hắn đương nhiên cũng không muốn để cô bị ảnh hưởng.

- Yêu Yêu tỷ à...

Chu Nguyên nhìn về phía Yêu Yêu, nói:

- Có thể khắc thêm cho một người bạn khác của ta một đạo băng hỏa tụ nguyên văn này được không?

Yêu Yêu nghe thấy thế thì lập tức nhún nhún, nói thẳng:

- Đừng có mơ.

Cô thích sạch sẽ, nếu như không phải vì ở cùng với Chu Nguyên đã lâu thì cô cũng sẽ không khác họa nguyên văn cho hắn.

Chu Nguyên vội nói:

- Đó là một nữ hài.

Nghe thấy là nữ hài thì sắc mặt của Yêu Yêu mới dịu đi một chút.

- Yêu Yêu tỷ suốt ngày chỉ ở trong vương cung thế này cũng buồn lắm nhỉ, đúng lúc có thể đến Đại Chu Phủ cùng ta, dạo chơi giải sầu đấy.

Chu Nguyên tranh thủ bồi thêm.

Yêu Yêu do dự một lúc, cô ở trong vương cung này cũng hơn một tháng rồi, quả thật có chút nhàm chán.

- Vậy thì được, thế thì ta sẽ đi theo ngươi, bắt quá ta chỉ giúp một người thôi đấy.

Yêu Yêu gật đầu, bắt quá vẫn phải nói trước cho chắc, lỡ như đến lúc đó Chu Nguyên lại lôi ra bảy tám cô gái thì cô sẽ phát điên mất.

Chu Nguyên vội gật đầu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, giúp một người là đủ rồi, hắn cũng chỉ muốn giúp Tô Ấu Vi mà thôi, những người khác thì chờ sau này hắn học được đạo bằng hỏa tụ nguyên văn này xong, nếu như quan hệ tốt thì có thể cân nhắc giúp đỡ một phen.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hai nàng gặp mặt

Đại Chu Phủ.

Lúc Chu Nguyên mang theo Yêu Yêu đi trên đường, hắn có thể cảm giác rõ ràng, cứ đi đến đâu thì nơi đó đều trở nên yên tĩnh, có vô số ánh mắt kinh diễm phóng tới từ bốn phương tám hướng.

Đương nhiên, ánh mắt này thật sự không phải nhìn về phía hắn, mà là Yêu Yêu đang nhàn nhã đi bên cạnh hắn.

Cô lúc này vẫn mặc một bộ đồ màu xanh đơn giản như cũ, dáng người thon thả, đôi chân dài thẳng tắp, vòng eo nhỏ nhắn quyến rũ, Thôn Thôn nằm trong lòng cô lười biếng ngáp dài, thi thoảng lại uốn éo một chút, đè ép bộ ngực căng tròn kia thành đủ loại hình thù, khiến cho vô số người lòng thầm tức giận mắng tiểu súc sinh đó, hận không thể biến thành nó.

Bên trên chiếc cổ trắng nõn là dung mạo tinh xảo thanh lãnh, ở mi tâm ẩn ẩn còn có quang vân nhàn nhạt, làm cho cô tràn ngập cảm giác thần bí.

Nếu chỉ bàn về dung mạo thì Yêu Yêu và Tô Ấu Vi mỗi người đều có nét đặc sắc riêng, nhưng Yêu Yêu lại có một loại cảm giác thần bí, loại cảm giác này khiến cho người ta biết rõ khó mà với tới, nhưng vẫn nhìn không được mà muốn theo đuổi.

Cho nên, khi Yêu Yêu xuất hiện ở cửa Đại Chu Phủ thì đám thiếu niên xung quanh đều bị dung nhan và khí chất của cô chấn nhiếp, tuy rằng trong mắt để lộ vẻ kinh diễm nhìn chằm chằm, nhưng không ai dám tiếp cận.

Đối với những ánh mắt này, Chu Nguyên không để ý lắm, trực tiếp dẫn Yêu Yêu đi thẳng đến giáp viện.

Hai người bọn họ vừa đi khỏi thì đám học viên của Đại Chu Phủ lập tức như vỡ òa, túm tụm lại bàn tán xôn xao.

- Cô gái đó thật xinh đẹp, cô ấy là ai thế? Lễ nào cũng là học viên của Đại Chu Phủ chúng ta à?

- Nhưng ta chưa từng nghe nói ở Đại Chu Phủ có người nào như thế cả.

- Luận dung mạo thì Đại Chu Phủ chúng ta chắc chỉ có mỗi mình Tô Ấu Vi là có thể sánh được với nàng ta.

- Ta cảm giác vẫn là người này khiến cho người ta kinh diễm hơn.

- Hừ, ta cảm thấy Tô Ấu Vi vẫn tốt hơn, vừa xinh đẹp lại dễ gần, người này khá cao lãnh, không dễ tiếp xúc.

-

ở một góc khác của Đại Chu Phủ, Tề Nhạc và Liễu Khê cũng nhìn chăm chăm vào bóng lưng dần đi xa của Yêu Yêu và Chu Nguyên, về mặt đều khác nhau.

- Hừ, cái tên này thực lực thì chẳng đến đâu, nhưng bản lĩnh trên hoa ghẹo nguyệt thì không thấp chút nào.

Liễu Khê nhìn về phía bóng lưng của hai người bọn họ, khôn khỏi nghiêng răng nói.

Năm đó suýt chút nữa là cô ta đã bị hứa gả cho Chu Nguyên, nhưng sau cùng vẫn bị cô ta từ chối, cho nên cô ta vẫn luôn xem thường Chu Nguyên, nhưng nào ngờ những người con gái xuất hiện ở bên cạnh Chu Nguyên bây giờ ai nấy cũng đều xinh đẹp hơn người như thế, điều này khiến cho cô ta cảm thấy rất khó chịu.

Tề Nhạc thì nhìn vào bóng dáng xinh đẹp của Yêu Yêu, trong mắt cũng xuất hiện vẻ kinh diễm, tuy rằng Yêu Yêu và Tô Ấu Vi mỗi người mỗi vẻ, nhưng đối với kẻ có thân phận như Tề Nhạc mà nói thì hẳn vẫn thích những cô gái thần bí và cao cao tại thượng này hơn.

Thứ mà người ngoài không chiếm được, mới là thứ mà hắn muốn.

- Bất quá mình chưa từng nghe nói đến người này, sao cô ấy lại thân thiết với Chu Nguyên như thế? Cô ấy có lai lịch gì đây?

Tề Nhạc nheo mắt lại, chợt cười nhạt nói:

- Bất quá dạo gần đây vị diện hạ này của chúng ta sống khá tốt đấy, còn có thời gian rảnh rỗi đi trên hoa ghẹo nguyệt nữa.

- Việc lúc trước ngươi đã nói bây giờ thế nào rồi?

Liễu Khê nghiêng răng hỏi, cô ta không muốn thấy Chu Nguyên sống thoải mái như thế.

Tề Nhạc nhếch môi, nói:

- Đã chuẩn bị xong cả rồi, ba viện còn lại đều có ý kiến về việc giáp viên được chiếm thác Ngọc Linh ba canh giờ, đúng lúc có thể nhân cơ hội hôm nay để làm khó dễ.

Nói xong, hắn nhìn về phía Chu Nguyên đã rời đi, khóe miệng nhếch lên cười sâu xa.

- Đưa theo mỹ nhân đến như thế cũng là chuyện tốt, bất quá hôm nay ngươi lại chọn sai thời điểm, nhất định sẽ mất hết mặt mũi.

Giáp viện.

Lúc Chu Nguyên đưa Yêu Yêu đi vào bên trong thì mọi người lập tức đưa mắt nhìn sang, sau đó thì ai cũng đều nhìn chăm chăm vào cô gái đứng bên cạnh Chu Nguyên với ánh mắt kinh diễm.

Tô Ấu Vi đang ngồi nói chuyện với mấy người Tổng Thu Thủy cũng là người đầu tiên phát hiện ra Chu Nguyên, đang định cất tiếng chào hỏi hắn thì chợt dừng bước, đôi mắt ngập nước long lanh nhìn Yêu Yêu.

Trong lòng của cô thoáng run rẩy, khẽ cắn môi, rõ ràng không biết quan hệ giữa Chu Nguyên và cô gái áo xanh này là gì.

- Vị diện hạ này của chúng ta đúng là thích hái hoa bắt bướm.

Tổng Thu Thủy đứng bên cạnh cũng cảm thấy bất bình thay cho Tô Ấu Vi.

Trong khoảng thời gian này, Tô Ấu Vi đã trở thành người được hoan nghênh nhất ở giáp viện này, dù sao thì cô ấy vừa xinh đẹp, có thiên phú hơn người, lại không hề kèn kiệu.

- Thu Thủy tỷ, đừng có nói vậy.

Tô Ấu Vi vội kéo tay của Tổng Thu Thủy lại.

- Muội đây!

Tổng Thu Thủy bất đắc dĩ nhìn cô một cái, nhỏ giọng nói:

- Đòi này muội bị hắn ăn chắc rồi.

- Bọn muội chỉ là bạn bè thôi.

Tô Ấu Vi đỏ mặt giải thích.

- Hừ.

Tổng Thu Thủy bĩu môi không tin.

- Mọi người đang nói gì đấy?

Chu Nguyên mỉm cười đi tới.

- Điện hạ.

Tổng Thu Thủy cười với Chu Nguyên, sau đó làm như lơ đãng nhìn về phía Yêu Yêu ở sau lưng hắn, khẽ hỏi:

- Vị này là?

Chu Nguyên ngẫm nghĩ một lúc rồi cười nói:

- Đây là sư tỷ của ta.

Yêu Yêu chỉ nhìn hắn một cái, nhưng cũng không phản bác, Chu Nguyên là đệ tử của Thương Uyên, vậy thì gọi cô một tiếng tiểu sư tỷ cũng hợp lý thôi.

Tô Ấu Vi nghe thấy thế cũng giật mình, trước kia chưa từng nghe nói Chu Nguyên có một vị tiểu sư tỷ, bất quá nếu như Chu Nguyên đã nói như vậy rồi thì cô sẽ tin hắn.

- Đến đây, đi theo ta.

Chu Nguyên cũng không quan tâm đến ánh mắt của tất cả mọi người, trực tiếp vẫy tay ngoắc Tô Ấu Vi, sau đó đã dẫn Yêu Yêu đi vào căn phòng bên cạnh.

Trong mắt Tô Ấu Vi chỉ toàn vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn đi theo.

Ba người đi vào phòng, Chu Nguyên đóng cửa lại, sau đó trực tiếp cởi áo ra.

- Điện hạ, ngươi làm gì đấy?!

Tô Ấu Vi thấy thế thì gương mặt lập tức đỏ bừng, gấp đến độ dậm chân, quay mặt sang chỗ khác.

Chu Nguyên xấu hổ gãi đầu, xoay người lại, để lộ băng hỏa tụ nguyên văn trên lưng ra, nói:

- Ta cho ngươi xem cái này.

Lúc này Tô Ấu Vi mới nhìn lại, nhưng mặt mày vẫn đỏ bừng, cô nhìn chăm chăm vào nguyên văn trên lưng Chu Nguyên một hồi lâu sau mới giật mình ồ lên một tiếng, nói:

- Đây là một đạo tụ nguyên văn sao?

Chu Nguyên mặc áo lại, gật đầu, nói:

- Đây là băng hỏa tụ nguyên văn do tiểu sư tỷ của ta khắc họa, hiệu quả mạnh hơn tụ nguyên văn bình thường nhiều lắm, cho nên ta mới mời tỷ ấy theo cùng để khắc họa một đạo giúp ngươi, như vậy thì có thể gia tăng hiệu suất tu luyện của ngươi lúc ở trong thác Ngọc Linh rồi.

Tô Ấu Vi ngẩn ra một lúc, sau đó kinh ngạc nhìn về phía Yêu Yêu, bởi vì cô không ngờ Yêu Yêu lại có tạo nghệ cao thâm ở nguyên văn nhất đạo như thế.

Phải biết rằng dường như những giảng sư nguyên văn trong Đại Chu Phủ không thể nào khắc họa ra được đạo tụ nguyên văn nào như thế.

Bất quá ngoại trừ ngạc nhiên ra thì cô cũng thấp ảm áp trong lòng vì hành động này của Chu Nguyên.

- Bên trong có phòng, các người vào đi, ta đứng canh ở ngoài này.

Chu Nguyên quay sang cười với Yêu Yêu và Tô Ấu Vi.

Yêu Yêu khẽ gật đầu, đi vào bên trong, Tô Ấu Vi nhìn Chu Nguyên một cái rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Đi vào trong phòng, Yêu Yêu lại đánh giá Tô Ấu Vi từ trên xuống dưới, gương mặt bình tĩnh lạnh tanh, nhưng trong lòng lại thầm khen một tiếng, cô gái ở trước mặt này xinh đẹp rạng ngời, trong mắt có linh khí, rõ ràng là một mỹ nhân bại hoại.

- Cô tên là Tô Ấu Vi à?

Giọng nói của Yêu Yêu cũng trở nên êm dịu hơn một chút, dù sao thì đối diện với một thiếu nữ xinh đẹp như thế, bất kỳ ai đều sẽ cảm thấy tâm trạng tốt hơn hẳn.

Tô Ấu Vi khẽ gật đầu, nhìn Yêu Yêu thoáng chút do dự, rồi hỏi:

- Tỷ tỷ tên gì thế?

- Ta tên Yêu Yêu.

- Vậy muội gọi tỷ là Yêu Yêu tỷ được không?

Yêu Yêu khẽ gật đầu, nói:

- Cởi áo ra đi.

Tô Ấu Vi nghe thấy vậy thì mặt mày lại đỏ bừng lên, tuy rằng đều là con gái như nhau, nhưng cởi áo trước mặt người khác vẫn khiến cô thấy thẹn thùng.

Nhưng cô cũng không phải loại người lè mề, cho nên khẽ cắn răng, cởi áo ra.

Khi áo ngoài rơi xuống, bên trong căn phòng trở nên sáng ngời hơn, thân thể nõn nà với những đường cong động lòng người, Tô Ấu Vi đỏ mặt quay đầu sang chỗ khác, lộ ra bờ lưng trắng nõn như ngọc, hai tay ôm lấy trước ngực, ần ần thấp thoáng chút đường cong.

Bất kỳ nam nhân nào mà thấy cảnh này thì e là đều phải chảy máu mũi.

- Chà, đúng một cô gái nhu mì nhập cốt.

Yêu Yêu cũng thầm khen trong lòng, sau đó lấy bút thanh ngọc ra, nhắc nhở: Có thể sẽ đau đón một chút.

Tô Ấu Vi gật đầu.

Lông bút vừa hạ xuống thì có một điểm hào quang lóe lên, sau đó đầu bút khẽ lướt đi trên bờ lưng ngọc của Tô Ấu Vi, vẽ nên từng đạo nguyên ngân, mỗi đạo đều có thần hồn ba động.

Sau lưng truyền đến cảm giác nóng bỏng và lạnh buốt, khiến cho Tô Ấu Vi khẽ cắn răng, nhưng không la lên một tiếng.

Yêu Yêu thấy thế cũng gật đầu.

Không khí trong phòng rất yên tĩnh, hơn nửa ngày sau Yêu Yêu mới thu bút, chỉ thấy trên tấm lưng của Tô Ấu Vi có một đạo nguyên văn tựa như băng hỏa giao nhau dần dần xuất hiện, phát ra ba động kỳ lạ, hấp thu nguyên khí thiên địa.

- Ồ?

Thế nhưng ngay lúc băng hỏa tụ nguyên văn thành hình thì Yêu Yêu chợt giật mình bật thốt, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào đạo băng hỏa tụ nguyên văn kia, bởi vì trong nháy mắt ấy, cô loáng thoáng cảm giác được đường như hiệu quả của đạo băng hỏa tụ nguyên văn này dường như đã bị tăng cường lên rất nhiều.

- Cô đừng cử động.

Yêu Yêu chợt lên tiếng, sau đó vươn bàn tay trắng nõn ra đặt nhẹ lên lưng của Tô Ấu Vi, sau khi thử cảm ứng một lúc thì gương mặt xuất hiện vẻ trầm ngâm.

- Ở sâu bên trong cơ thể của nàng ta dường như có âm dương chi cảm, có vẻ giống với âm dương nguyên căn trong truyền thuyết thì phải? Nhưng sao lại yếu như thế? Liệu là vì nó còn chưa thể phát triển hoàn toàn sao?

Yêu Yêu trầm nghĩ trong lòng.

Cái gọi là âm dương nguyên căn chính là một loại căn cốt cực kỳ đặc biệt, cũng giống như thánh long căn mà Chu Nguyên đã từng có. Điều khác hẳn người thường.

Bất quá, âm dương nguyên căn này của Tô Ấu Vi rất yếu ớt, có lẽ vẫn còn chưa trưởng thành hoàn toàn, cho nên nhất thời Yêu Yêu không thể nào xác định được.

- Yêu Yêu tỷ, sao vậy?

Tô Ấu Vi thấy Yêu Yêu trầm tư như thế thì vội hỏi.

Yêu Yêu ngẫm nghĩ một lúc thì lắc đầu, dù sao thì cô cũng không thể xác định được, cho nên cũng không cần nói ra làm gì, chỉ nói:

- Hiệu quả của băng hỏa tụ nguyên văn này còn tốt hơn so với lúc khắc họa trên người Chu Nguyên.

Tô Ấu Vi nghe thấy vậy cũng hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, dù sao thì vẫn có một số nguyên văn khắc họa lên nhiều người khác nhau thì cũng sơ sơ có hiệu quả khác nhau.

Sau khi khắc họa tụ nguyên văn xong, hai cô cũng đi ra, Chu Nguyên đứng chờ bên ngoài thấy thế thì cười hỏi:

- Xong rồi à?

Yêu Yêu và Tô Ấu Vi đều gật đầu.

- Vậy là tốt rồi.

Chu Nguyên thở dài một hơi, sau đó đẩy cửa phòng ra.

Vừa mới bước ra khỏi phòng thì Chu Nguyên lập tức cảm giác được có vô số ánh mắt nóng bỏng bắn tới, rất nhiều thiếu niên của giáp viện đều nghiêng răng nghiêng lợi, bởi vì hành động của Chu Nguyên thật sự khiến người ta hận nghiêng răng, cứ nhiên dám kéo hai vị đại mỹ nhân vào trong phòng!

Đối với ánh mắt của bọn họ, Chu Nguyên chỉ có thể trợn mắt xem thường.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một đạo thân ảnh vội vã chạy vào từ bên ngoài, người này đúng là Dương Niên, hần đỏ mồ hôi nhễ nhại, nhìn thấy mọi người thì lập tức kêu to:

- Sở phủ chủ bảo chúng ta mau đến thác Ngọc Linh, có chuyện rồi!

- Có chuyện gì thế?

Chu Nguyên thấy thế thì ngẩn ra rồi hỏi lại ngay.

Mấy người còn lại của giáp viện cũng nghi hoặc không hiểu gì.

Dương Niên lau mồ hôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Mẹ kiếp cái tên Tề Nhạc chết tiệt kia, ắt viện bọn chúng liên hợp với mấy viện khác, nói việc phân chia thời gian tu luyện ở thác Ngọc Linh không công bằng, muốn cắt bớt giờ của giáp viện chúng ta!

Hắn vừa nói xong thì toàn trường lập tức ồ lên, tất cả mọi người đều tức giận, mắt hùng hực lửa giận, thác Ngọc Linh chính là bảo địa tu luyện của Đại Chu Phủ, cực kỳ quan trọng đối với bọn họ, nếu như giảm bớt thời gian thì tốc độ khai mạch của mọi người sẽ bị chậm lại.

Tên Tề Nhạc này làm thế quả thật chính là muốn chặn đường của giáp viện bọn họ!

Chu Nguyên nghe thấy thế thì cũng neho mắt lại, trong mắt lóe lên hàn quang, tên Tề Nhạc này tung một chiêu như thế quả đúng là thâm độc...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Mưu linh thác

Khi đám người Chu Nguyên, Yêu Yêu và Tô Ấu Vi đi đến thác Ngọc Linh thì nơi này đã có vô số người tụ tập, tất cả học viên năm viện trong Đại Chu Phủ đều tụ tập lại ở nơi này, nhất thời không khí trở nên vô cùng ồn ào.

Đám người Chu Nguyên chen vào bên trong, đi đến chính giữa, đưa mắt nhìn qua thì lập tức nhìn thấy Sở Thiên Dương mặt mày tái mét, mà kẻ đứng đối diện với Sở Thiên Dương chính là Từ Hồng.

Sau lưng của tên Từ Hồng kia là Tề Nhạc và Liễu Khê.

Tề Nhạc nhìn thấy Chu Nguyên đến thì không khỏi mỉm cười với hắn, chỉ là trong nụ cười kia toàn vẻ châm chọc.

Sở Thiên Dương cũng nhìn thấy Chu Nguyên, bất quá lúc này hắn không nói gì hết, mặt mày tái mét nhìn chằm chằm vào Từ Hồng, nắm đấm siết chặt vang lên tiếng răng rắc, lạnh giọng nói:

- Từ Hồng, ngươi thật quá đáng, thời gian sử dụng thác Ngọc Linh đã được định ra từ sớm, nào phải chuyện ngươi nói đổi là đổi?!

- Ha ha, phủ chủ nói gì vậy, thác Ngọc Linh là bảo địa tu luyện quan trọng nhất trong Đại Chu Phủ chúng ta, đương nhiên phải khiến nó phát huy được công dụng lớn nhất rồi.

Từ Hồng nhìn chăm chăm vào Sở Thiên Dương, từ tốn nói:

- Trước kia giáp viện là viện phủ mạnh nhất của Đại Chu Phủ chúng ta, một mình chiếm lấy ba canh giờ ở thác Ngọc Linh, chúng ta đương nhiên không phản đối.

- Nhưng bây giờ thì sao? Giáp viện đã có hai năm liên tục bị át viện chúng ta áp chế, cho nên giáp viện đã không thể xem như đứng đầu các viện được nữa, nếu đã như thế mà giáp viện vẫn chiếm ba canh giờ ở thác Ngọc Linh thì không phải đạo rồi?

Trong mắt Sở Thiên Dương có hàn quang lóe lên, nói:

- Thời gian của thác Ngọc Linh là do vương thượng định ra lúc trước, nếu như ngươi có ý kiến thì cứ đi tìm vương thượng đi.

Từ Hồng nghe vậy thì cười khẩy, nói:

- Từ khi Đại Chu Phủ thành lập đến nay, việc trong phủ đều do người trong phủ làm chủ, dù là vương thượng cũng không được nhúng tay vào, cho nên phủ chủ không cần lấy vương thượng ra làm lá chắn đâu.

Hắn đã sớm về phe Tề vương, cho nên sự kính sợ đối với Chu Kinh cũng đã không còn lại bao nhiêu.

- Ngươi!

Sở Thiên Dương tức giận, trong mắt lóe lên hàn quang, bước lên một bước, thân hình của hắn lập tức chấn động, cũng có một đạo xích hồng chi khí bắn ra từ thiên linh cái của hắn, phóng thẳng lên trời.

Xích hồng chi khí kia giống như một rừng mây đỏ trầm trọng, vô cùng nóng bỏng, xoay vần trên thiên linh cái Sở Thiên Dương, màu đỏ sậm lan ra, khiến cho không khí trong đất trời lúc này cũng trở nên nóng rẫy.

Một cỗ áp bách cực mạnh lan ra, khiến cho tất cả học viên đều biến sắc, hai chân run rẩy.

- Đây là cường giả thiên quan cảnh sao? Đúng là khủng bố, khí phá thiên quan, đủ để dòi non lấp bể!

Rất nhiều học viên đều lộ ra vẻ kính sợ, số nguyên khí mà khai mạch cảnh bọn họ đang tập tành sử dụng, so với cường giả thiên quan cảnh như Sở Thiên Dương thì chẳng khác nào muối bỏ bể.

Chu Nguyên đứng sau lưng Sở Thiên Dương cũng giật mình nhìn qua đạo xích hồng chi khí cường hoành kia, trong lòng rung động:

- Đây là xích dương phí đứng hàng tam phẩm do phủ chủ tu luyện ra được sao?

Nguyên khí có cửu phẩm, công pháp càng cao thâm thì phẩm cấp nguyên khí tu luyện ra được lại càng cao.

Hoàng thất Đại Chu của bọn họ hôm nay, công pháp cao cấp nhất cũng chỉ có thể tu luyện ra được nguyên khí tứ phẩm mà thôi.

- Hừ, muốn động võ à? Thật sự cho rằng ta sợ ngươi chắc?!

Từ Hồng thấy Sở Thiên Dương làm thế thì ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo, bước tới một bước, cũng có một cỗ nguyên khí hùng hồn tựa như lưu quang bắn lên từ thiên linh cái của hắn.

Đạo nguyên khí kia giống như một dòng thác màu bạc, bên trong chứa đầy hàn ý rét lạnh thấu xương, hàn ý vừa lan ra thì mặt đất kề bên cũng bắt đầu kết băng sương.

Nguyên khí tam phẩm, ngân sương khí!

Hai vị cường giả thiên quan cảnh giằng co với nhau, lập tức có hai cỗ cảm giác áp bách lan ra, khiến cho rất nhiều học viên ở đây đều cảm thấy sợ hãi, sợ mình bị vạ lây.

Dù sao thì một khi cường giả thiên quan cảnh động thủ thì không phải đánh đấm chơi đùa như khai mạch cảnh nữa, đó chính là núi rung đất chuyển!

- Sở phủ chủ, Từ viện trưởng, đây không phải là nơi để động thủ!

Ngay lúc hai người Sở Thiên Dương và Từ Hồng dùng khí thế đối chọi với nhau thì rốt cuộc cũng có người hét to lên, đánh vỡ thế giằng co này.

Người lên tiếng là một nam tử mặc áo đen, hắn chính là viện trưởng binh viện, tên Tàn Kiêu.

Hai vị viện trưởng còn lại cũng vội vàng lên tiếng khuyên lon, dù sao thì nếu Sở Thiên Dương và Từ Hồng thật sự đánh nhau ở đây thì sẽ không tốt cho bất kỳ kẻ nào hết.

Bị mấy vị viện trưởng khác ngăn cản, Sở Thiên Dương và Từ Hồng đều biết bọn họ thật sự không thể động thủ ở nơi này, nên hừ lạnh một tiếng, thu hồi

nguyên khí hùng hồn ngự băng sương và đổ đậm kia về lại trong thiên linh cái của mình.

- Hừ, ta tuyệt đối không đồng ý cho ngươi sửa thời gian phân chia thác Ngọc Linh!

Sở Thiên Dương hừ lạnh nói.

Ánh mắt Từ Hồng lóe lên, vô cùng tức giận, đang định mở miệng nói chuyện thì Tề Nhạc đứng bên cạnh đột nhiên mỉm cười, lên tiếng:

- Sở phủ chủ, lời đề nghị này cũng không phải là cố ý nhắm vào giáp viện, mà là vì tất cả học viên của Đại Chu Phủ chúng ta.

- thác Ngọc Linh quan trọng đối với học viên chúng ta bao nhiêu, chắc là Sở phủ chủ cũng biết, thời gian phân chia lúc trước là thành lập khi giáp viện đứng đầu các viện, nên mới được quyền độc chiếm ba canh giờ, chúng ta cũng không có ai dị nghị!

- Nhưng bây giờ giáp viện đã xuống dốc, nếu như còn chiếm thời gian lâu như thế, thì không khỏi có phần bất công đối với những học viên khác, cho nên việc thay đổi thời gian phân chia này cũng là do mọi người yêu cầu.

Tề Nhạc nói với vẻ chính khí凛冽, lời hắn nói ra khiến cho rất nhiều học viên đang tập trung quanh thác Ngọc Linh đều thầm gật đầu, bởi vì ai cũng biết rõ thác Ngọc Linh này có hiệu quả cực kỳ cao đối với việc khai mạch, nếu như có thể ở lại lâu hơn một chút, thì tốc độ khai mạch của bọn họ cũng sẽ nhanh hơn một phần.

Bởi vì ai cũng có chút lòng tham riêng, nên phải tranh thủ thêm điều kiện về cho bản thân mình.

Lời Tề Nhạc nói ra khiến mọi người gật đầu tán đồng, hắn thấy thế thì cũng cười thầm, nhìn vào Sở Thiên Dương mặt mày tái mét, nói:

- Mặc dù Sở phủ chủ ngươi là viện trưởng giáp viện, nhưng ngươi chớ quên, ngươi cũng là phủ chủ của Đại Chu Phủ, nếu như ngươi không thể giữ được công chính thì e là khiến mọi người thất vọng.

Sắc mặt của Sở Thiên Dương triệt để thay đổi, bởi vì những lời này của Tề Nhạc nói rất độc ác, nếu như hắn dám phủ nhận thì e là sẽ khiến các học viên khác thất vọng.

- Ngươi!

Quai hàm của Sở Thiên Dương đều run lên.

Đám học viên giáp viện đứng sau lưng Sở Thiên Dương cũng không thể nói được gì, sắc mặt vô cùng khó coi, bởi vì Tề Nhạc cứ dựa vào việc thành tích của giáp viện bọn họ bây giờ không tốt, không có tư cách trở thành người đứng đầu các viện, điều này khiến cho bọn họ căn bản không thể nào phản bác lại được.

- Dựa theo quy củ, muốn giành được vị trí đứng đầu các viện của giáp viện, thì ba năm liền cần phải giành được hạng nhất thi phủ, nhưng kỳ thi phủ năm nay chưa tới, ngươi đã muốn đá giáp viện xuống khỏi vị trí đứng đầu các viện, có phải là sớm quá rồi không?

Một giọng nói bình tĩnh đột nhiên vang lên, rất nhiều người đều đưa mắt nhìn sang, sau đó liền nhìn thấy thiếu niên văn nhã gầy gò đứng sau lưng Sở Thiên Dương.

Đúng là Chu Nguyên.

Tề Nhạc nhìn thấy Chu Nguyên lên tiếng thì cười khẩy một tiếng, nói:

- giáp viện bây giờ đã mất đi hạng nhất ở kỳ thi phủ hai năm liền, năm nay đương nhiên cũng sẽ như thế, cho nên cái chức đứng đầu các viện này bây giờ chỉ là trên danh nghĩa mà thôi, điện hạ cần gì phải mạnh miệng?

- Quy củ là quy củ, hơn nữa ta cũng không cho rằng năm nay giáp viện chúng ta sẽ mất đi hạng nhất.

Chu Nguyên cũng mỉm cười, giọng nói bình tĩnh, không chút dao động.

Tề Nhạc nheo mắt lại, nụ cười trên môi có chút khinh miệt, nói thẳng:

- Suy nghĩ này của điện hạ đúng là ngây thơ quá, chỉ còn vài tháng nữa là đến kỳ thi phủ cuối năm, kết quả cũng rành rành trước mặt, giáp viện cần gì phải chiếm lấy ba canh giờ ở thác Ngọc Linh, lãng phí tài nguyên tu luyện cỡ này?

Chu Nguyên lắc đầu, nói:

- Ta cũng không cho là giáp viện tu luyện ở thác Ngọc Linh thì chính là lãng phí tài nguyên tu luyện.

Tề Nhạc cười lạnh một tiếng, nói:

- Nếu như ngươi đã mạnh miệng như thế, vậy có dám dùng nắm đấm để chứng minh hay không?

- Ồ?

Chu Nguyên nhướn mày.

- Yên tâm đi, cũng không phải để các người đánh với ta, nếu như vậy thì có vẻ hiếp người quá đáng quá.

Tề Nhạc tựa tiểu phi tiểu, nhưng những lời hắn nói ra rõ ràng là đang mỉa mai trắng trợn, khiến cho mặt mày của mấy học viên giáp viện tái mét, vô cùng tức giận.

Tề Nhạc chỉ về phía thác Ngọc Linh đang đồ ăm ăm, trong mắt lóe lên vẻ âm mai, nói:

- Nếu như các người không phục thì tất cả chúng ta phái ra một người vào bên trong thác Ngọc Linh, để xem ai kiên trì được lâu hơn, như thế tự nhiên có thể nhìn rõ là kẻ nào đang lãng phí tài nguyên tu luyện!

- Bây giờ người đã mở được sáu mạch, tố chất thân thể mạnh mẽ, ai có thể so thời gian trụ được ở thác Ngọc Linh với người?

Sở Thiên Dương trầm giọng nói.

Tuy rằng biểu hiện của Chu Nguyên ở thác Ngọc Linh rất xuất sắc, thời gian trụ được cũng càng lúc càng dài, nhưng phải biết là Tề Nhạc dựa vào tố chất thân thể mạnh mẽ kia, cũng có thể làm được như thế.

Tề Nhạc thần nhiên nói:

- Nếu như Sở phủ chủ cảm thấy như thế là bất công thì chỉ có thể trách giáp viện các người vô năng, mãi mà không có ai có thể đạt tới sáu mạch mà thôi.

Sở Thiên Dương tức giận, đang muốn nói chuyện thì Tề Nhạc đã giành mở miệng trước:

- Tiền cược thì sao?

Chu Nguyên đã hiểu ra tên Tề Nhạc này đã có chuẩn bị cả rồi, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho nên mặc kệ thế nào, e là cũng phải liều một phen.

- Tiền cược ấy à... Nếu như át viện bọn ta thắng, vậy thì xin giáp viện giao ra một canh giờ rưỡi thời gian tu luyện ở thác Ngọc Linh, trong đó một giờ thuộc về giáp viện bọn họ, nửa giờ còn lại chia cho ba viện khác, thế nào hả?

Tề Nhạc nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên, nhếch môi, giống như đang nhìn chăm chăm vào con mồi.

- Một canh giờ rưỡi?

Học viên của giáp viện nghe thấy thế thì lập tức lộ ra vẻ giận dữ, giáp viện bọn họ có ba canh giờ, nếu như bị cắt đi một nửa như thế thì sẽ là đả kích không nhỏ.

Học viên của các viện khác không nói gì hết, tình hình trước mắt rõ ràng là át viện đang tranh chấp với giáp viện, bất quá, nếu như cuối cùng bọn họ đều có thể nhận được thêm chút thời gian tu luyện ở thác Ngọc Linh thì bọn họ đã thỏa mãn lắm rồi.

Cho nên, đối với chuyện Tề Nhạc ép người quá đáng như thế, phần lớn học viên đều giữ im lặng chờ xem.

Chu Nguyên nhìn Tề Nhạc đang cười tươi đắc ý kia, khẽ nheo mắt lại, một lát sau hắn chậm rãi nói:

- Một canh giờ rưỡi đồng hồ à? Được đấy! Bất quá nếu như các người thua thì át viện cũng phải bỏ ra một canh giờ rưỡi thời gian tu luyện ở thác Ngọc Linh!

Nếu như trực tiếp động thủ thì người lúc này còn chưa đã thông được bốn mạch như Chu Nguyên, chống lại kẻ đã sáu mạch như Tề Nhạc thì có lẽ không nắm chắc được bao nhiêu phần thắng, nhưng nếu như chỉ là so tu luyện trong thác Ngọc Linh thì lúc này vn hoàn toàn tự tin rằng mình không sợ bất kỳ học viên nào trong Đại Chu Phủ.

Hắn biết rõ Tề Nhạc đã có chuẩn bị từ chối, nhưng cũng chớ nên xem thường hắn.

Hơn nữa, Tề Nhạc ngấp nghé ba canh giờ tu luyện ở thác Ngọc Linh của bọn họ, Chu Nguyên cũng đang ngại ba canh giờ kia quá ngắn đây... chỉ là mãi mà không tìm thấy cơ hội, nên mới không làm được gì, bây giờ Tề Nhạc đột nhiên dâng lên món quà lớn như thế, không lý nào hắn lại từ chối không nhận.

Về mặt của Tề Nhạc lúc này chợt khựng lại, hiển nhiên hắn cũng không ngờ Chu Nguyên đáp ứng nhanh như thế, bất quá hắn chợt nhớ đến lá bài tẩy của bản thân, trong mắt lóe lên vẻ âm ngoan.

- Được! Nếu như chúng ta thua thì át viện của chúng ta cũng sẽ mất nửa canh giờ!

Tề Nhạc vừa mới nói thế thì tất cả học viên xung quanh đều ồ lên, xì xào bàn tán, sau đó lập tức trở nên hưng phấn, tình hình này thì xem ra không cần

đội đến lúc thi phủ cuối năm nữa, lần này ất viện và giáp viện đã sắp sửa đối đầu rồi...

Bất quá, bọn họ rõ ràng vẫn đánh giá ất viện cao hơn, bởi vì năm nay ất viện có Tề Nhạc, thân là học viên duy nhất đã thông được sáu mạch trong Đại Chu Phủ hiện nay, thực lực của hắn đã sớm vượt xa mọi người.

Bản thân Chu Nguyên chỉ mới mở được có ba mạch, sao có thể so được với Tề Nhạc?

Chu Nguyên điện hạ xưa nay luôn cực kỳ tinh táo, nhưng sao lần này lại như thế?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Trận chiến ở Thác Ngọc Linh

Ngay tại Thác Ngọc Linh, từ khi hai người Chu Nguyên Tề Nhạc đề xuất vụ đánh cuộc thi bầu không khí ngay lập tức sôi trào, càng ngày càng có nhiều học viên của Đại Chu phủ nghe tin mà đến xem, đứng chật kín xung quanh.

Cũng do vụ đánh cuộc của hai bên thật sự quá lớn.

Tiền cược là một canh giờ rưỡi tu luyện trong Thác Ngọc Linh, mà mọi người đều biết, trừ giáp viện, ất viện thì các viện còn lại chỉ được một canh giờ mà thôi.

- Cá đã mắc câu rồi.

Đôi mắt xinh đẹp của Liễu Khê nhìn thấy cảnh này thì khóe miệng liền nhếch thành ý cười đắc ý, tựa như cô ta đã thấy được bộ dáng chật vật của Chu Nguyên khi thua cuộc.

Mà trong ánh mắt của Từ Hồng cũng xẹt qua một tia lạnh lẽo, không lẽ tên Chu Nguyên này thật sự nghĩ rằng chỉ dựa vào việc biểu hiện thực lực tạm chấp nhận kia ở Thác Ngọc Linh mà tự cho rằng bản thân có đủ khả năng khiêu chiến với Tề Nhạc ư, thật ngây thơ.

Lúc này đây, đa số học viên ất viện đang đứng xung quanh tuy bị kinh hãi khi nghe Tề Nhạc đồng ý đánh cuộc nhưng cũng nhanh chóng hưng phấn lên, bởi vì tất cả bọn họ đều biết Tề Nhạc mạnh đến mức nào, mà lần tỷ thí này cũng không phải dạng chiến đấu chân đao chân thương nên đối với Tề Nhạc sẽ không có chút khó khăn nào cả.

Vì thế, bọn họ xem như nắm chắc được thời gian nửa canh giờ tu luyện của nhóm giáp viện vào tay ất viện rồi.

Ngược lại với không khí hưng phấn khi nghĩ rằng nhất định sẽ có được của bên ất viện thì bầu không khí bên giáp viện bây giờ trầm trọng hơn rất nhiều, sắc mặt đa số học viện đều tối tăm, dù sao danh tiếng của Tề Nhạc trong Đại Chu phủ rất mạnh.

- Chu Nguyên điện hạ, người có chắc chắn sẽ thắng cuộc không?

Trong mắt Sở Thiên Dương có chút lo lắng, nhỏ giọng hỏi hắn.

- Ta chỉ cố gắng làm hết sức mình mà thôi.

Chu Nguyên cười một tiếng.

Sở Thiên Dương thấy nụ cười ung dung của hắn, tâm tình cũng thả lỏng một chút, có thể thấy được, rõ ràng đối phương đã có sự chuẩn bị nên mới bày ra đánh cuộc, bọn họ không đạt được mục đích nhất định sẽ không bỏ qua, cho nên việc duy nhất có thể làm là đồng ý đánh cuộc.

- Điện hạ cố lên!

Tô Áu Vì giờ quá đăm nhò cổ vũ cho Chu Nguyên.

- Chu Nguyên, tiền đồ sau này của giáp viện chúng ta đều trông cậy vào người!

Trong mắt Tống Thu Thủy nhìn hắn cũng chứa đầy sự mong chờ trong đó, hôm nay thi đấu với ất viện, giáp viện bọn họ đã rơi vào thế hạ phong, nếu như lần tỷ thí này mà thua cuộc còn mất đi nửa canh giờ tu luyện trong Thác Ngọc Linh thì chỉ sợ từ nay cho đến khi thi đấu giữa các phủ diễn ra, giáp viện bọn họ không có ai mở được đệ lục mạch cả.

Cho nên có nói tiền đặt cược của trận này liên quan đến tiền đồ của tất cả học viện trong giáp viện không phải nói quá.

Nhìn thấy sự mong chờ xen lẫn bất an trong mắt đa số học viện giáp viện, Chu Nguyên cũng không nói nhiều chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, Chu Nguyên và Tề Nhạc đồng thời tiến lên, đi về phía Thác Ngọc Linh.

- Nếu bây giờ điện hạ cảm thấy hối hận thì có thể nhận thua sớm một chút, cũng tránh cho người phải chịu một chút đau khổ.

Tề Nhạc cười một cách phong khinh vân đạm, nói.

- Vậy ta cũng tặng những lời nguoi vừa nói lại cho nguoi.

Chu Nguyên không thèm liếc hần một cái, cũng dùng giọng nói lạnh nhạt đáp trả.

- Xem ra điện hạ người đứng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu người đã cố chấp như vậy lỡ trong thi đấu xảy ra chuyện gì thì cũng đừng trách ta.

-

Khóe miệng Tề Nhạc nhếch lên lộ ý khinh miệt, sau đó hần cũng không nói thêm lời nào mà mũi chân đạp một cái, thân thể đi về hướng khác ở Thác Ngọc Linh.

Chu Nguyên và Tề Nhạc hai người đứng ở hai bên của thác nước, đồng thời bọn họ đều dùng ánh mắt liếc nhau cũng nhìn thấy được hần ý trong mắt đối phương.

Hô!

Ngay sau đó bọn họ đều hít sâu một hơi đi vào trong Thác Ngọc Linh vô cùng mãnh liệt dưới vô số ánh nhìn của quần chúng xung quanh.

Dòng nước trắng xóa mạnh mẽ đánh lên thân thể hai người bọn họ nhưng mà cả hai thân hình đều vững vàng giống như bàn thạch, bàn chân bám chặt xuống mặt đất, mặc cho dòng nước có đập mạnh đến đâu cũng không nhúc nhích một chút nào.

Lúc này hai mắt Chu Nguyên khép hờ, thần hồn ở giữa mi tâm chợt lóe lên một cái rồi phát ra một tia thần hồn hấp thụ toàn bộ ngọc tủy khí trong dòng nước bao xung quanh cơ thể, đồng thời cũng giảm bớt sự đau đớn do sức nước đánh vào cơ thể.

Cũng ngay lúc đó thì băng hỏa tụ nguyên vân sau lưng hần cũng bắt đầu xuất hiện tia sáng nhàn nhạt tản ra, hần cảm giác được sự lạnh buốt cùng cái nóng rực đang giao hòa với nhau, đồng thời cũng nhanh chóng hấp thu ngọc tủy khí xung quanh hần.

Loại tốc độ hấp thu này mạnh mẽ hơn tụ nguyên vân bình thường.

- Băng hỏa tụ nguyên vân này quả nhiên có hiệu quả!

Khi Chu Nguyên cảm nhận được sự biến hóa này trong lòng không nhận được mà tán thưởng một tiếng.

Mà dòng nước trắng xóa vẫn ầm ầm đổ xuống, khiến cho bóng dáng Chu Nguyên với Tề Nhạc ở bên trong thác nước lúc ẩn lúc hiện, trong khi đó ở bên ngoài thác nước, cặp mắt của mọi người đều không dám chớp dù chỉ một cái.

- Lúc trước giới hạn của Chu Nguyên hình như chỉ kiên trì được một tiếng mà thôi, nhưng mà Tề Nhạc lại khác, hần có thể kiên trì tới một tiếng năm mươi phút.

Liễu Khê một bên nhìn chăm chăm hai đạo thân ảnh bên trong thác nước một bên cười mỉa mai, nói:

- Vì thế chỉ cần trải qua một tiếng thì thắng bại sẽ rõ.

Tên Chu Nguyên thông qua kỳ thi học kỳ một cách quá thuận lợi cho nên hần cũng bắt đầu tự kiêu rồi chẳng, bộ hần nghĩ rằng Tề Nhạc sẽ giống như đám phế vật mà hần gặp phải trong kỳ thi sao? Trong mắt Tề Nhạc thì Chu Nguyên hần với đám phế vật bị đánh bại kia không có gì khác nhau cả.

Nghe Liễu Khê nói vậy, Từ Hồng khẽ gật đầu, lão rất tin tưởng Tề Nhạc dù sao với tố chất thân thể đã mở ra lục mạch thì có đứng trong Thác Ngọc Linh cũng không làm khó hần(TN)

Trên mặt phần đông học viên ở viện đều vui vẻ lộ ra sự thoải mái, dù sao danh vọng của Tề Nhạc ở Đại Chu phủ rất lớn, Chu Nguyên không thể nào so sánh được với hần, cơ bản mà nói thì không cùng một cấp bậc để so sánh.

Bên cạnh đó thì ở bên giáp viện, tất cả mọi người đều khản trương lo lắng.

Yêu Yêu liếc mắt nhìn thấy bàn tay đang nắm chặt của Tô Ấu Vi, cô nhẹ nhàng lên tiếng an ủi:

- Cô không cần quá lo lắng, Chu Nguyên hần sẽ không thua cuộc đâu.

Trong số những người ở đây thì thần hồn của cô mạnh hơn nhiều cho nên cô có thể cảm giác được tình trạng bây giờ của Chu Nguyên, hần đang dùng lực lượng của thần hồn mà hấp thu một lượng lớn ngọc tủy chi khí, ngoài ra còn có băng hỏa tụ nguyên vân trợ giúp hần, có thể nói Chu Nguyên vẫn có thể kiên trì đứng ở trong Thác Ngọc Linh mà không tốn một chút sức lực nào cả.

Mà bên phía Tề Nhạc thì ngược lại, nếu chỉ mong chờ vào tố chất thân thể mạnh mẽ để cường hóa cơ thể thì dưới sức đập mãnh liệt của Thác Ngọc Linh cũng sẽ bị mài mòn tiêu hao dần dần, chẳng mấy chốc sẽ đến giới hạn mà kiệt sức.

Cho nên trận đấu này ngay từ đầu đã phân thắng bại rồi.

Bản thân Tô Áu Vi tuy không biết lý do vì sao Yếu Yếu có thể khẳng định như thế nhưng mà trong lòng cũng thả lỏng một chút, bất quá đôi mắt xinh đẹp của cô khi nhìn về phía thác nước cũng không dám chớp một cái.

Dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, thời gian cũng bắt đầu trôi qua một cách nhanh chóng.

Mười phút... ba mươi phút... năm mươi phút...

Thời gian trôi qua rất nhanh chẳng mấy chốc đã trôi qua một tiếng, có điều việc bóng dáng Chu Nguyên vẫn như cũ không hề dao động, nhìn qua có cảm giác rất thoải mái cũng hề nhìn thấy trên người hắn xuất hiện cảm giác đã đến giới hạn khiến mọi người rất ngạc nhiên.

Từ Hồng nhíu mày nhìn Liễu Khê một cái rồi cắn răng nói:

- Tên nhãi đó chẳng qua chỉ giả bộ thôi, ta muốn xem hắn có thể giả bộ đến khi nào!

Vì thế lại trôi qua mười phút, vừa đúng một tiếng đồng hồ.

Mà ở bên cạnh bờ cũng truyền ra từng đợt ồn ào bởi vì bọn họ cũng nhận ra dù đã trải qua một tiếng nhưng mà Chu Nguyên vẫn không rơi khỏi thác nước, thân hình vẫn như cũ vững như bàn thạch.

Trong mắt Từ Hồng bắt đầu xuất hiện một chút nghi ngờ, mà Liễu Khê cũng cảm thấy một bên má có chút đau, biểu cảm liên tục thay đổi, cô ta cũng không dám nói tiếp bởi vì cô ta cảm giác được ánh mắt kỳ quái của tất cả học viên bên ắt viện đang nhìn cô.

- Tên này vẫn có thể trụ đến bây giờ sao?

Đồng thời ở bên trong Thác Ngọc Linh, Tề Nhạc cũng nhận ra Chu Nguyên vẫn đang kiên trì đứng trong thác nước, hắn nhíu mày suy nghĩ, ngay cả bản thân hắn đến bây giờ cũng bắt đầu cảm giác được toàn thân có chút đau nhức rồi, chẳng qua hắn vẫn còn có thể chịu được.

- Hừ, chờ lát nữa thì biết hắn có phải đang giả bộ hay không.

Thế là dưới sự chờ đợi của Tề Nhạc, thời gian tiếp tục trôi qua thêm nửa tiếng nữa.

Mà Chu Nguyên vẫn không hề xuất hiện bất kỳ sự dao động nào cả.

Thấy cảnh này thì sắc mặt Tề Nhạc có chút khó coi bởi vì hắn cảm giác bản thân hắn cũng đã đến cực hạn rồi.

- Tên nhãi này, chẳng trách ban đầu hắn có thể dễ dàng đồng ý đánh cược như vậy, xem ra hắn cũng đã có chuẩn bị cả rồi.

Ánh mắt Tề Nhạc âm trầm, hắn liếc nhìn Chu Nguyên mà trong ánh mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

- Có điều, ngươi cho rằng ta đưa ra lời đề nghị đánh cược với ngươi mà không hề chuẩn bị gì sao?

Hai mắt Tề Nhạc khép hờ, cùng đợi thời gian trôi qua, mà lúc này cũng đã qua hai mươi phút, hiện tại đã là một tiếng năm mươi phút đồng thời cũng là giới hạn của Tề Nhạc hắn.

Lúc này Tề Nhạc chợt mở to mắt, trong mắt hiện lên tia sáng lạnh lẽo.

- Nếu Chu Nguyên ngươi đã không biết thức thời như thế thì cũng đừng trách ta.

Khi vừa nói xong, hắn liền nghiêng đầu một chút, chỉ thấy lúc này có một viên thuốc màu đỏ đậm rơi vào trong miệng, bị hắn nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Âm chiêu

Sau khi nuốt viên thuốc màu đỏ sậm kia vào trong bụng thì Tề Nhạc lập tức cảm giác được có một cỗ khí tức lạnh buốt xuất hiện trong cơ thể, sau đó xông thẳng lên mi tâm.

Viên đan được này có tên là tráng hồn đan, có thể khiến thần hồn trở nên mạnh mẽ hơn trong khoảng thời gian ngắn, bất quá sau này sẽ có chút di chứng, ấy chính là sau khi sử dụng thì thần hồn sẽ bị khô kiệt một thời gian ngắn.

Nhưng đến lúc này rồi, Tề Nhạc cũng không màng đến chuyện này nữa.

Thần hồn bành trướng lên, mi tâm của Tề Nhạc loáng thoáng có quang mang xuất hiện, một đạo quang ảnh tựa như hư ảo, đây đúng là thần hồn của hắn, hiển nhiên, nhờ có được lực của tráng hồn đan trợ giúp, thần hồn của Tề Nhạc cũng bước chân vào hư cảnh thật sự.

Mà khi thần hồn bước vào hư cảnh, Tề Nhạc lập tức cảm giác được chuyện mà trước đây hắn không thể cảm nhận thấy được, hắn có thể cảm giác được bên trong Thác Ngọc Linh này đang có vô số tia ngọc tùy chi khí chủ động lao vun vút về phía Chu Nguyên.

- Hóa ra là vậy! Ra là nhờ có thần hồn của người cho nên người mới có thể trụ được lâu như vậy ở Thác Ngọc Linh này!

Đồng tử của Tề Nhạc co rụt lại, lúc này hắn rốt cuộc cũng phát hiện ra Chu Nguyên giữ bí mật tốt hơn cả hắn.

- Hừ, may mà hôm nay ta đã có chuẩn bị sẵn, không thì lần này thật sự phải lật thuyền trong mương rồi!

Sắc mặt của Tề Nhạc trở nên âm trầm, nhưng nơi mi tâm của hắn chợt xuất hiện một đạo nguyên văn, đạo nguyên văn này tên là hồn châm văn, là nguyên văn nhất phẩm, trước đó hắn đã chuyên môn tìm người khắc họa giúp hắn, tác dụng của nó là có thể khiến cho thần hồn ngưng luyện thành dạng châm, sau đó thì triển công kích.

Bình thường mà nói, ít nhất cũng phải bước vào hư cảnh trung kỳ thì mới có thể dùng thần hồn làm đòn tấn công, hiện tại Tề Nhạc dựa vào tráng hồn đan mới miễn cưỡng đạt tới hư cảnh sơ kỳ, cho nên phải mượn nhờ ngoại lực thế này mới có thể thi triển công kích thần hồn được.

ở bên trong thác nước thế này, Tề Nhạc không thể nào ra tay trực tiếp được, cho nên cũng chỉ có thể chọn cách dùng thần hồn công kích, thần không biết, quỷ không hay thế này.

Vào!

Theo hắn thôi động hồn châm văn thì chỉ thấy ở mi tâm của Tề Nhạc có quang mang lóe lên, sau đó có một số trường châm hư ảnh do thần hồn biến thành lao ra vun vút, những trường châm làm bằng thần hồn kia trực tiếp xuyên qua màn nước dữ dội, bắn thẳng đến chỗ Chu Nguyên.

Lúc trường châm thần hồn kia bắn tới thì Chu Nguyên cũng lập tức phát giác ra, lúc này ánh mắt của hắn trầm xuống:

- Lại còn dùng cả thần hồn để tấn công? Thần hồn của Tề Nhạc sao có thể mạnh như thế được?

Công kích thần hồn, ngay cả Chu Nguyên bây giờ cũng chưa thể nào làm được.

Trong lòng kinh nghi, nhưng Chu Nguyên cũng không dám chậm trễ chút nào, bởi vì tuy rằng đám thần hồn công kích này nhìn thì như chẳng có chút thanh thế nào, cũng không tạo thành thương tổn với cơ thể, nhưng lại có tính phá hoại cực lớn đối với thần hồn.

Một khi thần hồn bị thương, muốn chữa lành còn khó hơn so với vết thương thịt da.

Nên Chu Nguyên lập tức bỏ qua việc hấp thu ngọc tùy chi khí, thần hồn co lại ở mi tâm, tạo thành lớp phòng ngự nghiêm ngặt.

Xoẹt!

Giống như có một thanh âm rất nhỏ vang lên, một tia thần hồn chỉ lực tiến vào trong mắt, Chu Nguyên lập tức nhìn thấy quả nhiên có trường châm thần hồn xuyên qua màn nước, trực tiếp bắn đến chỗ mi tâm của hắn.

Xoẹt xoẹt!

Mi tâm của Chu Nguyên thoáng nhói lên đau đớn, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, bởi vì mớ trường châm bằng thần hồn kia khá bén nhọn, đã đâm rách tầng phòng ngự kín kẽ của hắn.

- Nếu như người đã muốn tự tìm đường chết như thế thì ta sẽ giúp người một tay!

Ánh mắt của Chu Nguyên lóe lên, nếu như là dùng quyền cước, e là bây giờ hắn thật sự không phải đối thủ của Tề Nhạc, nhưng nếu như muốn đấu thần hồn thì tên Tề Nhạc kia thật đúng là tự đào hố chôn mình.

Hắn vận chuyển thần hồn, không ngừng hóa giải sự bén nhọn của một cây trường châm được tạo nên từ thần hồn kia, đợi một lúc sau, tâm niệm nhất động, tường phòng ngự đột nhiên tan ra.

- Thành công rồi!

Tề Nhạc cảm ứng được một màn này thì mỉm cười đắc ý.

Àm!

Nhưng ngay lúc hấn vừa nhếch môi mỉm cười thì bên tai hấn dường như vang lên một tiếng nổ lớn, ngay sau đó tầm mắt của hấn chợt biến đổi, quanh người trực tiếp biến thành tình không hỗn độn không nhìn thấy bến bờ.

âm âm!

Thay đổi đột ngột khiến cho sắc mặt của Tề Nhạc đại biến, ngay sau đó lại có tiếng động cực lớn vang lên, hấn ngẩng đầu lên thì hoảng sợ nhìn thấy ở giữa không gian hỗn độn phía xa, có một cái bàn mài lớn dần dần xuất hiện, mang theo bóng đổ che khuất cả một gầm trời, đang lao về phía hấn.

Cảm giác sợ hãi tột cùng dâng lên trong lòng Tề Nhạc.

Cái bàn mài khổng lồ kia đè xuống. Còn hấn thì không thể nào phản kháng được, chỉ cảm thấy thần hồn của bản thân mình lúc này đã bị nghiền nát.

Răng rắc!

Chu Nguyên nghe thấy tiếng răng rắc loáng thoáng truyền tới từ trong mi tâm, hiểu ra đó là vì trường châm thần hồn của Tề Nhạc đã bị vỡ vụn, lúc này mới cười lạnh một tiếng, ở bên mi tâm của hấn có ấn ký của hồn độn thần ma do Thương Uyên lưu lại, cho nên Chu Nguyên không hề ngại mấy đòn tấn công thần hồn thế này, bất luận thần hồn nào tiến vào, chỉ cần đưa vào bên trong hồn độn thần ma thì đều bị nghiền nát sạch sẽ.

A!

Lúc Chu Nguyên nghiền nát trường châm được tạo nên từ thần hồn của Tề Nhạc xong thì đột nhiên có một tiếng hét thảm thê lương truyền đến từ cách đó không xa.

Tiếng kêu la thảm thiết này vang lên cũng khiến cho tất cả mọi người đứng bên ngoài nhìn chăm chăm vào Thác Ngọc Linh chú ý tới, ngay sau đó, bọn họ chợt giật mình nhìn thấy thân ảnh của Tề Nhạc run rẩy, sau cùng bị dòng nước đỏ dữ dội đánh rơi vào trong lòng hồ nước lạnh buốt.

- Sao lại có thể như thế?

Từ Hồng đột nhiên biến sắc, mặt mày hấn tái mét nhìn Tề Nhạc ngã vào trong hồ, toàn thân đều run lên.

Liễu Khê đứng bên cạnh thấy thế cũng há hốc mồm, trên mặt đầy vẻ không dám tin.

Những học viên khác của át viện cũng run rẩy không nói nên lời, mặt mày tái mét.

Đương nhiên không chỉ có bọn họ kinh ngạc, bởi vì ngay cả Sở Thiên Dương, Tô Áu Vi và rất nhiều học viên khác của giáp viện đều lộ ra kinh ngạc như thế, rõ ràng kết quả này đã nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Bên ngoài Thác Ngọc Linh trở nên im phăng phắc, tất cả mọi người đều lộ ra bộ mặt như thể đang gặp phải quỷ.

Trong lúc mọi người lặng đi, có một đạo nhân ảnh lướt ra từ bên trong Thác Ngọc Linh, mũi chân điểm nhẹ lên mặt nước, sau đó tiêu sái đáp xuống bờ hồ, dáng người cao ngất, ngoại trừ Chu Nguyên ra thì còn có thể là ai.

Hấn nhìn vào đám người Từ Hồng và Liễu Khê mặt mày tái mét, thần nhiên nói:

- Thắng bại đã rõ, các người còn lời gì để nói nữa không?

Bên cạnh có học viên đang vớt Tề Nhạc lên khỏi hồ nước, chỉ thấy mặt mày hấn trắng bệch, trong mắt đầy vẻ sợ hãi, bộ dạng run lập cập vô cùng chật vật.

Điều này khiến cho tất cả mọi người giật mình, không hiểu tại sao hấn lại thành ra như thế.

- Đây là... Thần hồn bị thương à?

Từ Hồng nhìn thấy bộ dạng của hấn như thế thì sắc mặt lại thay đổi.

Liễu Khê đứng bên cạnh nghe thế thì lập tức chỉ vào mặt Chu Nguyên, gầm lên:

- Ngươi dám dùng mưu kế! Đúng là hèn hạ!

Đám học viên khác cũng giật mình nhìn về phía Chu Nguyên.

- Dùng mưu kế?

Chu Nguyên cười lạnh một tiếng, chỉ về phía mi tâm của Tề Nhạc, nơi đó vẫn còn lưu lại một phần quang văn đang dần tan biến:

- Nếu như ta nhìn không lầm thì đây hấn là nguyên văn nhất phẩm hồn châm vẫn đúng không?

- Lúc này nếu như không phải hấn dùng hồn châm tấn công ta thì cũng sẽ không rơi vào kết cục này.

Hắn vừa nói xong thì tất cả mọi người lập tức ồ lên, dồn dập nhìn về phía mi tâm của Tề Nhạc, quả nhiên nhìn thấy nguyên văn vẫn còn chưa biến mất, những người tinh thông nguyên văn cũng lập tức nhìn ra được nó là nguyên văn gì.

- Rõ ràng tên Tề Nhạc này có thực lực mạnh hơn Chu Nguyên điện hạ, nhưng vẫn dùng thủ đoạn hạ lưu thế này!

Rất nhiều học viên bàn tán với nhau, ánh mắt của họ nhìn về phía Tề Nhạc đều trở có phần khinh thường.

Phát hiện ánh mắt của mọi người như thế, mặt mày Liễu Khê cũng tái mét, mắt như muốn phun ra lửa, nhưng lại không nói được câu nào, bởi vì sự thật rành rành ra đó khó mà chối cãi, nếu như Tề Nhạc không động thủ thì đạo hồn châm vẫn kia là gì?

Nếu như cô ta mà còn chối cãi nữa thì sợ là sẽ bị nước bọt phì nhỏ của mọi người dìm chết mất.

Trong vô số lời xì xào bàn tán của mọi người, đám học viên ất viện đều đưa mắt nhìn nhau, mặt mày của ai cũng đều khó coi, ánh mắt của họ nhìn về phía Tề Nhạc cũng không còn kính sợ như trước, mà có phần trách cứ.

Dù sao thì Tề Nhạc thua trận đánh cược này, ất viện bọn họ sẽ mất một canh giờ rưỡi tu luyện ở Thác Ngọc Linh, cũng là nói, từ nay về sau bọn họ chỉ còn lại có nửa canh giờ mà thôi...

Điều này quả thật là đã kích cực lớn đối với ất viện bọn họ.

- Không nắm chắc tuyệt đối mà còn đi khiêu chiến với người ta, lần này thì hay rồi, đến cả cái quán cũng thua không giữ được.

Có người nhin không được mà nói thầm.

Liễu Khê nghe thấy thế thì tức giận quát mắt lên nhìn, nhưng không tìm thấy người lên tiếng, chỉ có thể tức giận nghiến răng nghiến lợi.

- Ha ha, Từ viện trưởng à, thế thì một canh giờ rưỡi tu luyện ở Thác Ngọc Linh của ất viện, sau này giáp viện chúng ta đành nhận lấy vậy.

Sở Thiên Dương cười phá lên, hấn nhìn về mặt trắng xanh của Từ Hồng, tâm trạng vô cùng sung sướng.

Chỉ sợ tên Từ Hồng này có nằm mơ cũng không ngờ tới, vốn còn tưởng rằng gây được phiền toái cho giáp viện của hấn, rốt cuộc lại thành ất viện của bọn họ thua trắng.

Từ Hồng tức giận hằm hằm, nhưng lại không thể trút ra, đành phải cười lạnh, nhìn Sở Thiên Dương và Chu Nguyên một cái rồi nói:

- Các người cũng đừng có mà mừng vội, không bao lâu nữa là thi phủ rồi, chỉ cần đến lúc đó ất viện của bọn ta giành được hạng nhất thêm một lần nữa thì những thứ các người lấy được bây giờ, đến lúc đó đều phải ói ra gắp đôi!

Hấn nói xong thì phát tay xoay người rồi đi, không thèm ở lại nữa.

Liễu Khê và đám học viên ất viện khác cũng đành ủ rũ nói đôi lời, vô cùng chật vật.

Bọn họ vừa đi khỏi thì bên phía giáp viện lập tức phát ra tiếng hoan hô rung trời, mọi người ùn ùn nhào lên, hấn không thể tung Chu Nguyên lên trời.

Chu Nguyên vội vàng ngăn cản, quay sang cười nói với những học viên viện khác:

- Một canh giờ rưỡi mà giáp viện chúng ta thắng được, có nửa canh giờ sẽ được phân cho ba viện còn lại, xem như cảm ơn mọi người hôm nay đã đến ủng hộ.

Hấn vừa nói thế, học viên của ba viện khác đều ngẩn ra, sau đó đều lộ ra vẻ hổ thẹn, bởi vì ba viện bọn họ hôm nay thật ra có ý giấu đồ bìm leo, muốn xỏ chút thịt từ chỗ giáp viện, nhưng nào ngờ Chu Nguyên không chỉ không ghi hận việc đó, lại còn chia nửa canh giờ ra cho bọn họ, hành động lấy on báo oán thế này, khiến cho bọn họ vừa hổ thẹn lại vừa bội phục.

- Vậy thì cảm ơn điện hạ!

Phần lớn học viên đều ôm quyền với Chu Nguyên, về mặt vô cùng cảm kích.

Sở Thiên Dương đứng bên cạnh thấy thế thì trong mắt lập tức xuất hiện vẻ tán thưởng, chiêu này của Chu Nguyên đúng là làm rất đẹp, xem như đã mua được nhân tâm, từ nay về sau, danh vọng của Chu Nguyên ở Đại Chu Phủ sẽ vượt qua tên Tề Nhạc kia.

Hơn nữa, mọi người nhận được chỗ tốt Chu Nguyên ban cho, sau này ất viện mà còn muốn giở trò gì cũng sẽ không ai hùa theo.

Ba vị viện trưởng khác cũng nhìn Chu Nguyên với vẻ phức tạp, lúc này bọn họ mới nhìn ra, vị điện hạ này của bọn họ đúng là không hề đơn giản chút nào, xem ra sau này chớ mà đắc tội thì hơn....

Chương 37: Song song đột phá

Rầm!

Trong phòng, hai mắt của Tề Nhạc đỏ bừng, đập vỡ tan tành tất cả những gì vớ được, một lúc sau hắn mới thở hổn hển dừng lại, vẻ mặt vận vẹo vô cùng dữ tợn.

- Chu Nguyên!

Tề Nhạc đập vỡ một lỗ trên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi.

Liễu Khê đứng bên cạnh, đợi hắn phát tiết xong rồi mới bước lên an ủi:

- Tề Nhạc, ngươi đừng tức giận, lần này là do tên Chu Nguyên kia may mắn mà thôi, nếu như thật sự giao thủ thì hắn căn bản không phải đối thủ của ngươi, chẳng qua là hắn dựa vào thần hồn của mình có chút thần tự mà thôi.

Tề Nhạc cắn răng, hắn đương nhiên biết rõ nếu như thật sự động thủ thì Chu Nguyên tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, nhưng dù sao hôm nay hắn cũng đã thua ván này, hơn nữa lại còn thua mất mặt như thế ở trước mặt tất cả học viên của Đại Chu Phủ.

Nghĩ cũng biết thanh danh mà Tề Nhạc hắn cố gắng gầy dựng bấy lâu nay ở Đại Chu Phủ, đã bị phá hủy hơn phân nửa trong lần này rồi.

Đặc biệt là hắn còn đánh mất một canh giờ rưỡi trong số hai canh giờ tu luyện ở Thác Ngọc Linh của học viên ất viện, dù ngoài miệng đám học viên khác của ất viện không dám nói gì, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ oán trách hắn.

Vừa nhớ đến những ánh mắt khác thường kia, kẻ tâm cao khí ngạo như Tề Nhạc đã cảm thấy ảm ức tới mức muốn học máu.

- Kỳ thi phủ đã sắp đến, chờ đến khi thi phủ, ngươi có thể đường đường chính chính đánh bại hắn, để hắn biết rõ giữa ngươi và hắn rốt cuộc cách nhau bao xa, tới lúc đó sẽ lấy lại được hết những gì đã mất ngày hôm nay thôi.

Liễu Khê nói.

Tề Nhạc hít sâu một hơi, cố nén cơn giận trong lòng, chậm rãi gạt đầu, nói:

- Yên tâm đi, tới lúc thi phủ, ta sẽ khiến hắn phải trả hết những thứ này lại cho ta!

- Nhưng tên nhãi này rất quỷ dị, ta cũng không thể chủ quan, sau này ta phải tu luyện thêm nhiều, khiến cho hắn không có chút cơ hội nào cả.

Nghe thấy Tề Nhạc nói thế, Liễu Khê gạt đầu đồng tình, có phần vui mừng, ít nhất thì Tề Nhạc không bị cơn giận che mờ lý trí, mà đã bắt đầu xem Chu Nguyên như một đối thủ, cô ta tin tưởng, với thiên phú của Tề Nhạc thì chỉ cần hắn không quá xem thường Chu Nguyên như trước, thì Chu Nguyên căn bản không thể nào đấu nổi với hắn.

Kỳ thi phủ cuối năm này, Tề Nhạc mới là người có thể tỏa sáng nhất.

Còn con cóc năm đó bị nàng khinh rẻ cũng không sai vào đâu được!

Tề Nhạc dần buông tay, hắn khép hai mắt, trong mắt lóe lên vẻ ngoan độc.

- Chu Nguyên, ngươi nhớ đó cho ta!

....

Trong thời gian mười mấy ngày tiếp theo, mọi người trong giáp viện đều sống khá dễ chịu, thời gian bọn họ được hưởng Thác Ngọc Linh trước kia chỉ ba canh giờ, nay lại biến thành bốn canh giờ, điều này khiến cho tốc độ khai mạch của rất nhiều học viên đều tăng lên, thậm chí có một số người đang thử khai mạch nữa.

Mà đám học viên ất viện trước kia lúc nào cũng vênh váo tự đắc, gần đây nhìn thấy họ thì lại lùi đi thật xa, không dám mở miệng chế giễu gì nữa, càng khiến bọn họ cảm thấy thoải mái hơn, những học viên của viện khác vì được hưởng sải từ Chu Nguyên, cho nên nhìn thấy học viên giáp viện bọn họ đều tỏ ra cực kỳ thân thiện, nhất thời, sĩ khí của học viên giáp viện được tăng cao hơn hẳn, đồng thời cũng càng thêm kính phục Chu Nguyên từ tận đáy lòng.

âm âm âm!

ở bên trong Thác Ngọc Linh, Chu Nguyên khép hờ hai mắt, để mặc cho dòng nước ầm ầm đổ xuống, đồng thời không ngừng hấp thu từng tia từng tia ngọc tủy chi khí vào trong cơ thể.

Trong lúc Chu Nguyên đang im lặng tu luyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng hoan hô phát ra từ bên bờ hồ.

- Oa, Áu Vi người thật lợi hại! Có thể đã thông được đệ ngũ mạch nhanh như thế!

Chu Nguyên nghe thấy thế thì cũng giật mình mở mắt ra, ánh mắt nhìn xuyên qua màn nước, có thể thấy loáng thoáng bóng dáng Tô Áu Vi đứng bên cạnh bờ hồ, có rất nhiều học viên của giáp viện vây xung quanh cô.

- Ô? Áu Vi cư nhiên đã thông được đệ ngũ mạch rồi sao? Đúng là nhanh thật!

Chu Nguyên cũng phải kinh thán một tềngs, thiên phú của Tô Áu Vi đúng là cực kỳ tốt, trong tình hình tài nguyên tu luyện thiếu thốn mà vẫn có biểu hiện xuất sắc như thế, đúng là tài giỏi.

- Tốt lắm, Áu Vi, người biểu hiện không tệ!

Sở Phi Dương đứng bên cạnh hồ cũng mỉm cười nhìn Tô Áu Vi, vẻ mặt mừng rỡ, nếu vậy thì giáp viện bọn họ đã có được ba học viên đã đã thông được năm mạch rồi.

Tô Áu Vi cười khẽ, ánh mắt lại liếc nhìn về phía Thác Ngọc Linh, mơ hồ nhìn thấy thân ảnh quen thuộc ở nơi đó dường như đang giơ ngón cái lên với cô.

Vậy nên nụ cười trên môi cô lại càng sâu hơn, thanh lệ động lòng người.

- Áu Vi cũng đã thông được đệ ngũ mạch rồi, ta cũng không thể thua kém được, may mà ta cũng sắp rồi!

Chu Nguyên nhanh chóng tĩnh tâm lại, cảm ứng trong cơ thể của mình, trong mấy ngày tu luyện này, hắn có thể cảm giác được đạo đệ tứ mạch trong cơ thể của hắn ngày càng buông lỏng, cách lúc đã thông hoàn toàn cũng không còn xa nữa.

Chu Nguyên lại chậm rãi khép hai mắt lại, bắt đầu đẩy nhanh tốc độ hấp thu ngọc tủy chi khí trong Thác Ngọc Linh.

Lần này hắn nhắm mắt kéo dài đến tận một canh giờ.

Đợi đến khi mặt trời bắt đầu ngả về tây, ánh sáng chiếu lên Thác Ngọc Linh, khiến cho Thác Ngọc Linh biến thành màu đỏ cam.

Mà ở bên trong Thác Ngọc Linh, thân thể của Chu Nguyên lúc này cũng bắt đầu run lên, hắn cắn chặt hàm răng, giống như đang phải gánh chịu cơn đau đớn dữ dội.

ở trong cơ thể hắn, có một cỗ ngọc tủy chi khí được Chu Nguyên dẫn dắt, ầm ầm lao thật mạnh về phía chút tắc nghẽn sau cùng của đệ tứ mạch.

Phốc!

Ần ầm, giống như có một tiếng động lạ cực nhỏ vang lên, ngay sau đó, Chu Nguyên đột nhiên mở to hai mắt, nguyên khí trong thiên địa lúc này đột nhiên ủa về cuộn cuộn, bị cuốn ào ạt vào trong cơ thể của hắn.

Rắc rắc!

Nguyên khí quay cuộn, huyết nhục tựa như sôi trào, xương cốt phát ra tiếng chấn động cực nhỏ, giống như tiếng pháo nổ lách tách, trong làn sóng nguyên khí dữ dội kia cọ rửa, tổ chất thân thể của Chu Nguyên lại được đề thăng thêm lần nữa.

Nhiệt lưu cuộn cuộn lan ra khắp tứ chi bách hài.

Đệ tứ mạch rốt cuộc cũng được đã thông!

Nguyên khí quang lưu quanh quẩn bên ngoài thân thể của Chu Nguyên, khiến cho dòng nước cuộn cuộn đổ xuống kia cũng không thể xuyên vào, hắn cảm thụ được cảm giác có một cỗ lực lượng đáng trào trong cơ thể, trên mặt xuất hiện ý cười thoải mái.

Trải qua một tháng khổ tu, hắn rốt cuộc cũng đã thông được đệ tứ mạch!

- Đã thông được đệ tứ mạch, cho dù là đánh nhau chính diện với Tề Nhạc thì ta cũng không có gì phải sợ, bất quá kỳ thi phủ cuối năm này, Tề Nhạc ít nhất cũng phải đạt tới đệ thất mạch, cho nên, nếu như muốn giành được hạng nhất trong kỳ thi phủ này thì chỉ đến đệ tứ mạch thôi là không đủ bảo đảm.

Chu Nguyên thì thảo tự nói.

Hắn rốt cuộc cũng bắt đầu đuổi kịp bước chân của Tề Nhạc, nhưng nếu như muốn thắng được Tề Nhạc trong kỳ thi phủ này thì hắn vẫn chưa nắm chắc tuyệt đối, dù sao thì lúc hắn mạnh lên, Tề Nhạc cũng không phải chỉ dậm chân tại chỗ, nói không chừng Tề Nhạc sẽ đã thông đệ thất mạch nhanh thôi.

Bất quá, điều khiến cho Chu Nguyên cảm thấy hơi phiền chính là nương theo việc đã thông được đệ tứ mạch, hắn có thể cảm giác được, hắn có thể phát hiện ra, hiệu quả của Thác Ngọc Linh đối với hắn càng lúc càng kém, chắc là vì thân thể của hắn đã hấp thu được quá nhiều ngọc tủy chi khí, cho nên sinh ra chút kháng tính.

Cho nên, nếu như hắn muốn đã thông được đệ ngũ mạch thì e là không thể dựa vào Thác Ngọc Linh này được.

Chu Nguyên ủ rũ xoa trán, lẩm bẩm

- Xem ra ta phải tìm cách khác thôi, không thì đến kỳ thi phủ này ta vẫn không đã thông được đệ ngũ mạch mất...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hắc Lâm sơn mạch

Mặt trời lên cao, ánh nắng chiếu rọi khắp vương cung Đại Chu.

- Khá lắm, thật không hổ là thánh long của Chu gia ta, trong khoảng thời gian ngắn như thế mà đã đã thông được bốn mạch rồi.

Trên bàn ăn, Chu Kinh nhìn Chu Nguyên đang bê bát canh cửu thú húp ngon lành, trên mặt đầy vẻ vui mừng.

Chu Nguyên một hơi húp trọn bát canh cửu thú kia, cảm thụ nhiệt khí bốc lên trong cơ thể, hít một hơi thật sâu, lại bung chén com huyền tinh lên càn quét cả com lẫn mấy món thịt nguyên thú được chế biến cẩn thận trên bàn.

Bởi vì tố chất thân thể của hắn bây giờ càng lúc càng mạnh, cho nên danh sách các loại thịt nguyên thú đại bổ trong thực đơn ăn uống của hắn cũng tăng lên không ngừng, dùng để bù đắp năng lượng tiêu hao cho việc tu luyện hằng ngày.

Sau khi ăn no căng bụng, Chu Nguyên mới ngẩng đầu lên cười với Chu Kinh một cái, sau đó lại lắc đầu nói với về tiếc hận:

- Chỉ là bây giờ hiệu quả của Thác Ngọc Linh đối với con đã càng lúc càng kém, muốn đã thông đệ ngũ mạch nhanh hơn thì phải tìm cách khác mới được.

Mức độ khó khăn khi khai mạch của hắn cao hơn người thường rất nhiều, cho nên nếu dùng cách thường thì e là phải tốn rất nhiều thời gian, nhưng hắn thì không muốn kéo dài như thế.

Chu Kinh nghe thấy vậy thì cũng lộ ra vẻ trầm ngâm, bây giờ hắn cũng biết được vì là lần mở mạch thứ hai, cho nên mức độ khó khăn mà Chu Nguyên gặp phải cũng cao hơn người thường rất nhiều.

- Nếu như muốn khai mạch nhanh hơn thì ta có một cách đây.

Yêu Yêu vốn đang im lặng ăn com huyền tinh ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

- A?

Cả Chu Nguyên lẫn Chu Kinh đều kinh ngạc nhìn về phía cô.

Đối diện với ánh mắt chăm chú của bọn họ, vẻ mặt của Yêu Yêu vẫn thản nhiên như cũ, nói:

- Ta biết một đạo nguyên văn tên là ‘tam thập lục thú khai mạch văn’, dùng máu tươi của ba mươi sáu loại nguyên thú nhất phẩm làm vật dẫn, khắc họa lên thân người, có thể mượn hung khí có trong huyết mạch của nguyên thú để khai mạch.

- Chỉ là cách này khá nguy hiểm, bên trong máu tươi của nguyên thú ẩn chứa hung sát chi khí, nếu như là kẻ tâm chí không kiên định thì sẽ bị hung sát phá vỡ linh trí.

Nói cho dễ hiểu thì chính là sẽ biến thành kẻ ngốc.

Cô vừa nói xong thì cả Chu Kinh lẫn Tàn Ngọc đều biến sắc.

Trong mắt Chu Nguyên thì chột lóe lên vẻ kinh hãi, bởi vì hắn cực kỳ có niềm tin vào ý chí của bản thân, ngay cả oán long độc hắn còn có thể chống chọi được, lẽ nào lại sợ hung sát chi khí của một đám nguyên thú nhất phẩm.

- Yêu Yêu tỷ, vậy thì cứ dùng ‘tam thập lục thú khai mạch văn’ này đi!

Chu Nguyên nói không chút do dự.

Tần Ngọc đang định nói thêm gì đó, thì Chu Nguyên đã quay sang mỉm cười với bà, nói:

- Mẫu hậu cứ yên tâm, con sẽ không sao đâu.

Tần Ngọc nghe thấy vậy thì cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể gật đầu.

- Nếu như con đã quyết tâm như thế thì phụ vương cũng không ngăn cản làm gì, ta sẽ tìm người lấy máu của ba mươi sáu con nguyên thú nhất phẩm về đây.

Chu Kinh gật đầu, chậm rãi nói.

Sự quyết tâm của Chu Nguyên cũng khiến cho ông rất đổi vui mừng.

Dù sao thì con đường tu luyện vô cùng khó khăn, nếu như không có đại dũng khí, đại quyết đoán thì e là khó mà đi xa được.

Yêu Yêu lắc đầu, khẽ nói:

- Máu tươi của ba mươi sáu con nguyên thú nhất phẩm kia phải do chính tay hấn lấy được, bây giờ hấn thiếu kinh nghiệm thực chiến, ý thức chiến đấu không mạnh, nếu như không sớm rèn luyện thì sau này cũng chỉ là một tên mãng phu không có sức chiến đấu.

Chu Nguyên giật mình, chợt trầm tư suy nghĩ, Yêu Yêu nói rất đúng, kinh nghiệm chiến đấu của hấn thật sự quá ít, ý thức chiến đấu cũng còn quá yếu, chuyện này cũng khiến cho việc tu luyện long bi thủ của hấn gần đây không tiến bộ được nhiều, mãi mà vẫn không thể nào luyện thành công đệ nhị trọng của long bi thủ.

Nếu như cứ tiếp tục như thế thì dù thực lực của hấn có tăng lên đi nữa, nhưng lỡ như gặp phải tình huống chiến đấu sống còn thì sẽ dễ bị lật thuyền trong mương.

Nghĩ đến đây, Chu Nguyên nhìn về phía Chu Kinh rồi nói:

- Phụ vương, sắp tới con sẽ đến Hắc Lâm sơn mạch.

Sơn này chính là dãy sơn mạch hùng vĩ nhất ở gần Đại Chu Thành, trong đó có vô số nguyên thú, khá nguy hiểm, ở nơi đó, muốn sống sót thì ắt không thể thiếu việc chém giết.

Chu Kinh trầm ngâm một lúc, sau cùng chậm rãi gật đầu, nói:

- Con có suy nghĩ như thế thật sự rất tốt, không trải qua chém giết thì vẫn còn non nớt lắm.

- Mặc dù con có thể đi, nhưng ta cũng sẽ để Lục Thiết Sơn dẫn một số người đi theo con, con cứ yên tâm, bọn họ sẽ không nhúng tay vào bất cứ chuyện con làm, chỉ để đảm bảo an toàn mà thôi.

Lục Thiết Sơn chính là thống lĩnh cấm quân của vương cung Đại Chu, cũng là cường giả thiên quan cảnh, được Chu Kinh tín nhiệm.

Chu Nguyên nhìn về mặt của Chu Kinh thì biết ngay ông sẽ không nhượng bộ, nên cũng chỉ đành gật đầu.

.....

Ngày thứ hai.

Sáng sớm, khi Chu Nguyên và Yêu Yêu đi tới cửa cung thì có một đạo thân ảnh toàn thân ngăm đen, cao lớn như thiết giáp đi về phía cả hai.

- Điện hạ!

Chỉ thấy về mặt của người đang đi đến lạnh lùng giống như một tảng băng, quanh người có khí tức thiết huyết bốc lên, hiển nhiên là người đã từng lên sa trường, đây chính là Lục Thiết Sơn, thống lĩnh cấm vệ quân của vương cung Đại Chu.

- Lâm phiên Lục thống lĩnh rồi, đi thôi.

Chu Nguyên gật đầu với hấn, cũng không kéo dài làm gì, trực tiếp nói.

Lục Thiết Sơn gật đầu, khoát tay lên, lập tức có mười đạo thân ảnh cao to đi đến, cuối cùng hộ tống Chu Nguyên đi ra cửa cung, hòa vào dòng người, nhanh chóng biến mất.

Hắc Lâm sơn mạch, ở cách Đại Chu Thành mấy chục dặm, bởi vì sơn mạch hùng vĩ, bên trong có vô số nguyên thú và đủ loại thiên tài địa bảo, cho nên Hắc Lâm sơn mạch này cũng là nơi tập trung nhiều nhân khí ở quanh Đại Chu Thành.

Rất nhiều nguyên sư tụ về từ bốn phương tám hướng, đều muốn tìm được một phần cơ duyên ở bên trong dãy sơn mạch nguy cơ tứ phía này, thử xem có thể thay đổi vận mệnh của bản thân hay không, muốn biến thành kẻ bề trên.

ở nơi tiến vào núi, có rất nhiều nguyên sư tìm kiếm đội ngũ hoặc đồng đội, bất quá đám người của Chu Nguyên cũng không dừng lại, mà trực tiếp đi vào bên trong dãy núi, dù sao thì có vị cường giả thiên quan cảnh như Lục Thiết Sơn ở đây, chỉ cần không gặp phải nguyên thú tam phẩm thì cơ bản không có gì phải lo.

Đám người Chu Nguyên đi vào chừng năm mươi dặm bên trong sơn mạch thì dừng lại, ở nơi này có thể xem như tầng ngoài của Hắc Lâm sơn mạch, những nguyên thú gặp phải phần lớn cũng ở mức độ nhất phẩm.

Bọn họ chọn nơi gần một khe suối, dựng hai trướng bông lên, sau đó Lục Thiết Sơn dẫn người lùi lại khá xa, để không gian nơi này lại cho Chu Nguyên và Yêu Yêu.

Mấy người Lục Thiết Sơn vừa rời đi thì Chu Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm, hẩn nhìn vào khu rừng rậm âm u, ngửi mùi huyết tinh loáng thoáng trong không khí, bàn tay cũng dần siết chặt thiên nguyên bút đang giắt ở bên hông.

Hắn biết rõ, trong quãng thời gian tiếp theo, hắn sẽ phải khổ tu ở nơi này, hy vọng hắn có thể đã thông được đệ ngũ mạch ở nơi này.

....

Tề vương phủ.

- Chu Nguyên đến Hắc Lâm sơn mạch?

Trong phòng, Tề Nhạc với vẻ mặt âm lãnh nhìn chằm chằm nam tử trung niên trước mặt, chậm rãi hỏi.

- Đúng vậy, hơn nữa là do Lục Thiết Sơn dẫn người tự mình hộ tống, hẳn là hắn muốn lịch lãm ở trong Hắc Lâm sơn mạch.

Nam tử trung niên kia có đôi mắt thật sâu, màu da ó vàng, giống như nham thạch.

Người này là quản gia của Tề vương phủ, tên Tề Lăng.

Tề Nhạc nghe thấy thế thì cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe ra hàn quang, tự nói:

- Nếu như ngươi vẫn ở trong thành thì ta thật sự không làm gì được ngươi, kết quả ngươi lại tự mình chạy tới Hắc Lâm sơn mạch, đúng là không biết sống chết.

- Nhị công tử muốn động thủ với hắn sao?

Tề Lăng nhú mày nói:

- Nếu như bị phát hiện thì sợ là sẽ khiến hoàng thất phản kích.

Tề Nhạc cười khẩy nói:

- Cho nên chúng ta phải lên kế hoạch chu đáo, hơn nữa ta cũng không muốn giết chết hắn như thế, để hắn nửa sống nửa chết để xả giận là được.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc, ngữ khí trở nên thân nhiên:

- Đi tìm hai người, diễn một màn kịch Tề vương phủ gặp trộm, sau đó ngươi dẫn người đuổi giết, đuổi vào khu vực của Chu Nguyên ở trong Hắc Lâm sơn mạch, lúc đó ngươi tìm cơ hội cản Lục Thiết Sơn, chuyện còn lại cứ giao cho bọn họ làm là được.

- Tới lúc đó dù có chuyện gì thì cũng là hai tên kia làm nên, liên quan gì đến chúng ta, dù sao thì Tề vương phủ chúng ta cũng tổn thất đồ vật, sau khi xong việc ngươi chỉ cần diệt khẩu thì không ai làm được gì.

Tề Lăng khẽ giật mình, chợt cười nói:

- Đây quả là một kế hoạch hay.

Tề Nhạc cười lạnh một tiếng, rút một khối ngọc giản trong ngực ra, bên trên ngọc giản có quang mang lấp lánh, giống như được minh khắc văn tự cổ xưa.

- Có diễn trò thì cũng phải làm cho giống, vì để giảm bớt nghi ngờ, ngươi đưa thứ này cho hai tên kia đi.

Tề Lăng nhận lấy, sau khi nhìn thoáng qua thì sắc mặt lập tức thay đổi, nói:

- Huyền mang thuật? một trong những nguyên thuật cao cấp nhất của Tề vương phủ chúng ta có được từ chỗ của Đại Vũ sao?

- Lúc trước ta lấy ra từ trong bảo khố, bởi vì nó rất quan trọng, cho nên mới thích hợp, đến lúc đó đợi hai kẻ kia hoàn thành nhiệm vụ thì ngươi có thể giúp đỡ Lục Thiết Sơn giết chết bọn chúng, khi ấy lại thu hồi nó về.

- Nếu như thế, thì cũng tiện giải bày, dù sao thì Tề vương phủ chúng ta thiếu chút nữa đã đánh mất bảo bối cỡ này, dù hoàng thất bọn chúng có muốn nói gì thì cũng chỉ có thể nuốt quả đắng, có khổ cũng không nói nên lời.

Giọng nói của Tề Nhạc vô cùng âm lãnh, mưu kế lại độc ác, khiến cho Tề Lăng cũng nhin không được mà gật đầu.

- Được, nhị công tử quả nhiên suy nghĩ chu đáo!

Tề Lăng nhếch môi cười, đi theo Tề vương, bọn họ đã sớm không xem hoàng thất ra gì, mặc dù phải ra tay với Chu Nguyên thì cũng không chút kiêng dè.

Tề Nhạc cười cười, ngừng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Hắc Lâm sơn mạch, trong mắt chỉ toàn vẻ âm độc.

- Chu Nguyên, ngươi khiến ta mất hết mặt mũi ở Đại Chu Phủ, lần này, ta sẽ khiến ngươi mất nửa cái mạng!

- Đấu với ta à, ngươi còn non lắm!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Gặp phải kẻ địch

Trong rừng rậm u ám với từng hàng cây to lớn chọc trời, trên mặt đất lại phủ kín lá vàng đã khô héo, đôi khi có thể nhìn thấy một bóng đen xẹt qua nơi sâu hút của đám lá cây dày đặc, toát lên vẻ nguy hiểm.

Ngay lúc này, trên một mảnh đất trống trong rừng, Chu Nguyên đang hạ thấp người, toàn thân hắn trở nên căng cứng, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía một bóng râm, nơi đó một con nguyên thú màu ngân giác mới sinh không được lâu đang dùng đôi mắt lạnh như băng theo dõi hắn.

Loài này chính là nguyên thú nhất phẩm, ngân giác thú.

Grao!

Con ngân giác thú đang hạ thấp thân thể đột nhiên mạnh mẽ lao bắn ra khỏi chỗ ẩn nấp, tựa như một bóng đen mang theo mùi tanh nồng nặc hướng về phía Chu Nguyên mà nhào tới.

- Long bộ!

Tốc độ của ngân giác thú rất nhanh khiến Chu Nguyên không dám lơ là, bước chân bước nghiêng qua một bên, thân hình hắn trở nên mờ ảo dần.

Xuy!

Móng vuốt sắc bén của ngân giác thú xẹt qua da mặt Chu Nguyên một chút.

Hắn nắm chặt năm ngón tay lại, vận chuyển luồng nguyên khí đang quán quanh nắm đấm, ngay lập tức hung hăng đánh một đấm vào phía trên hông của ngân giác thú nọ.

Ầm!

Con ngân giác này chỉ kịp kêu rên một tiếng rồi thân thể to lớn rơi mạnh xuống mặt đất tạo thành một cái hố thật lớn, nhưng mà lúc thân thể nó rơi xuống thì cái đuôi tựa như roi sắt vung tới đánh vào cánh tay Chu Nguyên một cái.

Quét Chu Nguyên văng ra xa, mà hắn phải đập hơn mười bước chân mới có thể dừng lại ổn định thân thể.

Hắn mặc kệ cảm giác đau xót trên cánh tay lại tung thêm một đấm về phía nguyên thú kia, lúc này nguyên khí trong cơ thể hắn bắt đầu khởi động theo kinh mạch mà ào ào dồn về bàn tay hắn.

- Long bì thủ, toái sơn!-

Ngay khi thanh âm trầm thấp vừa vang lên thì âm thanh xé gió xuất hiện, dường như có âm thanh bạo liệt xen lẫn.

Ầm!

Con ngân giác thú kia chưa kịp đứng dậy đã phải hứng thêm một đấm hung mãnh của Chu Nguyên, mà đấm này lại còn vỗ lên trên đầu nó khiến hộp sọ rần rần trong nháy mắt vỡ vụn ra, lúc này thì thân hình to lớn ngã xuống đất làm bụi bay tứ tung.

Sau khi dùng một đấm giết chết ngân giác thú, Chu Nguyên thở phào nhẹ nhõm một hơi, thân thể luôn căng cứng cũng thả lỏng một chút.

Xuỵ!

Nhưng mà khi hắn vừa thả lỏng cơ thể thì một bóng đen từ sau bóng râm của đại thụ phía sau lưng hắn mạnh mẽ bắn tới, nó há miệng lộ ra răng nanh sắc bén lóe sáng muốn cắn vào cổ họng Chu Nguyên.

- Vô hình thái!

Hắn khẽ quát một tiếng.

Ánh sáng trong tay Chu Nguyên bắt đầu dao động bỗng chốc hiện ra một cây bút loang lổ màu đen chỉ dài hơn một trượng, mà phần lông tơ trắng như tuyết ở ngòi bút bắt đầu khấp sát vào nhau giống như mũi tên sắc bén mang theo nguyên khí, chỉ nghe một tiếng ba thì ngòi bút trong tay hắn lao đi như xé gió đâm xuyên qua cái miệng to như chậu máu đang há ra của bóng đen kia, dính chặt trên cành cây.

Mà lúc này tay Chu Nguyên nắm lấy thân thiên nguyên bút ngừng đầu lên thì nhìn thấy một con hắc xà to lớn bị dính chặt trên cành cây, máu tươi đang cuộn cuộn chảy xuống.

Con này là ám ảnh xà, nó cũng là nguyên thú nhất phẩm.

- Hừ muốn ăn ta à? Chu Nguyên khẽ cười nhìn xác rắn, ban đầu khi mới tới thì hắn đã chịu không ít khổ cực, nếu không phải thần hồn của hắn đã bước vào hư cảnh, làm cảm giác của hắn trở nên nhạy cảm hơn thì chỉ sợ lần đầu gặp phải thứ đồ chơi thể này đã bị nó nuốt chửng từ lâu.

Chu Nguyên thu hồi bút thiên nguyên, biến nó về văn hình thái rồi cắm ở bên hông hắn, sau đó hắn mới cúi người kiêng xác ngân giác thú và xác rắn lên rồi chậm rãi đi ra khỏi khu rừng rậm.

Từ bìa rừng đi thêm khoảng mười phút thì sẽ xuất hiện một dòng suối nhỏ. Mà lúc này ở trên bờ bên kia con suối, Yêu Yêu đang ngồi trên một tảng đá thả chân trần xuống nước suối lạnh buốt, nhàn nhã nghịch nước. Trong khi Thôn Thôn lại bơi qua bơi lại trong nước đuổi theo đàn cá đang bơi.

Yêu Yêu nghe thấy âm thanh sau lưng thì xoay đầu nhìn thoáng qua, nói: - Lần này cũng tạm được, tôi thiếu người không có bị thương nha. -

Chu Nguyên vừa vứt hai cái xác nguyên thú xuống đất thì nghe Yêu Yêu nói như thế, hắn cảm thấy có chút xấu hổ. Dù sao hôm nay đã là ngày thứ năm hắn ở Hắc Lâm sơn rồi nhưng bản thân hắn chỉ miễn cưỡng thích ứng với việc chém giết nguyên thú.

Nhớ đến ngày đầu tiên khi tiến vào rồi đi ra, toàn thân hắn đầy thương tích, tên ngực có một vết cào sâu đến thấy xương, khi đó Chu Nguyên mới hiểu được sự khác nhau giữa luận bàn với chiến đấu sinh tử.

Mà những con nguyên thú đều trải qua chiến đấu tích lũy không ít kinh nghiệm sinh tồn, mỗi con đều tàn nhẫn xảo trá, nếu hắn nghĩ rằng bọn thú này giống như heo dê được con người nuôi nhốt, tùy ý chém giết thì chỉ sợ rằng hắn không thể thoát ra khỏi dãy núi này rồi.

Cũng nhờ có thời gian này liên tục chém giết tuy rằng tràn đầy nguy hiểm nhưng cũng làm Chu Nguyên thay đổi không ít.

Chu Nguyên trong quá khứ là một người có chút khí chất của người trí thức, tạo cho đối phương cảm thấy hắn giống như thư sinh yếu đuối.

Nhưng mà đến hiện tại, thời điểm lâm trận, bản thân Chu Nguyên cũng có một chút hơi thở sắc bén khác hẳn quá khứ.

- Mau thu thập một chút máu nguyên thú đi, người chỉ cần lấy máu đầu tim là được, bên trong máu này có rất nhiều sát khí.- Yêu Yêu vừa nói vừa ném ra hai bình ngọc cho hắn.

Chu Nguyên lập tức đón lấy, khẽ gạt đầu rồi theo thói quen mà dùng dao nhỏ cắt da thịt hai con nguyên thú ra, lấy máu đầu tim cho vào bình ngọc.

- Bây giờ người mới giết được mười lăm con nguyên thú mà thôi, còn thiếu mười một con nữa.- Cô vuron người đứng dậy, dùng chân trần dẫm lên trên mặt đá, bàn chân trắng nõn làm mọi thứ xung quanh trở nên mờ nhạt.

Nghe cô nói như thế, Chu Nguyên cũng gạt đầu theo, - Tam thập lục thú khai mạch văn- căn bản là dùng máu của ba mươi sáu con nguyên thú nhất phẩm không giống nhau mà tạo thành, cho nên việc này cũng tốn thời gian một chút, có điều Chu Nguyên không gấp bởi vì hắn sẽ ở lại chỗ này một khoảng thời gian để tôi luyện bản thân.

Ngay lúc này, hắn đã có thể cảm giác được, mỗi ngày trôi qua hắn càng mạnh mẽ hơn trước, biến hóa này không chỉ nói về thực lực mà còn ám chỉ sự thay đổi tâm lý của hắn. Trong lòng hắn có chút tự tin so với thời điểm vài ngày trước khi một mình tiến vào Hắc Lâm Sơn, sức mạnh của hắn hiện bây giờ có thể giành được phần thắng.

Trong lúc Chu Nguyên ở dãy Hắc Lâm sơn săn giết đám nguyên thú thì thời gian này trong thành Đại Chu đã xảy ra một việc khiến nhiều người chú ý nhất, đó là Tề vương phủ bị trộm, nghe đồn thì Tề vương phủ tổn thất rất lớn, cả phủ đều lục soát mất lần, sau đó còn lục soát khắp thành tìm kiếm tên

trộm, vô cùng âm ỉ.

Dù sao cũng là chuyện của Tề vương phủ cho nên mọi người chỉ tò mò một lát, trong lòng có chút hả hê rồi không thèm để ý nữa.

Lộc cộc lộc cộc!

Qua ngày thứ hai sau khi Tề vương phủ bị trộm thì Tề quân gia của Tề vương phủ, Tề Lăng lại mang một đội nhân mã ra khỏi thành đi đến Hắc Lâm Sơn, nói rằng đã phát hiện tung tích của tên trộm.

Hiện tại ngay chân núi Hắc Lâm Sơn, Tề Lăng đứng yên một chỗ chấp tay lại, cặp mắt hăm sâu giống như mắt của chim ưng nhìn chăm chăm vào dãy núi.

- Tề gia, đã cho người đi vào Hắc Lâm Sơn, hơn nữa hướng đi là vị trí của mục tiêu.- Sau lưng lão có một người nhỏ giọng báo cáo lại.

Tề Lăng khẽ gật đầu, nói: - Cho người chuẩn bị lực soát dãy núi này, ồ ào một chút, chúng ta đi theo hướng cầu Lục Thiết Sơn.

- Dạ!- Người sau lưng lão nhỏ giọng đáp lời, sau đó hắn vừa vung tay lên thì có mười mấy bóng đen lập tức lao về phía dãy núi.

Sau nửa ngày.

Lúc này ở một dãy núi khác, Lục Thiết Sơn đang ngồi xếp bằng trước một cây đại thụ chột mờ mắt, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chăm chăm vào một phía ở rừng rậm, giọng nói lạnh lùng vang lên: - Ai?!

Mà sau lưng hắn cũng xuất hiện vài người nắm chặt chuỗi kiếm treo bên hông, bắt đầu vận chuyển nguyên khí trong cơ thể.

- Ha ha, Lục huynh không cần khẩn trương, là ta.- Trong rừng rậm vừa phát ra tiếng cười thì Tề Lăng cũng dẫn theo người của lão đi ra.

- Tề Lăng?- Lục Thiết Sơn hơi ngạc nhiên nhíu mày nói: - Người tới nơi này để làm gì?

- Chẳng qua vương phủ bị trộm mà kẻ trộm lại chạy vào Hắc Lâm Sơn trốn nên ta dẫn người đuổi theo hắn.- Tề Lăng tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Chân mày Lục Thiết Sơn giãn ra một chút, hai hôm nay hắn cũng có nghe thấy chuyện của Tề vương phủ, đừng nhìn hắn có vẻ ngoài to lớn như gấu nhưng tâm tư hắn rất cẩn thận, nếu không hắn cũng không thể làm thống lĩnh cấm quân. Vì thế tuy bề ngoài hắn thả lỏng cánh giác nhưng vẫn xoay đầu về phía cấm quân sau lưng hắn truyền lệnh: - Hai người đi bảo vệ điện hạ.

Hai gã cấm quân sau lưng hắn vừa nghe mệnh lệnh thì lập tức đáp lời rồi lặng lẽ lùi bước.

Nhìn thấy cảnh này, Tề Lăng hít một hơi cười với Lục Thiết Sơn có điều tay lại đặt sau lưng khẽ vung một cái, cho nên cũng có thêm bóng đen âm thầm lui xuống.

Thời điểm này ở khe suối, Yêu Yêu vẫn ngồi trên mặt đá, cô cong đôi chân dài, tay lại ôm lấy Thôn Thôn, mái tóc đen xõa ra. Phía sau lưng lại có một cây cổ bách, lá cây vàng từ từ rơi xuống mặt đất. Tất cả điều này tạo nên một hình ảnh đẹp như tranh vẽ.

Grao!

Nghe âm thanh này vang lên thì Thôn Thôn đang lười biếng nằm trong ngực Yêu Yêu chợt mở mắt, nhìn về bóng tối cách bọn họ không xa, trong cổ họng bắt đầu phát ra âm thanh gầm gừ.

Chân mày cô nhíu lại rồi ngẩng đầu lên nhìn về hướng kia.

- Hắc hắc, ta không ngờ trong núi sâu này lại có thể gặp được tiểu mỹ nhân cực phẩm như thế này.- Thanh âm chứa đầy lệ khí từ trong bóng tối vang lên cùng lúc đó có hai người chậm rãi bước ra hướng về phía cô.

Vóc dáng hai người này đều là lưng hùm vai gấu, mà trên mặt tên cầm đầu còn xẽ hình xăm, trong mắt lộ vẻ hung ác. Có điều ánh mắt hắn lúc này lại lộ vẻ sôi trào giống như nham thạch nóng chảy nhìn về phía bóng dáng xinh đẹp đang ngồi trên mặt đá, cảm giác giống như muốn một ngụm nuốt chửng.

- La Thống, người mau đi đối phó với mục tiêu, vị trí hắn cách chỗ này không xa.- Người có khuôn mặt mang hình xăm hướng về kẻ bên cạnh, tay chỉ về phía rừng rậm cách đó không xa, nói.

Tuy gã đang nói chuyện với đồng bọn nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chú vào Yêu Yêu không dời đi chút nào.

- Tên nhóc kia chắc đã mở được bốn mạch rồi, với thực lực đã mở sáu mạch của người thì có thể thoải mái giải quyết hắn.

Gã tên La Thống nghe xong lời này, dù trong lòng gã có chút không muốn nhưng bản thân không dám cãi lời mà tên xăm hình. Dù sao thực lực tên này cũng đã tiến vào đường khí cảnh.

- Lão đại, mặt hàng cực phẩm như thế này, ngài nhớ chừa ta một phần, cả đời ta trước giờ chưa hề gặp qua nữ nhân nào xinh đẹp như thế.- La Thống liếm liếm môi nói.

- Ha ha, người yên tâm, ta nhất định chờ người trở về, có điều người phải hành động nhanh một chút.- Trong mắt gã mang hình xăm bắt đầu nổi lên ý dâm, cười nói.

- Vâng.- Sau khi nghe tên cầm đầu nói vậy, La Thống hài lòng gật đầu rồi nhanh chóng lao vào trong mảnh rừng rậm.

Mà tên còn lại khi thấy La Thống đã rời đi thì lập tức nhìn chỗ Yêu Yêu đang ngồi không nhúc nhích chút nào, gã híp mắt cười. Gã mơ tưởng dùng thủ đoạn kì quái với gương mặt xinh đẹp khiến người khác hít thở không thông kia, cho đến khi gã cảm giác được trong cơ thể có lửa nóng đang thiêu đốt gã.

- Tiểu nữ nhân, mau đến chơi với ông đây, ta sẽ yêu thương người thật tốt.- Gã hình xăm không hề cảm thấy được nguyên khí dao động trên người Yêu Yêu cho nên không hề kiêng kị gì hết mà dùng ánh mắt không hề kiêng nể ngắm nhìn thân thể mềm mại của cô, híp mắt cười nói.

Mà lúc này Yêu Yêu thần nhiên liếc hần một cái, trong đôi mắt sáng lại không hề có chút dao động nào, lộ vẻ bình tĩnh vô cùng làm cho gã hình xăm giật mình, trong lòng gã cũng cảm thấy có gì đó không phù hợp.

- Thôn Thôn.

Trong lúc gã chưa kịp có động tác gì, cặp môi đỏ mọng của Yêu Yêu chợt hé mở, phát ra âm thanh thanh thúy dễ nghe nhưng bên trong lại lạnh như băng.

Con người gã hình xăm chợt co rụt lại, sắc mặt vô cùng kinh hãi, bởi vì gã nhìn thấy khi Yêu Yêu vừa phát ra âm thanh thì thú cưng đang nằm trong ngực cô bắt đầu biến hóa, thân hình nhỏ bé của Thôn Thôn trở nên to lớn, lớp lông trên người giảm bớt dần để lộ ra làn giáp màu đỏ, mà đôi mắt của nó lúc này cũng trở nên đỏ ngầu chứa đầy khí thể hung ác, miệng thú khê hé ra lộ ra chút sắc đen, giống như có thể nuốt chửng mọi thứ.

Trong chớp mắt, từ một con thú nhỏ đáng yêu đã biến thành một mãnh thú thần bí mang theo khí thể hung ác ngập trời, từ cơ thể nó chậm rãi tỏa ra một cảm giác áp bức đến dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chỉ còn lại vật này thôi ư?

Ngao!

Trong rừng rậm bỗng vang lên một tiếng hổ gầm, chủ nhân của âm thanh đó vừa trúng một cú thiết quyền có nguyên khí bao quanh, chứa đựng một cỗ sức mạnh hung tàn xé gió vào đầu khiến đầu nó nổ tan tành, máu phun ồ ạt.

Hồ.

Khi thấy xác thú bắt đầu lạnh cứng dần, Chu Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng sau đó bôi máu trên nắm tay lên bộ lông của xác con vật nào đó.

Con thú vừa bị hấn giết được gọi là Phong Hồ, tốc độ của loài thú này cực nhanh đồng thời cũng là một loài khó chơi trong đám nguyên thú nhất phẩm. Có điều Chu Nguyên hần may mắn luyện được long bộ có được thân pháp mờ ảo nên hiện tại mới có thể đánh chết được nó.

- Thêm con này là đủ ba mươi sáu con nguyên thú nhất phẩm rồi.- Chu Nguyên khẽ cười rồi cúi người khiêng xác thú lên.

Hừ!

Nhưng mà đúng vào lúc này thì một tia sáng lạnh lẽo mãnh liệt từ trong bóng tối hướng về phía tim Chu Nguyên mà bắn tới.

Có điều, thời điểm tia sáng sắc lạnh kia sắp đâm trúng Chu Nguyên thì cánh tay hần run lên một cái làm cho xác hồ bị nghiêng, đồng thời cũng trở thành lá chắn trước lồng ngực hần. Chùy thủ kia ghim sâu vào xác hồ có thể thấy được lực phóng mạnh đến mức nào.

- Hà?- Khi thấy chiêu thức phóng ra không trúng mục tiêu, một âm thanh kinh ngạc từ chỗ tối phát ra.

- Là kẻ nào? Mau lăn ra đây cho ta!- Lúc công kích tàn nhẫn như thế này đột nhiên xuất hiện làm Chu Nguyên biến sắc mà cánh tay cũng run lên ném xác hồ vào chỗ vừa phát ra âm thanh khi này.

Đúng lúc này một bóng người từ trong chỗ tối bay ra, người nọ dùng mũi chân đạp lên xác hồ rồi đáp xuống đối diện Chu Nguyên.

- Người là ai?- Hần nhíu mày xem xét kẻ vừa xuất hiện, vóc dáng người này cường tráng, trong mắt lại chứa đầy khí thể hung ác, hỏi.

- Nạp mạng đi.- Người này không ai khác chính là La Thống, hần liếc nhìn Chu Nguyên một cái, khoe miệng lại nhếch lên khinh miệt, thốt ra lời nói lạnh lẽo: - Nhải ranh, ngươi hãy ngoan ngoãn chịu chết đi, tiểu mỹ nhân ở chỗ kia còn đang chờ ta hưởng thụ kia!-

Nghe hần nói thế, sắc mặt Chu Nguyên lập tức biến đổi nhưng hần nhanh chóng tỉnh táo lại suy nghĩ, tuy rằng nhìn bề ngoài Yêu Yêu tay trái gà không chặt, thực chất chỉ là nguy trang bên ngoài, không kể đến bên người Yêu Yêu còn có một con nguyên thú Thôn Thôn không rõ chủng loại bảo vệ cô.

Nếu trường hợp gặp phải cường giả đạt cấp thiên quan cảnh thì bản thân Yêu Yêu cũng sẽ không gặp phải chuyện gì, mà ở Đại Chu nước hần, cường giả cấp bậc thiên quan cảnh đều là những người đứng đầu sẽ không có chuyện tùy tiện xuất hiện.

Tuy trong lòng hần đã bình tĩnh lại nhưng trong mắt cũng tràn đầy lạnh lẽo, mấy tên vô liêm sỉ này lại dám ra tay với Yêu Yêu thật đáng chết.

- Ta bảo đảm với ngươi, ngày hôm nay ngươi không thể nào còn sống mà ra khỏi Hắc Lâm Sơn.- Chu Nguyên khẽ nắm chặt tay, nói.

- Thật là một tên nhóc không biết tự lượng sức mình! Ông đây chỉ cần dùng một đấm thì đánh chết người rồi.- Nghe Chu Nguyên nói vậy, nụ cười trên mặt La Thống trở nên dữ tợn hơn, mà thân hình của hần chợt biến mất rồi đột nhiên xuất hiện lao tới chỗ Chu Nguyên, tay nắm thành quyền mà trên nắm đấm còn có nguyên khí bao quanh, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh xé gió.

Dù sao thực lực tên này cũng đã đạt đến sáu mạch nên lực đạo của một quyền này cũng rất dọa người.

Nhưng đó là với người khác, mà người đứng đối diện hần lúc này lại là Chu Nguyên, trên mặt hần vô cùng bình tĩnh, hần cũng nắm chặt tay lại rồi mạnh mẽ đấm tới La Thống.

- Mới mở bốn mạch mà dám trực tiếp chọi với cú đấm của ta sao?- La Thống thấy một màn này thì nụ cười trên mặt càng sâu, gã chỉ cho rằng tên nhóc Chu Nguyên này không biết lượng sức nên gã tăng thêm sức mạnh muốn cắt đứt cánh tay Chu Nguyên.

Ầm!

Có điều, lúc nắm đấm cả hai vừa đụng vào nhau thì nét mặt đang cười của La Thống chợt ngưng lại, bởi vì hần cảm giác được lực lượng từ nắm đấm Chu Nguyên truyền đến so với sức mạnh lực đạo của hần không kém hơn bao nhiêu!

- Làm sao có thể có chuyện này?

Trong lòng La Thống chấn động, gã đã hiểu bản thân đập phải tám bản sắt cho nên lúc này cũng không dám khinh thường Chu Nguyên chút nào mà lập tức thay đổi từ đấm sang trảo, đầu ngón tay xé gió chứa tia sáng lạnh lẽo hướng về cổ họng Chu Nguyên mà đến.

Ngay lúc này Chu Nguyên đột nhiên bước xéo, khai triển long bộ, thân hình bắt đầu dao động lộ ra vẻ mơ hồ.

Mà móng tay sắc bén lúc này lại cách xa thân thể Chu Nguyên khoảng ba tấc, đồng thời La Thống cũng hứng lấy một cú đấm mang theo lực đạo cường hãn của Chu Nguyên vào mặt gã, không có một chút nương tay.

Khi nắm tay dần dần phóng đại trong con ngươi gã khiến gã giật mình, thân thể bỗng chấn động mạnh mẽ: - Khai lục mạch!

Oanh!

Nguyên khí xung quanh bắt đầu ồ ạt tiến vào cơ thể La Thống, mà áo bào toàn thân hần cũng tung bay theo, từng luồng nguyên khí phát ra giống như một vòng sáng đang bao quanh toàn thân gã.

Rầm!

Nắm tay Chu Nguyên đập vào vòng sáng nguyên khí trên mặt La Thống, không thể tiến thêm một chút nào mà ngược lại còn bị sợi nguyên khí dội ngược trở lại.

- Dám làm ta phải khai lục mạch để đối phó với ngươi, ngươi nhất định chết không toàn thây rồi!- La Thống nghiêng răng nghiêng lợi nói. Đối với việc suýt chút nữa lật thuyền trong mương trong khi đối thủ chỉ là một tên nhãi mới mở bốn mạch khiến hần vô cùng tức giận.

Bá!

La Thống lại lao nhanh đến chỗ Chu Nguyên mà tốc độ gã lúc này so với trước nhanh hơn rất nhiều, trên đầu ngón tay bắt đầu phiếm đen có thể người thấy một mùi tanh rất nhạt từ đó phát ra.

- Nguyên thuật trung phẩm, hắc ám chương.

Thấy La Thống nhào tới thăm một lần thì khép hai mắt lại, bàn tay vươn ra, vừa chậm rãi vừa thông dong giống như đang nâng một ngọn núi mà khi tay hần khẽ di động thì có thể mơ hồ nghe được âm thanh chói tai trong không khí.

- Khai tứ mạch!

Kinh mạch trong cơ thể Chu Nguyên chấn động bắt đầu tản ra hấp lực, không ngừng hấp thu nguyên khí xung quanh vào trong thân thể hắn, đồng thời cũng chuyển hóa thành lực lượng cuộn cuộn chảy vào lòng bàn tay Chu Nguyên.

Ngay lúc này từ trong cơ thể Chu Nguyên xuất ra một cỗ uy thế.

- Long bị thủ, liệt địa.

Trong miệng hắn phát ra âm thanh hờ hững.

Trong khoảng thời gian này, Chu Nguyên không quản ngày hay đêm đều chiến đấu với nguyên thú rốt cục cũng đạt được thành tựu, hắn hiện tại có thể triển ra cấp bậc thứ hai của long bia thủ.

Phanh!

Một quyền của Chu Nguyên vừa tung ra thì địa thể dưới chân cũng chấn động theo, mà không khí trước mặt hắn thì trực tiếp bị xé nát, dưới một quyền sắc bén mà tan vỡ.

- Nguyên khí phá thể ư?!!- Lúc này sắc mặt La Thống vô cùng hoảng hốt, theo lý mà nói thì muốn đạt được nguyên khí phá thể, thực lực nhất định phải tiến vào đường khí cảnh mới làm được, còn không thì phải là huyền thuật bậc cao cấp, huyền nguyên thuật mới có thể.

Một tên nhóc mới mở tứ mạch làm sao có thể luyện thành huyền nguyên thuật cơ chứ?

Nhưng mà dù gã có hoảng sợ ra sao thì quyền phong sắc bén mang theo ánh sáng mãnh liệt đã tới, mà gã cũng không kịp tránh né đã bị đập vào lồng ngực.

Bùm!

Sau khi bị đập trúng một quyền này, thân thể La Thống giống như đạn pháo bay ra ngoài, gã phun ra một ngụm máu tươi sau đó bất chấp việc thân thể đang bị thương nặng mà cố gắng đứng dậy bỏ chạy, sau khi đấu vài phút gã đã nhận ra được sức chiến đấu khủng bố của thiếu niên chỉ mới mở tứ mạch kia.

Thấy gã muốn bỏ chạy, trong mắt Chu Nguyên lóe tia sáng lạnh, từ trong cổ họng xuất hiện một đạo nguyên vân rồi hắn há miệng hét lớn một tiếng

Nguyên vân nhất phẩm, hồ khiếu văn!

Tiếng hồ gầm vang vọng, sóng âm khuếch tán ra ngoài khiến thân hình La Thống lập tức cứng đờ, trong đầu gã bắt đầu mê muội mà khí huyết trong cơ thể cũng bị chấn động theo.

Mà gã cũng không kịp hồi phục tinh thần, tiếng không ổn trong miệng còn chưa kịp xuất ra đã bị Chu Nguyên vỗ một chưởng vào đầu đánh chết.

Sau khi thấy La Thống đã chết, Chu Nguyên dùng một tay xách thi thể theo sau đó nhanh chóng chạy về khe suối, tuy hắn biết rõ thủ đoạn của Yêu Yêu nhưng vẫn lo lắng cô gặp phải chuyện không may.

Cả quãng đường hắn vội vã chạy về mang theo lo lắng, hơi thở gấp gáp, hình tượng vô cùng chật vật.

Mà khi hắn chạy đến nơi thì giật mình nhìn thấy khe suối vẫn yên tĩnh như cũ, Yêu Yêu vẫn ngồi trên mặt đá, ngón tay cầm bình ngọc khẽ nhếch lên, mà Thôn Thôn thì nằm ngáp bên cạnh cô.

- Cái này...

Chu Nguyên sờ sờ một lát vì hắn nhận ra chỗ này không hề có một chút dấu vết đã xảy ra chiến đấu.

- Yêu Yêu tỷ, người không sao chứ? - Chu Nguyên tiến về phía trước thở hổn hển hỏi.

Thấy trong mắt hắn tràn đầy lo lắng, cả người chật vật, Yêu Yêu không khỏi mỉm cười, trên mặt xuất hiện một tia ấm áp, cô lắc đầu nói: - Ta không sao hết.

Cô lại ngăm nhìn hắn một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng mà có người xảy ra chuyện đấy.

Chu Nguyên vội vàng hỏi:

- Người nào?

Yêu Yêu duỗi ngón tay chỉ về Thôn Thôn đang nằm bên cạnh mà lúc này Thôn Thôn lắc lắc cái đuôi rồi há miệng nhả ra một khối ngọc giản. Sau đó Yêu Yêu chỉ vào ngọc giản này mà cười nói:

- Chỉ còn lại cái này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Huyền Mang Thuật

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

- Chỉ còn lại mỗi vật này thôi?

Chu Nguyên sững sờ nhìn ngọc giản bị Thôn Thôn phun ra, một lát sau mới hiểu được cái gã xui xẻo đó đã bị Thôn Thôn trực tiếp nuốt vào bụng rồi.

- Thật là chết vô cùng xui xẻo.

Khóe miệng Chu Nguyên co giật một cái, trong lòng hắn cảm thấy đồng tình sâu sắc đối với gã kia. Gã kia cũng quá thảm rồi, thật không biết ám ảnh trong lòng gã lớn đến mức nào nữa.

Chu Nguyên bèn cúi người nhặt ngọc giản trên mặt đất lên, sau đó nhìn thoáng qua một cái thì giật mình nhìn lại, bởi vì hắn thấy được có chút ánh sáng lóe lên ở trên ngọc giản, mà bên trong còn có mấy dòng chữ mờ mờ.

- Có lẽ cái này dùng để ghi chép lại nguyên thuật.

Yêu Yêu thuận tiện nói.

- Há?

Khi Yêu Yêu nói vậy, cặp mắt Chu Nguyên chợt sáng lên, thầm nghĩ, mấy loại nguyên thuật phổ thông bình thường cũng không đáng giá đến mức phải dùng phương pháp ghi chép như thế này, không lẽ trên người hai tên xấu xa này còn thứ tốt chăng?

Nghĩ vậy Chu Nguyên bèn vận chuyển nguyên khí vào bên trong ngọc giản đang cầm trong tay. Ánh sáng trên ngọc giản chợt rực rỡ hẳn lên sau đó thì phát ra tạo thành một tấm bảng ánh sáng trước mặt Chu Nguyên, chữ viết bên trên cũng trở nên rõ nét hơn nhiều.

Ánh mắt Chu Nguyên đảo qua một vòng chợt khựng lại:

- Huyền nguyên thuật hạ phẩm, Huyền Mang Thuật ư?

- Thật không ngờ lại là huyền nguyên thuật.

Trên khuôn mặt Chu Nguyên có chút kích động. Trong bảo khố hoàng thất, nếu có loại nguyên thuật cấp cao như huyền nguyên thật thì nhất định sẽ là bảo bối, mà theo thông lệ chỉ có thể phong thưởng cho đại công thần mà thôi.

- Có điều sao ta có cảm giác Huyền Mang Thuật này nghe thật quen tai.

Chu Nguyên trầm tư suy nghĩ một lát, hắn đang nghĩ xem mình đã nghe qua ba chữ này ở đâu.

“Ta nhớ ra rồi, là Tề vương phủ! Huyền Mang Thuật chính là nguyên thuật cấp cao nhất của Tề vương phủ. Ta còn nghe nói nguyên thuật này là do Đại Vũ vương ban thưởng cho bọn hắn nữa.”

Sắc mặt Chu Nguyên chợt thay đổi, hắn suy đoán hai tên xấu xa này có khi nào lại là người của Tề vương phủ hay không, mà nếu như vậy thì chỉ bằng thực lực của hai gã này làm sao có thể có được nguyên thuật cấp cao của Tề vương phủ được cơ chứ?

Chu Nguyên lắc đầu một cái, hắn cảm thấy hơi khó hiểu.

Mặc dù không thể hiểu được chuyện này nhưng Chu Nguyên nhếch môi cười mĩa một cái rồi lập tức cất ngọc giản vào trong lòng. Trước đây phụ hoàng hắn, Chu Kinh đã có nói qua với hắn, Huyền Mang Thuật của Tề vương phủ cực kỳ lợi hại, cho dù nó chỉ là huyền nguyên thuật hạ phẩm nhưng uy lực của nó khi phát ra lại có thể sánh ngang với huyền nguyên thuật trung phẩm.

Mà hiện tại đồ tốt này đã rơi vào tay hắn thì cũng đừng hòng hắn trả lại.

“Tại sao đến bây giờ mà Lục thống lĩnh vẫn còn chưa tới?”

Chu Nguyên ngẩng đầu nhìn ra xa, hần cau mày trầm nghĩ, với thực lực của cường giả cấp bậc Thiên Quan kỳ thì đáng lẽ bọn họ phải cảm nhận được chuyện xảy ra ở hướng này mới đúng?

Quay lại nửa canh giờ trước.

Lục Thiết Sơn đã phái ra hai người đi bảo hộ Chu Nguyên nhưng qua một lúc thì hần lại cảm giác được có tiếng đánh nhau truyền đến ở vị trí cách đó không xa trong khu rừng này.

- Chúng ta đi xem thử!

Lục Thiết Sơn cau mày nghe thử tiếng động, đột nhiên hần đứng dậy, cũng không thèm nghe Tề Lăng nói chuyện mà khởi động nguyên khí quanh thân rồi hóa thành một luồng sáng bay thẳng tới chỗ phát ra tiếng động ấy.

Chỉ qua vài phút thì bóng dáng Lục Thiết Sơn đã xuất hiện ở nơi đó. Hần nhìn khu đất trống trước mắt thì thấy có bốn người đang đánh nhau, mà trong số đó có hai người được hần phái đi bảo hộ Chu Nguyên cách đây không lâu.

- Các ngươi đang làm gì thế?!

Lục Thiết Sơn vung tay áo một cái, ngay lập tức một luồng nguyên khí bắn về phía trước, tách đám người đang đánh nhau kia ra.

Mà lúc này, hai người cầm vệ quân cũng nhìn thấy Lục Thiết Sơn xuất hiện bèn vội vàng bẩm báo:

- Đại nhân, khi nãy hai người bọn ta phụng lệnh ngài chạy đến chỗ điện hạ, mà hai người kia đột nhiên chặn đường bọn ta ngăn cản không cho bọn ta đi.

- Các ngươi muốn chết sao?

Nghe thuộc hạ báo cáo lại, ánh mắt Lục Thiết Sơn tràn đầy hàn khí, lập tức nhìn về phía hai gã kia.

- Lục thống lĩnh, ngài không nên tức giận. Bọn họ là người của Tề vương phủ chúng ta, mà lúc trước ta có ra lệnh cho bọn họ thăm dò tìm kiếm tên trộm, trường hợp vừa rồi có lẽ do bọn họ nhận lầm người của ngài là kẻ trộm.

Tề Lăng từ phía sau chạy tới, trên mặt lão lộ vẻ áy náy rồi quay sang hai người kia quở trách:

- Hai kẻ ngang đường các ngươi sao còn không chịu rút đi mà còn đứng đó.

Ánh mắt lạnh lẽo của Lục Thiết Sơn xem hết cảnh này sau đó nhìn chằm chằm vào Tề Lăng hỏi:

- Tề Lăng, đám người các ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì hả?

“Rỗng!”

Tề Lăng cười một tiếng, lão vừa muốn nói gì đó thì từ nơi xa trong khu rừng vang lên một tiếng hô gầm.

- Hô Khiếu Vân?! Nguy rồi, điện hạ ở chỗ đó!

Vừa nghe tiếng hô gầm vang lên, con ngươi Lục Thiết Sơn chợt co rút lại, lúc này hần giống như đã biết được điều gì đang xảy ra, khuôn mặt trở nên dữ tợn nhìn chằm chằm Tề Lăng:

- Tề Lăng, gan chó của ngươi thật lớn!

- Ha ha, lục thống lĩnh đang nói cái gì sao lão phu không hiểu gì hết.

Tề Lăng mỉm cười nói.

Lão nghĩ trong lòng, tính toán thời gian thì chắc giờ này hai tên ác độc kia cũng ra tay rồi nhỉ?!

- Nếu điện hạ thật sự xảy ra chuyện gì, lão tử nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Nghe vậy, Lục Thiết Sơn gần giọng nói, mà nguyên khí xung quanh người hần chợt bùng phát, chân hần giẫm mạnh khiến mặt đất nứt ra, đồng thời thân thể hần cũng biến thành một vệt sáng phóng lên cao bay về khe cốc.

Thấy Lục Thiết Sơn vội vã rời đi như vậy, khóe miệng Tề Lăng nhếch lên cười mỉa mai, sau đó lão vung tay lên rồi cũng dẫn người đuổi theo hần.

Đoàn người cứ thế vội vàng chạy đi mà phải qua một lúc lâu mới tới được khe cốc.

Khi vừa đến nơi, Tề Lăng cười híp mắt đi ra khỏi khu rừng đồng thời lão cũng nhìn về hướng khe cốc. Lão nghĩ trong lòng nơi này chắc đã thành một mớ hỗn độn mà tên Chu Nguyên kia chắc cũng bị đánh nửa sống nửa chết rồi?!

Vừa nghĩ đến điều đó, nụ cười của lão càng ngày càng sâu.

Nhưng mà lão chỉ vui vẻ được một lát, ngay khi lão quét ánh mắt nhìn về khe cốc thì chợt nhìn thấy một thiếu niên vóc dáng cao gầy, trên mặt cũng nở nụ cười nhìn chằm chằm vào lão đang đứng cách đó không xa.

Nụ cười trên khóe miệng Tề Lăng chợt khựng lại.

- Chu Nguyên? Tại sao hắn lại không bị gì cả?!

Khóe mắt Tề Lăng khẽ co giật nhưng trong lòng lão lại không thể tin được với chuyện này.

- Điện hạ thứ tội, mặt tướng đã đến muộn một bước!

Khi Lục Thiết Sơn nhìn thấy Chu Nguyên vẫn bình yên vô sự, hắn thở dài một hơi như vừa trút được một gánh nặng to lớn rồi quỳ một chân xuống đất, trầm giọng nói.

- Lục thống lĩnh mau đứng lên đi, ta không có sao cả.

Chu Nguyên cười một tiếng.

Lúc Lục Thiết Sơn vừa đứng dậy thì đã dời ánh mắt tràn ngập khí tức hung bạo nhìn về phía La Thống đang ngất, giọng nói chợt trở nên lạnh lẽo:

- Tên này chính là người đã đánh lén điện hạ sao?

- Quả nhiên là tên ác tặc này!

Chu Nguyên còn chưa kịp nói thì từ sau lưng Lục Thiết Sơn phát ra một âm thanh tức giận, sau đó mọi người chỉ nhìn thấy Tề Lăng đột nhiên bước nhanh đến chỗ La Thống, nắm lấy gã lên rồi tát một cái.

- Mau nói, các người trộm đồ của Tề vương phủ bọn ta giấu đi đâu rồi?!

Bản thân La Thống đang hôn mê bị lão tát đến tỉnh ra, sau khi gã nhìn thấy sắc mặt dữ tợn của Tề Lăng thì vội vàng giãy giụa, giống như muốn nói chuyện:

- Tề..

- Cái thứ ngu xuẩn hồ đồ này, người đi chết đi!

Không để hắn nói hết câu thì trong mắt Tề Lăng chợt lạnh lẽo, bàn tay dùng lực một chút liền bẻ gãy cổ họng của La Thống.

Đến khi chết, La Thống vẫn mở to đôi mắt nhìn chằm chằm vào Tề Lăng, trong mắt giống như không thể tin được.

Mà Tề Lăng cũng không thèm để tâm đến ánh mắt của một người đã chết, lão xé nát quần áo của gã đó rồi tìm kiếm khắp nơi, có điều qua một lúc sau, sắc mặt lão trở nên khó coi mà dừng lại hành động này.

- Tề Lăng người làm vậy không lẽ là đang giết người diệt khẩu ư?

Ánh mắt Lục Thiết Sơn âm u, hắn vung tay lên, đã có mười tên cấm vệ quân âm thầm bao vây xung quanh Tề Lăng.

Về mặt Tề Lăng cũng không thay đổi chút nào, còn thản nhiên nói:

- Lục thống lĩnh, ngài đang nói gì vậy? Rõ ràng tên ác tặc này dám ra tay với điện hạ, chỉ riêng việc này thì gã chết cũng không đền hết tội huống chi bọn hắn còn trộm đi Huyền Mang Thuật của Tề vương phủ chúng ta.

“Huyền Mang Thuật?” Lục Thiết Sơn giật mình, nhủ thầm trong lòng, không ngờ Huyền Mang Thuật của Tề vương phủ cũng bị trộm.

Tề Lăng nhìn Chu Nguyên ôm quyền nói:

- Điện hạ, bọn trộm này vốn có hai người, chẳng hay còn một người nữa điện hạ có biết hắn đang ở đâu không? Huyền Mang Thuật của Tề vương phủ bọn ta nhất định bị tên đó giấu trên người.

Nghe Tề Lăng nói vậy, Chu Nguyên chỉ cười một tiếng rồi đáp:

- Việc này ta cũng không biết, khi nãy ta chỉ thấy có một tên mà thôi, mà tên kia có thể đã cầm bảo bối bỏ trốn rồi!

Khuôn mặt Tề Lăng khẽ giật, giọng nói giống như vô cùng chắc chắn nói:

- Không có khả năng!

- Vậy Tề quân gia ông làm sao chắc chắn được tên kia sẽ không bỏ trốn chứ?

Chu Nguyên cười như không cười nói:

Trong lòng Tề Lăng giết mình một cái, biểu cảm trong mắt cũng không ổn định.

- Ta thật sự chưa từng thấy qua gã đó, Tề quân gia, ông mau tiếp tục cho người lục soát tìm hắn đi!

Chu Nguyên phát tay, hờ hững nói:

- Hiện tại chỗ này cũng loạn lăm rồi nên bọn ta cũng không giữ Tề quân gia ở lại nữa.

Thấy Chu Nguyên bắt đầu đuổi người, sắc mặt Tề Lăng trở nên cực kỳ xấu xí. Chuyện hôm nay là do bọn họ cố ý muốn đối phó với Chu Nguyên nhưng không ngờ hắn ta có thể bình yên vô sự, mà ngược lại, Huyền Mang Thuật của bọn họ lại không thấy tung tích, thật sự là tiền mất tật mang. Nếu như vương gia trở về biết được chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình cho xem.

Mặc dù lão không nắm rõ nơi đây đã xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng lão có linh cảm, Huyền Mang Thuật đã rơi vào tay Chu Nguyên rồi. Có điều lão suy đoán đúng thì thế nào? Không lẽ lão có thể cưỡng ép mà soát người Chu Nguyên hay sao? Lão làm sao không biết bên cạnh lão, ánh mắt Lục Thiết Sơn nhìn lão giống như hận không thể nuốt sống lão vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Tề Lăng chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi, ôm quyền chào mấy người Chu Nguyên rồi sau đó không nói một lời nào, vung tay lên mang theo người rời đi.

Lão biết rõ, lần này Tề Vương phủ bọn họ thiệt thòi lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tam Thập Lục Thú Khai Mạch Văn

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

- Điện hạ.

Nhìn đám người Tề Lăng rời đi, Lục Thiết Sơn cảm thấy chuyện ngày hôm nay nhất định do Tề vương phủ đang giữ trò quỷ, nếu chỉ đơn giản bỏ qua cho bọn họ như vậy, trong lòng hắn thật sự có chút không cam lòng.

Chu Nguyên xua tay nói:

- Bọn chúng rất thông minh đã chuẩn bị xong xuôi lý do rồi. Hơn nữa hai gã kia đều bị giết sạch sẽ, bọn chúng càng không thừa nhận chuyện đó, trừ phi chúng ta đã sẵn sàng khai chiến với Tề vương phủ.

Nghe Chu Nguyên nói vậy, trong lòng Lục Thiết Sơn có chút suy đoán, xem ra gã còn lại thật sự đã chết tại chỗ này. nhưng mà làm cho hắn cảm thấy nghi ngờ khó hiểu nhất là việc này, hắn có nghe nói thực lực của tên đó đã là Dưỡng Khí cảnh rồi, trong khi toàn bộ nơi này chỉ có mình Chu Nguyên điện hạ với cô gái toàn thân không hề có chút dao động nguyên khí tên Yêu Yêu kia thì tên ác tặc kia làm sao mà chết?

Tuy trong lòng Lục Thiết Sơn tràn đầy nghi ngờ nhưng hắn cũng không thể nào hỏi ra được, chỉ có thể nói:

- Điện hạ, ta nghĩ trước tiên phải cho người báo cho vương thượng biết chuyện xảy ra hôm nay.

Chỗ này xảy ra chuyện lớn như vậy, cho nên cũng cần để thông báo cho Chu Kinh để ông chuẩn bị đề phòng.

Sau khi Chu Nguyên gật đầu thì Lục Thiết Sơn bèn mang người lui xuống, có điều bọn họ cũng không đi quá xa mà tản ra bảo vệ khe cốc này.

Ở trong khe cốc, Yêu Yêu xem xét ba mươi sáu bình ngọc đặt trước mặt, mỗi bình này đều chứa máu tim của ba mươi sáu loại nguyên thú nhất phẩm. Cô kiểm tra qua một phen rồi nói:

- Tốt lắm, hiện tại nguyên liệu đều đầy đủ rồi, đầu tiên ta sẽ điều chế một chút, rồi mai sẽ lại giúp người khác Tam Thập Lục Thú Khai Mạch Văn.

Nghe cô nói vậy, Chu Nguyên gật đầu trong lòng có chút mong chờ, hần chột hỏi:

- Yêu Yêu tỷ, Tam Thập Lục Thú Khai Mạch Văn này là nguyên văn mấy phẩm vậy?

Trước giờ Chu Nguyên chưa từng thấy qua loại nguyên văn có thể giúp người khác khai mạch, mà cả Đại Chu cũng không một ai biết được, có thể thấy được loại nguyên văn này rất quý giá.

Yêu Yêu tùy ý đáp:

- Cái này chỉ là nguyên văn nhị phẩm thôi. Chờ đến lúc ngươi luyện Hồn Độn Thần Ma Quan Tường Pháp đến tầng hai, ta sẽ dạy cho ngươi.

Chu Nguyên gãi đầu:

- Vậy..ta có thể truyền thụ cho người khác không?

Giá trị của Tam Thập Lục Thú Khai Mạch Văn này khá cao, nhất là đối với Đại Chu bọn họ, tuy rằng phương pháp này có chút nguy hiểm nhưng nếu bản thân là người có ý chí kiên định thì xác suất thành công sẽ không thấp.

Cho nên, hần thầm nghĩ đem loại này truyền cho quân đội, có thể làm số người có thể Khai Mạch cảnh tăng lên đồng thời cũng tăng cường lực lượng Đại Chu bọn họ.

Nhưng mà nguyên văn này vốn thuộc về Yêu Yêu, nếu hần muốn truyền cho người khác cũng phải chờ cô đồng ý mới được.

Yêu Yêu đang hí hoáy với đám bình ngọc nghe hần nói vậy thì thờ ơ trả lời:

- Sau khi ta đã dạy cho ngươi xong, ngươi muốn truyền cho người nào thì cũng không cần đến hỏi ta. Dù sao mấy cái này là do Hắc gia gia dạy ta, ngươi vốn là đệ tử ông ấy nên có quyền xử trí nó.

- Cảm ơn Yêu Yêu tỷ!

Trong lòng Chu Nguyên mừng rỡ đồng thời có chút cảm kích cô, có thể đối với Yêu Yêu mà nói thì một nguyên văn nhị phẩm cũng chẳng là thứ gì to lớn nhưng đối với Đại Chu bây giờ, nó chính là thứ có giá trị cực lớn.

- Giờ thì ngươi nghỉ ngơi trước đi, ngày mai chúng ta sẽ thử xem hiệu quả của Tam Thập Lục Thú Khai Mạch Văn một chút xem sao.

- Được!

- Ngươi nói cái gì? Không tìm thấy Huyền Mang Thuật?

Trong Tề vương phủ lúc này, sau khi nghe Tề Lăng nói xong, Tề Nhạc bật dậy, sắc mặt hần trở nên tái mét, trong mắt như có ngọn lửa muốn bắn ra ngoài.

Nhìn thấy bộ dạng như muốn cắn người của Tề Nhạc, Tề Lăng chỉ có thể cố gắng gật đầu, nói:

- Lúc ta chạy tới nơi thì La Thông đã bị bắt còn La Hạo thì không thấy bóng dáng hần đâu cả.

- Tên La Hạo kia đã đến cấp Đường Khí cảnh, Chu Nguyên căn bản không thể nào là đối thủ của hần, mà con nhỏ tên Yêu Yêu kia, trên người nó không có chút dao động của nguyên khí, cho nên La Hạo chắc chắn không chết!

Tề Nhạc nghiêng răng nói.

- Không lẽ hần dám trộm bảo vật rồi chạy trốn?

Tề Lăng có chút phân vân nói.

- Cậu nô tài hần dám to gan như vậy?

Trong mắt Tề Nhạc xuất hiện hàn ý, nói:

- Về lại chân dung của hần rồi phát ra bên ngoài, lục soát toàn bộ cho ta, cho dù có như thế nào cũng phải tìm Huyền Mang Thuật về đây! -

Phải biết rằng, Huyền Mang Thuật kia là do Đại Vũ vương triều ban cho phụ thân hần, đồng thời cũng là nguyên thuật hàng đầu của Tề vương phủ. Bình thường chỉ có người có công với Tề vương phủ bọn họ mới có thể có tư cách tu luyện nó, nhưng mà hôm nay bảo vật lại bị hần làm mất, hần có thể tưởng tượng được bộ dáng của Tề Uyên sau khi trở về mà nghe được tin này sẽ nổi giận đến mức nào.

Vừa nghĩ đến cảnh đó, Tề Nhạc cảm thấy da đầu có chút tê dại.

Mặt Tề Nhạc khẽ giật, hần hít sâu một hơi rồi bung chén trà bên cạnh nhưng tức giận trong lòng không kiềm chế được, “choeng” một tiếng, hần hung

hăng ném chén trà xuống đất.

- Chu Nguyên, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Trong phòng chỉ còn tiếng cáu giận của Tề Nhạc, thanh âm giống như thú hoang bị chọc tức.

Hắn chỉ muốn giảo huấn tên Chu Nguyên mà thôi, không ngờ lại thành tặng bảo cho người ta. Một kẻ tâm cao khí ngạo như Tề Nhạc thì làm sao có thể chấp nhận được chuyện như vậy xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, quanh khu rừng rậm bị khí lạnh bao phủ, trên mặt lá cây xanh biếc cũng xuất hiện một tầng sương mỏng.

Yêu Yêu nhẹ nhàng cầm bình ngọc trong suốt lên xem. Bên trong bình ngọc hiện có một lượng chất lỏng sền sệt màu đỏ tươi khoảng chừng nửa bình, chỉ cần lắc nhẹ một cái thì có thể cảm giác được một cỗ khí hung sát dâng lên, dường như còn có âm thanh kêu gào của nhiều loài thú khác nhau truyền ra.

- Số lượng máu nhiều như vậy mà điều chế xong chỉ có chút ít như thế này sao?

Khi thấy bình ngọc trong tay Yêu Yêu, Chu Nguyên kinh ngạc hỏi, máu tim của ba mươi sáu con nguyên thú nhất phẩm sau khi điều chế thì còn chưa tới nửa bình.

- Ủ, ta chỉ chọn lấy phần tinh hoa nhất trong máu ba mươi sáu nguyên thú, mà khí hung sát trong từng loại máu bên trong sẽ dung hợp với nhau sẽ khiến nó mạnh hơn.

- Nửa bình máu này có thể dùng được năm lần thôi.

Yêu Yêu cầm bút nguyên văn Thanh Ngọc xoay một vòng sau đó hất cầm về phía Chu Nguyên:

- Ngươi cởi áo ra đi.

Nghe Yêu Yêu nói vậy, Chu Nguyên nhanh chóng cởi áo ra để lộ thân thể cường tráng. Tuy cơ thể hắn không có bắp thịt cuộn cuộn nhưng đường cong rõ ràng, cả người tràn đầy hơi thở nam tính.

- Vóc dáng của ngươi cũng được lắm nha.

Lúc này nụ cười trên mặt Yêu Yêu vẫn bình tĩnh như cũ hơn nữa cô còn thuận miệng khen hắn một câu làm cho Chu Nguyên cảm thấy có chút ngại ngùng.

Thấy hắn xấu hổ, Yêu Yêu khẽ nhếch đôi môi hồng nhuận lên, cô chợt ngừng cười lại nói.

- Ngươi nhớ kĩ phải bảo vệ tâm linh của ngươi thật chặt chẽ, không được để khí hung sát ăn mòn linh trí, nếu không sẽ làm thần hồn của ngươi bị thương.

Nghe thấy thế, Chu Nguyên không dám chậm trễ mà hít sâu một hơi, tập trung tinh thần như gặp phải đại địch.

Khi thấy hắn đã chuẩn bị xong, cô mới chấm bút nguyên văn Thanh Ngọc vào máu huyết sền sệt màu đỏ tươi sau đó mới từ từ viết lên lưng Chu Nguyên.

Thời điểm đầu bút vừa vẽ nét đầu tiên, Chu Nguyên không nhận được mà hít sâu một hơi. Hắn cảm thấy những nơi mà đầu bút kia lướt qua giống như chạm phải nam thạch, nóng rất vô cùng.

Cứ thế, từng dòng nguyên văn không rõ nghĩa liên tục được vẽ lên lưng Chu Nguyên. Mà khoảng mấy phút đồng hồ sau, cổ tay trắng ngần của Yêu Yêu khẽ run một cái đồng thời cũng viết xong nét cuối cùng rồi dừng bút.

- Ngươi sẵn sàng đi!

Lúc Yêu Yêu vừa nói xong thì bên tai Chu Nguyên chợt vang lên.

Ông!

Lời Yêu Yêu vừa dứt thì sau lưng Chu Nguyên ngay lập tức tỏa ra huyết quang, mang theo tiếng thú gào thét, âm thanh ngày càng liên tục vang dội.

Mà con ngươi hắn lúc này chợt co rút lại bởi vì hắn cảm giác được, ở sau lưng hắn có một luồng hơi thở vô cùng hung bạo đang điên cuồng tiến vào bên trong cơ thể.

Hống hống hống!

Trong đầu Chu Nguyên chợt xuất hiện từng đợt gào thét hung ác của nguyên thú, khiến cho thần trí hắn có chút mê man, giống như đang có rất nhiều loài thú đang cắn xé đầu óc hắn.

May mắn Chu Nguyên đã có chuẩn bị nên thần hồn ngay mi tâm hần chợt rung động, ngay lập tức tu luyện Hồn Độn Thần Ma. Mà thần ma vừa khởi động thì từng tiếng thú gào thét hung bạo cũng bị nghiền nát dần dần.

Đồng thời hần cũng bắt đầu khôi phục thần trí trở lại.

Tiếp sau đó, hần bắt đầu cảm giác được trong cơ thể xuất hiện một luồng khí vô cùng nóng rát, tính chất hung hãn mà chạy loạn khắp nơi trong người hần.

Hần hiểu rõ, luồng khí này chính là sức mạch của Tam Thập Lục Thú Khai Mạch Văn, cho nên hần dùng suy nghĩ điều khiển luồng khí này đi thẳng đến đại mạch rồi phủ kín mạch thứ năm.

Ngay khi luồng khí này vừa tiến vào thì mạch thứ năm vốn đang tắc nghẽn cũng từ từ khai thông.

Đối với biến hóa như vậy, trong lòng Chu Nguyên có chút vui mừng, hần càng tập trung thao túng từng luồng khí không ngừng đánh sâu vào mạch thứ năm.

Trải qua một lúc lâu sau, đến khi luồng khí kia hoàn toàn biến mất thì mạch thứ năm cũng được đã thông một chút. Hiệu quả như thế này làm cho Chu Nguyên vô cùng mừng rỡ, hiệu quả này so với lần đầu tiên hần sử dụng Ngọc Linh Bộc thì cũng không chênh lệch lắm.

Hô.

Chu Nguyên mở mắt, miệng hần phun ra một đám khí hôi tanh, mà hần cũng không thèm để ý đến mùi hôi kia, ngược lại hai mắt hần chợt phát sáng.

Hiệu quả của Tam Thập Lục Thú Khai Mạch Văn này còn tốt hơn hần nghĩ.

Cứ theo đà này thì hần chắc chắn trong vòng một tháng, bản thân hần có thể đã thông được mạch thứ năm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tu luyện Huyền Mang Thuật

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Mấy ngày tiếp theo, Chu Nguyên đều dùng Tam Thập Lục Thú Khai Mạch Văn để đã thông kinh mạch, có điều hần không thể không thừa nhận, loại nguyên văn khai mạch này tuy có chút nguy hiểm nhưng cực kỳ có hiệu quả.

Chỉ trong vài ngày, chỗ tắc nghẽn ở mạch thứ năm của Chu Nguyên không ngừng bị đã thông.

Cứ theo hiệu suất như thế này thì ngày mạch thứ năm được đã thông hoàn toàn không còn xa nữa.

Nhưng nguyên liệu cho Tam Thập Lục Thú Khai Mạch Văn thì hơi phiền phức, máu tim mà hần cực khổ sưu tầm rất lâu chỉ có thể dùng được năm lần đã hết sạch. Cho nên mỗi ngày hần phải dành rất nhiều thời gian đi giết nguyên thú nhất phẩm để thu thập thêm máu tim.

Vì thế khoảng thời gian ở lại khu rừng này trong chớp mắt đã qua mười ngày.

Thành tích!

Mà lúc này ở trong một mảnh rừng rậm, con thú lớn toàn thân màu đỏ tươi cứ chăm chăm vào xác thú vừa mới bị Chu Nguyên giết chết, khí thể của nó vô cùng hung hãn, sức lực mạnh mẽ đến nỗi Chu Nguyên chỉ kịp đạp chân một cái nhảy lên một thân cây cao to mới có thể tránh được đòn tấn công của nó.

Sau khi con thú màu đỏ tươi kia đuổi được Chu Nguyên ra chỗ khác, nó cũng không thèm để ý đến ánh mắt tức giận của hần mà cúi đầu cắn xé xác nguyên thú vừa bị Chu Nguyên giết chết.

- Con súc sinh chết tiệt!

Chu Nguyên đứng trên thân cây cao to nhìn thấy cảnh này không nhịn được tức giận trong lòng mà mắng một tiếng, nhưng ngoài mắng ra thì hần không thể làm gì được. Bởi vì hần không có cách nào đánh bại được con thú toàn thân màu đỏ tươi này.

Con này là Viêm Giáp Tê, nó cũng là nguyên thú nhất phẩm nhưng lại là loại khó chơi nhất trong đám nguyên thú, sức mạnh của nó có thể so với người

đã mở sáu mạch, lực phòng ngự lại có thể sánh với bảy mạch, loài này có thể xem như tiểu bá chủ trong vùng này rồi.

Lực phòng ngự của nó cường hãn đến mức Long Bi Thủ cũng không ảnh hưởng gì đến nó mà dùng đến Thiên Nguyên Bút cũng chỉ làm nó chảy một chút máu, không thể nào khiến nó bị trọng thương được.

Cho nên mấy ngày nay khi đụng phải con Viêm Giáp Tê này, Chu Nguyên đều chủ động né ra chỗ khác nhưng hắn thật không ngờ con súc sinh này càng ngày càng quá đáng, bây giờ lại giật mỗi từ trong tay hắn.

Có thể thấy, do bình thường Chu Nguyên đi giết nguyên thú ở nơi này nên hắn cũng bị con Viêm Giáp Tê này theo dõi.

- Không ngờ bản thân ta có ngày bị một con súc sinh bắt nạt.

Chu Nguyên có chút dở khóc dở cười nhưng hắn biết rõ hiện tại cứ đứng ở đây thì cũng không có tác dụng gì nữa. Vì thế hắn hành động quyết đoán, xoay người rời khỏi đây, lao ra khỏi khu rừng rậm này rồi chạy một mạch về khe cốc.

Mà Yêu Yêu ngồi trong khe cốc khi thấy hôm nay Chu Nguyên tay không trở về thì có chút ngạc nhiên.

- Nguyên thú đã bị Viêm Giáp Tê đoạt mất rồi.

Nhìn thấy ánh mắt của Yêu Yêu, Chu Nguyên có chút lúng túng nói:

Nghe Chu Nguyên nói vậy, Yêu Yêu cũng không nhin được mà cười một tiếng rồi nói:

- Phòng ngự của Viêm Giáp Tê rất mạnh, cho dù là người đã mở bảy mạch đi chăng nữa, nếu muốn thu phục nó thì cũng rất phiền phức. Nhưng mà nếu Thiên Nguyên Bút của ngươi có thể đạt tới cấp bậc nguyên binh thượng phẩm thì có thể phá vỡ lớp phòng hộ của nó.-

Chu Nguyên gật đầu lắng nghe, tuy rằng mỗi ngày hắn đều ôn dưỡng Thiên Nguyên Bút nhưng vẫn không có cách nào khiến đạo nguyên văn thứ hai sáng lên.

Khỏe môi Yêu Yêu hơi cong, nói:

- Nếu ngươi không nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết con Viêm Giáp Tê này, về sau ngươi cũng không thể săn giết nguyên thú ở chỗ này nữa, chỉ có thể đổi chỗ khác mới tiếp tục được.

Chu Nguyên méo mặt nghĩ đến việc hắn bị một con Viêm Giáp Tê xua đuổi khiến hắn cảm thấy rất mất mặt, nếu đã như thế thì cũng chỉ có thể tìm cách giết chết nó mà thôi.

- Tuy sức mạnh của Long Bi Thủ rất lớn nhưng đối với nguyên thú có lực phòng hộ cường hãn như thế này thì không có hiệu quả gì cả.

Trong mắt Chu Nguyên lộ vẻ trầm ngâm, có lẽ hắn cần tu luyện thêm một vài nguyên thuật có thể tăng thêm sức tấn công.

Vừa nghĩ đến điều này thì trong lòng Chu Nguyên chợt nhớ đến thứ gì đó, hắn lấy ngọc giản ở trong ngực ra. Đây là Huyền Mang Thuật mà lần trước hắn lấy được.

- Huyền Mang Thuật này nếu Tê vương phủ đã coi trọng nó như thế, có lẽ ta có thể tham khảo một chút.

Chu Nguyên lập tức ngồi xuống, vận chuyển nguyên khí truyền vào ngọc giản đang nằm trong tay hắn, ngay lập tức từ trong ngọc giản phát ra ánh sáng chiếu từng dòng chữ trước mặt hắn.

Chu Nguyên tập trung nhìn chằm chằm vào những dòng chữ trước mặt, đây là giới thiệu và phương pháp tu luyện Huyền Mang Thuật.

-Ồ, Huyền Mang Thuật này có chút kì lạ nha.

Trong lúc hắn đang xem xét phương pháp tu luyện Huyền Mang Thuật thì bên tai bỗng xuất hiện âm thanh, lúc này hắn mới quay đầu nhìn sang thì thấy Yêu Yêu đang đứng bên cạnh hắn, đôi mắt sáng trong veo cũng đang nhìn chăm chú những dòng chữ trên quang ảnh.

Nghe cô nói vậy, Chu Nguyên cũng gật đầu đồng ý. Sau khi xem xong phương pháp, hắn đã hiểu được nguyên lý bên trong Huyền Mang Thuật. Thật ra đây là một loại nguyên thuật đặc biệt, cách thức tu luyện của nó chính là không ngừng dồn nén nguyên khí bên trong kinh mạch rồi ngưng tụ lại.

Mà nguyên khí sau khi trải qua quá trình không ngừng dồn nén rồi ngưng tụ đến một mức độ nào đó cho nên sức sát thương cũng như lực xuyên phá đều cực kỳ kinh người.

- Không hổ là huyền nguyên thuật, quả thực cực kỳ cao thâm mà mấy loại nguyên thuật phổ thông không thể nào sánh được.

Chu Nguyên thở dài nói:

Trong mắt Yêu Yêu cũng lộ vẻ trầm ngâm

- Thuật này cũng rất thú vị, phương pháp tu luyện nhìn qua có vẻ rất đơn giản nhưng lại là con đường vô cùng cực đoan, biến hóa nguyên khí đến trình độ cao nhất.

- Dù sao Huyền Mang Thuật cũng thuộc về huyền nguyên thuật cấp hạ phẩm, nhưng bản này có chút không hoàn chỉnh?

- Bản này không hoàn chỉnh ư?

Trong lòng Chu Nguyên chợt có chút rung động, nói:

- Có lẽ lúc Đại Vũ vương triều ban cho Huyền Mang Thuật cho Tề vương cũng không cho bọn hắn toàn bộ phương pháp.

Yêu Yêu gật đầu một cái, cô nói:

- Thật ra ngươi có thể tu luyện thử xem một chút, có điều việc dồn nén nguyên khí ở mức độ cao trong kinh mạch thì đòi hỏi sức chịu đựng rất cao của kinh mạch, nếu sơ suất một chút, nói không chừng không thể khống chế được nguyên khí mà gây tổn thương cho kinh mạch người tu luyện.

Nghe vậy, Chu Nguyên chỉ cười thầm một tiếng, bởi vì nếu nói về mức độ dẻo dai mạnh mẽ của kinh mạch thì ngoài hắn ra, dù là người có cùng cấp bậc hay người trời sinh có thể tự mở tám mạch thì cũng khó có thể tìm được người tốt hơn hắn, tuy rằng kinh mạch bị tắc nghẽn thêm lần nữa nhưng vẫn mạnh mẽ như cũ.

- Vậy ta tu luyện Huyền Mang Thuật này thử một chút xem sao!

Chu Nguyên nhủ thầm, có thể thấy được hắn vô cùng hứng thú đối với Huyền Mang Thuật.

Hắn vừa nghĩ xong thì ngay lập tức làm ngay, cho nên hắn nói với Yêu Yêu một tiếng rồi ngồi xếp bằng tập trung tinh thần khởi động kinh mạch phát ra sức hút, hấp thụ từng luồng nguyên khí xung quanh vào trong cơ thể hắn.

Ngay khi nguyên khí ồ ạt tiến vào trong kinh mạch thì hắn lập tức dựa theo phương pháp dồn nén được ghi lại bên trong Huyền Mang Thuật mà tập trung tinh thần điều khiển từng luồng nguyên khí chậm rãi xoay chuyển bên trong kinh mạch.

Mà cách dồn nén này còn gọi là Tuyền Luyện Pháp, bằng cách điều khiển nguyên khí thành vòng xoáy với tốc độ xoay cực nhanh, đồng thời không ngừng ngưng tụ nguyên khí, thời điểm vòng xoáy tan đi thì cũng đã hình thành một luồng huyền mang.

Lý thuyết nghe có vẻ dễ dàng nhưng lúc làm thì rất khó, đặc biệt là lúc điều khiển tốc độ xoay của nguyên khí không dễ dàng chút nào, nếu tốc độ quá cao, lực xé lại quá lớn thì sẽ ảnh hưởng đến kinh mạch.

Ngược lại, nếu quá yếu thì không thể ngưng tụ hình thành huyền mang được.

Lúc mới bắt đầu tu luyện, Chu Nguyên cũng bại nhiều lần, vòng xoáy nguyên khí trong kinh mạch không ngừng tan đi. Nhưng may mắn một điều là thần hồn của hắn rất mạnh cho nên cảm giác của hắn rất tốt, chỉ bại vài lần hắn cũng rút ra được một số kinh nghiệm.

Đến khi Chu Nguyên có thể hơi thuận lợi điều khiển Tuyền Luyện Pháp ở trong kinh mạch thì cũng đã trôi qua một ngày.

Cứ thế lại trôi qua năm sáu ngày.

Lúc mặt trời vừa ló dạng tỏa tia sáng chiếu rọi khu rừng Hắc Lâm Sơn, ánh mặt trời bao phủ khắp nơi giống như mọi thứ được khoác thêm một lớp áo lụa màu vàng vậy.

Mà lúc này ở khe cốc, Chu Nguyên đang im lặng ngồi xếp bằng trên một tảng đá, trong khi cảnh tượng bên trong kinh mạch lại khác hẳn so với bề ngoài: một luồng nguyên khí đang xoay tròn với tốc độ cao, phát ra sức xé khiến toàn bộ kinh mạch hơi co giật.

Đây cũng là điều mà Chu Nguyên may mắn nhất, kinh mạch hắn dẻo dai mạnh mẽ có thể chịu đựng được sức xé như thế. Nếu đổi lại là một người bình thường mới mở bốn mạch chỉ sợ rằng kinh mạch đã bị xé nát ngay lập tức rồi. Tuy vậy Chu Nguyên vẫn cảm giác được đau đớn từ bên trong kinh mạch truyền đến nhưng đều bị hắn áp chế.

Ong ong!

Trong kinh mạch dường như phát ra âm thanh rung động rất nhỏ.

Mà vòng xoáy xoay tròn càng ngày càng nhanh hơn, đồng thời sức xé chợt gia tăng khiến cho hắn cảm thấy đau đớn hơn nhiều.

Chu Nguyên nhíu mày nhưng hắn không hề từ bỏ mà cũng ngoan tâm điều khiển tốc độ vòng xoáy nhanh hơn nữa.

Oanh!

Hiện tại tốc độ của vòng xoáy này đã cực kỳ nhanh mà từng luồng nguyên khí ở trung tâm vòng xoáy thì lập tức ngưng tụ lại, chỉ trong nháy mắt, vòng xoáy chợt nổ tung rồi tan biến mất.

Lúc vòng xoáy tan biến thì Chu Nguyên bất chợt mở mắt, trên khuôn mặt hắn không hề lộ vẻ mệt mỏi nhưng lại xuất hiện vẻ mặt mừng rỡ như điên.

Sau đó hắn xòe bàn tay ra, hai ngón tay khễ cong, trong lòng vừa suy nghĩ thì ngay lập tức ở trên đầu ngón tay xuất hiện một tầng ánh sáng mỏng manh màu xanh nhạt.

Tầng ánh sáng này co duỗi có chút không ổn định, nhìn vào thì cảm thấy nó vô cùng yếu ớt.

Đột nhiên, Chu Nguyên dùng hai ngón tay xẹt một cái ngay tầng đá hắn đang ngồi thì chỉ nghe xẹt một tiếng. Cảnh tượng sau đó khiến Chu Nguyên tròn mắt há hốc mồm. Tầng đá rắn chắc bị hai ngón tay hắn cắt ra dễ dàng như cắt đậu hũ vậy, hơn nữa vết cắt còn rất trơn bóng.

Hai mắt Chu Nguyên tỏa sáng, hô hấp cũng trở nên nặng nề hơn một chút.

- Đây chính là Huyền Mang Thuật sao? Khí thể vô cùng bén nhọn mà lực xuyên thủng thật kinh người.

Chu Nguyên không ngừng khen ngợi, hắn nghĩ chỉ cần một chiêu này của hắn thì người dưới bảy mạch chắc chắn sẽ bị trọng thương mà ngay cả người đã mở bảy mạch cũng phải né tránh hắn.

- Hiện tại ta đã có Huyền Mang Thuật rồi, con súc sinh kia mà dám xuất hiện, ta chỉ dùng một ngón tay thì có thể đâm chết nó!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Sự tiến bộ của Tô Ấu Vi

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

- Bộ Huyền Mang Thuật này có hai cấp độ, gồm thanh mang và tứ mang. Thực lực hiện tại của ngươi có thể xem như đạt được ở ngưỡng thanh mang.

Yêu Yêu đứng một bên nhìn thấy Chu Nguyên đã tu luyện thành công Huyền Mang Thuật thì mở miệng nói.

Nghe vậy, Chu Nguyên gật đầu, nhìn ánh sáng màu xanh nhạt trong ngừng lóe lên trên đầu ngón tay hắn rồi nói:

- Lực sát thương của Huyền Mang Thuật quả thật rất kinh người nhưng mà khuyết điểm của nó chính là phương pháp tu luyện khá phiền phức, hơn nữa lại tốn nhiều nguyên khí.

Nếu không phải bản thân hắn luôn dùng Long Hấp Thuật hấp thu nguyên khí xung quanh, chỉ sợ làm đi làm lại mấy lần hắn cũng không thể ngưng tụ nổi một luồng thanh mang này.

Thực lực hắn bây giờ chỉ mới ở tứ mạch, cho dù hắn dốc hết sức lực thì chỉ có thể ngưng luyện ra một luồng thể này thôi. Cho nên khi đối phó với kẻ địch nhất định phải một kích tất sát, nếu không thì thời gian trôi qua lâu một chút, huyền mang sẽ tự động tan đi.

- Nếu ta có thể bước vào Đường Khí Kỳ thì quá tốt rồi.

Nghĩ vậy, Chu Nguyên than một câu. Người tu hành khi bước vào Đường Khí Kỳ mới có thể xem như đã đăng đường nhập thất (đạt được trình độ cao), lúc này mới mở được khí phủ để chứa đựng và tu luyện nguyên khí trong cơ thể, hiệu quả vượt xa hơn so với hiện giờ, cứ mỗi lần muốn dùng nguyên khí thì chỉ có thể hấp thu từng luồng nguyên khí không tinh khiết xung quanh một cách đáng thương, thật sự tốt hơn nhiều lắm.

Mà khi nguyên khí trong cơ thể dồi dào thì mới thực sự phát huy được uy lực của Huyền Mang Thuật.

Có điều hắn chỉ than thở một lúc rồi bình tĩnh trở lại. Dù sao đi đường cũng cần đi từng bước, việc trước mắt hắn cần phải làm chính là đã thông toàn bộ bát mạch, điều này cũng vì nền tảng tu luyện tốt hơn trong tương lai.

- Được rồi, trước tiên ta đi làm thịt con súc sinh kia đã. Nó dám làm chậm trễ việc tu luyện của ta, thật không thể tha thứ mà.

Chu Nguyên nói xong thì lập tức đứng dậy, nói với Yêu Yêu một tiếng rồi thân thể hắn lao nhanh ra ngoài, đi thẳng đến mảnh rừng kia.

Hắn không nhận được muốn thử uy lực của Huyền Mang Thuật ngay bây giờ.

Vừa tiến vào khu rừng, Chu Nguyên lập tức đi sâu vào trong. Qua một lúc sau, hắn chọn một gốc đại thụ rồi trực tiếp ngồi xếp bằng chờ đợi. Con Viêm Giáp Tê này cực kỳ nhẫn nại với hơi thở, chỉ sợ lúc hắn vừa tiến vào trong rừng thì nó cũng biết rồi, cho nên hắn chỉ cần ngồi đây chờ nó đến là được.

Hia mắt Chu Nguyên khép hờ, thời gian trôi qua gần mười phút thì hần cảm giác được mặt đất bắt đầu rung động, hần lập tức mở mắt nhìn về chỗ sâu hơn của khu rừng, chỉ thấy chỗ đó một bóng dáng màu đỏ tươi cuồng bạo chạy tới chỗ hần khiến cho từng cây đại thụ lần lượt bị đưng ngã.

Mà bóng dáng màu đỏ tươi cao chừng mấy trượng cuối cùng cũng dừng lại ở giữa khu đất, đôi mắt thú màu đỏ thắm nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên đang đứng trên cây to, trong họng phát ra gầm gừ nóng nảy.

Con này chính là Viêm Giáp Tê.

Bề ngoài giống như có một bộ giáp màu đỏ như lửa tràn đầy khí thế nóng rực kiên cố bao khắp người nó.

- Mi đã tới rồi sao?

Hần từ trên cao nhìn xuống con Viêm Giáp Tê ở phía dưới rồi cười thầm. Lần này hần cũng không thềm né tránh nó như mấy lần trước nữa mà tung mình nhảy xuống đất.

- Súc sinh kia, mau lại đây đi!

Chu Nguyên nhìn Viêm Giáp Tê rồi gờ ngón tay ngoắc ngoắc.

Có lẽ Viêm Giáp Tê cảm giác được sự khinh bỉ của Chu Nguyên nên sự cuồng bạo trên người nó đột nhiên tăng nhanh, sau đó nó giậm chân một cái khiến mặt đất nứt ra một đường, mà thân thể to lớn của nó cũng hóa thành một cái bóng màu đỏ lao vọt về phía Chu Nguyên mang theo sức mạnh đáng sợ.

Đồng thời trên thân thể nó cũng tỏa ra ánh sáng màu đỏ rực như đang thiêu đốt, khiến không khí xung quanh nó vang lên tiếng nổ lép bép.

Đối với cảnh tượng một con Viêm Giáp Tê lao đến như thế này, cho dù là người mờ thất mạch cũng lựa chọn né tránh.

Nhưng mà Chu Nguyên lại không nhúc nhích cũng như không có ý lui về phía sau, mi mắt hần hạ một chút, nguyên khí trong kinh mạch cũng bắt đầu hình thành vòng xoáy, không ngừng dồn nén ngưng tụ lại.

Sau khi thở ra vài lần, Chu Nguyên chậm rãi vươn bàn tay ra, mà trên tay hần lúc này đã xuất hiện một tầng sáng màu xanh nhạt từ từ hiện rõ.

Huyền mang co duỗi không ổn định, mà thân hình Chu Nguyên cũng lao ra, trong chớp mắt cả hần lẫn Viêm Giáp Tê sắp sửa va vào nhau.

Thời điểm sắp đưng trúng con nguyên thú đó, bàn tay Chu Nguyên chuyển thành đao chọt chém xuống đầu con Viêm Giáp Tê kia, thế chém tựa như bổ núi lớn, vô cùng dữ tợn.

Xuy!

Một tay chém xuống dường còn vang lên một tiếng nhỏ, sau đó trong chớp mắt chỉ thấy máu tươi bắn ra, mà lúc này thân thể Viêm Giáp Tê to lớn mang theo khí thế hung mãnh kia chọt phân thành hai!

Theo lực quán tính của con nguyên thú, dù bị chẻ làm hai nhưng thân thể nó vẫn lao thẳng về phía trước một khoảng xa rồi đổ sụp xuống đất, máu nhuộm đỏ cả mặt đất.

Còn Chu Nguyên thì vẫn đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, tư thế chém tay xuống vẫn không thay đổi, giọt máu rơi trong không khí dính lên mặt hần, nhìn qua có vẻ hơi yếu dị.

Màu xanh nhạt của huyền mang trên tay hần dần dần tàn đi, thân thể hần cũng bắt đầu lung lay sau đó hần lập tức ngồi bệt trên mặt đất. Một cú chém kia đã tiêu hao toàn bộ sức lực của hần.

Lúc này hần mới quay đầu nhìn kĩ, thì thấy con Viêm Giáp Tê đã bị chẻ làm hai, nhin không được mà nhếch miệng cười.

Lực sát thương của Huyền Mang Thuật này quả thật rất kinh khủng.

Mà sau đó, Chu Nguyên cũng trở thành tiểu bá vương của mảnh rừng này.

Son trung vô giáp tử, hàn tấn bất tri niên (ở trong núi không biết đến ngày tháng, ở nơi lạnh lẽo không biết qua bao nhiêu năm)

Khoảng thời gian Chu Nguyên tập trung khổ tu trong núi sâu thì Tê Nhạc cũng không được thoải mái. Nguyên do là vì trong thời gian này, dù cho bọn hần có lục soát như thế nào cũng không tìm được tung tích của La Hạo, mà Huyền Mang Thuật thì càng không có chút manh mối nào.

Ở trong phòng, sắc mặt Tê Lăng trở nên khó coi nói.

- Nhị công tử, chúng ta đã lục soát rất nhiều thành thị rồi nhưng vẫn không tìm được một chút tung tích của La Hạo, giống như người này đột nhiên biến mất khỏi thế gian vậy.

Trong mắt Tê Nhạc lóe lên tia lạnh lẽo, qua một lúc lâu sau, hần mới nói:

- Cho dù lục soát cỡ nào cũng không tìm thấy, ta sợ rằng tên La Hạo này đã chết mất xác rồi.

Nghe hắn nói vậy, Tề Lăng nhú mày nói:

- Ý của người là hắn đã bị người khác giết?

Tề Nhạc nghiêng răng, nói:

- Tuy ta không biết hắn đã bị ai giết chết nhưng ta có cảm giác Huyền Mang Thuật đang nằm trong tay Chu Nguyên!

Sắc mặt Tề Lăng lập tức biến đổi, lão nói:

- Nếu lời người nói là thật vậy thì chúng ta gặp rắc rối rồi.

Từ sau khi chuyện lần trước xảy ra, Chu Kinh đã tăng cường bảo vệ Chu Nguyên hơn trước rất nhiều, Lục Thiết Sơn còn đuổi hết người lạ ở xung quanh chỗ ở Chu Nguyên, cho nên bọn hắn không thể nào tiếp tục diễn như trước nữa.

Trong mắt Tề Nhạc lộ ra vẻ âm tàn, hắn trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi dùng giọng nói lạnh lẽo nói:

- Người kêu Liễu Khê đến đây cho ta.

Tề Lăng liếc mắt nhìn Tề Nhạc một cái, tuy trong lòng lão không rõ hắn muốn làm gì nhưng vẫn nghe lời mà sai người đi làm.

Ánh chiều dần buông xuống, bao phủ khắp Đại Chu thành.

Bên trong Đại Chu phủ, sau khi hoàn thành chương trình học xong, Tô Ấu Vi liền rời khỏi phủ, đi bộ trên phố hướng về thành nam. Vì gần đây Chu Nguyên không có ở trong Đại Chu phủ nữa cho nên cô cũng không ở lâu trong phủ nữa.

Bóng dáng nhỏ nhắn của thiếu nữ cùng đôi chân dài thẳng tắp, nhún nhảy ở bên đường, mái tóc cột lên thành đuôi ngựa đung đưa theo nhịp bước của cô, tràn đầy sức sống tuổi trẻ, đồng thời cũng khiến ánh mắt người qua đường tràn đầy vẻ tán thưởng.

Cô quen đường, băng qua từng con phố mà lần thứ hai rẽ vào một góc phố thì cô chợt dừng bước, ngược mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy Liễu Khê đang nghiêng người dựa vào tường, bên cạnh ả còn có thêm vài người khác.

Nụ cười trên mặt Liễu Khê vô cùng lạnh lẽo, đôi mắt đẹp của ả lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tô Ấu Vi, lại thấy bộ dáng xinh đẹp của cô thì trong mắt xuất hiện một tia ghen ghét, cười khẩy một tiếng, nói:

- Tô Ấu Vi, người mau đi với ta đến chỗ này.

- Người muốn làm cái gì?

Tô Ấu Vi cau mày hỏi lại.

- Hừ, bởi vì tên Chu Nguyên dám trộm đồ của Tề Nhạc cho nên ta muốn bắt người đem đi đổi lại chứ làm gì.

Liễu Khê hừ lạnh nói.

Nghe ả nói vậy, Tô Ấu Vi cũng cười mỉa một cái rồi nói:

- Buồn cười, Tề Nhạc có gì để điện hạ phải chú ý chứ?

- Miệng lưỡi của tiện nha đầu người cũng bén nhọn ghê!

Mày liễu của Liễu Khê chợt dựng lên, ả quát:

- Mau bắt nó lại cho ta!

Ngay khi ả vừa dứt lời thì hai bóng dáng từ sau lưng ả lao về phía Tô Ấu Vi, xung quanh bọn hắn đều dao động nguyên khí, rõ ràng hai kẻ này đều đã mở ra ngũ mạch.

Đôi mắt đẹp của Tô Ấu Vi lạnh lùng nhìn hai tên lao về phía mình, cô cũng không nhúc nhích chút nào mà chỉ đợi khi bàn tay như ung trào của hai người kia chộp về phía này thì cô đột nhiên ra tay.

Lúc này chỉ kịp nhìn thấy ngón tay thon dài của cô vươn ra, trên đầu ngón tay còn được nguyên khí bén nhọn bao phủ lấy, dường như hình thành vòng xoáy phát ra âm thanh xé rách không khí.

Xuy xuy!

Sau khi hai ngón tay cô vừa hạ xuống thì hai bóng người kia cũng bay ra ngoài, trên vai bọn chúng còn bị chảy máu.

Ngón tay Tô Ấu Vi hơi hạ xuống mà nguyên khí xung quanh từng luồng bao phủ cơ thể cô, đồng thời khí thể hơn rất nhiều.

Nhìn thấy khí thể chợt tăng mạnh của Tô Ấu Vi, Liễu Khê lập tức tròn to mắt, suýt nữa nghiêng nát hàm răng nói:

- Người đã khai thông đệ lục mạch rồi ư?!

À nhớ rất kỹ thời gian một tháng trước, Tô Ấu Vi mới đã thông được đệ ngũ mạch, không thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã mở được đệ lục mạch?

- Quên nói, mười ngày trước ta đã đã thông rồi.

Giọng nói thần nhiên của Tô Ấu Vi vang lên.

Hơn một tháng nay, kể từ khi Chu Nguyên rời khỏi Đại Chu Phủ, Tô Ấu Vi cũng không có lơ là, hơn nữa Sở Thiên Dương dốc hết sức dạy dỗ cô. So với tình trạng bạo phát của Chu Nguyên thì trong lòng Sở Thiên Dương, năng lực của Tô Ấu Vi ổn định hơn nhiều, khiến người khác an tâm hơn một chút cho nên thời gian qua, ông toàn lực huấn luyện cô.

Vì thế, thời điểm Chu Nguyên đạt được tiến bộ thì thực lực của cô cũng không đậm chân tại chỗ.

Gương mặt Liễu Khê trở nên tái nhợt, sự đổ kị trong mắt như muốn trào ra ngoài. Á tu luyện biết bao lâu lại hao tổn hết bao nhiêu tài nguyên thì cũng chỉ mới đã thông đệ lục mạch cách đây nửa tháng. Trong khi thời gian tu luyện Tô Ấu Vi này ít hơn ả nhưng lại đuổi kịp ả, điều này khiến ả không thể không đổ mắt đổ kị.

- Không lẽ người nghĩ rằng chỉ cần đã thông được đệ lục mạch thì có thể rời đi hay sao?

Liễu Khê lạnh lẽo nói.

- Liễu Diệp, mau bắt lấy ả cho ta, tốt nhất là hủy luôn gương mặt mị hoặc của ả luôn!

Liễu Khê vừa dứt lời thì một bóng người sau lưng ả từ từ đi ra, nguyên khí phát ra mạnh mẽ, người này chắc chắn đã mở ra thất mạch.

Thấy người này, nụ cười trên mặt Tô Ấu Vi trở nên ngưng trọng, lúc cô đang suy nghĩ biện pháp đối phó thì đột nhiên có hai người từ sau lưng nhảy ra, đứng trước mặt cô.

Bề ngoài hai người này rất bình thường nhưng nguyên khí dao động trên người họ cho thấy bọn họ đã đạt đến cấp bậc thất mạch rồi.

- Hai người là?

Nhìn thấy hai người này xuất hiện, Tô Ấu Vi cũng giật mình hỏi.

Thì nghe hai người kia khẽ cười một tiếng rồi nói:

- Tô cô nương, chúng ta được điện hạ phái tới, điện hạ lo lắng Tề Nhạc tìm cô trút giận cho nên phái chúng ta âm thầm bảo vệ cô.

Nghe thấy thế, đôi mắt xinh đẹp của Tô Ấu Vi chớp vài cái, mặc dù cô không nói gì nhưng môi đỏ mọng lại mỉm cười, tâm trạng bị Liễu Khê phá hỏng lập tức vui vẻ trở lại.

Hai người ngẩng đầu nhìn về Liễu Khê đứng đối diện bọn họ, giọng nói có chút hồ hững vang lên:

- Liễu cô nương xin hãy tự trọng, đừng trở thành quân cờ cho Tề Nhạc sử dụng.

Chuyện tốt của Liễu Khê bị hai người này phá hủy, ả giận đến tái mặt, có điều ả cũng biết rõ hôm nay có bọn họ bảo vệ ở đây, ả không thể nào bắt Tô Ấu Vi được.

- Chu Nguyên chết tiệt!

Liễu Khê tức giận mắng một tiếng sau đó cũng không dây dưa tiếp mà giậm chân một cái rồi mang người rút lui.

- Tô cô nương, chúng ta hộ tống cô về nhà trước.

Hai người thị vệ quay đầu nhìn Tô Ấu Vi, nhỏ giọng nói.

- Vậy làm phiền hai vị đại ca rồi.

Tô Ấu Vi cũng không cự tuyệt lời nói của hai người kia, cô chột dưng một chút mới nói:

- Không biết hiện giờ điện hạ như thế nào? Hắn đã biến mất hai tháng rồi.

- Xin Tô cô nương yên tâm, điện hạ đang tu luyện để tiến vào nhập giai cảnh, đến khi phủ thí (thi đua giữa các phủ) vào nửa tháng sau thì nhất định sẽ trở về.

Tô Ấu Vi xoa trán một chút, cô thầm nghĩ không biết lần này điện hạ khổ tu có đạt được kết quả gì không. Theo cô biết thi hiện tại Tề Nhạc đã mở đệ thất mạch rồi. Cho nên Giáp Viện muốn giành được hạng nhất ở phủ thí cuối năm, sợ rằng phải khổ chiến một phen rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Trước khi phủ thí

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Lúc này ở giữa khu rừng.

Chu Nguyên đang đứng trên một mỏm đá, có hơn năm con sói lớn toàn thân màu xanh bao vây xung quanh hắn, từ trong miệng bọn chúng phát ra tiếng gầm gừ.

Loài này là Phong Linh Lang, là nguyên thú nhân phẩm thiên về tốc độ, hơn nữa bọn chúng sống theo kiểu bầy đàn nên cực kỳ khó chơi. Lỡ như người mới mở thất mạch gặp chúng thì cũng phải đi đường vòng, cho nên chúng giống như bá chủ ở vùng này vậy.

Thế nhưng trên mặt Chu Nguyên lại không sợ hãi chút nào, ngược lại sắc mặt hắn có chút muốn đánh thử.

Bá!

Một con trong đám Phong Linh Lang bắt đầu tấn công, thân thể màu xanh của nó chột hóa thành một cái bóng phóng tới sau lưng Chu Nguyên, giờ móng vuốt sắc bén dường như có thể xé rách được không khí, hung hăng cào lên lưng hắn một cái.

Có điều, đòn tấn công của nó không có chút tác dụng chút nào, chỉ thấy cơ thể Chu Nguyên rung lên một cái rồi bỗng chốc mờ ảo khiến móng vuốt sắc bén của nó chụp vào không khí.

Oanh!

Ngay khi đòn công kích của Phong Linh Lang vừa rơi vào khoảng không thì Chu Nguyên đột nhiên phản kích mang theo khí thế tựa như sấm chớp, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, bắt đầu vận chuyển nguyên khí mạnh mẽ rồi đánh một quyền xuống lưng con sói kia. Chỉ nghe rắc một tiếng, âm thanh xương cốt bị đánh gãy vang lên, con sói kia chết ngay lập tức.

Ngao ô!

Khi thấy con Phong Linh Lang này vừa chết đi thì bốn con sói còn lại cũng xông lên, cặp mắt bọn chúng trở nên đỏ ngầu, sau khi gào rú lớn một tiếng thì lao vọt lên.

- Vô hình thái!

Nhìn thấy cảnh này, Chu Nguyên chỉ cười lớn một tiếng rồi lập tức cũng xông lên đối phó với bốn con Phong Linh Lang kia, bàn tay hắn nắm chắc Thiên Nguyên Nút đã biến lớn, hình dáng giống như cây giáo dài, thân bút vừa quét ngang một cái đã đánh bay một con Phong Linh Lang ra ngoài.

Xuy xuy!

Hiện tại trong rừng xuất hiện cảnh tượng một người giao chiến với bốn con sói hung ác, Thiên Nguyên Bút trong tay Chu Nguyên như một cây thương sắt nặng, mỗi lần quét ngang đều phát ra một luồng kinh phong khiến cho bốn con Phong Linh Lang không thể nào lại gần hắn được.

Mà phần lông tơ tuyết trắng ở đầu ngọn bút thì hợp lại thành mũi nhọn sắc bén, mỗi khi xẹt qua cơ thể của đám Phong Linh Lang thì trên da thịt bọn chúng cũng xuất hiện một vết máu đỏ thẫm.

Cuộc chiến bắt đầu kịch liệt hơn nhưng cũng nhanh chóng kết thúc.

Qua vài phút sau, Chu Nguyên đứng im một chỗ, máu từ đầu ngọn bút từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất, nơi có năm xác Phong Linh Lang đang lạnh lẽo dần dần.

Chu Nguyên chậm rãi phun ra một hơi. Sự ác liệt trong mắt hắn sắc bén như lưỡi đao. Trong hai tháng này hắn đều tu luyện ở rừng rậm cho nên hơi thở trên người Chu Nguyên cũng trở nên hung hãn hơn trước.

- Văn hình thái.

Thanh âm Chu Nguyên vừa dứt thì Thiên Nguyên Bút trong tay cũng nhanh chóng thu nhỏ lại khoảng một tấc hơn, sau đó hắn mới cắm cây bút vào bên hông.

Lúc này hắn ngẩng đầu lên hít thở nhìn ánh sáng đang xuyên qua khe hở của rừng rậm, lầm bầm nói: “Bây giờ cách ngày phủ thí chỉ còn vài ngày, ta cũng nên trở về rồi.”

Hắn đã tu luyện ở khu rừng hơn hai tháng rồi, mà cách đây một tháng, đệ ngũ mạch trong người hắn cũng được đả thông hoàn toàn.

Nhưng lúc đó hắn nghĩ nếu rời khỏi khu rừng có vô số loại nguyên thú như vậy thì tốc độ khai mạch của hắn sẽ giảm xuống cho nên quyết định ở lại, lợi dụng đám nguyên thú trong rừng để tu luyện.

Hắn cúi người đào hồn tinh trong đầu năm con Phong Linh Lang lên, sau đó mới xoay người đi ra khỏi khu rừng, qua nửa giờ sau mới về đến khe cốc.

- Đến lúc phải trở về rồi sao?

Nhìn thấy Chu Nguyên trở về, Yêu Yêu dường như biết hắn chuẩn bị quay trở về Đại Chu thành nên vươn vai một cái, để lộ eo thon với đường cong tuyệt đẹp.

Trước kia cô cũng cùng với Thương Uyên sống ở nơi không có bóng người cho nên đã quen sống như thế này, mà hơn hai tháng qua ở đây cô lại có chút thành thói tự tại.

Chu Nguyên cười gật đầu, sau đó thối còi một tiếng, chẳng mấy chốc, từ trong rừng nhảy ra mười mấy người, bọn họ chính là đám thị vệ âm thầm bảo vệ hắn hơn hai tháng nay.

- Các người báo cho Lục thống lĩnh biết, chúng ta chuẩn bị trở về Đại Chu thành.

Sau khi thị vệ nhận lệnh cung kính rời đi thì Chu Nguyên quay đầu nhìn ra xa, ánh mắt hắn giống như vượt qua tầng tầng lớp lớp tán cây của khu rừng mà thấy được Đại Chu thành.

“Lúc trước thị vệ có báo lại, tên Tề Nhạc kia đã đả thông được thất mạch... Tên này cũng có chút bản lĩnh.”

Chu Nguyên nhếch môi, trong mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Từ khi hắn vừa bước chân vào Đại Chu phủ thì tên Tề Nhạc này không ngừng gây phiền phức cho hắn. Lúc trước Tề Nhạc còn dám dùng ám chiêu ra tay với hắn cho nên mới bị mất Huyền Mang Thuật, sau đó tên đó lại muốn bắt Tô Âu Vi để uy hiếp hắn.

Những việc mà Tề Nhạc làm trong thời gian qua đã khơi dậy sát tâm trong lòng Chu Nguyên.

“Trước đây ta vẫn không có được cơ hội nhưng mà kỳ phủ thí này.. Tề Nhạc, người cứ chờ xem, những món nợ đó, chúng ta sẽ thanh toán sòng phẳng!”

Hoàng cung Đại Chu.

Lúc Chu Nguyên vừa trở về hoàng cung thì hai người Chu Kinh Tàn Ngọc đã đợi sẵn ở đó.

Khi Tàn Ngọc nhìn thấy Chu Nguyên thì bà nhanh chóng bước đến chỗ hắn, ôm lấy bả vai Chu Nguyên, trong lòng tràn đầy yêu thương:

-Đứa nhỏ này, đi lâu như thế mới trở về. Con xem, con đã gầy như thế như vậy rồi này.

Thật ra Chu Nguyên bây giờ cường tráng hơn trước, nhưng trong mắt Tàn Ngọc thì việc hắn tu luyện ở trong rừng sâu núi cao chính là đi chịu khổ.

Chu Nguyên cười một cái rồi ôm lấy Tàn Ngọc, sau đó trấn an bà vài câu rồi mới để Yêu Yêu trò chuyện với Tàn Ngọc, còn hắn thì cùng Chu Kinh đi qua một bên.

- Con đã mở ngũ mạch rồi?

Chu Kinh liếc mắt nhìn Chu Nguyên, hỏi.

Chu Nguyên gật đầu.

-Chuyện lần trước, ta đã nghe Lục Thiết Sơn báo cáo rồi. Thật không ngờ lá gan của tên Tề Nhạc kia lại to như vậy, dám ra tay với con.

Trên mặt Chu Kinh xuất hiện một tia lạnh lẽo bén nhọn.

Xem ra trong những năm vừa qua, hắn đã nhẫn nhịn Tề vương phủ quá lâu rồi, cho nên bọn hắn mới làm ra hành động to gan như thế mà không kiêng nể gì, có điều, trong lòng hắn có nỗi khổ, nếu như lật mặt với Tề vương phủ vào lúc này thì vương triều Đại Chu sẽ phải đón lấy một trận đại chiến thương cân động cốt (T/N: động chạm tới gân cốt, ý chỉ rất nghiêm trọng), điều này rất bất lợi đối với Đại Chu.

Vì vậy, khi nghe Chu Nguyên bị tập kích, trong lòng hắn có chút tự trách bản thân, nếu không phải người làm cha như hắn không có năng lực thì Chu Nguyên cũng sẽ không rơi vào hiểm cảnh.

Mà Chu Nguyên cũng biết Chu Kinh có nỗi khổ trong lòng, hắn cười một tiếng rồi lấy ngọc giản Huyền Mang Thuật từ trong ngực ra:

-Phụ vương, người đừng, chuyện lần này con cũng không bị thiệt một chút nào.

-Huyền Mang Thuật? Quả nhiên nó đã rơi vào tay con rồi!

Khi thấy ngọc giản, Chu Kinh có chút giật mình sau đó lại không nhìn được mà nở nụ cười. Hắn biết gần đây Tề vương phủ lật tung khắp nơi để tìm một vật. Vật đó chính là Huyền Mang Thuật đang ở chỗ bọn họ.

-Lần này chỉ để bọn họ trả một cái giá lớn thôi, còn về phần Tề Nhạc, phụ vương không cần lo lắng, phủ thí ba ngày sau con sẽ tính sổ với hắn thật kĩ.

Chu Nguyên nói.

Thấy vẻ mặt Chu Nguyên bình tĩnh nhưng lời nói lại lộ ra sự tự tin, sắc bén, Chu Kinh cũng yên tâm gật đầu. Trải qua hai tháng tu luyện ở thâm sơn khiến cho Chu Nguyên có chút khí thế sắc bén.

-Lần phủ thí này cực kỳ quan trọng, nếu như Giáp Viện lại bị Ất Viện đánh bại thì vị trí phủ chủ Đại Chu phủ này sẽ rơi vào tay Tề vương phủ. Bọn chúng đã âm mưu mấy năm rồi, chỉ chờ đợi có ngày hôm nay.

Chu Kinh chậm rãi nói.

Nghe Chu Kinh nói thế, Chu Nguyên cũng gật đầu. Hắn biết rõ tầm quan trọng của phủ thí đợt này, nhìn bên ngoài giống như hai viện tranh đấu với nhau nhưng sau lưng thì liên quan đến thanh thế của hoàng thất Đại Chu và Tề vương phủ.

Trước đây, hắn không thể khai mạch cho nên cũng không thể giúp đỡ gì được nhưng hiện tại, hắn đã mở được ngũ mạch. Nếu Tề vương phủ còn muốn tranh quyền ở Đại Chu phủ thì phải thông qua sự đồng ý của hắn mới được.

Chu Nguyên hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên sắc bén. Hắn khổ tu mấy tháng nay chính là chờ ngày này!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Phủ thí bắt đầu

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Chẳng mấy chốc đã trôi qua ba ngày.

Ngày thứ ba, bên trong thành Đại Chu dần dần xuất hiện sóng ngầm giữa các thế lực, ánh mắt bọn họ đều nhìn chăm chăm về phía Đại Chu phủ.

Bởi vì bọn họ đều biết hôm nay Đại Chu phủ diễn ra phủ thí.

Nếu chỉ là phủ thí bình thường như mọi lần thì các thế lực kia sẽ không quan tâm như thế này, nhưng mà phủ thí kỳ này lại liên quan đến việc tranh đấu giữa hoàng thất và Tề vương phủ.

Mọi người ai ai cũng biết, Tề vương phủ muốn chiếm lấy Đại Chu phủ đã lâu rồi, thậm chí bọn hắn còn sử dụng đủ loại âm mưu để thâm nhập vào bên trong, mà bây giờ đã có hiệu quả. Chỉ cần năm nay Ất Viện có thể giành được hạng nhất trong lần phủ thí này thì Từ Hồng của Tề vương phủ có thể thay thế Sở Thiên Dương trở thành phủ chủ của Đại Chu phủ.

Kể từ đó, Đại Chu phủ có thể sẽ trở thành Đại Tề phủ.

Điều này chính là một đả kích rất lớn đối với hoàng thất Đại Chu, bởi vì nó chứng minh được, trong việc hai bên tranh đấu, Tề vương phủ dần dần chiếm được thế thượng phong, cũng sẽ khiến một vài thế lực khác dao động sau đó bọn họ sẽ đầu quân dưới trướng Tề vương phủ, khiến cho hoàng thất dần dần suy yếu.

Vì vậy, phủ thí của Đại Chu phủ lần này rất có thể ảnh hưởng đến địa vị của hoàng thất.

Độ quan trọng của nó, không cần nói cũng biết.

Đại Chu phủ, Giáp Viện.

Đây là lần thứ hai Chu Nguyên bước vào Giáp Viện. Lúc hắn vừa đi vào thì thấy tất cả học viên trong Giáp Viện đang nhìn về phía hắn, sau đó một loạt tiếng vỗ tay vang lên làm cho hắn cảm thấy bối rối vô cùng.

-Các người đang làm gì vậy?

Chu Nguyên buồn bực nói.

Ba người Tô Ấu Vi, Tổng Thu Thủy và Dương Tái híp mắt cười, chạy lại đón hắn rồi giải thích:

-Không thấy bọn ta đang cảm ơn người sao, nếu không nhờ có người thắng được một giờ tu luyện ở Ngọc Linh Bộc từ trong tay Ất Viện cho chúng ta thì lần phủ thí này chúng ta có thể sẽ không qua được.

Chu Nguyên nghe bọn họ nói thế thì không nhịn được cười, hắn hỏi:

-Xem ra trong khoảng thời gian này, các người cũng tiến bộ không ít nhỉ?

-Ba người bọn ta đều đã đạt thông đệ lục mạch rồi.

Tô Ấu Vi mỉm cười lại cười khê một tiếng.

Mà Dương Tái cũng cười hắc hắc hai tiếng mới nói tiếp:

-Ít nhiều gì cũng nhờ thời gian tu luyện ở Ngọc Linh Bộc được tăng lên, nếu không chỉ sợ phải qua một tháng nữa, bọn ta mới có thể đạt thông được đệ lục mạch.

Trong lòng Chu Nguyên có chút kinh ngạc, hắn trầm nghĩ, xem ra hiệu quả của một giờ tu luyện ở Ngọc Linh Bộc thật không nhỏ.

-Vậy bên Ất Viện thì như thế nào rồi? Bọn họ chỉ còn lại nửa canh giờ để tu luyện ở Ngọc Linh Bộc, có lẽ hai tháng vừa qua không có tiến bộ gì nhiều!?

Chu Nguyên hứng thú hỏi.

Tổng Thu Thủy suy nghĩ một lát rồi mới trả lời:

-Quả thực dạo này bầu không khí bên Ất Viện có chút suy sụp, oán niệm của bọn họ đối với Tề Nhạc cũng không ít.

Suy cho cùng thì Ất Viện bọn họ vốn có hai canh giờ tu luyện ở Ngọc Linh Bộc nhưng lại bị Tề Nhạc đem đi đánh cược, còn thua mất ba phần tư, sự chênh lệch này tựa như mực nước giữa lòng sông và đại dương bao la, làm sao bọn họ có thể chịu đựng được? Tuy e ngại thân phận của Tề Nhạc, bên ngoài bọn họ không dám nói gì nhưng vài câu oán hận thì không thể tránh khỏi.

-Nếu các người nghĩ rằng Ất Viện chỉ tồn thất một canh rưỡi tu luyện thì thực lực của bọn họ sẽ giảm xuống thì các người đã sai hoàn toàn.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện bỗng một giọng nói vang lên.

Lúc đám Chu Nguyên nhìn sang thì thấy Sở Thiên Dương chấp tay sau lưng, khuôn mặt nghiêm túc đang đi tới.

-Chào viện trưởng!

Mọi người ríu rít hành lễ.

Sở Thiên Dương khoát tay một cái rồi liếc nhìn Chu Nguyên, sau đó ông mới nói tiếp:

-Theo như ta được biết thì trong hai tháng này, Tề Nhạc đã âm thầm đưa những người sẽ tham gia phủ thí ở Ất Viện về Tề vương phủ rồi.

-Ồ?

Nghe viện trưởng nói thế, ánh mắt Chu Nguyên chợt ngưng lại, hắn hỏi:

-Không lẽ Tề Nhạc muốn dùng tài nguyên của Tề vương phủ để huấn luyện họ sao?

Sắc mặt Sở Thiên Dương trở nên khó coi, gật đầu với ý kiến của Chu Nguyên. Hành động này của Tề Nhạc khiến người khác chán ghét vô cùng nhưng cũng không thể nói gì được, dù sao việc tu luyện của mỗi người như thế nào, người bên ngoài không có tư cách xen vào.

Mà tài lực của Tề vương phủ rất dồi dào, nếu bọn họ muốn bồi dưỡng vài người cũng chỉ là việc đơn giản.

Nhưng mà Tề Nhạc làm như vậy lại khiến cho học viên trong Át Viện rất bất mãn, trong lòng cảm thấy hấn không công bằng. Vì vậy gần đây bên phía Át Viện rất nhiều tiếng oán giận dành cho Tề Nhạc nhưng tất cả đều bị Tề Hồng đè xuống.

-Do đó các ngươi cũng đừng quá đắc ý khi bản thân đã đã thông đệ lục mạch, Tề Nhạc hiện giờ đã là đệ thất mạch rồi!

Sở Thiên Dương nghiêm nghị nói.

Sau khi ông nói xong thì rất nhiều học viên Giáp Viện yên tĩnh trở lại, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ lo lắng.

Áp lực mà Tề nhạc mang lại cho bọn họ thật sự rất lớn, tuy rằng Chu Nguyên đã thắng Tề Nhạc một lần nhưng tỷ thí lần đó có nhiều quy tắc còn phù thí hôm nay thì cần dựa vào thực lực của bản thân.

Tâm tình bọn họ thấp thòm không yên, sau đó một vài ánh mắt lập tức hướng về Chu Nguyên. Dù sao trong một năm nay, người có thể khiến cho Tề Nhạc chịu thiệt cũng chỉ có mỗi Chu Nguyên, cho nên trong lòng bọn họ đều kỳ vọng vào Chu Nguyên.

-Viện trưởng ngài yên tâm, cứ để ta đối phó với Tề Nhạc.

Chu Nguyên nhìn Sở Thiên Dương cười một tiếng rồi nói.

Tuy Sở Thiên Dương đã gật đầu nhưng trong mắt ông vẫn còn chút lo âu, dù gì thì lần này không hề giống với cuộc tỷ thí ở Ngọc Linh Bộc.

Có điều ông cũng hiểu rõ, lúc này không nên hạ thấp sĩ khí của mọi người cho nên phát tay một cái rồi nói:

-Nếu mọi người đã chuẩn bị xong thì cùng ta đi đến phủ thí đài!

Ông vừa dứt lời bèn xoay người bước đi, tất cả học viên bao gồm nhóm Chu Nguyên, Tô Áu Vi cũng cất bước theo sau.

Phủ thí đài nằm ở bắc uyển (vườn ở phía bắc) của Đại Chu phủ.

Bên trong bắc uyển được lát phẳng tạo thành một quảng trường, mà trong quảng trường có năm tòa đài cao thấp khác nhau, mấy tòa đài này còn gọi là phủ thí đài.

Lúc này đã có rất nhiều người ở chung quanh quảng trường, đa số là nhóm học viên Đại Chu phủ, thậm chí còn có không ít người ở bên trong thành Đại Chu cũng đến xem thi đấu.

Thanh âm đinh tai nhức óc vang vọng khắp nơi.

Lúc học viên Giáp Viện vào bên trong quảng trường, Chu Nguyên nhìn về phía năm tòa đài, sau đó ánh mắt hấn dừng lại ở tòa cao nhất, cũng chính là viện thủ đài.

Theo lệ, viện giành được hạng nhất ở kỳ phủ thí mỗi năm có thể cầm lá cờ của học viện bọn họ lên phía trên.

Mà bây giờ, trên viện thủ đài có một lá cờ đang tung bay trong gió, trên mặt còn thêu chữ Át thật to.

-Viện chúng ta đã không thể cầm cờ của mình lên viện thủ đài đã hai năm rồi.

Sở Thiên Dương khi nhìn viện thủ đài cũng than thở một hơi, đây cũng là nỗi đau trong lòng các học viên Giáp Viện. Viện thủ đài đã từng là vinh quang chỉ thuộc về bọn họ nhưng mà hai năm qua lại bị Át Viện lấy mất, khiến cho danh tiếng đứng đầu chư viện của bọn họ trở thành hữu danh vô thực.

Chu Nguyên mím môi, trong mắt hấn lộ ra vẻ sắc bén, trầm nghĩ, phủ thí năm nay nếu Át Viện còn muốn chiếm lấy viện thủ đài thì bọn họ phải hỏi xem nắm đầm của hấn có đồng ý hay không.

Mặt trời ngày càng lên cao, người đứng xung quanh phủ thí đài cũng ngày càng nhiều.

-Hoàng thượng, hoàng hậu đến!

Chợt một tiếng hô lớn vang lên, mà lúc này ở giữa phủ thí đài, Chu Kinh, Tần Ngọc và Yêu Yêu xuất hiện, ngồi ở chỗ cao nhất.

Phủ thí lần này rất quan trọng cho nên Chu Kinh không yên lòng bèn đích thân tới xem.

-Tề vương đến!

Sau khi Chu Kinh vừa đến không bao lâu thì tiếng hô lại vang lên, dưới ánh mắt chăm chú của vô số người, đoàn người từ một hướng khác đang đi tới.

Chu Nguyên nhìn chăm chăm kẻ dẫn đầu đoàn người kia, người này mặc măng bào, bộ dáng trung niên, bước đi long hành hổ bộ (bước chân như rồng hổ), khuôn mặt lạnh lùng, trên mặt lại có chút tinh quang, toàn thân phát ra uy áp khiến người khác không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Tề vương, Tề Uyên.” Khi nhìn thấy người này, hai mắt Chu Nguyên híp lại, cái tên này chính là khối u ác tính lớn nhất của Đại Chu bọn họ đồng thời cũng là cọc ngầm mà Đại Vũ cắm ở chỗ bọn họ.

Thực lực của Tề Vương đã là Thái Sơ cảnh, có thể xem như một trong những cường giả đứng đầu ở Đại Chu.

-Xem ra Tề vương cũng rất coi trọng kỳ phủ thí này.

Sở Thiên Dương lạnh lùng nói.

Sau khi bước lên đài cao, Tề Uyên không hề hành lễ với Chu Kinh mà chỉ chấp tay cười một cái.

Đối với thái độ này của Tề Uyên, sắc mặt Chu Kinh không hề thay đổi, ông chỉ gật nhẹ đáp lại. Có thể thấy mối quan hệ giữa hoàng thất với Tề vương phủ đã đến tình trạng giương cung bạt kiếm rồi.

Thùng thùng!

Thời điểm hai người Chu Kinh và Tề Uyên xuất hiện, bầu không khí ở quảng trường lập tức trở nên náo nhiệt đến cực điểm, sau đó lại vang lên tiếng chuông, âm thanh to lớn vang vọng khắp nơi.

“Phủ thí, bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Sự thay đổi khác thường

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Sau khi tiếng chuông vừa vang lên, không khí quảng trường trong phút chốc trở nên sôi nổi hơn nhiều.

Mà Sở Thiên Dương đột nhiên xuất hiện ở giữa quảng trường, nguyên khí vừa khởi động thì cất giọng nói hùng hồn vang dội bên tai mỗi người:

-Quy định của phủ thí vẫn không thay đổi, mỗi viện cử ra bốn người thi đấu, có thể tự do khiêu chiến, nếu có thể đánh bại được bốn người của đối phương thì có thể đi tiếp.

-Mời người thi đấu của mỗi viện bước lên đài!

Ngay khi Sở Thiên Dương vừa dứt lời thì trong mỗi viện từng bóng người lần lượt lao ra, sau đó đáp xuống đài cao trong tiếng hoan hô vang trời và ánh mắt của mọi người.

Mà ở bên Giáp Viện, đã quyết định xong ai sẽ thi đấu, chính là bốn người Chu Nguyên, Tô Ấu Vi, Tống Thu Thủy và Dương Tái.

-Cổ lên!

Các học viên Giáp Viện lớn tiếng gào thét.

Bốn người Chu Nguyên liếc nhau rồi gật đầu một cái, sau đó thân hình bọn họ khẽ động, nhanh chóng nhảy lên phủ thí đài. Vị trí của bọn họ nằm ở vị trí số hai, trong khi ở vị trí thứ nhất, chính là bốn người Ất Viện do Tề Nhạc cầm đầu.

Đám người Ất Viện lúc này, dù là Tề Nhạc chấp tay sau lưng hay Liễu Khê đứng ở bên cạnh hắn cũng đều dùng bộ dáng cư cao lâm hạ nhìn về phía Chu Nguyên đang đứng bên dưới.

(cư cao lâm hạ: ở trên chỗ cao nhìn xuống – hình dung ở vào địa thế vô cùng có lợi)

-Viện thủ đài năm nay thuộc về Ất Viện bọn ta, ta khuyên các ngươi đừng có mơ tưởng mà cướp được.

Tề Nhạc nhìn chăm chăm Chu Nguyên, trong mắt hần tràn đầy hàn ý, thản nhiên nói.

Nghe hần nói thế, Chu Nguyên cười một tiếng rồi đáp trả:

- Dù sao các người cũng tặng bọn ta thời gian tu luyện ở Ngọc Linh Bộc, nhưng mà ta thấy Tề vương phù các người đại tài khí thô tự xuất tiền túi nuôi dưỡng người khác, cho nên đối với việc đó chắc sẽ không để bụng chút nào.

Da mặt Tề Nhạc khẽ giật một cái, lần trước ở Ngọc Linh Bộc thua Chu Nguyên khiến cho danh vọng của hần ở Ất Viện cực kỳ xấu, mà lòng người lúc trước hần cực khổ thu nạp cũng mất rất nhiều.

- Hừ, người đắc ý cái gì, cứ chờ sau lần phủ thí này, danh tiếng Giáp Viện các người hoàn toàn mất hết thì mấy thứ trước đó đều bị chúng ta đoạt lại thôi.

Liễu Khê đứng bên cạnh Tề Nhạc mĩa mai lại.

- Cuối cùng ai thắng ai thua, bây giờ nói thì có chút hơi sớm rồi đó.

Tô Ấu Vi bình tĩnh phản bác lại lời ả.

- Người là ai? Bản thân xứng đáng nói chuyện với ta sao?

Giọng nói Liễu Khê tràn đầy sự khinh thường.

Đôi mắt Tô Ấu Vi hơi rũ xuống, cô nói:

- Đứng trên đài này thì thân phận chẳng có ý nghĩa gì cả, nếu thua cuộc lại khiến người khác càng chê cười thêm mà thôi.

Liễu Khê neho mắt cắn răng nói:

- Miệng lưỡi của nha đầu người cũng bén nhọn lắm. Chờ một lát rơi vào trong tay ta, xem ta xử lý người ra sao!

- Vậy thì người cũng cần cẩn thận, việc lần trước, ta cũng muốn tính sổ với người cho xong.

Trong mắt Tô Ấu Vi cũng lộ vẻ lạnh lùng.

- Ta sợ người không có bản lĩnh đó!

Cuộc đấu chưa bắt đầu mà hai bên đã khai hỏa, giương cung bạt kiếm với nhau.

Bốn người Chu Nguyên ngồi xếp bằng trên bờ đoàn ở trên bình đài. Hần hơi mở mắt nhìn thoáng qua phía hai gã thiếu niên vóc dáng cường tráng đứng sau lưng Tề Nhạc, Liễu Khê, trên người bọn hần có nguyên khí dao động.

- Hai kẻ kia một người tên Tào Lăng, người còn lại tên Phạm Võ, đều là người nổi bật ở trong Ất Viện. Nếu như ta đoán không sai thì bọn họ chắc đã mở được đệ lục mạch rồi.

Tô Ấu Vi nhỏ giọng nói cho Chu Nguyên biết.

Chu Nguyên gật đầu nhẹ một cái, sau đó lại liếc mắt nhìn hai kẻ kia một cái, bởi vì hần cảm thấy khí tức hai người này có chút bất thường.

Thùng thùng!

Sau khi người tham gia đã lên trên đài, tiếng trống cũng vang lên liên tục, sau đó một đợt tiếng trống dồn dập kéo dài vang lên, thông báo phủ thí chính thức bắt đầu.

- Lý Thông Đình Viện khiêu chiến với Ngô Kiếm Bính Viện!

- Sài Viêm Chi Mậu Viện khiêu chiến với Tồn Thanh Đình Viện!

-...!

Ngay khi tiếng trống vừa dứt, từng tiếng hô lớn cũng lần lượt vang lên, mà bóng người vừa được gọi tên cũng nhanh chóng nhảy đến chỗ trống trên thạch đài.

- Ta đi thăm dò trước.

Bên phía Giáp Viện, Dương Tái đứng lên đầu tiên, sau đó hần nhìn về phía Tào Lăng của Ất Viện, trầm giọng quát lớn:

- Dương Tái Giáp Viện khiêu chiến với Tào Lăng Ất Viện.

Thiếu niên Tào Lăng đứng trên viện thủ đài, sắc mặt không thay đổi lập tức đứng lên nhảy về phía thạch đài.

Dương Tái cũng lao đến thạch đài, sau đó hấn ôm quyền chào Tào Lăng.

Khi hai người vừa lên thạch đài, lập tức trọng tài cũng xuất hiện, chỉ liếc mắt nhìn hai người một cái rồi vung tay quát to:

-Bắt đầu!

Thình thịch!

Tiếng của trọng tài vừa dứt, cơ thể hai người bọn họ lập tức bắn về phía đối phương, đồng thời quát nhỏ một tiếng:

-Khai lực mạch!

Thực lực của hai người đều là lực mạch cho nên không hề muốn nương tay chút nào, cho nên lúc khai lực mạch đều dùng toàn lực.

Từng luồng nguyên khí quán quanh trên thân thể của hai người bọn họ, lúc ra quyền cước thì không khí xung quanh đều bị xé rách, mãnh mẽ ác liệt vô cùng.

Ầm! Ầm!

Dưới vô số ánh nhìn, hai bóng người quán vào nhau, tung quyền đá chân đều không hề nương tay một chút nào, toàn nhắm vào chỗ yếu hại của đối phương mà ra tay, nguy hiểm cực kỳ.

-Thực lực của bọn họ không kém nhau chút nào.

Tò Áu Vi chăm chú theo dõi, nhỏ giọng phân tích.

Chu Nguyên nghe cô nói vậy thì khẽ gật đầu đồng ý. Hai người kia đều đạt lực mạch, thực lực ngang nhau, nếu muốn phân thắng bại thì phải xem nguyên thuật của ai mạnh hơn, ý thức chiến đấu của ai nhạy hơn.

Sau đó hấn lại liếc về phía Tề Nhạc thì phát hiện sắc mặt quái dị của kẻ đó nhìn chăm chăm vào hai bóng người đang giao đấu giữa sơn, hấn lập tức nhưng mảy cảm thấy có điều gì không ổn cho lắm.

Rầm rầm!

Ở giữa sân, cuộc chiến đấu giữa Dương Tái và Tào Lăng ngày càng gay cấn, nhưng không có ai phát hiện ra, mắt Tào Lăng đã chuyển thành màu đỏ đậm, nguyên khí từ cơ thể hấn tràn ra ngày càng nhiều đồng thời cũng vô cùng cuồng bạo.

Đối với biến hóa này, Dương Tái cảm nhận rõ ràng nhất, ngay lập tức hấn cảm thấy áp lực lớn hơn nhiều, thậm chí có vài lần hấn suýt bị áp chế.

“Tại sao lại có thể như vậy?” Trong lòng Dương Tái có chút giật mình.

-Cút đi!

Thời điểm cơ thể Dương Tái chậm một nhịp, hồng quang trong mắt Tào Lăng bắt đầu lóe lên, âm thanh nóng nảy vang lên, sau đó một chiêu Mãnh Hồ Đào Tâm tựa như mãnh hổ xông chuồng đánh Dương Tái té bay ra ngoài, khiến hấn phải phun một ngụm máu tươi.

Ồ ào!

Trong quảng trường bỗng chốc xôn xao lên, không ai có thể nghĩ đến đang ở trạng thái không phân cao thấp thì Dương Tái đột nhiên bị đánh bại.

Thấy màn này, Chu Nguyên nhủ mảy, lúc đó, hấn cảm giác được nguyên khí trong cơ thể Tào Lăng dao động khác thường, giống như trở nên dữ tợn điên cuồng hơn.

Mà Tề Nhạc ngồi trên viện thủ đài cũng hí mắt cười, sau đó liếc nhìn về phía Chu Nguyên, trong mắt xẹt qu một tia âm u lạnh lẽo.

Phủ thí lần này đối với Tề vương phủ bọn hấn cực kỳ quan trọng, không cần biết dùng thủ đoạn như thế nào, hấn cũng sẽ không để Chu Nguyên có cơ hội.

-Tiếp theo đến lượt ta.

Khuôn mặt Tống Thu Thủy trở nên nghiêm túc, đứng dậy.

-Ngươi cẩn thận một chút.

Chu Nguyên khẽ gật đầu.

Khi thấy Tống Thu Thủy muốn xuất chiến, Tề Nhạc lập tức nhìn sang Phạm Võ, thản nhiên ra lệnh:

-Ngươi lên.

Phạm Võ nghe lệnh liền đứng dậy, trực tiếp nhảy lên đài, mà Tống Thu Thủy cũng theo sát phía sau.

Hai bên đều không nói nhảm lời nào, lúc trọng tài vừa dứt lời thì ngay lập tức mở lực mạch, nguyên khí xung quanh ồ ạt tiến vào bên trong cơ thể, sức mạnh dâng trào, di chuyển khắp nơi.

Thời điểm hai bóng người lao vào nhau, mặt đất dưới chân bọn họ đều bị nứt vỡ.

Chu Nguyên chăm chú nhìn vào hai người đang giao phong ở giữa sân, lần này cũng giống như trước, thực lực của hai bên không chênh lệch nhau, cho nên cũng không phân cao thấp.

Có điều một lúc sau thì ánh mắt Chu Nguyên lộ vẻ nghiêm túc, bởi vì hắn lại cảm giác được nguyên khí trong cơ thể Phạm Võ bắt đầu trở nên điên cuồng.

Rầm rầm!

Thế tấn công của Phạm Võ vô cùng ác liệt, mỗi một quyền đều ẩn chứa nguyên khí điên cuồng, xé nát không khí, có thể mơ hồ nghe được âm thanh bạo nổ.

-Kết thúc rồi.

Vừa thấy cảnh này, Tề Nhạc hồ hững nói.

Phạm Võ rít một tiếng, âm thanh như sấm sét khiến mặt đất cũng phải rung lên, một chưởng ẩn chứa nguyên khí dồi dào giống như bão táp nổi lên, dòn núi lấp biển đánh về phía Tống Thu Thủy.

Ầm!

Tuy rằng Tống Thu Thủy cố gắng ngăn cản nhưng sức mạnh kia mạnh đến không thể nào đỡ nổi, kêu đau một tiếng rồi bắn ra ngoài, ngay cả thạch đài cũng bị chấn động.

Toàn bộ người trong quảng trường lại phát ra âm thanh sợ hãi, bởi vì Giáp Viện đã thua hai trận liên tiếp rồi.

Mà Chu Kinh ngồi trên đài cao, sắc mặt ông trở nên khó coi một chút, trong khi trên mặt Tề Uyên lại xuất hiện một nụ cười khó hiểu.

Chu Nguyên nhìn chăm chú vào Phạm Võ một lát, ánh mắt hắn chợt lóe lên, hắn mới chậm rãi nói:

-Ta biết bọn họ giờ trò quỷ gì rồi..

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đánh bại một người

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

-Ý điện hạ là?

Nghe Chu Nguyên nói thế, Tô Áu Vi có chút giật mình.

Ánh mắt Chu Nguyên lạnh lùng nhìn hai người Tào Lăng, Phạm Võ, hắn bình tĩnh nói:

-Nếu như ta đoán không sai, có lẽ bọn họ khác Phí Huyết Văn lên người rồi.

-Phí Huyết Văn?

-Đây là nguyên văn nhất phẩm, lấy máu nguyên thú làm chất dẫn, sau khi khắc lên người có thể đốt cháy máu thịt của người bị khắc, khiến cho nguyên

khí trên người này ngày càng điên cuồng dữ tợn. Có điều phương pháp này rất nham hiểm, sau khi sử dụng thì sẽ hao tổn máu tươi trong cơ thể, thậm chí có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến kinh mạch, mà tu luyện cũng khó có thể tăng lên.

Chu Nguyên bình tĩnh giảng giải.

Phí Huyết Văn có chút giống với Cửu Thủ Khai Mạch Văn nhưng mà lại không có sự tinh tế của nó.

Nét mặt Tô Ấu Vi thay đổi, cô hỏi:

-Nguyên văn như thế này đều bị cấm sử dụng, sao bọn họ lại dám dùng?

Hai mắt Chu Nguyên híp lại, nói:

-Bởi vì việc bọn hắn làm vô cùng bí mật, rất khó điều tra ra được. Trên người hai kẻ kia chắc chắn không thể tìm thấy nguyên văn.

-Không thể tìm thấy nguyên văn? Vậy bọn họ làm sao khắc lên?

Tô Ấu Vi nghi ngờ hỏi, cô không tình thông nguyên văn bằng Chu Nguyên.

-Xem ra trước khi phủ thi diễn ra, mỗi ngày bọn hắn đều khắc Phí Huyết Văn lên cơ thể, khiến cho lực lượng của Phí Huyết Văn từng chút một thấm vào cơ thể cho nên khi chiến đấu trở nên căng thẳng hơn, máu trong cơ thể cũng bắt đầu sôi trào, làm như vậy có thể thần không biết quỷ không hay.

Chu Nguyên chậm rãi giảng đáp cho Tô Ấu Vi.

-Có điều, người sử dụng nguyên văn này sẽ bị thương tổn rất lớn, cho nên Tào Lăng và Phạm Võ chắc chắn đã bị phế rồi.

Tô Ấu Vi không nhịn được cắn răng nói:

-Quá độc ác.

-Có thể thấy Tề vương phủ rất cẩn thận, cho dù có Tề Nhạc trấn thủ nhưng bọn hắn vẫn cố gắng dùng nhiều thủ đoạn để đảm bảo không bất ngờ xảy ra chuyện gì, bọn hắn vô cùng để ý Đại Chu phủ.

Trong mắt Chu Nguyên lóe hàn quang, nói.

-Bọn họ sử dụng thủ đoạn như thế nào, nhất định muốn dùng hai người Phạm Võ Tào Lăng để cản trở điện hạ.

Đôi mắt Tô Ấu Vi lộ vẻ nghiêm túc, bàn tay từ từ nắm chặt, trong mắt bắt đầu xuất hiện vẻ ác liệt.

-Có điều điện hạ hãy yên tâm, ta sẽ không để cho bọn họ toại nguyện đâu!

Cô biết phủ thi lần này đối với Chu Nguyên vô cùng quan trọng, cho nên cô cũng muốn cố gắng hết sức giúp đỡ hắn, vì hắn mà quét dọn những chướng ngại. Ít nhất, trước khi cuộc chiến giữa hắn và Tề Nhạc diễn ra, cô phải giúp Chu Nguyên bảo trì trạng thái tốt nhất, không thể để người khác làm tiêu hao sức lực của hắn.

Chu Nguyên suy nghĩ một chút, hắn đang tìm phương pháp đối phó thì chợt một cuộn giấy được ném qua, lăn xuống chỗ hắn ngồi.

Chu Nguyên giật mình nhắt lên, chậm rãi mở ra xem thì chỉ thấy chữ viết xinh đẹp vốn vẹn ba chữ: “ Thanh Tâm Văn.”

“ Chữ này.. là của Yêu Yêu tỷ sao?” Chu Nguyên sững sốt một chút rồi lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng cách xa sàn đấu, hắn thấy Yêu Yêu đang ôm Thôn Thôn, đáng vẻ lười biếng nhìn về giữa sân, có lẽ cảm giác được ánh mắt của hắn nên Yêu Yêu quay đầu nhìn hắn khẽ mỉm cười một cái.

Để nhận thấy cô cũng nhìn ra được vấn đề nằm ở đâu, có điều mức độ tình thông nguyên văn của cô còn cao hơn Chu Nguyên cho nên trong chớp lát đã nghĩ ra phương pháp đối phó.

-Thì ra là thế..

Sau khi được Yêu Yêu chỉ điểm một chút, Chu Nguyên lập tức hiểu được nguyên nhân bên trong, lúc này hắn cười một tiếng nhìn Tô Ấu Vi nói:

-Phí Huyết Văn cũng không phải không có cách đối phó, ngươi đưa tay ra đây.

Tô Ấu Vi hơi nghi hoặc một chút nhưng vẫn nghe lời đưa tay ra, bàn tay trắng như tuyết, ngón tay mềm mại thon dài, móng tay giống như vỏ sò nhỏ, vô cùng ngay ngắn đáng yêu.

Nhưng Chu Nguyên không có suy nghĩ nhiều, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Ấu Vi.

Thấy hắn làm như vậy, trong lòng Tô Ấu Vi có chút giật mình, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, nhưng cô chưa kịp nói gì thì thấy Chu Nguyên tháo Thiên Nguyên Bút từ bên hông xuống, sắc mặt nghiêm túc, ngòi bút dần hạ xuống rồi nhanh chóng vẽ lên lòng bàn tay của Tô Ấu Vi.

Trong chốc lát đã vẽ xong, hần lập tức cất bút rồi bằng bó bàn tay Tô Ấu Vi lại, nhỏ giọng nói:

-Đây là Thanh Tâm Văn, tuy chỉ là loại nguyên văn nhập môn nhưng trong tình huống này thì rất có tác dụng.

-Thanh Tâm Văn?

Tô Ấu Vi kinh ngạc, cô cũng biết nguyên văn nhập môn nhưng không hiểu tại sao có thể đối phó với Phí Huyết Văn được.

-Người chờ đến khi Phí Huyết Văn trong người bọn họ khởi động, thì người dùng tay này đánh lên trán bọn hần.

Nụ cười trên mặt Chu Nguyên trở nên khó hiểu.

Tuy rằng trong lòng vẫn không hiểu được, nhưng Tô Ấu Vi vẫn ngoan ngoãn gật đầu, sau đó đôi mắt đẹp nhìn Chu Nguyên chăm chăm, cô đỏ mặt nói:

-Điện hạ tại sao vẫn còn nắm lấy tay ta?

Lúc này Chu Nguyên mới nhớ ra hần vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ bé trơn mềm, lập tức buông lỏng tay, chột mặt không đổi sắc nhìn Tô Ấu Vi giải thích:

-Ta đang nói nghiêm túc, không có chiếm tiện nghi của người.

Tô Ấu Vi hừ khê một tiếng:

-Ngược lại, hành động của điện hạ giống như thành thói quen.

Chu Nguyên có chút lúng túng vừa muốn giải thích thêm thì nhìn thấy Dương Tái cùng Tống Thu Thủy trở lại, sắc mặt hai người đều có chút xấu hổ.

-Xin lỗi, chúng ta đã thua rồi.

Hai người ủ rũ cúi đầu nói. Chu Nguyên giành được một giờ tu luyện ở Ngọc Linh Bộc cho bọn họ nhưng mà trong phủ thí bọn họ đều bị đánh bại, khiến họ cảm thấy bản thân có lỗi với Chu Nguyên.

Chu Nguyên không để ý chút nào, cười cười nói:

-Không sao, cái này cũng không phải do thực lực các người thua kém bọn hần, mà do thủ đoạn của đối phương cao hơn.

Hần ngẩng đầu nhìn về phía viện thủ đài, thì thấy Tề Nhạc cũng đang cười như không cười nhìn lại, trên miệng nở nụ cười giống như đám người bọn hần đã nắm chắc được phần thắng.

“Đắc ý đến thế sao..”

Chu Nguyên thu hồi ánh mắt, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười giấu cợt.

Thời điểm này, có rất nhiều ánh mắt nhìn về Giáp Viện, có thể thấy việc Giáp Viện thua hai trận liên tiếp làm cho nhiều người nghĩ rằng, phủ thí lần này, Giáp Viện sẽ bị Ất Viện áp chế lần nữa.

“Xem ra, Đại Chu phủ chắc chắn sẽ rơi vào tay Tề vương phủ rồi.”

Không ít thế lực khác cũng suy nghĩ như vậy.

Trong ánh mắt chăm chú của vô số người, Tô Ấu Vi đứng lên. Hôm nay cô mặc áo màu đen, quần dài màu đen, dáng người cao gầy, bộ ngực đầy đặn, bên hông còn quần đai lưng quanh eo thon nhỏ, mái tóc thì cột thành kiểu đuôi ngựa, cả người toát lên sức sống tuổi trẻ.

-Ta đi đây.

Tô Ấu Vi cười với Chu Nguyên một tiếng.

-Cố gắng lên.

Chu Nguyên cũng gật đầu cười đáp lại.

Tô Ấu Vi nhìn Chu Nguyên, mà lúc này, ánh mặt trời rơi xuống trên người cô, bao phủ lấy cô. Trong ánh nhìn của vạn người, cô nở nụ cười vô cùng xinh đẹp với Chu Nguyên, sau đó dùng thanh âm mà chỉ hai người có thể nghe thấy, nhỏ giọng nói:

-Điện hạ, năm đó khi người giúp ta đá văng cánh cửa kia, ta đã thầm nhủ phải cố gắng mạnh mẽ hơn, ngăn cản hết mọi trở ngại cho người.

Ngay khi vừa dứt lời, thiếu nữ đã điểm nhẹ mũi chân, dáng người nhẹ nhàng nhảy lên thạch đài, đồng thời phát ra âm thanh thanh thúy vang dội:

- Tô Ấu Vi Giáp Viện khiêu chiến Tào Lăng Ất Viện.

Thanh âm trong trẻo vang lên làm cho mọi người không khỏi chú ý, lúc nhìn thấy tư thế hiên ngang xinh đẹp của cô trên thạch đài đều không nhịn được hoan hô một phen.

Liễu Khê nhìn thấy khí thế hơn người của Tô Ấu Vi, trong mắt tràn đầy sự đố kỵ, ả lạnh lùng nói:

- Tào Lăng, ngươi đi dạy cho nó một bài học!

Tào Lăng im lặng không lên tiếng, đứng dậy nhảy lên thạch đài.

- Bắt đầu!

Khi trọng tài vừa quát xong, nguyên khí quanh thân Tào Lăng chợt bùng phát, hần lập tức mở lục mạch, nguyên khí cuộn cuộn di chuyển khắp nơi trong cơ thể hần.

Sau đó cơ thể hần giống như lò báo mà lao thẳng đến chỗ Tô Ấu Vi, tung ra cú đâm sắc bén, xé rách không khí tựa như có vô số quyền ảnh hưởng về phía Tô Ấu Vi.

Đối mặt với thế tiến công hung hãn của Tào Lăng, Tô Ấu Vi lại di chuyển một cách nhẹ nhàng, giống như một luồng khói, thân thể bay bổng, mỗi khi công kích của Tào Lăng vừa đến thì lại dựa vào sức gió mà tránh né, khiến cho Tào Lăng không thể thương tổn cô một chút nào.

Vì vậy trên thạch đài xuất hiện cảnh tượng: Tào Lăng điên cuồng tấn công, Tô Ấu Vi bình tĩnh né tránh, động tác không nhanh không chậm.

Thời gian dần trôi qua, màu đỏ trong mắt Tào Lăng trở nên đậm dần, quang mang lại hiện lên, đồng thời nguyên khí trong cơ thể hần cũng bắt đầu điên cuồng khi máu trong người hần trở nên sôi trào.

- Cút xuống cho ta!

Bàn chân Tào Lăng giẫm một cái, thân hình chợt lao nhanh đến phía trước Tô Ấu Vi, tung ra một chưởng mang theo khí thế hung mãnh.

Nhưng mà lúc chưởng phong của hần đang tung ra thì thái độ của Tô Ấu Vi trở nên khác thường, cô không lùi nữa mà lại tiến tới, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào trán Tào Lăng, mà nguyên văn trong lòng bàn tay cô cũng tản ra tia sáng mờ nhạt.

Trong nháy mắt, một luồng khí tức mát mẻ chui vào trán Tào Lăng, làm cho huyết dịch đang sôi trào trong cơ thể hần cũng vì hơi thở lạnh lẽo này mà an tĩnh trở lại.

Máu đang sôi trào đột nhiên trở nên tĩnh lặng cũng làm cho nguyên khí đang điên cuồng dần dần tản đi, mà hai trạng thái tương phản này lại khiến nguyên khí trong cơ thể Tào Lăng bắt đầu tán loạn.

Bá!

Tô Ấu Vi lập tức quyết đoán xuất chiêu, hai ngón tay cong lại, đầu ngón tay hiện lên ánh sáng mờ nhạt, khí thế bén nhọn xé rách không khí, tốc độ nhanh như thiểm điện điểm trên lồng ngực Tào Lăng.

Xuy!

Thân thể Tào Lăng rung một cái, sau đó từ trong miệng hần phun ra một ngụm máu tươi rồi ngửa mặt lên trời ngã rầm xuống đất.

Xôn xao!

Toàn bộ quảng trường bỗng chốc ồn ào, mọi người không hề nghĩ tới, Tào Lăng ở trận trước giống như không gì có thể cản được nay đối mặt với Tô Ấu Vi thì bị đánh bại dễ dàng như thế.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, sắc mặt Tô Ấu Vi bình tĩnh như nước, cô nhìn về phía viện thủ đài, thanh âm hờ hững vang lên.

- Người tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chiến đấu với Liễu Khê

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

-Người tiếp theo.

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Tô Ấu Vi bình thản vang lên, ngược lại khiến cho nhiều người reo hò. Dù sao thì Tô Ấu Vi cũng thắng rất đẹp, thế tiến công hung mãnh của Tào Lăng lại bị cô nắm mũi dắt đi.

Bên Giáp Viện lúc này, có nhiều học viên cũng phát ra âm thanh vui mừng, vì thế thanh âm reo hò, cổ vũ cô liên tục vang lên, mà Sở Thiên Dương ngồi một bên cũng gật nhẹ đầu, không tới, hẳn đặt rất nhiều kỳ vọng trên người Tô Ấu Vi xem như không uống phí.

Ngược lại nghe được thanh âm reo hò dõng dục lấp biển như thế này, Tề Nhạc cau mày, còn Liễu Khê thì tức giận đến nghiến răng, ả lại không được chú ý giống như Tô Ấu Vi.

-Phạm Võ.

Liễu Khê lạnh lùng nói.

Phạm Võ nghe ả gọi, khẽ gật đầu rồi nhảy lên thạch đài.

-Xin chỉ giáo!

Phạm Võ ôm quyền hướng về phía Tô Ấu Vi, trầm giọng nói.

-Bắt đầu!

Trọng tài lập tức hét lớn.

Ầm!

Phạm Võ ra tay trước, bàn chân dùng lực khiến cho đá dưới chân hắn vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ, sau đó thân thể dùng mảnh lao về phía Tô Ấu Vi, bàn tay chuyển thành thế trảo, hung hăng ra chiêu:

-Hổ Liệt Trảo!

Xoẹt!

Móng vuốt của hắn xé rách không khí, mơ hồ phát ra âm thanh chói tai.

Có điều, mặc kệ thế tấn công của hắn có hung mãnh thế nào thì hắn cũng không thể nào chạm đến thân thể Tô Ấu Vi, bóng dáng cô phiêu diêu như một luồng khói, một quyền đánh tới thì luồng khói lập tức dựa vào sức gió mà né tránh.

-Đây là nguyên thuật thượng phẩm, Văn Yên Du.

Nhìn thấy cảnh này, hai mắt Chu Nguyên sáng lên, đồng thời cũng than thở một tiếng. Bộ nguyên thuật thân pháp này là nguyên thuật khó tu luyện nhất trong Đại Chu phủ, thật không ngờ Tô Ấu Vi có thể luyện thành.

Tuy Văn Yên Du không bằng Long Bộ nhưng lại có điểm kỳ diệu, có thể mượn lực mà phát động, đặc biệt, trong tình huống thế tấn công của đối phương càng hung mãnh thì càng không thể đánh trúng.

-Tên Phạm Võ này nhất định sẽ thua cuộc.

Ngay khi lời Chu Nguyên vừa dứt thì trên thạch đài, Phạm Võ lại giống như Tào Lăng, máu trong cơ thể bởi vì chiến đấu liên tục mà bắt đầu sôi trào, hai mắt cũng biến thành màu đỏ, nguyên khí cũng dần dần điên cuồng.

Đôi mắt xinh đẹp của Tô Ấu Vi chợt lóe lên, bóng dáng chợt di chuyển một cái rồi lao thẳng đến chỗ Phạm Võ.

Phạm Võ thấy vậy cũng quát lớn một tiếng rồi tung quyền về phía trước, lực lượng hung hãn khiến không khí xung quanh nổ tung.

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt, bàn chân Tô Ấu Vi chợt điểm một cái trên luồng gió kia, bay lên phía trên Phạm Võ.

Đồng thời, cô cũng vung tay vỗ vào trán Phạm Võ.

Luồng khí lạnh lẽo lần nữa tràn vào cơ thể Phạm Võ khiến máu đang sôi trào trong cơ thể hắn an tĩnh lại, khiến nguyên khí đột nhiên bị chấn động. Sau đó không cần Tô Ấu Vi ra tay, Phạm Võ chỉ kịp kêu đau một tiếng, máu tươi tràn ra bên khóe môi, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Một màn này lại khiến quảng trường náo động thêm lần nữa.

Liễu Khê thấy vậy, tức đến nghiêng răng ken kết, trong mắt giống như muốn phun ra lửa.

Ánh mắt Tề Nhạc cũng tối lại, hần nói:

-Cô ta chắc chắn đã nhận ra Phí Huyết Vãn, đồng thời cũng nghĩ ra cách đối phó rồi.

Mặc dù hần không rõ nguyên nhân tại sao Tô Ấu Vi biết được nhưng Tề Nhạc có thể nhận ra, Tô Ấu Vi toàn cố ý đợi máu trong cơ thể Tào Lăng, Phạm Võ sôi trào mới ra tay.

-Tô Ấu Vi này thật khó giải quyết.

Tề Lăng nhú mày, lúc trước vất vả thắng được hai trận nay lại bị một mình Tô Ấu Vi giải quyết, vốn dĩ hần muốn dùng hai người này để tiêu hao sức mạnh của Chu Nguyên.

Lúc này, Tô Ấu Vi đứng trên thạch đài hồi phục nguyên khí trong cơ thể, sau đó ánh mắt lộ ra lãnh ý nhìn Liễu Khê ở viện thù đài, bình tĩnh nói:

-Tô Ấu Vi Giáp Viện khiêu chiến Liễu Khê Ất Viện.

Lời vừa dứt thì vô số âm thanh vang lên, không ngờ Tô Ấu Vi lại muốn đánh ba trận liên tiếp.

-Ha ha, được lắm, quả nhiên tiện nha đầu nguoi dám khiêu chiến với ta, thật không biết trời cao đất rộng!

Liễu Khê tức đến cười to, ả hung hăng nhìn chằm chằm Tô Ấu Vi.

Thân hình ả lập tức di chuyển nhảy lên thạch đài, hai mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Tô Ấu Vi, nói:

-Nếu nguoi đã muốn chuốc lấy cực khổ vậy ta sẽ thành toàn cho nguoi!

-Ai phải chịu đau khổ, bây giờ nói trước thì còn quá sớm

Tô Ấu Vi thân nhiên đáp trả.

-Nguoi thực sự nghĩ rằng mình vừa đánh bại hai kẻ vô dụng kia thì có tư cách khiêu chiến với ta? Lúc ta tu luyện ở Đại Chu phủ thì tiện nha đầu nguoi còn đang ăn xin ở chỗ nào không biết!

Liễu Khê châm chọc nói tiếp:

-Nếu không phải tên Chu Nguyên kia nhặt nguoi về thì nguoi làm sao xứng đáng mà vào Đại Chu phủ?

Đối mặt với lời nói khắc nghiệt của Liễu Khê, đôi mắt Tô Ấu Vi chỉ rĩ xuống một chút, thanh âm không thay đổi vang lên:

-Đúng vậy, cho nên ta mới trợ giúp điện hạ dọn dẹp đám chương ngại vật các nguoi.

Thấy bầu không khí giữa hai người như vậy, trọng tài đứng một bên cũng lắc đầu, không nói nhiều trực tiếp vung tay lên:

-Bắt đầu!

Đôi mắt hai người nhìn vào đối phương, giống như có tia lửa bắn ra.

-Khai lục mạch!

Tùng luồng nguyên khí chuyển động đồng thời quán quanh cơ thể của hai người. Trong chớp mắt, Liễu Khê ra tay trước, chỉ kịp thấy người ả lóe một cái thì đã xuất hiện trước mặt Tô Ấu Vi, bàn tay chém thẳng xuống mà nguyên khí quán quanh ngón tay tản ra khí thể sắc bén.

-Trảm Phong Chương!

Xoẹt!

Một chương đánh xuống khiến cho không khí xung quanh đều bị xé rách, có thể dễ dàng thấy được Liễu Khê không hề nương tay chút nào, vừa ra tay thì đã sử dụng nguyên thuật thượng phẩm, mà uy lực của nguyên thuật này vô cùng kinh người, một chương chém xuống, ngay cả nham thạch cũng bị bỏ làm đôi.

Thân là con gái của Liễu hầu, cho nên ả cũng có một nguồn tài nguyên khổng lồ, mà nguyên thuật ả tu luyện cũng không bình thường chút nào.

Tô Ấu Vi nhìn thấy đòn công sắc bén của Liễu Khê thì mũi chân điểm một cái, lần thứ hai thi triển Vân Yên Du né tránh công kích.

-Nguoi cho rằng ta cũng như hai kẻ ngu xuẩn kia sao?

-Phong Linh Bộ!

Thấy Tô Ấu Vi né được công kích, bờ môi đỏ mọng của Liễu Khê cong lên thành nụ cười khinh miệt, thân hình khẽ động một cái, giống như con cuồng phong, bước một bước lập tức lướt đến phía trước mặt Tô Ấu Vi, lại tung ra một chiêu nữa.

-Phá Ngọc Chi!

Thấy Liễu Khê không ngừng theo sát, hai ngón tay của Tô Ấu Vi cũng cong lại, trên đầu ngón tay lóe lên ánh sáng mờ nhạt, cô chọt vung tay điểm vào bàn tay đang đánh xuống của Liễu Khê, mạnh mẽ chạm vào nhau.

Keng!

Thời điểm va chạm, âm thanh phát ra giống như ngọc thạch va vào nhau, nguyên khí chạm nhau hình thành một luồng không khí bạo phát càn quét mọi thứ, khiến cho thạch đài xuất hiện vết nứt.

Hai người Tô Ấu Vi Liễu Khê cùng lúc bị chấn động mà lùi lại hơn mười bước, có điều lần chạm trán này, Liễu Khê chiếm thế thượng phong, dù sao Trảm Phong Chiêu cũng là nguyên thuật thượng phẩm trong khi Phá Ngọc Chi lại là nguyên thuật trung phẩm.

-Để xem ngươi có thể chịu đựng được mấy lần!

Liễu Khê cười mỉa mai, sau đó lại thi triển Phong Linh Bộ, bỗng chốc hóa thành cuồng phong gào thét, lao thẳng vào Tô Ấu Vi, mà bàn tay được nguyên khí quán quanh trở nên sắc bén cũng liên tục đánh tới, xé nát không khí, mỗi lần kinh phong nổi lên thì trên mặt đất dưới chân bọn họ đều xuất hiện từng vết chém nứt.

Một bên là công kích sắc bén của Liễu Khê, một bên là Tô Ấu Vi liên tục lùi về phía sau, trong một lúc dường như cô rơi vào thế bất lợi.

“Không ngờ lại bị nguyên thuật của đối phương áp chế..”

Nhìn thấy cảnh này, Chu Nguyên nhíu mày nghĩ, thiên phú của Tô Ấu Vi quả thực rất tốt nhưng nguyên thuật thượng phẩm ở Đại Chu phủ được coi là nguyên thuật cao cấp, nếu muốn tu luyện thì phải có công hiến mới được, cho nên cô mới không giống như Liễu Khê có nhiều nguyên thuật gia truyền.

Không ít người quan sát tinh tế nhìn thấy Tô Ấu Vi rơi vào tình thế khó khăn, bọn họ đều lộ ra vẻ tiếc hận thay cho cô, tất cả đều nhìn ra được nếu Tô Ấu Vi cũng có nguyên thuật cùng đẳng cấp thì cục diện bây giờ sẽ phải đảo ngược rồi.

Xuy Xuy!

Trên thạch đài, hai bóng người di chuyển giống như bướm bướm, khác biệt là một người tiến một người lùi.

-Hừ, có thiên phú tốt thì sao chứ? Trong mắt ta, ngươi chỉ là một nha đầu ti tiện không có một chút tài nguyên mà thôi, cho nên muốn khiêu chiến với ta, chẳng qua là chuốc thêm nhục nhã thôi!

Liễu Khê nhìn thấy Tô Ấu Vi bị ả áp chế, trong lòng cảm thấy vui vẻ, lên tiếng giễu cợt.

Tô Ấu Vi im lặng không lên tiếng, chỉ lặng lẽ né tránh từng đợt tấn công.

-Có phải ngươi cảm thấy không công bằng hay không? Thật buồn cười, sự chênh lệch giữa ta và ngươi đã được định sẵn rồi! Cho dù ngươi cố gắng ra sao cũng không thể vượt qua được địa vị thân phận giữa chúng ta!

Khóe miệng Liễu Khê lộ ra nụ cười khinh miệt, ả nói tiếp:

-Chỉ cần dùng một nguyên thuật thượng phẩm thì có thể làm cho ngươi chật vật như vậy rồi.

-Nếu như... dùng huyền nguyên thuật thì không biết thế nào nhỉ?

Hàn quang trong mắt của Liễu Khê chọt tăng lên, ả muốn đánh tan toàn bộ sự tự tin của Tô Ấu Vi ngay tại nơi này, có như thế, sau này trong lòng Tô Ấu Vi nhất định sẽ bị ảnh hưởng, nói không chừng sẽ lưu lại bóng ma khiến cho tu luyện về sau gặp phải trở ngại.

Thủ đoạn này thật ác độc.

Thân hình Liễu Khê chợt ngừng lại, bàn tay nắm chặt lại, mà từng luồng nguyên khí bắt đầu điên cuồng ngưng tụ trong lòng bàn tay của ả, cuối cùng biến thành một quả cầu phong nhận (lưỡi đao bằng gió).

Phong nhận rung động phát ra âm thanh rít gào khiến không khí xung quang liên tục bị chấn động phát nổ.

-Huyền nguyên thuật hạ phẩm, Thanh Phong Nhận!

Trong mắt Liễu Khê xuất hiện một tia tàn nhẫn, bàn tay đột nhiên chém xuống về hướng Tô Ấu Vi. Phong nhận gào thét, soạt một tiếng, âm thanh không

khí bị xé rách vang lên, quả cầu lập tức lao đến chỗ cô.

Cảnh này diễn ra khiến quảng trường cũng xôn xao lên, trọng tài đứng bên cạnh cũng chuẩn bị ra tay cứu giúp.

Chỉ có điều, đôi mắt sáng của Tô Ấu Vi lại không dao động chút nào, cô nhìn chăm chăm vào quả cầu phong nhận màu xanh đang lao đến, cho dù còn cách một khoảng xa lại làm cho cô cảm thấy được đau rất.

Nhưng cô vẫn không né tránh.

Thấy sự đắc ý vui vẻ trên mặt Liễu Khê, đôi môi đỏ mọng hé mở phát ra âm thanh:

-Đúng là ta không thể có nguyên thuật cao thâm giống như ngươi, nhưng ta cũng không đồng ý với cách nói của ngươi, khoảng cách giữa chúng ta cũng không như lời ngươi vừa nói, không thể không bù đắp được.

-Ngươi làm sao hiểu được sự cố gắng của ta?

Bàn tay của Tô Ấu Vi từ từ nắm chặt lại, trong nháy mắt, một luồng nguyên khí mạnh mẽ từ trong cơ thể nàng phát ra ngoài khiến cho quần áo, mái tóc tung bay.

-Khai thất mạch!

Lúc Tô Ấu Vi vừa quát một tiếng, không khí ở quảng trường chợt bạo phát, ánh mắt của mọi người đều tràn đầy khiếp sợ mà nhìn về phía cô.

Không thể ngờ được, ngay trong thời điểm chiến đấu, Tô Ấu Vi lại có thể mở được đệ thất mạch!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Cả quảng trường kinh sợ

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

-Mở thất mạch!

Âm thanh thanh thúy vừa vang lên, nguyên khí trong phạm vi xung quanh không ngừng vọt vào trong cơ thể Tô Ấu Vi, đồng thời từ cơ thể cô cũng bộc phát ra một cỗ khí thế mạnh mẽ.

Mái tóc đen của cô lay động theo hướng gió, từng luồng nguyên khí trong cơ thể không ngừng di chuyển, cuối cùng tụ lại ở hai ngón tay, đầu ngón tay trong suốt như bạch ngọc lóe lên sự sắc bén, chấn động không khí.

-Phá Ngọc Chỉ!

Nhìn quả cầu phong nhận lao đến, mang theo ánh sáng xanh biếc sắc bén có thể xé rách cả mặt đất nhưng trên gương mặt của Tô Ấu Vi lại không hề sợ hãi chút nào, mà ngược lại, cô cất bước lao về phía trước, hai ngón tay như ngọc mạnh mẽ điểm về phía phong nhận.

Keng!

Khoảnh khắc hai thứ va vào nhau, âm thanh chói chói vang lên, nhưng mà, tất cả mọi người đều nhìn thấy, quả cầu phong nhận đang run rẩy dữ dội, sau đó phịch một tiếng thì lập tức nổ tan tành, hóa thành muôn vàn điểm sáng nhỏ màu xanh.

Tuy Liễu Khê có thể sử dụng huyền nguyên thuật hạ phẩm nhưng thật ra có chút gượng ép bản thân, cho nên sau khi Tô Ấu Vi đã thông được đệ thất mạch thì chỉ dựa vào nguyên khí dồi dào của bản thân cô cũng có thể mạnh mẽ đánh tan phong nhận.

-Không thể nào!

Liễu Khê nhìn thấy một màn này, gương mặt bỗng chốc trở nên vặn vẹo, giọng nói rít gào tràn đầy sự khó tin.

À không thể nào tin được bản thân ả đã sử dụng huyền nguyên thuật lại bị Tô Ấu Vi dùng một nguyên thuật trung phẩm đánh tan.

Bá!

Có điều, Tô Ấu Vi cũng không để ả có thời gian khiếp sợ, thân thể mềm mại khẽ di chuyển, lập tức phóng tới chỗ ả. Liễu Khê thấy thế vội vàng thi triển Phong Linh Bộ né tránh.

Nếu trước đó Liễu Khê có thể dùng Phong Linh Bộ so tốc độ với Tô Ấu Vi thì hiện tại, sau khi mở được thất mạch, thực lực cũng tăng lên một bậc nên chỉ trong vài giây, Tô Ấu Vi đã đuổi kịp Liễu Khê.

-Tiện nha đầu, ngươi dám làm ta bị thương sao?!

Thấy nụ cười lạnh như băng trên mặt Tô Ấu Vi, nét mặt Liễu Khê chợt thay đổi, ả lạnh lùng hỏi.

Mà đáp lại câu hỏi của ả, ngón tay Tô Ấu Vi nhanh như chớp điểm đến, không khí xung quanh đều bị xé rách, cuối cùng chạm tới đầu vai Liễu Khê, bỗng chốc phun ra một tia máu sau đó chỉ nghe Liễu Khê hét thảm một tiếng, cả người bay thẳng ra ngoài mà trên mặt đất có một vết kéo lê thật dài.

Tô Ấu Vi dừng lại đi về phía trước, nhìn bộ dạng chật vật không chịu nổi của Liễu Khê, nụ cười trên mặt lạnh lẽo như sương, ánh mắt nhìn xuống, trong mắt lại lóe lên tia sáng lạnh lẽo, khiến Liễu Khê run mình một cái.

-Ta thật sự không có gia thế như ngươi nhưng ta sẽ dùng thiên phú và nỗ lực để bù đắp lại mọi thứ, do đó, ngươi ở trong mắt ta cũng không có gì đặc biệt hơn người khác.

Tô Ấu Vi nhìn chằm chằm vào Liễu Khê, thản nhiên nói.

Nghe vậy, Liễu Khê nghiêng chặt hàm răng.

-Ngoài ra ta còn có một câu nói, trước đây đã sớm muốn nói cho ngươi biết.

Đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn của cô khẽ nhếch lên lộ ra nụ cười khinh miệt, cô nhẹ giọng nói:

-Ngươi từng nói điện hạ là một con cóc, có điều ta muốn nói cho ngươi biết, so với điện hạ, ngươi mới chính là ếch ngồi đáy giếng!

-Bởi vì ngươi tự cho bản thân là đúng nhưng lại không bằng một đứa con gái mà điện hạ tiện tay nhặt về.

Lúc này Liễu Khê tức giận đến điên rồi, ả không nghĩ đến sẽ có một ngày nghe người khác mắng ả chỉ là một con cóc, nhưng ả lại không thể phản bác lại, bởi vì ả đã bị Tô Ấu Vi đánh bại, thậm chí thua vô cùng thảm.

Cho nên nộ khí công tâm (sự tức giận ảnh hưởng đến tim) khiến ả trợn mắt, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Trọng tài đang muốn tiến lên thấy cảnh này cũng cười khở một tiếng rồi cất giọng hùng hồn nói:

-Tô Ấu Vi của Giáp Viện thắng!

Ầm!

Thời khắc này tất cả mọi người trong quảng trường đều bị cảnh tượng trước mắt chấn động rồi. Vô số giọng nói chứa đựng sự kinh sợ vang lên, đồng thời ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của bọn họ đều hướng về bóng dáng hiên ngang xinh đẹp trên thạch đài.

Không thể tưởng tượng được, Tô Ấu Vi có thể nghịch chuyển tình huống chiến đấu, đánh bại Liễu Khê đã sử dụng huyền nguyên thuật.

Toàn bộ học viên Giáp Viện đều đứng dậy vỗ tay, âm thanh hoan hô vang lên, mà sự yêu mến trong mắt họ khi nhìn Tô Ấu Vi càng tăng lên, một thiếu nữ không có gia thế hơn người nhưng kiên cường giống như hoa dâm bụt nở rộ trong bão tố.

-Tiểu cô nương này thật giỏi.

Chu Kinh ngồi trên đài cao cũng không kìm được mà khen ngợi một tiếng.

Ông có thể nhận ra, lúc đó Tô Ấu Vi cưỡng ép bản thân mở mạch trong chiến đấu, mà làm như vậy thì độ nguy hiểm cực kỳ cao, nhưng biểu hiện của Tô Ấu Vi, dũng khí cũng như sự quyết đoán của cô đều khiến mọi người phải chú ý.

Ông cảm thán, với thiên phú cũng như tính cách của Tô Ấu Vi, nếu cô ấy được sinh ra trong một nhà tốt hơn thì đã sớm trở thành thiên chi kiều nữ được vô số thiên tài vây quanh.

Lúc này sự náo động, âm thanh ủng hộ không ngừng vang vọng khắp quảng trường.

Nhưng Tô Ấu Vi lại không quan tâm đến âm thanh cổ vũ kia, đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn về phía Chu Nguyên mà hân cũng hướng về phía cô giơ ngón tay cái lên. Thấy vậy, môi đỏ mọng của Tô Ấu Vi khẽ cong, trong mắt lại lộ vẻ kiên cường.

Sau đó dưới ánh mắt của vô số người, cô quay đầu nhìn thẳng Tề Nhạc, âm thanh trong trẻo vang lên:

-Giáp Viện, Tô Ấu Vi khiêu chiến với Ất Viện, Tề Nhạc!

Lặng im!

Bầu không khí đang tràn ngập âm thanh cổ vũ đột nhiên ngừng lại, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này, trong mắt bọn họ tràn đầy vẻ khiếp sợ, không ai có thể nghĩ Tô Ấu Vi sẽ tiếp tục khiêu chiến với Tề Nhạc!

Hành động này của Tô Ấu Vi cũng làm Chu Nguyên giật mình, hần trăm giọng nói:

-Cô ấy làm càn rồi!

Hai người Dương Tái, Tống Thu Thủy đứng ở bên cạnh cũng nhìn nhau không biết phải nói thế nào.

Tề Nhạc ngồi trên viện thủ đài, sắc mặt của hắn có chút âm u nhìn Tô Ấu Vi chằm chằm, hắn đứng dậy hờ hững nói:

-Ngươi không phải là đối thủ của ta, mau đi xuống đi.

-Có phải hay không thì phải động thủ mới biết được.

Tô Ấu Vi không chịu lùi bước mà nhìn Tề Nhạc chăm chú, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý. Nếu các ngươi đã có ý muốn tiêu hao sức lực của Chu Nguyên diện hạ vậy thì ta sẽ lấy gây ông đập lưng ông, cho dù ta đánh không lại ngươi, ta cũng phải khiến ngươi tiêu hao sức lực.

Cô biết phủ thí lần này rất quan trọng đối với Chu Nguyên, cho nên cô quyết định dốc hết toàn lực, dùng hết mọi khả năng để tranh thủ thêm một phần thắng cho Chu Nguyên.

Sắc mặt Tề Nhạc âm trầm, đương nhiên hắn biết rõ dự định của Tô Ấu Vi, trong lòng không nhịn được tức giận, thủ đoạn dùng để đối phó với Chu Nguyên nay lại bị Tô Ấu Vi sử dụng trên đầu hắn.

-Ngu xuẩn hồ đồ, không biết sống chết!

Giọng nói Tề Nhạc lạnh lẽo vang lên, hắn điểm mũi chân một cái nhảy lên thạch đài.

-Nếu ngươi đã quyết vậy, ta sẽ cho ngươi xem, thực lực chân chính của thất mạch!

Bàn chân Tề Nhạc giẫm một cái, nguyên khí chung quanh lập tức ồ ạt tiến vào cơ thể hắn, từng luồng sáng quán quanh thân thể, mà mặt đá dưới chân hắn cũng bị nứt vỡ, phát ra khí thế kinh người, so với Tô Ấu Vi trước đó mạnh hơn rất nhiều.

Dù sao thì Tề Nhạc mở thất mạch sớm hơn Tô Ấu Vi, trong khi cô chỉ vừa đột phá, sự chênh lệch giữa hai người không hề nhỏ.

-Nếu ngươi có thể tiếp được một đám của ta thì có thể xem như ngươi thắng!

Tề Nhạc cao ngạo giễu cợt, nói xong hắn lập tức bước lên một bước, bàn tay nắm chặt, nguyên khí trong cơ thể dâng trào lên như thủy triều, sau đó di chuyển theo kinh mạch ồ ạt tiến vào nắm đấm, bỗng chốc nắm đấm của hắn lóe lên ánh sáng rực rỡ giống ẩn chứa một nguồn năng lượng có thể nổ tung mọi thứ.

-Huyền nguyên thuật hạ phẩm, Bôn Lôi Quyền!

Tề Nhạc quát to một tiếng rồi tung nắm đấm về phía trước. Trong chớp mắt, âm thanh sét đánh liên tục vang lên, đồng thời một cú đấm như sấm sét nổ vang, hung hãn tấn công Tô Ấu Vi.

Tên Tề Nhạc vừa ra tay thì đã sử dụng huyền nguyên thuật, quả nhiên hắn muốn dùng thủ đoạn lôi đình để lấy lại lợi thế mà Át Viện đã đánh mất.

Trên mặt Tô Ấu Vi cũng trở nên nghiêm túc, nguyên khí trong người cô bắt đầu khởi động, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào nắm đấm mang theo ánh sáng đang lao đến. Trong chớp mắt, cô vội vàng lùi lại.

Thấy khí thế của một đám này thì cô biết rõ bản thân không thể liều mạng được cho nên ngay lập tức thay đổi kế hoạch, quyết định phát huy thân pháp, cố gắng hết sức kéo dài thời gian.

-Muốn chạy sao?

Nhưng Tề Nhạc vừa thấy cảnh này thì hắn cười mỉa mai một tiếng, trong mắt chột lóe sáng thì tốc độ nắm đấm kia cũng tăng vọt lên tựa như sấm sét, trong phút chốc thì đã tới trước mặt Tô Ấu Vi sau đó nặng nề đánh xuống.

Ầm!

Vào lúc này, không khí giống như phát nổ, trên mặt thạch đá không ngừng rạn nứt.

Bản thân Tô Ấu Vi cảm giác cô không có cách nào để chống lại lực lượng bá đạo đang cuộn trào mãnh liệt trước mặt, sau vài phút, thân thể cô chột chân động mạnh, cô chỉ kịp than đau một tiếng, từ khoe miệng trào ra một chút máu sau đó thân thể lập tức ngã bay ra ngoài.

Khắp quảng trường đều vang lên tiếng thờ dài tiếc nuối. Quả nhiên Tề Nhạc vẫn là bá vương của Đại Chu phủ, cho dù Tô Ấu Vi đã đột phá đến thất mạch cũng không thể chống đỡ.

Lúc thân thể Tô Ấu Vi bị hất bay ra khỏi thạch đài thì ngay lúc đó, có một bóng người chợt xuất hiện giữa không trung, sau đó giơ hai cánh tay giữa ra ôm chặt lấy cô rồi từ từ đáp xuống.

Tô Ấu Vi thấy khuôn mặt quen thuộc trước mắt, cô mỉm cười, giọng nói có chút lúng túng:

-Thật sự đánh không lại, quả thật ta lại cậy mạnh rồi.

Chu Nguyên lao đến đón lấy Tô Ấu Vi nhưng khi nhìn thấy vết máu bên khóe miệng cô, trong mắt tràn đầy sát khí, hần dụ dằng nói:

-Người đã làm rất tốt rồi, chuyện kế tiếp cứ giao cho ta đi. Người không cần lo lắng, chúng ta sẽ không thua.

Toàn thân Tô Ấu Vi vô lực nằm trong lòng Chu Nguyên, đôi mắt đẹp khẽ hép lại giống như một con mèo lười biếng, tư thế hiên ngang lúc trước biến mất không còn.

Thân hình Chu Nguyên hạ xuống mặt đất, giao Tô Ấu Vi không còn chút sức lực cho Tổng Thu Thủy sau đó hần ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén như dao nhìn Tề Nhạc cao ngạo đứng trên thạch đài.

Chân hần giẫm một cái, sau đó dưới ánh nhìn của mọi người xung quanh, thân hình giống như đại bàng lập tức nhảy lên thạch đài.

Đồng thời, thanh âm lạnh lẽo của Chu Nguyên vang lên.

-Giáp Viện Chu Nguyên khiêu chiến với Ất Viện Tề Nhạc!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chu Nguyên đấu Tề Nhạc

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Khi Chu Nguyên bước lên thạch đài, cả quảng trường trở nên âm ỉ. Ánh mắt của những người có mặt ở đây đều tập trung về phía thạch đài khiến nơi này bỗng chốc trở thành tiêu điểm.

-Người đó là Chu Nguyên điện hạ sao? Không phải có tin đồn rằng hần không thể khai mạch tu hành sao?

-Tin đó đã cũ lắm rồi, lúc trước ở kỳ thi cuối năm, Chu Nguyên điện hạ đã có thể khai mạch. Ta còn nghe nói, hiện tại điện hạ đã đạt đến cấp độ ngũ mạch rồi.

-Khai ngũ mạch? Nếu như vậy thì làm sao có thể đấu lại được Tề Nhạc? Người không thấy ngay cả Tô Ấu Vi đã mở thất mạch mà còn bại trong tay tên đó sao?

-Xem ra kỳ phủ thí này, Tề vương phủ thắng là cái chắc rồi.

-...

Âm thanh xì xào bàn tán vang lên khắp quảng trường, dù sao xét về thực lực mà nói, tất cả mọi người đều cảm thấy Tề Nhạc sẽ giành được phần thắng. Suy cho cùng thì hần vẫn là người mạnh nhất ở Đại Chu phủ trong vòng hai năm nay.

Lúc này ở trên đài cao, Chu Kinh lẫn Tề vương Tề Uyên bắt đầu ngồi thẳng người, hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm về phía thạch đài. Trong lòng bọn họ đều biết rõ, trận đấu giữa Chu Nguyên và Tề Nhạc sẽ quyết định sau này ai sẽ có được quyền sở hữu Đại Chu phủ.

Dưới ánh mắt của vô số người, Tề Nhạc đang chấp tay sau lưng đứng trên thạch đài, bạch y lay động theo chiều gió lộ ra vẻ hiên ngang, mà ánh mắt hần lạnh lùng nhìn Chu Nguyên, nói:

-Điện hạ có thể đi đến ngày hôm nay thật khiến ta bất ngờ vô cùng.

Vốn dĩ thời gian một năm trước, Chu Nguyên trong mắt Tề Nhạc chỉ là một tên điện hạ vô dụng không thể tu luyện bát mạch mà thôi, hoàn toàn không

đáng để hấn chú ý tới, nhưng mà hiện giờ, chỉ hơn nửa năm ngắn ngủi, Chu Nguyên lại có thể thức tỉnh, hơn nữa từ người không thể khai mạch trở thành người đã mở được ngũ mạch.

Đối với sự tiến bộ này, tất cả mọi người ngay cả Tề Nhạc đều cảm thấy hết sức kinh ngạc.

- Có điều, giờ người cũng nên dừng chân tại đây thôi.

Giọng nói Tề Nhạc ẩn chứa sự thần nhiên, giống như vận mệnh của Chu Nguyên đang nằm trong tay hấn, mặc cho hấn nhào nặn.

Trước đây Tề Nhạc liên tục dùng thủ đoạn muốn phế bỏ Chu Nguyên nhưng đều không có kết quả. Việc này khiến Tề Nhạc không thể chịu đựng được, huống chi phủ thí ngày hôm nay lại chính là cơ hội tốt nhất dành cho hấn. Cho dù ngày hôm nay hấn đánh Chu Nguyên thành tàn phế thì Chu Kinh cũng không thể làm gì được hấn.

- Vậy thì chưa chắc.

Biểu cảm trên mặt Chu Nguyên không hề thay đổi nhưng mắt hấn lại ẩn chứa sát ý.

Những việc làm trước đây của Tề Nhạc đã chọc giận Chu Nguyên, khiến hấn nổi lên sát tâm. Vì thế dự định trong lòng hấn cũng giống như Tề Nhạc, tại chỗ này, hấn muốn trả lại những thủ đoạn mà Tề Nhạc đã làm đối với hấn.

Lúc này trên thạch đài, khi tầm mắt hai người chạm vào nhau đều thấy được sát ý trong mắt đối phương, trong không trung giống như có tia lửa xuất hiện.

Tất cả ánh mắt trong quảng trường đều tập trung vào nơi này, không một ai chú ý đến trận tỷ thí của các viện khác. Bởi vì bọn họ đều biết trận đấu này sẽ khiến cho vương triều Đại Chu nổi lên một phen bão táp.

- Bắt đầu!

Ngay khi trọng tài vừa quát lên thì cảnh tượng yên lặng trên thạch đài ngay lập tức bị phá vỡ.

Tề Nhạc ra tay trước, bàn chân hấn giẫm một cái, sức mạnh đột nhiên tăng lên, sau đó cơ thể hấn hóa thành một tia sáng lao thẳng đến chỗ Chu Nguyên.

Ầm!

Tất cả mọi người chỉ nhìn thấy hấn tung ra một đám, quyền phong mạnh mẽ xé rách không khí xung quanh, dường như có thể nghe thấy âm thanh xé gió.

Thời điểm quyền quang lao nhanh đến chỗ Chu Nguyên thì ngay lúc này, chân hấn bỗng bước nghiêng một bước, thân thể hấn lập tức trở nên mờ hồ, có thể thấy Chu Nguyên đang sử dụng Long Bộ để tránh đòn.

Quyền quang mạnh mẽ lao đến nhưng lại rơi vào khoảng không. Thấy cảnh này, ánh mắt Tề Nhạc lóe lên một tia sợ hãi, hấn đã sớm biết được Chu Nguyên có một bộ nguyên thuật thân pháp vô cùng cao thâm, có thể làm cho bản thân trở nên mờ nhạt, dễ dàng tránh né các đòn tấn công.

Khi thấy một quyền của mình không trúng đích, Tề Nhạc lập tức thay đổi thành chiêu rồi khởi động nguyên khí quán quanh bàn tay, nhìn thoáng qua giống như một lưỡi dao sáng loáng, lúc quét ngang thì có thể xé rách không khí.

Bàn tay Chu Nguyên nắm chặt thành quả đấm, bên trong ẩn chứa sức mạnh kinh người, mạnh mẽ chặn lại bàn tay đang hướng tới cổ họng của hấn.

Ầm!

Quyền chiêu của hai người vừa va nhau thì không khí xung quanh cũng bị ảnh hưởng nổ tung lên. Có thể thấy chấn động từ hai luồng sức mạnh tàn bạo làm bụi đất tung bay mù mịt.

Bành bành bành!

Sau đó, hai người Chu Nguyên Tề Nhạc ngay lập tức xuất chiêu một cách điên cuồng, chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh quyền chiêu đánh về phía đối phương vô cùng hung ác, thế tấn công ào ào như bão táp.

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, hai người bọn họ đã giao phong mấy chục hiệp khiến người đứng xem bên ngoài cũng hoa cả mắt.

Đồng!

Lại thêm một cú va chạm mạnh mẽ khiến cho cơ thể Chu Nguyên lẫn Tề Nhạc bị bắn ngược ra ngoài, chân trượt dài lùi về phía sau mấy chục bước mới có thể ổn định lại thân thể.

Mà tất cả mọi người ở trong quảng trường bắt đầu bàn tán, ánh mắt bọn họ đều chứa đựng sự kinh ngạc bởi vì họ phát hiện trong lúc hai người Chu Nguyên Tề Nhạc giao chiến với nhau thì Chu Nguyên mới đã thông được ngũ mạch không hề bị Tề Nhạc đẩy vào thế bất lợi chút nào.

Bọn họ vốn nghĩ rằng Chu Nguyên sẽ bị Tề Nhạc đánh bại chỉ trong chốc lát.

-Quả nhiên, kẻ đã mở thất mạch còn lợi hại hơn đám thú khó chơi trong khu rừng kia.

Chu Nguyên xoa xoa nắm tay, giọng nói lộ vẻ hờ hững. Tuy rằng khi hắn tu luyện ở Hắc Lâm Sơn đã giết không ít nguyên thú thất mạch nhưng Tề Nhạc so với bọn nó thì khó giải quyết hơn nhiều.

Bên cạnh đó, ánh mắt Tề Nhạc có chút âm u. Trước đây hắn đã nghe nói Chu Nguyên có chỗ kì lạ, tố chất thân thể đặc biệt mạnh mẽ nhưng sau khi trực tiếp giao chiến với hắn (CN) thì hắn (TN) mới biết tố chất thân thể của Chu Nguyên mạnh đến dường nào.

Bản thân hắn đã mở thất mạch cho nên tố chất thân thể đã được nâng cao gấp mấy lần người khác, nhưng mà hiện nay lại không thể làm gì được kẻ chỉ mới mở ngũ mạch như Chu Nguyên khiến hắn cảm thấy có chút bức bối trong lòng.

-Khai thất mạch!

Ngay khi Tề Nhạc vừa quát lớn một tiếng thì nguyên khí xung quanh ồ ạt tiến vào bên trong cơ thể hắn, trong phút chốc từng luồng nguyên khí bao bọc bên ngoài thân thể hắn, lộ ra khí thể kinh người.

Rắc rắc!

Mà mặt đá dưới chân Tề Nhạc cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt nhỏ, có thể thấy sức mạnh được ngưng tụ bên trong người hắn mạnh đến thế nào.

Hai mắt Chu Nguyên híp lại, hắn lập tức trở nên nghiêm túc lên. Hắn hiểu rõ một điều, thời điểm sư tử vồ thỏ, nó cũng sẽ dùng hết sức lực để bắt lấy, huống chi Tề Nhạc trước mắt hắn lại không phải con thỏ không có một chút lực sát thương.

-Khai ngũ mạch!

Nguyên khí ào ào tiến vào cơ thể Chu Nguyên, hắn có thể cảm giác được một luồng sức mạnh mạnh mẽ đang di chuyển khắp nơi.

Bá!

Thân hình Tề Nhạc khẽ lay động một cái, sau khi hắn mở thất mạch thì tốc độ của hắn trở nên nhanh gấp mấy lần so với lúc trước, giống như trong chớp mắt đã xuất hiện phía sau lưng Chu Nguyên.

-Bôn Lôi Quyền!

Tề Nhạc không hề nương tay, trong mắt xuất hiện một tia âm u lạnh lẽo, hắn vừa xuất chiêu thì lập tức sử dụng huyền nguyên thuật tấn công Chu Nguyên. Sức mạnh từ Bôn Lôi Quyền khiến cho không khí chung quanh bị nổ tung, thạch đài dưới chân bọn họ cũng bị nứt thành từng khe nhỏ, lộ ra khí thể cực kỳ hung ác.

So với một quyền mà hắn dùng để đối phó với Tô Áu Vi ở trận trước thì cú đâm lần này còn mạnh hơn rất nhiều.

-Long Bì Thủ, Toái Sơn!

Thời điểm Tề Nhạc xuất chiêu thì Chu Nguyên cũng xoay người, bàn tay quét ngang, mang theo áp lực nặng nề giống như dả phụ sơn nhạc, ẩn chứa sức mạnh cực kỳ dũng mãnh kiên cường đỡ lấy quyền mang ác liệt ở phía sau.

Đồng!

Hai luồng sức mạnh va chạm nhau tạo thành sóng xung kích, quét qua chỗ nào thì trên thạch đài cứng rắn lập tức bị nứt vỡ.

-Người dám đỡ đòn của ta sao?! Vậy người cứ thử xem mình có thể tiếp tục đỡ được không?!

Trong mắt Tề Nhạc lộ vẻ hung ác, sau đó hắn giống như một con báo đang lao ra ngoài bắt mồi. Lúc này thì quyền, cước, khuỷu tay đều trở thành vũ khí giết người sắc bén đến mức có thể xé rách không khí, thể công tựa như vũ bão mà đánh vào chỗ hiểm trên người Chu Nguyên.

Tề Nhạc đã thi triển toàn bộ sức mạnh của bản thân đến cực hạn bởi vì hắn nhất định phải nắm được ưu thế sau đó mới có thể đánh tan sự tự tin trong lòng Chu Nguyên.

Mà thế tiến công như mưa rơi của Tề Nhạc khiến người vây xem cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Ngay cả Chu Nguyên thấy Tề Nhạc điên cuồng tấn công như thế cũng thay đổi sắc mặt. Hắn cảm giác bản thân như bị sự tấn công của đối phương bao phủ lấy hắn, cho dù hắn đã thi triển Long Bộ nhưng vẫn không thể thoát khỏi.

Có điều trong lòng Chu Nguyên cảm thấy kinh hãi nhưng hắn cũng không hoảng loạn chút nào, thần hồn ở mi tâm hắn khẽ lóe sáng một chút rồi cảm tri bắt đầu bao phủ toàn thân hắn, mà sự tấn công ồ ạt như bão táp của Tề Nhạc trong phút chốc cũng thay đổi.

Thông qua cảm tri của thần hồn, Chu Nguyên dần dần nhìn ra được quỹ đạo tấn công của Tề Nhạc.

Do đó hấn lập tức phản đòn.

Thời điểm hấn phản công tung ra quyền cước được nguyên khí bao phủ, trái ngược với sự cuồng bạo của Tề Nhạc, nhìn qua có chút chậm chạp nhưng mỗi lần xuất chiêu lại đánh vào chỗ yếu nhất trong đòn tấn công của đối phương, hấn chỉ cần nhẹ nhàng điểm một cái nagy lập tức hóa giải sức mạnh hung ác ở bên trong.

Tình huống bây giờ chính là bốn lượng địch ngàn cân. (tứ lượng bạt thiên cân)

Sắc mặt Tề Nhạc ngày càng khó coi, hấn có thể cảm giác được công kích của hấn nhìn vào có chút hung mạnh nhưng không có cách nào vượt qua được bức tường phòng ngự của Chu Nguyên. Đòn phản kích của Chu Nguyên tuy không nhanh nhưng lại có thể toàn bộ chiêu thức của hấn.

Đồng!

Chu Nguyên lại tung ra một cú đấm, mạnh mẽ đấm vào khuỷu tay Tề Nhạc, sức mạnh cường hấn đến mức khiến cánh tay hấn run lên một cái, toàn thân hấn khựng lại trong chốc lát.

-Lai nhi bất vãng phi lễ dã*, ngươi cũng nên đỡ lấy một chiêu của ta thử xem thế nào!

*trích trong câu “ Lễ thượng vãng lai, lai nhi bất vãng phi lễ dã” có nghĩa có tới mà không có đi thì không lịch sự/vô lễ vậy. Ở đây mang nghĩa có qua có lại mới toại lòng nhau.

Ánh mắt Chu Nguyên chợt lóe, hấn thay đổi chương thành phách (vỗ, chụp), đồng thời nguyên khí trong cơ thể hấn cũng dâng lên, xuôi theo kinh mạch ồ ạt tiến vào lòng bàn tay hấn khiến cho không khí xung quanh cũng bị ảnh hưởng theo.

Một cỗ khí thể kinh người phát ra từ Chu Nguyên.

-Long Bì Thủ, Liệt Địa!

Âm thanh trầm thấp vừa dứt thì trong lòng bàn tay Chu Nguyên xuất hiện nguyên quang sáng chói.

Hấn lập tức vỗ một chương về phía Tề Nhạc.

Mà biểu tình trên mặt Tề Nhạc cũng biến đổi, hấn đã nhận ra được sức mạnh ác liệt kinh người ẩn chứa bên trong đòn phản kích này của Chu Nguyên cho nên Tề Nhạc lập tức đan chéo hai tay chắn ở trước ngực, đồng thời vận chuyển nguyên khí quán quanh bao phủ lấy hai cánh tay của hấn.

-Nguyên thuật thượng phẩm, Kim Thạch Tĩ!

Đồng!

Chu Nguyên cũng không thêm để ý đến hành động của Tề Nhạc mà hung hấn vỗ mạnh lên hai cánh tay của hấn (TN), thanh âm phát nổ vang lên, cùng lúc đó một sức mạnh cường hấn cũng phát ra.

Đồng đồng đồng!

Sau khi trúng một quyền này, hai cánh tay Tề Nhạc dường như bị thương nặng mà run rẩy dữ dội, bàn chân đạp mặt xuống mặt đất rồi đẩy lùi ra xa, sức lực mạnh đến nỗi mặt đá dưới chân hấn bị dẫm đến tan nát kéo thành một đường dài.

Lúc này, Tề Nhạc càng lùi bước thì âm thanh ầm ĩ trong quảng trường ngày càng tăng lên.

Bành!

Khi Tề Nhạc ép buộc cơ thể phải dừng lại, hấn cũng nghe được âm thanh náo động ở khắp quảng trường, sự âm trầm trên mặt hấn cũng tăng lên, dường như có thể vắt ra nước, ánh mắt giận dữ nhìn về phía Chu Nguyên, từ trong kẽ răng phát ra tiếng gầm nhỏ chứa đầy sát ý:

-Chu Nguyên, ngươi chán sống rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thực lực chân chính

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

-Chu Nguyên, ngươi chán sống rồi sao!

Lúc Tề Nhạc khẽ gầm một tiếng thì trên người hắn cũng lộ ra một cổ sát ý ác liệt, mà trong mắt hắn cũng nổi lên tia máu, lúc này bộ dáng của hắn cực kỳ hung ác.

Vốn dĩ hắn cho rằng trận đấu này, hắn có thể thắng dễ như trở bàn tay, dù sao sức mạnh của hắn cũng đạt đến thất mạch thì có thể nghiền nát bất kỳ học viên nào ở Đại Chu phủ này.

Nhưng mà hắn không thể nào ngờ được, khi đấu với tên Chu Nguyên chỉ mới mở được ngũ mạch này hắn không thể giành được chiến thắng mà còn bị tên đó từng bước bức lui.

Việc này khiến hắn mất hết cả mặt mũi!

-Không biết kẻ nào mới là người phải chết đâu!

Thanh âm bình tĩnh của Chu Nguyên vang lên nhưng trong mắt hắn cũng chứa đầy sát ý.

Cặp mắt tràn đầy tơ máu của Tề Nhạc nhìn Chu Nguyên chằm chằm, một lát sau, vẻ hung ác trên mặt hắn dần dần biến mất mà giọng nói của hắn thì càng lúc càng lạnh lẽo:

-Chu Nguyên, vốn dĩ ngươi có thể đi đến bước này thật sự ngoài dự tính của ta.

-Nhưng mà ngươi nghĩ rằng chỉ có như thế thì có thể thắng được ta hay sao?

Thấy sắc mặt Tề Nhạc âm trầm, hai mắt Chu Nguyên khẽ híp lại, biểu tình trên mặt trở nên nghiêm túc hơn. Hắn biết rõ Tề Nhạc sẽ có sự chuẩn bị kỹ càng ở kỳ thi này.

Lúc này, Tề Nhạc bỗng hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, sau đó tất cả mọi người chỉ thấy thân thể hắn run lên một cái rồi cất giọng trầm thấp.

-Phá Mạch Quyết!

Ông!

Khi thanh âm kia vừa dứt lời thì nguyên khí chung quanh liên tục rót vào bên trong cơ thể Tề Nhạc, ngay lập tức, bọn họ đều cảm giác được khí thể của Tề Nhạc liên tục tăng cao.

Mà sắc mặt Chu Nguyên cũng bắt đầu thay đổi, hắn bình tĩnh nói:

-Không ngờ là Phá Mạch Quyết, Tề Nhạc ngươi cũng thật tàn nhẫn!

Phá Mạch Quyết cũng là một loại nguyên thuật, nó có tác dụng có thể cưỡng ép giúp người sử dụng có thể phá vỡ được nhất mạch trong thời gian ngắn. Hôm nay Tề Nhạc đã mở được thất mạch nên như hắn lại có thể phá vỡ thêm nhất mạch, vậy thì hắn có thể đạt được sức mạnh của bát mạch.

Có điều phương pháp này cưỡng ép bản thân phá vỡ nhất mạch cho nên sau khi sử dụng sẽ tổn thương đến bản thân, khiến cho thời gian chân chính đã thông bát mạch sẽ kéo dài.

Hiện tại, từng luồng nguyên khí quán quanh cơ thể Tề Nhạc khiến vạt áo bào của hắn bay phát phới, hắn cảm nhận sức mạnh cường悍 đang chảy trong người, bàn tay lập tức nắm chặt lại phát ra tiếng kêu.

-Để có thể chiếm được Đại Chu phủ thì cái giá như thế này có đáng là gì.

Tề Nhạc hờ hững nói:

-Hơn nữa Tề vương phủ bọn ta đã chuẩn bị thiên tài bảo địa xong cả rồi, cho dù có tổn thương cơ thể, ta cũng có thể nhanh chóng khôi phục lại như xưa.

-Có điều, hiện tại, kẻ phải trả giá thật lớn chính là ngươi!

Ầm!

Khi Tề Nhạc vừa dứt lời, hắn lập tức lao thẳng về phía Chu Nguyên.

“Nhanh quá!” Chu Nguyên có chút kinh hãi nghĩ, xem ra sau khi cưỡng ép bản thân phá vỡ bát mạch, thực lực Tề Nhạc lại tăng thêm một bậc rồi.

-Long Bộ!

Chu Nguyên không hề do dự mà thi triển Long Bộ, thân hình hắn bước nghiêng về một bên.

Àm!

Ngay sau đó thì Chu Nguyên thấy được từ sau lưng hắn xuất hiện một cú đấm được nguyên khí quán hung ác đánh về phía hắn, mà cú đấm này hiện tại sượt qua lồng ngực của hắn.

Có điều, khi Tề Nhạc thấy đòn tấn công kia bị thất bại, hắn lập tức chuyển thành chưởng rồi vỗ mạnh xuống ngực Chu Nguyên, kinh lực mạnh mẽ từ nguyên khí xé rách không khí, dường như có thể nghe thấy âm thanh nổ tung.

Đập đập!

Trong chớp mắt Chu Nguyên lùi về biết sau, hắn có thể cảm giác được trên ngực xuất hiện một chút đau đớn, mặc dù chỉ là không khí bị nổ tung do ảnh hưởng từ quyền phong của Tề Nhạc thế nhưng vẫn chứa đầy mùi phẫn uy lực.

Có thể thấy rõ, sức mạnh của Tề Nhạc sau khi phá vỡ bát mạch đã tăng lên rất nhiều.

-Đề ta xem ngươi có thể tránh được bao lâu?!

Trong mắt Tề Nhạc lóe lên hàn quang, hắn lại nhanh chóng lao đến một lần nữa, thế tấn công ác liệt nhanh như chớp, từng đợt từng đợt bao phủ lấy Chu Nguyên.

Đối mặt với khí thế cường hãn của Tề Nhạc, Chu Nguyên cũng lùi dần từng bước một.

Trong nháy mắt, tình huống của hắn rơi vào thế bất lợi.

Mà trên quảng trường, vô số người nhìn thấy cục diện thay đổi như thế thì cũng ảm ỉ lên. Lúc này bọn họ đều thấy rất rõ, hiện tại, Tề Nhạc hoàn toàn chiếm ưu thế, nếu Chu Nguyên không có con bài tẩy khác, chắc chắn hắn sẽ bị Tề Nhạc khống chế.

Sắc mặt tất cả học viên bên Giáp Viện cũng trở nên nghiêm túc, lo lắng.

Tô Ấu Vi nắm chặt bàn tay, trên gương mặt cũng xuất hiện vẻ lo âu, bởi vì hiện tại Tề Nhạc thật sự quá mạnh.

Cùng lúc đó trên đài cao, Chu Kinh vẻ mặt nghiêm túc, Tề vương Tề Uyên nở nụ cười đắc ý.

Rầm rầm!

Trên thạch đài, hai bóng người không ngừng truy đuổi, một người chính là Tề Nhạc hung hăng tấn công, đợt này nối tiếp đợt khác mà người còn lại, Chu Nguyên không ngừng tránh né công kích của Tề Nhạc.

Có điều dưới sự truy đuổi áp chế của Tề Nhạc, không gian mà Chu Nguyên có thể tránh né cũng ngày càng nhỏ dần.

Cho đến khi hắn đã đến sát rìa thạch đài, ngay lúc này, Tề Nhạc nở nụ cười hung ác, hắn đột nhiên tung ra chưởng phong vô cùng hung hãn, mặt đất dưới chân cũng bị ảnh hưởng mà vỡ thành một khe hở.

Sức mạnh từ một chưởng này có thể thổi bay Chu Nguyên khỏi thạch đài, đồng thời có thể phân ra thắng bại.

Vì thế khi nhìn thấy cảnh này, âm thanh sợ hãi liên tục vang lên bên trong quảng trường.

-Ngươi mau rút xuống cho ta! Ngươi nghĩ rằng mình có thể thay đổi được chuyện gì sao?!

Tề Nhạc cười gần từng tiếng.

Thời điểm chưởng phong vừa đập vào mặt thì Chu Nguyên chợt ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt không hề có một tia hoảng sợ ngược lại xuất hiện nụ cười tràn đầy hàn ý.

-Ta đã nói rồi, quá đắc ý sẽ không phải chuyện tốt!

Àm!

Trong cơ thể Chu Nguyên chợt vang lên một tiếng, sau đó nguyên khí chung quanh mạnh mẽ vọt vào cơ thể hắn, khiến cho nguyên khí bên trong kinh mạch bị chấn động rồi đột nhiên tăng cao.

Thay đổi này của Chu Nguyên khiến người khác phải chú ý đến, ngay lập tức âm thanh sợ hãi chứa đầy sự khó tin vang lên khắp quảng trường:

-Không lẽ Chu Nguyên điện hạ đã mở được đệ lục mạch rồi sao?

-Có khi nào điện hạ cũng dùng Phá Mạch Quyết không?

-Không phải, đây không phải là Phá Mạch Quyết. Nguyên khí trong cơ thể Chu Nguyên điện hạ vẫn dồi dào như cũ, cũng không hề có dấu hiệu hỗn loạn. Cho nên đối với việc có thể thành thạo khổng chế nguyên khí như vậy thì không thể nào đột nhiên phá mạch được.

-Đây mới chính là trạng thái của việc đã thông đệ lục mạch.

-Nói vậy, Chu Nguyên điện hạ đã sớm mở được đệ lục mạch rồi nhưng từ đầu đến giờ hắn vẫn che giấu thực lực bản thân!

-Thật cao minh, thực lực đã cao đến mức này lại cố ý tỏ ra yếu kém, khiến cho Tề Nhạc nghĩ rằng bản thân hắn có thể giành được phần thắng mà khinh suất!

...

Âm thanh xôn xao ngày một tăng lên, việc Chu Nguyên bất ngờ bùng nổ thực lực khiến cho bọn họ cảm thấy khiếp sợ.

-Không thể nào?

Con người trong mắt Tề Nhạc cũng co rút lại, hắn vốn nghĩ rằng Chu Nguyên đã trở thành con thỏ bị dẫn đến đường cùng nhưng không thể ngờ, một khắc sau, con thỏ này lại lộ ra răng nanh sắc bén dữ tợn.

-Người thật sự cho rằng hai tháng ta ở Hắc Lâm Sơn chỉ đã thông được đệ ngũ mạch thôi sao?

Chu Nguyên nở nụ cười lạnh lùng nhìn hắn. Hắn (CN) ngày đêm chém giết nguyên thú ở Hắc Lâm Sơn, còn có Tam Thập Lục Thủ Khai Mạch Văn mà Yêu Yêu khắc lên người hắn, có thể nói thời gian đó hắn chịu rất nhiều đau khổ cho nên năm ngày trước khi rời Hắc Lâm Sơn trở về tham gia phủ thí, hắn đã thành công đã thông đệ lục mạch rồi.

Thế nhưng hắn vẫn che giấu thực lực thật sự, chỉ để lộ cho người khác nghĩ rằng thực lực của hắn mới đạt cấp đệ ngũ mạch.

-Long Bì Thủ, Liệt Địa!

Ngay lúc này, Chu Nguyên nhanh chóng ra tay phản kích trở lại, bàn tay chụp ngang, nguyên khí trong kinh mạch cuộn cuộn chảy về lòng bàn tay hắn, mà không khí xung quanh cũng bị ảnh hưởng không ngừng phát nổ, kinh phong khí thế bức người, hung hãn đến tột bậc.

Thời điểm Chu Nguyên phản kích khiến cho lông tóc toàn thân của Tề Nhạc dựng ngược lên, hắn cảm giác được một luồng hơi thở nguy hiểm đang lao tới cho nên trong lúc vội vàng không kịp suy nghĩ, hắn chỉ có thể liều mạng vận chuyển nguyên khí chống đỡ.

-Bôn Lôi Quyền!

Tề Nhạc vội vã tung ra một đấm, ngay lập tức mạnh mẽ va chạm với chưởng phong sắc bén của Chu Nguyên.

Ầm!

Âm thanh trầm thấp vang vọng khắp quảng trường, mặt đất dưới chân hai người bọn họ đều bị chấn động mà rạn nứt, sau đó lại bị kinh phong tàn bạo quét tới khiến vết nứt ngày càng lan rộng.

Lúc vô số vụn đá bị hất bay mù mịt, mọi người đều nhìn thấy, thân thể Tề Nhạc bị chấn động mà trượt ra ngoài, đến khi hắn cưỡng ép cơ thể ổn định lại thì trên người hắn, một vết máu từ bên khóe môi chảy xuống.

Trong khi đó tình huống của Chu Nguyên thì ngược lại, bởi vì hắn mạnh mẽ phản công cho nên chỉ bị chấn động lùi về sau nửa bước mà thôi.

Ồn ào!

Toàn bộ quảng trường lại xôn xao một phen, không ít người âm thầm hoan hô, có thể nói một chiêu kỳ địch dĩ nhược* của Chu Nguyên cực kỳ có hiệu quả.

*kỳ địch dĩ nhược (tỏ vẻ yếu thế)

-Trong chiến đấu mà còn toan tính như thế, thật lợi hại!

Rất nhiều người có ánh mắt sắc bén đều âm thầm gật đầu, tuy rằng bề ngoài thực lực Tề Nhạc rất mạnh nhưng bàn về toan tính trong chiến đấu thì lại thua Chu Nguyên một bậc.

Hơn nữa Chu Nguyên ra tay vô cùng độc ác, cho dù là bộc phát cũng sẽ có hiệu quả.

Lúc này trên thạch đài, Tề Nhạc chậm rãi lau vết máu trên khóe miệng, gương mặt hắn co giật một chút, sau đó hắn hít sâu một hơi mạnh mẽ dần xuống con tức giận có thể khiến hắn mất đi lý trí.

-Không ngờ người đã sớm mở được đệ lục mạch!

Giọng nói tràn đầy sự lạnh lẽo vang lên.

Chu Nguyên khẽ cười một tiếng đáp trả lại:

- Dù sao ta cũng phải lưu lại một chút thủ đoạn cho bản thân chứ.

Nếu ngay từ đầu hắn để lộ hết mọi thứ thì sẽ không đạt được hiệu quả xuất kỳ bất ý (bất ngờ) như thế này, ít nhất ngay lúc này, Tề Nhạc vì sơ suất mà bị thương.

Ánh mắt âm u lạnh lẽo của Tề Nhạc nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên, hắn chậm rãi nói:

- Nói rất hay, quả thực ngươi đã dạy cho ta một bài học.

Sau đó hắn nhắm mắt lại gật đầu một cái rồi nói tiếp:

- Để cảm ơn ngươi đã dạy ta bài học ngày hôm nay, ta sẽ dùng sức mạnh cao nhất để đánh bại ngươi, ta sẽ xé nát từng con bài tẩy mà ngươi kiêu ngạo nhất khiến ngươi có thể cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng tột cùng.

Hắn vừa dứt lời thì từ từ gió bàn tay lên, dưới sự chăm chú của rất cả mọi người có mặt trong quảng trường, một tia sáng màu xanh mờ nhạt chợt xuất hiện trên tay hắn, tia sáng kia không hề ổn định, nhưng lại khiến người khác cảm thấy một tia sắc bén, dường như xé rách cả không khí.

Ở quảng trường, một số cao thủ khi nhìn thấy tia sáng màu xanh kia thì sắc mặt lập tức thay đổi, thanh âm khiếp sợ vang lên:

- Không lẽ.. đó chính là một trong những nguyên thuật đứng đầu của Tề vương phủ, Huyền Mang Thuật sao?

- Tên Tề Nhạc này lại có thể tu luyện thành công Huyền Mang Thuật ư?!

- Không xong rồi, Chu Nguyên diện hạ đang gặp nguy hiểm, tuy Huyền Mang Thuật chỉ là huyền nguyên thuật hạ phẩm nhưng bàn về uy lực thì ngay cả huyền nguyên thuật trung phẩm cũng rất ít loại có thể so sánh được với nó!

- Hiện tại Tề Nhạc đã tu luyện thành công nguyên thuật này, sau này khi hắn đến bậc Dưỡng Khí kỳ chỉ sợ không ai có thể là đối thủ của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Ta cũng có thể luyện thành Huyền Mang Thuật

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Bàn tay Tề Nhạc lập lòe ánh sáng màu xanh, tuy độ dày của luồng sáng này chỉ hơn nửa ngón tay một chút nhưng mỗi khi tia sáng lóe lên, có thể nghe thấy âm thanh không khí bị xé rách, từ đó có thể thấy rõ lực sát thương kinh người của luồng sáng này.

Mà tất cả mọi người ở đây chỉ cần liếc mắt nhìn một cái đã biết rõ lai lịch của luồng sáng này. Đây chính là Huyền Mang Thuật, một trong những nguyên thuật cao cấp nhất của Tề vương phủ.

Uy lực của nguyên thuật này cực kỳ đáng sợ, nếu người khác gặp phải kẻ sử dụng chiêu này, bọn họ cũng không có can đảm chống lại, cho nên khi thấy Tề Nhạc sử dụng nó, cộng thêm việc hắn có được sức mạnh của bát mạch, trừ phi là người đã tiến vào Dưỡng Khí kỳ bằng không rất ít người có thể đánh bại hắn.

Vì vậy, cục diện trên thạch đài lại đảo ngược lần nữa.

- Chu Nguyên ngươi có thể ép ta phải dùng đến chiêu thức này, quả thật ngươi rất lợi hại. Ta không thể nào ngờ tới, tên phế vật của nửa năm trước, hôm nay hắn lại có thể uy hiếp đến ta như thế!

Toàn thân Tề Nhạc toát ra sát ý, hắn nhìn Chu Nguyên chăm chăm, âm u nói.

- Ngươi khiến ta có cảm giác ngươi là mối uy hiếp rất lớn đến kế hoạch của bọn ta, vì vậy, tốt nhất là ta nên đánh ngươi tàn phế thêm lần nữa!

Tề Nhạc nở nụ cười dữ tợn.

Trong khi đó, Chu Nguyên vẫn nhìn chòng chọc vào ánh sáng màu xanh đang lập lòe trong lòng bàn tay Tề Nhạc, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên. Hắn không có nghĩ đến trường hợp này, không ngờ Tề Nhạc cũng luyện thành Huyền Mang thuật.

Nhưng mà, luồng sáng trong tay Tề Nhạc rất mờ nhạt lại không hề ổn định, xem ra hắn đã cố hết sức mới có thể thi triển được chiêu này.

Mặc dù Tề Nhạc chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng nhưng uy lực của nó so với huyền nguyên thuật hạ phẩm Bôn Lôi Quyền thì mạnh hơn gấp mấy lần.

- Suy nghĩ của ta thì ngược lại.

Nhìn thấy vẻ mặt hung ác tràn đầy sát ý của Tề Nhạc, Chu Nguyên thản nhiên nói:

- Từ đầu đến cuối, trong mắt ta, ngươi không phải là điều uy hiếp gì cả, chẳng qua chỉ là một vật trở ngại trên con đường tu luyện của ta mà thôi.

Nghe Chu Nguyên nói thế, con ngươi trong mắt Tề Nhạc co rút lại, hắn tức giận đến mức muốn cười to. Bản thân hắn lại bị một tên phế vật nói cho hắn biết rằng hắn chỉ là một vật cản nhỏ nhỏ trên con đường tu hành của người ta, thật sự si nhục hắn quá mức rồi.

- Hy vọng một chút nữa khi ngươi quỳ gối dưới chân ta, bản thân ngươi còn sức để nói ra những lời này!

Lúc này, sát ý trên người Tề Nhạc đã lớn đến tột đỉnh, khí thế bắt đầu hung ác hơn hẳn, mà luồng sáng xanh trong lòng bàn tay hắn cũng bắt đầu chuyển động. Sau đó bàn chân hắn giẫm một cái, lực đạp mạnh đến mức khiến mặt đất dưới chân hắn vỡ vụn thành nhiều mảnh, còn bản thân hắn thì nhanh như tên bắn, lao thẳng về phía Chu Nguyên trong âm thanh kinh hãi của mọi người.

Luồng sáng mỏng manh trên tay hắn xé rách không khí, tản ra khí thế cực kỳ bén nhọn.

Đối ngược với hình ảnh Tề Nhạc tràn đầy khí thế hung ác đang lao đến, thì Chu Nguyên lại đứng yên một chỗ không hề nhúc nhích. Trong mắt mọi người trong quảng trường, bộ dạng hắn lúc này giống như bị khí thế của Tề Nhạc dọa sợ đến choáng váng rồi.

Cùng lúc này ở bên Giáp Viện, gương mặt Tô Áu Vi trở nên trắng bệch, bản thân cô gần như không nhận được muốn nhảy lên thạch đài nhưng lại bị lý trí kiềm chế lại.

Sở Thiên Dương đứng cạnh cô cũng nắm chặt tay, sắc mặt cũng trở nên căng thẳng, ông nhìn chăm chăm về phía thạch đài, không dám chớp mắt.

Mà Chu Kinh ngồi trên đài cao cũng hơi nghiêng thân thể về phía trước, ông bắt đầu khởi động nguyên khí trong cơ thể để có thể kịp thời ra tay ứng cứu tránh cho Chu Nguyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Còn Tề vương Tề Uyên ngồi ở phía dưới thì lại mỉm cười, giống như thắng lợi đã thuộc về bọn họ.

Trong lúc tình huống vô cùng căng thẳng, dưới ánh mắt đồng tình của mọi người, Chu Nguyên nhìn Tề Nhạc đang lao đến, hắn lại nhỏ giọng giống như tự hỏi:

- Huyền Mang Thuật rất lợi hại sao?

Lời nói vừa dứt thì hắn lập tức đạp một chân về phía trước, thân thể chọt run lên một cái, sống lưng khễ cong, sau đó hắn quát lớn:

- Long Hấp Thuật!

Rống!

Dường như có tiếng rống gầm thét vang lên trong không trung, mà nguyên khí xung quanh đột nhiên hóa thành một luồng sáng trắng lao thẳng vào miệng Chu Nguyên.

Đến thời điểm hiện tại thì Chu Nguyên đã tu luyện thành tạo Cửu Thập Bát Thức Đoán Long Hí rồi, vì vậy hắn không cần phải thi triển toàn bộ chiêu thức, chỉ cần xương cốt trong cơ thể hắn rung động một chút thì hắn đã có thể sử dụng Long Hấp Thuật.

Sau khi luồng nguyên khí đi vào cơ thể hắn thì lập tức xoay tròn trong kinh mạch, tốc độ mỗi lúc một tăng, luồng khí này không ngừng xoay tròn rồi nén chặt lại.

Khi Chu Nguyên ngẩng đầu lên, hắn vừa nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn hung ác của Tề Nhạc vừa vuron bàn tay ra. Cảnh tượng tiếp theo khiến gương mặt của đám người vây xem trong quảng trường đều lộ vẻ không thể tin được, trong lòng bàn tay Chu Nguyên cũng xuất hiện một luồng sáng màu xanh, quang mang lập lòe mang theo uy lực có thể xé rách không khí.

Hơn nữa ánh sáng trên tay Chu Nguyên so với tia sáng trên tay Tề Nhạc thì không khác biệt lắm, chẳng qua màu sắc trên tay Chu Nguyên thì đậm hơn một chút.

Quan trọng nhất, độ bao phủ trên tay Chu Nguyên cũng khoảng một tấc trong khi của Tề Nhạc chỉ khoảng phân nửa đầu ngón tay.

Lúc này, quảng trường lại ảm ỉ thêm lần nữa.

-Chiều thức mà Chu Nguyên điện hạ đang sử dụng... có phải cũng là Huyền Mang Thuật không?

-Không thể nào? Huyền Mang Thuật không phải chỉ có Tề vương phù mới có hay sao? Chu Nguyên điện hạ làm sao có thể học được?

-Hơn nữa ánh sáng trên tay Chu Nguyên điện hạ còn đậm hơn rất nhiều mà thời gian lóe sáng cũng lâu hơn hẳn! Trình độ rõ ràng hơn hẳn Tề Nhạc!

-Không thể nào...

Âm thanh kinh ngạc liên tục vang lên, cảnh tượng đang diễn ra khiến bọn họ đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Ngay cả Tề Nhạc đang lao đến cũng nhìn thấy, hắn nhìn chăm chăm vào chùm sáng không ngừng lóe lên trên tay Chu Nguyên.

Chu Nguyên thấy biểu cảm trên mặt hắn, khóe môi không nhịn được nhếch lên một cái, còn hài hước đưa một câu:

-Ngại ghê, ta cũng tu luyện thành công Huyền Mang Thuật nha.

Khi Chu Nguyên vừa dứt lời thì hắn đột nhiên bước lên một bước, chùm sáng trong lòng bàn tay lập tức bao trùm khắp bàn tay hắn, sau đó giống như một lưỡi dao màu xanh hung mãnh chém tới Tề Nhạc đang lao đến.

Xoẹt!

Lúc bàn tay vừa chém xuống, không khí cũng bị ảnh hưởng mà nứt ra, ngay cả mặt đá dưới chân cũng bị cắt thành một đường.

Dưới vô số cặp mắt đang nhìn chăm chăm về thạch đài, hai tay Chu Nguyên Tề Nhạc mạnh mẽ đụng vào nhau, đồng thời hai luồng sáng mang theo khí thế sắc bén cũng va vào nhau.

Xuy!

Ngay lúc đó dường như có thể nghe thấy một âm thanh rất nhỏ vang lên.

Hai bóng người Chu Nguyên Tề Nhạc vừa lướt qua nhau vài bước thì cả hai đều dừng lại cùng lúc.

Hiện tại, cả hai người bọn hắn đang đứng xoay lưng về phía đối phương mà ánh sáng trên tay vẫn không ngừng lóe sáng.

Bầu không khí trong quảng trường cũng cực kỳ yên tĩnh, bởi vì mọi người đều tập trung vào những gì đang diễn ra trên thạch đài. Trong lòng mọi người đều hiểu, trận đấu này sắp phân thắng bại rồi.

-Không thể nào...

Đột nhiên một âm thanh nho nhỏ vang lên, phá vỡ không khí yên tĩnh trên thạch đài mà người lên tiếng lại là Tề Nhạc.

-Sao ngươi có thể học được Huyền Mang Thuật? Hơn nữa còn mạnh đến mức này?!

-Cái này là do ngươi tặng cho ta.

Chu Nguyên bình tĩnh trả lời lại hắn.

Con ngươi Tề Nhạc co rụt lại, sau đó hắn giống như đã nhớ ra điều gì đó, sắc mặt trở nên khó coi:

-Thì ra... La Hạo đã bị ngươi giết chết!

Hèn chi dù hắn có dùng cách gì cũng không tìm ra được tung tích của La Hạo, thì ra người đã sớm bị Chu Nguyên giết chết, mà Huyền Mang Thuật cũng rơi vào tay Chu Nguyên, cho nên hắn mới có thể tu luyện được.

Chu Nguyên không thèm để ý Tề Nhạc đang nghĩ gì, ống tay áo của hắn nhẹ nhàng tung bay về phía sau, sau đó giống như có một cơn gió mạnh rít gào thổi tới.

Sau khi kinh phong tan đi thì khắp nơi trên quảng trường bắt đầu phát ra tiếng la hét hoảng sợ, bởi vì bọn họ đều nhìn thấy, cánh tay Tề Nhạc đột nhiên rơi xuống đất, máu từ bốn vai hắn phun trào chảy khắp mặt đất.

Vết cắt vô cùng trơn nhẵn.

A!

Đúng lúc này, Tề Nhạc bắt đầu hét thảm lên.

Quảng trường yên lặng không một tiếng động, người đứng vây xem thạch đài chỉ im lặng nhìn Tề Nhạc đang la hét ở đằng kia, tất cả mọi người đều hiểu, trận đấu này đã có kết quả.

Nhưng kết quả này lại nằm ngoài dự tính của bọn họ.

Không một ai nghĩ đến, Tề Nhạc vốn xưng vương xưng bá ở Đại Chu phủ trong hai năm qua, hôm nay lại thảm bại trong tay Chu Nguyên như thế.

Sau đó từng người đều nhìn về phía Chu Nguyên đang đứng trên thạch đài, điện hạ phế vật trong lòng, người không thể khai mạch tu luyện, trong lúc mọi người không để ý đã bắt đầu lộ ra tài năng.

Xem ra, hoàng thất Đại Chu không hề suy yếu như bọn họ nhìn thấy.

Ngồi trên đài cao chứng kiến cảnh này, Chu Kinh lẫn Tề Uyên cũng bị chấn động, nhưng mà sắc mặt Chu Kinh vô cùng vui mừng, còn gương mặt Tề Uyên thì trở nên trắng bệch, đặc biệt khi nhìn thấy cánh tay của Tề Nhạc bị chém đứt, lão không kiềm được sự tức giận trong lòng, nên lập tức đứng dậy, quát to một tiếng:

-Thủ đoạn của thằng nhãi này thật quá độc ác!

Àm!

Ngay khi lão vừa dứt lời thì từ trán lão xuất hiện một luồng sáng màu vàng phóng ra ngoài, bay vọt lên cao rồi hóa thành một bàn tay màu vàng, mạnh mẽ lao xuống về Chu Nguyên.

Nếu một chương này đánh xuống thì toàn bộ thạch đài nhất định sẽ bị đánh nát.

Nguyên khí tứ phẩm, Kim Thạch Hồn Nguyên Khí!

Thời điểm bàn tay to lớn ấy sắp sửa đánh xuống thì một luồng khí màu đỏ cũng phóng lên cao, hóa thành một bàn tay to màu đỏ đậm, sau đó hai bàn tay mạnh mẽ va vào nhau.

Nguyên khí tứ phẩm, Viêm Lôi Khí!

Ngay lập tức trên không trung vang lên một tiếng nổ long trời lở đất, uy lực mạnh đến mức khiến mặt đất dưới chân cũng bị chấn động, kinh phong quét tới khiến bụi bay mù mù.

Đồng thời giọng nói trầm thấp tràn đầy phẫn nộ của Chu Kinh cũng vang lên.

-Tề Uyên, ngươi muốn tạo phản hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Giành được thắng lợi

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Àm!

Chấn động được tạo ra khi hai cường giả Thái Sơ cảnh giao phong cực kỳ lớn, giống như đất trời rung chuyển, quảng trường lúc này cũng chấn động dữ dội, uy áp từ hai người kia khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hít thở không thông.

Ngay khi thanh âm Chu Kinh vừa dứt thì một đoàn cấm vệ quân từ phía sau quảng trường chạy đến, đồng thời cũng có một nhóm người từ bên trong quảng trường xuất hiện bên cạnh Tề vương, bọn họ đều cầm chắc vũ khí trong tay.

Có thể thấy hai bên bọn họ đều có sự đề phòng.

Lúc này, bầu không khí ở quảng trường đột nhiên trở nên điều tàn, mà những người thuộc thế lực khác cũng cảm thấy khiếp sợ. Bọn họ lo lắng trong lòng, lẽ nào hoàng thất sẽ khai chiến với Tề vương phủ trong ngày hôm nay sao?

Nhưng mà bây giờ, cả hai bên đều chưa chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến, nếu như đánh nhau lúc này sẽ khiến Đại Chu xảy ra nội loạn, đồng thời cũng khiến người khác chú ý đến.

Khuôn mặt Chu Kinh vô cùng nghiêm nghị, mà luồng Viêm Lôi Khí đỏ sậm từ trán ông không ngừng phóng ra ngoài, trong không trung có thể nghe thấy

âm thanh của sấm sét, khí thế mạnh mẽ khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Ánh mắt ông lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Tề vương Tề Uyên, chỉ cần đối phương có hành động gì thì ông sẽ ra tay ngay lập tức.

Dưới cái nhìn sắc bén tựa như chim ưng của Chu Kinh, nét mặt Tề Uyên có chút co giật, tuy rằng trong mắt lão vẫn còn ẩn chứa tức giận lẫn sát khí, nhưng bản thân lão cũng là người có dã tâm, lão hiểu rõ nếu như khai chiến với hoàng thất vào lúc này, không cần biết bên nào thắng, bọn họ nhất định sẽ lưỡng bại câu thương, cuối cùng lại may áo cưới cho người khác.*

*ám chỉ trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Do đó, lão lập tức hít sâu một hơi để nén phần nộ trong lòng, đồng thời lão cũng thu lại luồng nguyên khí mạnh mẽ ở trên không trung vào cơ thể.

Trên khuôn mặt âm u kia lại lộ ra nụ cười thâm thiết già đời, lão ôm quyền hướng về phía Chu Kinh, cất lời giải thích cho hành động khi nãy của mình.

-Xin hoàng thượng bớt giận, thần chỉ nhất thời nóng giận mà hành động lỗ mãng, mong hoàng thượng tha tội cho thần.

Sau đó lão quay về phía thạch đại, nhìn Chu Nguyên cười nói:

-Nếu như hành động khi nãy của ta khiến cho điện hạ sợ hãi, xin điện hạ đừng trách.

Chu Nguyên nhìn nụ cười trên mặt Tề Uyên, hẳn không nhận được thâm nghĩ: “Tên Tề vương này quả nhiên là người có mưu trí, bất kỳ tình huống nào xảy ra lão ta đều có thể co được dãn được, chẳng trách có thể khiến phụ vương phiền não đến thế.”

Trong lòng Chu Nguyên cũng trở nên cảnh giác hơn, nhưng bề ngoài hẳn vẫn nở nụ cười đáp lại Tề Uyên, còn áy náy nói:

-Thật ra ta cũng không trách ngài, dù sao cũng do ta không biết kiểm soát sức mạnh mà chém đứt một cánh tay của Tề huynh, đáng lý ra ta cũng nên tự chém đứt một cánh tay của mình bồi thường cho huynh ấy mới phải.

Nghe Chu Nguyên nói vậy, Tề Uyên liếc nhìn Tề Nhạc đang ôm bà vai la hét ở đằng kia, khóe mắt giật nhẹ một cái, lão chỉ đành nhin đau trong lòng cười một tiếng rồi nói tiếp:

-Trong thi đấu thì quyền cước không có mắt, cho dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chỉ có thể trách tài nghệ của Tề Nhạc hẳn không bằng người khác.

-Tề vương có thể thông cảm cho việc làm của ta thì được rồi.

Chu Nguyên giả bộ thở phào nhẹ nhõm một hơi, hẳn ra vẻ vui mừng nói.

-Ha ha.

Tề vương đành cười hai tiếng cho có lệ, ánh mắt chột lóe, lão hỏi:

-Chiêu thức mà điện hạ vừa sử dụng lúc nãy có phải là Huyền Mang Thuật của Tề vương phủ bọn ta không? Xin cho lão phu được hỏi người một câu, điện hạ học được thuật ở đâu thế?

Chu Nguyên nghe Tề Uyên hỏi như vậy, hẳn cười trả lời:

-Lúc trước, khi ta còn tu luyện ở Hắc Lâm Sơn thì có kẻ muốn ám sát ta, có điều lại bị ta giết chết, sau đó ta tìm thấy Huyền Mang Thuật trên người hắn.

-Thì ra là thế.

Tề Uyên nói tiếp:

-Thật trùng hợp, lúc trước Tề vương phủ bọn ta cũng bị trộm một thứ, vật đó cũng chính là Huyền Mang Thuật. Lão phu đoán rằng, kẻ ám sát điện hạ cũng chính là kẻ đã lên vào Tề vương phủ trộm đi Huyền Mang Thuật của bọn ta.

Sau đó lão nở nụ cười vô cùng âm áp rồi nói:

-Vậy làm phiền điện hạ một chút, nếu người đã nhặt được vật này thì có thể trả lại cho bọn ta không?

Lời Tề Uyên vừa dứt, Chu Nguyên lập tức nhíu mày, hẳn thâm nghĩ, tên Tề vương này quả nhiên là con cáo già. Lão cho rằng lão nói một câu thì bọn họ phải trả lại Huyền Mang Thuật cho lão sao, trên đời này làm gì có chuyện đơn giản như thế.

Sau đó Chu Nguyên thở dài một hơi rồi nói:

-Thật ra, nếu ta vẫn giữ Huyền Mang Thuật, nhất định sẽ mang trả lại cho Tề vương phủ các ngươi, có điều, thật đáng tiếc, lúc trước chiến đấu với đám nguyên thú trong rừng, ta không cẩn thận đã để bọn nó cắn nát cho nên.. ta đã vứt nó rồi.

Nụ cười trên mặt Tề Uyên trở nên gượng gạo, lão nắm chặt tay kiềm chế cảm xúc trong lòng, lời của thằng nhãi Chu Nguyên này ngay cả con nít ba tuổi cũng không tin, rõ ràng bọn họ không muốn trả lại Huyền Mang Thuật.

Khổ nỗi lão lại không có cách nào đòi lại được trừ phi trở mặt với hoàng thất vào lúc này.

Chu Kinh nhìn thấy mặt mày này, cho dù trong lòng ông cực kỳ tức giận với hành động láo xược của Tề Uyên nhưng ông chỉ có thể cười khẩy trong lòng, bề ngoài thì thu hồi lại nguyên khí.

Ông cũng hiểu rõ thời điểm này vẫn chưa thể khai chiến với Tề vương phủ.

Sau khi hai người kia thu hồi khí thế của bản thân thì bầu không khí căng thẳng trên quảng trường mới dần dần tan đi.

Tuy bọn họ đều biết rõ hoàng thất và Tề vương phủ đối đầu với nhau nhưng giữa hai bên vẫn còn một tầng chắn mỏng ngăn cách. Nếu hôm nay bọn hắn thực sự xé rách lá chắn này, Đại Chu nhất định sẽ cực kỳ rối loạn, đến lúc đó bọn họ một người cũng không thể thoát khỏi cuộc chiến này.

Tề Uyên phát tay một cái, lập tức có hai bóng người nhảy lên thạch đài đưa Tề Nhạc bị trọng thương đi xuống, mà lúc này, trọng tài mới tỉnh táo lại, lớn tiếng thông báo:

-Giáp Viện, Chu Nguyên thắng!

-Về phía Ất Viện không còn ai có thể ra ứng chiến, vì vậy tỷ thí lần này, Giáp Viện đã chiến thắng! Đồng thời cũng là viện đứng đầu các viện năm nay!

Lúc trọng tài vừa thông báo kết quả thì tất cả học viên Giáp Viện lập tức reo hò, mà những người quan sát cuộc chiến ở trong quảng trường cũng vỗ tay chúc mừng.

Trong mắt bọn họ đều xuất hiện vẻ ngạc nhiên, lại nhìn bóng lưng cao gầy của thiếu niên đang đứng trên thạch đài, không một ai có thể đoán được, người không thể khai mạch tu luyện trong truyền thuyết lại có thể tiến bộ đến mức này.

Mà những người từng chứng kiến sự kiện xảy ra mười năm trước cũng âm thầm thở dài, xem ra kiếp nạn năm đó vẫn không thể nào hủy diệt vị diện hạ này, có thể thấy số mệnh của người này cực kỳ kiên cường.

Nhưng mà số mệnh thánh long của Chu Nguyên đã không còn, cho nên việc hắn có thể tiến xa được đến đâu trong tương lai cũng không thể nào biết trước được.

Số mệnh thánh long vốn thuộc về hắn nay đã trở thành khí vận trấn quốc của Đại Vũ, mà kẻ đoạt lấy lại chính là đôi song sinh có mệnh mang tước. Nếu chỉ dựa vào lực lượng hiện tại của Đại Chu thì muốn đoạt lại mệnh thánh long chỉ sợ còn khó hơn leo lên trời.

Trái ngược với bầu không khí vui vẻ bên Giáp Viện thì Ất Viện bên này cực kỳ im lặng, bầu không khí cũng vô cùng nặng nề, mà sắc mặt của viện trưởng Ất Viện Từ Hồng trở nên xanh mét, toàn thân lão phát ra khí thế giống như núi lửa sắp sửa phun trào.

Rõ ràng vị trí phủ chủ Đại Chu phủ thiếu chút nữa thì thuộc về lão, vốn dĩ lão nghĩ rằng chỉ cần qua ngày hôm nay thì lão có thể khống chế Đại Chu phủ rồi nhưng thật không ngờ, cục diện lại trở thành như thế này.

Lão cho rằng Tề Nhạc nhất định chiến thắng nhưng hiện tại lại bị Chu Nguyên đánh bại!

Cùng lúc đó Liễu Khê đang hôn mê cũng bắt đầu tỉnh táo trở lại, có điều lúc ả tỉnh lại cũng kịp nghe tiếng hô của trọng tài, khuôn mặt lập tức trắng bệch.

-Tề Nhạc bị Chu Nguyên đánh bại ư? Không thể nào xảy ra chuyện này được?!

Ả ngẩng người nhìn về phía thạch đài, lúc này ả chỉ thấy Chu Nguyên đang chấp tay sau lưng đứng ở đó, bóng dáng kiên cường, khuôn mặt gầy gò toát ra khí thế sắc bén khiến người khác không dám khinh thường hắn.

-Không thể nào... hắn không thể nào đánh bại Tề Nhạc được! Rõ ràng hắn chỉ là một diện hạ tàn phế thôi mà!

Trong lòng Liễu Khê không dám tin vào sự thật diễn ra trước mắt, ả lẩm bẩm nói.

Học viên Ất Viện nhìn thấy bộ dạng này của Liễu Khê thì cảm thấy vui vẻ trong lòng. Cũng vì thường ngày, Liễu Khê tâm cao khí ngạo, ngoại trừ lúc đứng trước mặt Tề Nhạc thì ả luôn khoe mẽ tỏ vẻ bản thân giỏi hơn người khác.

“Người luôn cho rằng Chu Nguyên diện hạ là một con cóc ghè nên người luôn khinh thường khi nhìn thấy người, nhưng mà diện hạ hiện bây giờ, ngay cả Tề Nhạc có giỏi đến mấy cũng không thể nào sánh bằng.”

Lời nói lúc trước của Tô Ấu Vi lại vang lên trong đầu ả, quả nhiên Tô Ấu Vi nói không sai chút nào. So với Chu Nguyên diện hạ, Liễu Khê ả mới chính là một con cóc luôn tự cho bản thân mình là đúng.

Trên đài cao, Tề Uyên cũng biết kế hoạch chiếm lấy Đại Chu phủ đã thất bại, sắc mặt lão có chút u ám, sau đó hắn nhìn Chu Kinh mà cười giấu một tiếng.

-Kết quả phủ thí lần này thật khiến người khác bất ngờ, xin chúc mừng hoàng thượng.

Mà về mặt Chu Kinh lại bình tĩnh như thường, ông mỉm cười đáp trả:

-Ngược lại thì công sức ở Đại Chu phủ trong những năm qua của Tề vương phủ các người đã uống phí rồi.

Nụ cười trên mặt Tề Uyên vẫn như cũ, lão nói:

-Xem như Tề vương phủ bọn ta thua bàn cờ này nhưng xin hoàng thượng ngài cũng không nên đắc ý quá mức, cho dù không có Đại Chu phủ thì Tề vương phủ bọn ta vẫn mạnh như thường. Với cả..

Thanh âm lão ngừng lại một chút, liếc mắt nhìn Chu Kinh, lão mỉm cười nói tiếp:

-Có người nói con cả Tề Hạo của ta rất được đại tướng quân tán thưởng, cho nên hoàng thượng ngài nên cẩn thận một chút thì hơn.

Nghe Tề Uyên nói thế, con người Chu Kinh co rụt lại một chút, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, ông nói:

-Bản vương tin tưởng đại tướng quân không phải là kẻ dễ dàng phản bội người khác.

-Ha ha, hy vọng là thế. Thế nhưng có vẻ niềm tin của hoàng thượng đặt sai chỗ rồi...

Nụ cười Tề Uyên chứa đầy ẩn ý, lão không nói thêm gì nữa, chỉ ôm quyền chào Chu Kinh rồi xoay người đi mất.

Nhìn bóng lưng Tề Uyên, ánh mắt Chu Kinh cũng trở nên lạnh lùng hơn nhiều. Ông biết rõ, cho dù kế hoạch chiếm Đại Chu phủ của Tề vương phủ không thành công, bọn hắn cũng sẽ không từ bỏ ý định. Sau này khi cuộc chiến giữa hai bên nhất định sẽ ngày càng hung ác..

Nhưng mà, cho dù có xảy ra chuyện gì, ông tuyệt đối không để sự kiện mười năm trước tiếp tục tái diễn thêm lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Đại tướng quân Vệ Thương Lan

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Sau khi phủ thí Đại Chu phủ kết thúc thì trong thành Đại Chu cũng dậy sóng, trong đó chuyện được bàn tán nhiều nhất chính là điện hạ Đại Chu, người không thể khai mạch tu luyện trong lời đồn kia đột nhiên tỏa sáng trong phủ thí năm nay, với thực lực ở bậc lục mạch lại có thể đánh bại Tề Nhạc đã sử dụng đến Phá Mạch Quyết để mở được bát mạch.

Sau khi việc này truyền đi khắp Đại Chu thành, tất cả mọi người đều tò mò về thân phận đối với Chu Nguyên. Có thể nói, đây là lần đầu tiên tên tuổi Chu Nguyên được nhiều người biết đến nhưng không phải vì thân thế của hắn mà nhờ vào thực lực của chính bản thân hắn.

Sau phủ thí Đại Chu phủ, tất cả học viên sẽ được nghỉ ngơi khoảng một thời gian khá dài, nhưng mà Chu Nguyên lại không hề lơ là tu luyện dù hắn đã giành được chiến thắng trong kỳ phủ thí này.

Giống như lời hắn đã từng nói với Tề Nhạc, ở trong mắt hắn thì Tề Nhạc không phải là mối uy hiếp lớn, hắn chỉ là vật cản trên con đường tu hành của bản thân mà thôi.

Mà hắn chẳng qua chỉ vượt qua chướng ngại vật để tiến lên phía trước.

Một tháng sau.

Tại nội điện trong hoàng cung.

Chu Nguyên bước vào nội điện, nhìn thấy Chu Kinh đang ngồi sau bàn sách, hắn lập tức hỏi:

-Phụ vương tìm con có chuyện gì sao?

Chu Kinh nghe tiếng hắn thì ngẩng đầu lên, ông nở nụ cười hiền từ nói:

- Gần đây con tu luyện như thế nào?

- Việc tu luyện vẫn rất tốt, chẳng bao lâu nữa là con có thể đã thông được đệ thất mạch.

Chu Nguyên bình thần trả lời. Một tháng qua, hắn không lơ là mà vẫn chăm chỉ luyện tập không quản ngày đêm, cho nên hắn sắp sửa mở được đệ thất mạch rồi.

Chu Kinh vui vẻ gật đầu, ông thăm nghĩ, cho dù Chu Nguyên có giành được thắng lợi trong kỳ phủ thí nhưng không hề đắc ý mà lo là việc tu hành.

- Cũng may, lần này nhờ có con. Nếu không... Đại Chu phủ sẽ rơi vào tay Tề vương phủ rồi.

Nói đến đây thì Chu Kinh lại nhớ đến phủ thí mấy năm trước, trong lòng ông có chút lo lắng, không kiềm được mà cảm thán một câu.

- Bản thân con cũng là một phần của Đại Chu, tất nhiên sẽ ra sức vì sự nghiệp Đại Chu.

Thấy biểu tình trên mặt phụ vương hắn, Chu Nguyên chỉ cười một tiếng rồi nói.

Chu Kinh nghe hắn nói vậy cũng vui vẻ trở lại, đột nhiên ông trở nên nghiêm túc nói:

- Lần này chúng ta có thể ngăn được kế hoạch thôn chiếm Đại Chu phủ của nhóm người Tề vương phủ nhưng chắc chắn bọn chúng sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

- Phụ vương, Tề vương phủ rõ ràng là một khối u ác tính của Đại Chu chúng ta, nếu chúng ta muốn Đại Chu lớn mạnh thì nhất định phải cắt bỏ khối u này!

Trong mắt Chu Nguyên xuất hiện hàn quang.

Chu Kinh cũng gật đầu đồng ý với lời nói của hắn.

- Tề vương phủ nhất định phải diệt trừ nhưng mà hiện tại, thực lực Tề vương phủ lại không thua kém hoàng thất Đại Chu. Nếu khai chiến, nhất định sẽ lưỡng bại câu thương, trừ phi...

- Trừ phi?

Chu Nguyên ngậy người hỏi.

Chu Kinh nhỏ giọng nói:

- Trừ phi đại tướng quân có thể đứng về phía hoàng thất, giúp chúng ta đối phó với Tề vương phủ.

- Đại tướng quân? Ý của phụ vương muốn nhắc đến đại tướng quân Vệ Thương Lan ư?

Nghe phụ vương hắn nói đến đại tướng quân, Chu Nguyên mới suy nghĩ một chút, trước đây hắn cũng có nghe người khác nói về vị tướng quân này.

Chu Kinh gật đầu một cái, ông nói tiếp:

- Thật ra thế lực ở Đại Chu vốn có ba phe mạnh nhất, thứ nhất là hoàng thất chúng ta, thứ hai chính là nhóm người Tề vương phủ, phe thứ ba thì không ai khác, chính là đại tướng quân Vệ Thương Lan.

- Vệ tướng quân cũng là một cường giả Thái Sơ cảnh, hơn nữa hắn cũng có một đội quân Thương Lan dưới trướng, đồng thời đội quân này cũng là một trong ba đội quân mạnh nhất của vương triều Đại Chu.

Mà hai đội còn lại, một là cấm vệ quân của hoàng thất chúng ta, Tề vương vệ của Tề vương phủ chính là đội còn lại.

- Phụ vương, không lẽ vị tướng quân này cũng có dã tâm ư?

Nghe Chu Kinh phân tích các thế lực ở Đại Chu, Chu Nguyên nhíu mày hỏi.

Chu Kinh lắc đầu một cái rồi mới nói tiếp:

- Nhớ năm đó Đại Chu đối đầu với Đại Vũ, Vệ tướng quân vẫn đi theo ta như cũ, cho nên hắn không phải là người có dị tâm, hơn nữa chính ta lại có lỗi với hắn.

Khi nhắc đến việc này, gương mặt Chu Kinh lộ vẻ buồn bã.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Chu Nguyên tràn đầy nghi ngờ lên tiếng hỏi.

Chỉ thấy Chu Kinh đột nhiên đứng dậy, giơ tay chỉ về tấm bản đồ Đại Chu treo bên trái, chỗ ông chỉ chính là biên giới tây bắc. Ở đây có một nơi gọi là Thương Lan quận, bên ngoài Thương Lan quận lại là một mảnh đất màu đen tựa như vực sâu vạn trượng.

-Hoàng nhi, con có biết nơi này là gì không?

Chu Kinh chỉ vào vùng đất tối đen trên bản đồ, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc hỏi hần.

-Đây.. không phải là Hắc Uyên sao?

Nhìn thấy vị trí mà Chu Kinh đang chỉ, sắc mặt hần lập tức thay đổi. Vùng đất Hắc Uyên này nổi tiếng là khu vực nguy hiểm nhất của Đại Chu, trong đó có vô số loài nguyên thú cực kỳ tàn bạo sinh sống, cho nên không ai trong vương triều có thể chiếm nó làm của riêng được. Cũng vì thế mà gần đó tập trung rất nhiều các thế lực lớn nhỏ khác nhau.

Mà các thế lực này có lúc sẽ tấn công vùng biên giới của Đại Chu, bọn chúng cướp của giết người, không có chuyện ác nào mà chúng không làm.

-Ở khu vực Hắc Uyên này thì Hắc Độc thành mạnh nhất, thành chủ Hắc Độc vương cũng là một cường giả Thái Sơ cảnh, tên này nổi tiếng ác độc.

Giọng nói Chu Kinh trở nên nặng nề.

-Năm đó khi Hắc Độc vương tấn công Đại Chu, bị Vệ đại tướng quân cản trở khiến hần không thể thực hiện được mưu đồ. Cho nên tên khốn Hắc Độc vương này lập tức bao vây Thương Lan quận, tuy cuối cùng Hắc Độc vương cũng bị đẩy lùi nhưng bản thân Vệ đại tướng quân lại trúng ám chiêu Chương Ma Độc của Hắc Độc vương.

-Dù sao Vệ đại tướng quân cũng là cường giả Thái Sơ cảnh cho nên độc này chỉ khiến hần đau đớn, không lấy mạng hần nhưng không ngờ, khi con trai duy nhất của Vệ tướng quân, Vệ Bàn được sinh ra đã bị nhiễm độc khí, khiến hần bại liệt nằm trên giường đến bây giờ, mỗi ngày đều bị độc khí hành hạ.

-Sau khi con trai duy nhất của mình bị thương bởi độc khí, Vệ tướng quân vô cùng tức giận, cực kỳ căm hận Hắc Độc vương. Kể từ lúc đó, hần không hề rời khỏi Thương Lan quận nửa bước, mà Hắc Độc vương cũng biến thành cái gai trong mắt hần, trong đầu hần lúc nào cũng muốn báo thù cho con hần.

-Cũng vì chuyện này mà những năm qua, Vệ tướng quân luôn đóng quân ở Thương Lan quận, không còn tâm trạng mà để ý đến tình huống xảy ra ở vương triều Đại Chu nữa.

Thanh âm Chu Kinh dần dần trầm xuống:

-Ta biết, Vệ tướng quân làm vậy vì trong lòng hần oán giận ta. Chính ta ra lệnh cho hần ngăn cản Hắc Độc vương, còn ta thì thống lĩnh binh sĩ bao vây diệt trừ, nhưng không ai có thể đoán trước được, ngay lúc đó, Tề vương phủ lại ra tay cản trở bọn ta xuất binh. Thời điểm bọn ta chạy đến thì Vệ tướng quân đã trúng Chương Ma Độc rồi..

-Cho nên con trai độc nhất của hần trở thành như thế, ta cũng có trách nhiệm trong đó.

Nghe Chu Kinh kể xong, Chu Nguyên mới thông suốt, không ngờ khi xưa lại xảy ra chuyện như thế. Hần lại suy nghĩ đến việc Vệ tướng quân trong lòng có khúc mắc với phụ vương, cũng không thêm để ý đến uy nghiêm hoàng thất, mà đóng quân ở Thương Lan quận không trở về.

Cho dù thực lực hoàng thất lúc đó mạnh hơn bây giờ rất nhiều, chắc hần Vệ Thương Lan nhất định sẽ không phản bội lại hoàng thất.

Mà kiếp nạn Vệ Bàn gặp phải cũng không khác gì hần, chẳng qua Oán Long Độc trên người hần còn hung ác hơn Chương Ma Độc gấp mấy lần.

Có thể thấy rõ, Vệ tướng quân thuộc phái trung lập, không để ý đến Tề vương phủ cũng không chịu sự điều khiển của hoàng thất. Chẳng trách phụ vương lại nói chỉ cần Vệ Thương Lan đứng về phe nào thì phe đó nhất định sẽ có ưu thế tuyệt đối.

-Theo như ta được biết thì Tề Hạo, đưa con cả của Tề Uyên, sau khi hần tốt nghiệp ở Đại Chu phủ đã đầu quân dưới trướng Vệ tướng quân, có người nói bây giờ Tề Hạo hần đã có chút danh tiếng ở Thương Lan quận rồi. Ta đoán, Tề Uyên muốn dùng phương pháp này để tiếp cận Vệ tướng quân, khiến người khác nghĩ rằng Vệ Thương Lan đứng về phe hần.

Chu Kinh chậm rãi nói ra suy nghĩ của ông.

Ánh mắt Chu Nguyên trở nên rét lạnh. Nếu Vệ Thương Lan thật sự đứng về phe Tề vương phủ, hoàng thất bọn họ nhất định sẽ bị lật đổ.

-Con cũng đừng lo lắng quá, ta hiểu rất rõ con người Vệ tướng quân, hần chắc chắn sẽ không giúp Tề vương phủ đối phó với Đại Chu.

Chu Kinh nói.

Chu Nguyên lại bình tĩnh trả lời:

-Nhưng hần cũng không giúp hoàng thất đối phó với Tề vương phủ.

Nghe Chu Nguyên nói vậy, Chu Kinh khựng lại một chút, ông cười gượng gật đầu.

Thấy thế, Chu Nguyên thàn than một tiếng. Đại Chu bọn họ bây giờ quả thật không ổn định, nguy cơ khắp mọi nơi, cho dù hắn có giành phần thắng ở Đại Chu phủ đi chăng nữa, chẳng qua chỉ có thể khiến Tề vương phủ bớt kiêu căng một chút mà thôi. Ngày nào chưa diệt được khỏi u ác tính này thì ngày đó Đại Chu vẫn không thể yên bình.

-Thật ra lần này gọi con đến là vì phụ hoàng có việc muốn nói cho con biết.

Khuôn mặt Chu Nguyên trở nên cực kỳ nghiêm túc.

-Là chuyện gì vậy phụ vương?

Thấy sắc mặt ông như thế, Chu Nguyên không nhịn được hỏi.

Ánh mắt Chu Kinh lại nhìn về vùng đất Hắc Uyên trên bản đồ.

-Lúc trước, ta nhận được một ít tin tức, nghe nói có người phát hiện được di tích còn sót ở gần Hắc Uyên.

-Di tích ư?

Chu Nguyên cũng giật mình khi nghe tin tức này, vùng đất Hắc Uyên vô cùng rộng lớn, nếu xuất hiện một vài di tích thì đó cũng là chuyện bình thường.

Hai mắt Chu Kinh trở nên nóng rực, hắn nhỏ giọng nói:

-Có người đi vào di tích phát hiện được một gốc cây kỳ lạ. Toàn thân đỏ như lửa, sinh trưởng dựa vào hấp thụ ánh sáng mặt trời, hơn nữa hạt giống tựa như hỏa tinh.

-Đó là giống cây gì?

Chu Nguyên ừ ừ cạc cạc hỏi tiếp.

Chu Kinh trả lời hắn:

-Nếu ta đoán không sai, nó chính là Hóa Linh Tuệ, là nguyên thực tứ phẩm!

-Nguyên thực tứ phẩm?!

Nghe Chu Kinh nói, trong lòng hắn lập tức chấn động. Khắp thành Đại Chu này chỉ có hoàng thất bọn họ mới có thể sử dụng nguyên thực nhị phẩm Huyền Tinh Mễ, cho dù chỉ là nhị phẩm nhưng mang lại hiệu quả cực kỳ tốt đối với việc tu luyện của hắn, đồng thời hoàng thất cũng dùng nó để lôi kéo không ít nhân tài.

Mà tác dụng của nguyên thực tứ phẩm thì càng khó có thể tính được. Ngay cả khi Đại Chu bọn họ trong thời kì hưng thịnh nhất thì cũng chỉ có người giỏi nhất mới có thể dùng nguyên thực tứ phẩm Huyết Giao Thanh Khoa.

Nếu hoàng thất Đại Chu bọn họ có thể lấy được Hóa Linh Tuệ thì thực lực của Đại Chu cũng sẽ gia tăng thêm vài bậc, thậm chí sau này đối đầu với Đại Vũ cũng không cần lo lắng.

Đây chính là đồ vật cực kỳ quan trọng trong chiến lược của một vương triều.

Cho nên khi nghe tới nguyên thực tứ phẩm, Chu Nguyên đã hiểu được nguyên nhân tại sao về mặt Chu Kinh lại kích động như thế.

-Hóa Linh Tuệ nhất định phải thuộc về hoàng thất Đại Chu chúng ta.

Chu Nguyên nói.

Nếu vật này rơi vào tay Tề vương phủ thì thực lực Tề vương phủ nhất định sẽ phát triển thần tốc, có khi vài năm sau sẽ vượt qua hoàng thất Đại Chu bọn họ.

Chu Kinh gật đầu đồng ý với lời nói của hắn, sau đó ông nhìn Chu Nguyên một cái rồi nói tiếp:

-Không chỉ có Hóa Linh Tuệ, nghe nói trong di tích còn xuất hiện một loại cây lớn giống như ngọc thành, mà quả của cây này có hình dáng như đĩa trê.

Ông nhìn Chu Nguyên đang lắng nghe, chậm rãi nói:

-Nó còn gọi là Ngọc Anh Quả, có tác dụng tăng thêm tuổi thọ cho người sử dụng.

Àm!

Tin tức này giống như một quả bom nổ tung trong đầu Chu Nguyên, hô hấp của hắn trở nên nặng nề hơn, tròng mắt cũng bắt đầu đỏ lên. Lúc Chu

Nguyên vừa nghe tác dụng của Ngọc Anh Quả, hần lập tức nghĩ đến việc mấu thân của hần bởi vì cứu hần mà tổn hao tuổi thọ, hiện tại bà không thể sống quá mười năm. Điều này chính là cây gai trong lòng Chu Nguyên, hần đã tìm rất nhiều cách để kéo dài tuổi thọ cho bà.

Nhưng thiên tài địa bảo có thể tăng tuổi thọ cực kỳ hiếm có, cho dù hoàng thất bọn họ đã dốc hết lực lượng tìm kiếm nhưng không có một chút tin tức nào. Thế mà Chu Nguyên không thể nào ngờ được hôm nay lại có tin tức về nó.

Chu Nguyên liếm môi một cái, đôi mắt nhìn về phía Chu Kinh lộ vẻ kiên quyết, hần gần từng chữ:

-Chúng ta nhất định phải lấy được Ngọc Anh Quả.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Vũ Hoàng

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

-Đúng vậy, chúng ta nhất định phải có được nó.

Nghe Chu Nguyên nói thế, Chu Kinh lập tức gật đầu đồng ý. Năm đó cũng do người làm chồng kẻ làm cha như ông vô dụng, không bảo vệ được con mình, khiến Chu Nguyên bị Oán Long Độc hành hạ hơn mười năm qua. Nếu không phải vì thế thì thể tử của ông, Tần Ngọc cũng sẽ không vì cứu Chu Nguyên mà lấy máu tươi của mình truyền cho con, khiến tuổi thọ của bà bị giảm sút như thế.

Mấy năm nay, ông lúc nào cũng tự trách bản thân.

Cho nên lúc nghe tin thiên tài địa bảo có thể gia tăng thêm tuổi thọ, ông lại muốn có nó đến vậy.

-Phụ vương, thông tin này có thể tin được không?

Chu Nguyên nhanh chóng ổn định lại sự xúc động trong lòng, hần trầm giọng hỏi Chu Kinh.

-Tin tức này là thật, có người vô tình tiến vào di tích đó, hần thấy bên trong có Hòa Linh Tuệ với Ngọc Anh Quả nhưng mà bên trong có nguyên thú cực kỳ cường đại canh giữ cho nên hần chỉ còn cách chạy ra khỏi đó.

Chu Kinh nói.

-Hiện tại, tin tức đã truyền khắp nơi, chắc hần nhóm người Tề vương phủ cũng biết được tin này.

Chu Nguyên nhú mày, nếu Hòa Linh Tuệ rơi vào tay bọn chúng, hoàng thất nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Đối với mỗi một thế lực thì đây chính là thứ không thể thiếu trong chiến lược phát triển.

Chỉ cần người nào có thứ này trong tay thì nó nhất định sẽ làm cho kẻ đó có một lợi thế cực lớn, cho dù là xây dựng thế lực của bản thân hay mượn sức từ những cao thủ khác đều rất dễ dàng.

-Ừ.

Nghe Chu Nguyên nói vậy, sắc mặt Chu Kinh cũng trở nên lạnh lẽo nghiêm nghị, ông nói tiếp:

-Ta tính phái Lục Thiết dẫn người vào thăm dò trước.

-Phụ vương, con cũng muốn đi vào di tích tìm kiếm bảo vật.

Chu Nguyên lập tức lên tiếng, hiện bây giờ hần đã sắp đột phá được bát mạch, tiến vào Đường Khí kì. Chỉ cần hần có thể tiến vào Đường Khí kì thì có thể xem như hần đã đứng vào hàng ngũ cao thủ.

Ở vương triều Đại Chu, mạnh nhất chính là cường giả Thái Sơ cảnh, sau đó mới là nhóm Thiên Quan kỳ, mà những người đã tiến vào Đường Khí kì thì sức mạnh bọn họ cũng không hề kém, nếu gia nhập vào quân đội thì cũng có thể nắm giữ chức vụ quan trọng rồi.

Nhìn thấy Chu Nguyên chủ động xin đi cùng Lục Thiết Sơn, Chu Kinh cười một tiếng rồi nói:

- Lần này ta gọi con đến chính là muốn con cùng đi với Lục thống lĩnh, ngoài ra ta cũng muốn giao cho con một nhiệm vụ vô cùng hệ trọng.

- Phụ vương muốn con làm gì?

Chu Kinh thờ dài một hơi rồi nói tiếp:

- Lần này các con đi đến di tích, nhất định sẽ đi qua Thương Lan quận. Thành thật mà nói, ta mong rằng con có thể nghĩ ra cách lôi kéo đại tướng quân, để hắn giúp chúng ta đối phó với Tề vương phủ, ít nhất thì cũng không để cho Tề Hạo có thể làm cho đại tướng quân đứng về phe của bọn chúng.

Nghe lời dặn của Chu Kinh, Chu Nguyên gật đầu đồng ý. Dù sao thân phận hắn cũng là hoàng tử Đại Chu, nếu như tự hắn đi đến Thương Lan quận gặp đại tướng quân thì đã thể hiện được thành ý của hoàng thất đối với Vệ Thương Lan rồi.

- Xin phụ vương yên tâm, con nhất định sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.

Giọng nói Chu Nguyên tràn đầy sự quyết tâm.

Sau đó Chu Kinh lấy ra một viên ngọc giản đỏ sậm, trên ngọc giản còn xuất hiện quang mang bao phủ xung quanh, ông đưa ngọc giản này cho Chu Nguyên rồi nói:

- Chẳng bao lâu nữa là con có thể tiến vào Dưỡng Khí kì rồi. Đây là công pháp tu luyện Viêm Lôi Quyết của hoàng thất chúng ta, con học xong thì có thể tu luyện nguyên khí tứ phẩm Viêm Lôi Khí. Con cứ xem qua trước, nếu cảm thấy phù hợp thì có thể tu luyện nó.

- Trong đây chứa Viêm Lôi Quyết ư?

Ánh mắt Chu Nguyên lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Ở thế giới này, nguyên pháp được chia làm chín cấp bậc, nguyên pháp có thể luyện ra nguyên khí cho nên nguyên khí cũng phân thành chín cấp bậc.

Công pháp càng cao thì cấp bậc nguyên khí sau khi luyện thành cũng càng cao, nhưng mà ở Đại Chu bọn họ, cao nhất chỉ có nguyên khí tứ phẩm, đa số mọi người chỉ có thể luyện ra nguyên khí nhất phẩm nhị phẩm.

“Lúc trước, sư phụ không kịp truyền công pháp khác cho ta, không biết chỗ Yêu Yêu tỷ có hay không.” Chu Nguyên liếm môi trầm nghĩ, sư phụ Thương Uyên của hắn vừa thân bí lại mạnh mẽ như thế, công pháp của ông nhất định sẽ mạnh hơn cả Viêm Lôi khí của hoàng thất bọn họ.

Tuy nghĩ thế nhưng Chu Nguyên vẫn nhận lấy ngọc giản chứa Viêm Lôi Quyết, nếu như Yêu Yêu không có công pháp khác thì hắn cũng có thể tu luyện cái này.

- Dưỡng Khí kì...

Chu Nguyên nắm chặt ngọc giản trong tay, trong mắt tràn đầy mong chờ, bởi vì, Khai Mạch kỳ chỉ là nền tảng cơ bản trên đường tu hành, còn Dưỡng Khí kì mới là chính thức bước vào cánh cửa tu luyện.

Chỉ cần đạt đến cảnh giới đó thì người tu hành mới có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ, huyền diệu của nguyên khí.

Trong hoàng cung Đại Vũ.

Hoàng thành, Trấn Tuân thành.

Năm đó khi Vũ gia phản bội Đại Chu, họ đồng thời đoạt lấy quốc thổ Đại Chu, sau đó đổi tên thành Đại Vũ thành. Có thể thấy ý định muốn hoàn toàn lật đổ Đại Chu khiến cho Đại Chu không thể chuyển mình.

Bên trong hoàng cung Đại Vũ, từ đại điện kéo dài phía sau.

Trên mỗi tòa tháp cao chót vót, nguyên khí dao động mãnh liệt, bao phủ khắp ngõ ngách bên trong hoàng cung.

Hoàng cung Đại Vũ so với hoàng cung Đại Chu thì to lớn hơn, đồng thời cũng canh chừng nghiêm ngặt hơn rất nhiều. Từ bên ngoài nhìn vào có thể thấy sức mạnh của hoàng thất Đại Vũ cực kỳ lớn mạnh.

Mà lúc này, ở trong nội điện hoàng cung, một thiếu niên mặc áo bào màu vàng đang ngồi xem tấu chương đặt trên bàn. Gương mặt hắn cực kỳ khôi ngô tuấn tú, làn da trắng như ngọc, mây kiếm như vẽ.

Tuy rằng hắn chỉ ngồi yên một chỗ nhưng trên người lại tản ra hơi thở tôn quý, cao cao tại thượng, giống như thiên chi kiêu tử (con cưng của ông trời).

Trong khi đó, ở sau lưng hắn giống như xuất hiện bóng dáng của một con rồng đang gào thét.

Kỳ lạ nhất là chấm đỏ ngay giữa mi tâm của hắn, đôi khi lại lóe lên một cái.

Người này chính là thái tử của vương triều Đại Vũ, Vũ Hoàng.

Về mặt hán lạnh lùng nhìn chăm chú vào nội dung bên trong tấu sớ. Nhìn bên ngoài hán còn rất trẻ tuổi nhưng do thân phận của hán ở Đại Vũ rất đặc biệt vì thế Vũ vương cho phép hán tham gia giải quyết việc trong nước từ nhỏ.

Ngay lúc này, một bóng người từ bên ngoài đi vào, cung kính quỳ trước bàn hán rồi nâng một ống trúc lên nói:

-Bản thái tử điện hạ, bên kia có người truyền tin tới.

Vũ Hoàng nhường mảy, hán vươn tay cầm lấy ống trúc từ tay người kia, sau đó mở tờ giấy được cuộn lại ở bên trong, hán lướt mắt nhìn sơ qua nội dung được viết trên đó.

-Hử?

Sắc mặt Vũ Hoàng có chút thay đổi. Trên gương mặt anh tuấn lộ ra vẻ kỳ quái, giọng nói lạnh nhạt vang lên:

-Thật thú vị, thì ra là chuyện của “thánh long” bên Chu gia.

-Ta nhớ rõ hơn mười năm trước phụ vương đã rót Oán Long Độc vào trong cơ thể hán, không ngờ mạng hán lại dai đến vậy, vẫn còn sống đến ngày hôm nay.

-Điện hạ, có cần cho người đi diệt trừ hán hay không?

Người đang quỳ lạnh lùng hỏi.

Nghe vậy, Vũ Hoàng chỉ cười giễu một cái rồi nói:

-Đừng manh động, hiện tại chúng ta đang giao tranh với vương triều Vạn Thú, không cần để ý đến Đại Chu đang kéo dài hơi tàn kia.

Âm thanh của người mặc áo đen lại vang lên:

-Nhưng tên Chu Nguyên kia.. Dù sao hán cũng từng là người mang thánh long chi khí, hơn nữa còn được mọi người gọi là thánh long Chu gia.

Ngay khi gã vừa dứt lời thì thấy Vũ Hoàng lạnh lùng nhìn qua, gã lập tức im lặng không dám nói thêm gì nữa.

Chỉ thấy vẻ mặt Vũ Hoàng vẫn hờ hững như cũ nhưng long khí phía sau lưng hán đang bốc lên, đáng vẻ cực kỳ cao quý, hán bình thản nói:

-Người nói sai rồi, Chu Nguyên không phải là thánh long chân chính. Nếu hán thật sự là thánh long, vậy Vũ gia chúng ta làm sao có thể giành được từ trong tay bọn hán?

-Số mệnh thánh long vốn là của ta, còn hán chẳng qua chỉ là một sai số mà thôi. Hiện tại thì quỹ đạo khôi phục lại trạng thái trước đây, sai lầm cũng đã sửa lại cho nên..

-Tên đó chỉ là thánh long giả mạo thôi, bởi vì hán lấy số mệnh không thuộc về bản thân khiến cho hán và cả Đại Chu phải trả giá đắt.

-Mà bản thái tử mới chính là thánh long thật sự, cho nên thánh long khí mới có thể trở về trên người của ta.

Sau đó hán nhìn bóng đen đang quỳ phía dưới một lát rồi nói tiếp:

-Cho nên người đừng có nhầm lẫn thêm lần nào nữa, không phải ta cướp đoạt số mệnh thánh long của hán mà do hán cầm đồ của ta, ta chỉ lấy lại thôi. Cái này gọi là vật quy nguyên chủ, người đã hiểu rồi chứ?

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Vũ Hoàng, gã run hết cả người, lập tức cung kính hô vang:

Sau khi nói xong, Vũ Hoàng ném ống trúc trong tay, hán hờ hững nói:

-Tên thánh long giả mạo này đang làm gì thế nhỉ? Đã thông lục mạch... Người có biết không? Chỉ với chút sức mạnh nhỏ bé ấy thì hán còn không có tư cách đứng trước mặt ta đâu.

Nghe vậy, gã áo đen cung kính hùa theo lời hán:

-Đúng vậy, điện hạ ngài mới chính là thánh long, so với ngài thì tên Chu Nguyên giống như con sâu cái kiến không đáng nhắc tới.

Lúc này Vũ Hoàng mới hài lòng mà cầm những tấu sớ khác lên xem, hán nói tiếp:

-Mấy ngày sau ta sẽ bắt đầu chuyên tâm tu luyện, chuẩn bị cho cuộc đấu thánh tử của đại lục Thương Mang sắp tới. Đây mới thật sự là đại khí vận, sự may mắn hiếm có. Còn chuyện của tên thánh long giả này, sau này không cần báo cáo nữa.

-Vâng!

Gã đáp.

Vũ Hoàng nhìn tấu chương trong tay một chút rồi nói:

- Có điều, bây giờ ta đã biết chuyện này cũng không thể xem như không có gì xảy ra. Ngươi cho người chuyển lời đến Tề gia, đồng thời trợ giúp Tề gia một chút. Nếu bọn họ có thể lật đổ được Chu gia thì chúng ta đỡ phải sức lực, tránh cho lời thề năm xưa mà phụ vương lập ra làm vương bận tay chân.

Hắn cười một tiếng:

- Xem như cho tên đó một bài học để sau này, hắn cứ thành thật làm một tên tàn phế là được rồi.

Một lời lạnh lùng từ trong miệng Vũ Hoàng thốt ra giống như có thể quyết định vận mệnh sống còn của Đại Chu vậy.

Do đó hắn nhìn gã áo đen phía dưới, cười nói:

- Ngươi có thấy không? Đây mới là chân long thật sự.

Một lời quyết định sinh tử đồng thời cũng quyết định sự hưng vong của một quốc gia.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tổ Long Kinh

Dịch giả: Xiaooo

Biên: Xiaooo

Trong hương các ở vương cung Đại Chu.

Yêu Yêu ngồi trước gương, ôm Thôn Thôn lười biếng trong lòng, mái tóc dài màu xanh xoắn xuống tới hông. Trong mặt gương phản chiếu một gương mặt tuyệt mỹ nhưng lạnh lùng.

Sau lưng Yêu Yêu, Tần Ngọc đang giúp cô chải tóc, thần tình nét mặt dịu dàng.

Từ khi Yêu Yêu vào vương cung, Tần Ngọc rất quý cô, gần như coi cô là con gái.

Mà Yêu Yêu tuy rằng tính tình lạnh lùng, nhưng khi đối mặt với sự dịu dàng nhiệt tình của Tần Ngọc thì cũng trở nên nhu hòa rất nhiều, vì vậy quan hệ của hai người ngày càng thân thiết.

- Đẹp quá.

Tần Ngọc chỉ giúp Yêu Yêu buộc mái tóc dài thành tóc đuôi ngựa búi cao nhưng đã mang đến cảm giác thanh xuân đầy sức sống cho cô gái lạnh lùng này, khiến người khác kinh ngạc.

- Cảm ơn Tần di.

Yêu Yêu mỉm cười, nói.

Tần Ngọc sờ đầu thiếu nữ, nói:

- Đừng khách sáo. Nếu con ở trong vương cung mà thấy buồn chán quá thì đi đi bảo Chu Nguyên dẫn con ra ngoài chơi một chút.

Yêu Yêu khẽ gật đầu.

Thôn Thôn nằm trong lòng cô bỗng dưng mở to mắt, sủa nhẹ một tiếng về phía cửa, sau đó hóa thành một cái bóng lao ra, lao vào ngực của bóng người đang bước vào.

- Hự.

Chu Nguyên vừa bước vào cửa đã ôm bụng kêu một tiếng. Thôn Thôn vừa ở trong ngực hắn lại vòng ra sau, cắn lấy cổ áo hắn quật sang hai bên, mạnh đến nỗi khiến Chu Nguyên suýt ngã.

- Đừng quật, đừng quật!

Chu Nguyên mắng một tiếng, thị nữ sau lưng đưa lên một khay thịt nguyên thú khô đã được ướp gia vị tỉ mỉ, đến lúc này Thôn Thôn mới nhả cổ áo hần, lao đến khay thịt, hít mất bắt đầu hưởng thụ.

- Tiểu súc sinh này, thật sự xem ta là phiếu com rồi sao?

Chu Nguyên thấy bộ dáng này của Thôn Thôn, lập tức tức giận tới mức nghiến răng. Đạo này mỗi lần tiểu súc sinh này trông thấy hần, ánh mắt hần đều xám lại.

- Máy con cứ trò chuyện đi, ta sẽ không quấy rầy.

Tần Ngọc cười híp mắt nói, sờ đầu Chu Nguyên, chậm rãi bước đi.

Bàn tay như bạch ngọc của Yêu Yêu vuốt đuôi ngựa, nhẹ nhàng nghiêng đầu rồi gật một cái, quét mắt về Chu Nguyên.

Chu Nguyên cười hắc hắc, móc từ tay áo ra một bình ngọc đỏ thẫm, nói có chút đau lòng:

- Khẩu vị của tỷ càng ngày càng xảo quyết. Đệ phải tốn hơn một nghìn nguyên tinh mới mua được chai Xích Linh tửu này đây.

Yêu Yêu vươn tay đón lấy bình ngọc, ngửi nhẹ một cái, đôi mắt đẹp sáng lên rồi mỉm cười nhìn Chu Nguyên, nói:

- Làm gì có chuyện người đột nhiên ân cần như thế. Nói đi, người muốn làm gì?

Chu Nguyên cười cười xấu hổ, thành thật nói:

- Yêu Yêu tỉ, đệ sắp đã thông đệ thất mạch rồi, có lẽ cũng không xa đệ bát mạch nữa. Nếu đệ đã thông bát mạch thì sẽ có thể bước vào Đường Khí cảnh, đến lúc đó thì phải tu luyện công pháp rồi.

- Hóa ra là muốn công pháp. Thế nào? Người chú ý mắt “Viêm Lôi Quyết” của hoàng thất nhà người à?

Yêu Yêu khẽ cười một tiếng, bàn tay nâng nâng má. Cô quay đầu suy nghĩ một chút rồi nói:

- Công pháp thì có, nhưng phải xem người lựa chọn thế nào.

Chu Nguyên khẽ giật mình, nói:

- Ý tỷ là sao?

Yêu Yêu duỗi tay đè chặt bên hông, chỗ đó có treo một túi thơm rất tinh xảo. Đây là túi càn khôn, bên trong có không gian nhưng vật này hơi hiếm có, ít nhất là đến cả bảo khố của hoàng thất cũng không có nổi vài cái, mà không gian bên trong nó cũng rất lớn, mấy trượng đến vài chục trượng.

Túi càn khôn lóe lên, một ngọc giản màu đen xuất hiện trên tay Yêu Yêu.

- Đây là công pháp mà Hắc gia để lại, tên là “Thiên Nguyên Điện”, có thể tu thành nguyên khí thất phẩm.

- Nguyên khí thất phẩm?

Đồng tử Chu Nguyên co rụt lại, hoảng sợ không nói nên lời, trên mặt đầy vẻ rung động. Nguyên khí thất phẩm, đừng nói là hần, đến cả phụ vương Chu Kinh của hần chỉ sợ là cũng chưa bao giờ thấy được nguyên khí phẩm giai này.

Công pháp đẳng cấp này, e là dùng toàn bộ vương triều Đại Chu cũng không đổi nổi.

Hô hấp Chu Nguyên dồn dập, ánh mắt đã đỏ lên, nhưng dù sao hần cũng là người có định lực, cũng không nóng vội đoạt lấy ngọc giản kia mà lại hít sâu một hơi, hỏi Yêu Yêu:

- Còn có sự lựa chọn khác sao?

Nếu như Yêu Yêu đã nói mình phải chọn thì tất nhiên sẽ có những lựa chọn khác, mà có thể so sánh với Thiên Nguyên Điện thì chắc cũng không hề kém đây.

Yêu Yêu nghe vậy, lại trầm mặc một lúc, rồi bàn tay như ngọc đặt nhẹ vào túi càn khôn. Sau một khắc, chỉ thấy một đoạn xương vỡ xuất hiện trong tay nàng. Mảnh xương này đã vỡ tan nát, phía trên còn có vết rạn mờ mờ, nhưng ngay lúc nó xuất hiện lại phát ra một sự áp bách không thể nào hình dung được, dường như làm cho nguyên khí đang lưu động trong người Chu Nguyên bỗng ngưng trệ.

Rống!

Ở phía sau, Thôn Thôn đang hưởng thụ thịt khô cũng dựng lông lên, mãnh liệt nhào tới trước người Chu Nguyên, gào to về phía mảnh xương vỡ này. Trên thân thể nó có hào quang đỏ thẫm ẩn hiện.

Hiển nhiên là mảnh xương vỡ này khiến Thôn Thôn cảm thấy bị uy hiếp.

- Đây là cái gì?

Chu Nguyên cũng bị mảnh xương thần bí này mang đến sức ép không nhẹ, hoảng sợ hỏi.

- Trong mảnh xương vỡ này có ghi một công pháp, tên là “Tổ Long Kinh”.

Cặp môi đỏ mọng của Yêu Yêu hé mở, nói.

- Truyền thuyết kể rằng, khi thế giới này được tạo ra, từng có một sinh linh ra đời, gọi là Tổ Long, có thể thôn thiên diệt đại, là tồn tại chí cao. Cuối cùng Tổ Long thân hóa vạn vật, từ đó về sau có rất nhiều sinh mệnh xuất hiện trong thế giới hỗn độn.

- Nó còn mạnh hơn Thiên Nguyên Diễn ư?

Chu Nguyên nói.

Yêu Yêu chậm rãi đáp:

- Khi mới bắt đầu tu luyện, nó chỉ có thể tu ra nguyên khí ngũ phẩm thôi.

- Nguyên khí ngũ phẩm?

Chu Nguyên nhướng mày.

- Tổ Long Kinh có 4 trọng, đệ nhất trọng là nguyên khí ngũ phẩm; Thông Thiên Huyền Mãng Khí; đệ nhị trọng là nguyên khí thất phẩm; Trần Thế Thiên Giao Khí; đệ tam trọng là nguyên khí cửu phẩm; Càn Khôn Thánh Long Khí.

Tiếng nói của Yêu Yêu nhẹ nhàng nhưng lại không khác gì sấm nổ bên tai Chu Nguyên, khiến da đầu hắn run lên, toàn thân run rẩy.

- Nguyên khí cửu phẩm???

Giọng nói của Chu Nguyên run rẩy. Nguyên khí trong trời đất chia ra làm cửu phẩm, vậy thì nguyên khí cửu phẩm đã là mạnh nhất, nếu như có thể tu thành thì không biết sẽ cường đại đến mức nào.

- Không đúng! Không phải tỷ nói có tứ trọng sao?

Chu Nguyên chột cả kinh, đệ tam trọng của công pháp này đã là nguyên khí cửu phẩm, vậy thì đệ tứ trọng sẽ mạnh mẽ đến nhường nào?

Đôi mắt đẹp của Yêu Yêu lúc này dường như trở nên thâm sâu hơn. Sau đó, nàng nhẹ gật đầu, giọng nói linh hoạt kì ảo nói:

- Đệ tứ trọng là Tổ Long Khí chân chính, còn hơn cả cửu phẩm.

Chu Nguyên ngã ngồi đặt mông lên mặt ghế, trợn mắt há hốc mồm, lảo đảo.

- Trên đời này còn có công pháp vượt ra ngoài cửu phẩm??

Công pháp này đã vượt qua nhận thức của Chu Nguyên, thậm chí hắn còn hoài nghi rằng trên đời sao lại có công pháp nghịch thiên như thế.

Chẳng lẽ cũng bởi vì công pháp này mà sư phụ Thương Uyên và Yêu Yêu luôn bị kẻ địch thần bí đuổi giết, luôn phải lẩn trốn sao?

Yêu Yêu chậm rãi nói:

- Thiên địa huyền ảo, người ta nói nguyên khí chỉ có cửu phẩm chỉ là nói thể mà thôi. Người chưa từng nghe thấy, không có nghĩa là không tồn tại. Nhưng Tổ Long Kinh này dù rất cường đại nhưng độ khó khi tu luyện cũng cao chưa từng có. Hơn nữa, một khi tu luyện Tổ Long Kinh thì sẽ không đổi sang tu luyện công pháp khác được nữa, nếu không sẽ bị cắn trả.

- Công pháp này thật bá đạo!

Nghe đến đó, sắc mặt Chu Nguyên không nhịn được mà biến đổi. Một khi đã tu luyện chính là chặn tất cả các con đường khác, chỉ có thể tiếp tục tu luyện Tổ Long Kinh mà thôi.

Yêu Yêu khẽ gật đầu, nói:

- Và lại, nếu muốn tu luyện công pháp này thì phải thỏa mãn một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Yêu Yêu liếc nhìn Chu Nguyên, nói:

- Phải phụ thuộc vào số mệnh rồng.

- Phụ thuộc vào số mệnh rồng?

- Trong truyền thuyết, Tổ Long hóa thân thành trăm vạn sinh linh, mà có một số người may mắn, khi ra đời sẽ có dị tượng, giống như con rắn, cá chép, măng xà, giao long... đều coi là thuộc số mệnh rồng. Nếu như có số mệnh rồng, điều này có nghĩa là trong thân thể người đó có một tia Tổ Long Khí, là một thiên phú dị bẩm. Mà nếu muốn tu luyện Tổ Long Kinh, thì tia Tổ Long Khí này chính là vật dẫn cần có. Thế nhưng, tuy rằng có thể mở ra nhưng có cực kì ít người có thể tu thành. Đừng nói là tứ trọng, coi như là tam trọng thì trước giờ cũng chỉ có một người tu thành.

Yêu Yêu nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên, tiếp lời:

- Mà người chính là số mệnh Thánh Long, Tổ Long Khí trong cơ thể người còn mạnh hơn rất nhiều. Nếu người tu luyện Tổ Long Kinh, không thể nói trước được, có một phần khả năng thành công nhưng cũng khó nói có thể tu thành mấy trọng. Nhưng đáng tiếc là số mệnh Thánh Long của người đã bị cướp đoạt, Tổ Long Khí cũng bị Mãng Xà Tước của Đại Vũ đoạt đi.

Chu Nguyên không nhận được mà nắm chặt nắm đấm, cười khổ nói:

- Nói như thế, sợ là đệ không có duyên với Tổ Long Kinh này rồi.

Hắn không khỏi cảm thấy uể oải, dù sao thì ai thấy một môn công pháp nghịch thiên chạy đi trước mắt mình, chỉ sợ là cũng không thể trấn định được.

Nhưng Yêu Yêu lại lắc đầu, vươn tay ngọc nắm lấy bàn tay Chu Nguyên, thân nhiên nói:

- Cũng chưa chắc.

Chu Nguyên nghi hoặc nhìn cô.

Yêu Yêu chậm rãi mở bàn tay Chu Nguyên ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn có một đoàn huyết hồng tản ra ý oán hận ác độc, khiến người ta phát lạnh.

Yêu Yêu chỉ vào đoàn huyết hồng kia, nói:

- Tên Vũ Vương kia thật ngu muội, cho rằng phong ấn oán hận của số mệnh Thánh Long trong người người là có thể tạo ra oán độc khiến người cả đời không thoát ra được, nhưng hắn vẫn không biết rằng, Oán Long Độc này cũng là một tia Tổ Long Khí.

Đồng tử Chu Nguyên co lại:

- Ý của tỷ là?

Yêu Yêu gật đầu đáp:

- Người có thể dùng oán độc làm vật dẫn, mở ra Tổ Long Kinh, vì thế, người có thể tu Tổ Long Kinh này.

Đôi mắt sáng của Yêu Yêu lảng lảng nhìn vào Chu Nguyên, giọng nói kì ảo vang lên:

- Nếu vậy, lựa chọn của người là...?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Nguyên tài

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

-Hiện tại người chọn loại nào?

Ngồi bên trong hương lâu, ánh mắt Yêu Yêu trong veo nhìn chăm chú vào Chu Nguyên, mà đôi môi đỏ mọng hé mở nói ra một câu khiến trong lòng Chu

Nguyên đầu tranh không ngừng, ánh mắt liên tục dao động.

Hai loại nguyên thuật này thật khiến người khác khó mà chọn lựa được.

Nếu như hấn muốn tu luyện theo con đường an toàn chắc chắn nhất thì sẽ chọn Thiên Nguyên Điển, chỉ cần phẩm chất nguyên khí của hấn đạt thất phẩm, thì cho dù đối thủ có cùng cấp bậc với hấn, hay kẻ có cấp cao hơn hấn, chỉ dựa vào phẩm chất nguyên khí cũng có khả năng đánh lại bọn họ.

Còn Tổ Long Kinh thì không thể chắc chắn được sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Theo như những gì Yêu Yêu vừa nói thì Chu Nguyên có thể cảm giác được công pháp tu luyện Tổ Long Kinh này rất khó để có thể luyện thành, thậm chí có khả năng cả đời này hấn chỉ có thể ở tầng thứ nhất không thể tăng lên tầng thứ hai được, mà nguyên khí của tầng này chỉ đạt ngũ phẩm, không thể nào thỏa mãn được sự ham muốn sức mạnh trong lòng Chu Nguyên.

Ngoài ra, công pháp này còn đặc biệt ở chỗ, chỉ cần hấn bắt đầu tu luyện Tổ Long Kinh thì không thể thay đổi. Nếu hấn tu luyện những công pháp khác đến một lúc nào đó, bản thân hấn phát hiện nó không thích hợp với mình thì hấn vẫn có thể thay đổi tu luyện loại khác, trong khi Tổ Long Kinh này lại khác, chỉ cần Chu Nguyên tu luyện một ngày thì không thể nào ngừng lại, hấn chỉ còn cách tiếp tục tu luyện cho dù có kết quả hay không.

Tổ Long Kinh chỉ cho phép tiến lên phía trước.

Lựa chọn này cần rất nhiều dũng khí và sự quyết đoán.

Tuy rằng con đường tu luyện Tổ Long Kinh vô cùng khó khăn, nguy cơ rất nhiều nhưng.. sự phát triển của nó thì không thể tính toán được. Khi nghĩ đến điều này, trong lòng Chu Nguyên cực kỳ rung động, khiến hấn không thể bỏ qua được.

Vì thế mới xuất hiện tình huống như thế này, mặc dù thường ngày Chu Nguyên làm việc đều quả quyết nhanh chóng nhưng hiện tại hấn lại phân vân lựa chọn giữa hai loại công pháp, nét mặt hấn do dự nên vẫn chưa chọn được bản thân sẽ tu luyện loại nào.

Mà Yêu Yêu ngồi bên cạnh cũng không hề lên tiếng hỏi thúc hấn, cô chỉ im lặng chờ đợi sự lựa chọn của hấn.

Sự im lặng bên trong hương lâu kéo dài được một lúc thì bị tiếng thờ dài của Chu Nguyên đánh tan.

Lúc này Chu Nguyên mới mở mắt nhìn về phía Yêu Yêu, hấn chậm rãi nói ra quyết định của mình:

-Ta muốn luyện... Tổ Long Kinh!

Khi Yêu Yêu nghe thấy sự lựa chọn của Chu Nguyên, ngón tay cô chợt run lên, trong lòng cô cảm thấy lựa chọn này của hấn ngoài dự đoán của bản thân. Thực tế nhìn vào thì tu luyện Thiên Nguyên Điển an toàn hơn Tổ Long Kinh rất nhiều.

Chu Nguyên nhìn thấy vẻ mặt có chút ngạc nhiên của Yêu Yêu, hấn giải thích:

-Yêu Yêu tỷ, ta chọn Tổ Long Kinh bởi vì ta không muốn chuyện lúc xưa lại xảy ra, ta không muốn mình lại chứng kiến cảnh người khác cướp đi đồ của mình, còn gây tổn thương cho người thân bên cạnh mà ta lại không thể làm gì được.

Hấn nhớ đến những lần nhìn thấy gương mặt mẫu hậu hấn, Tần Ngọc trở nên tái nhợt, trong lòng Chu Nguyên lại đau như bị dao cứa. Hấn biết rõ, nếu không nhờ có Tần Ngọc không ngừng lấy máu tươi rót vào cơ thể hấn thì chỉ sợ hơn mười năm trước hấn đã chết rồi.

Ngoài ra còn có phụ vương hấn, Chu Kinh, không những bị đại thần phản bội, vương triều bị đoạt mất mà ngay cả cánh tay ông cũng vì bảo vệ cho hấn mà bị kẻ khác chặt đứt. Trong suốt thời gian qua, ông luôn bị dẫn vật vì ông không thể bảo vệ được gia đình mình.

Tất cả những điều này cũng vì họ không đủ mạnh.

-Sau này ta phải đối mặt với kẻ thù, đòi lại những gì đã mất, mà ta cũng muốn bảo vệ người nhà ta tránh khỏi tổn thương, cho nên ta rất cần sức mạnh lớn nhất!

-Ta phải trở nên mạnh mẽ đến mức không một ai dám đụng đến những người mà ta quan tâm!

-Thiên Nguyên Điển rất mạnh nhưng nó không thể khiến ta trở nên cường đại nhất, vì thế...

Ánh mắt hấn chăm chú nhìn về phía Yêu Yêu, hấn gằn từng chữ:

-Ta muốn tu luyện Tổ Long Kinh!

Nhìn thấy ngọn lửa quyết tâm trong mắt Chu Nguyên, Yêu Yêu gật đầu một cái rồi cầm mảnh xương đưa cho hấn.

Chu Nguyên vươn tay cầm lấy nhưng Yêu Yêu vẫn giữ lấy mảnh xương vỡ đó.

-Chu Nguyên, từ khi ngươi lựa chọn nó thì ngươi đã không còn đường lui nữa, cho nên sau này có chuyện gì ngươi có hối hận cũng không kịp.

Giương mặt Yêu Yêu trở nên cực kỳ nghiêm túc, cô nói:

Chu Nguyên cười đáp:

-Yêu Yêu tỷ, từ nhỏ ta đã chịu tra tấn của Oán Long Độc, không thể khai mạch tu luyện, đồng thời cũng nhận ra lòng người nóng lạnh như thế nào, cho nên ta hiểu rõ sự kiên cường của bản thân. Tuy con đường này khó đi nhưng ta nhất định sẽ đi đến đích.

Giọng nói Chu Nguyên tràn đầy sự quyết tâm, bên trong không hề lộ ra nửa điểm do dự. Sau đó tay hần dùng sức một chút rút khúc xương ra khỏi tay Yêu Yêu rồi cẩn thận cất vào trong ngực mình.

Trong tu hành, điều quan trọng nhất chính là tâm tính của bản thân, mà những việc xảy trong thời gian qua làm cho Chu Nguyên hiểu rõ, nếu hần muốn có sức mạnh to lớn, thì nội tâm hần nhất định phải cực kỳ kiên quyết, đã xác nhận được mục tiêu thì phải cố gắng hết sức để hoàn thành nó, cho nên hần rất có lòng tin bản thân sẽ làm được!

Yêu Yêu thấy Chu Nguyên đã cất mảnh xương vào trong ngực, cô khẽ thở dài một tiếng rồi nói:

-Nếu ngươi muốn tu luyện tầng thứ nhất của Tổ Long Kinh thì ngươi phải chuẩn bị bốn loại nguyên tài (tài liệu) mới có thể tu luyện thành công.

Yêu Yêu lấy ra một tờ giấy đưa cho Chu Nguyên xem.

Khi hần nhìn thoáng qua chỉ thấy nét chữ xinh đẹp trên tờ giấy nhưng đến khi hần nhìn kỹ nội dung bên trong, vẻ mặt có chút co giật.

-Thôn Nguyên Thạch? Thiên Kim Tủy? Cửu U Huyền Tuyền Tinh? Thú hồn của nguyên thú măng xà tứ phẩm?

Từng loại nguyên liệu này khiến giọng nói hần có chút kinh sợ, mà bàn tay đang cầm tờ giấy cũng không nhận được mà run lên.

Thôn Nguyên Thạch, Thiên Kim Tủy và Cửu U Huyền Tuyền Tinh, ba thứ này đều là nguyên liệu cực kỳ hiếm có. Ngay cả hoàng thất của hần chỉ có một ít Thiên Kim Tủy mà thôi.

Khi rèn nguyên binh, chỉ cần cho một giọt Thiên Kim Tủy cũng có thể khiến nguyên binh ngày càng sắc bén, ngay cả cấp bậc nguyên binh cũng tăng theo, có thể thấy Thiên Kim Tủy cực kỳ quý giá.

Hơn nữa, loại thứ tư mới thực sự làm cho Chu Nguyên cảm thấy sợ hãi nhất chính là thú hồn của nguyên thú măng xà tứ phẩm. Một con măng xà tứ phẩm có thể đấu ngang với cường giả Thái Sơ cảnh!

Mà cường giả Thái Sơ cảnh ở Đại Chu cũng chỉ có vài người, bây giờ bảo hần đi kiếm thú hồn của nguyên thú măng xà tứ phẩm, khác nào bảo hần đi đánh nhau với một vị cường giả Thái Sơ cảnh.

Mức độ khó khăn của đám nguyên liệu này khiến trong lòng Chu Nguyên cũng run lên.

Người tu hành ở thế giới này, sau khi tiến vào Dưỡng Khí kỳ, nếu bọn họ muốn tu luyện ra nguyên khí của bản thân thì phải lấy bản thân làm lò luyện, hấp thụ nguyên khí tinh khiết nhất để làm nguyên liệu chính, công pháp chính là công thức, còn nguyên tài chỉ là phụ liệu, dựa theo bản vẽ mà luyện chế nguyên khí lẫn nguyên tài bên trong cơ thể, đồng thời phải dung hợp nguyên liệu với phụ liệu, sau đó lại luyện chế thêm lần nữa mới có thể tu luyện ra nguyên khí của bản thân.

Tất cả những thứ này, một cái cũng không thể thiếu, cho dù là phụ liệu cũng cần chuẩn bị đầy đủ.

-Hiện tại ngươi thấy thế nào? Lúc này hối hận thì vẫn còn kịp.

Nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của Chu Nguyên, Yêu Yêu không nhịn được cười một tiếng rồi nói.

Nghe Yêu Yêu hỏi vậy, hần cười khổ một tiếng, quả thật trong lòng hần có chút hối hận. Đây mới là tầng thứ nhất của Tổ Long kinh thôi mà đã cần những loại nguyên tài cực hiếm như thế thì hần không dám nghĩ đến tầng thứ hai, thứ ba, thậm chí là tầng thứ tư sẽ cần đến loại gì nữa?

Hiện tại, hần mới hiểu được sự khó khăn khi tu luyện Tổ Long Kinh, chỉ cần nhìn vào điều kiện cũng đủ khiến người khác chỉ dám mơ ước không dám tu luyện rồi.

Có điều, ánh mắt Chu Nguyên lập tức lộ ra sự quyết tâm, hần nói:

-Ta nhất định sẽ nghĩ cách tìm mấy loại nguyên tài này.

Nếu bản thân hần đã quyết định thì sẽ không từ bỏ, còn không thì từ lúc bắt đầu đã không lựa chọn công pháp này.

Trên gương mặt xinh đẹp của Yêu Yêu cũng lộ ra vẻ khen ngợi đối với sự kiên định của hần, cô nói:

-Nếu ngươi không muốn sau khi bản thân tiến vào Dưỡng Khí kỳ mà bản thân chỉ có thể dùng nguyên khí cấp thấp nhất đi đấu với người ta thì ngươi nên nhanh chóng sưu tầm đủ mấy loại này.

Nguyên khí cấp thấp không phải từ công pháp tu luyện ra thì sẽ không có thuộc tính cũng như hiệu quả đặc biệt, ngay cả sức chiến đấu cũng kém xa nguyên khí của công pháp.

Chu Nguyên cười khổ gật đầu, hần nghĩ, hần lại phải làm phiền Chu Kinh rồi, bởi vì thực lực hần lúc này không thể nào tìm được hết những loại nguyên tài này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Hư Cảnh trung kỳ

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Ngày thứ năm sau khi đạt được Tổ Long Kinh, mạch thứ của Chu Nguyên rút cuộc cũng đã thông hoàn toàn. Không thể nghi ngờ đây là chuyện làm cho khoảng cách của hần đến Dưỡng Khí cảnh gần thêm một bước, đồng thời hần lại càng nôn nóng đối với tài nguyên cần có để tu luyện tầng thứ nhất Tổ Long Kinh

Trong điện.

- Phụ vương, tài nguyên tu luyện mà con muốn đã chuẩn bị xong chưa?

Chu Nguyên vừa tiến đến vừa dùng ánh mắt chờ đợi nhìn chăm chăm vào Chu Kinh.

Mà Chu Kinh sau khi nhìn thấy ánh mắt kia của Chu Nguyên, cũng nhin không được mà cười khổ một tiếng, nói:

- Tên tiểu tử này, con thực sự nghĩ bảo khổ của hoàng thất chúng ta cái gì cũng có hay sao?

Bốn loại tài nguyên tu luyện mà Chu Nguyên cần kia, đến cả Chu Kinh nghe xong cũng muốn run.

- Hơn nữa tài nguyên tu luyện con cần có thật sự chỉ là dùng để tu luyện Nguyên Khí cấp năm không?

Kiến thức của Chu Kinh có phần rộng rãi, dù là nguyên khí cấp năm cũng không phải là chưa từng thấy, nhưng các tài nguyên tu luyện mà những nguyên khí cấp năm hần đã từng tiếp xúc cần đến đều không hiếm có, cao cấp giống như Chu Nguyên muốn.

Chu Nguyên cười khan một tiếng, bởi vì Yêu Yêu đã từng nói qua phải giữ bí mật về Tổ Long Kinh, vì vậy hần chỉ nói với Chu Kinh là hần muốn tu luyện một cái công pháp Nguyên Khí cấp năm bình thường.

Chu Nguyên buồn rầu hỏi:

- Bảo khổ hoàng thất cũng không gom đủ sao?

Chu Kinh bắt đầu dĩ hất một tiếng, lấy từ phía sau ra một cái hộp ngọc, mở ra bên trong có một cái bình ngọc óng ánh sáng long lanh, trong bình ngọc tràn đầy nước. Mà trong nước là một giọt chất lỏng bông bênh sền sệt màu vàng đang chậm rãi xoay tròn.

Đây là Thiên Kim tùy!

Mà bên cạnh bình ngọc còn có một viên tinh thạch màu đen, tinh thạch che kín lấy lỗ hồng, có một luồng hàn khí kinh người phát ra từ bên trong làm cho không khí ngưng kết băng sương, đồng thời dường như có dòng nước đang chảy bên trong tinh thạch, phát ra thanh âm rầm rầm.

Đây là Cừ U Huyền Tuyền Tinh!

Chu Kinh chỉ vào hộp ngọc rồi nói:

- Chúng ta có vào trong bảo khổ hoàng thất thì cũng chỉ có hai cái loại này thôi.

Chu Nguyên gãi gãi đầu:

- Chưa có Thôn Nguyên Thạch và hồn nguyên thú Mãng Chúc tứ phẩm sao?

Chu Kinh tức giận trừng mắt liếc hần một cái, nói:

- Tiểu tử tham lam, bốn thứ tài nguyên tu luyện mà con muốn, nếu như bàn về giá trị thì chỉ sợ rằng bằng gần năm mươi vạn nguyên tinh rồi, hơn nữa còn có loại mà có rất nhiều tiền cũng không mua được."

Mà một năm bốn hần thu thuế của Đại Chu cũng chỉ mấy trăm vạn mà thôi, bởi vậy có thể thấy được giá trị của bốn loại tài nguyên tu luyện Chu Nguyên cần này cao thế nào.

Chu Nguyên cười cười xấu hổ, năm mươi vạn nguyên tinh thật sự là một con số rất kinh khủng rồi. Số tiền này cơ bản là có thể mua được một thanh huyền nguyên bình thượng phẩm ở phòng đấu giá rồi.

Mà huyền nguyên bình thượng phẩm trong hoàng thất cũng chỉ có Cửu Viêm Thương trong tay Chu Kinh thôi.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Chu Nguyên mặt mày ủ rũ, nếu như không sưu tập được bốn loại tài nguyên tu luyện này, thì hẳn sẽ không có cách tu thành tầng thứ nhất Tổ Long Kinh: "Thông Thiên Huyền Mãng Khí".

Chu Kinh cau mày trầm tư một cái rồi nói:

- Nhưng mà ta lại có nghe nói qua về Thôn Nguyên Thạch kia

"A?" Hai mắt Chu Nguyên sáng lên, chỉ cần có tin tức thì thế nào cũng nghĩ được biện pháp.

Chu Kinh nói:

- Trong phủ đại tướng quân có một viên Thôn Nguyên Thạch, loại đá này có thể không ngừng thanh lọc nguyên khí trong thiên địa, vì vậy chỉ cần trong phòng đặt một viên như vậy thì có thể gia tăng hiệu suất tu luyện.

- Đại tướng quân Vệ Thương Lan?

Chu Nguyên khẽ giật mình, thật là trùng hợp, hẳn rất nhanh sẽ phải lên đường tiến về phía quận Thương Lan rồi.

- Ủ, nhưng mà vật ấy rất quý giá, có thể đạt được từ tay đại tướng quân hay không thì phải dựa vào khả năng của chính con rồi.

Chu Kinh tỏ vẻ lực bất tòng tâm, dù sao hẳn cũng không thể cưỡng ép đại tướng quân đem Thôn Nguyên Thạch cho Chu Nguyên được.

- Con sẽ nghĩ biện pháp thử xem.

Chu Nguyên gật gù đầu, ít nhất cũng có tin tức, còn sau này đạt được như thế nào thì lúc ấy lại nghĩ biện pháp.

- Còn nguyên thú hồn Mãng Chúc tứ phẩm kia thì sao đây?

Chu Nguyên lại nhìn chăm chăm vào Chu Kinh.

Chu Kinh nghe vậy, lập tức có chút đau đầu, bất đắc dĩ nói:

- Nguyên thú hồn Mãng Chúc tứ phẩm, nguyên thú đẳng cấp này, ngay cả ta đối phó nó còn khó, mà con còn muốn cái thú hồn đó à? Thứ này ta cũng chỉ là nghe nói qua, nhưng ta sẽ giúp con tìm xem, với cả nếu còn muốn đi quận Thương Lan, chỗ đó rất gần Hắc Uyên. Bên trong Hắc Uyên có bao nhiêu nguyên thú còn không rõ, có vô số nguyên sư săn giết nguyên thú tại đó, nói không chừng vận khí của người tốt còn có thể gặp.

Chu Nguyên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, xem ra hai cái tài nguyên tu luyện còn lại này đều phải đi quận Thương Lan thử vận may rồi.

- Phụ vương, khi nào thì chúng ta xuất phát?

Chu Nguyên lại hỏi, hẳn hiện tại trong đầu đều là muốn tranh thủ thời gian sưu tập đầy đủ hết hai loại tài nguyên tu luyện còn lại, sau đó luyện xong tầng thứ nhất Tổ Long Kinh, Thông Thiên Huyền Mãng Khí.

Nhìn thấy cái bộ dáng không thể chờ đợi được của Chu Nguyên, Chu Kinh cũng là bất đắc dĩ cười nói:

- Năm ngày sau, ta sẽ để Lục Thiết Sơn suất lĩnh một chi cấm quân để bảo hộ con tiến về phía quận Thương Lan.

...

Thời gian nhanh chóng, trong nháy mắt đã trôi qua bốn ngày.

Đêm ngày thứ tư.

Trên giường, Chu Nguyên hai mắt nhắm nghiền, mi tâm lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, mơ hồ như là một đạo hư ảnh đang ngồi xếp bằng, đúng là thần hồn của Chu Nguyên.

Oanh oanh!

Mà lúc này ở bên trong mi tâm của hấn cũng truyền ra tiếng nổ vang, đó là Hồn Động Đại Ma đang chuyển động, hiển nhiên là Chu Nguyên đang vận chuyển Hồn Động Thần Ma Quan Tướng Pháp để rèn luyện thần hồn của bản thân.

Từ khi tu hành Hồn Động Thần Ma Quan Tướng Pháp đến nay cũng đã hơn nửa năm, thần hồn của Chu Nguyên cũng ngày ngày không ngừng được tôi luyện, dần trở nên thêm cứng cõi, mạnh mẽ.

Trong tình không hồn động, ban bác thần ma nhìn không thấy đầu cuối chậm rãi chuyển động, dù là đồ vật gì bị đưa vào trong đó cũng đều bị nghiền nát thành hư vô.

Mà lúc này ở bên trong đại ma kia, có một hư ảnh giống như là thần hồn, đang cực khổ chèo chống.

Hai cái cối xay cao thấp chậm rãi nghiền ép trên thân hấn, mỗi một lần nghiền ép đều làm hư ảnh kia không ngừng run rẩy, dường như là thừa nhận sự đau đớn vô cùng.

Mà khi hư ảnh đang kiên trì chịu đựng sự đau khổ này, đột nhiên lại có hai cái cối xay chậm rãi chuyển động lên, hai đạo vết tích màu vàng dựng thẳng, đứng vào lúc này lại trùng hợp với nhau.

Thần Ma cứu chuyển, nhất trọng thiên!

Trải qua hơn nửa năm tôi luyện, thần hồn của Chu Nguyên rút cuộc vào lúc này cũng đã kiên trì hoàn thành xong Thần Ma nhất chuyển.

Rắc rắc!

Kim sắc hợp lại, hư ảnh thần hồn Chu Nguyên rút cuộc đạt đến cực hạn, trực tiếp vỡ tan, nhưng rất nhanh lại có chấn động vô hình hội tụ ở phía trước thần ma, một hư ảnh chậm rãi hiện lên.

Đúng là thần hồn của Chu Nguyên.

Mà lúc này, thần hồn của hấn hai mắt nhắm nghiền, không thể nghi ngờ là ngưng thực hơn rất nhiều so với lúc trước, một cỗ chấn động kỳ lạ từ bên trong thần hồn hư ảnh truyền ra.

Trong phòng, Chu Nguyên bỗng nhiên mở ra hai mắt, trong mắt lại có thêm một vòng hào quang bắn ra, chỗ mi tâm, thần hồn của hấn chấn động, đột nhiên bắt đầu tăng cường!

"Hư Cảnh trung kỳ!"

Chu Nguyên cảm thụ được thần hồn nhảy động ở mi tâm, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng như điên. Hơn nửa năm tu luyện, rút cuộc thần hồn của hấn cũng đột phá Hư Cảnh sơ kỳ, tiến vào trung kỳ.

Mà tới được cái cấp độ này, lực lượng của thần hồn cũng có thể phóng ra ngoài, có thể thi triển một ít thần hồn công kích, giống như Hồn Châm Văn mà Tề Nhạc đã thi triển tại thác nước Ngọc Linh ngày đó. Bình thường, những chiêu bất ngờ như thế này cũng có thể có hiệu quả cực kỳ tốt.

Đương nhiên, quan trọng nhất là nếu thần hồn đã đến Hư Cảnh trung kỳ, thì Chu Nguyên có thể bắt đầu học tập khác nguyên văn nhị phẩm!

Sức mạnh của nguyên văn nhị phẩm, coi như địch nhân là Đường Khí cảnh đi nữa cũng cảm thấy kiêng kỵ nếu gặp phải.

Chu Nguyên vốn vẫn còn nhừ đầu vì hấn không cách nào tu thành Thông Thiên Huyền Mãng Khí trong thời gian ngắn, nhưng trước mắt đã có nguyên văn trợ giúp nhị phẩm, coi như là đối mặt với những đối thủ tu thành công pháp nguyên khí Đường Khí cảnh, hấn cũng có thể thoải mái không sợ gì.

Hồ!

Chu Nguyên thở một hơi thật dài, thân thể theo thời gian dần trầm tĩnh lại.

"Rốt cuộc cũng có thể an tâm đi tới quận Thương Lan rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Bắt đầu lên đường đến di tích

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Ngày hôm sau.

Ngoài cửa cung xuất hiện một đội cấm vệ quân trang bị kỹ càng chờ đợi xuất phát, mà Chu Nguyên vừa trò chuyện với hai người Chu Kinh, Tần Ngọc, vừa nhìn về phía xa.

Lộc cộc!

Đột nhiên từ xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Sau đó bọn họ nhìn thấy một con tuấn mã toàn thân đỏ sẫm như lửa đang chạy tới, khi gần đến chỗ bọn họ đang đứng thì nó lập tức hí dài một tiếng rồi ngừng lại. Mà từ lưng ngựa, một bóng dáng vô cùng xinh đẹp khỏe khoắn nhảy xuống.

Người này không ai khác chính là Tô Ấu Vi. Hôm nay cô mặc một y phục màu xám xanh, mái tóc vẫn được cột cao, toàn thân lộ ra vẻ xinh đẹp nhẹ nhàng.

Khi thấy người đến là Tô Ấu Vi, cấm vệ quân cũng không cản trở mà để cho cô tiến lại gần xe ngựa. Lúc này khuôn mặt xinh đẹp nổi lên một tầng hồng nhạt, trên trán cũng xuất hiện một chút mồ hôi.

- Ấu Vi tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu.

Tô Ấu Vi tiến lên phía trước ôm quyền hành lễ với Chu Kinh, Tần Ngọc.

Mà hai người Chu Kinh, Tần Ngọc cũng nở nụ cười ấm áp đáp lại. Hôm diễn ra phủ thí, bọn họ đều theo dõi trận đấu của Tô Ấu Vi cho nên trong lòng rất yêu thích cô gái kiên cường, độc lập này.

- Ấu Vi, tuy rằng lần này con ra ngoài để rèn luyện nhưng mà ta muốn nhờ con chăm sóc cho Chu Nguyên, đừng để nó có cơ hội làm loạn trên đường đi.

Tần Ngọc mỉm cười nhìn Tô Ấu Vi nói.

Chu Nguyên đứng bên cạnh nghe mẫu hậu hần nói vậy chỉ đành cười một tiếng. Chuyến này đi đến Thương Lan quận, Yêu Yêu và Tô Ấu Vi cũng sẽ đi cùng với hần. Lý do Yêu Yêu đi theo hần chỉ vì cô cảm thấy chán khi ở trong hoàng cung, còn Tô Ấu Vi thì khác, hần hy vọng cô có thể rèn luyện nhiều thêm một chút, điều này rất có ích đối với việc tu luyện của cô.

Dù sao Tô Ấu Vi cũng sắp mở được bát mạch, chuẩn bị tiến vào Dưỡng Khí kỳ. Nếu cô tiếp tục ở Đại Chu phủ tu luyện thì cũng không có tiến bộ gì mấy, cho nên tránh cho việc tu luyện của cô bị trì hoãn, Chu Nguyên quyết định mang theo Tô Ấu Vi cùng đi với hần đến Thương Lan quận.

- Cũng đến giờ rồi, các người lên đường đi.

Chu Kinh ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời trên không trung, sau đó ông nhìn Lục Thiết Sơn nói:

- An toàn của chuyến đi này giao lại cho người.

- Xin hoàng thượng yên tâm, nếu điện hạ có gì bất trắc, thuộc hạ nhất định dâng lên đầu của mình để chuộc tội.

Lục Thiết Sơn trầm giọng đáp.

- Ta không muốn ai trong số các người gặp phải chuyện gì.

Nghe hần nói vậy, Chu Kinh khoát tay một cái rồi nói.

Lúc này Lục Thiết Sơn mới gật đầu rồi đứng dậy nhảy lên lưng ngựa, hần vung tay lên, quát to một tiếng:

- Xuất phát!

Chu Nguyên vẫy tay chào tạm biệt hai người Chu Kinh Tần Ngọc rồi chui vào xe ngựa.

Đội sau khi ba người Chu Nguyên vào trong xe ngựa thì cả đoàn người mới bắt đầu khởi hành, tiếng chân bước đi vang dội một vùng. Bọn họ đi hết con đường ra khỏi Đại Chu thành, tiến thẳng về hướng Thương Lan quận.

Thời điểm nhóm người Chu Nguyên vừa rời khỏi Đại Chu thành thì ở bên Tề vương phủ cũng bắt đầu hoạt động.

- Bẩm vương gia, Lục Thiết Sơn mang theo một nghìn cấm vệ quân bảo vệ đám người Chu Nguyên ra khỏi Đại Chu thành, hướng bọn hần đi tới chắc chắn là Thương Lan quận.

Bên trong phòng, Tề quân gia của vương phủ, Tề Lăng đang cung kính báo cáo cho Tề Uyên.

Tề Uyên ngồi sau bàn đọc sách nghe lão bẩm báo, vẻ mặt lạnh lùng gật đầu.

- Xem ra bên hoàng thất cũng biết về di tích rồi.

Trong mắt Tề Uyên lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, hần lạnh nhạt nói:

- Bọn họ chỉ có thể chiếm một chút lợi ích từ vụ Đại Chu phủ mà thôi, nhưng mà, chúng ta bắt buộc phải có được Hóa Linh Tuệ!

Hóa Linh Tuệ chính là nguyên thực tứ phẩm, giá trị của nó không hề nhỏ, nếu Tề vương phủ bọn hần có thể giành được thì có thể đào tạo thêm rất nhiều mà cũng có thể mượn sức của rất nhiều cao thủ khác.

Nhìn vào việc hoàng thất chỉ có nguyên thực nhị phẩm là Huyền Tinh Mễ mà họ vẫn có thể ổn định cục diện rồi ren thì Tề Uyên chắc chắn rằng, chỉ cần Tề vương phủ có được Hóa Linh Tuệ, chưa đến một năm, sức mạnh bọn hần nhất định vượt xa hoàng thất Đại Chu.

- Lần này ta sẽ ở lại Đại Chu thành theo dõi hành động của Chu Kinh cho nên ngươi nhanh chóng lên đường, đi đến Thương Lan quận tìm Hạo Nhi, dù sao hần cũng đã ở Thương Lan quận được hai năm rồi, có thể xem như tạm ổn định. Hai người các ngươi phải nhanh chóng nghĩ cách khiến cho Vệ Thương Lan đứng về phe chúng ta!

Ánh mắt Tề Uyên tràn đầy tàn nhẫn, lão nói tiếp:

- Chỉ cần Vệ Thương Lan về phe chúng ta, như vậy chúng ta có thể ra tay diệt trừ hoàng thất Đại Chu mà không cần lo lắng bất kỳ điều gì!

- Ngoài ra..

Tay Tề Uyên cầm chén trà, giọng nói lạnh lùng lại vang lên lần nữa.

- Nếu Vệ Thương Lan có ý muốn đứng về phía hoàng thất thì các ngươi cũng nên nghĩ cách diệt trừ hần. Chỉ cần Vệ Thương Lan chết đi thì Thương Lan quân cũng như rắn mất đầu. Đến lúc đó, Hạo Nhi có thể nhanh chóng chiếm lấy đại quân này, kết hợp với lực lượng của Tề vương phủ tấn công hoàng thất.

- Vâng!

Tề Lăng đáp.

Cặp mắt Tề Uyên híp lại,

Nhìn bộ dáng của lão giống như một con sói ác độc, giọng nói tàn ra sự âm u hung ác.

- Ngươi cũng nói cho Hạo Nhi biết về tên Chu Nguyên, nếu như hần có cơ hội thì lập tức hành động để cho tiểu súc sinh này không thể trở về Đại Chu thành.

- Dù sao thì Thương Lan quận gần với Hắc Uyên, ở nơi đó luôn có người chết, cho dù điện hạ Đại Chu có chết ở đó thì cũng không phải chuyện gì kỳ lạ cả.

- Thằng nhãi đó dám chặt đứt một cánh tay của con ta, vậy thì ta muốn nó phải dùng mạng để đền!

Trong thư phòng, thanh âm Tề Uyên cực kỳ âm u lạnh lẽo, giống hệt như hơi thở lệ quỷ bước ra từ địa ngục, sự hung ác trong giọng nói ấy khiến người khác cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Tề Lăng đáp lại một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài thực hành nhiệm vụ được giao.

Mà Tề Uyên nhìn theo bóng dáng Tề Lăng vừa rời khỏi thư phòng, lão lập tức ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung, thanh âm lạnh lùng lại vang lên.

- Chu Kinh, ngươi chỉ mới thắng một ván cờ Đại Chu phủ mà thôi, ngươi đừng có quá đắc ý. Một khi Hóa Linh Tuệ rơi vào tay ta thì ta nhất định sẽ không để hoàng thất Đại Chu các ngươi có cơ hội chuyển mình!

- Trận chiến này, bọn ta chắc chắn sẽ thắng! Đến khi đó, ta muốn cha con các ngươi trải qua cảm giác chó nhà có tang!

Lại nói về đoàn người Chu Nguyên đang đi trên đường. Thương Lan quận nằm ở biên giới phía tây nam của vương triều Đại Chu, cách Đại Chu thành rất xa cho nên bọn họ muốn đến Thương Lan quận cũng tốn hết mười mấy ngày.

May mà có hai người Yêu Yêu, Tô Ấu Vi, hai đứa hoa xinh đẹp đi cùng Chu Nguyên, khiến hần cảm thấy bản thân khá may mắn, chuyến đi lần này cũng không quá khô khan.

Có điều hần vui mừng quá sớm rồi, hần thoải mái không được mấy ngày thì đã bị Yêu Yêu chặt đứt.

- Thần hồn của ngươi đã đạt đến Hư Cảnh trung kỳ mà ta thấy ngươi cũng đang rảnh rồi, vậy ngươi cũng nên bắt đầu luyện tập nguyên văn nhị phẩm được rồi!

Bên trong xe ngựa, Yêu Yêu ném cho Chu Nguyên một khối ngọc giản, bên trên có khắc nguyên văn phức tạp lấp lóe phát sáng.

- Đây là nguyên văn nhị phẩm, Kim Viên Bàn Sơn Văn. Nếu khắc lên cơ thể thì có thể tăng cường thể chất đồng thời sức mạnh cũng được tăng cao lên.

- Ô?

Chu Nguyên cầm ngọc giản trong tay, trong lòng có chút ngạc nhiên. Hắn biết, hiệu quả của nguyên văn nhị phẩm cao gấp mấy lần nguyên văn nhất phẩm. Nếu như hắn khắc Kim Viên Bàn Sơn Văn này lên người thì thể chất của hắn sẽ được tăng lên rất nhiều, Vạn Ngưu Văn mà hắn sử dụng trước đó không thể so sánh được.

- Nguyên văn này thật phức tạp.

Chu Nguyên lướt sơ nguyên văn được chép trên ngọc giản, khóe môi không nhịn được co giật một cái. Nếu hắn đoán không sai thì nguyên văn ẩn bên trong nguyên văn này ít nhất cũng gần một nghìn loại. Nếu như thần hồn của người đọc nó không mạnh nhất định chỉ có thể xem vài lần, xem nhiều hơn sẽ bị choáng đầu hoa mắt.

Chu Nguyên lắc đầu một cái, lúc này hắn liếc thấy Tô Ấu Vi đang che miệng cười thầm khi thấy hắn bị nguyên văn làm cho chóng mặt.

- Người nhìn cái gì? Người cũng đừng mong bản thân có thể ứng dụng ngồi chơi như thế.

Chu Nguyên có chút thẹn quá hóa giận, trợn mắt nhìn cô một cái rồi lấy một cái ngọc giản ở trong ngực ném cho Tô Ấu Vi.

Tô Ấu Vi thấy vậy, cô vội vàng đón lấy ngọc giản, sau đó nghi ngờ hỏi:

- Điện hạ, đây là cái gì?

- Đây là huyền nguyên thuật hạ phẩm bị ta đào ra từ trong bảo khố hoàng thất, Thiên La Thủ, loại này rất phù hợp với người.

Chu Nguyên cười cười trả lời.

Tô Ấu Vi nắm chặt ngọc giản trong tay, cô do dự nói:

- Điện hạ, cái này... rất quý trọng.. ta..

Cô biết rất rõ giá trị của huyền nguyên thuật. Ở trong Đại Chu phủ không hề có nguyên thuật cấp bậc này. Nếu bên ngoài có bán thì giá cả của nó.. ít nhất cũng phải là mấy vạn nguyên tinh. Cho dù cô có đem bán mình cũng không thể mua nổi.

- Người nên nhớ, chuyến đi lần này của chúng ta không phải đi chơi, người cũng sắp đã thông được bát mạch, chuẩn bị tiến vào Đường Khí cảnh rồi, nếu như người có thể tu luyện Thiên La Thủ thành công, cho dù sau này có gặp phải kẻ địch, người cũng có thể đánh lại hắn.

Gương mặt Chu Nguyên tràn đầy nghiêm túc nói.

Tô Ấu Vi khẽ cắn môi, nhưng cô cũng không phải là dạng người bụng đang đói từ chối có người mang cơm đến. Cô lập tức thông suốt, tay nắm chặt ngọc giản, ánh mắt nhìn về phía Chu Nguyên lộ vẻ nghiêm túc, cô nói:

- Xin điện hạ yên tâm, ta sẽ nhanh chóng tu luyện thành công!

Nghe cô nói vậy, Chu Nguyên mới gật đầu cười một cái. Thật ra trước lúc rời khỏi Đại Chu thành thì Chu Kinh có đưa Hoàng Cực Ấn, huyền nguyên thuật trung phẩm cho hắn, nhưng mà loại nguyên thuật lại rất mạnh mẽ, không thích hợp để cho Tô Ấu Vi sử dụng nên hắn để dành cho bản thân.

- Thời gian sắp tới cũng không thể rảnh rỗi rồi.

Chu Nguyên chỉ than thở một tiếng rồi bình tĩnh lại, tập trung xem xét nguyên văn trên miếng ngọc mà Yêu Yêu đưa cho hắn, sau đó hắn bắt đầu luyện tập về Kim Viên Bàn Sơn Văn.

Do đó, trong mười mấy ngày tiếp theo, Chu Nguyên dành phần lớn thời gian để học tập Kim Viên Bàn Sơn Văn, thời gian rảnh còn lại thì hắn luyện tập huyền nguyên thuật trung phẩm Hoàng Cực Ấn, có thể nói mỗi ngày đều vô cùng bận rộn.

Mà trong thời gian này, bọn họ cũng gần đến Thương Lan quận.

Chẳng qua trước khi tiến vào phạm vi Thương Lan quận thì xảy ra một chuyện. Việc này khiến cho Chu Nguyên không thể không giảm tốc độ lại.

Nguyên do chính là Tô Ấu Vi đã đã thông hoàn toàn bát mạch sau hai tháng tu luyện.

Thời điểm bát mạch được đã thông thì Khí Phủ cũng xuất hiện.

Điều này thể hiện rõ, Tô Ấu Vi sắp bước vào Đường Khí kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Âm dương khí phủ

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Bên trong xe ngựa.

Lúc này Tô Ấu Vi đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm chặt mà từ cơ thể cô dường như truyền ra tiếng sấm rền, đồng thời nguyên khí xung quanh không ngừng tiến vào thân thể cô.

Âm thanh sấm rền lại vang lên lần nữa thì cũng là lúc bát mạch trong cơ thể Tô Ấu Vi đang chấn động, sắp mở ra khí phủ.

Chu Nguyên ngồi bên cạnh cô, ánh mắt vừa tò mò vừa khấn trương lo lắng, chăm chú nhìn Tô Ấu Vi. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh người khác mở khí phủ.

Sự chuyển động của nguyên khí xung quanh khiến quần áo Tô Ấu Vi cũng lay động theo. Chu Nguyên cúi đầu, hắn có thể cảm giác được từng luồng nguyên khí bên trong cơ thể cô đang cấp tốc tiến về chỗ bụng cô.

Khí phủ chính là một thứ vô cùng huyền ảo kỳ diệu ở trong cơ thể con người, bản chất của nó như có như không rất khó phát hiện ra, bình thường chỉ có thể nhìn thấy nó lúc đã thông bát mạch xảy ra cộng hưởng, tiến tới Khai Bích kỳ, đồng thời cũng là thời điểm kinh mạch trong cơ thể hoàn toàn nối liền với nhau.

Mà hiện tại, trong bụng Tô Ấu Vi ngày càng có nhiều nguyên khí tụ hội lại, qua một lúc sau lại nghe một tiếng “ba” nhỏ vang lên.

Ngay vị trí trung tâm của luồng khí nguyên khí đột nhiên xuất hiện một chấm nhỏ, mà chấm nhỏ này bắt đầu hấp thụ nguyên khí đang bao xung quanh nó.

Cùng lúc này, cho dù cách một lớp quần áo nhưng Chu Nguyên vẫn có thể thấy rõ, khí phủ ở bụng Tô Ấu Vi xuất hiện một tầng ánh sáng màu xanh.

-Không lẽ lại là thanh sắc khí phủ ư?

Khi Chu Nguyên nhìn thấy một màn này, ánh mắt của hắn chợt sáng lên. Thời điểm mở khí phủ, bởi vì thể chất mỗi người không giống nhau cho nên khí phủ cũng chia ra thành các cấp bậc cao thấp khác nhau, gồm có bốn cấp.

Đệ nhất cấp chính là vô sắc khí phủ, nó là loại khí phủ bình thường nhất.

Mà đệ nhị cấp chính là thanh sắc khí phủ, đệ tam cấp lại là tử sắc khí phủ, còn đệ tứ cấp chính là kim sắc khí phủ.

Cấp khí phủ càng cao thì không những vững chắc hơn, còn có thể chứa được nhiều nguyên khí hơn các cấp thấp. Ai ai cũng biết rõ, cơ thể của người mở ra khí phủ giống như một vật chứa nguyên khí, cũng có thể mở rộng theo cấp bậc tu hành.

Nếu người nào vừa bắt đầu đã mở được khí phủ cấp cao thì luôn có ưu thế hơn những người khác. Nhất là trong thi đấu gặp phải đối thủ có cùng cấp bậc với mình, nguyên khí càng dồi dào thì càng có thể chiến đấu lâu hơn.

-Không phải thanh sắc..

Yêu Yêu ngồi bên cạnh chợt lên tiếng.

Nghe cô nói vậy, Chu Nguyên giật mình nhìn kỹ lại thì thấy, thời điểm ánh sáng màu xanh lóe lên thì cũng có chút màu tím bên trong, thời gian trôi qua thêm một lát thì ánh sáng màu tím cũng đậm hơn, bắt đầu lấn át ánh sáng màu xanh.

-Là tử sắc khí phủ!

Chu Nguyên không kìm được kích động trong lòng, theo những gì hắn được biết thì những người có thể tu thành thanh sắc khí phủ đã là nhân tài kiệt xuất mà người có thể tu hành tử sắc khí phủ thì còn hiếm hơn. Bọn họ đều là thiên tài, trong tương lai những người này nhất định đạt được thành tựu to lớn.

-Thật không ngờ thể chất của Tô Ấu Vi lại mạnh đến mức này.

Chu Nguyên cảm thán một câu, nghĩ thầm trong lòng, tuy dựa vào tốc độ tu luyện của Tô Ấu Vi thì có thể thấy cô là một thiên tài tu hành nhưng hắn

không thể nào ngờ, Tô Ấu Vi lại có thể mở ra tử sắc khí phủ.

Ánh sáng màu tím xuất hiện thêm một lát rồi dần biến mất.

Mà đôi mắt đang nhắm chặt của Tô Ấu Vi cũng mở ra, trong mắt lại lộ ra một tia nguyên khí, làn da của cô cũng trở nên trắng nõn như ngọc, đồng thời trên người cô tản ra một cỗ uy áp.

Dường Khí cảnh!

-Đây chính là thực lực của người đã tiến vào Đường Khí cảnh sao? Quả nhiên rất khác so với lúc trước.

Chu Nguyên chép miệng nói, hắn cảm giác được uy áp trên người Tô Ấu Vi còn mạnh hơn trước gấp mấy lần, ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút áp lực.

Căn cứ vào suy đoán của hắn, nếu hắn không sử dụng Kim Viên Bàn Sơn Văn thì sẽ không thắng được Tô Ấu Vi rồi.

-Chúc mừng người không những đã tiến vào Đường Khí cảnh mà còn mở ra tử sắc khí phủ.

Chu Nguyên cười nói.

Trên mặt Tô Ấu Vi cũng lộ vẻ vui mừng nhưng cô chợt nhíu mày, sau đó do dự một chút nói ra:

-Hình như khí phủ của ta có gì đó kỳ lạ lắm.

Nghe Tô Ấu Vi nói thế, Chu Nguyên lẫn Yêu Yêu vô cùng kinh ngạc, bọn họ không hiểu rõ được ý cô muốn nói là gì.

Mà Tô Ấu Vi cũng hơi nghi ngờ một chút rồi nói tiếp:

-Ta không biết vì sao bản thân có cảm giác khí phủ bị chia làm đôi.

Chu Nguyên nghe thấy thế cũng khó hiểu, hắn hỏi:

-Bình thường khí phủ không phải là một khối nguyên thể sao? Sao lại có chuyện chia đôi?

Trong khi đó, Yêu Yêu ngồi suy nghĩ một lát rồi đột nhiên cô tiến lại gần Tô Ấu Vi, sau đó liếc mắt nhìn Chu Nguyên nói:

-Người nhìn sang chỗ khác đi.

Trong lòng Chu Nguyên có chút buồn bực, nhưng hắn làm theo lời của Yêu Yêu quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Thấy Chu Nguyên đã quay đầu đi, lúc này Yêu Yêu mới nói tiếp:

-Để ta xem giúp người chuyện gì xảy ra.

Khi Tô Ấu Vi vừa gật đầu, Yêu Yêu lập tức vươn tay vén góc áo Tô Ấu Vi lên, lộ ra eo thon nhỏ nhắn, vùng bụng trắng nõn bằng phẳng không hề có vết sẹo lồi nào cả.

Ngay khi Yêu Yêu vén áo cô lên, Tô Ấu Vi mới hiểu lý do tại sao mà Yêu Yêu tỷ bảo Chu Nguyên quay đầu né đi.

Lúc này, Yêu Yêu chạm tay vào vùng bụng của Tô Ấu Vi, hai mắt khép hờ, cô khởi động lực cảm ứng của thần hồn để dò xét khí phủ bên trong người Tô Ấu Vi.

Qua một lúc lâu sau, Yêu Yêu mới mở mắt, đồng thời thu tay lại, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn Tô Ấu Vi.

-Đúng là khí phủ của người đã chia làm đôi.

Yêu Yêu chậm rãi lên tiếng.

-Yêu Yêu tỷ, đã xảy ra chuyện gì sao?

Lúc này Chu Nguyên mới quay đầu lại, thanh âm trầm đầy lo lắng:

-Không xảy ra vấn đề gì chứ?

Yêu Yêu suy nghĩ thật lâu mới nhỏ giọng trả lời hắn:

-Không xảy ra vấn đề gì, nếu ta đoán không sai thì khí phủ của cô ấy chính là âm dương khí phủ trong truyền thuyết.

Cô nhớ lại lần trước khi khác nguyên văn lên người Tô Ấu Vi cũng cảm giác được trên người cô gái này dường như có nguyên căn âm dương, đây là một loại thể chất cực kỳ đặc biệt.

Hiện tại sự thay đổi của khí phủ chắc chắn có liên quan đến nguyên căn âm dương của Tô Ấu Vi.

-Âm dương khí phủ ư?

Hai người Chu Nguyên Tô Ấu Vi lập tức ngơ ngác nhìn nhau, có thể thấy bọn họ đều chưa bao giờ nghe qua loại khí phủ này.

-Các ngươi cứ yên tâm đi, âm dương khí phủ không hề xấu mà ngược lại rất có ích.

Thấy biểu cảm của hai người bọn họ, Yêu Yêu khoát tay một cái.

-Có ích sao?

-Ừ, cô ấy có thể tu luyện hai loại công pháp.

Yêu Yêu ôm Thôn Thôn đang ngủ chống vó vào lòng, vuốt ve bộ lông của nó, mỉm cười giải đáp.

-Có thể tu luyện hai loại công pháp?

Khi Yêu Yêu vừa nói xong thì cả hai đều sợ đến ngây người. Vậy chẳng khác nào trong khí phủ có hai luồng nguyên khí khác nhau? Không lẽ hai loại nguyên khí này sẽ không xung đột với nhau sao?

-Nếu là loại khí phủ bình thường thì chỉ có thể chứa một loại nguyên khí mà thôi.

Yêu Yêu khẽ gật đầu một cái rồi nói tiếp:

-Nhưng trường hợp của cô ấy thì lại không giống, âm dương khí phủ giống như hai khí phủ, cho nên hai luồng nguyên khí khác loại có thể cùng tồn tại không xung đột với nhau.

-Nhưng mà, sau này cô phải tu luyện công pháp có thuộc tính âm dương, tuyệt đối không thể tu luyện loại công pháp có thuộc tính hoàn toàn dương hay hoàn toàn âm. Nếu không cân bằng trong khí phủ không thể duy trì, sẽ xảy ra trùng kích khiến khí phủ tự hủy.

Sắc mặt Tô Ấu Vi lập tức thay đổi.

-Hơn nữa, công pháp một âm một dương mà cô tu luyện, cấp bậc của nó cũng không thể chênh lệch quá nhiều nếu không cũng sẽ khiến cân bằng bị phá vỡ.

Yêu Yêu nghiêm túc nói:

-Tuy rằng âm dương khí phủ rất mạnh nhưng nó lại có rất nhiều hạn chế, ngoài ra, nếu có một ngày cô có thể phá vỡ vách ngăn giữa hai khí phủ, dung hòa âm dương thì lúc đó cô sẽ trở thành người đứng đầu trong thế giới này.

Trong lòng Tô Ấu Vi có chút lo lắng, cô nhìn về phía Chu Nguyên.

Khuôn mặt Chu Nguyên lại vô cùng mừng rỡ, hần lấy một ngọc giản từ trong ngực ra đưa cho Tô Ấu Vi nói:

-Cần có công pháp thuộc tính dương sao? May quá, Viêm Lôi Quyết của hoàng thất chúng ta lại là thuộc tính dương.

-Điện hạ.. cái này chỉ có người có công trong hoàng thất mới có thể tu luyện được!

Nghe hần nói đến Viêm Lôi Quyết, Tô Ấu Vi lập tức kinh hãi nói, trước đây cô cũng có nghe nói về Viêm Lôi Quyết của hoàng thất Đại Chu, đây là công pháp có thể tu luyện ra nguyên khí tứ phẩm, giá trị của nó còn cao hơn gấp vạn lần Thiên La Thủ.

-Dù sao cũng chỉ là nguyên khí tứ phẩm mà thôi.

Chu Nguyên vừa nói vừa nhét ngọc giản vào tay Tô Ấu Vi.

-Ta còn chê cấp bậc của nó không cao, nhưng mà hiện tại thực lực của ta lại không cao, nếu như sau này ta tìm được thứ cao cấp hơn, lúc đó sẽ để người chuyển qua tu luyện nó.

Nhìn thấy hành vi bá đạo này của Chu Nguyên, Tô Ấu Vi cắn môi một cái, bàn tay nắm chặt ngọc giản, cô cũng không từ chối ý tốt của hần nữa, chẳng qua cô nhìn Chu Nguyên chăm chú, trong mắt lấp lánh hơi nước, nhìn qua xinh đẹp động lòng người.

-Nếu hần đã cho ngươi một công pháp thuộc tính dương rồi thì ta cũng cho ngươi một công pháp thuộc tính âm cho cân bằng!

Yêu Yêu thấy thế cũng cười một tiếng, sau đó cô lấy ngọc giản tràn đầy hàn khí bao phủ xung quanh từ bên trong túi càn khôn đeo bên hông, đưa cho

Tô Ấu Vi.

-Cái này là Hàn Minh Chân Kinh, có thể tu luyện ra Hàn Minh Khí tứ phẩm.

Nhìn thấy Yêu Yêu cũng đưa cho mình một công pháp có thể tu luyện ra nguyên khí tứ phẩm, Tô Ấu Vi có chút do dự nhìn về phía Chu Nguyên hỏi ý kiến hắn, sau khi thấy hắn gật đầu mới dám nhận lấy, giọng nói tràn đầy sự cảm kích:

-Yêu Yêu tỷ, cảm ơn tỷ!

Mà Yêu Yêu làm ra vẻ không thèm đề ý nói tiếp:

-Chỉ là một công pháp tu luyện nguyên khí tứ phẩm mà thôi, chờ sau này cô mạnh hơn thì có thể tìm loại công pháp tu luyện âm dương nguyên khí cao cấp hơn.

-Nhưng mà, cô tuyệt đối phải nhớ kỹ, điều quan trọng nhất ở âm dương khí phủ chính là sự cân bằng, một khi cân bằng bị phá vỡ thì cô sẽ chịu phản phệ.

Tô Ấu Vi gật đầu nói:

-Ta nhớ rõ rồi Yêu Yêu tỷ!

Chu Nguyên ngồi một bên nhìn thấy cảnh này, một người thì xinh đẹp thanh lệ còn một người thì vẻ đẹp tinh xảo, tựa như trăng sao trên bầu trời khiến người khác cảm thấy thoải mái trong lòng.

Có điều hắn chưa nắm đủ thì đôi mắt sáng ngời của Yêu Yêu đã nhìn về phía hắn.

-Hình như ngươi đã luyện xong Kim Viên Bàn Sơn Văn rồi hả?

Chu Nguyên nghe vậy lập tức quay đầu tiếp tục khổ luyện.

Thấy bộ dạng này của hắn, Tô Ấu Vi không nhịn được che miệng cười khẽ, còn Yêu Yêu cũng nhếch môi đỏ mọng lên, hai gương mặt xinh đẹp khiến cho khung cảnh bên trong xe ngựa chói sáng rực lên.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Thương Lan quận, Vệ Thanh Thanh

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Thương Lan quận nằm ở biên giới phía tây nam của vương triều Đại Chu.

Lúc đám người Chu Nguyên đến ngoại thành Thương Lan quận thì cũng đã trôi qua nửa tháng.

Chu Nguyên ngồi trên xe ngựa nhìn về phía thành trì to lớn đằng trước. Nếu Đại Chu thành tràn đầy sự hùng vĩ thì Thương Lan quận lại tràn ngập khí thế hung hãn. Cũng vì nơi này cách biên giới Đại Chu khá gần cho nên quanh năm thường xảy ra chiến tranh khiến cho tòa thành tản ra một cỗ nghiêm trang.

Mà đa số những người đang đi trên đường. Nếu để ý kỹ một chút thì sẽ cảm giác được trên người bọn họ tản ra mùi máu rất nhạt, đồng thời còn có nguyên khí dao động mạnh yếu khác nhau.

Trong khi đó, Thương Lan quận lại nằm giáp với Hắc Uyên, mỗi ngày số lượng nguyên sư tập trung ở trong thành sau đó đi vào Hắc Uyên săn giết nguyên thú nhiều không kể xiết, bọn họ không chỉ bắt giết nguyên thú mà còn tìm kiếm cơ may từ vùng đất này. Nếu so sánh giữa Hắc Lâm Sơn mạch với Thương Lan quận thì giống như tiểu vu gặp đại vu vậy.

-Điện hạ, phía trước chính là Thương Lan quận, có điều số lượng người của chúng ta quá nhiều, không thể nào dẫn tất cả bọn họ vào thành được cho nên thần chỉ có thể ra lệnh cho bọn họ đóng quân bên cạnh doanh trại của Thương Lan quân mà thôi.

Lúc này, Lục Thiết Sơn cười ngựa đến gần Chu Nguyên, giọng nói mạnh mẽ vang lên.

Nghe Lục Thiết Sơn sắp xếp như vậy, Chu Nguyên gật đầu một cái rồi nói:

-Dù sao hôm nay cũng trễ rồi, hiện tại chúng ta đến doanh trại nghỉ ngơi, đợi đến sáng mai chúng ta sẽ đi bái phỏng Vệ tướng quân.

Nghe hán nói vậy, Lục Thiết Sơn hô vang một tiếng rồi xoay ngựa truyền lệnh cho nhóm thuộc hạ vòng qua tòa thành đi thẳng về hướng doanh trại.

Nhưng mà đối với đám người trong doanh trại Thương Lan quân thì cảnh tượng này không khác gì một đám người xa lạ kéo cả đội đến đây gây rối, cho nên khi nhóm người Chu Nguyên đang đi đến doanh trại thì cùng lúc đó, hơn mười mấy người cưỡi ngựa lao ra khỏi doanh trại chạy về phía họ.

-Các ngươi là ai?!

Dẫn đầu nhóm mười mấy người ngăn đoàn người Chu Nguyên lại là một vị tướng cấp bậc không cao, trên người mặc một bộ giáp màu đỏ, mà lúc đoàn người Chu Nguyên tiến lại gần bọn họ mới phát hiện vị tướng quân này lại là một cô gái.

Trên người cô ấy mặc một bộ nhuyễn giáp màu đỏ, bao phủ thân hình xinh đẹp lung linh, phía dưới áo giáp là một đôi chân thon dài thẳng tắp, kết hợp với chiến ngao càng làm nổi bật vẻ đẹp của đôi chân.

Dưới mũ giáp lại là một gương mặt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm vào nhóm người Chu Nguyên, cặp chân mày lá liễu lộ vẻ hiên ngang.

-Ta là Lục Thiết Sơn, thống lĩnh cấm vệ quân.

Lục Thiết Sơn nhìn đám người vừa đến, hán trầm giọng nói:

-Bọn ta phụng mệnh hoàng thượng đi đến Thương Lan quận, bây giờ đã trễ, không tiện làm phiền đại tướng quân cho nên bọn ta tính đến doanh trại Thương Lan quân nghỉ ngơi một đêm.

-Thì ra là Lục thống lĩnh.

Khi nghe Lục Thiết Sơn nói rõ thân phận của hán thì vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt của cô gái mặc giáp đỏ kia giảm bớt vài phần, có thể thấy bọn họ đã nhận được tin tức từ trước, lúc này cô mới nói:

-Vệ Thanh Thanh tham kiến Lục thống lĩnh.

-Cô là Vệ Thanh Thanh ư?

Ngồi trong xe ngựa nghe thấy tên của cô gái kia, trong lòng Chu Nguyên chợt nhớ đến Vệ Thương Lan sau khi lấy vợ thì sinh ra một nam một nữ, con gái của ông ấy hình như gọi là Vệ Thanh Thanh, vậy thì cô gái có tư thế oai hùng này chính là con của Vệ đại tướng quân rồi.

-Thì ra là thiên kim tiểu thư của Vệ tướng quân.

Lục Thiết Sơn cũng ôm quyền đáp lại.

Nghe hán nói vậy, Vệ Thanh Thanh chỉ hờ hững nói:

-Ở đây chỉ có phó thống lĩnh Thương Lan quân Vệ Thanh Thanh, không hề có ai là thiên kim tiểu thư của quận thủ phủ.

Vệ Thanh Thanh nói như thế khiến Lục Thiết Sơn có chút ghen hờn, sau đó hán đành gạt đầu một cái rồi mới bước sang một bên, để lộ Chu Nguyên đang đứng phía sau. Hán vươn tay giới thiệu:

-Đây là Chu Nguyên điện hạ, lần này điện hạ cùng ta đi đến đây.

Đôi mắt phượng xinh đẹp của Vệ Thanh Thanh nhìn về phía Chu Nguyên. Thật ra cô cũng có nghe nói về vị điện hạ này, hơn nữa phủ thí Đại Chu phủ lần trước lại gây ra sóng gió rất lớn, nguyên nhân cũng do người này, một điện hạ phế vật không thể nào khai mạch tu hành trong lời đồn lại có thể đánh bại Tề Nhạc, nhị vương tử của Tề vương phủ.

Nhưng mà khi nhìn thấy hai người Yêu Yêu Tô Ấu Vi đứng bên cạnh Chu Nguyên thì cô lập tức nhủ thầm lại. Gương mặt của hai người Yêu Yêu Tô Ấu Vi cực kỳ xinh đẹp khiến cho Vệ Thanh Thanh hiểu lầm Chu Nguyên chỉ là một điện hạ phong lưu nhàn rỗi mang theo mỹ nữ đến đây dạo chơi mà thôi.

-Tham kiến Chu Nguyên điện hạ.

Bởi vì hiểu lầm nên ấn tượng của Vệ Thanh Thanh về Chu Nguyên không tốt lắm, vì vậy bề ngoài cô chỉ lạnh nhạt chấp tay hành lễ một cái, trong lòng lại lắc đầu suy nghĩ, xem ra phủ thí Đại Chu phủ có chút mờ ám rồi.

Cô thật sự không thể tin một điện hạ phong lưu mang hai mỹ nữ theo bên cạnh lại là người có thể đánh bại Tề Nhạc vốn có thiên phú không tệ của Tề vương phủ.

Từ nhỏ, tính cách cô rất kiên cường cho nên điều cô không thích nhất chính là hạng nam nhân đắm chìm trong sắc đẹp. Chính vì điều này mà Vệ Thanh Thanh bắt chấp bản thân là một cô gái mà tham gia vào Thương Lan quân.

-Mời các vị hãy đi theo ta, ta sẽ cho người sắp xếp nơi đóng quân.

Nghe thế nên Vệ Thanh Thanh cũng không thèm đợi Chu Nguyên nói lời nào thì lập tức thúc ngựa quay người đi.

-Ồ...

Hành động này của Vệ Thanh Thanh khiến cho Chu Nguyên cảm thấy rất khó hiểu, hắn không rõ tại sao thái độ của cô gái này không hề tốt khi thấy hắn.

-Điện hạ, chúng ta nên đi thôi,

Dù sao hiện tại chúng ta đang ở trên địa bàn của người khác, điện hạ nhìn một chút.

Lục Thiết Sơn lên tiếng, hắn sợ Chu Nguyên tức giận mà quên đi mục đích của chuyến đi lần này chính là lôi kéo Vệ Thương Lan. Nếu bây giờ Chu Nguyên cãi nhau với Vệ Thanh Thanh sẽ khiến Vệ Thương Lan có ấn tượng xấu đối với bọn họ.

Thật ra Chu Nguyên không hề để bụng chuyện này, nghe thấy Lục Thiết Sơn có ý khuyên bảo hắn thì hắn khẽ cười một tiếng. Lúc trước hắn đã sớm biết được lòng người nóng lạnh ra sao cho nên sẽ không dễ dàng nổi giận với thái độ của Vệ Thanh Thanh.

-Chúng ta đi thôi.

Chu Nguyên phát tay ra hiệu. Lúc này đoàn người mới bắt đầu đi theo Vệ Thanh Thanh tiến vào trong doanh trại Thương Lan quân.

Thời điểm một ngàn cấm vệ quân hùng dũng đi vào doanh trại khiến rất nhiều binh lính chú ý đến. Nhưng mà ánh mắt của bọn họ lại tràn đầy sự tò mò xen lẫn sự khiêu khích.

Ở Đại Chu có ba đội quân cực mạnh bao gồm cấm vệ quân của hoàng thất, Tề vương vệ của Tề vương phủ và Thương Lan quân của đại tướng quân.

Cũng vì bọn hắn đều được xem là một trong ba đội quân mạnh nhất cho nên lúc Thương Lan quân nhìn thấy cấm vệ quân, trong mắt đều lộ vẻ dò xét xem đám cấm vệ quân này có thật sự mạnh giống như mọi người nói hay không.

Ngay lúc đó đám Thương Lan quân đang vây quanh đội cấm vệ chợt tách ra hai bên, sau đó từ phía sau lại thêm vài người đang đi tới.

Lúc nhìn thấy bọn họ, Vệ Thanh Thanh hồ hững xuống ngựa.

Lúc này hai người Chu Nguyên, Lục Thiết Sơn cũng từ trong đoàn người bước lại gần.

Sau đó Vệ Thanh Thanh xoay người giới thiệu nhóm người vừa xuất hiện:

- Đây là những tướng lĩnh khác trong Thương Lan quân. Người này là biểu tỳ của ta, tên Vệ Đình.

Vệ Thanh Thanh vừa nói vừa chỉ vào một cô gái. Tuy rằng cô ta cũng mặc một bộ áo giáp lộ ra thân hình nõn nang nhưng nhan sắc lại kém hơn Vệ Thanh Thanh một chút. Sau khi được Vệ Thanh Thanh giới thiệu, ánh mắt cô ta liếc nhìn Chu Nguyên một cái, tự tiếu phi tiếu (cười như không cười) nói:

-Hóa ra vị này chính là điện hạ nổi tiếng mà chúng ta đã nghe qua sao? Không ngờ bản thân lặn lội đường xa đi đến nơi này nhưng cũng không quên mang theo hai vị mỹ nhân đi cùng, thật là an nhàn nha.

Khi nghe Vệ Đình nói xong, Chu Nguyên lập tức nhún mày một cái, hắn có thể cảm giác được sự ác ý của cô ta đối với hắn.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy người phía sau cô ta thì Chu Nguyên đã hiểu lý do, người đứng bên cạnh Vệ Đình có vóc dáng cao gầy, khuôn mặt tuấn tú đang nở nụ cười, hắn mặc một bộ áo giáp màu bạc còn mũ giáp thì được hắn kẹp ở bên hông.

Hơn nữa trên người hắn còn có nguyên khí đang dao động, có thể dễ dàng nhận ra người này là một cao thủ Dưỡng Khí kỳ, không những thế cấp bậc của hắn đã tiến vào hậu kỳ rồi!

Chu Nguyên nhìn người này một lát, hắn khẽ híp mắt lại suy nghĩ, bởi vì khuôn mặt của anh ta khiến Chu Nguyên có cảm giác hình như đã gặp ở đâu rồi.

Trong lúc Chu Nguyên đang suy nghĩ thì thanh niên mặc áo giáp màu bạc đã đi tới đối diện hắn, sau đó híp mắt cười hỏi:

-Người có phải là Chu Nguyên điện hạ không? Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau rồi.

Tuy người này luôn nở nụ cười xán lạn với Chu Nguyên nhưng ánh mắt của hắn lại giống như rắn độc nhìn chăm chăm vào con mồi, hắn lại vươn tay ra rồi nói.

-Ta tên là Tề Hạo, ta có nghe người khác nói rằng em trai không thích chịu thua người khác bị người chém đứt một cánh tay, chuyện này có thật không?

Khi Tề Hạo vừa dứt lời thì ánh mắt Chu Nguyên chợt lóe lên một cái, hắn (CN) đoán không sai, tên này chính là đại ca của Tề Nhạc, Tề Hạo.

-Trong thi đấu thì quyền cước không có mắt, có trách thì trách bản lĩnh của hắn không bằng người khác thôi.

Về mặt Chu Nguyên bình tĩnh, hần cũng vươn tay bắt lấy bàn tay của Tề Hạo, hờ hững đáp trả.

Nụ cười trên mặt Tề Hạo càng ngày càng đậm, hần gật đầu nói:

-Lời của điện hạ hoàn toàn chính xác, bản lĩnh của thằng nhóc kia không bằng người, có bị người ta chặt đứt một cánh tay cũng đáng.

Sau đó hần lại làm ra vẻ nhiệt tình nói tiếp:

-Bởi vì mọi người trong Thương Lan quân nghe nói hôm nay cấm vệ quân hoàng cung sẽ đến đây, cho nên bọn họ rất cao hứng đã chuẩn bị tiệc rượu hoan nghênh mọi người vào tối nay, điện hạ ngài nhất định phải tham gia với bọn ta.

-Dù sao tính tình của mọi người trong quân đội có chút thẳng thắn, lỡ như ngài mà không đến được, bọn họ lại nghĩ rằng điện hạ đang khinh thường người của Thương Lan quân mất.

Tề Hạo cười nói.

Mi mắt Chu Nguyên hơi rũ xuống, hần lên tiếng:

-Người yên tâm, nếu mọi người đã nhiệt tình như thế thì ta chắc chắn sẽ đến chung vui với mọi người.

Nghe Chu Nguyên nói vậy, Tề Hạo gật đầu cười một cái rồi mới nhỏ giọng nói:

-Có điều, ta xin nhắc nhở điện hạ một chút, nơi này chính là Thương Lan Quận, rất gần với Hắc Uyên. Cho dù có vị điện hạ nào đó chết ở đây thì cũng không phải là chuyện kỳ lạ gì cả, vậy nên mong điện hạ cẩn thận nhé.

Chu Nguyên cũng cười khẽ một tiếng rồi thấp giọng đáp trả lại Tề Hạo:

-Nếu là vậy thì người càng phải cẩn thận, ngay cả người chết có thân phận điện hạ cũng không quan trọng thì vương tử của một vương phủ chết đi cũng không phải chuyện to lớn gì.

Lúc Chu Nguyên vừa nói xong, Tề Hạo cười lớn vài tiếng, mà bàn tay của hai người bọn họ đang nắm chặt nhau chợt buông tay tách ra. Chẳng qua tầm mắt bọn họ khi nhìn về đối phương lại lộ ra sát ý lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Một chiêu lập nên uy danh

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Khi màn đêm buông xuống.

Giữa doanh trại to lớn đốt một đống lửa, cháy sáng rực rỡ, soi rọi một góc trời.

Lúc này xung quanh đài giữa doanh trại, tất cả binh lính trong Thương Lan quân đang vây quanh những đống lửa nhỏ khác mà uống từng ngụm rượu, cắn từng miếng thịt to, âm thanh của bọn họ vang vọng khắp một vùng.

Mà nhóm người Chu Nguyên, Yêu Yêu, Tô Ấu Vi và Lục Thiết Sơn đang ngồi ở chính giữa.

-Tâm trạng của điện hạ thật tốt, đi đến đâu cũng mang theo mỹ nhân bên người.

Vệ Thanh Thanh ngồi đối diện Chu Nguyên, cô liếc mắt nhìn Yêu Yêu và Tô Ấu Vi đang ngồi bên cạnh hần.

Đối mặt với sự châm chọc trong giọng nói của Vệ Thanh Thanh, Yêu Yêu chỉ liếc mắt một cái không thèm lên tiếng nhưng Tô Ấu Vi lại không nhịn được người này lúc nào cũng có thái độ không tốt với Chu Nguyên, cô lập tức hé đôi môi đỏ mọng lên tiếng phản bác:

-Vệ phó thống lĩnh cũng là nữ nhân vì sao lại nghĩ rằng ngoài cô ra thì tất cả các cô gái khác đều vô dụng?

Vừa dứt lời, Tô Ấu Vi bắt đầu vận chuyển nguyên khí quanh người mình rồi bộc lộ thực lực Dưỡng Khí kỳ của mình cho đối phương thấy.

Sau khi Tô Ấu Vi thể hiện thực lực của bản thân, Vệ Thanh Thanh mới giật mình, ánh mắt nhìn về phía Tô Ấu Vi trở nên nghiêm túc hơn một chút. Cô thầm than trong lòng, không ngờ cô gái này còn trẻ như vậy mà đã đạt đến Đường Khí kỳ, có thể thấy cô ấy nhất định là một thiên tài, tuyệt đối không phải là dạng bình hoa xinh đẹp chỉ để ngắm nhìn.

-Do mắt nhìn người của ta không tốt, xin lỗi cô.

Tính cách của Vệ Thanh Thanh rất thẳng thắn cho nên ngay lập tức lên tiếng xin lỗi Tô Ấu Vi, giọng nói tràn đầy vẻ áy náy khi hiểu nhầm người khác.

Nhưng mà khi cô nhìn sang Chu Nguyên thì lại nhũn mảy, cô cảm thấy một cô gái xuất sắc như Tô Ấu Vi đi bên cạnh Chu Nguyên thật sự quá phí phạm nhân tài rồi.

-Ha ha, điện hạ, rất nhiều huynh đệ Thương Lan quân chúng ta muốn thỉnh giáo với các huynh đệ cấm vệ quân, không biết ý điện hạ thế nào?

Thời điểm Vệ Thanh Thanh đang tiếc hận thay cho Tô Ấu Vi thì Tề Hạo ngồi bên cạnh cô đột nhiên lên tiếng.

Ngay khi hắn vừa dứt lời thì vô số âm thanh reo hò từ nhóm binh lính Thương Lan quân vang lên, trong mắt mỗi người đều tràn đầy ý chí chiến đấu.

Nghe Tề Hạo hỏi như thế, Chu Nguyên nhìn về phía Lục Thiết Sơn, khi thấy hắn gật đầu một cái thì hắn nhìn về phía cấm vệ quân hô lớn:

-Có người muốn khiêu chiến với chúng ta, các người mau ứng chiến cho tốt, đừng khiến cấm vệ quân chúng ta phải mất hết mặt mũi ở nơi này.

-Tuân lệnh!

Người của cấm vệ quân mạnh mẽ đáp lại, bọn họ cũng có kiêu ngạo của bản thân, cả ngày chịu sự khiêu khích của đám người Thương Lan quân này, tất cả bọn họ đều đã ngứa tay muốn lãnh giáo vài chiêu rồi.

-Tại hà là Đồng Vô Định thuộc cấm vệ quân, không biết có huynh đệ Thương Lan quân nào muốn thử sức với ta hay không?

Ngay lập tức, một bóng người cường tráng lao ra nhảy lên trên đài, âm thanh mạnh mẽ vang lên.

Từ luồng nguyên khí đang quán quanh cơ thể của vị sĩ quan thuộc cấm vệ quân này, có thể thấy được người này là một cao thủ Đường Khí kỳ cấp bậc sơ kỳ.

-Ha ha, rất tốt, vậy Tôn Mãnh ta thuộc Thương Lan quân xin chỉ giáo!

Cùng lúc này bên đội quân Thương Lan cũng có một bóng người lao ra, mà thực lực không hề thua kém Đồng Vô Định.

Thời điểm hai người vừa bước lên đài, xung quang lập tức vang lên âm thanh reo hò.

Hai người bọn hắn khi bước lên đài cũng không nói nhiều chỉ ôm quyền chào nhau một cái rồi lập tức ra tay. Trận đấu trên đài diễn ra vô cùng gay cấn, quyền qua cước lại làm cho cát bụi bay mù mịt.

Trong khi đó, binh sĩ hai bên đứng bên dưới thì điên cuồng gào thét, bầu không khí trở nên náo nhiệt vô cùng.

Trận đấu kéo dài một chút, kết quả Đồng Vô Định giành được thắng lợi, âm thanh hoan hô lại vang lên.

Trận đấu của hai người này vừa kết thúc thì lập tức lại thêm hai kẻ khác chạy lên đài đánh nhau dữ dội, âm thanh kêu gào cổ vũ vang lên không ngừng.

Ngay cả Chu Nguyên cũng cảm thấy nóng cả người muốn tham gia vào trận đấu của bọn họ, hơn nữa những người này đều là các chiến sĩ nếm qua khói lửa chiến tranh, cho nên động tác vô cùng quyết đoán, mỗi lần ra tay đều cực kỳ mạnh mẽ, hoàn toàn hơn hẳn những cuộc tỷ thí bàn luận của các học viên Đại Chu phủ.

Lúc bầu không khí đang náo nhiệt nhất thì Tề Hạo chợt đứng dậy, bộ dáng tùy tiện cười nói:

-Nghe nói, phủ thí Đại Chu phủ lần trước, chuyện điện hạ xoay chuyển tình thế gây chấn động cả thành Đại Chu, ngay cả Thương Lan quân bọn ta ở đây cũng có nghe đến, các huynh đệ trong doanh trại rất tò mò về chuyện này, không biết điện hạ có thể cho chúng ta được mở mang tầm mắt không?

Tề Hạo vừa dứt lời thì vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào Chu Nguyên. Chuyện vị điện hạ này làm trong phủ thí Đại Chu phủ lần trước, bọn họ đều có nghe thấy, trong lòng cũng rất kinh ngạc bởi vì có tin đồn điện hạ Đại Chu không thể khai mạch tu hành.

-Bữa tiệc này đúng là nhắm vào ta rồi.

Về mặt Chu Nguyên không thay đổi một chút nào. Trong lòng hắn biết rõ tiệc rượu tối nay, Tề Hạo nhất định sẽ nghĩ mọi cách khiến hắn phải mất mặt trước Thương Lan quân, hạ thấp thanh danh của hắn, đồng thời đánh vào uy nghiêm của hoàng thất. Chỉ cần làm như vậy, cho dù tương lai Vệ Thương Lan có lựa chọn đứng về phía hoàng thất đi chăng nữa thì những chiến sĩ trong Thương Lan quân sẽ không phục mà sinh lòng phản bội.

Mà cũng nhờ việc làm nhỏ này của Tề Hạo, Chu Nguyên đã nhìn ra được ý định hiểm ác đáng sợ của hắn.

Tề Hạo cười híp mắt nhìn Chu Nguyên, sau đó hần vẫy tay một cái, một gã đàn ông gầy gò nghe lệnh đứng dậy. Tề Hạo lại nói tiếp.

-Ta còn nghe nói, tuy rằng đệ ta đã dùng Phá Mạch Quyết cưỡng ép bản thân đã thông lên bát mạch, nhưng vẫn bị ngài đánh bại. Vậy thì Thương Lan quân bên bọn ta cũng phải ra một người đã đã thông bát mạch hoàn toàn thành giáo điện hạ một chút!

Tề Hạo là một người vô cùng thông minh, hần không cho cao thủ Dưỡng Khí kỳ xuất hiện. Nếu hần thật sự làm thế, cho dù Chu Nguyên có thua cuộc thì người khác cũng cảm thấy chuyện này không có vấn đề gì, cho nên hần mới cử ra một người đã đã thông bát mạch nhưng lại chưa mở ra khí phủ ứng chiến với Chu Nguyên. Có thể thấy Tề Hạo rất cẩn thận khi hành động.

-Nếu điện hạ không muốn thì cũng không sao, bỏ đi, dù sao bọn ta chỉ là những kẻ thô lỗ, so với thân phận cao quý của điện hạ thì chênh lệch quá nhiều.

Tề Hạo làm bộ hiểu ý người mà cảm thán một tiếng nhưng những lời này của hần lại cực kỳ độc ác. Nếu như Chu Nguyên cự tuyệt thì sẽ khiến cho binh sĩ Thương Lan quân nghĩ rằng Chu Nguyên ý vào thân phận hoàng thất của hần mà khinh thường đám người thô lỗ bọn họ, trong lòng nhất định sẽ sinh ra thất vọng, chán ghét hoàng thất.

Mà Vệ Thanh Thanh ngồi bên cạnh cũng nhận ra được ý định của Tề Hạo, lúc cô đang định lên tiếng quát hần (TH) ngừng lại thì Vệ Đình bên cạnh cô lại nói.

-Thanh Thanh, muội cứ để mọi người mở mang tầm mắt xem thực lực của vị điện hạ này đến đâu. Hiện tại vì chuyện di tích mà tình hình Thương Lan Quân rất hỗn loạn, nếu như điện hạ không có bản lĩnh cao cường, bị mất mặt ở chỗ chúng ta, trong lòng sẽ không chịu được mà quay về, như vậy chúng ta cũng bớt phiền toái một chút.

Nghe Vệ Đình phân tích như vậy, Vệ Thanh Thanh có chút do dự, cuối cùng cô cũng gật đầu đồng ý. Quả thật nếu Chu Nguyên không có năng lực gì thì có thể trở về Đại Chu thành, nơi đó an toàn hơn nhiều. Tránh cho hần xảy ra chuyện ở chỗ này khiến Chu Kinh tức giận.

Vì vậy tất cả ánh mắt đều đổ dồn lên người Chu Nguyên chờ hần trả lời.

Dưới ánh nhìn chăm chú của nhiều người như vậy, Chu Nguyên ngẩng đầu mỉm cười với Tề Nhạc rồi lên tiếng:

-Nếu mọi người đã muốn như vậy, ta không thể khiến không khí đang náo nhiệt trở nên lạnh lẽo rồi.

Chu Nguyên biết rõ âm mưu của Tề Hạo, có điều nếu hần muốn dùng hành động này để chèn ép hạ thấp khí thế của hần (CN) thì Tề Hạo nhất định không dễ dàng thỏa mãn tâm nguyện.

Sau khi hần nói xong thì lập tức đứng dậy, mũi chân đạp nhẹ một cái rồi nhảy lên trên đài, Thiên Nguyên Bút trong tay Chu Nguyên cũng lập tức chuyển sang vô hình thái, biến thành một cây thương dài.

-Lên đây đi, nếu ngươi có thể đỡ được một chiêu của ta, xem như trận này ta thua.

Chu Nguyên cầm Thiên Nguyên Bút chia xéo xuống mặt đất, hần thân nhiên cười nói.

-Oa oa!

Thanh âm Chu Nguyên vừa vang lên đã khiến rất nhiều người reo hò, cho dù là người của Thương Lan quân hay sĩ quan cấm vệ quân, tất cả bọn họ đều đứng lên ủng hộ cho Chu Nguyên. Không cần nói đến thực lực hần như thế nào, chỉ cần nhìn thấy hần hành động quyết đoán như thế khiến bọn họ rất thích.

-Khẩu khí cũng lớn nha.

Vệ Thanh Thanh cũng giật mình rồi nói.

Còn Vệ Đình thì bĩu môi khinh thường.

Mà Tề Hạo chỉ cười khẩy một tiếng rồi lấy ra một thanh đao dài đỏ rực như lửa, ném cho gã đàn ông gầy gò kia, hần (TH) nói:

-Ngươi đi đi, chỉ cần ngươi chiến thắng thì thanh đao nguyên binh trung phẩm này sẽ là của ngươi.

Nghe Tề Hạo nói vậy, gã vội vàng tiếp lấy, trong mắt lộ ra sự vui mừng, giá trị của thanh đao nguyên binh trung phẩm này không nhỏ, muốn mua nó cũng cần hơn một ngàn nguyên tinh mà cấp bậc binh sĩ như gã thì khó có thể mua được.

Lúc này, gã mới cầm tay đao trong tay nhảy lên đài, cặp mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên đang đứng đối diện.

Trong khi đó, Chu Nguyên lại không thèm để ý đến vẻ mặt của đối phương, gương mặt bình tĩnh mà nguyên khí xung quanh ồ ạt tiến vào cơ thể hần. Sau đó hần lập tức lao thẳng đến chỗ đối phương.

-Nguyên thuật thượng phẩm, Viêm Đao Trảm!

Nhìn thấy cảnh này, gã đàn ông gầy gò cũng không dám lơ là, gã quát to một tiếng, hai tay cầm chặt chuôi đao mạnh mẽ chém xuống. Trên thân đao

đường như có ánh lửa chấp chôn bao phủ.

Khí thể cú chém này vô cùng hung hăng. Rõ ràng gã cũng là người rất xuất sắc trong nhóm người đã mở được bát mạch.

So với đòn tấn công của Tề Nhạc ở kỳ phủ thí thì chiêu này còn hung ác hơn nhiều lắm.

Nhưng mà khi Chu Nguyên đối mặt với cú chém hung hãn này, hắn cũng không ngừng lại mà vẫn tiếp tục lao thẳng đến, Thiên Nguyên Bút trong tay cũng quét trên mặt đất tạo thành tia lửa.

Hồ.

Chu Nguyên chợt hít sâu một hơi, nguyên khí lập tức ào ào chảy vào trong cơ thể hắn. Sau đó, Thiên Nguyên Bút chợt rung mạnh một cái rồi từ ngòi bút bắn ra từng luồng sáng màu xanh.

-Huyền Mang Thuật!

Uy lực của Huyền Mang Thuật mà Chu Nguyên sử dụng bây giờ đã vượt xa thời điểm chiến đấu với Tề Nhạc, ánh sáng xanh bao phủ ngòi bút đã dày hơn vài tấc hướng chỉ lại được Thiên Nguyên Bút gia tăng sức mạnh.

Bá!

Thân thể hắn lao đến, Thiên Nguyên Bút trong tay giống như cây thương dài đâm thẳng về phía đối thủ. Khí thể cực kỳ sắc bén khiến không khí xung quanh như bị xé rách phát ra âm thanh bén nhọn. Dưới sự theo dõi của vô số người ở dưới đài, Thiên Nguyên Bút mạnh mẽ va chạm với hỏa đao của gã đàn ông gây gỗ kia.

-Keng!

Tiếng kim loại va chạm nhau vang dội, sự ma sát của hai loại vũ khí cũng bắn ra vô số tia lửa nhỏ.

Nhưng mà khi âm thanh đó vừa vang lên thì một bóng người cũng bị bắn ngược ra ngoài, lực bắn mạnh đến mức khiến hắn phải đạp chân mấy chục bước trên mặt đất mới có thể chận vật ổn định lại cơ thể.

Ồn ào!

Lúc mọi người nhìn thấy kẻ vừa ổn định thân hình thì lập tức xôn xao bàn tán, bởi vì kẻ bị hất văng kia không ai khác chính là gã đàn ông đã mở bát mạch bên Thương Lan quân.

Tất cả mọi người đều không thể ngờ được, một người đã mở được bát mạch như gã lại không thể đỡ nổi một chiêu của Chu Nguyên!

Mà gương mặt tên đó cũng lộ vẻ sợ hãi, hắn chậm rãi giơ tay đao đỏ rực lên xem, thì nhìn thấy trên thân đao xuất hiện một vết nứt. sau đó vết nứt này tiếp tục lan ra khắp thân đao, chỉ nghe răng rắc vài tiếng, thanh đao vỡ thành nhiều mảnh.

Trong mắt của mọi người đều hiện lên một tia khiếp sợ khi thấy cảnh này. Ngay cả nguyên binh trung phẩm cũng bị Chu Nguyên điện hạ đánh nát ư? Nếu vậy thì không biết phải mạnh đến thế nào mới có thể khiến binh khí này vỡ nát như thế?

Ngay cả Vệ Thanh Thanh nhìn thấy một màn này cũng giật mình mờ to mắt, cô có thể cảm giác được đòn tấn công khi nãy của Chu Nguyên mạnh mẽ đến mức nào.

Một đòn này, đừng nói là bát mạch cho dù cao thủ Đường Khí kỳ cấp Sơ kỳ cũng cảm thấy e ngại.

-Thì ra tin đồn kia là thật.

Vệ Thanh Thanh nhỏ giọng nói, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Chu Nguyên trên đài thi đấu.

Lúc này, Chu Nguyên đứng trên đài, cầm Thiên Nguyên Bút chỉ cười khê một tiếng rồi nói:

-Đa tạ huynh đệ đã nương tay.

Hắn cười giễu Tề Hạo trong lòng, tên này cứ nghĩ phái ra một kẻ sắp mở được khí phủ thì có thể hạ nhục hắn, có điều hắn (TH) phải thất vọng rồi. Từ sau khi phủ thí kết thúc, Chu Nguyên không lơ là tu luyện, việc tu hành của hắn đã có chút tiến bộ, bây giờ hắn đã đã thông được đệ thất mạch rồi.

Với thực lực hiện tại của hắn thì từ Đường Khí kỳ trở xuống rất ít người có thể đỡ được một chiêu của hắn.

Oa!

Thanh âm Chu Nguyên vừa vang lên, Thương Lan quân đứng dưới đài cũng phát ra âm thanh reo hò. Lúc này, ánh mắt bọn họ khi nhìn Chu Nguyên cũng có chút khâm phục, kính trọng. Có thể thấy, một chiêu khi nãy của hắn đã chinh phục được những tướng sĩ luôn lấy sức mạnh làm đầu như họ.

-Điện hạ! Điện hạ!

Không biết ai là người mở đầu hô lên, từng người từng người nối tiếp hô vang, âm thanh đinh tai nhức óc vang khắp doanh trại.

Trái ngược với sự reo hò vui vẻ của đám đông, gương mặt Tề Hạo lúc này có chút gượng gạo.

Hắn không hề ngờ được, bản thân muốn hạ thấp thanh danh của Chu Nguyên, đồng thời đánh vào uy nghiêm hoàng thất, nhưng bây giờ lại khiến cho uy danh của Chu Nguyên tăng cao, làm cho tất cả tướng sĩ Thương Lan quân đều chấp nhận vị điện hạ đến từ Đại Chu thành này.

Cái này gọi là trộm gà không xong còn mất nắm gạo.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Doanh đại sư

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Lúc Chu Nguyên trở về chỗ ngồi của mình, hắn cảm giác ánh mắt của mọi người khi nhìn hắn đã thay đổi rất nhiều, không hề có sự dò xét mà bên trong mắt họ đều tràn đầy sự khâm phục.

-Quả nhiên tin tức người đánh bại Tề Nhạc trong phủ thí lần trước là thật.

Đôi mắt sáng rỡ của Vệ Thanh Thanh cũng lộ vẻ ngạc nhiên, cô cho rằng phủ thí lần trước xảy ra chuyện mờ ám bên trong nhưng bây giờ, khi nhìn thấy đòn tấn công mãnh liệt của Chu Nguyên khiến cô có một chút kinh sợ. Một đòn đó, trừ phi là người đã tiến vào Đường Khí kỳ trở lên, bằng không thì rất ít người có thể đỡ được nó.

-Lúc trước là do ta hiểu lầm ngài, hiện tại ta mời ngài một ly, xem như lời xin lỗi của ta đối với ngài.

Vệ Thanh Thanh là người thẳng thắn thành thật, cô lập tức gượng ly rượu, nhìn Chu Nguyên nói một câu rồi ngửa đầu uống sạch.

Thái độ vô cùng phóng khoáng, không hề có bộ dáng sai mà không chịu nhận.

Thấy Vệ Thanh Thanh làm vậy, Chu Nguyên cũng cười một cái rồi nâng ly rượu uống sạch đáp lại lời xin lỗi của cô. Sự khó chịu đối với thái độ lạnh lùng của Vệ Thanh Thanh trong lòng Chu Nguyên cũng giảm bớt vài phần. Hắn rất thích sự phóng khoáng thẳng thắn của cô gái này.

-Ha ha, quả thật Chu Nguyên điện hạ cũng có chút bản lĩnh, nhưng mà Thương Lan Quận nằm sát Hắc Uyên, chỗ này nguy hiểm trùng trùng, cho dù người có đánh bại được người đã mở ra bát mạch thì cũng không an toàn hơn đâu. Thôi thì điện hạ cứ ở yên trong doanh trại đi, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Vệ Đình ngồi cạnh Vệ Thanh Thanh nở nụ cười duyên dáng nói.

Chu Nguyên chỉ cười khẩy đáp lại:

-Không cần cô phải quan tâm.

Hiện tại, hắn có thể chắc chắn rằng Vệ Đình thích tên Tề Hạo cho nên mới hận ốc cập ô luôn luôn mỉa mai hắn.

•Hận ốc cập ô có nghĩa ghét ai ghét cả đường đi lối về, ghét cả tông ti họ hàng.

Có điều hắn không thèm để ý đến cô ta, dù sao Vệ Đình chỉ là cháu gái của Vệ Thương Lan, trong lòng đại tướng quân thì cô ta không quan trọng bằng Vệ Thanh Thanh.

Lúc này Tề Hạo đã bình tĩnh lại, vẻ mặt gượng gạo lại nở nụ cười đối với Chu Nguyên, hắn nói:

-Thực lực của Chu Nguyên điện hạ thật cao cường, khó trách được tại sao đệ đệ không thích chịu thua người khác của ta lại bại trong tay ngài.

-Thực lực của ta cũng bình thường thôi, chẳng qua nhờ vào Huyền Mang Thuật của Tề vương phủ các người nên mới thắng được.

Chu Nguyên mỉm cười đáp lại.

Khi nghe Chu Nguyên nhắc đến Huyền Mang Thuật, gương mặt Tề Hạo lập tức âm u, khiến hán suýt nữa mất hết lý trí mà chửi bậy.

Nhưng mà hán lại không thể nào phản bác được lời nói của Chu Nguyên, sự thật chính là Chu Nguyên đã dùng Huyền Mang Thuật của Tề vương phủ bọn họ đánh bại Tề Nhạc và gả đàn ông lúc này.

-Ta nhắc nhở điện hạ một câu, khi dùng đồ của Tề vương phủ bọn ta thì cũng nên cẩn thận một chút, dù sao đồ vật của bọn ta không dễ cầm đâu!

Ánh mắt Tề Nhạc lộ vẻ âm u lạnh lẽo.

-Vậy thì ta chỉ còn cách hy vọng sẽ không có người tự dưng dâng báu vật lên cho ta rồi.

Chu Nguyên không chút thua kém đáp lại lời Tề Hạo.

Ánh mắt hai người bọn họ lúc này bắt đầu lộ ra sát khí.

-Khụ!

Đúng lúc này, Vệ Thanh Thanh ho nhẹ một tiếng, cắt ngang sự đối chọi gay gắt giữa hai người kia. Cô liếc mắt nhìn bọn họ một cái, giọng nói thản nhiên vang lên:

-Mong hai người nhớ rằng đây là Thương Lan Quận, ta không cần biết giữa hai người có ân oán sâu đến mức nào nhưng đừng có phá hủy quy tắc của nơi này.

Cô là con gái của Vệ Thương Lan nên biết rõ quan hệ giữa hoàng thất với Tề vương phủ gay gắt đến mức nào, nhưng mà Vệ Thương Lan cha cô lại đứng ở vị trí trung lập sẽ không đứng về phe nào cả.

Khi Tề Hạo nhìn về phía Vệ Thanh Thanh thì vẻ mặt trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, hán nở nụ cười ôn hòa, tiến lại gần nói:

-Thanh Thanh, ngày mai ta sẽ dẫn người tới phủ tướng quân báỉ phòng đại tướng quân.

Nghe Tề Hạo nói thế, Vệ Thanh Thanh lập tức nhũn mày phản đối:

-Gần đây tâm trạng cha ta không tốt lắm, người đừng làm phiền ông ấy.

Cô biết rõ mục đích Tề Hạo chính là muốn lôi kéo cha cô về phe Tề vương phủ bọn hán.

-Ai nha, Thanh Thanh người đừng có phản đối, ta nghe nói Tề Hạo đã tốn biết bao nhiêu công sức mới mời được một vị đại sư tinh thông nguyên văn đến, hơn nữa vị đại sư này lại rất có thành tựu trên phương diện dùng nguyên văn trừ độc, lần này Tề Hạo muốn giúp Vệ Bản đệ đệ giải độc thôi mà.

Vệ Đình vội vã lên tiếng khuyên nhủ.

Nghe Vệ Đình vừa nói có đại sư có thể giải độc cho Vệ Bản thì Vệ Thanh Thanh giật mình, lúc này vẻ mặt khi nhìn Tề Hạo mới giảm bớt lạnh lùng. Chuyện lớn nhất ở Vệ gia bọn họ chính là giải độc cho Vệ Bản, dù sao Vệ Bản cũng chính là người nối dõi tông đường cho Vệ gia.

Hơn nữa phụ thân vì lo lắng cho tiểu đệ mà thân thể ông cũng càng ngày càng kém dần.

-Đại sư tinh thông nguyên văn giải độc sao? Có hiệu quả không?

Vệ Thanh Thanh căng thẳng hỏi.

Nguyên văn vốn dĩ bác đại tinh thâm, có một số ít nguyên văn có thể giải được chất độc.

-Vị đại sư kia tinh thông về nguyên văn tam phẩm.

Tề Hạo nói.

-Nguyên văn tam phẩm ư?

Ánh mắt Vệ Thanh Thanh khi nghe đến bốn chữ này lập tức sáng rõ. Ở vương triều Đại Chu, người có thể đạt được thành tựu cỡ này cực kỳ hiếm thấy. Xem ra Tề Hạo đã bỏ ra không ít công sức để tìm ra vị này.

-Thật tốt quá, ta thật lòng cảm ơn người.

Vệ Thanh Thanh nở nụ cười thật tươi nói.

-Chuyện này ta nên làm mà, hơn nữa khi nhìn thấy tiểu Bản bị chất độc kia giày vò, ta làm đại ca cũng rất đau lòng.

Tề Hạo cười đáp lại, mà trong lời nói của hán thì không ngừng kéo gần quan hệ của hai bên.

Chu Nguyên đứng bên cạnh lạnh nhạt xem Tề Hạo đang diễn trò, hần nhủu mày nghĩ thầm, xem ra đồn tấn công của Tề vương phủ lần này thật sự mãnh liệt, thậm chí bọn hần còn bỏ ra rất nhiều công sức để mời một cao thủ tinh thông nguyên văn giúp đỡ cho kế hoạch của bọn hần. Nếu bọn chúng có thể trị khỏi cho Vệ Bân thì đối với Vệ gia quả thật là ân huệ cực kỳ to lớn, cho dù là Vệ Thương Lan có kiên quyết đến đâu đi nữa, nhất định ông ta sẽ dao động.

Mà nhiệm vụ lớn nhất của Chu Nguyên khi đến Thương Lan Quận chính là lôi kéo Vệ Thương Lan.

Hần (CN) suy nghĩ một lát, trong mắt chợt lóe lên tia sáng rồi ngẩng đầu nhìn Vệ Thanh Thanh, hần mỉm cười nói:

-Đúng lúc, ngày mai ta cũng muốn đến thăm đại tướng quân, lúc đó chúng ta cùng nhau đi đi.

Vệ Thanh Thanh gật đầu đồng ý rồi lại nhìn về phía Tề Hạo hỏi thăm về lai lịch của cao thủ tinh thông nguyên văn kia, có thể thấy cô rất xem trọng chuyện này.

Tề Hạo mỉm cười trả lời những câu hỏi của Vệ

Thanh Thanh, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Chu Nguyên lộ ra vẻ đắc ý.

Đến khuya, yến hội cũng chấm dứt.

Đoàn người Chu Nguyên cũng quay về nơi được sắp xếp để nghỉ ngơi, Chu Nguyên suy nghĩ biện pháp để ngày mai đối phó với Tề Hạo, mà về mặt của Lục Thiết Sơn đi bên cạnh hần cũng nặng trĩu, sau đó hần liếc nhìn bốn phía rồi nhỏ giọng nói:

-Điện hạ, nếu tên Tề Hạo kia chữa lành cho Vệ Bân thì chúng ta sẽ gặp phiền phức ở Thương Lan Quận rồi.

Nếu Tề Hạo có thể khiến Vệ Bân bình phục, đối với ân tình lớn như vậy, có khả năng Vệ Thương Lan sẽ về phe Tề vương phủ, dù sao thì Vệ Ban cũng chính là con trai độc nhất của Vệ gia, có trách nhiệm nối dõi tông đường.

Gương mặt Chu Nguyên nghiêm túc gật đầu với lời nói của Lục Thiết Sơn.

Đột nhiên hần nhìn Yêu Yêu hỏi:

-Yêu Yêu tỷ, ngày mai tỷ có thể đi cùng ta đến phủ tướng quân được không?

Nghe hần (CN) hỏi, Yêu Yêu nghiêng đầu một cái, dù là ban đêm vẫn không thể làm lu mờ dung nhan xinh đẹp của cô, Yêu Yêu liếc Chu Nguyên một cái rồi nói:

-Đến khi đó ta có thể giúp người xem xét một chút.

Nói xong cô ôm lấy Thôn Thôn cúi người đi vào trong lều.

Nghe Yêu Yêu trả lời mơ hồ như vậy, Chu Nguyên chỉ đành gãi đầu phiền não.

Ngày thứ hai.

Bốn người Chu Nguyên, Lục Thiết Sơn, Yêu yêu và Tô Ấu Vi đi đến cửa phía đông của doanh trại thì nhìn thấy đám người Vệ Thanh Thanh, Tề Hạo đang chờ họ.

Có điều bên cạnh Tề Hạo lại xuất hiện thêm một ông lão đầu tóc bạc trắng, cặp mắt sâu hút có chút nghiêm nghị, về mặt hồ hững, nhìn qua thì cảm thấy ông lão này có chút kiêu ngạo.

Cho dù là Vệ Thanh Thanh luôn lạnh lùng thì khi cô nói chuyện với vị lão nhân này cũng mỉm cười.

-Điện hạ, các người đã sẵn sàng rồi chứ?

Khi nhìn thấy bốn người Chu Nguyên đi đến, Vệ Thanh Thanh mỉm cười chào hỏi bọn họ, sau đó cô chỉ vào lão nhân đang đứng bên cạnh, giới thiệu:

-Đây là đại sư tinh thông nguyên văn giải độc, Doanh đại sư được Tề Hạo mời tới để giải độc cho Vệ Bân.

Sau khi Vệ Thanh Thanh giới thiệu xong thì Doanh đại sư kia chỉ lạnh lùng liếc nhìn Chu Nguyên một cái rồi khẽ gật đầu xem như chào hỏi, về mặt vô cùng kiêu ngạo.

Dù sao thực lực của đại sư có thể khắc ra nguyên văn tam phẩm có thể sáng bằng cường giả Thiên Quan cảnh, hơn nữa ở vương triều Đại Chu, đại sư có thể khắc ra nguyên văn tam phẩm cực kỳ ít ỏi.

“Hừ, chỉ khắc được nguyên văn tam phẩm mà dám tự xưng đại sư, ngay cả người đứng bên cạnh ta còn chưa nói gì nữa.” Tuy trong lòng Chu Nguyên nghĩ vậy nhưng bên ngoài cũng gật đầu đáp lại Doanh đại sư.

-Chúng ta đi thôi.

Vệ Thanh Thanh cũng không muốn nói nhiều, cô có chút nôn nóng cho nên vung roi cười ngựa phóng nhanh về Thương Lan Quận.

Trong khi đó Tề Hạo lại kéo dây cương chạy đến bên cạnh Chu Nguyên, rướn người lại gần hất rồi nhỏ giọng nói:

-Chu Nguyên điện hạ, dù sao sau ngày hôm nay các người cũng không thể ở lại Thương Lan Quận, chỉ bằng nghe theo lời đề nghị của ta, mau chóng trở về Đại Chu thành đi!

Nói xong, hất cưỡi lớn một tiếng rồi thúc chân, giục tuấn mã đỏ rực như lửa phóng theo sau Vệ Thanh Thanh.

Ánh mắt Chu Nguyên nhìn theo bóng lưng Tề Hạo trở nên lạnh lẽo, sau đó hất cũng không nhiều lời, vung tay ra hiệu cho mọi người nhanh chóng đi theo.

Trong lòng hán luôn nghi ngờ việc đại sư tinh thông nguyên văn tam phẩm có thể giải được độc khí của Hắc Độc vương. Loại độc này ngay cả cường giả Thái Sơ cảnh cũng phải e dè.

Chu Nguyên muốn xem hôm nay Tề Hạo có thể làm ra trò quỷ gì!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Giải độc cho Vệ Bân

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Phủ đại tướng quân nằm chính giữa thành Thương Lan Quận, chỗ này được canh gác nghiêm ngặt nhất, bọn họ chỉ mới đi đến con đường gần đó thôi mà đã thấy rất nhiều đội nhân mã đi tuần tra.

May mắn có Vệ Thanh Thanh dẫn đường cho nên nhóm người Chu Nguyên không bị ngăn cản, có thể đi thẳng đến phủ đại tướng quân.

Khi đến nơi, tất cả mọi người xuống ngựa đi thẳng vào trong phủ đại tướng quân. Sau khi xuyên qua vài hành lang trong sân, cuối cùng bọn họ cũng đi tới nội viện.

Thời điểm vừa bước qua cánh cửa tiến vào trong phòng, Chu Nguyên nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang ngồi ở ghế dành cho chủ nhà bên trong sảnh, ông mặc một chiếc áo bào màu tím, trên khuôn mặt gầy gò suy yếu có vài đốm đen nhỏ nhỏ.

Tuy rằng người này chỉ ngồi một chỗ nhưng trên người lại tỏa ra một cỗ khí thế cực kỳ hùng hãn khiến đám người Chu Nguyên mới bước vào cửa đã cảm thấy áp lực đang đè lên cơ thể bọn họ.

Đại thúc trung niên mặc áo tím này không ai khác chính là đại tướng quân của vương triều Đại Chu, Vệ Thương Lan.

-Cha.

Vệ Thanh Thanh vừa tiến vào sảnh thì hô lên một tiếng.

Lúc này Vệ Thương Lan mới ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn những người đang có mặt trong sảnh, khi nhìn thấy Chu Nguyên thì ông chỉ đứng dậy hờ hững nói:

-Vệ Thương Lan tham kiến Chu Nguyên điện hạ.

Chu Nguyên cũng ôm quyền đáp lễ.

-Chu Nguyên bái kiến đại tướng quân, phụ vương nhờ ta chuyển lời hỏi thăm ngài.

-Không có chỗ nào khỏe cả.

Về mặt Vệ Thương Lan không hề thay đổi một chút nào, ông chỉ lạnh nhạt trả lời.

Mỉ mắt Chu Nguyên rũ xuống, hán thầm nghĩ, xem thái độ hiện tại của Vệ Thương Lan thì thấy rõ sau chuyện năm đó trong lòng ông ta có chút khúc mắc

với hoàng thất.

Sau khi Vệ Thương Lan chào hỏi Chu Nguyên xong thì lại nhìn về phía Tề Hạo và lão nhân bên cạnh hắn:

-Người này chắc hẳn là Doanh đại sư rồi?! Nghe tiếng đã lâu.

Về lạnh lùng trên mặt ông cũng giảm bớt vài phần khi nhìn Doanh đại sư.

-Bái kiến đại tướng quân.

Không ngờ kẻ luôn ra vẻ kiêu ngạo trước mặt nhóm người Chu Nguyên này giờ lại khách sáo cúi người ôm quyền chào hỏi Vệ Thương Lan.

-Ta có nghe con gái Vệ Thanh Thanh nói rằng đại sư am hiểu nguyên văn có thể dùng nguyên văn giải độc, việc này là thật sao?

Vệ Thương Lan hỏi.

Khi nghe Vệ Thương Lan hỏi vậy thì Doanh đại sư thân nhiên cười nói:

-Theo ta được biết thì con của tướng quân có phải đã trúng Chướng Ma Độc phải không? Trước đây ta có đi ngang qua Hắc Uyên, cũng đã gặp phải trường hợp trúng Chướng Ma Độc hơn nửa còn có thể giải được độc này.

Doanh đại sư vừa dứt lời, vẻ mặt Vệ Thanh Thanh tràn đầy ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ, sự kính trọng trong mắt cô khi nhìn Doanh đại sư càng ngày càng đậm, ngay cả người nghiêm túc như Vệ Thương Lan cũng mừng rỡ.

-Như vậy thì làm phiền Doanh đại sư rồi, nếu người có thể chữa lành cho con trai ta, ta nhất định sẽ hậu tạ!

Vệ Thương Lan ôm quyền nói.

Đúng lúc này Tề Hạo mỉm cười lên tiếng:

-Đại tướng quân không cần khách khí, dù sao cũng nhờ phu vương ta xuất lực nên ta mới có thể mời được Doanh đại sư.

Khi nghe Tề Hạo nói vậy, sắc mặt Vệ Thương Lan chợt thay đổi, ông hiểu ý của Tề Hạo muốn nói, nếu bọn họ chấp nhận sự giúp đỡ của Doanh đại sư thì không khác gì đón nhận ý tốt của Tề vương phủ.

Nhìn bề ngoài thì phủ đại tướng quân không bị lôi kéo nhưng bên trong, sự trung lập của Vệ Thương Lan lại nghiêng về một phía rồi.

Vệ Thương Lan do dự nhìn Chu Nguyên một lát, cuối cùng ông không nỡ để con trai duy nhất của mình phải chịu khổ, cho nên trầm giọng nói:

-Đã vậy thì ta xin cảm ơn ý tốt của Tề vương, nếu độc của con trai ta có thể giải hết, nhất định ta sẽ đến quý phủ nói lời cảm ơn.

Nghe Vệ Thương Lan nói những lời này, Tề Hạo lập tức nở nụ cười, trong mắt xuất hiện một tia đắc ý nhìn về phía Chu Nguyên. Nếu Vệ Thương Lan đến Tề vương phủ thì chắc chắn người ngoài sẽ hiểu rằng phủ đại tướng quân về phe nào.

Điều này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thế cuộc ở vương triều Đại Chu.

Chu Nguyên nhìn xuống đất, trên mặt bình tĩnh không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào, trong khi ánh mắt Lục Thiết Sơn đứng bên cạnh hắn lại ẩn chứa lo lắng.

Trong mắt Vệ Thanh Thanh cũng tràn đầy áy náy nhưng cô cũng không lên tiếng, bởi vì Vệ Bán là người quan trọng nhất trong nhà bọn họ. Để Vệ Bán có thể khôi phục, bọn họ tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ phương pháp nào.

Hơn nữa, khó khăn lắm mới có người có thể giải được Chướng Ma Độc, cho nên bọn họ càng không thể buông tha.

-Việc này không thể chậm trễ thêm một chút nào nữa, mời đại sư nhanh chóng ra tay cứu con trai ta.

Vệ Thương Lan lại nhìn về phía Doanh đại sư nói, thanh âm có chút nôn nóng.

Doanh đại sư chỉ lạnh nhạt gật đầu.

Thấy Doanh đại sư gật đầu đồng ý, Vệ Thương Lan nói với Vệ Thanh Thanh:

-Thanh Thanh, con sai người sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho Chu Nguyên diện hạ đi.

-Đại tướng quân chờ chút, chi bằng chúng ta cùng nhau xem đi, vừa hay ta cũng có nghiên cứu về nguyên văn cho nên học hỏi phương pháp giải độc của vị đại sư này.

Chu Nguyên lên tiếng ngắt lời Vệ Thương Lan.

Vệ Thương Lan có chút do dự trước đề nghị này của Chu Nguyên, sau đó ông nghĩ kỹ lại thì bản thân ông cũng khiến Chu Nguyên chịu áp lực cho nên cũng không thể cự tuyệt yêu cầu của hắn. Ông lập tức nhìn Doanh đại sư hỏi ý kiến.

Mà Doanh đại sư này chỉ liếc Chu Nguyên một cái, khóe môi nhếch lên tỏ vẻ khinh miệt:

-Nếu điện hạ cũng am hiểu nguyên văn vậy thì cùng vào xem thôi, có điều cách sử dụng nguyên văn của ta chưa chắc gì điện hạ có thể học được.

Trong lòng vị đại sư này cho rằng Chu Nguyên muốn học trộm phương pháp giải độc của ông ta.

-Nếu vậy thì chúng ta mau đi thôi.

Thấy đại sư cũng đồng ý, Vệ Thương Lan cũng không nhiều lời mà dẫn đường đi đến hậu viện phủ đại tướng quân.

Ở một căn phòng rộng lớn tràn ngập ánh sáng trong hậu viện.

Thời điểm theo Vệ Thương Lan bước vào trong phòng, Chu Nguyên lướt mắt nhìn khắp căn phòng, sau đó nhìn thấy một cậu bé tầm tám chín tuổi đang nằm trên giường, sắc mặt suy yếu tái nhợt mà toàn thân thì nổi lên những đốm đen, khi nhìn vào khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

Còn cậu nhóc thì đang hoảng sợ khi thấy có nhiều người tiến vào trong phòng.

-Tiểu đệ đừng sợ, bọn họ tới đây để giúp đệ giải trừ chất độc.

Thấy Vệ Bán hoảng sợ, Vệ Thanh Thanh vội vàng lại gần dịu dàng an ủi đệ đệ của mình. Bộ dạng này không hề có chút khí phách hiên ngang nào giống như khi cô ở trong doanh trại cả.

Vệ Thương Lan cũng đau lòng khi nhìn thấy tình trạng của con trai mình, ông lập tức đến gần rồi dịu dàng xoa đầu hắn (VB), ánh mắt tràn đầy mong chờ nhìn Doanh đại sư:

-Đại sư, xin ông ra tay giải độc.

Lúc này Doanh đại sư ngêng ngang đi tới chỗ Vệ Bán, Vệ Thương Lan vội vã đứng dậy nhường chỗ cho ông ta. Sau khi nhìn thoáng đốm đen trên cơ thể Vệ Bán, lão mới nói:

-Tình huống của con trai tướng quân rất nghiêm trọng, độc khí đã ăn sâu vào trong tủy, nếu chậm hơn một chút nữa chỉ sợ rằng hắn không sống được bao lâu.

Ngay khi lão vừa dứt lời, khuôn mặt xinh đẹp của Vệ Thanh Thanh cũng hoảng hốt sợ hãi, mà vẻ mặt của Vệ Thương Lan cũng trở nên nặng nề hơn.

-Đại sư, ngài nhất định phải cứu đệ đệ ta!

Đôi mắt Vệ Thanh Thanh đỏ lên.

-Thanh Thanh ngươi cứ yên tâm, Doanh đại sư nhất định sẽ cứu tiểu Bán mà.

Nhìn thấy Vệ Thanh Thanh cầu xin Doanh đại sư, Tề Hạo lại gần cô, ôm lấy bà vai cô rồi dịu dàng an ủi.

Vệ Thanh Thanh vội vàng gạt đầu, cô cũng không chú ý tới hành động đang ôm lấy bà vai mình của Tề Hạo.

Tề Hạo vừa dứt lời, Doanh đại sư cũng gạt đầu kiêu ngạo nói:

-Vệ tướng quân, đại tiểu thư, hai người cứ yên tâm đi, nếu ta đã tới đây thì chắc chắn có thể chữa khỏi cho tiểu công tử.

-Mau cởi áo của Vệ công tử ra.

Lão phát tay phân phó.

Thị nữ đứng bên cạnh lập tức đi tới cẩn thận cởi quần áo trên người Vệ Bán ra, để lộ thân thể tái nhợt tràn đầy điểm đen của cậu bé.

Còn Doanh đại sư thì lấy một cây bút nguyên văn màu xám tro từ bên hông xuống. Lão cầm bút trong tay, tập trung một lát rồi đột nhiên hạ ngòi bút viết lên người Vệ Bán, ngòi bút lóe ra tia sáng chậm chậm biến thành từng nét nguyên ngân trên cơ thể Vệ Bán.

Người trong phòng tự giác nín thở, không ai dám thở mạnh một hơi.

Nhưng vẻ mặt mỗi người lại không giống nhau. Trên mặt Vệ Thương Lan và Vệ Thanh Thanh tràn đầy mong chờ xen lẫn một chút căng thẳng lo âu, còn Tề Hạo thì lại nở nụ cười trong mắt lộ ra vẻ đắc ý khi liếc về phía nhóm người Chu Nguyên, bộ dáng nắm chắc phần thắng.

Còn sắc mặt Chu Nguyên bình tĩnh, Lục Thiết Sơn lại lo lắng đến mức nắm chặt bàn tay.

Tất cả bọn họ biết rõ nếu như Doanh đại sư có thể trị khỏi cho Vệ Bản vậy thì hoạt động của bọn họ ở Thương Lan Quận nhất định sẽ bị hạn chế, ngoài ra cuộc tranh đoạt bên trong di tích ở Hắc Uyên, bọn họ sẽ rơi vào thế bất lợi.

Nếu không có sự giúp đỡ của Vệ Thương Lan, chỉ với lực lượng hiện nay của bọn họ khó có thể giành được Hỏa Linh Tuệ với người khác.

Mối liên quan của những việc này thật sự rất lớn.

Trái ngược với tâm trạng lo lắng của Chu Nguyên, Lục Thiết Sơn, Yêu Yêu ôm Thôn Thôn trong lòng xem Doanh đại sư dùng nguyên văn giải độc cho Vệ Bản thì trong mắt lại lóe lên tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Vạch trần xảo trá

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Không khí trong phòng trở nên cực kỳ yên tĩnh, không một ai dám lên tiếng, chỉ có âm thanh xì xèo phát ra từ bút nguyên văn trên tay Doanh đại sư mỗi khi vẽ một nét lên người Vệ Bản.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ngay khi những nét đầu tiên cực kỳ phức tạp được viết xuống thì nguyên văn cũng bắt đầu bao trùm phân nửa người của Vệ Bản, dường như có thể cảm giác được dao động đang xảy ra trên thân thể cậu nhóc.

-Đây là... nguyên văn tam phẩm!

Về mặt Vệ Thương Lan trở nên nghiêm túc, sau đó lại thờ dài một hơi:

-Có điều nguyên văn này hình như chỉ có tác dụng hỗ trợ, cơ thể tiểu Bản có lẽ sẽ thích ứng được.

Ngòi bút của Doanh đại sư lại tiếp tục vẽ thêm vài đường, ngay khi vẽ xong nét nguyên văn cuối cùng thì đột nhiên có tia sáng kỳ lạ từ đạo nguyên văn đã hoành chính này phát ra, sau đó tia sáng này không ngừng tiến vào bên trong thân thể Vệ Bản.

Mà Vệ Bản nằm trên giường cũng khẽ rên đau, bàn tay nắm chặt lại.

-Tiểu đệ!

Nhìn thấy cảnh này, Vệ Thanh Thanh vội vàng hô to gọi hấn (VB).

Trong khi đó, Doanh đại sư lại thân nhiên cười nói:

-Đại tiểu thư không cần quá lo lắng, đây chỉ là quá trình nguyên văn đang hóa giải độc tố Chương Ma Độc bên trong cơ thể Vệ công tử, có thể sẽ khiến công tử có chút đau đớn mà thôi.

Vệ Thanh Thanh nghe vậy chỉ đành kìm nén lo lắng trong lòng, nhìn chăm chăm vào Vệ Bản đang rên rỉ vì đau trên giường.

Dưới sự theo dõi chăm chú của bọn họ, qua một lúc lâu sau, đốm đen trên người Vệ Bản dần dần biến mất, không đến vài phút thì toàn bộ đốm đen trên cơ thể đã biến mất hoàn toàn.

-Không lẽ... đã giải được Chương Ma Độc rồi sao?

Vệ Thanh Thanh ngạc nhiên hô lên, trên mặt tràn đầy vui sướng.

Mà Vệ Thương Lan đứng bên cạnh cũng trợn mắt, bàn tay nắm chặt biểu lộ sự kích động trong lòng ông.

-Nguyên văn tam phẩm này là do trong một lần tình cờ mà có được nó, gọi là Hóa Độc Văn, có thể giải được vạn độc trong thiên hạ, cho dù là Chương Ma Độc có mạnh đến đâu thì Hóa Độc Văn của ta vẫn có thể giải được.

Doanh đại sư kiêu ngạo nói.

Nghe lão nói xong, Vệ Thương Lan gật đầu thờ dài cảm thán:

-Hóa Độc Văn quả nhiên lợi hại ngay cả Chưởng Ma Độc của Hắc Độc vương cũng có thể hóa giải.

Sau đó ông lập tức ôm quyền thể hiện sự kính trọng của mình nói với Doanh đại sư:

-Đại sư đúng là ân nhân của Vệ gia chúng ta.

Vệ Thanh Thanh cũng vội vã hành lễ với Doanh đại sư.

-Chẳng qua là có người nhờ ta mà thôi.

Doanh đại sư lạnh nhạt nói.

Lúc này Vệ Thương Lan mới nhìn về vẻ mặt tươi cười của Tề Hạo cùng với nét mặt bình tĩnh của Chu Nguyên, trong lòng không nhịn được thờ dài một tiếng, xem ra lần này ông nợ Tề vương một ân tình thật lớn.

-Chu Nguyên điện hạ, hiện tại các người cứ tạm thời ở lại trong doanh trại. Gần đây Thương Lan Quận vì sự xuất hiện của di tích mà nổi lên sóng gió, không ít người tiến vào Thương Lan Quận để tranh đoạt báu vật bên trong di tích, long xà hỗn tạp rất nguy hiểm, chỉ có trong doanh trại mới là nơi an toàn nhất.

Vệ Thương Lan nói với Chu Nguyên.

Nghe Vệ Thương Lan nói vậy, sắc mặt Lục Thiết Sơn lập tức thay đổi, hần nghĩ, Vệ Thương Lan làm vậy là muốn giam lỏng bọn họ sao? Nếu vậy thì bọn họ làm sao đi vào di tích mà giành lấy Hóa Linh Tuệ với Ngọc Anh Quả?

Tề Hạo cũng nghe được lời nói của Vệ Thương Lan, hần mỉm cười nhìn chằm chằm vào Chu Nguyên, gương mặt vô cùng đắc ý cười cợt.

Còn Vệ Thanh Thanh đối với quyết định của cha cô chỉ có thể than thở một tiếng, lắc đầu không nói.

-Sao các người lại vui vẻ như vậy?

Ngay lúc này, một giọng nói dễ nghe vang lên khiến bọn họ chú ý đến, chỉ thấy Yêu Yêu đứng bên cạnh Chu Nguyên hồ hững lên tiếng.

-Ha ha, Vệ công tử giải độc thành công, sức khỏe khôi phục, việc này không đáng để vui mừng sao?

Tề Hạo đắc ý nói.

Yêu Yêu không thèm để ý đến Tề Hạo, cô vuốt ve bộ lông của Thôn Thôn nói tiếp:

-Nếu quả thật chất độc được hóa giải triệt để thì tất nhiên đáng để vui mừng rồi nhưng mà chỉ sợ rằng đây chỉ là thuật che mắt người khác, hơn nữa còn hại chết người.

Ngay khi cô vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng chợt biến sắc.

-Tiểu nha đầu người nói linh tinh cái gì vậy!

Người đầu tiên lên tiếng chính là Doanh đại sư, giọng nói tràn đầy giận dữ, gương mặt lạnh lẽo như băng.

Vệ Thương Lan nhú mày nhìn chằm chằm vào Yêu Yêu, sau đó ông hỏi:

-Xin hỏi cô nương có ý gì? Nếu cô còn tiếp tục nói xằng nói bậy ở đây, cho dù cô có là người của Chu Nguyên điện hạ, ta cũng sẽ giáo huấn cô.

Nhưng Yêu Yêu không để ý đến thái độ của hai người kia, cô bình tĩnh đi đến cạnh giường liếc mắt nhìn Vệ Bân một cái rồi nói:

-Hóa Độc Văn cái gì chứ, thật sự buồn cười.

Doanh đại sư tức giận đến dựng râu, lão quát lớn:

-Mắt của người mù rồi sao? Trên người hần còn có độc khí hay sao? Nếu người tiếp tục gây chuyện thì đừng trách lão phu không khách khí!

Vệ Thanh Thanh nhìn thấy cảnh này thì cũng nhú mày, tuy rằng khuôn mặt Vệ Bân vẫn còn tái nhợt nhưng đã có chút hồng hào, có thể thấy là độc đã được giải trừ hoàn toàn. Vẻ mặt của Vệ Thương Lan cũng cực kỳ nghiêm túc bởi vì ông đã kiểm tra qua một lượt, quả thật Chưởng Ma Độc trong người Vệ Bân đã biến mất.

Yêu Yêu phớt lờ Doanh đại sư đang giận dữ gầm lên, cô thản nhiên nhìn Vệ Thương Lan nói:

-Lấy một cây ngân châm đâm vào huyệt vị ở chỗ xương sống thất lưng của hần khoảng ba tấc thì biết.

Khi Yêu Yêu vừa dứt lời, con người Doanh đại sư chợt co rụt lại, lão lập tức trầm giọng nói:

-Đại tướng quân, lão phu đến đây giải độc cho công tử là chịu ủy thác của người khác chứ không phải đến đây để bị một con nhóc làm nhục!

Tề Hạo thấy tình huống không tốt cũng lên tiếng:

-Đại tướng quân, Doanh đại tử không quản nghìn dặm xa xôi đến giải độc cho Vệ công tử. Hiện nay độc đã giải xong nếu tướng quân nghe lời người ngoài mà nghi ngờ đại sư, điều này khiến lòng người lạnh giá.

Hai người Doanh đại sư, Tề Hạo thay phiên nhau lên tiếng khiến Vệ Thương Lan do dự một chút.

Đúng lúc này Chu Nguyên đột nhiên nói:

-Đại tướng quân, dù sao chuyện này cũng liên quan đến tính mạng của Vệ công tử, xin tướng quân tra xét rõ ràng tránh cho tương lai hối hận không kịp.

Chu Nguyên thốt ra lời này phá vỡ sự do dự trong lòng ông, Vệ Thương Lan ôm quyền nói:

-Xin đại sư thông cảm, nếu như lời bọn họ nói là sai thì ta nhất định sẽ lấy lại công bằng cho đại sư.

-Đưa ngân châm cho ta!

Sau đó Vệ Thương Lan quát lớn một tiếng, ngay lập tức có thị nữ đem ngân châm đưa tới tay ông.

Vệ Thương Lan cầm ngân châm ngồi trên giường, giọng nói nặng nề vang lên:

-Chỉ cần đâm xuống đốt sống thất lưng khoảng ba tấc thì có thể chứng minh được hay sao?

-Toàn bộ Chưởng Ma Độc trên người hắc đều bị lão già kia dồn xuống chỗ này, có thử chỗ khác cũng không thấy đau.

Yêu Yêu lạnh nhạt trả lời.

Vệ Thương Lan liếc mắt nhìn Yêu Yêu một lúc lâu rồi mới quyết tâm hạ châm xuống ba tấc ở đốt sống thất lưng của Vệ Bân, đợi khi châm được phân nửa thì mới từ từ rút ra.

Thời điểm nhìn thấy màu sắc trên đầu ngân châm, vẻ mặt tất cả mọi người trong phòng ngoại trừ Yêu Yêu lập tức thay đổi.

Chỉ thấy đầu châm biến đen, tản ra một mùi tanh hôi.

Đây rõ ràng là Chưởng Ma Độc!

Về mặt Vệ Thanh Thanh thay đổi, cô ngừng đầu lạnh lùng nhìn chòng chọc Doanh đại sư.

Khi nhìn thấy màu sắc trên ngân châm, khuôn mặt Vệ Thương Lan cũng trở nên tái nhợt, ông xoay người giờ ngân châm, ánh mắt âm u nhìn Doanh đại sư hỏi:

-Xin hỏi Doanh đại sư, chuyện này là sao?

Tuy rằng về mặt của Doanh đại sư trở nên trắng bệch nhưng lão vẫn quả quyết như cũ:

-Cái này là do độc khí chưa được giải hoàn toàn nên còn sót lại một ít trong người Vệ công tử.

Giương mặt Tề Hạo cũng giật một cái, hắc cười gượng gạo nói:

-Hay là đại tướng quân để cho Doanh đại sư thử lại lần nữa?

Lúc này, thanh âm trong treo của Yêu Yêu lại vang lên:

-Chỉ bằng nguyên văn của lão ta thì không thể nào giải sạch hoàn toàn. Cái đó không phải gọi là Hóa Độc Văn, nó chẳng qua là Áp Độc Văn. Loại nguyên thuật này chỉ áp chế toàn bộ chất độc trong cơ thể mà thôi, nhưng mà đạo nguyên văn của lão Doanh đại sư này khá xuất sắc, lão áp chế chất độc vô cùng sạch sẽ, ngay cả Vệ Thương Lan cũng không kiểm tra ra được.

-Tuy rằng lão tạm thời áp chế Chưởng Ma Độc nhưng chỉ có thể duy trì tối đa một năm. Mà một năm sau thì Chưởng Ma Độc mất sự áp chế sẽ bạo phát lại lần nữa, hơn nữa lúc đó Chưởng Ma Độc đã ăn sâu vào tận xương cốt, cho dù có người có thể giải được Chưởng Ma Độc nhưng cũng không thể cứu được Vệ công tử.

-Ta nghĩ những người bị người dùng “Hóa Độc Văn” cứu chữa, chỉ sợ rằng tất cả bọn họ đều chết vô cùng thê thảm!

Lời nói của Yêu Yêu vừa dứt thì ánh mắt cha con Vệ Thương Lan đang nhìn chăm chăm vào Doanh đại sư lộ ra sát khí, hận không thể ăn tươi nuốt sống lão.

Mà Doanh đại sư sau khi bị Yêu Yêu vạch trần trò lừa gạt của mình thì lão lo sợ đến mức da đầu toát hết mồ hôi, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Lão không ngờ rằng có người chỉ cần liếc qua một cái đã nhìn rõ được thủ đoạn này của lão, trong khi trò này của lão ngay cả cường giả Thái Sơ cảnh cũng không thể nào nhìn ra được sơ hở bên trong.

Àm!

Nguyên khí bên trong cơ thể Doanh đại sư đột nhiên bạo phát, sau đó thân thể lão chợt hóa thành một luồng sáng lao nhanh ra ngoài dự định trốn khỏi nơi này. Nguyên nhân cũng vì ánh mắt Vệ Thương Lan quá mức dữ tợn, dường như thật sự muốn ăn tươi nuốt sống lão.

Sắc mặt Vệ Thương Lan âm u, ông cong ngón tay búng ngón châm về phía luồng sáng đó, chỉ thấy ngón châm được nguyên khí màu xanh bao phủ bay thẳng ra ngoài, soạt một tiếng rồi biến mất.

A!

Chẳng bao lâu, cách bọn họ khá xa vang lên âm thanh thảm thiết.

-Bắt hẩn cho ta, dám đến phủ đại tướng quân giả trò lừa gạt, thật không coi ta ra gì.

Giọng nói Vệ Thương Lan vô cùng lạnh lẽo.

Ngay sau khi ông ra lệnh thì bên ngoài có người cung kính đáp lời rồi nhanh chóng bay đi.

Sắc mặt Tề Hạo lúc này đã trắng bệch hoàn toàn, nắm tay run rẩy nhìn chăm chăm vào hai người Chu Nguyên, Yêu Yêu, trong mắt chứa đầy thù hận, kế hoạch hoàn mỹ của hắn lại bị hai người phá hỏng.

-Người đâu, mau dẫn Tề vương tử đi nghỉ ngơi.

Vệ Thương Lan thờ ơ lên tiếng.

Ngay lập tức, thị vệ từ bên ngoài bước vào mời hắn (TH) đi ra ngoài, trước khi đi, ánh mắt hắn nhìn Chu Nguyên tràn đầy sát ý.

Thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Tề Hạo, Chu Nguyên chỉ nở nụ cười âm ỉ đáp lại.

Sau khi Doanh đại sư, Tề Hạo đều đi khỏi, căn phòng lại rơi vào im lặng. Đôi mắt Vệ Thanh Thanh đỏ lên, cô thầm rơi lệ mà Vệ Thương Lan chán nản ngồi xuống, trải qua chuyện này khiến ông già đi nhiều hơn gấp mấy lần.

Yêu Yêu nhìn thấy vẻ mặt của hai người này lập tức nhíu mày nói:

-Người còn chưa chết, các người khóc làm gì?

Vệ Thương Lan gạt mình ngẩng đầu nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mặt, ông nhận ra ẩn ý bên trong lời nói của cô bèn vội vàng nói:

-Khi này đã đắc tội xin cô nương đừng để bụng.

Sau chuyện vừa rồi, ông không dám khinh thường cô gái cả người không có chút dao động nguyên khí đang đứng trước mặt này.

Vệ Thương Lan nói xin lỗi xong rồi cẩn thận hỏi:

-Không biết cô có cách nào cứu được con trai ta không?

Yêu Yêu nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói:

-Ta không thể cứu con ông nhưng mà... hắn có thể cứu được.

Cô vươn tay chỉ Chu Nguyên.

Ánh mắt cha con Vệ Thương Lan lập tức dời lên người Chu Nguyên.

Bị bọn họ nhìn chăm chăm như vậy khiến da đầu Chu Nguyên có chút tê dại, thiếu chút nữa hắn đã mắng thành tiếng rồi. Ngay cả Doanh đại sư dùng nguyên văn tam phẩm cũng không thể đối phó được Chương Ma Độc thì người chỉ mới đạt trình độ nguyên văn nhị phẩm như hắn thì dùng được cái rắm.

Bản lĩnh của hắn ra sao chẳng lẽ hắn còn không rõ?

Yêu Yêu tỷ, tỷ đừng hăm hại ta!

Dù sao chính tiểu tử mới là người nhân tiên hiền thánh, làm bọn họ bị chấn động đến run rẩy cả người mà!

Tuy rằng trong lòng điên cuồng mắng người nhưng nhìn thấy vẻ mong chờ trong mắt Vệ Thương Lan cùng với cặp mắt long lanh đắm lệ của Vệ Thanh Thanh, Chu Nguyên chỉ đành cười một tiếng rồi gật đầu.

Bởi vì hắn biết nếu hắn lắc đầu nói bản thân không thể nhất định sẽ giống như Tề Hạo khi nãy bị Vệ Thương Lan mời ra ngoài.

-Ha..ha..ha

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thiên Nghĩ Thực Độc Văn

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Ngay khi Chu Nguyên vừa gật đầu thì khuôn mặt hai người Vệ Thương Lan và Vệ Thanh Thanh lập tức trở nên kích động.

Tuy rằng trong lòng bọn họ còn hơi nghi ngờ đối với việc Chu Nguyên có thể giải được Chương Ma Độc, nhưng tình huống hiện tại của Vệ Bàn đã rất nguy cấp, bọn họ chỉ có thể nắm chặt lấy cọng rom cứu mạng này mà thôi.

Dưới ánh mắt nóng rực của đôi cha con kia, Chu Nguyên đành miễn cưỡng bước đến giường xem tình trạng cơ thể của Vệ Bàn thì lại thấy đứa nhỏ đang nằm trên giường cũng mong chờ nhìn hắn, Chu Nguyên cười khổ một tiếng rồi quay sang Yêu Yêu nhỏ giọng hỏi:

-Đệ làm sao có đủ khả năng để cứu nó?

Hắn rất rõ năng lực của bản thân đến đâu. Những nguyên văn mà hắn biết, không có loại nào có thể giải được độc của Vệ Bàn cả.

Bộ dạng rối rắm của Chu Nguyên khiến Yêu Yêu cảm thấy buồn cười, cô nhếch môi đỏ mọng một cái rồi quay sang nói với Vệ Thương Lan:

-Hắn nói hắn cần mười ngày để chuẩn bị một số đồ vật mới có thể bắt tay vào giải độc được.

Nghe vậy, Vệ Thương Lan ngẩn người một lát rồi vội vàng hỏi:

-Điện hạ cần những gì? Nếu được, ta có thể sai người đi kiếm về cho điện hạ.

-Chỉ là một số nguyên liệu để điều chế nguyên văn mà thôi, không cần Vệ tướng quân nhọc lòng.

Yêu Yêu lắc đầu nói.

-Vậy, ta sẽ sai người sắp xếp phòng khác cho mọi người, thời gian này, mọi người cứ ở lại phủ tướng quân đi! Dù sao nơi này của ta rất an toàn, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Giọng nói Vệ Thương Lan tràn đầy nhiệt tình, ông đề nghị.

Đối với sự an bài của ông, Chu Nguyên cũng gật đầu đồng ý, sau đó hắn liếc nhìn Yêu Yêu một cái, nhìn bộ dạng bình thản của cô cũng làm hắn bớt chột dạ một chút. Chu Nguyên suy nghĩ kỹ lại, theo hiểu biết của hắn về con người của Yêu Yêu, cô không phải là người thích nói bừa, nếu cô đã nói như thế thì nhất định cô có cách giải quyết được Chương Ma Độc.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Chu Nguyên bình tĩnh lại rồi nói:

-Đại tướng quân, quả thật ta có thể cứu được Vệ công tử nhưng mà ta có hai điều kiện muốn bàn trước với tướng quân.

-Xin điện hạ cứ nói thẳng, Vệ Bàn là con trai duy nhất của ta cũng là người nối dõi duy nhất của Vệ gia, chỉ cần nó có thể khỏe mạnh thì cho dù ta có phải mất mạng ta cũng quyết không do dự một chút nào.

Vệ Thương Lan trầm giọng nói.

-Thứ nhất, ta muốn đại tướng quân ra sức giúp bọn ta giành được Hỏa Linh Tuệ và Ngọc Anh Quả.

Nghe Vệ Thương Lan trả lời như vậy, Chu Nguyên cũng không khách sáo mà nói ra mục đích chuyến đi lần này của bọn họ.

Đối với điều kiện này của Chu Nguyên, Vệ Thương Lan không hề bất ngờ chút nào, ông im lặng một lát rồi nói:

-Không giấu gì điện hạ, hiện tại việc di tích xuất hiện ở gần Hắc Uyên, Thương Lan Quận đã truyền đi khắp nơi, không ít kẻ nghe tin đều muốn có hai loại báu vật này mà đến đây, nhất định sẽ xảy ra cuộc chiến tranh giành khốc liệt, không chừng tên Hắc Độc Vương kia cũng sẽ tham dự vào chuyện này.

Thời điểm nhắc đến ba chữ Hắc Độc Vương, trong mắt Vệ Thương Lan cũng nổi lên sát khí.

-Có điều nếu điện hạ thật sự có thể trị khỏi cho Vệ Bản, phủ Đại tướng quân ta nhất định sẽ dốc toàn lực giúp điện hạ giành lấy hai thứ đó!

Vệ Thương Lan trầm giọng nói ra quyết định của ông, trong mắt ông, tính mạng của Vệ Bản là thứ quan trọng nhất.

Hành động quyết đoán của Vệ Thương Lan khiến Chu Nguyên ngạc nhiên, sau đó hắn cũng cười một tiếng rồi nói tiếp:

-Ta nghe nói trong phủ Đại tướng quân có một viên Thôn Nguyên Thạch, điều kiện thứ hai của ta chính là muốn xin viên Thôn Nguyên Thạch này.

-Điện hạ muốn Thôn Nguyên Thạch sao?

Vệ Thương Lan nhú mày suy nghĩ một lát, cuối cùng ông cũng gật đầu đồng ý:

-Quả thật Thôn Nguyên Thạch là một vật quý giá nhưng mà so với mạng sống của con trai ta thì nó chẳng có một chút giá trị nào cả.

-Chỉ cần điện hạ có thể cứu sống Vệ Bản, hai điều kiện mà người vừa đưa ra, ta chắc chắn sẽ hoàn thành.

Sau khi đã thương lượng xong, trong mắt Chu Nguyên tràn đầy vui vẻ, hắn ôm quyền trầm giọng nói với Vệ Thương Lan:

-Nếu Đại tướng quân đã đồng ý thì ta cũng sẽ dốc hết sức giải độc cho Vệ công tử.

-Được, Vệ Bản trông cậy vào điện hạ, Thanh Thanh, con dẫn điện hạ đến phòng khách, cho người dọn dẹp lo chu đáo chỗ nghỉ ngơi cho bọn họ.

Vệ Thương Lan cười nói.

Vệ Thanh Thanh gật đầu một cái, gương mặt cô khi nhìn Chu Nguyên lộ ra nụ cười dịu dàng hiếm có, sau đó cô cất bước dẫn đường cho đám người Chu Nguyên đi đến phòng khách nghỉ ngơi.

Ngay khi bọn họ vừa rời đi, Vệ Thương Lan vẫn đứng yên một chỗ nhú mày nhìn theo bóng lưng của họ.

Mà sau khi Vệ Thanh Thanh sắp xếp ổn thỏa xong những việc cha cô dặn dò cũng nhanh chóng trở lại, cô do dự hỏi:

-Cha, Chu Nguyên điện hạ có thể giải được Chương Ma Độc sao?

Tuy việc làm của Doanh đại sư cực kỳ đáng hận nhưng không thể phủ nhận một điều, trình độ nguyên văn của lão ta rất cao, cho dù Chu Nguyên có tinh thông nguyên văn thì cũng kém rất nhiều so với lão.

Về mặt Vệ Thương Lan có chút chán nản, ông thở dài một hơi rồi nói:

-Dù sao chúng ta cũng không còn cách nào khác, chỉ đành chữa ngựa chết thành ngựa sống mà thôi. Ta hy vọng hắn cũng không gạt ta như lão đại sư kia! Bằng không, cho dù hắn là điện hạ cao quý đi chăng nữa, ta vẫn có thể đuổi hắn ra khỏi Thương Lan Quận.

Trong khi đó, ở phòng khách của phủ Đại tướng quân.

Lục Thiết Sơn vừa bước vào phòng thì lo lắng nhìn Chu Nguyên, hắn (LTS) nói:

-Điện hạ, người có thể giải được Chương Ma Độc sao?

Chu Nguyên liếc mắt đáp:

-Người hỏi ta, ta biết tìm ai mà hỏi đây?

Nghe Chu Nguyên trả lời như vậy, Lục Thiết Sơn cười khò một tiếng:

-Xem ra mười ngày sau, chúng ta cũng sẽ bị đuổi ra khỏi Thương Lan Quận mà thôi.

Thấy Lục Thiết Sơn chán nản than thở, Chu Nguyên cảm thấy bất đắc dĩ, hắn lắc đầu một cái rồi nhìn về phía Yêu Yêu ung dung đang đùa nghịch với Thôn Thôn.

Chu Nguyên tiến lại gần cười khan một tiếng:

-Yêu Yêu tỷ, tỷ sẽ giúp ta chứ? Tỷ tình thông nguyên văn như vậy nhất định có thể dễ dàng giải quyết được Chương Ma Độc!

Yêu Yêu ngồi trên ghế ôm Thôn Thôn đùa giỡn, cô dùng tay chọc vào ót của nó, sau đó cô liếc Chu Nguyên đang đứng trước mặt nói:

-Hừ, tên tướng quân đó nghĩ thật hay. Trước đó thì lớn giọng uy hiếp ta, giờ lại muốn ta ra tay cứu con hân.

Thấy Yêu Yêu nổi lên tính trẻ con như thế, khóe môi Chu Nguyên khẽ co giật một cái, thì ra cô gái tựa như tiên nữ này lại có thể có một lúc hẹp hòi như vậy.

Ngay cả Tô Ấu Vi đứng bên cạnh cũng không nhịn được mà che miệng cười thầm.

Chu Nguyên bèn ngồi bên cạnh Yêu Yêu, hân buồn bã than thở:

-Cơ bản thì ta không biết nguyên văn giải độc, hơn nữa Chương Ma Độc rất khó giải được, cho dù biết thì ta làm sao có thể giải được cơ chứ?

-Ta dạy ngươi.

Yêu Yêu thần nhiên nói.

-Nhưng... ta không thể vẽ được nguyên văn tam phẩm.

Hân cười khò trả lời, tuy thần hồn của hân hiện giờ có tiến bộ nhưng chỉ có thể vẽ được nguyên văn nhị phẩm là cao nhất rồi. Nếu muốn vẽ được nguyên văn tam phẩm thì hân phải tu luyện thần hồn tiến vào hậu kỳ Hư Cảnh mới có thể làm được.

-Ai nói giải độc thì nhất định phải dùng nguyên văn tam phẩm vậy?

Nghe Chu Nguyên nói xong, Yêu Yêu lập tức liếc hân phản bác:

-Cái lão già đó không có bản lĩnh nên mới dùng nguyên văn tam phẩm để áp chế Chương Ma Độc.

-Trong mười ngày này, ta sẽ dạy cho ngươi một loại nguyên văn nhị phẩm có tên là Thiên Nghi Thực Độc Văn, thêm vài loại nguyên văn nhất phẩm có thể giải độc. Mười ngày sau ngươi cứ làm theo lời ta nói thì chắc chắn có thể dễ dàng giải được Chương Ma Độc.

Vừa dứt lời, cô lấy ra một tờ giấy trắng rồi viết vài thứ lên trên sau đó mới đưa cho Chu Nguyên:

-Ngươi cũng cần chuẩn bị vài thứ mới có thể vẽ được nguyên văn này.

Lúc Chu Nguyên cầm lấy tờ giấy nhìn sơ qua một lượt, khuôn mặt của hân chợt biến sắc, hân nói:

-Yêu Yêu tỷ, tỷ cũng hơi ác rồi!? Mấy loại nguyên liệu mà tỷ ghi trên này toàn là máu của các loài độc nguyên thú... không lẽ tỷ muốn giết chết Vệ công tử sao?

Nhìn tờ giấy ghi nguyên liệu toàn là những loại có chứa kịch độc khiến trong lòng Chu Nguyên không nhịn được nghĩ rằng Yêu Yêu còn đang tức giận với thái độ khi nãy của Vệ Thương Lan nên mới muốn giáo huấn ông ta.

Đối với suy nghĩ này của Chu Nguyên, Yêu Yêu tức giận nói:

-Ngươi nói vậy gì vậy? Những thứ này đều là nguyên liệu của Thiên Nghi Thực Độc Văn, ngươi chưa từng nghe câu “lấy độc trị độc” sao!?

-Nhưng mà.. dùng nó chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu ha!?

Chu Nguyên lo lắng hỏi, dù sao Vệ Bán hiện bây giờ thoi thóp chỉ còn một hơi tàn, lỡ hân không cẩn thận hại chết Vệ công tử, cho dù hân có nhảy xuống biển cũng không đền hết tội nghiệt.

Hơn nữa Vệ Thương Lan mà thấy con ông ta chết đi nhất định sẽ lập tức giết hân chôn cùng với Vệ Bán luôn.

Nhìn vẻ lo lắng bồn chồn của Chu Nguyên, Yêu Yêu cũng lùi để ý mà giải thích tiếp cho hân hiểu, cô xoay người tiếp tục đùa giỡn với Thôn Thôn.

Thấy Yêu Yêu thờ ơ, Chu Nguyên đành cười khò một tiếng rồi đưa mảnh giấy cho Lục Thiết Sơn nói:

-Làm phiên thống lĩnh chuẩn bị mấy thứ này giúp ta.

Mà Lục Thiết Sơn đứng bên cạnh nhìn thấy hết những gì vừa diễn ra, da mặt của hân cũng giật một cái, tuy rằng hân không hề nói gì, chỉ miễn cưỡng xoay người đi chuẩn bị theo lời Chu Nguyên nhưng trong lòng hân đã suy nghĩ làm sao để chạy trốn rồi.

Lúc này Chu Nguyên mới nhìn Yêu Yêu, cười hỏi:

-Yêu Yêu tỷ, khi nào chúng ta mới bắt đầu học Thiên Nghi Thực Độc Văn vậy?

Yêu Yêu vươn người để lộ đường cong cơ thể vô cùng xinh đẹp rồi ôm Thôn Thôn đứng dậy, cô lười biếng nói:

-Đề ngày mai đi! Hôm nay ta mệt quá.

Cô vừa dứt lời thì lập tức kéo Tô Ấu Vi đi vào bên trong nội viện nghỉ ngơi.

Chu Nguyên nhìn hai bóng lưng xinh đẹp đang rời đi, hần lại nghĩ đến độ tàn ác của Thiên Nghĩ Thực Độc Vãn, hần chỉ có thể thở dài.

-Tiểu tỷ tỷ tức giận thật đáng sợ.

-Quả nhiên là Yêu Yêu tỷ, cho dù tỷ ấy không nói nhiều nhưng lại không thể trêu vào, tuyệt đối không thể trêu vào.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Quá trình chuẩn bị

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Trong mười ngày tiếp theo, Chu Nguyên dồn hết tinh thần vào việc luyện tập Thiên Nghĩ Thực Độc Vãn, dù sao loại nguyên văn này cũng có chút tàn ác, hơn nữa còn có một phần vận rủi ro mà thân thể hiện tại của Vệ Bân rất có thể sẽ rơi vào tỷ lệ rủi ro nhỏ bé này.

Nếu Vệ Bân chết đi, Vệ gia đoạn tử tuyệt tôn, Vệ Thương Lan mất đi con trai nhất định sẽ nổi điên lên giết chết hần, cho nên Chu Nguyên chỉ còn cách cố gắng luyện tập không để bất kỳ tình huống xấu nào xảy ra.

May mắn rằng, Chu Nguyên có thiên phú về nguyên văn, hơn nữa thân hồn của hần đã tiến vào Hư Cảnh trung kỳ, cho nên hần cũng không gặp khó khăn chút nào khi học Thiên Nghĩ Thực Độc Vãn.

Rốt cục sau bảy tám ngày chăm chỉ học tập, Chu Nguyên đã nắm vững được Thiên Nghĩ Thực Độc Vãn, việc tiếp theo hần cần làm là luyện tập cho thuần thực mà thôi.

Trong khi đó ở bên trong thư phòng của phủ Đại tướng quân.

-Mấy ngày nay Chu Nguyên điện hạ đang làm gì?

Vệ Thương Lan ngẩng đầu hỏi Vệ Thanh Thanh.

Nghe ông hỏi vậy, Vệ Thanh Thanh do dự một lát rồi nói thật:

-Hình như điện hạ đang luyện tập nguyên văn nào đó.

Thời gian này Chu Nguyên luôn ở trong phủ Đại tướng quân cho nên mỗi hành động mỗi việc hần làm, cha con Vệ Thương Lan đều biết rõ.

Da mặt Vệ Thương Lan co giật một chút, trong lòng ông có chút nghi ngờ, không lẽ Chu Nguyên điện hạ đang đợi nước đến chân mới nhảy sao? Rốt cuộc thì điện hạ muốn làm cái gì vậy?

-Ngoài ra... con phát hiện gần đây Lục thống lĩnh ra khỏi phủ mua một vài thứ.

Cô lo lắng nói những gì mình biết rồi đưa mảnh giấy cho Vệ Thương Lan xem, nội dung bên trong chính là những thứ kịch độc mà Chu Nguyên bảo Lục Thiết Sơn đi mua.

Lúc Vệ Thương Lan nhìn sơ qua những thứ viết bên trong, gương mặt ông giật giật vài cái. Nếu không phải ông cho người đi kiểm tra thân phận của Chu Nguyên thì chắc chắn ông sẽ nghi ngờ động cơ của Chu Nguyên rồi.

-Cha, không lẽ cha thật sự để Chu Nguyên chữa trị cho tiểu đệ hay sao? Hay là chúng ta đi tìm những người khác đi?

Vệ Thanh Thanh nói, trong lòng cô cũng có chút lo lắng không yên đối với Chu Nguyên.

Nghe Vệ Thanh Thanh nói vậy, Vệ Thương Lan thở dài một hơi rồi nói:

-Mấy năm nay chúng ta tìm người còn ít sao? Huống chi nếu độc của tên Hắc Độc Vương kia dễ dàng bị hóa giải như vậy thì hần ta cũng không thể xưng vương xưng bá ở bên trong Hắc Uyên qua nhiều năm rồi.

-Hiện tại.. chúng ta chỉ đành hy vọng Chu Nguyên điện hạ có thể giải được chất độc này mà thôi.

Sau đó Vệ Thương Lan hí hóp mắt nhìn về hướng đám người Chu Nguyên đang ở, ông tiếp tục nói:

-Hơn nữa, vị điện hạ này rất thông minh, hần không phải là kẻ ngu xuẩn, trong lòng hần biết rõ hậu quả của việc đùa giỡn với tính mạng của tiểu Bân.

Nghe vậy, Vệ Thanh Thanh cũng gật đầu đồng ý, cô vẫn nhớ rất rõ thái độ tự tin chắc chắn có thể giải được độc của Chu Nguyên, hơn nữa điều kiện cũng đã thương lượng ổn thỏa hết cả rồi, nếu hần không thể làm được như những gì hần đã nói, chẳng khác tự hần làm mất mặt bản thân.

-Vậy chúng ta chờ thêm hai ngày nữa, con thật lòng mong rằng hần có thể cứu được tiểu đệ.

Vệ Thanh Thanh thở dài một tiếng, chất độc trong cơ thể Vệ Bân chính là cây gai trong lòng Vệ gia bọn họ, chỉ cần một ngày chưa giải được độc thì bầu không khí ở phủ Đại tướng quân ngày đó vẫn nặng nề khiến người khác không thở nổi.

Tuy rằng Chu Nguyên cho bọn họ một tia hy vọng nhưng bọn họ không dám đặt hết niềm tin vào, ai mà biết được lỡ như sau hy vọng nhỏ nhoi ấy lại là sự tuyệt vọng to lớn cơ chứ.

Lúc này, ở một trang viên lớn trong thành.

-Ha ha, tên Chu Nguyên này tự tin đến mức dám bàn điều kiện với Vệ Thương Lan luôn.

Hai người trong phòng không ai khác chính là Tề Hạo và Vệ Đình, sắc mặt Tề Hạo âm u nghe Vệ Đình báo lại những gì đang diễn ra bên phủ Đại tướng quân.

Có thể thấy được, tuy không ở trong phủ Đại tướng quân nhưng thông qua Vệ Đình hần vẫn có thể nắm rõ thông tin bên trong phủ.

-Thằng nhóc kia quá kiêu căng rồi, ngay cả Doanh đại sư mà người mời tới cũng không thể giải được Chướng Ma Độc thì hần làm sao có thể giải được cơ chứ?

Giọng nói của Vệ Đình tràn đầy sự khinh thường đối với việc làm của Chu Nguyên.

-Còn tin gì khác nữa không?

Tề Hạo hỏi ả.

Trên mặt Vệ Đình lộ ra nụ cười dịu dàng lại gần Tề Hạo mà hần cũng vươn tay ôm lấy eo của ả. Sau đó Vệ Đình lấy mảnh giấy trong tay áo ra đưa cho hần xem:

-Đây là những thứ mà gần đây tên Lục Thiết Sơn kia mua.

Tề Hạo nhìn sơ qua tờ giấy, hần lập tức nhíu mày khó hiểu:

-Mấy thứ này toàn bộ là những thứ có chứa kịch độc, rốt cuộc bọn chúng muốn làm cái gì?

Hần suy nghĩ một lát nhưng vẫn không thể nào nghĩ ra được tại sao nhóm người Chu Nguyên lại đi mua mấy thứ kịch độc này, Tề Hạo bèn cười khẩy một tiếng rồi mĩa mai:

-Thôi, cứ để bọn chúng nhảy nhót vài hôm đi, nếu đến kì hạn mà Vệ Bân bị Chu Nguyên gây vò đến chết thì Vệ Thương Lan nhất định sẽ nổi điên lên mà giết chết đám người bọn chúng.

Trong lòng Tề Hạo cũng không tin Chu Nguyên có thể hóa giải được Chướng Ma Độc.

-Đình Đình, em theo dõi Chu Nguyên đang làm gì ở trong phủ Đại tướng quân giúp ta, nếu như có gì khác thường thì nhanh chóng báo cho ta biết, ngoài ra nếu như Chu Nguyên không thể làm được thì em đứng bên cạnh cha con Vệ Thương Lan châm ngòi thổi gió chọc cho hần (VTL) không kìm được cơn giận mà ra tay với Chu Nguyên, tuyệt đối không thể để tên Chu Nguyên này có thể sống sót mà rời khỏi phủ Đại tướng quân được.

Tề Hạo nhìn Vệ Đình dặn dò ả.

-Hơn nữa nếu như Vệ Bân bị Chu Nguyên hại chết, Vệ Thanh Thanh nhất định sẽ đau khổ vô cùng, đến lúc đó, em giúp ta hẹn cô ta đi ra ngoài. Dù sao lúc đau khổ cũng là lúc cô ta không hề có chút phòng bị nào, đây là thời cơ tốt nhất để ta có thể chiếm lấy trái tim của cô ta.

Nghe hần nói vậy, Vệ Đình ai oán chu môi:

-Huynh muốn ta giúp huynh có được người con gái khác sao?

Tề Hạo vẫn lộ ra nụ cười dịu dàng, hắn nói:

-Đình Đình, nếu như em đã muốn gả cho ta thì nhất định phải có sự đồng ý của phụ vương. Chỉ cần em giúp ta có được Vệ Thanh Thanh thì ta sẽ có cơ hội thu tóm Thương Lan quân, chuyện này mà thành công thì công lao của em rất to lớn, phụ vương ta cũng sẽ nể mặt mà cho phép chúng ta thành thân.

Tuy rằng hắn đã ở trong Thương Lan quân một năm rồi nhưng không thể nào tiến sâu vào trung tâm quân đội, trong lòng hắn hiểu rõ Vệ Thương Lan đang đề phòng hắn, cho nên hắn chỉ còn cách ra tay với Vệ Thanh Thanh, như vậy Tề Hạo hắn mới có thể chiếm được Thương Lan quân.

Cô gái này rất có danh tiếng trong đội quân Thương Lan.

-Điều huynh vừa nói có thật không?

Vệ Đình si ngốc hỏi.

Tề Hạo cười cười gật đầu một cái.

Thấy vậy, Vệ Đình cắn môi một cái rồi mạnh mẽ gật đầu, ả nói:

-Được, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp huynh.

Sau đó hai người bọn hắn lại dây dưa một lát, Vệ Đình mới hài lòng rồi đi.

Mà Tề Hạo nhìn bóng lưng đi xa của ả, nụ cười trên mặt cũng không còn, hắn ghét bỏ phui quần áo vài cái, lạnh lùng nói:

-Quả nhiên là một ả đàn bà thích mơ mộng hão huyền.

Ngay khi hắn vừa dứt lời thì một bóng người từ sau bình phong đi ra, người này chính là Tề quân gia, Tề Lăng.

-Đại công tử, tên Chu Nguyên này đang muốn giở trò quỷ gì vậy? Không lẽ... hắn có thể cứu được thằng nhóc Vệ Bân kia sao?

Tề Lăng nhíu mày hỏi.

Nghe vậy, Tề Hạo cười khẩy một tiếng nói:

-Chỉ dựa vào năng lực kém cỏi của hắn mà đòi hóa giải Chương Ma Độc ư? Nằm mơ.

Mấy năm nay, Vệ Thương Lan luôn phiền não về Chương Ma Độc trong người Vệ Bân. Mà bản thân ông ta cũng sai người đi khắp nơi tìm cao thủ có thể giải độc nhưng đều không có kết quả, cho nên Tề Hạo không hề tin tưởng một kẻ chưa tiến vào Đường Khí kỳ như Chu Nguyên lại có thể làm được.

-Tuy rằng tên kia không thể giải độc thành công nhưng chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp cho tình huống xấu nhất.

Trong mắt Tề Hạo lóe lên một tia sáng, hắn nói.

Nếu lỡ như Chu Nguyên mèo mù vớ được cá rán mà cứu được Vệ Bân thì Vệ Thương Lan chắc chắn sẽ trợ giúp bọn chúng giành lấy Hóa Linh Tuệ.

Tề Hạo ngẩng đầu nhìn về hướng phủ Đại tướng quân, trong mắt tràn đầy sát khí.

-Vệ Thương Lan ơi là Vệ Thương Lan, nếu như ngươi thật sự đứng về phía Chu Nguyên, bọn ta chỉ có thể giết ngươi mà thôi. Ngươi cứ yên tâm mà chết đi, con gái ngươi, đội quân Thương Lan của ngươi, ta nhất định sẽ chăm sóc cho bọn họ chu đáo.

Dưới cái nhìn chăm chú của các thế lực, thời hạn mười ngày cũng đã đến.

Ở trong viện, sau khi Chu Nguyên thu thập đồ đạc xong xuôi, hắn liếc thấy vẻ mặt giống như sẵn sàng chịu chết của Lục Thiết Sơn thì không nhịn được trợn mắt một cái. Sau đó hắn nhìn hai người Yêu Yêu, Tô Áu Vi gật đầu một cái.

-Chúng ta đi thôi, sống hay chết đều phải xem ngày hôm nay có thành công hay không!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Để lộ tài năng

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Trong phòng ở hậu viện lúc này.

Lúc nhóm người Chu Nguyên tiến vào hậu viện, hai cha con Vệ Thương Lan Vệ Thanh Thanh đã đứng đây chờ bọn họ từ sáng sớm, vừa thấy Chu Nguyên xuất hiện, hai người lập tức đi ra đón hân.

-Chu Nguyên điện hạ, hôm nay điện hạ có thể ra tay cứu Tiểu Bân rồi chứ?

Vệ Thương Lan cười hỏi.

Chu Nguyên cũng cười gật đầu đáp lại câu hỏi của Vệ Thương Lan, sau đó hân cũng không nói nhiều mà lập tức đi vào bên trong đến trước giường của Vệ Bân mà cậu nhóc đang nằm trên giường nhìn hân. Hiện tại thì sắc mặt của Vệ Bân có vẻ tốt hơn lúc trước rất nhiều nhưng Chu Nguyên biết rõ, điều này là do Doanh đại sư đã áp chế Chưởng Ma Độc trong người nó, nhưng thời điểm Chưởng Ma Độc bộc phát thì cậu nhóc này cũng không thể sống trên đời nữa.

Chu Nguyên vỗ nhẹ vào túi Càn Khôn màu đen mà hân đeo bên hông. Túi Càn Khôn này do Chu Kinh lấy ở trong bảo khố hoàng thất đưa cho hân trước khi hân rời khỏi Đại Chu thành, tuy rằng cấp bậc không cao, không gian có thể chứa đồ cũng rất nhỏ, chỉ có vài mét vuông nhưng Chu Nguyên cảm thấy rất thuận tiện rồi.

Sau khi hân vừa vỗ nhẹ vào túi thì trong tay Chu Nguyên lập tức có thêm vài bình ngọc, tiếp theo hân lấy một cái đĩa ngọc ra, cẩn thận nhỏ một ít chất lỏng bên trong những bình ngọc kia rồi bắt đầu điều chế.

Thời điểm những chất lỏng ấy vừa được nhỏ xuống mặt đĩa thì mùi tanh hôi cũng tản ra khắp phòng, chỉ hít phải một chút cũng khiến người khác choáng váng mặt mày, có thể thấy những thứ này đều chứa kịch độc bên trong.

Tuy rằng Vệ Thương Lan và Vệ Thanh Thanh đã biết việc này từ trước nhưng lúc nhìn thấy cũng không nhận được mà biến sắc.

-Điện hạ... người tính làm gì?

Vệ Thanh Thanh do dự cắn môi một cái rồi hỏi.

Chu Nguyên một bên điều chế một bên cười trả lời cô:

-Chưởng Ma Độc cực kỳ mạnh mẽ, nếu như dùng cách thông thường, trừ phi tìm được một đại sư có thể vẽ ra nguyên văn trừ độc tứ phẩm, nhưng mà đại sư có trình độ như thế này ở Đại Chu chúng ta cực kỳ hiếm thấy. Cho nên ta chỉ có thể dùng cách khác để giải độc.

Chu Nguyên dừng lại một lát rồi mới nói tiếp:

-Lấy độc trị độc.

-Cách làm như thế nào, các người chờ lát nữa sẽ biết rõ thôi. Có điều xin Đại tướng quân cứ yên tâm, hậu quả của việc giải độc không thành trong lòng ta biết rất rõ, nếu như ta không chắc chắn sẽ không hành động bừa bãi đâu.

Chu Nguyên thân nhiên nói với Vệ Thương Lan.

Vệ Thương Lan nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên sau đó ông chậm rãi nói:

-Nếu điện hạ đã chắc chắn bản thân có thể làm được vậy thì xin người cứ làm đi. Một khi độc con trai ta được giải hoàn toàn, Vệ gia chúng ta nợ điện hạ một ân tình cực lớn.

Nghe vậy, Chu Nguyên chỉ cười một tiếng rồi không lên tiếng nữa, hân cúi đầu tập trung điều chế nọc độc đặc sệt trong đĩa, qua một lúc sau, đến khi nọc độc bốc mùi hôi nồng nặc, hân mới dừng lại.

Sau đó hân cầm lấy Thiên Nguyên bút đeo bên hông, chấm ngòi bút vào chất độc đặc sệt đã được điều chế. Gương mặt của hân trở nên vô cùng nghiêm túc, hân hít sâu một hơi rồi từ từ hạ bút xuống lưng Vệ Bân.

Mà Yêu Yêu cũng đứng sau lưng Chu Nguyên đề phòng bất trắc xảy ra, cô chỉ có thể tự mình ra tay để xoay chuyển tình thế.

Xuy!

Lúc chất độc dính trên ngòi bút rơi xuống da của Vệ Bân thì lập tức phát ra âm thanh xèo xèo, đồng thời xuất hiện một đạo nguyên ngân màu đen.

Cổ tay Chu Nguyên tiếp tục chuyển động, ngòi bút theo động tác của hân cũng không ngừng lại lưu loát như mây bay nước chảy vẽ ra từng đạo nguyên ngân.

Vệ Thương Lan và Vệ Thanh Thanh nhủ mà nhìn những đạo nguyên ngắn mà Chu Nguyên vẽ ra, tuy rằng bọn họ không tinh thông nguyên văn nhưng vẫn có thể nhận ra được Chu Nguyên đang vẽ nguyên văn nhất phẩm mà thôi.

Mà loại nguyên văn cấp thấp này không có tác dụng với Chương Ma Độc.

Trong lòng bọn họ tràn đầy sự nghi ngờ nhưng cũng không dám quấy rầy Chu Nguyên, bọn họ chỉ đành tiếp tục đứng xem.

Lúc này, Chu Nguyên hết sức tập trung vào việc vẽ nguyên văn, hẳn không để ý đến ánh mắt của người xung quanh. Sau khi hẳn vẽ xong một đạo nguyên văn nhất phẩm, hẳn lại chấm ngòi bút vào đĩa rồi tiếp tục vẽ ra thêm một đạo nguyên văn nhất phẩm khác.

Cứ như thế trôi qua nửa canh giờ, Chu Nguyên đã vẽ xong tám đạo nguyên văn nhất phẩm

-Tám đạo nguyên văn nhất phẩm này... vừa khéo vây quanh đốt sống thất lưng của Vệ Bán khoảng ba tấc.

Thời điểm Chu Nguyên vừa vẽ xong đạo nguyên văn thứ tám, ánh mắt Vệ Thương Lan lập tức sáng lên, ông phát hiện, những nguyên văn nhất phẩm này giống như đang bày binh bố trận bao vây chỗ Chương Ma Độc mà Doanh đại sư đã ép xuống lúc trước.

Sau khi liên tục vẽ tám đạo nguyên văn nhất phẩm, Chu Nguyên thở ra một hơi, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, hẳn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục cầm bút.

Hiện tại khuôn mặt của hẳn trở nên cực kỳ nghiêm túc. Bởi vì Chu Nguyên sắp vẽ Thiên Nghi Thực Độc Văn mà thời gian gần đây hẳn vừa học xong, đây cũng là khâu quan trọng nhất trong quá trình giải trừ Chương Ma Độc.

Chu Nguyên trầm ngâm một lát, hẳn đột nhiên chấm ngòi bút xuống cơ thể Vệ Bán.

Mà thần hồn ở mi tâm hẳn cũng lóe sáng, giống như hòa làm một với Thiên Nguyên bút hẳn đang cầm trong tay.

Xi xì!

Lúc âm thanh xi xì vang lên, trên lưng Vệ Bán cũng xuất hiện từng đạo nguyên ngắn liên kết với nhau một cách hoàn mỹ. Dưới sự kinh ngạc của hai người Vệ Thương Lan và Vệ Thanh Thanh, một đạo nguyên văn phức tạp không kém phần ảo diệu từ từ hiện lên trước mắt bọn họ.

-Đây là.. nguyên văn nhị phẩm.

Sau đó hai người nhìn nhau một cái, bọn họ đều cảm thấy đạo nguyên văn nhị phẩm này không đơn giản chút nào.

Lúc này Chu Nguyên cũng dừng bút, hẳn nhìn nguyên văn được vẽ hoàn chỉnh trên thất lưng Vệ Bán, giống như trút được một gánh nặng to lớn trên lớn mà thở dài một hơi, cuối cùng hẳn cũng vẽ Thiên Nghi Thực Độc Văn thành công.

-Bây giờ mới là thời khắc quyết định.

Nghe Chu Nguyên nhỏ giọng nói vậy, trong lòng Vệ Thương Lan và Vệ Thanh Thanh đều run lên một cái.

Chu Nguyên cầm Thiên Nguyên bút điểm nhẹ lên đạo nguyên văn nhất phẩm nằm ở chính giữa thì đạo nguyên văn này đột nhiên lóe lên một luồng sáng nhạt rồi bắt đầu chuyển động, nhìn qua cứ như một con rắn có tám vuốt đang cựa mình.

Ngay khi đạo nguyên văn nhất phẩm này bắt đầu chuyển động thì Vệ Bán lập tức kêu đau. Tất cả mọi người trong phòng hoảng sợ nhìn thấy làn da của nó ở vị trí đốt sống thất lưng bỗng nhiên biến thành màu đen như mực, sau đó màu đen này dần dần lan ra tới các đạo nguyên văn nhất phẩm ở xung quanh đó.

Chương Ma Độc hung hãn lao tới tầng tầng nguyên văn nhất phẩm đang bao vây nó, đột nhiên một đạo nguyên văn nhất phẩm tách ra khiến cho Chương Ma Độc cũng tách ra một đốm nhỏ bao vây nó.

Mà bảy đạo nguyên văn nhất phẩm cũng đồng loạt xoay tròn tách Chương Ma Độc thành từng đám độc khí lớn nhỏ khác nhau.

Trên lưng Vệ Bán lúc này xuất hiện từng đốm đen to nhỏ khiến người khác nhìn vào đều bị giật mình kinh hãi.

Trong lúc đó, Chu Nguyên bình tĩnh cầm Thiên Nguyên bút lại chấm thêm một cái, sau đó một luồng Chương Ma Độc từ bên trong lao thẳng đến nguyên văn Thiên Nghi Thực Độc Văn.

Bản thân Thiên Nghi Thực Độc Văn cũng chứa đựng kịch độc, cho nên lúc hai luồng chất độc này va vào nhau giống như một núi có hai hồ, vừa nhìn thấy nhau thì lao lên chiến đấu giành địa bàn.

Lúc này, Chương Ma Độc hóa thành một luồng khí đen lao về phía Thiên Nghi Thực Độc Văn, mà đạo nguyên văn nhị phẩm này cũng không sợ hãi mà lùi lại, nó giống như một vực sâu nuốt sạch luồng khí độc Chương Ma Độc đang lao tới.

Sau khi Thiên Nghi Thực Độc Văn nuốt chửng Chương Ma Độc, nó cũng dần dần chuyển động, sau đó lóe lên một tia sáng đen kỳ dị, qua một lúc sau thì biến mất nhưng ngay lúc này, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người trong phòng, trong da thịt của Vệ Bán bỗng bốc lên một luồng khói độc màu

đen.

Luồng khói này lại tản ra một cỗ tanh hôi khiến người khác cảm thấy buồn nôn ghê tởm.

Nhưng hai cha con Vệ Thương Lan khi nhìn thấy luồng khói này, trên mặt bọn họ hiện lên sự mừng rỡ tốt cùng, bởi vì bọn họ biết rõ luồng khí độc khi này chính là Chướng Ma Độc!

Nói cách khác, Chướng Ma Độc trong người Vệ Bản thật sự bị Chu Nguyên giải được.

-Đừng vui mừng quá sớm, bây giờ mới là lúc bắt đầu thôi.

Chu Nguyên lên tiếng nhắc nhở cha con Vệ gia, lúc này lại thêm một luồng Chướng Ma Độc bị bảy đạo nguyên văn nhất phẩm kia tách ra, lao nhanh về hướng Thiên Nghi Thực Độc Văn.

-Chiều này thật cao thâm, thật lợi hại!

Ánh sáng trong mắt Vệ Thương Lan càng ngày càng đậm, ông không nhìn được mà khen một tiếng.

Vệ Thanh Thanh đứng bên cạnh nghi ngờ hỏi:

-Cha, vì sao nguyên văn điện hạ về ra chỉ là nhị phẩm nhưng lại có thể hóa giải được Chướng Ma Độc?

Trong mắt Vệ Thương Lan tràn đầy sự khâm phục:

-Đây là chỗ cao siêu nhất. Phương pháp mà điện hạ đang dùng giống việc điều binh khiển tướng trong chiến đấu vậy. Đầu tiên người lấy một đạo nguyên văn nhất phẩm làm mồi, khiến Chướng Ma Độc phải chui ra ngoài, kế tiếp điện hạ lại dùng bảy đạo nguyên văn nhất phẩm còn lại chia Chướng Ma Độc thành từng đám nhỏ, làm suy yếu lực lượng của nó, cuối cùng dẫn những luồng khí đã bị suy giảm sức tấn công này đến chỗ nguyên văn nhị phẩm kia.

-Hơn nữa bản thân nguyên văn nhị phẩm cũng là chất độc, lấy độc trị độc, dùng độc giải độc, hóa giải sạch sẽ từng luồng Chướng Ma Độc.

-Như vậy, Chướng Ma Độc trong cơ thể Tiểu Bản dần dần sẽ bị hóa giải hoàn toàn!

-Hay! Kế sách vô cùng tuyệt diệu!

Vệ Thương Lan lại nhìn chăm chăm vào bóng lưng Chu Nguyên, ánh mắt của ông tựa như đang nhìn vào một món báu vật hiếm có. Có thể thấy tuy rằng cách làm của Chu Nguyên không giống nguyên văn tam phẩm mà Doanh đại sư về ra tấn công Chướng Ma Độc nhưng lại kết hợp tám đạo nguyên văn nhất phẩm với một đạo nguyên văn nhị phẩm, phối hợp với nhau, đùa bỡn Chướng Ma Độc trong tay.

Sự nhạy bén cùng với trình độ nguyên văn của Chu Nguyên khiến bản thân Vệ Thương Lan là một cường giả Thái Sơ cảnh cảm thấy kinh ngạc.

Sau khi nghe cha cô giải thích rõ ràng, trong lòng Vệ Thanh Thanh cũng bị chấn động mạnh mẽ, cô không hề nghĩ tới việc Chu Nguyên có thể làm được đến bước này.

-Xem ra lần này tiểu đệ thật sự được cứu rồi!

Tâm trạng Vệ Thanh Thanh không ngừng kích động, cô cắn chặt đôi môi đỏ mọng, cặp mắt ửng đỏ chăm chú nhìn bóng lưng thon dài anh tuấn của thiếu niên đang ngồi bên giường, trong mắt lộ ra một chút ánh sáng kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Thành công

Dịch giả: Nhật Nguyệt Nhi

Biên: Xiaooo

Trong căn phòng rộng, thỉnh thoảng có một luồng khói đen bốc lên, mang theo mùi vị khiến người ta buồn nôn.

Tuy nhiên, những người trong phòng, lúc nhìn về phía mùi hôi thối bốc lên không những không tỏ ra khó chịu mà còn vui mừng

Bởi vì điều này có nghĩa là độc tố đang được loại bỏ.

Vệ Thương Lan kích động nhìn xuống hông Vệ Bân, chỉ thấy vùng đen đang dần thu nhỏ hơn nữa càng ngày càng nhạt màu hơn..

Vệ Thanh Thanh đứng một bên, hai tay nắm chặt, xúc động không thể kìm nén.

Thế nhưng, tuy rằng kích động, nhưng bọn họ đều không lên tiếng quấy rầy Chu Nguyên, bởi vì lúc này trên mặt Chu Nguyên tràn đầy sự nghiêm túc, trên trán mồ hôi toát ra không ngừng.

Nguyên bút trong tay hắn cũng không ngừng hạ xuống, bởi vì bị ma độc trùng kích, những nguyên văn này đang có bị nhạt dần, có những chỗ gần như biến mất.

Cho nên nếu hắn không kịp thời sửa chữa, duy trì nguyên văn, ma độc sẽ có thể thoát ra, muốn bao vây lại lần nữa sẽ rất khó khăn.

Trên ấn đường của Chu Nguyên, hào quang không ngừng lóe ra, đó là biểu hiện cho việc thần hồn lực đã tới cực hạn.

Đồng thời không chế tám đạo nhất phẩm nguyên văn, một đạo nhị phẩm nguyên văn, cho dù là thần hồn của Chu Nguyên đã đạt tới cảnh giới hư cảnh trung kỳ, cũng có chút không chịu nổi, chỉ có thể cắn răng duy trì.

Mồ hôi chảy từ trên trán xuống, rơi vào trong mắt Chu Nguyên khiến hai mắt hắn không khỏi cay xè đau đớn.

Chợt có một mùi hương nhẹ bay tới, một bàn tay cầm khăn giấy ra, lau đi mồ hôi trên trán Chu Nguyên.

Chu Nguyên chớp mắt, có chút kinh ngạc, bởi vì chủ nhân của bàn tay kia lại chính là Vệ Thanh Thanh.

Nhận thấy ánh mắt của Chu Nguyên, đôi môi của Vệ Thanh Thanh khẽ nâng lên.

Chu Nguyên gật gù đầu, tỏ lòng biết ơn, sau đó lại chú tâm vào trong từng đạo nguyên văn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bất tri bất giác đã tới buổi trưa.

Mà nơi thất lung của Vệ Bân, đoàn ma độc đang thu nhỏ lại, trở nên nhạt hơn rất nhiều, có vẻ sẽ rất nhanh có thể hóa giải hoàn toàn.

Nhưng mà, ngay khi mọi người đang thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, đoàn ma độc kia lại trở nên hung mãnh hơn rất nhiều, giống như nổi điên, không ngừng tán ra xung quanh.

- Nguy rồi, đoàn ma độc này muốn chạy trốn, nó muốn ẩn vào sâu trong người Tiểu Bân!

Sắc mặt Vệ Thương Lan khẽ biến, ma độc này quả nhiên khó giải quyết, vừa cảm nhận thấy sắp bị tiêu diệt, đã đi tìm nơi ẩn nấp theo bản năng, nếu để nó chạy trốn thành công đây sẽ là tai họa ngầm rất lớn.

- Yên tâm, nó trốn không thoát.

Chu Nguyên bình tĩnh nói, sau đó ấn mạnh thiên nguyên bút, chỉ thấy từng tầng nguyên văn đang dần mở rộng, phá hủy đường chạy của ma độc, mà đạo nguyên văn Thiên Nghi Thực Độc Văn vốn đang ở bên ngoài, cũng đang dần xâm nhập, bắt đầu phản công.

Từng luồng ma độc đánh tới, cũng không có tác dụng gì, cuối cùng bị Thiên Nghi Thực Độc Văn kia một ngụm ăn sạch, hóa thành từng làn khói đen tán ra.

Mười mấy phút đồng hồ sau, khi đạo ma độc cuối cùng tan biến hoàn toàn, trong căn phòng rộng lớn toàn bộ đều yên tĩnh lại.

Hồ.

Chu Nguyên như trút được gánh nặng thở ra một hơi, đang muốn đứng lên, trong đầu lại cảm thấy choáng váng, lao đảo một cái bỗng ngã về phía sau.

Nhưng hắn cũng không ngã xuống đất, mà rơi vào một nơi mềm mại thơm dịu, điều này khiến hắn cực kỳ ngạc nhiên, xoa đầu lại, một đôi móng vuốt đang giờ ra trước mặt hắn.

Đó là Thôn Thôn đang rít gào với hắn.

Hắn ngẩng đầu, liền thấy đôi con ngươi trong veo nhưng lạnh lẽo của Yêu Yêu đang nhìn chằm chằm hắn.

- Còn không đứng dậy ta sẽ cho Thôn Thôn nuốt chửng ngươi.

Yêu Yêu nói từng chữ.

Thôn Thôn đang nhe răng trợn mắt với Chu Nguyên.

Cả người Chu Nguyên trong nháy mắt đứng thẳng, đồng thời trong lòng thầm mắng một tiếng tiểu súc sinh không biết ơn, bình thường hắn cho nó ăn nhiều thịt nguyên thú như vậy thật là ăn không.

- Đại tướng quân, may mắn không làm nhục mệnh.

Chu Nguyên xoa xoa mi tâm, quay sang cười với Vệ Thương Lan và Vệ Thanh Thanh vẫn đang im lặng đứng đó

- Hu hu, tiểu đệ!

Vệ Thanh Thanh tỉnh lại đầu tiên, giấy tiếp theo, ôm chăm lấy đứa bé vừa khóc vừa nói.

Đứa con trai duy nhất của Vệ gia bọn họ cuối cùng cũng an toàn.

Bàn tay Vệ Thương Lan có chút run run, hần đưa tay lên lau mắt, sau đó nhìn về phía Chu Nguyên, cúi đầu thật sâu.

- Đại tướng quân mau đứng lên, lễ lớn thế này ta không nhận nổi.

Chu Nguyên vội vàng nâng hần dậy, nói.

- Điện hạ, ta sẽ không nói nhiều, phần ân tình này, Vệ gia sẽ nhớ thật kỹ.

Giọng nói Vệ Thương Lan đầy nghẹn ngào.

Ở một bên, cơ thể Lục Thiết Sơn từ đầu tới cuối đều căng cứng, nhìn chăm chăm về phía Vệ Thương Lan, lúc này hần mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. May quá, cuối cùng điện hạ cũng thành công.

Chu Nguyên cười cười, nói:

- Chỉ là việc ta nên làm thôi, Đại tướng quân không cần như thế.

Vệ Thương Lan phát phát tay, lập tức có thị nữ bê hộp ngọc tới, Vệ Thương Lan nhận lấy tự mình đưa cho Chu Nguyên:

- Trong này chính là Thôn Nguyên Thạch.

Chu Nguyên nghe vậy, trong lòng xẹt qua một tia kích động, thật cẩn thận đón lấy hộp ngọc, mở ra. Chỉ thấy trong đó có một viên đá màu vàng ước chừng bằng một bàn tay trẻ con, trên tảng đá có hai lỗ, một lớn một nhỏ, lỗ nhỏ tản ra lực hút, hấp thu nguyên khí trong thiên địa, sau đó từ trong lỗ to hơn, lại có nguyên khí bay ra, có thể cảm giác được, nguyên khí bay ra từ cái lỗ to, không thể nghi ngờ chính là loại tinh thuần nhất.

Quả nhiên là Thôn Nguyên Thạch!

Trong mắt Chu Nguyên hiện lên sự vui mừng, cẩn thận thu hộp ngọc vào túi càn khôn, Thôn Nguyên Thạch này, cuối cùng cũng tới tay, tiếp theo chỉ cần có nguyên thú hồn mạng xà tứ phẩm, tài liệu để tu luyện đệ nhất trọng Tổ Long Kinh đã chuẩn bị đầy đủ.

Lần bận rộn này hoàn toàn không phải làm không.

- Điện hạ, việc có liên quan đến tòa di tích Hắc Uyên kia, ta sẽ nói lại toàn bộ rõ ràng. Người yên tâm, nếu ta đồng ý, như vậy ta chắc chắn sẽ dùng hết toàn lực để giúp đỡ!

Vệ Thương Lan trầm giọng nói.

- Cảm ơn Đại tướng quân.

Chu Nguyên mừng rỡ, có sự cam đoan của Vệ Thương Lan, cũng có thêm bảo đảm để tranh giành di tích kia, dù sao ở nơi này Đại tướng quân phủ cũng là một trong hai thế lực mạnh nhất.

Đám người Chu Nguyên biết lúc này Vệ gia đang chìm trong sự vui vẻ, cho nên cũng không quấy rầy nhiều, bèn cáo từ rồi đi để lại không gian riêng cho bọn họ

...

- Chu Nguyên chữa khỏi cho Vệ Bân?! Làm sao có thể!

Trong trang viên, Tề Hạo vụt đứng dậy, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin.

Trên mặt Tề Lăng đứng ở một bên cũng hiện rõ sự khiếp sợ.

Vệ Đình cười khỏ gật gật đầu, tuy rằng nàng cũng cảm giác khó có thể tin, nhưng sự thật chính như thế.

Khuôn mặt Tề Hạo trở nên xanh mét, bàn tay đang nắm chặt cũng run lên, gằn nhẹ nói:

- Tên Chu Nguyên này dám phá hỏng chuyện tốt của ta!

Vậy là cố gắng của hắn trong suốt một năm qua ở Thương Lan quận đã hoàn toàn uổng phí.

Ánh mắt Tề Lăng âm trầm, nói:

- Nếu Chu Nguyên thật sự đã chữa khỏi cho Vệ Bân, lấy tính cách của Vệ Thương Lan, rất có thể sẽ toàn lực giúp đỡ hắn tranh giành di tích.

- Đại công tử, chúng ta không thể ở lại Thương Lan quận này, bằng không sẽ bị Vệ Thương Lan cho người đến giám thị.

Tề Hạo cắn răng, trong mắt tràn đầy hàn ý, khuôn mặt dữ tợn:

- Vệ Thương Lan, ngươi đã muốn chết, ta đây sẽ thanh toán cho ngươi!

Hắn thấp giọng, quyết đoán nói:

- Đi, rời khỏi Thương Lan quận, Tề vương phủ chúng ta nhất định phải có Hòa Linh Tuệ kia, nếu Vệ Thương Lan dám giúp Chu Nguyên tranh giành với chúng ta, ta sẽ cho hắn biết, ở trong mắt Tề vương phủ, Vệ Thương Lan hắn, cũng không quan trọng như hắn nghĩ!

Hắn bước ra cửa, ánh mắt âm độc nhìn về hướng Tướng quân phủ, năm ngón tay nắm chặt.

- Chu Nguyên, ngươi đừng tưởng rằng có Vệ Thương Lan giúp ngươi, ngươi đã có thể chiến thắng, nếu ngươi dám tới Hắc Uyên, ta nhất định sẽ khiến ngươi không thể quay về!

- Hòa Linh Tuệ là thứ Tề vương phủ ta nhìn trúng, nếu ngươi dám đụng tới, Hắc Uyên này sẽ trở thành mồ chôn của ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Mượn sức Vệ Thương Lan

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Trong phòng khách của phủ Đại tướng quân.

Lúc này Vệ Thương Lan, Vệ Thanh Thanh đang đợi nhóm người Chu Nguyên đến, trên mặt hai người tràn đầy vui mừng mà sầu lo luôn ẩn hiện giữa chân mày bọn họ cũng không còn.

Lúc đám người Chu Nguyên tạm thời về phòng khách nghỉ ngơi, Vệ Thương Lan đã cẩn thận kiểm tra toàn bộ thân thể Vệ Bân, đến khi ông có thể cảm giác được sức sống đang chảy trong người con trai ông thì bọn họ mới tin rằng Chương Ma Độc đã được hóa giải hoàn toàn.

Cuối cùng bọn họ cũng có thể loại bỏ được điều khiến phủ Đại tướng quân phiền não mấy năm qua.

Trong lòng bọn họ cực kỳ sung sướng mừng rỡ, lúc thấy nhóm người Chu Nguyên bước vào thì hai người Vệ Thương Lan, Vệ Thanh Thanh vội vàng đứng dậy, bọn họ ôm quyền nói:

- Đại ân của điện hạ, Vệ gia không bao giờ quên được!

Chu Nguyên cười một tiếng rồi liếc Yêu Yêu đang đứng bên cạnh mình, hắn trầm nghĩ, thật ra lần này người có công lớn nhất chính là Yêu Yêu, nếu không nhờ có Yêu Yêu hướng dẫn, hắn cũng không thể thành công giải được Chương Ma Độc.

Hiện tại trong lòng Chu Nguyên có chút bất phục với sự tinh thông nguyên văn của Yêu Yêu. Phương pháp mà hắn dùng lúc trước, lấy tám đạo nguyên văn nhất phẩm kết hợp với một đạo nguyên văn nhị phẩm, hiệu quả của nó không hề thua kém một số nguyên văn tam phẩm cấp thấp.

- Mời điện hạ ngồi, thật ra ta biết mục đích chuyến đi này của mọi người, có phải các ngươi muốn đến di tích bên trong Hắc Uyên đứng hay không?

Vệ Thương Lan cười hỏi.

Chu Nguyên gật đầu, vẻ mặt hắn cực kỳ nghiêm túc.

- Hòa Linh Tuệ đối với Đại Chu chúng ta cực kỳ quan trọng, bằng bất cứ giá nào chúng ta cũng phải có được nó. Nếu nguyên thực này rơi vào trong tay

người khác đều trở thành mối nguy hiểm lớn nhất đối với Đại Chu.

Hắn vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Vệ Thương Lan, dù sao sức hấp dẫn của nguyên thực tứ phẩm Hỏa Linh Tuệ này quá mạnh, cho nên hắn cũng không dám chắc Vệ Thương Lan có động tâm với nó hay không.

Thành thật mà nói, nếu Vệ Thương Lan có được Hỏa Linh Tuệ trong tay, thế lực trong tay ông ấy cũng sẽ tăng vọt.

Vệ Thương Lan nhìn Chu Nguyên một cái, dù sao ông cũng đã đấu đá hơn nửa đời người cho nên có thể hiểu rõ được suy nghĩ của Chu Nguyên, ông cười khẽ một tiếng rồi nói:

- Xin điện hạ cứ yên tâm, dã tâm của Vệ Thương Lan ta không lớn đến thế, trong lòng ta chỉ muốn cả nhà yên ổn sống bên nhau mà thôi.

Nghe vậy, Chu Nguyên đáp lời:

- Do ta hẹp hòi trách lầm tướng quân, mong tướng quân tha thứ.

Bề ngoài hắn khách sáo nói như vậy nhưng vẻ mặt lại bình tĩnh vô cùng. Dù sao hắn cũng cần hiểu rõ ý nghĩ của Vệ Thương Lan đối với chuyện này.

Vệ Thương Lan chỉ khoát tay một cái, ông nói tiếp:

- Nếu điện hạ muốn đến di tích.. vậy người có nắm rõ tình huống ở chỗ đó không?

Chu Nguyên lắc đầu, cũng vì thời gian không nhiều, thời điểm bọn họ biết được chuyện này cũng không còn sớm cho nên mới quyết định đi Thương Lan Quận trước rồi mới tìm hiểu tình hình sau.

- Hiện tại, vùng đất Hắc Uyên đã mở rộng hơn trước rất nhiều, mà hiểu biết của chúng ta về Hắc Uyên từ trước đến nay sợ rằng chỉ có phần rìa bên ngoài, còn sâu bên trong Hắc Uyên thì không ai biết rõ. Có người nói trong đó có vô số nguyên thú cực kỳ mạnh mẽ, đều là nguyên thú tứ phẩm trở lên.

Vệ Thương Lan chậm rãi nói:

- Ngày xưa ở trong Hắc Uyên cũng tồn tại rất nhiều thế lực cường đại nhưng càng về sau thì bọn họ cũng biến mất dần. Thời gian lâu ngày, Hắc Uyên trở thành một vùng đất cấm hiểm có người dám đi vào.

- Theo như những gì chúng ta điều tra được thì tòa di tích có thể là Chiến Khôi Tông mà một phe thế lực khi còn tồn tại bên trong Hắc Uyên lưu lại.

- Thật sự là Chiến Khôi Tông sao?

Về mặt Chu Nguyên tràn đầy kinh ngạc, hắn không thể nào ngờ được tòa di tích kia lại có lai lịch sâu xa như vậy.

- Nghe đồn người của phe này rất am hiểu về việc chế tạo con rối chiến đấu, uy lực vô cùng mạnh mẽ. Vì vậy bên trong di tích, khắp nơi đều xuất hiện các loại chiến khôi khác nhau, nguy hiểm cực kỳ.

Khuôn mặt Vệ Thương Lan trở nên nặng nề, ông dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hơn nữa bên trong di tích còn có một thứ khó đối phó vô cùng, nó là một con chiến khôi có hình dạng của một con rắn lớn, dùng thú hồn của nguyên thú măng xà tứ phẩm làm hạch tâm, cho dù là cường giả Thái Sơ cảnh cũng không thể dễ dàng hạ gục được nó.

Vệ Thương Lan vừa nhắc đến thú hồn măng xà tứ phẩm thì sắc mặt Chu Nguyên lập tức thay đổi, hắn hỏi:

- Thú hồn của nguyên thú măng xà tứ phẩm ư?

Vệ Thương Lan gật đầu.

- Thật không ngờ có thể gặp được thú hồn của nguyên thú măng xà tứ phẩm ở chỗ này.

Trong lòng Chu Nguyên vừa vui mừng lại vừa lo sợ, chợt hắn nghĩ đến việc muốn có viên thú hồn kia, nhất định hắn phải giải quyết hết đám chiến khôi có sức mạnh ngang với cường giả Thái Sơ cảnh thì cười khổ một tiếng.

Việc này đối với hắn mà nói thì còn khó hơn lên trời.

- Thật nhức đầu.

Chu Nguyên lắc đầu thở dài, hắn nghĩ, xem ra muốn luyện tâng thứ nhất Thông Thiên Huyền Mãng Khí của Tổ Long Kinh quả thật khó khăn muôn phần.

- Chưa hết... chúng ta không chỉ đề phòng nguy hiểm bên trong di tích mà còn phải chú ý đến những thứ khác nữa.

Giọng nói Vệ Thương Lan trở nên nặng nề hơn.

- Ý của đại tướng quân là... những thế lực khác ở bên trong Hắc Uyên sao?

Chu Nguyên hỏi.

- Điện hạ không cần lo lắng đến những thế lực khác ở trong Hắc Uyên nhưng mà... có một nhóm người rất nguy hiểm!

Khi Vệ Thương Lan vừa dứt lời thì trong mắt ông lập tức lộ ra tia sáng lạnh lẽo.

- Hắc Độc Vương!

Nghe vậy, ánh mắt Chu Nguyên cũng nặng nề hơn.

Vệ Thương Lan bình tĩnh gật đầu, ông nói:

- Hắc Độc Vương đã xưng vương xưng bá ở Hắc Uyên nhiều năm rồi, hơn nữa Hắc Độc thành của hắn cũng đã trở thành phe mạnh nhất trong số đám người ở Hắc Uyên, chưa kể đến dã tâm của tên Hắc Độc Vương này rất lớn, lần này có tin Hòa Linh Tuệ xuất hiện, gã nhất định sẽ không bỏ qua.

Nghe Vệ Thương Lan nói vậy, Chu Nguyên cũng gật đầu đồng ý. Hắn biết rất rõ giá trị mà Hòa Linh Tuệ mang lại cho một tổ chức, miễn là người có dã tâm thì sẽ không bỏ qua cho một món bảo bối như thế huống chi Hắc Độc Vương.

Do đó, cuộc chiến lần này, bọn họ không thể không đề phòng Hắc Độc Vương.

- Đại tướng quân, người chúng ta phải đề ý không chỉ có Hắc Độc Vương mà còn có một nhóm khác.

Nói đến đây thì Chu Nguyên ngừng lại một chút.

Vệ Thương Lan nhìn Chu Nguyên một cái thì hiểu rõ người mà hắn đang nói đến là ai, ông gật đầu đáp:

- Đúng vậy, Tề vương phủ cũng sẽ tham gia vào vụ này. Có điều hoàng thượng vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Tề Uyên, không để lão già đó đến đây mà cản trở mọi người. Chỉ dựa vào một mình Tề Hạo thì Tề vương phủ khó có thể thành công rồi.

Chu Nguyên nói khẽ:

- Nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Nghe vậy, Vệ Thương Lan im lặng suy nghĩ một lát rồi vẫy tay gọi một tên thị vệ tiến vào, ông ra lệnh:

- Truyền lệnh xuống, cho người bao vây trang viên mà Tề Hạo đang ở, không được để bất kỳ người nào đi ra ngoài.

Thị vệ vừa nghe xong thì do dự một chút rồi nhỏ giọng bẩm báo:

- Bẩm đại tướng quân, một canh giờ trước, bên kia có người báo lại rằng Tề Hạo đã dẫn người rời khỏi Thương Lan Quận thành, hiện tại không rõ tung tích của hắn.

Vệ Thương Lan lập tức nhíu mày:

- Thăng nhải này cũng thật thông minh, chưa gì đã chạy ra xa rồi.

Mà Chu Nguyên ngồi bên cạnh Vệ Thương Lan cũng nghe được lời thị vệ vừa nói, hắn có chút kinh ngạc đối với tốc độ chạy trốn của Tề Hạo, dù sao thì người cũng đã chạy, bọn họ cũng không có cách lùng bắt hắn được. Ít nhất cuộc giao đấu lần này Chu Nguyên đã thắng Tề Hạo một ván, đồng thời cũng có được sự giúp đỡ của Vệ Thương Lan.

- Vậy Vệ tướng quân, khi nào chúng ta mới xuất phát đi vào di tích?

Sau khi bình tĩnh lại, Chu Nguyên hỏi.

Vệ Thương Lan lên tiếng trả lời:

- Bây giờ khắp nơi đều điều động nhân lực của bản thân, hơn nữa bên trong di tích nguy hiểm trùng trùng, chúng ta lại không thể điều động quân đội cùng tiến vào, cho nên lần này chúng ta chỉ dẫn theo những người tinh duệ nhất mà thôi.

Chu Nguyên gật đầu đối với ý kiến của Vệ Thương Lan. Ông nói không sai, cho dù có dẫn toàn bộ người trong Thương Lan quân cùng đi với bọn họ, chỉ sợ không thành công lại còn gia tăng thêm thương vong không đáng có.

- Lần này ta sẽ tự mình dẫn người cùng đi với điện hạ. Trong đội quân Thương Lan của ta có tám người đã đạt đến bậc Thiên Quan cảnh, ta tính để lại ba người canh giữ thành trì, năm người còn lại thì theo ta tiến vào di tích, ngoài ra ta sẽ chọn ra những người giỏi nhất đã đến Đường Khí kỳ tạo thành một đội cực kỳ tinh duệ. Năm ngày sau, chúng ta lập tức xuất phát đi Hắc Uyên.

Vệ Thương Lan cười cười nói ra sự sắp xếp của mình.

Có thể nói, những người trong đội ngũ này đều là người có thực lực mạnh nhất trong Thương Lan quân rồi. Vệ Thương Lan làm người rất giữ lời, nếu ông đã đáp ứng với điều kiện của Chu Nguyên thì ông nhất định sẽ dốc hết sức trợ giúp vị điện hạ này.

- Vậy ta xin cảm ơn Đại tướng quân trước.

Trong lòng Chu Nguyên hiểu rõ ràng, hần lập tức ôm quyền, giọng nói tràn đầy sự cảm kích.

Hai người lại thương lượng kĩ càng thêm lần nữa, sau khi xong xuôi nhóm người Chu Nguyên cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

Vệ Thương Lan dựa lưng vào ghế nhìn bóng lưng đã đi xa của Chu Nguyên, ông gõ tay lên mặt bàn rồi thở dài một hơi:

- Ta thật không ngờ, nhiều năm không gặp, bây giờ gặp nhau thì thẳng thóc gầy yếu năm xưa đã trở thành một thiếu niên tuấn kiệt, xem ra hoàng thượng đã gặp được may mắn rồi.

- Cha, tuy rằng hần rất tinh thông nguyên văn khiến người khác phải khâm phục nhưng mà thực lực của hần còn chưa đến Dưỡng Khí kỳ mà.

Vệ Thanh Thanh ngồi bên cạnh nói.

Nghe con gái nói vậy, Vệ Thương Lan không nhịn được cười một tiếng, sau đó ông mới lên tiếng:

- Nếu hơn nửa năm trước con gặp nó, lúc đó nó còn không thể nào mở được bát mạch để tu luyện thì ngày hôm nay con sẽ không nói như vậy đâu.

- Cái gì? Hơn nửa năm trước sao?

Vệ Thương Lan vừa dứt lời thì Vệ Thanh Thanh cũng giật mình, tuy cô biết rõ lúc trước Chu Nguyên không thể nào mở mạch tu hành nhưng cô không hề biết việc hần chỉ trong thời gian ngắn mà tiến bộ thần tốc như thế.

Cho dù là cô thì cũng phải mất hai năm mới có thể tiến vào Dưỡng Khí kỳ, còn Chu Nguyên không cần đến một tháng thì đã sắp sửa mở được đệ bát mạch rồi.

Vệ Thương Lan chợt thở dài nhìn chăm chăm vào bóng lưng Chu Nguyên, trong mắt ông tràn đầy cảm thán và tiếc hận.

- Đáng tiếc một chỗ, điện hạ vốn dĩ là người mang thánh long khí vận, nếu không phải cặp song sinh mang số mệnh mang tước của Đại Chu cướp lấy khí vận của hần thì có khi thực lực bây giờ của điện hạ sẽ còn cao hơn gấp mấy lần.

- Thậm chí ngay cả ta chỉ có thể cúi đầu trước hần chứ không thể có thái độ hay bất kỳ ý tưởng xấu nào đối với hần.

Vệ Thanh Thanh nghe người cha mà cô luôn sùng bái kính trọng nói như vậy, vẻ mặt cô có chút kích động. Sau đó cô cắn môi nhìn về hướng Chu Nguyên rồi, trong mắt tràn đầy khâm phục.

Thì ra hần không hề đơn giản như vậy, thế mà lần đầu tiên gặp mặt cô còn hiểu lầm hần chỉ là một vị điện hạ phong lưu ăn chơi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hắc Độc Vương

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Trong sân cực kỳ yên tĩnh.

Chỉ thấy Tô Ấu Vi đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá, sống lưng thẳng tắp lộ ra đường cong xinh đẹp cùng với vòng eo nhỏ nhắn chưa đầy một nắm tay.

Lúc này, nguyên khí xung quanh Tô Ấu Vi chuyển động không ngừng, từng luồng nguyên khí ồ ạt tiến vào bên trong cơ thể của cô.

Cùng lúc đó, dường như trong cơ thể Tô Ấu Vi phát ra âm thanh sấm rền.

Ngay khi tiếng sấm rền vang lên, Tô Ấu Vi chợt mở mắt, đôi mắt trong veo của cô lóe lên một tia sáng màu đỏ tươi, sau đó cô gợn tay nắm chặt lại.

Àm!

Từ nắm tay phải của cô bỗng xuất hiện một tia nguyên khí màu đỏ rực như ngọn lửa, hình dáng của nó giống như tia sét đang nhảy múa trên nắm tay Tô Áu Vi đồng thời cũng tản ra khí thể bá đạo.

Còn bên tay trái của cô lại xuất hiện một đạo nguyên khí màu xanh dương tỏa ra hàn khí mạnh mẽ đến mức đóng băng cả không khí xung quanh.

Hai đạo nguyên khí này chính là nguyên khí tứ phẩm, Viêm Lôi Khí và Hàn Minh Khí.

Có thể thấy Tô Áu Vi đã tu luyện thành công cả hai công pháp Viêm Lôi Quyết và Hàn Minh Chân Kinh mà Chu Nguyên và Yêu Yêu đã đưa cho cô.

Trong mắt Tô Áu Vi lộ ra xúc động khi nhìn thấy hai loại nguyên khí cùng một thuộc tính trên bàn tay mình. Bởi vì cô có thể cảm giác được thực lực của bản thân mạnh hơn trước gấp mấy lần.

Lúc trước, tuy rằng cô đã tiến vào Dưỡng Khí kỳ nhưng lại chưa tu luyện bất kỳ công pháp nào cho nên nguyên khí trong người cô chỉ mới ở cấp sơ đẳng cũng như không hề có thuộc tính rõ ràng hay hiệu quả công kích riêng biệt, vì vậy sức mạnh cũng yếu hơn hẳn hiện tại nhiều lắm.

-Bốp bốp!

Trong lúc tâm trí Tô Áu Vi vẫn còn chìm trong sự vui sướng thì đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay phá vỡ không gian yên tĩnh. Cô lập tức ngẩng đầu lên nhìn người vừa xuất hiện thì thấy Chu Nguyên đang cười híp mắt, vỗ tay cách đó không xa.

-Điện hạ.

Tô Áu Vi cười khẽ.

-Ha ha, chúc mừng ngươi đã luyện thành thần công, chẳng mấy chốc thì ngươi có thể nhất thống thiên hạ.

Nghe Chu Nguyên lên tiếng khen ngợi, Tô Áu Vi ngại ngùng liếc hắt một cái, gờn nắm đấm lên dọa hắt:

-Điện hạ có muốn thử uy lực của hai chiêu này một chút không?

Thấy vậy, khỏe môi Chu Nguyên giật nhẹ một cái. Từ khi Tô Áu Vi luyện thành hai quyển công pháp mà bọn họ đưa cho cô thì sức chiến đấu tăng vọt lên, ngay cả hắt tuy đã tiến vào Dưỡng Khí kỳ bậc sơ kỳ nhưng hắt cũng không có nhiều phần thắng nếu bọn họ giao đấu với nhau.

Suy cho cùng, hai loại nguyên khí tứ phẩm của cô cũng đủ làm cho đối phương phải đau đầu muôn phần.

Thời điểm Tô Áu Vi vừa tiến vào Dưỡng Khí kỳ thì Chu Nguyên còn tự tin bản thân có thể đánh ngang tay với cô còn bây giờ, hắt không phải là đối thủ của Tô Áu Vi. Trừ phi hắt đột phá lên Dưỡng Khí kỳ, hơn nữa còn phải sử dụng nguyên văn thì mới có cơ hội đấu lại cô.

Nhưng nếu hắt luyện thành tầng thứ nhất Thông Thiên Huyền Mãng Khí của Tổ Long Kinh thì kết quả sẽ khác.

-Tu luyện Tổ Long Kinh thật khó khăn.

Nghĩ đến điều kiện tu luyện tầng thứ nhất của Tổ Long Kinh, Chu Nguyên không kiềm được mà cảm thán một tiếng. Tuy rằng tài liệu để tu luyện Viêm Lôi Quyết và Hàn Minh Chân Kinh nhiều hơn Tổ Long Kinh nhưng khác một chỗ, những tài liệu này chỉ cần tốn nhiều tiền một chút thì có thể mua được rồi, hơn nữa thiên phú tu hành của Tô Áu Vi rất cao cho nên chỉ tốn mười ngày thì đã luyện thành.

Trong khi bản thân hắt đến hiện tại vẫn chưa có đủ nguyên liệu, hắt thật muốn khóc.

Cũng may hắt chăm chỉ tu luyện cho nên không bao lâu nữa hắt có thể đã thông được đệ bát mạch rồi.

-Đi thôi, hôm nay chúng ta phải đi Hắc Uyên rồi.

Lúc này Chu Nguyên bình tĩnh trở lại, nhìn Tô Áu Vi cười nói.

Tô Áu Vi gật đầu một cái, chỉnh sửa một chút rồi đi theo Chu Nguyên đi ra ngoài.

Hiện tại ở bên ngoài phủ Đại tướng quân, nhóm người Vệ Thương Lan đã tập hợp đứng đợi Chu Nguyên, ngay cả Vệ Thanh Thanh cũng có mặt trong đoàn người. Hôm nay cô mặc một bộ giáp màu đỏ lộ ra dáng người xinh đẹp đồng thời cũng tôn lên cặp chân thon dài trắng muốt. Ngay cả Chu Nguyên cũng không nhận được mà ngắm nhìn thêm vài lần.

Chiến y hơi chật chèn ép đôi chân dài trắng muốt của Vệ Thanh Thanh, đến cả Chu Nguyên cũng không nhận được mà liếc mắt qua.

Tuy rằng Vệ Thanh Thanh không đẹp bằng hai người Yêu Yêu, Tô Áu Vi nhưng cô lại có một đôi chân dài hấp dẫn người khác.

Mà phía sau cha con Vệ Thương Lan, Vệ Thanh Thanh còn có năm người khác, toàn thân bọn họ đều có nguyên khí đang dao động mãnh liệt.

Có thể nhận ra bọn họ đều là cao thủ Thiên Quan cảnh.

Đội ngũ mười người phía sau năm người kia đều là người đã tiến vào Đường Khí kỳ.

Những người này đều là những tinh anh mạnh nhất trong Thương Lan Quận.

Đứng bên cạnh nhóm người Vệ Thương Lan không ai khác chính là đội cấm vệ quân, dẫn đầu là Lục Thiết Sơn. Trong cấm vệ quân có ba người là cao thủ Thiên Quan cảnh, hai mươi người còn lại cũng là cao thủ Đường Khí kỳ.

Nhìn người của hai bên tụ tập tạo ra cảm giác bọn họ đang phô trương thanh thế.

-Điện hạ, ngài đã chuẩn bị xong rồi chứ?

Thấy Chu Nguyên đi ra, Vệ Thương Lan lên tiếng chào hỏi.

Chu Nguyên gật đầu đáp lại.

-Nếu vậy thì chúng ta xuất phát thôi.

Vệ Thương Lan lập tức vung tay lên, quát to.

Ngay khi ông vừa dứt lời thì cả đoàn người của hai bên đều lập tức di chuyển ra khỏi Quận thành đi về hướng Hắc Uyên. Cảnh tượng này tựa như một con sông đang di chuyển.

Cùng lúc đó, ở phủ thành chủ Hắc Độc thành bên trong Hắc Uyên.

Lúc này, một bóng người đang đứng ở giữa phòng khách, người này chính là Tề Hạo, kẻ đã chạy trốn khỏi Thương Lan Quận cách đây vài hôm.

-Ồ? Tề vương phủ bọn người muốn hợp tác với ta sao?

Trong phòng khách lại vang lên một giọng nói khàn khàn, kẻ lên tiếng là một gã trung niên toàn thân mặc hắc bào, sống mũi hơi nhọn, vẻ mặt lại cười như không cười. Trên mặt hắn lại xuất hiện những vân đen, mà xung quanh cơ thể của gã bắt đầu tán ra từng luồng khí đen, khiến người khác nhìn vào có cảm giác buồn nôn ghê tởm.

Gã này không ai khác chính là thành chủ nổi tiếng hung ác của Hắc Độc thành trong Hắc Uyên, Hắc Độc vương!

Ngay cả Tề Hạo khi gặp mặt Hắc Độc vương nổi tiếng ác độc này, trên trán hắn cũng toát một tầng mồ hôi, có điều hắn cố gắng kiềm nén sự sợ hãi, giữ vững phong thái của mình mà nói chuyện. Đối với câu hỏi của Hắc Độc vương, hắn gật đầu ồm quyền nói:

-Thời gian này Hắc Uyên xuất hiện di tích mà hoàng thất Đại Chu đã liên thủ với nhóm người Vệ Thương Lan muốn giành lấy bảo vật bên trong di tích. Tuy Hắc Độc thành của ngài là nơi mạnh nhất ở trong Hắc Uyên nhưng mà cũng khó có thể một mình địch lại bọn chúng. Chỉ bằng chúng ta hợp tác với nhau, như vậy thì khả năng đánh thắng bọn chúng càng lớn hơn.

-Hừ, từ trước đến nay, ta chưa bao giờ sợ lão già Vệ Thương Lan đó.

Hắc Độc vương cười nham hiểm, cặp mắt âm u nhìn chằm chằm vào Tề Hạo, gã nói tiếp:

-Người đừng nghĩ ta không biết việc Chu Kinh không có đi đến đây. Chỉ cần không có cao thủ Thái Sơ cảnh như hắn đến đây thì Vệ Thương Lan không thể làm gì được ta cả.

-Cho nên lần này người đến đây, có phải là muốn nhờ ta ra tay tiêu diệt tên Vệ Thương Lan đó đúng hay không?

-Nếu các người muốn ta ra lực giúp vậy cũng phải để cho ta thấy được thành ý đi chứ, nếu không...

Nghe Hắc Độc vương nói như thế, đồng thời Tề Hạo cũng cảm giác được hắc khí bao phủ toàn thân gã cũng trở nên mạnh mẽ hơn lúc trước, cơ thể hắn căng cứng một chút rồi trầm giọng nói:

-Chắc ngài cũng biết, Vệ Thương Lan luôn coi ngài là cái gai trong mắt của hắn, lúc nào cũng muốn giết ngài.

-Ta nghĩ, Hắc Độc vương ngài cũng muốn giải quyết mối họa ngầm này!?

Nghe vậy, gã híp hai mắt lại suy nghĩ. Mấy năm nay Vệ Thương Lan trấn giữ ở Thương Lan Quận, lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào hành động của Hắc Độc thành, chỉ cần gã làm cái gì thì Vệ Thương Lan lập tức cho người cản trở, khiến gã gặp rất nhiều phiền toái cho nên trong lòng gã cũng xem Vệ Thương Lan là mối họa cần diệt trừ.

-Chỉ cần Hắc Độc vương giúp bọn ta giành được Hòa Linh Tuệ, đợi đến lúc bọn ta lật đổ được hoàng thất thì Thương Lan Quận sẽ thuộc về ngài.

-Ồ?

Hắc Độc vương nhíu mày hỏi:

-Người dựa vào đâu để chắc chắn rằng Tề vương phủ các người có thể lật đổ được hoàng thất Đại Chu?

Tề Hạo cười khẩy một tiếng rồi nói:

-Hắn ngài cũng biết người chống lưng cho Tề vương phủ bọn ta không ai khác chính là vương triều Đại Vũ. Liệu Hắc Độc vương ngài cảm thấy một thứ đang kéo dài hơi tàn sống sót qua ngày giống như hoàng thất Đại Chu có khả năng chống lại Đại Vũ sao?

Hắc Độc vương im lặng suy nghĩ một lát rồi mới nói:

-Bảo bối như Hỏa Linh Tuệ cũng rất có giá trị đối với Hắc Độc thành.

Về mặt Tề Hạo vô cùng bình tĩnh đáp lời:

-Cho dù ngài có chiếm được thì cũng không thể nào giữ được, không tính đến việc Tề vương phủ bọn ta không bỏ qua, thì vương triều Đại Vũ cũng sẽ không đồng ý để yên cho ngài.

Nghe câu đầu của Tề Hạo thì Hắc Độc vương còn cười khẩy một tiếng nhưng khi nghe đến bốn chữ vương triều Đại Vũ, gã lập tức biến sắc, trong mắt lộ ra vẻ e ngại.

Dù sao vương triều Đại Vũ bây giờ không giống như Đại Chu, đất nước hưng thịnh, cường giả rất nhiều, thực lực mạnh hơn Hắc Độc thành của gã gấp mấy lần. Nếu gã chọc vào Đại Vũ thì Hắc Độc vương như gã sẽ thành chỗ nhà có tang mất.

Có điều, Hắc Độc vương không hề biết rằng Đại Vũ đang tranh chấp với hai vương triều to lớn khác, cơ bản không rảnh để quan tâm đến chỗ xa xôi của bọn hắn.

Ánh mắt Hắc Độc vương lóe lên một cái, qua một lúc sau gã mới chậm rãi nói:

-Được rồi, ta có thể hợp tác với các người.

Nghe vậy, Tề Hạo lập tức vui vẻ trong lòng.

-Nhưng mà...

Gã ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp, giọng nói lộ ra vẻ lạnh lùng:

-Điều kiện phải thay đổi một chút, chỉ dùng một tòa thành trì Thương Lan quận mà muốn ta ra tay thì không có khả năng. Ta muốn cả Thương Lan Quận cộng thêm hai tòa thành khác ở gần Hắc Uyên.

Nghe Hắc Độc vương nói vậy, vẻ mặt của Tề Hạo lập tức thay đổi. Lãnh thổ của Đại Chu chỉ có mười ba tòa thành trì mà thôi, không ngờ tên này vừa mở miệng thì đòi mất ba thành bao gồm cả Thương Lan Quận, như vậy không khác nào nuốt hết một phần tư lãnh thổ Đại Chu, lòng tham của gã cũng thật lớn.

-Nếu người không chịu thì về đi.

Hắc Độc vương hờ hững nói.

Tề Hạo suy nghĩ một lát, cuối cùng hắn nghiêng răng nói:

-Được, ta đồng ý, chỉ cần ngài giúp bọn ta có được Hỏa Linh Tuệ thì ba tòa thành này sẽ là của ngài!

Tề Hạo vừa dứt lời thì trên mặt Hắc Độc vương cũng nở nụ cười.

-Vậy thì Hắc Độc thành bọn ta đồng ý nhận cuộc giao dịch này.

Sau khi thấy Hắc Độc vương đồng ý, Tề Hạo cũng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía Thương Lan Quận, trong mắt lộ ra sự tàn nhẫn.

Chu Nguyên người đừng nghĩ rằng người có thể lôi kéo làm Vệ Thương Lan giúp người thì có thể đắc ý vênh vao. Cuộc chiến trong di tích kỳ này, chưa biết ai mới là người phải bỏ mạng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tiến vào Hắc Uyên

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Hắc Uyên, một vùng đất cực kỳ nguy hiểm nhưng cũng có rất nhiều cơ duyên.

Từ thời xa xưa, bên trong Hắc Uyên từng có rất nhiều thế lực cường đại tồn tại, bọn họ mạnh hơn cả những vương triều bây giờ, chỉ là không biết vì sao mà bọn họ dần dần biến mất khỏi Hắc Uyên, nhưng nguyên thủ thì càng ngày càng nhiều. Bọn nó sinh sống ở khắp nơi bên trong Hắc Uyên, biến nơi này thành thiên đường của nguyên thủ.

Tuy rằng những thế lực xa xưa kia đã biến mất nhưng vẫn còn những dấu tích, những đồ vật còn sót lại chứng minh bọn họ đã từng tồn tại. Mà những thứ này cũng khiến cho vô số nguyên sư phải tranh nhau đến chảy máu để có được.

Thỉnh thoảng cũng có một số người cực kỳ may mắn tìm thấy cơ duyên ở trong Hắc Uyên. Nhờ vào nó mà bọn họ một bước lên trời, nổi tiếng khắp nơi.

Cũng vì vậy mà càng ngày càng có nhiều nguyên sư đến đây tìm kiếm đồ tốt. Mọi người bất chấp nguy hiểm đang rình rập mà dốc hết sức tìm kiếm cơ duyên với hy vọng nhỏ nhoi rằng mình có thể là người may mắn kế tiếp.

Nhưng mà người may mắn thì rất ít mà những kẻ còn lại đều không thể sống sót rời khỏi Hắc Uyên. Tất cả bọn họ đều biến thành những bộ xương trắng bị chôn vùi bên dưới lòng đất ở Hắc Uyên mãi mãi.

Có thể nói, tình cảnh bên trong Hắc Uyên vô cùng hỗn loạn và tràn ngập sự chết chóc, là nơi cá lớn nuốt cá bé.

Mà đoàn người của Chu Nguyên thì khác, thời điểm mới tiến vào Hắc Uyên cũng có rất nhiều người để ý đến bọn hắn nhưng không một ai có can đảm ra tay.

Bên trong Hắc Uyên còn có vô số thế lực lớn nhỏ tồn tại, mỗi người bọn họ đều chiếm giữ một vùng. Khi nhìn thấy đám người Vệ Thương Lan xuất hiện ở đây, những người này lập tức tỏ vẻ đề phòng e ngại.

Suy cho cùng, bất kỳ ai lẫn lộn ở Hắc Uyên một khoảng thời gian đều biết rõ, ở đây có hai thế lực không thể chọc vào, thứ nhất là tên Hắc Độc vương nổi tiếng hung ác tàn nhẫn, thứ hai chính là đại tướng quân Vệ Thương Lan trấn giữ ở Thương Lan quận.

Tuy rằng số người của bọn họ không nhiều nhưng toàn bộ đều là cao thủ, hơn nữa còn có cường giả Thái Sơ cảnh Vệ Thương Lan bên trong đoàn người này. Trừ bỏ Hắc Ma thành thì không có ai có thể đánh bại được bọn họ.

Cho nên những thế lực kia mới lo lắng không yên, bọn hắn lo sợ rằng đám người Chu Nguyên bất ngờ tấn công một trong số bọn hắn.

Nhưng mà đoàn người Chu Nguyên lại không để ý đến bọn hắn, chỉ cần không cản trở bọn họ thì bọn họ chỉ đi ngang mà thôi.

Trải qua mấy ngày như thế, nhóm Chu Nguyên cũng đến gần nơi xuất hiện di tích trong lời đồn.

Nơi gần với di tích nhất chính là Tù Ma thành, thành chủ của tòa thành này là một cao thủ Thiên Quan cảnh cấp bậc hậu kỳ, người này cũng có chút danh tiếng ở trong Hắc Uyên cho nên hắn mới có thể chiếm lấy tòa thành này.

Lúc trước, Tù Ma thành có thể miễn cưỡng xem như là một tòa thánh địa náo nhiệt. Từ khi có tin di tích xuất hiện ở gần đó thì nơi này lập tức xuất hiện rất nhiều người, kể cả người của thế lực khác cũng đến đây khiến cho Tù Ma Thành trở nên đông đúc.

Tuy rằng mỗi ngày luôn có người tiến vào di tích, nhưng mà bọn họ đều không dám tiến sâu vào bên trong, dù sao khắp nơi trong di tích đều có chiến khôi kỳ quái, sức mạnh lại cao. Một khi đụng trúng thì rất phiền phức. Có điều nhiều người đi vào như thế nên cũng xuất hiện người có số may mắn tìm thấy một vài thứ nhỏ nhỏ kỳ lạ ở trong đem ra ngoài. Mặc dù chỉ là những thứ nhỏ bé nhưng cũng đủ khiến vô số người đánh nhau giành lấy nó. Mà người có được cũng tranh thủ dịp này kiếm được không ít nguyên tinh vào túi mình.

Lúc này, nhóm người Chu Nguyên Vệ Thương Lan đã tiến vào Tù Ma thành, ngay cả người giữ thành cũng không dám làm khó dễ bọn họ mà để bọn họ tùy ý đi vào.

Trong thành, bọn họ bao trọn một khách sạn, sắp xếp nơi nghỉ ngơi cho những người trong đoàn.

-Điện hạ, nơi này chính là Tù Ma thành, đây cũng là tòa thành gần với di tích Chiến Khôi Tông nhất, mà hiện tại đã có không ít người đi vào di tích, chúng ta có thể đi dạo một vòng để hỏi thăm tin tức từ bọn họ để dễ dàng ứng phó.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Vệ Thương Lan đi tìm Chu Nguyên bàn bạc công việc tiếp theo.

Nghe vậy, Chu Nguyên cũng không phản đối với ý kiến của ông, cộng thêm mấy ngày nay di chuyển liên tục khiến hắn cảm thấy cực kỳ nhàm chán. Ngay cả Tô Ấu Vi, Vệ Thanh Thanh và Yêu Yêu đều lộ ra sự hứng thú khi nghe Vệ Thương Lan nói thế.

Vì vậy, bọn họ sửa soạn một chút rồi dẫn thêm một vài người cùng đi ra khỏi khách sạn.

Mặc dù bầu không khí bên trong Từ Ma thành khá náo nhiệt nhưng không thể nào sánh được với sự phồn hoa ở Đại Chu thành hay Thương Lan quận. Nơi này còn khiến người khác cảm thấy có chút tẻ ngắt, hơn nữa hiện tại người khắp nơi đều đổ về đây càng khiến nơi này hỗn loạn hơn trước rất nhiều.

Thời điểm nhóm người Chu Nguyên đi dạo trên phố còn nhìn thấy cảnh đánh nhau của hai nhóm người khác, mỗi người ra đòn đều là chiêu chí mạng, có khi lại thấy một cái xác đã không còn sự sống, trở nên lạnh lẽo cứng ngắc bị ném ra khỏi thành. Cả tòa thành tan ra khí thế hung ác tàn nhẫn.

Không ít người nhìn chằm chằm vào nhóm Chu Nguyên, đa số ánh mắt đều tập trung lên ba người Yêu Yêu, Tô Ấu Vi và Vệ Thanh Thanh.

Dù sao ở nơi này cũng hiếm thấy ai xinh đẹp như bọn họ.

Có điều, mắt nhìn người của những kẻ sống ở bên trong Hắc Uyên khá tốt. Tuy bọn hắn luôn nhìn chằm chằm vào ba người con gái xinh đẹp kia nhưng không một ai dám tiến lên trêu ghẹo.

Đám người Chu Nguyên đi dạo một vòng, sau đó lại đi qua con đường đối diện. Khác hẳn với khu phố khi nãy thì nơi này cực kỳ náo nhiệt.

Các gian hàng trên phố đều bày ra đủ loại vật phẩm làm người khác phải đứng lại xem xét.

-Mọi người mau đến đây mà xem, cửa hàng của ta vừa có đồ mới, hơn nữa bên trong còn có không ít bảo bối hiếm thấy, mọi người đừng đại dốt mà bỏ qua kéo hối hận nha!

Nhóm Chu Nguyên lần theo tiếng rao mà đi đến trước cửa của một trong những cửa tiệm lớn nhất ở khu phố này. Khi bọn họ đến nơi thì nhìn thấy ở trong cửa hàng có đặt một tủ kính trưng bày rất nhiều thứ, tuy rằng những món đồ này đều có chút hư hao không được nguyên vẹn nhưng đều toát lên vẻ cổ kính, giống như vừa mới được khai quật vậy.

-Các vị khách quan xem thử xem, đây chính là nguyên binh được tìm thấy ở bên trong di tích Chiến Khôi Tông, có khả năng lúc xưa nó là một thanh Huyền nguyên binh, bây giờ chỉ cần một nghìn chín trăm nguyên tinh thì có thể có được báu vật này!

Người bên trong cửa hàng vẫn còn cầm một thanh nguyên binh mà mở miệng rao to.

Nghe vậy, Chu Nguyên liếc nhìn cây giáo màu đồng đen trên tay người kia một cái. Thân cây giáo đã bị vỡ nát, nguyên khí bên trong cũng trở nên mờ nhạt, cây giáo này ngay cả nguyên binh trung phẩm cũng không thể sáng bằng chứ đừng nói đến huyền nguyên binh.

Từ giá cả của nó cũng có thể thấy rõ ràng, nếu thật sự cây giáo này chính là huyền nguyên binh thì chỉ sợ.. giá của nó ít nhất phải hơn một vạn nguyên tinh.

Cũng chẳng có mấy ai muốn mua cây giáo mục nát này, cuối cùng có người ra giá hai nghìn rưỡi nguyên tinh mua được nó. Trong lòng kẻ kia cũng ôm một tia hy vọng cây giáo này chính là viên ngọc sáng không ai để ý.

Sau đó lại có thêm vài thứ được rao bán, tất cả đều được đem ra từ bên trong di tích. Chu Nguyên nhìn sơ qua một chút mấy món đồ kia thì cũng không có chút hứng thú. Hắn có thể dùng thần hồn để cảm giác được những món đồ đã bị nát vụn hoàn toàn không hề có một chút giá trị nào cả.

Cho nên hắn tính dẫn mọi người rời khỏi nơi náo.

Có điều lúc hắn vừa xoay người tính rời đi thì Yêu Yêu đột nhiên kéo hắn lại, cô chỉ tay về phía mặt kiếng rồi nhỏ giọng nói:

-Người có thể mua vật nằm ở góc phải bên trong tủ này.

Chu Nguyên ngẩng người một lát rồi mới nhìn kỹ lại thứ mà Yêu Yêu vừa chỉ, đó là một tấm ngọc bài màu đen, màu sắc bên ngoài đã loang lổ hơn nữa còn có vết rạn ở bên trên. Nếu nhìn kỹ hơn một chút thì có thể thấy được một vài dòng chữ ẩn hiện trên đó.

Trong lòng Chu Nguyên có chút nghi ngờ, bản thân hắn không cảm nhận được một chút nguyên khí nào ở trên tấm ngọc bài này hết.

-Đây là cái gì?

Chu Nguyên nhỏ giọng hỏi Yêu Yêu.

-Bề ngoài tấm ngọc bài này không đáng tiền nhưng kỳ lạ một chỗ ta lại cảm giác được bên trên có khắc một đạo nguyên văn, chẳng qua đạo nguyên văn này không hoàn chỉnh mà thôi. Ta nghĩ thứ này dù sao cũng từ di tích Chiến Khôi Tông mà ra, chắc hẳn cũng không vật tầm thường.

Yêu Yêu mỉm cười đáp.

Khóe môi Chu Nguyên co giật một cái, hắn trầm nghĩ, tỷ tỷ thật kiêu ngạo, lý do mà người nó, ta thật sự không dám phản bác lại.

Hắn thờ dài trong lòng nhưng bề ngoài không nói thêm lời nào, Chu Nguyên chỉ tay về phía ngọc bài, hỏi kẻ đang rao hàng:

-Tám ngọc bài này bao nhiêu tiền?

Đứng nhìn vẻ ngoài xấu xí của gã mà lắm, ánh mắt của gã cũng rất tinh tường. Ngay khi nhìn thấy Chu Nguyên có ý muốn mua vật kia, tuy rằng gã không biết tám ngọc bài màu đen kia có tác dụng gì nhưng cũng muốn hết giá lớn.

-Người suy nghĩ cho kĩ rồi hẵng ra giá, dù sao tiền của ta cũng không dễ dàng nuốt trôi được, người thật sự chắc rằng người phía sau chống lưng cho người có thể làm được ư?

Chu Nguyên thần nhiên lên tiếng.

Gã vừa mở to miệng tính hết giá nghe câu nói này của Chu Nguyên thì lập tức đóng lại, bởi vì gã thấy rõ Vệ Thương Lan đứng sau Chu Nguyên vừa liếc gã, đồng thời cũng tản ra uy áp chỉ thuộc về cường giả Thái Sơ kỳ về phía gã khiến gã hiểu được người trước mắt không thể nào chọc vào.

-Hề hề, người bán món này ra giá hai nghìn nguyên tinh.

Trong giọng nói của gã ẩn chứa sự tức giận.

Chu Nguyên cũng hài lòng với giá này, hắn nói:

-Được, vậy ta mua món này.

Sau đó, Chu Nguyên phát tay ra hiệu một cái, Lục Thiết Sơn ở bên cạnh lập tức lấy ra nguyên tinh chuẩn bị trả tiền.

-Chờ một chút, ta ra giá ba nghìn nguyên tinh mua tám ngọc bài này.

Đột nhiên lại có một giọng nói vang lên ngăn cản bọn họ.

Thanh âm này vừa dứt, Chu Nguyên híp hai mắt nghiêng đầu nhìn thì thấy một nhóm người tiến vào trong, dẫn đầu chính là người rất quen thuộc đối với bọn họ.

-Là người sao Tề Hạo?

Thời điểm người này xuất hiện trước mặt Chu Nguyên, trong mắt hắn lộ ra một tia sắc bén, kẻ vừa đến chính là Tề Hạo đã chạy vào Hắc Uyên trốn cách đây không lâu.

Tề Hạo híp mắt cười nhìn Chu Nguyên, sau đó hắn chỉ tay về phía ngọc bài, giọng nói lộ ra vẻ đắc ý:

-Ta ra giá ba nghìn nguyên tinh mua lại thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Tám ngọc bài màu đen

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Sự xuất hiện của Tề Hạo khiến bầu không khí trở nên căng thẳng vô cùng, nhóm người Lục Thiết Sơn đứng sau lưng Chu Nguyên lập tức khởi động nguyên khí, cặp mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Tề Hạo.

Vệ Thương Lan cũng nhíu mày nhìn Tề Hạo, ông lạnh lùng nói:

-Tề Hạo, Tề vương phủ các người cần gì phải tiếp tục làm người xấu, cản trở bọn ta? Tốt nhất người nhanh nhanh quay về đi.

-Hừ, một khi Tề vương phủ bọn ta đã nhìn trúng vật gì thì Vệ tướng quân cũng đừng nghĩ rằng chỉ bằng một câu của ông có thể ngăn cản bọn ta.

Tề Hạo cười khẩy một tiếng, giọng điệu tràn đầy sự mỉa mai.

Lúc trước, hắn luôn tỏ vẻ khách sáo nhún nhường Vệ Thương Lan vì Tề vương phủ bọn hắn muốn lôi kéo phủ Đại tướng quân. Có điều hiện tại Vệ

Thương Lan lựa chọn đứng về phía Chu Nguyên cho nên Tề Hạo nói chuyện cũng không chừa mặt mũi cho ông.

-Ồ?

Ánh mắt Vệ Thương Lan chợt trở nên sắc bén hơn, cơ thể ông phát ra một cỗ uy áp cực kỳ mạnh mẽ bao vây Tề Hạo.

Tề Hạo cảm giác được áp lực nặng nề từ uy áp của cường giả Thái Sơ cảnh khiến toàn thân hắn không kiềm chế được mà run rẩy.

-Ha ha, đã lâu không gặp, tính ngươi vẫn nóng nảy như xưa.

Ngay lúc này đột nhiên một giọng nói khàn khàn vang lên, tất cả bọn họ đều nhìn thấy một bóng người mặc áo bào màu đen từ sau lưng Tề Hạo bước ra, ung dung đến phía trước mặt bọn họ. Đồng thời khí đen trên người gã đàn ông này cũng chống lại uy áp của Vệ Thương Lan.

-Hắn.. chính là Hắc Độc vương!

Thời điểm tên này vừa xuất hiện thì xung quanh cũng phát ra thanh âm kinh hãi, sau khi ba chữ Hắc Độc vương vừa được ai đó thốt lên thì đám đông vây xung quanh lập tức lùi lại, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Có thể thấy Hắc Độc vương ở trong Hắc Uyên này hung ác đến mức nào khiến cho người người đều khiếp sợ khi thấy gã.

-Ra là ngươi, Hắc Độc vương!

Lúc nhìn thấy gã, Vệ Thương Lan có chút giật mình nhưng ngay lập tức gương mặt ông trở nên âm u hơn, toàn thân phát ra sát khí dày đặc khiến cho nguyên khí xung quanh bị ảnh hưởng muốn bạo động theo.

-Là ta thì sao? Vệ Thương Lan ngươi muốn đấu với ta ngay tại chỗ này sao? Lẽ nào ngươi đã quên lần trước bại dưới tay ta ư?

Thấy vẻ mặt của Vệ Thương Lan như vậy, Hắc Độc vương nhẹ nhàng cười, khí đen quanh người gã cũng dần dần đậm hơn, tản ra một mùi tanh hôi.

Đôi mắt của hai người bọn hắn nhìn chăm chăm vào đối phương, trong mắt đều tràn ngập căm hận và sát khí.

-Hai vị chờ chút, Tù Ma thành của ta chỉ là một tòa thành nhỏ mà thôi, nếu hai vị cao thủ Thái Sơ cảnh như hai người đánh nhau ở đây chỉ sợ chỗ này của ta không chịu nổi. Hơn nữa việc trước mắt không phải là tiến vào di tích sao, nếu các người đánh nhau vào lúc này thì lại khiến người khác tự nhiên có thêm lợi thế!

Lúc này, một bóng người từ xa chạy nhanh đến lớn tiếng nói.

Người này không ai khác chính là thành chủ Tù Ma thành, hắn cũng là một cao thủ Thiên Quan cảnh cấp hậu kì.

Tuy hắn không dám đắc tội với bất kỳ ai trong hai người đạt tiến vào Thái Sơ cảnh nhưng hắn làm thành chủ đã lâu, đầu óc cũng khá nhạy bén. Sau khi hắn nói xong thì cũng kịp thời nhắc nhở hai người Vệ Thương Lan và Hắc Độc vương nhớ lại mục đích đến đây, bọn họ chậm rãi thu lại khí thế dọa người của bản thân.

Dù sao thực lực của hai người bọn họ không phân cao thấp. Nếu như bây giờ giao chiến, nhất định sẽ lưỡng bại câu thương, hơn nữa còn khiến người khác có cơ hội chiếm được bảo vật.

-Hừ, lần sau nếu nhìn thấy ngươi ở trong di tích, ta nhất định sẽ giết chết ngươi!

Vệ Thương Lan lạnh lùng nói.

-Ha ha, ta lại nghĩ ngược lại, chỉ sợ các ngươi phải vui thây bên trong Hắc Uyên rồi.

Hắc Độc vương mỉa mai đáp trả.

Mà Chu Nguyên đứng bên cạnh này giờ, sau khi thấy bọn họ đều không có muốn đánh nhau nữa thì lại nhìn về phía người rao hàng trong tiệm. Tên này cũng đang phân vân khó xử, người của hai bên đều không dễ chọc, một cửa tiệm nhỏ như hắn không dám đắc tội với bất kỳ vị nào.

-Ta ra giá năm nghìn nguyên tính mua nó.

Thấy vậy, Chu Nguyên không thêm nói thêm điều gì, hắn hờ hững nói.

-Sáu nghìn.

Nghe Chu Nguyên lên tiếng, Tề Hạo cũng lập tức tăng giá. Tuy rằng hắn không biết tấm ngọc bài màu đen có tác dụng gì nhưng hắn rất căm ghét Chu Nguyên, cho nên cũng không muốn Chu Nguyên dễ dàng có được bất kỳ thứ gì.

-Một vạn.

Chu Nguyên vẫn tiếp tục tăng giá.

Ánh mắt Tề Hạo lóe lên một cái, hần nói:

-Một vạn năm nghìn nguyên tinh.

-Hai vạn nguyên tinh.

Một tấm ngọc bài không đáng giá bao nhiêu tiền nhưng lại bị hai người bọn họ đấu nhau nâng giá lên cao như thế khiến mọi người xung quanh chứng kiến cảnh này đều âm thầm chắc chắn vài tiếng.

Hành động của Chu Nguyên cũng khiến Tề Hạo cảm thấy kinh ngạc, hần nhìn tấm ngọc bài màu đen trong tủ kính hơn nửa ngày vẫn không nhìn ra thứ này có gì đặc biệt, bên trong cũng không có sự chuyển động của nguyên khí.

Suy nghĩ cẩn thận một lát, Tề Hạo nhìn Chu Nguyên cười nói:

-Chu Nguyên điện hạ ra tay thật hào phóng, nếu ngài đã muốn thứ này đến như vậy, ta cũng không làm người xấu đi đoạt thứ yêu thích của người khác. Ta sẽ không tăng giá nữa, nhường điện hạ có thể lấy được nó.

Lúc Tề Hạo nói câu này, trên môi hần còn lộ ra nụ cười giễu cợt. Dù sao giá gốc của tấm ngọc bài này chỉ có hai nghìn mà thôi, nhưng hần lại khiến Chu Nguyên phải bỏ ra hai vạn để mua về, nghĩ đến điều này, hần cảm thấy bản thân mình đã gỡ lại được một bản sau vụ lần trước.

Đồng thời, ánh mắt những người ở xung quanh khi nhìn Chu Nguyên đều có ý chê bai hần là một kẻ đàn, chỉ biết tiêu tiền như rác bỏ ra hai vạn nguyên tinh để mua một miếng thẻ bài vô dụng.

Rõ ràng Chu Nguyên đã bị Tề Hạo chơi một vố.

Trong khi đó, Chu Nguyên không thèm để ý đến ánh mắt của người chung quanh mà ra lệnh cho Lục Thiết Sơn trả tiền rồi cầm miếng ngọc trong tay, hần nhìn ngang dọc một hồi vẫn không nhìn ra cái này có gì đặc biệt bèn đưa cho Yêu Yêu đang đứng ở sau lưng hần, rồi nhỏ giọng hỏi:

-Yêu Yêu tỷ cảm thấy thứ này đặc biệt chỗ nào sao?

Thật ra trong lòng Chu Nguyên cũng cảm thấy hành động lần này của hần không khác gì xem tiền như rác, nhưng khi hần thấy sự tín nhiệm trong mắt Yêu Yêu, hần vẫn quyết tâm mua được nó.

Dù sao hai vạn nguyên tinh cũng không phải ít, huống chi ở vùng đất này, những nguyên sư Dưỡng Khí kỳ bình thường phải liều mạng làm việc, cộng thêm dành dụm rất nhiều năm mới có được một hai vạn nguyên tinh, bọn họ cũng được xem là những người có tiền rồi.

Huống chi Chu Nguyên điện hạ của chúng ta để dành nhiều năm như vậy cũng chỉ có năm vạn nguyên tinh mà thôi. Lần này tiêu hết hai vạn nguyên tinh không khác xài hết phân nửa tiền túi của hần.

Yêu Yêu cầm miếng ngọc trong tay, ngón tay khẽ miết miết mặt trên miếng ngọc, cô nhìn những đạo nguyên văn cổ xưa kia rồi cười đáp lại câu hỏi của Chu Nguyên:

-Muốn biết nó có đáng giá như vậy hay không thì sau này sẽ biết thôi.

Nghe vậy, Chu Nguyên đành phải lắc đầu thở dài một hơi.

Đúng lúc này thì Hắc Độc vương lại đi tới vài bước, cặp mắt gã nhìn chòng chọc vào Chu Nguyên, khí đen quanh thân cũng bắt đầu chuyển động.

Thấy hành động bất thường của gã, Vệ Thương Lan cũng tiến lên nửa bước, ánh mắt lộ ra vẻ đề phòng nhìn chăm chú vào Hắc Độc vương.

-Ha ha, ngươi có phải là hoàng tử của vương triều Đại Chu không? Nghe nói ngươi có thể giải được Chương Ma Độc của ta?

Hắc Độc vương liếc nhìn Vệ Thương Lan một cái rồi dời mắt nhìn về phía Chu Nguyên, cất giọng khàn khàn hỏi.

Sau khi gã đồng ý hợp tác với Tề vương phủ thì Tề Hạo cũng nói cho gã biết chuyện Chu Nguyên đã giải được độc trên người Vệ Bân.

-Chương Ma Độc gì đó của ngươi cũng không phải loại độc lợi hại gì cả, đương nhiên có thể giải được mà.

Về mặt Chu Nguyên cực kỳ bình tĩnh đáp trả

Ánh mắt Hắc Độc vương lóe lên một tia ác độc, gã nói:

-Thằng nhóc ngươi cũng quá kiêu ngạo rồi!

Gã cười khẩy một tiếng rồi lạnh lùng nói:

-Ngươi đừng nghĩ có Vệ Thương Lan bảo vệ ngươi thì ngươi có thể đắc ý vênh váo trước mặt ta.

Nói đến đây, gã liếc Vệ Thương Lan đang đứng bên cạnh Chu Nguyên một cái rồi nói tiếp:

-Ngay cả hán khi đầu với ta cũng phải chịu thiệt mấy lần, xem ra lần này ngươi chọn sai người rồi.

Nghe câu nói này của Hắc Độc vương, gương mặt Vệ Thương Lan lập tức trở nên âm u. Quả thật Chương Ma Khí mà Hắc Độc vương tu luyện rất khó đối phó, hơn nữa độc tính của nó lại cực kỳ hung ác. Mấy lần đánh nhau với gã, ông cũng trúng không ít chiêu, hơn nữa còn khiến con trai ông, Vệ Bân bị nó dẫn vật nhiều năm liền.

Hắc Độc vương cười híp mắt tiếp tục nói:

-Nhóc con, ngươi có biết Tề vương phủ đồng ý cho ta ba tòa thành trì nếu ta đồng ý hợp tác với bọn chúng không? Nếu ngươi đồng ý cho ta sáu tòa thành trì vậy thì ta sẽ chuyển phe giúp ngươi.

Vừa nghe Hắc Độc vương nói ra chuyện này, trong mắt Chu Nguyên tràn đầy sự tức giận, hán lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tề Hạo.

“Không ngờ tên tạp chủng này lại dám lấy lãnh thổ của Đại Chu và con dân của ta đem đi giao dịch với hạng người độc ác như Hắc Độc vương”

Đối với cái nhìn lạnh lùng của Chu Nguyên, Tề Hạo chỉ cười khẩy một tiếng rồi không thèm để ý đến hán.

Chu Nguyên cũng không nhìn hán nữa, lạnh nhạt lên tiếng:

-Không cần Hắc Độc vương quan tâm, ta có Vệ tướng quân đã đủ lắm rồi, còn về lãnh thổ Đại Chu, kẻ nào có ý đồ muốn chiếm lấy, đều đáng chém đầu.

Nghe Chu Nguyên lạnh lùng đáp trả như vậy khiến Hắc Độc vương sững sốt một chút rồi cười thành tiếng, hán chỉ tay về phía Chu Nguyên.

-Được, thẳng nhãi ngươi rất có quyết đoán. Vậy ngươi cũng cầu cho bản thân đừng có rơi vào tay ta, bằng không ta cũng muốn nhìn xem điện hạ Đại Chu có vị gì.

Nụ cười trên mặt gã vô cùng dữ tợn khiến người khác không rét mà run.

-Chính ngươi mới phải hy vọng bản thân đừng rơi vào tay ta, nếu lỡ bị ta bắt được, ta nhất định sẽ chém đầu chó nhà ngươi.

Chu Nguyên giễu cợt đáp trả, đối với kẻ luôn tấn công biên giới Đại Chu, giết chóc con dân Đại Chu như gã, Chu Nguyên cực kỳ căm thù.

Tề Hạo đứng ở bên cạnh cũng muốn lên tiếng mỉa mai Chu Nguyên vài câu.

-Tề Nhật Thiên ngươi cũng đừng có vui mừng quá sớm, ngay cả ngươi nếu rơi vào tay ta, cũng sẽ có kết cục giống như hán.

Có điều hán chưa kịp mở miệng, Chu Nguyên đã lạnh lùng liếc hán nói.

Trong lòng Chu Nguyên tràn đầy sự phẫn nộ, hán thầm nghĩ “Tên khốn này dám lấy lãnh thổ Đại Chu để giao dịch với Hắc Độc vương, lần sau để ta tóm được ngươi nhất định sẽ không nương tay mà giết chết ngươi.”

-Tề Nhật Thiên?

Tề Hạo ngẩn người khi nghe ba chữ này, nhưng hán lập tức hiểu ra ý Chu Nguyên muốn nói, gương mặt của hán trở nên đỏ bừng vì tức giận, hán gằn giọng:

-Chu Nguyên ngươi dám nhục mạ ta ư?

Chu Nguyên mỉa mai lại:

-Kẻ đã có ý bán nước thì làm gì biết nhục?

Tề Hạo tức giận cười lớn:

-Chính ngươi mới là kẻ không biết trời cao đất rộng, ngươi còn chưa đột phá được Dưỡng Khí kỳ mà dám nói ta như thế. Nếu không phải có người bảo vệ ngươi, ta đã giết ngươi từ lâu.

Quả thật Tề Hạo đã là cao thủ Dưỡng Khí kỳ cấp bậc hậu kỳ trong khi Chu Nguyên chỉ mới đạt thông được thất mạch. Nếu hai người đánh nhau, Tề hạo có thể dễ dàng giết được Chu Nguyên.

-Sau này sẽ có cơ hội giao chiến một phen, để xem ai mới là kẻ bị giết.

Chu Nguyên bình tĩnh nói, trong lòng lại nghĩ, nếu hán tiến vào Dưỡng Khí kỳ, cho dù chưa luyện xong tầng thứ nhất Thông Thiên Huyền Mãng Khí của Tổ Long Kinh, chỉ dựa vào thần hồn mạnh mẽ kết hợp với sức mạnh của nguyên văn, hán không sợ Tề Hạo có thể dễ dàng giết được hán.

Tề Hạo cãi không lại Chu Nguyên, ánh mắt hần âm u, có điều hần cũng biết nếu hai người bọn hần có cãi nhau đến tối cũng không làm được gì, cho nên Tề Hạo liếc Chu Nguyên một cái rồi phất tay dẫn người rời đi.

Mà Chu Nguyên nhìn bóng lưng của Tề Hạo, Hắc Độc vương đang đi xa, ánh mắt trở nên nghiêm túc, tuy rằng hần có thể thoải mái mắng tên kia nhưng hần cũng không hề khinh địch.

- Hiện tại kẻ khó đối phó nhất chính là Hắc Độc vương, cho dù có Vệ tướng quân ở đây nhưng cũng không thể chiếm được phần thắng, xem ra chúng ta cần phải nghĩ cách đối phó với Chương Ma Khí của gã. Nếu không, Vệ tướng quân có chuyện gì thì chúng ta sẽ rơi vào thế bất lợi ngay lập tức...

Chu Nguyên tính toán một lát, cuối cùng hần nhìn Yêu Yêu cười tươi một cái, dù sao hần cũng không thể mất trắng hai vạn nguyên tinh này được.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Đệ bát mạch

Dịch giả: Đào muội

Biên: Xiaooo

Trong nhà trọ.

Trải qua chuyện trước đó, thần sắc của mọi người đều có chút nghiêm trọng. Ai nghĩ đến cũng đều hiểu, nếu Tề vương phủ và Hắc Độc thành cùng hợp tác, tất sẽ là trở ngại lớn nhất của họ lúc này.

- Vệ tướng quân, người và Hắc độc vương kia cùng chiến đấu thì có mấy phần thắng?

Chu Nguyên nhìn về phía Vệ Thương Lan, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Vệ Thương Lan nghe vậy, chần chờ một lúc rồi chậm rãi nói:

- Chín trọng thiên của Thái Sơ cảnh, thần và Hắc độc vương đều nằm ở cảnh giới lưỡng trọng thiên. Nếu thật sự đánh nhau sẽ bất phân thắng bại. Nhưng Hắc Độc vương tu luyện Chương Ma Khí, trong một lần có cơ duyên mà đoạt được, là nguyên khí tứ phẩm vô cùng cao cấp, độc khí bá đạo, giao thủ với hần rất dễ bị Chương Ma Khí xâm nhập lúc nào không hay. Chính vì vậy năm đó thần mới bị thiệt thòi.

- Chương Ma Khí này rất đau đầu.

- Có điều cho dù Chương Ma Khí kia khiến thần kiêng dè, nhưng đã đến lúc thần khẳng định có thể ngăn chặn Hắc độc vương này.

Vệ Thương Lan sợ đã kích sỷ khí, nhanh chóng nói thêm.

Chu Nguyên lộ vẻ trầm ngâm. Việc này không bảo đảm, lỡ như đến lúc ra xảy ra sự cố, cục diện đối với bọn họ quá bất lợi.

Hần suy đi nghĩ lại, liếc mắt về phía Yêu Yêu, cười nói:

- Yêu Yêu tỷ, tỷ có biện pháp gì không?

Yêu Yêu ôm lấy Thôn Thôn, đang cúi đầu nghiên cứu cái ngọc bài màu đen kia nở nụ cười tinh xảo, trừng mắt nhìn Chu Nguyên một cái nói:

- Biết ngay người sẽ hỏi chủ ý của ta.

Suốt đoạn đường trở về này, cô luôn cảm nhận Chu Nguyên luôn nhìn mình.

Nhưng cô cũng hiểu rõ việc này quan trọng nên sau khi trừng mắt nhìn Chu Nguyên, bèn lấy ra từ túi Càn Khôn bên hông một quyển trục màu xanh đặt lên bàn, nói:

- Vạn Mộc Ngự Độc Văn này là nguyên văn tam phẩm cao cấp, nếu vận dụng có thể phòng ngự bách độc. Chương Ma Độc kia chắc không thể nào đột phá được.

- Nguyên văn tam phẩm cao cấp?

Vệ Thương Lan và bọn người Vệ Thanh Thanh đều kinh ngạc nhìn Yêu Yêu. Trước mắt là một thiếu nữ không hề có chút nguyên khí biến động nào, lại

có được nguyên văn cao siêu như vậy?

Loại nguyên văn này ở Đại Chu bọn họ được xem là cao cấp.

Lúc này Vệ Thanh Thanh mới hiểu vì sao Chu Nguyên lại muốn đem thiếu nữ nhìn có vẻ phiền toái này theo bên cạnh.

- Được, có nguyên văn này trợ giúp, Hắc Độc vương kia đối với thần không còn đáng ngại nữa. Thần sẽ ra tay không chút kiêng kỵ, áp chế hấn gắt gao. Thậm chí nếu tìm được cơ hội còn có thể chém chết hấn!

Vệ Thương Lan cảm quyền trực, khuôn mặt vì kích động đều đỏ lên.

Đối với Hắc Độc vương kia, hấn đã sớm hận thấu xương, cô tìm tất cả phương pháp để diệt trừ. Nhưng vì e sợ Chương Ma độc mà những lần giao thủ trước đó cuối cùng đều âm thầm chịu đựng.

Giờ đã có nguyên văn tam phẩm cấp cao Vạn Mộc Ngự Độc Văn này rồi, thể mạnh lớn nhất của Hắc độc vương đối với hấn không còn chút uy hiếp nào.

Nhìn thấy lời nói Vệ Thương Lan tràn đầy tự tin, những người trong phòng đều thờ phào nhẹ nhõm.

Chu Nguyên cũng cười gật gật đầu, nói:

- Nếu Vệ tướng quân đã nắm chắc, vậy ta cũng yên tâm rồi. Hiện giờ tình báo thu thập được đã khá, ngày mai chúng ta có thể hành động, tiến vào tòa di tích Chiến Khôi Tông kia.

Mọi người nghe vậy đều tán thành.

...

Màn đêm buông xuống, cửa thành Tù Ma thành đóng kín nhưng trong rừng núi ở ngoài thành lại có vô số tiếng nguyên thú gầm rú. Hắc Uyên trong đêm càng thêm nguy hiểm.

Trong phòng trọ, Chu Nguyên ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Cơ thể hấn khẽ chấn động, mơ hồ có tiếng rỗng ngấm truyền ra, đồng thời nguyên khí khắp thiên địa biến động, dường như hóa thành từng tia sáng, nương theo hơi thở xâm nhập vào cơ thể.

Từ sau khi gặp Tề Hạo và Hắc Độc vương, Chu Nguyên cũng cảm thấy có chút nguy hiểm. Tuy nói có một đội bảo hộ tinh nhuệ nhưng hấn biết, chỉ có sức mạnh của bản thân mới là điều đáng tin cậy nhất.

Nhưng thực lực để hấn mở thất mạch này, trong Hắc Uyên đã bắt đầu không đủ. Vậy nên cũng đến lúc hấn nhập Dưỡng Khí cảnh rồi.

Lòng ngực Chu Nguyên khẽ phập phồng, từng luồng thiên địa nguyên khí trong kinh mạch chuyển động, sau đó không ngừng đánh thẳng vào bát mạch ngày càng giãn ra. Trải qua mỗi ngày không ngừng tu luyện, hấn đã có thể cảm nhận được rằng, việc đã thông bát mạch e là sắp ở trước mắt rồi...

Trong kinh mạch cơ thể.

Nguyên khí không ngừng biến động.

Đột nhiên cơ thể Chu Nguyên chấn động mạnh, xoay chuyển Long Hấp Thuật. Lại là một tia trắng do thiên địa nguyên khí hóa thành, bị hút vào trong cơ thể, tựa như một đợt sóng triều đang hung hăng đánh thẳng vào từng tia phong tỏa cuối cùng của đệ bát mạch.

Phụt!

Phảng phất có một tấm màng trong nháy mắt bị phá vỡ, một âm thanh rất nhỏ vang lên.

Chu Nguyên mở trừng hai mắt, cúi đầu nhìn lòng bàn tay. Hấn có thể cảm nhận được thân thể của chính mình giờ khắc này đã trở nên thông thấu và linh hoạt.

Loại cảm giác này tựa như gông cùm và xiềng xích đột nhiên bị phá vỡ.

Nguyên khí trong thiên địa không còn bị khống chế nữa xông thẳng về phía hấn.

Tổ chất thân thể của hấn cũng nhanh chóng được cường hóa.

Đệ bát mạch, cuối cùng cũng được đã thông!

Cơ thể Chu Nguyên khẽ run, tâm tình không còn lờ lờ để diễn tả, xộc vào trong lòng. Trải qua nửa năm nỗ lực, hấn cuối cùng cũng đã thông được bát mạch.

Trải qua mười mấy năm, bát mạch trong người hấn được thông triệt lần nữa.

Chu Nguyên mạnh mẽ hít hai cái, để bản thân tỉnh táo lại, sao đó hai mắt khép hờ. Nếu bát mạch đã được đã thông, vậy thì tiếp theo sẽ trực tiếp mở khí phủ.

Chỉ có mở khí phủ mới có thể xem như chân chính bước vào đường khí cảnh.

- Đến đi!

Ánh mắt Chu Nguyên rực cháy, trong mắt tràn đầy hi vọng. Hắn đã đợi ngày này quá lâu quá lâu rồi.

Cơ thể Chu Nguyên lại truyền ra tiếng rỗng ngậm như có như không. Nhưng lần này Long hấp thuật hẳn thi triển, uy lực cũng tự nhiên tăng vọt. Nguyên khí thiên địa trong phòng cũng đột nhiên chấn động, cuối cùng hóa thành từng tia màu trắng cường tráng, bị Chu Nguyên mở miệng nuốt vào bụng.

Nguyên khí trong cơ thể bắt đầu nhanh chóng ngưng tụ trong bụng, dường như tạo thành vòng xoáy, không ngừng xoay tròn.

Khi vòng xoáy đạt mức cực đại, Chu Nguyên lập tức cảm nhận được một nguyên điểm xuất hiện ở trung tâm vòng xoáy. Trong nguyên điểm đó là một không gian huyền diệu, như có như không.

Vô cùng nhỏ lại vô cùng lớn.

Khi nguyên điểm này xuất hiện, những nguyên khí di chuyển trong cơ thể dường như cảm nhận được lực hút nào đó. Nhất thời gào thét trong kinh mạch, cuối cùng từng luồng khí đều trào vào trong nguyên điểm.

Nguyên khí mạnh mẽ tràn vào trong nguyên điểm, tựa như trong hỗn độn có sức sống. Không gian bắt đầu chuyển động, cũng là lúc hình thành cái gọi là khí phủ.

Giờ khắc này khí phủ trong người Chu Nguyên cuối cùng cũng mở ra, nguyên khí mà hàng ngày hắn tu luyện cũng xem như có nơi chứa đựng, có thể ngày càng mạnh mẽ nhưng sẽ không như trước đây. Đa số nguyên khí sau khi nhập vào cơ thể cường hóa tố chất cơ thể xong đều sẽ biến mất.

Thần hồn của Chu Nguyên cũng nhập vào trong khí phủ. Trong mắt hắn điều này tựa như một không gian kỳ lạ, nguyên khí không ngừng xông vào. Sau đó hắn nhìn thấy ánh sáng màu xanh toát ra, trực tiếp nhuộm đậm cả khí phủ này thành màu xanh.

Lúc khí phủ mở sẽ tùy vào căn cốt, thiên phú của từng người mà tạo thành bốn cấp khí phủ, vô sắc, thanh sắc, tử sắc, kim sắc.

Thần hồn của Chu Nguyên căng thẳng xem xét biến hóa của khí phủ.

Bởi vì hắn biết phẩm chất của khí phủ tuy nói không phải đại diện tuyệt đối cho thành tựu sau này, nhưng chí ít sở hữu khí phủ phẩm chất càng cao càng có ưu thế hơn người.

Ánh sáng xanh càng lúc càng đậm, đến cuối cùng sinh ra ánh sáng tím. Sau đó lan rộng ra khí phủ lại hóa thành màu tím.

- Tử sắc khí phủ.

Khi nhìn thấy khí phủ biến thành màu tím, cuối cùng Chu Nguyên cũng gật gật đầu, hiển nhiên lúc này vô cùng thỏa mãn.

Khí phủ ổn định ở màu tím, Chu Nguyên từ từ thở phào nhẹ nhõm, định rời khỏi khí phủ.

Àm!

Thế nhưng cũng chính vào lúc này, khí phủ đột nhiên chấn động. Chu Nguyên chợt cảm nhận được ở nơi sâu thẳm trong khí phủ, rõ ràng có một nguyên khí rất xa lạ nhưng cũng vô cùng quen thuộc xông ra.

Cổ nguyên khí này tinh khiết khiến Chu Nguyên sợ hãi, hơn nữa đạo nguyên khí này mang theo cổ khí tức nguyên thủy, tựa như thuở bắt đầu của vạn vật chưa từng nhiễm khí đục, sau đó sinh ra tiên thiên nguyên khí.

- Cổ nguyên khí này là sao đây?!

Điều Chu Nguyên kinh ngạc là nguồn gốc của đạo nguyên khí thần bí này, vì hắn cũng cảm nhận được đạo nguyên khí này không phải do hắn tu luyện ra.

Nhưng lại sao lại có cảm giác thân thuộc đến vậy?

Trong lòng Chu Nguyên sinh ra hàng ngàn ý niệm. Trong giây lát hắn tựa như có chút hiểu ra, khiếp sợ lắm lắm nói:

- Lẽ nào... đạo nguyên khí này là năm đó ta mới ra đời, bát mạch đã mở, phủ khí đã thông, đạo tiên thiên nguyên khí này mới ẩn vào chỗ sâu trong khí phủ?

Lúc Chu Nguyên ra đời, cơ thể đã mở sẵn bát mạch. Khi đó theo lý thường mà nói, cũng sẽ tự động mở khí phủ. Nhưng sau này vì một phen kiếp nạn biến cố, khí phủ tuy chưa mở hoàn toàn nhưng lại có một đạo tiên thiên nguyên khí vì ẩn tránh kiếp nạn đã lén nhập vào chỗ sâu trong khí phủ. Bây giờ

Chu Nguyên đã thành công mở khí phủ, đạo tiên thiên nguyên khí ẩn nấp mười bốn năm này cảm nhận được khí tức của hắc nên mới chạy ra ngoài.

Chu Nguyên kinh ngạc cảm nhận được cỗ nguyên khí thuần khiết, nội tâm phức tạp.

Mà lúc này ngưng tiên thiên nguyên khí đó cũng đã nhập vào khí phủ. Sau đó Chu Nguyên lại ngạc nhiên nhìn thấy trong khí phủ ánh sáng tím dày đặc kia chợt có một vết kim quang, tựa như đang tăng dần lên, từ từ tỏa ra.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Mở khí phủ

Dịch giả: Đào muội

Biên: Xiaooo

Kim quang hiện ra, tựa như mặt trời mọc. Trong nháy mắt, kim quang bắt đầu lan rộng ra, ánh sáng tím tan đi. Kim quang cứ thế chiếm lấy, tràn ngập cả khí phủ.

Sau đó khí phủ trở thành kim quang rực rỡ, đại khí hùng hồn.

- Đây...đây là khí phủ kim sắc?!

Chu Nguyên nhìn khí phủ sáng chói kim quang kia, nhất thời ngật người ra. Hắc làm sao cũng không ngờ được mình lại có thể chuyển biến thành khí phủ kim sắc!

Vốn dĩ mong ước của hắc chỉ là từ sắc khí phủ, chỉ cần có thể đạt đến trình độ đó là mãn nguyện rồi.

Nhưng hắc không thể ngờ được, giờ phút này, ngưng tiên thiên nguyên khí ẩn nấp trong chỗ sâu của khí phủ kia lại khiến phẩm cấp khí phủ của hắc tăng lên một tầng nữa.

Nội tâm Chu Nguyên tràn đầy hưng phấn. Phẩm chất khí phủ không chỉ có thể quyết định tiềm lực khuếch trương của khí phủ, mà còn có thể nâng cao phẩm chất nguyên khí.

Người có được kim quang khí phủ, cho dù chỉ tu luyện nguyên khí nhị phẩm, nhưng so về uy lực sợ là cũng mạnh hơn nguyên khí tam phẩm của người có thanh sắc khí phủ.

- Không ngờ ta lại có thể luyện thành kim quang khí phủ.

Chu Nguyên tự thần phục nói.

Trong khí phủ, kim quang tràn ngập. Nguyên khí chiếm cứ chuyển động trong đó, dưới sự chiếu rọi của kim quang, càng ngưng luyện, hùng hồn hơn.

Vào lúc Chu Nguyên đắm chìm trong niềm vui sướng mà kim sắc khí phủ mang đến, hắc không hề phát hiện ra trong lòng bàn tay còn lại, vũng huyết hồng Oán Long Độc đang chiếm cứ đột nhiên cũng chuyển động.

Xi xi!

Trong kim sắc khí phủ có một âm thanh kì dị vang lên. Từng tia huyết vụ không biết từ đâu đến xuyên vào trong, bắt đầu trào vào khí phủ.

Cuối cùng Chu Nguyên cũng nhận ra điều khác thường. Hắc nhìn vào huyết vụ đang xâm nhập, trong lòng nhất thời chấn động, tựa như gặp phải sóng to gió lớn. Tiếng gầm hoảng sợ, quanh quẩn trong lòng.

- Đây...đây là Oán Long độc?!

Trong huyết sắc vụ khí kia, dường như truyền ra tiếng rống ngấm đầy oán hận. Sau đó huyết quang từ huyết vụ xông ra, cuối cùng hết như một bệnh độc, trực tiếp lẫn vào trong kim sắc khí phủ.

Chu Nguyên bị việc này sợ đến hồn phi phách tán.

Sao hắc có thể ngờ được, Oán Long Độc yên lặng trong cơ thể hơn nửa năm lại đột ngột trở dậy vào lúc hắc hình thành khí phủ, hơn nữa còn chui vào khí phủ của hắc.

Chu Nguyên khẩn trương quan sát trong khí phủ.

Theo sự xâm nhiễm của huyết quang, trong khí phủ vốn sáng ngời kim quang đã bắt đầu biến mất, dần dần hòa hợp cùng huyết quang, cuối cùng cả khí phủ đều hóa thành một mảng màu đỏ tươi.

Quý đệ thần bí.

Chu Nguyên lại ngẩn người, huyết hồng khí phủ?

Là ý gì đây? Chưa hề nghe đến!

- Oán Long Độc chết tiệt.

Trong lòng Chu Nguyên tức giận gào thét. Kim quang khí phủ của hắn kết quả lại bị đồ khốn này quấy nhiễu. Cuối cùng còn biến thành một huyết hồng khí phủ chưa từng nghe qua.

Trong phòng, Chu Nguyên mở to hai mắt, sắc mặt tái nhợt.

Hắn hít sâu một hơi, áp chế lửa giận trong lòng, bắt đầu cẩn thận kiểm tra từ khí phủ. Nếu khí phủ xảy ra chuyện gì, đối với việc tu luyện của hắn mà nói, chắc chắn sẽ tạo nên hiểm họa trầm trọng.

Nhưng may mắn là khi kiểm tra lại không thấy sai sót gì. Nguyên khí trong khí phủ dường như so với kim sắc khí phủ trước đó còn được nâng cao.

Nhưng Chu Nguyên không dám buông lỏng. Mây vừa chau lại, tâm niệm vừa động liền có thêm một đạo nguyên khí từ lòng bàn tay bùng lên.

Theo lẽ thường, nguyên khí chưa tu luyện công pháp đều hết như thủy tinh. Nhưng hiện tại nguyên khí này xông lên, Chu Nguyên nhìn thấy trong đó mờ mờ có một tia huyết hồng đang chuyển động.

Tia huyết hồng đó Chu Nguyên rất quen thuộc, chính là Oán Long Độc.

Trong nguyên khí của hắn lại dung nạp Oán Long Độc? Như vậy đã biến thành Oán Long khí sao?

- Đúng là gặp ma rồi!

Mặt Chu Nguyên ngây ngốc, hiển nhiên không hiểu vì sao lại xuất hiện biến cố này. Tuy tạm thời không biết đây có phải nguy hại gì hay không, nhưng ít ra...hắn có thể cảm nhận được, nguyên khí đã dung hòa Oán Long Độc tựa hồ đã trở nên hùng mãnh hơn.

Dù sao sự bá đạo của Oán Long Độc Chu Nguyên đã từng được trải nghiệm.

Chu Nguyên cảm thấy thật đau tim.

Lần mở khí phủ này của hắn đúng là nhiều biến động. Lúc thì tím, lúc thì vàng, cuối cùng còn đùa cợt ra một tia huyết hồng chưa từng có.

- Ngày mai tìm cơ hội hỏi Yêu Yêu tỷ vậy...

Suy nghĩ mãi không ra, Chu Nguyên chỉ có thể cười khổ thờ dài một tiếng.

Ngày thứ hai.

Lúc Chu Nguyên ra khỏi nhà trọ, mọi người đều ngẩn ra. Bởi họ có thể cảm giác rõ ràng, lúc này quanh thân Chu Nguyên có nguyên khí biến động, mạnh mẽ hơn hôm qua.

- Điện hạ đột phá đến Đường Khí cảnh rồi sao?

Vệ Thương Lan kinh ngạc nói.

Vệ Thanh Thanh cũng ngạc nhiên nhìn Chu Nguyên.

- Tội qua mới đột phá.

Chu Nguyên gật gật đầu cười.

- Điện hạ thật là lợi hại. Chưa đến một năm mà người từ vô pháp khai mạch đạt đến Đường Khí cảnh, đã đuổi kịp ta rồi.

Trong con ngươi xinh đẹp của Tô Áu Nhi cũng tràn đầy thần phục nói.

Nhưng Yêu Yêu chỉ nhìn Chu Nguyên vài cái, trong con ngươi không linh trong suốt tựa như xẹt qua vẻ nghi hoặc.

Nơi này nhiều người, Chu Nguyên không tiến lên hỏi mà chỉ nói với bọn họ:

- Nếu đã chuẩn bị xong, chúng ta lên đường thôi.

Đoàn người đều gật đầu, Sau đó leo lên ngựa, biến thành một đạo hồng thủy, ra khỏi Tù Ma thành, đi thẳng đến tòa di tích kia.

Trên đường đi, Chu Nguyên mới tìm được cơ hội lên kéo Yêu Yêu sang một bên, mặt mày đau khổ kể lại cận kề những chuyện xảy ra với hắn.

- Khí phủ huyết hồng?

Yêu Yêu nghe vậy gương mặt xinh đẹp cũng kinh ngạc, đương nhiên chưa từng nghe thấy chuyện này,

- Chắc là do ngươi bị Oán Long Độc xâm nhiễm. Thực ra cũng không phải chuyện xấu vì khí phủ của ngươi, bản chất là kim sắc khí phủ. Chỉ là xen lẫn Oán Long Độc mới biến thành như vậy.

Yêu Yêu trầm ngâm nói.

- Còn về việc có vấn đề hay không, ta cũng không thể nói rõ. Sau này ngươi chỉ có thể đề ý bản thân nhiều hơn thôi.

Đối với đáp án này Chu Nguyên cũng không thể làm được gì, chỉ có thể gật gù đầu.

- Cũng chỉ có thể như vậy.

Lúc bọn người Chu Nguyên đi đến di tích, trong Tù ma thành, Tề Hạo và Hắc độc vương cũng chuẩn bị xuất phát. Trăm đạo thân ảnh phía sau đều có nguyên khí chuyển động, hiển nhiên là tinh nhuệ.

- Bọn người Chu Nguyên đã hành động trước.

Nghe thấy hồi báo, Tề Hạo nói với Hắc Độc vương.

Hắc Độc vương không thêm đề ý nói:

- Di tích kia nguy hiểm trùng trùng, cho dù đến trước cũng không chiếm được tiên cơ gì. Cứ để bọn chúng giúp chúng ta mở đường trước đi.

Hắn dừng một lát, nhìn chằm chằm Tề Hạo, nói:

- Trước đây ngươi nói với ta, chuyến này các ngươi đã chuẩn bị thủ đoạn, rốt cuộc là gì?

Tề hạo mỉm cười, nói:

- Đến lúc đó Hắc thành chủ sẽ biết, yên tâm đi. Lần này chúng ta liên thủ, bọn Chu Nguyên, Vệ Thương Lan kia nhất định không đi khỏi Hắc Uyên.

Nụ cười nơi khóe miệng hắn dần dần dứt tọn.

- Bọn chúng chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Đi tìm Ngọc Anh Quả

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Di tích Chiến Khôi Tông cách Tù Ma thành khoảng hai trăm dặm cho nên đoàn người Chu Nguyên chỉ tốn gần hai tiếng đồng hồ thì đã đến nơi.

Lúc này, đoàn người đang đứng trên một đỉnh núi cách di tích không xa nhìn về mảnh rừng rậm ở đằng trước. Bọn họ chỉ thấy trong rừng tràn ngập sương mù đang bao phủ, dường như có thể nhìn thấy được phế tích ẩn sâu bên trong màn sương.

Sau đó bọn họ lại nhìn bầu trời phía trên chỗ đó thì phải hiện trên không dường như có một tầng sáng lấp lờ bao phủ, hơn nữa màn sáng này còn khiến bọn họ cảm thấy có chút nguy hiểm.

-Phía trên di tích có kết giới được tạo ra từ nguyên văn.

Yêu Yêu nhìn những tia sáng lập lờ kia một hồi rồi lên tiếng.

Kết giới được tạo ra từ nguyên văn chính là một trận pháp sử dụng một lượng lớn nguyên văn vô cùng phức tạp.

Có thể lúc bộ tộc Chiến Khôi Tông còn tồn tại thì bọn họ đã tạo ra một kết giới bảo vệ nơi này. Sau khi người trong tộc biến mất thì cũng không ai duy trì kết giới nữa khiến nó cạn kiệt nguyên khí mà tan biến nhưng hiện tại, có thể thấy kết giới không biến mất hoàn toàn, vẫn còn một ít mảnh vỡ còn sót lại trên bầu trời di tích. Nếu không quan sát kĩ mà hấp tấp bay tới, có khả năng sẽ đụng phải những mảnh kết giới này. Tuy sức mạnh của nó không còn nguyên vẹn như trước nhưng cũng không thể xem thường, dù sao bản thân nó cũng là một kết giới dùng để bảo hộ di tích, ngay cả cường giả Thái Sơ cảnh nếu chạm phải cũng chưa chắc gì có thể chịu đựng được.

-Xem ra chúng ta chỉ có thể đi bộ tiến vào bên trong mà thôi.

Vệ Thương Lan nhìn Chu Nguyên nói:

-Điện hạ, theo như những gì mà người của ta thăm dò được thì bên trong di tích còn có rất nhiều phế tích khác, trong đó có lẽ sẽ có một ít bảo bối khác, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Chu Nguyên không do dự quyết định:

-Chúng ta đi đến chỗ Ngọc Anh Quả trước đã.

Hỏa Linh Tuệ và Ngọc Anh Quả chính là mục đích chuyến đi lần này của hắn. Hơn nữa vị trí của Hỏa Linh Tuệ lại là nơi sâu nhất bên trong di tích, cho nên đầu tiên hắn phải đi lấy Ngọc Anh Quả mới được.

-Ngọc Anh Quả nằm ở hướng tây nam của Chiến Khôi Tông, ta còn nghe nói đã có rất nhiều người đi đến đó để hái nó nhưng không một ai có thể làm được.

Vệ Thanh Thanh nắm chặt thanh trường kiếm đeo bên hông, cô dịu dàng nói.

-Dù thế nào chúng ta cũng phải có được nó.

Giọng nói Chu Nguyên tràn đầy sự quyết tâm, nghĩ đến chuyện mẫu hậu đã vì hắn mà hao tổn rất nhiều tuổi thọ, nếu không thể tìm được bảo vật giúp bà tăng thêm tuổi thọ, lẽ bà xảy ra chuyện gì, hắn làm sao có thể an tâm cho được?

-Đầu tiên chúng ta đi tìm Ngọc Anh Quả, sau đó mới đi lấy Hỏa Linh Tuệ, còn những thứ khác, chúng ta tạm thời đừng để ý đến nó!

Chu Nguyên quyết đoán nói, tuy mấy món khác bên trong di tích cũng rất quý giá hiếm có nhưng hắn biết rõ, làm người không thể tham lam quá nhiều, phải hiểu được nên bỏ bớt vài thứ mới có thể lấy được thứ bản thân cần.

-Chúng ta đi thôi.

Chu Nguyên nói với Vệ Thương Lan, ông cũng gật đầu đáp lại rồi vung tay một cái, cả đoàn một trăm người giống như một con sóng tiến vào bên trong di tích dưới ánh mắt e ngại của những người xung quanh.

Sau khi nhóm người Chu Nguyên tiến vào di tích chưa được bao lâu thì bên ngoài di tích cũng xuất hiện một đám người đang chạy đến, đội ngũ này không ai khác chính là bọn người Tề Hạo, Hắc Độc vương.

Lúc bọn chúng vừa đến thì một bóng người cũng lao đến trước mặt Tề Hạo.

-Bọn chúng đã đi vào rồi sao?

Tề Hạo bình thản hỏi, bản thân hắn đã sớm cho người đi theo dõi hành động cũng như hướng đi của nhóm Chu Nguyên.

-Vâng, thuộc hạ đã sai người theo sau bọn chúng, hiện tại bọn chúng đang đi đến chỗ Ngọc Anh Quả.

Kẻ kia lập tức trả lời.

-Ngọc Anh Quả ư?

Tề Hạo híp hai mắt.

-Ngọc Anh Quả cũng là một bảo bối hiếm có, nó có thể gia tăng tuổi thọ cho người khác, vì vậy giá trị của nó rất lớn.

Trong mắt Hắc Độc vương lộ ra vẻ tham lam khi nhắc đến Ngọc Anh Quả.

-Hừ, tên Chu Nguyên này chắc chắn muốn dùng Ngọc Anh Quả để tăng tuổi thọ cho mẫu hậu của hắn.

Nghe Hắc Độc vương nói đến công dụng của Ngọc Anh Quả, Tề Hạo cười khẩy một tiếng, dù sao chuyện xảy ra trong hoàng thất, hắn cũng biết rất rõ.

-Hừ, Chu Nguyên nguoi năm lần bảy lượt làm hỏng chuyện tốt của ta. Lần này ta cũng phải khiến nguoi không được toại nguyện! Ta càng muốn nhìn thấy biểu cảm của nguoi khi Ngọc Anh Quả rơi vào trong tay của ta.

Trong mắt Tề Hạo xuất hiện một tia độc ác tàn nhẫn, sau đó hắn phát tay ra hiệu:

-Chúng ta đuổi theo bọn chúng thôi.

Cùng lúc này, bên trong di tích, đâu đâu cũng có sương mù bao phủ, đôi lúc có thể nhìn thấy những bức tường đổ nát, tràn ngập vẻ thê lương hoang vu.

Kể từ khi tiến vào, đám người Chu Nguyên không dám lơ là một giây nào, bọn họ luôn giữ vững đội hình từ từ đi về phía trước. Càng tiến về phía trước thì sương mù càng dày, ngay cả dùng thần hồn để cảnh giác cũng bị nó quấy nhiễu.

Đột nhiên Chu Nguyên dừng bước, hắn lên tiếng:

-Mọi người cẩn thận một chút, có thứ gì đó đang đến gần chúng ta.

Tuy thần hồn bị sương mù làm nhiễu loạn nhưng về mặt cảm giác thì Chu Nguyên vẫn nhạy cảm hơn người bình thường.

Lúc Chu Nguyên vừa dứt lời, Vệ Thương Lan đi bên cạnh cũng gật đầu một cái, ông cũng cảm giác được giống như Chu Nguyên.

Ông giơ tay ra hiệu, tất cả thị vệ phía sau đều khởi động nguyên khí, sẵn sàng đề phòng.

Màn sương trước mặt bọn họ đột nhiên chuyển động.

Dường như có ánh sáng màu đỏ lóe lên trong màn sương trắng, hơn nữa còn phát ra âm thanh rất nhỏ. Sau đó phía trước đột nhiên có mười bóng đen nhảy ra chặn đường bọn họ.

Ánh mắt của mọi người lập tức trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Nhìn sơ qua thì mười bóng đen vừa lao đến chính là mười con dã thú toàn thân đen thui, nhưng cẩn thận nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, thân thể bọn nó giống như được làm từ hắc thiết, mà cặp mắt thì hiện lên tia sáng màu đỏ, không hề có một chút linh trí. Bọn chúng chính là chiến khôi có hình dạng dã thú.

-Đây là... chiến khôi mà mọi người nói ư?

Chu Nguyên nhìn chằm chằm vào đám chiến khôi trước mặt hắn, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên. Hắn còn phát hiện nguyên khí trên người đám chiến khôi này có thể sáng ngang với cao thủ Đường Khí kỳ.

-Nghe đồn lúc Chiến Khôi Tông còn hưng thịnh, bọn họ đã tạo ra mười vạn chiến khôi, hơn nữa đội quân chiến khôi của bọn họ đánh đâu thắng đó, không gì cản được.

Vệ Thương Lan nói những gì ông biết được cho Chu Nguyên nghe.

Nghe xong, Chu Nguyên chắc lưỡi vài cái, hắn trầm nghĩ, năm đó tộc Chiến Khôi Tông tạo ra mười vạn con chiến khôi mà sức mạnh mỗi con lại có thể sánh ngang với cao thủ Đường Khí kỳ... chỉ sợ rằng rất ít quốc gia có thể đánh bại họ. Nhưng không biết vì lý do gì mà tất cả thế lực cổ xưa ở trong Hắc Uyên đều lần lượt biến mất không còn chút tung tích.

Vệ Thương Lan phát tay, ngay lập tức có hai mươi người từ sau lưng ông lao đến chỗ mười con chiến khôi.

Ầm ầm!

Tuy những người mà Vệ Thương Lan phái ra ứng chiến đều đã đạt đến Đường Khí kỳ nhưng những con rối này không hề có suy nghĩ cũng như không sợ chết cho nên cuộc chiến diễn ra vô cùng khốc liệt.

Sau vài phút thì cuối cùng trận chiến cũng kết thúc.

Mặc dù mười con chiến khôi thú bị đánh cho tan nát nằm dưới đất nhưng năm người trong số hai mươi hộ vệ chiến đấu khi này đã bị thương. Có thể thấy những con rối này khó chơi cỡ nào.

Trong khi đó, Yêu Yêu có chút hứng thú ôm Thôn Thôn đi kiểm tra xác của những con rối kia, cô dùng tay vuốt nhẹ lên những đạo nguyên văn mờ nhạt được khắc ở bên trên, rồi nhỏ giọng tự hỏi:

-Mấy con rối này có thể cử động được là nhờ vào những nguyên văn này sao?

Sau khi kiểm tra qua một lượt, cô mới đứng dậy trở về đội ngũ.

Lúc này Chu Nguyên nhìn Vệ Thương Lan gật đầu ra hiệu, đoàn người lại tiếp tục hành trình tiến về phía trước.

Trên đường đi, bọn họ cũng gặp phải một ít chiến khôi thủ cản đường, may mắn một điều, đoàn người của Chu Nguyên thực lực rất cao cho nên đều dễ dàng vượt qua đám rối này mà đi tiếp.

Rốt cuộc trải qua nửa canh giờ, bọn họ cũng đã đến được hồ nước.

Thời điểm vừa đặt chân đến bờ hồ, đoàn người Chu Nguyên phát hiện chung quanh cũng có vài người đang chạy tới nơi này. Có thể thấy nhóm người này không kém họ một chút nào.

Mà những người này cũng thấy được đoàn người Chu Nguyên cho nên trong mắt đều tràn đầy sự đề phòng dè chừng.

Vệ Thương Lan quan sát tình hình xung quanh một lát rồi mới chỉ tay về hòn đảo ở giữa hồ, ông nói:

-Điện hạ, Ngọc Anh Quả đang ở chính giữa hồ nước này.

Chu Nguyên ngẩng đầu nhìn theo hướng chỉ của Vệ Thương Lan thì thấy ở giữa hồ nước mọc lên một hòn đảo nhỏ, xung quanh đảo còn có một lớp sương mờ che phủ. Đáng chú ý nhất là cây đại thụ có bề ngoài giống hệt như ngọc phi thúy ở giữa đảo.

Trên cây lại mọc ra hai quả to trong suốt, vỏ ngoài sáng lấp lánh rất hấp dẫn ánh mắt người khác. Quả này có hình dáng giống như em bé, gương mặt ngày thơ đáng yêu hơn nữa còn tỏa ra mùi hương thơm ngát dụ dỗ người khác đến hái chúng.

Ngay khi nhìn thấy quả trên cây, trái tim Chu Nguyên đột nhiên đập nhanh hơn một chút.

-Cuối cùng chúng ta cũng tìm thấy Ngọc Anh Quả.

Đoàn người Chu Nguyên vừa đến không bao lâu thì rừng cây gần đó cũng phát ra tiếng động xào xạc, sau đó lại có thêm một nhóm người từ bên trong màn sương chạy đến bờ hồ.

-Tề Hạo.

Lúc Chu Nguyên nhìn rõ nhóm người mới đến là ai thì trong mắt hần cũng xuất hiện một tia lạnh lẽo.

Cùng lúc ấy, hai người Tề Hạo, Hắc Độc vương đã đứng trên bờ. Tề Hạo liếc nhìn Chu Nguyên, hần chỉ tay về trung tâm hồ nước mà nở nụ cười trêu ghẹo Chu Nguyên.

-Chu Nguyên, nếu ngươi muốn có được Ngọc Anh Quả thì cũng phải hỏi xem ta có đồng ý nhường cho ngươi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tìm cách lên đảo

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Nghe Tề Hạo nói vậy, tuy về mặt Chu Nguyên không thay đổi nhưng sát ý trong mắt càng ngày càng đậm. Ngọc Anh Quả rất quan trọng đối với mẫu hậu, cho nên hần nhất định phải có được nó, cho dù có phải sử dụng bất kỳ thủ đoạn gì cũng không thể để kẻ khác đoạt nó khỏi tay hần.

-Điện hạ.. ta cảm thấy hồ nước này có chút kỳ lạ.

Vệ Thương Lan chợt lên tiếng nói.

Nghe vậy, Chu Nguyên cũng không nhìn Tề Hạo nữa mà quay sang quan sát hồ nước trước mặt. Đồng thời hần cũng phát hiện tất cả mọi người không ai nhảy vào hồ nước mà cướp lấy Ngọc Anh Quả, dường như hồ nước này có thứ gì đó rất nguy hiểm khiến bọn họ phải e ngại.

-Phía trên hồ nước này cũng có những mảnh kết giới được tạo ra từ nguyên văn.

Yêu Yêu ngẩng đầu nhìn lên không trung rồi nói.

Vệ Thương Lan cũng gật đầu với lời nói của Yêu Yêu, hơn nữa ông cảm giác được sự nguy hiểm từ những mảnh kết giới không hoàn chỉnh này, không thể hấp tấp lao đến được. Có thể thấy, hồ này cũng là một trong những khu vực trọng yếu ở bên trong di tích.

-Trưởng quân, chẳng lẽ chúng ta không thể đi trên mặt nước hay sao?

Chu Nguyên hỏi.

Yêu Yêu lắc đầu rồi nói:

-Nước trong hồ cũng không bình thường một chút nào, chỉ cần là người có nguyên khí mạnh mẽ bước lên, nhất định sẽ bị chìm xuống dưới đáy hồ.

Vệ Thương Lan nghe Yêu Yêu nói như vậy, trong lòng có chút ngạc nhiên bèn phái vài người tiến lên thử một chút xem sao. Quả nhiên ông nhìn thấy người nào có nguyên khí càng mạnh thì càng dễ dàng chìm xuống hết như những gì mà Yêu Yêu vừa nói.

-Ngay cả cao thủ Đường Khí kỳ khó có thể bước đi trên mặt nước vậy thì...

Vệ Thương Lan nhủ mảy nói phân nửa thì ngừng... Ông trầm nghĩ, nếu thật sự như vậy thì người đã đột phá Thái Sơ cảnh như ông một khi đạp lên mặt hồ thì sẽ lập tức chìm xuống rồi còn gì?!

Không những thế, ông có cảm giác đáy hồ còn nguy hiểm hơn nhiều. So với kết giới được giăng trên không trung thì không kém hơn bao nhiêu cả.

-Có vẻ chỗ này không chào đón người sử dụng nguyên khí... Chắc chắn bọn họ đã làm gì đó, như vậy chỉ cần phái thêm vài người đệ tử canh gác ở đây thì có thể bảo vệ được Ngọc Anh Quả rồi.

Yêu Yêu hé đôi môi đỏ mọng lên tiếng phân tích tình huống.

-Nếu không thể sử dụng nguyên khí thì làm sao đến hòn đảo được cơ chứ?

Tô Áu Vi nghi ngờ hỏi.

Mà Chu Nguyên đứng bên cạnh im lặng suy nghĩ một lát, đột nhiên đôi mắt hần lóe lên, hai người Chu Nguyên Yêu Yêu lập tức nhìn nhau một cái rồi chậm rãi nói:

-Dùng thần hồn.

Về bản chất thì sức mạnh của thần hồn khác hẳn sức mạnh của nguyên khí. Mà Chu Nguyên cũng phát hiện lúc hần vừa đặt chân đến bờ hồ thì thần hồn bị sương mù áp chế từ khi tiến vào đến nay đã có thể sử dụng được.

-Ta thử xem có thể dùng thần hồn mà vượt qua hồ nước này được không.

Chu Nguyên bước một bước vào hồ nước, cùng lúc đó, thần hồn ở mi tâm Chu Nguyên cũng lóe sáng rồi truyền sức mạnh bao trùm lấy hai chân của hần. Lúc này lại có sự thay đổi khác hẳn với khi nãy, thần thể Chu Nguyên có dấu hiệu chìm xuống lập tức vững vàng đứng trên mặt nước.

-Quả nhiên ta đoán không sai, chúng ta có thể dùng sức mạnh của thần hồn để di chuyển.

Thấy cảnh này, trong mắt Chu Nguyên lộ ra vẻ vui mừng.

-Thì ra phải sử dụng thần hồn...

Nhóm người Tề Hạo cũng chú ý đến hành động bên này, hần nhướng mày nhìn một chút thì đã phát hiện ra cách Chu Nguyên đang dùng, sau đó hần lập tức phát tay ra hiệu cho người ở sau lưng hần lại gần hồ nước.

Về mặt người này có chút tái nhợt, cặp môi mỏng như hai lưỡi đao ghép lại với nhau, toàn thân hần có sự dao động của nguyên khí, mà mi tâm cũng lập lòe phát sáng.

Có thể thấy rõ ràng thần hồn của kẻ này cực kỳ mạnh.

-Triệu Thanh Phong, chính thẳng nhóc Chu Nguyên đã hại Doanh đại sư, sư phụ của ngươi, khiến đại sư bị Đại tướng quân giam cầm. Nếu ngươi muốn báo thù thay cho sư phụ thì đây chính là thời cơ tốt nhất.

Tề Hạo nói với gã.

Nghe Tề Hạo nói thế, trong mắt gã lóe lên một tia hần ý, hần nhìn Chu Nguyên rồi nói:

-Tên nhóc này yếu như vậy làm sao có thể là đối thủ của sư phụ ta cơ chứ?

-Dù sao hần cũng là đệ tử của Đại Chu, nếu hần đã rắp tâm hại sư phụ ngươi thì sẽ giờ thủ đoạn khiến sư phụ ngươi rơi vào bẫy của hần.

Tề Hạo cười giễu một tiếng rồi mới nói tiếp:

-Chỉ cần người đoạt lấy Ngọc Anh Quả cho ta thì ta có thể đảm bảo sự an toàn của sư phụ ngươi, không những thế, từ nay về sau ngươi sẽ trở thành khách quý của Tề vương phủ bọn ta. Nếu ngươi cần bất kỳ thứ gì để tu luyện thì Tề vương phủ sẽ chuẩn bị đầy đủ cho ngươi.

Đối với điều kiện mê người mà Tề Hạo đưa ra, ánh mắt Triệu Thanh Phong trở nên nóng bỏng, gã gật đầu cười khẩy một tiếng rồi nói:

-Xin tiểu vương gia xư yên tâm, cái khác thì ta không dám chắc chứ dùng thần hồn so tài thì tên Điện hạ gì đó nhất định không phải là đối thủ của ta.

Giọng nói của gã tràn đầy sự kiêu ngạo, tuy Triệu Thanh Phong chỉ theo Doanh đại sư có ba năm thôi nhưng thần hồn của hắn đã tiến vào Hư Cảnh trung kỳ rồi, ngay cả sư phụ gã cũng thường khen hắn có thiên phú kinh người. Cũng chính vì thế mà hắn nghĩ rằng Chu Nguyên nhỏ tuổi hơn gã thì thần hồn của Chu Nguyên không thể đánh bại được gã.

Sau khi Triệu Thanh Phong vừa dứt lời thì gã cũng nhảy lên mặt hồ. Sau đó khởi động thần hồn bao phủ đôi chân, giữ bản thân gã đứng vững trên mặt nước.

Lúc này, gã lại nhìn về phía Chu Nguyên, nụ cười trên gương mặt tràn đầy sự khinh thường.

Mấy thế lực khác nhìn thấy hành động của hai người bọn họ cũng biết được bí quyết không bị chìm xuống nước. Qua một lúc sau thì lại có thêm mười mấy người đứng trên mặt nước giống như Chu Nguyên, Triệu thanh Phong, bọn họ đều là những người tinh thông về thần hồn.

-Điện hạ, thần hồn của kẻ này cũng rất mạnh.

Người mà Vệ Thương Lan đang nói đến chính là Triệu Thanh Phong.

-Thật ra nếu chỉ dùng thần hồn thì ta có thể giúp ngươi một tay.

Yêu Yêu chớp chớp mắt đề nghị. Nếu so sánh về sức mạnh thần hồn thì không có ai ở đây có thể đấu lại cô cả.

Nghe vậy, Chu Nguyên im lặng suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói:

-Tình hình bây giờ rất phức tạp, chúng ta lại không biết rõ chỗ này có ẩn dấu bẫy rập nào hay không, Yêu Yêu tỷ không thích hợp ra tay vào lúc này.

Tuy thần hồn của Yêu Yêu rất mạnh nhưng cô lại không thể sử dụng nguyên khí bảo vệ bản thân, cho nên trong số những người có mặt đây thì cơ thể cô yếu nhất. Lỡ như xảy ra chuyện gì, chỉ cần va chạm một chút cũng khiến Yêu Yêu gặp chuyện không may ngay lập tức.

Có thể nói, Yêu Yêu vừa rất mạnh lại cũng rất yếu.

Hơn nữa, trước khi sư phụ Thương Uyên rời đi cũng đã dặn hắn phải bảo vệ Yêu Yêu, cho nên hắn không muốn cô phải mạo hiểm.

-Hiện tại mọi người cứ đợi đây xem xét tình huống, nếu như ta xảy ra chuyện gì thì cũng còn có Yêu Yêu tỷ và Đại tướng quân ở đây mà kịp thời ra tay cứu ta.

Chu Nguyên nói.

Nghe Chu Nguyên phân tích như thế, Yêu Yêu cũng không đòi đi nữa, cô gật đầu đồng ý.

Chu Nguyên bình tĩnh bước đi trên mặt nước, hắn liếc nhìn Triệu Thanh Phong ở cách đó không xa, đồng thời cũng nhìn thấy được địch ý không thêm che giấu trong mắt đối phương nhưng hắn không thêm đề ý. Ngày hôm nay không một ai có thể ngăn cản hắn đoạt lấy Ngọc Anh Quả được.

Hắn nhìn mặt nước nhấp nhô dưới chân mình, lại ngẩng đầu nhìn về hòn đảo trước mặt, hắn hít sâu một hơi rồi đi từng bước một về phía trước.

Mà những người khác cũng bắt đầu cẩn thận di chuyển đến hòn đảo ở giữa hồ.

Còn những người còn lại đều đứng trên bờ hồ nhìn chằm chằm vào nhóm người đang chậm chậm bước đi trên mặt nước. Bầu không khí lúc này cực kỳ yên tĩnh.

Thời gian dần trôi qua, khoảng cách giữa hòn đảo với bọn họ chỉ hơn trăm trượng mà mọi thứ vẫn yên bình như cũ, không hề xuất hiện thứ gì cản trở bước đi của bọn họ cả.

-Không lẽ chỉ cần đơn giản như vậy thì có thể lấy được Ngọc Anh Quả sao?

Ngay cả nhóm người đứng chờ trên bờ hồ cũng cảm thấy hết sức ngạc nhiên mà thì thầm bàn tán.

Trong khi mọi người còn đang ngạc nhiên thì nhóm người Chu Nguyên đã bước vào phạm vi trăm trượng xung quanh hòn đảo.

Ông!

Đột nhiên, từ trên đảo nhỏ phát ra âm thanh, sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy Ngọc Anh Thụ bắt đầu phát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Phốc!

Ánh sáng lay động vài cái rồi mảnh mẽ bắn ra vô số đốm sáng về phía những người đang cách hòn đảo khoảng một trăm trượng.

-Không ngờ tiếp theo lại là dùng thần hồn công kích những người muốn hái Ngọc Anh Quả.

Lúc những đốm sáng này được bắn ra ngoài như vũ bão, Chu Nguyên cũng kịp thời thấy rõ sức mạnh thần hồn ẩn chứa bên trong từng đốm sáng.

Ngay lập tức, thần hồn ở mi tâm Chu Nguyên lập lòe phát sáng, dường như có thể nhìn một bóng người đang ngồi xếp bằng, mà Chu Nguyên cũng nhanh chóng rút Thiên Nguyên Bút đeo bên hông ra.

Chu Nguyên cầm bút nhanh như cắt vẽ vài nét trên không. Những nơi mà ngòi bút lướt qua dường như lóe lên thành từng đạo nguyên ngân.

-Nguyên văn nhất phẩm, Hồn Thuần!

Ngay khi Chu Nguyên vừa dứt lời thì nguyên văn cũng thành hình biến thành một tấm lá chắn trong suốt bao phủ cả người Chu Nguyên, nguyên khí bên trong vô cùng ít, đa số đều là sức mạnh của thần hồn.

Phốc phốc!

Thời điểm lá chắn vừa hoàn thành thì đốm sáng cũng lập tức đánh vào trên tấm chắn khiến nó bị chấn động mãnh liệt.

A!

Cùng lúc đó, có vài người không kịp ra đòn chống đỡ bị đốm sáng bắn trúng chỉ kịp kêu đau một tiếng, ánh mắt bọn họ trong chớp mắt trở nên trống rỗng, toàn thân mềm nhũn rơi thẳng xuống hồ.

Những người này vừa rơi xuống nước thì bên trong hồ cũng bắt đầu sôi sục lên. Chỗ bọn họ vừa rơi xuống chẳng mấy chốc xuất hiện một bãi máu loãng nhuộm đỏ cả vùng nước xung quanh.

Toàn bộ không một ai sống sót.

Sau khi chứng kiến cảnh này, Chu Nguyên, Triệu Thanh Phong cùng với những người sống sót còn lại đều giật mình hoảng sợ. Quả nhiên dưới đáy hồ còn ẩn chứa thứ có thể giết người trong chớp mắt. Một khi rơi xuống nước, bọn họ chắc chắn phải chết.

Xem ra, nếu bọn họ muốn lên đảo lấy Ngọc Anh Quả thì cũng không thể nào dễ dàng làm được.

Bên trong di tích Chiến Tông Khôi này luôn tràn ngập bất kỳ nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Sợ hãi

Dịch giả: Nhật Nguyệt Như

Biên: Xiao

Sau khi ánh sáng biến mất, những người đứng trên hồ dường như thiếu đi một nửa, thế nhưng những người còn ở lại hiển nhiên có chút tài năng ở phía trước bọn họ, đều giống Chu Nguyên, đều có một vòng quang thuẫn ở phía trước che chở cho bọn họ.

Được hồn thuần che chở phía trước người, bước chân của đám người Chu Nguyên không hề dừng lại, vẫn cẩn thận tới gần tiểu đảo.

Theo sự di chuyển của bọn họ, Ngọc Anh thụ trên tiểu đảo lại phát ra hai đợt ánh sáng, phá vỡ quang thuẫn trước mặt một số người, đồng thời cũng đánh bọn họ rơi xuống vùng nước biến thành một bãi máu loãng.

Mà lúc này đám người Chu Nguyên chỉ cách đảo nhỏ tầm hai mươi trượng, có thể thấy họ đã sắp lên được đảo.

Trên bờ biển tất cả mọi người nín thở nhìn một màn này.

Ánh mắt Chu Nguyên gắt gao nhìn chăm chăm đảo nhỏ, càng đến gần hẳn càng không có một chút thả lỏng, ngược lại cả người đều trở nên căng cứng hẳn có cảm giác, ánh sáng ngăn chặn trên đảo không chỉ có luồng ánh sáng này...

Đám người Chu Nguyên bước xuống nước đi từng bước về phía đảo, bọn họ lúc này chỉ còn cách tiểu đảo mười trượng.

Oanh!

Ngay lúc này Ngọc Anh thụ trong hồ nước lại bắn ra ánh sáng lần thứ hai, ánh sáng ngọc biến thành một bức tường cong trực tiếp lao tới

Ánh sáng quét qua đám người Chu Nguyên là những kẻ đứng mũi chịu sào lập tức bị bao trùm.

Ông!

Ngọc quang vừa bao phủ, trong đầu đám người Chu Nguyên lập tức vang lên một tiếng, trước mắt tối sầm, ở trước mặt bọn họ, xuất hiện một mảnh hồng hoang đại địa, xung quanh trống trải, chỉ có một gốc đại thụ màu xanh ngọc đang đứng sừng sững trong trời đất.

Ở trước cây đại thụ, đám người bọn họ giống như những con kiến bé nhỏ, cảm giác bị áp bức không thể nói nên lời truyền tới, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng sợ hãi. Trong sự sợ hãi họ cảm thấy thần hồn đang run rẩy, lại có chút dấu hiệu muốn tan biến.

Ở trên bờ hồ, Tô Áu Vi nhìn trên mặt hồ, chỉ thấy đám người Chu Nguyên, Triệu Thanh Phong đứng lại, lúc này cảm giác có gì đó không ổn, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia khẩn trương lo lắng, nhìn về phía Yêu Yêu, nói:

- Yêu Yêu tỷ, sao lại thế này?

Yên Yên nhú mày, nói:

- Đây là uy thế của thần hồn. Bọn họ đang bị thần hồn công kích, nếu không chịu nổi, ngay cả thần hồn cũng sẽ bị nghiền đến vỡ vụn.

Một bên đám người Vệ Thương Lan, Vệ Thanh Thanh, Lục Thiết Sơn nghe vậy sắc mặt đều biến đổi, nếu thần hồn vỡ vụn, sẽ biến thành kẻ ngốc, hậu quả thực sự rất nghiêm trọng.

- Phải ra tay cứu điện hạ.

Vệ Thương Lan trầm giọng nói.

Yêu Yêu lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Yên tâm đi, hắn không dễ bị đánh bại như vậy.

Nếu như là những cái khác, Yêu Yêu còn khó mà nói, nhưng nếu chỉ là thần hồn công kích, muốn thương tổn được Chu Nguyên đã tu luyện Hỗn Độn Thần Ma Quan Tướng Pháp thật sự không dễ.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, chỉ thấy trên mặt hồ, mấy người còn sót lại bỗng nhiên ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng rồi ngã xuống, trông mắt bọn họ đều trống rỗng giống như bị mất trí.

Phù phù.

Thân thể của họ rơi xuống đáy hồ, cuối cùng đụng phải kết giới nguyên văn dưới đáy hồ, trên mặt hồ lại dâng lên từng mảng máu loãng.

Trong giây lát trên mặt hồ chỉ còn sót lại hai người.

Chu Nguyên và Triệu Thanh Phong.

Ngọc thụ từ từ bay lên, đứng lại trước mặt bọn họ, từng đợt sóng mang theo cảm giác áp bách thi nhau dội xuống.

“Thần hồn mạnh thế sao...”

Chu Nguyên đứng dưới cây ngọc thụ to lớn, tuy rằng thần hồn của hắn cũng đang run rẩy không ngừng, dù sao cảm giác áp bách nó mang tới thật sự rất mạnh mẽ, nhưng hắn cũng không bối vì sợ hãi, mà tự tan thần hồn.

Bởi vì, những áp lực sợ hãi mà ngọc thụ mang tới hoàn toàn không so được với những thứ hắn đã gặp trong quá khứ.

- Để ta nói cho ngươi biết, cái gì mới là sợ hãi chân chính!

Chu Nguyên tâm niệm vừa động, bỗng nhiên bên ngoài hồng hoang thiên địa, có mảng hỗn độn hư không buông xuống, trong hư không xuất hiện một thần ma loang lổ không thấy điểm cuối, mang theo bóng tối vô biên.

Những nơi thần ma đi qua, mọi thứ đều sáp nhập lại trở thành một thể.

Ngọc thụ đang bay lên cực kỳ rung động, giây phút thần ma xuất hiện nó trở nên thật nhỏ bé, thần ma chậm rãi nghiền nát, ngọc thụ cùng với phiến hồng hoang đại địa, đều trở thành hư vô...

Trên hồ nước Chu Nguyên nhắm chặt hai mắt, rồi đột nhiên mở ra, trong mắt của hắn thần quang bắt đầu khởi động, hiển nhiên cũng không bị uy thế của thần hồn phá hỏng thần hồn của mình.

Hắn quay đầu, phát tay với đám người Tô Ấu Vi đang ở trên bờ, ý bảo không có chuyện gì.

Đám người Vệ Thương Lan, Tô Ấu Vi thấy vậy, lúc này mới như trút được gánh nặng thờ phào nhẹ nhõm.

Chu Nguyên thoát khỏi uy thế thần hồn của cây ngọc, từng bước đạp xuống nước bước lên đảo nhỏ, lúc này, hắn cũng không bị cái gì ngăn lại.

Mà ngay lúc Chu Nguyên bước chân lên đảo nhỏ, thân thể Triệu Thanh Phong run rẩy, hai mắt nhắm chặt chậm rãi mở ra, mở mắt ra trung, trông ngược đập dồn dập.

Lúc cây ngọc bay lên hắn cũng bị dọa sợ, sợ hãi trong lòng ngày càng mạnh mẽ, may mắn hắn có thể chống cự tới cuối cùng.

“Cây ngọc này vì sao lại có được thần hồn mạnh mẽ như vậy? Cũng may thần hồn của mình mạnh mẽ nếu không chắc sẽ không trụ nổi.”

Triệu Thanh Phong lau mồ hôi lạnh, tự nói, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy được Chu Nguyên đã bước lên tiểu đảo trước hắn, sắc mặt lập tức thay đổi.

- Làm sao có thể?! Triệu Thanh Phong kinh ngạc hét lên.

Sắc mặt của hắn trở nên xanh trắng, vốn hắn nghĩ bằng vào thần hồn đã ở Hư Cảnh sợ kì của mình đủ để ở trên tất cả mọi người ở đây, nhưng không nghĩ tới, thiếu niên nhìn qua trẻ hơn hắn không biết bao nhiêu tuổi, lại thoát khỏi uy thế của thần hồn này nhanh hơn hắn.

Ánh mắt Triệu Thanh Phong thay đổi, cuối cùng trong mắt xẹt qua một tia ngoan độc.

Hắn bây giờ đang ôm đầu Tề vương phủ, nếu ở trong này biểu hiện không tốt, vậy địa vị của hắn trong lòng Tề Hạo chắc chắn sẽ rớt xuống. Chuyện này đối với sự phát triển của hắn sau này hiển nhiên là cực kỳ bất lợi.

Cho nên, Ngọc Anh Quả này, hắn nhất định phải có.

Suy nghĩ vừa hiện lên trong đầu, bút nguyên văn trong tay Triệu Thanh Phong xẹt qua không trung, thần hồn trong mi tâm cũng lóe lên, trong nháy mắt, một đạo nguyên văn thành hình.

Nguyên văn nhị phẩm, Quý Điện Phệ Hồn Văn!

Theo bút nguyên văn hạ xuống trong tay Triệu Thanh Phong, nguyên văn kia nhất thời bộc phát ra hào quang, trực tiếp biến thành một đạo ánh sáng đen bắn ra, đánh về phía sau Chu Nguyên.

- Điện hạ, cẩn thận!

Trên bờ, đám người Tô Ấu Vi thấy thế, nhất thời biến sắc, vội vàng lên tiếng.

Đạo ánh sáng đen mang xẹt trong không khí lao thẳng về phía Chu Nguyên, trong đó ẩn chứa thần hồn công kích, nếu bị đánh trúng, thân thể tuy không có tổn thương, nhưng thần hồn lại sẽ bị thương nặng, hậu quả còn nghiêm trọng hơn việc đứt tay đứt chân.

Bởi vậy có thể thấy được, Triệu Thanh Phong xuống tay ngoan độc đến mức nào.

Ngay lúc đạo ánh sáng đen lao tới, Chu Nguyên đã có cảm ứng lập tức quay đầu lại, nhìn đạo công kích đang lao tới cùng với Triệu Thanh Phong đứng phía sau, trong mắt Chu Nguyên xẹt qua chút sát ý.

- Ta vốn không muốn để ý tới ngươi, nhưng nếu ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Hào quang lóe ra từ mi tâm của Chu Nguyên, từng đạo quang văn chậm rãi hiện ra, rõ ràng là một đạo đã nguyên văn sớm khắc xong.

Nguyên văn nhị phẩm, Trảm Hồn Văn!

Thần hồn trong mi tâm của Chu Nguyên rung động, “bá” một tiếng, đạo nguyên văn biến thành một loại ánh sáng vô hình bắn ra, giống như một thanh thần hồn đao, chém mạnh tới luồng ánh sáng đen đang lao tới.

Trước khi chạy tới Hắc Uyên, Chu Nguyên đã nhờ Yêu Yêu dạy cho hắn mấy đạo nguyên văn nhị phẩm, mà trảm hồn văn, lại là một đạo nguyên văn dựa vào lực lượng của thần hồn để công kích.

- Vốn là muốn dùng để đối phó Tề Hạo, không nghĩ tới lại sử dụng ở đây.

Xuỵ!

Thần hồn dao chém xuống, trong nháy mắt, có thanh âm xẹt qua trong gió vang lên, luồng ánh sáng màu đen bỗng dừng bị chia cắt thành hai phần.

- Cái gì?!

Con người của Triệu Thanh Phong co lại, sợ hãi lên tiếng.

Đạo nguyên văn nhị phẩm này của hắn thế mà lại bị nguyên văn của Chu Nguyên chia làm hai.

- Hư cảnh trung kỳ, hóa ra người cũng là Hư cảnh trung kỳ!

Lúc này Triệu Thanh Phong rốt cục cảm giác được thần hồn dao động của Chu Nguyên, rõ ràng cũng giống hắn đang ở hư cảnh trung kỳ.

Ánh mawsten trở nên lạnh lẽo, thần hồn trong mi tâm đột nhiên phát sáng, một tia dao động hư ảo bắn ra, trong một giây đã tới trước mặt Triệu Thanh Phong, bắn vọt vào giữa mi tâm của hắn

- Nếu vừa rồi ngọc thụ không khiến người sợ hãi, ta sẽ cho người nếm cảm giác sợ hãi thật sự này!

Ngay lúc thanh âm mang theo tràn đầy sát khí của Chu Nguyên rơi xuống, Triệu Thanh Phong lần thứ hai cảm giác được thiên địa biến ảo, nhưng mà lúc này, xung quanh hắn đã biến thành không gian hỗn độn.

Ầm ầm!

Đột nhiên có một tiếng động rất lớn rơi xuống, Triệu Thanh Phong kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó hắn nhìn thấy một thân ma to lớn không thấy điểm cuối đang từ từ đi tới.

Ở trước mặt thân ma này, ngọc thụ lúc trước đều không đáng nhắc tới.

Sự sợ hãi không thể diễn tả bằng lời vang lên trong lòng hắn, khiến thần hồn của Triệu Thanh Phong không ngừng run rẩy mang theo cảm giác sắp bị phá vỡ. Thần hồn của Triệu Thanh Phong bỗng nhiên vỡ tan.

- A!

Trên mặt hồ, từ miệng Triệu Thanh Phong phát ra một tiếng vang trầm thiết, con người trong mắt dần mất đi tiêu cự, thần hồn của hắn không thể chịu đựng sự sợ hãi do thân ma hỗn độn mang lại, trực tiếp tan vỡ.

Phù phù!

Thân thể hắn ngã xuống, rơi vào hồ nước, cuối cùng biến thành một bãi máu trong hồ.

Trên bờ, hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn một màn này. Hai người đều sử dụng thần hồn để giao đấu, nhìn như vô hình, nhưng hung hiểm trong đó, ai cũng rõ ràng.

Chính là, điều làm cho bọn họ không ngờ tới là, vốn Triệu Thanh Phong ra tay đánh lên trước, thế nhưng sau đó lại trực tiếp thảm bại...

Bởi vậy có thể thấy được, thần hồn của vị Chu Nguyên điện hạ này mạnh mẽ tới mức nào!

- Phế vật!

Tề Hạo nhìn một màn này, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, giọng nói nặng nề phát ra từ trong các kẽ răng. Tên Triệu Thanh Phong này ở trước mặt hắn luôn tự xưng là thiên tài thần hồn, kết quả gặp được Chu Nguyên cũng chẳng làm được cái gì, trực tiếp bị người ta một chiêu giải quyết sạch.

Trên đảo nhỏ, ánh mắt Chu Nguyên lạnh lùng nhìn Triệu Thanh Phong rơi xuống đáy hồ, sau đó không để ý tới, xoay người lại, đi tới trước Ngọc Anh Thụ ở trên đảo.

Hắn ngẩng đầu, nhìn hai chùm sáng trên cây. Bộ dáng của chúng như trẻ con, trong mắt tràn đầy sự nóng bỏng.

- A?

Thế nhưng, ngay lúc hắn định hái hai Ngọc Anh Quả xuống, ánh mắt bỗng nhiên động, nhìn về phía một chạc cây, chỉ thấy ở đó hình như có một chiếc nhẫn màu bạc bị mắc lại.

Trên chiếc nhẫn ần ần có dao động kỳ lạ đang phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Kho báu

Dịch giả: Nhật Nguyệt Nhi

Biên: Xiaooo

- Đây là cái gì?

Chu Nguyên nhìn chiếc nhẫn đang phát ra ánh sáng trên cành cây, giật mình. Sự dao động của ánh sáng trên chiếc nhẫn cho hắn một cảm giác rất quen thuộc.

Hắn hơi do dự, Thiên Nguyên Bút trong tay đột nhiên biến lớn biến thành vũ hình thái. Hắn đẩy nhẹ ngòi bút đã nhẹ nhàng lấy được chiếc nhẫn trên cành xuống.

Chu Nguyên xòe bàn tay ra đỡ lấy chiếc nhẫn, chiếc nhẫn lạnh lẽo rơi vào trong tay. Nhìn kỹ hắn mới phát hiện, có một vài đạo nguyên ngân được khắc vào đó giống như đã từ rất lâu, lại có một thứ dao động kỳ lạ đang quay xung quanh.

Mà Chu Nguyên lại là phát hiện, khi tay hắn chạm đến chiếc nhẫn, thần hồn trong mi tâm lại có chút dao động, giống như được chúc phúc tăng trưởng.

- Chiếc nhẫn này lại có thể chúc phúc tăng thần hồn?

Chu Nguyên trong lòng vừa động, hắn như có điều suy nghĩ ngẩng đầu nhìn Ngọc Anh Thụ trước mặt, từ lúc hắn gỡ chiếc nhẫn này xuống, thần hồn phát ra từ Ngọc Anh Thụ cũng ngày càng suy yếu.

“Thần hồn công kích lúc trước, đều là do bản năng của Ngọc Anh Thụ dùng để ngăn người bên ngoài xâm nhập, nhưng một Ngọc Anh Quả tại sao lại có thần hồn mạnh mẽ như vậy?”

Ánh mắt Chu Nguyên lóe lên nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn bạc đang nằm trong lòng bàn tay.

“Chẳng lẽ... bởi vì chiếc nhẫn này treo trên cây, khiến cho thần hồn của Ngọc Anh Thụ tăng lên, thậm chí còn đủ sức giúp nó chống đỡ lực lượng từ bên ngoài?”

Trong lòng suy nghĩ một hồi, Chu Nguyên cũng không nghĩ nữa, để lát nữa nhờ Yêu Yêu tỷ kiểm tra hộ, tỷ ấy hẳn là biết tác dụng của chiếc nhẫn này.

Đeo nhẫn vào ngón tay giữa, Chu Nguyên lại lấy từ trong túi càn khôn ra hai hộp ngọc, kiễng chân lên hái lấy hai quả Ngọc Anh Quả. Trên đầu ngón tay có hào quang xẹt qua, hai quả Ngọc Anh Quả rơi xuống, rơi vào trong hộp ngọc.

Ngọc Anh Quả đã lấy được, Chu Nguyên lập tức đóng hộp ngọc, miễn cho hiệu lực của Ngọc Anh Quả bị suy giảm, cẩn thận nhét hộp lại vào túi càn khôn.

- Cuối cùng đã lấy được...

Chu Nguyên như trút được gánh nặng, cả người đều trở nên thoải mái. Có Ngọc Anh Quả, hẳn có thể bổ sung lại những tổn thương mà mẫu hậu hắn đã phải chịu trước nay, như vậy hẳn cũng không cần lo lắng đến việc Tân Ngọc chỉ còn sống được thêm mười năm nữa...

...

Bên hồ nước, Tề Hạo mặt mũi tái mét nhìn bảo bối rơi vào trong tay Chu Nguyên.

- Chu Nguyên điện hạ, coi như cũng có chút năng lực.

Hắc Độc Vương nhìn chăm chăm, nói.

Ánh mắt Tề Hạo âm trầm, thần nhiên nói:

- Giờ cứ để hắn đắc ý đã. Yên tâm, những thứ bây giờ hắn có nhất định sẽ thuộc về chúng ta!

- Hắn hiện tại chẳng qua đang cảm hộ chúng ta thôi.

- Thật muốn nhìn vẻ mặt của hắn khi thấy bảo bối hắn cố gắng lấy được cuối cùng lại rơi vào tay chúng ta, vẻ mặt hắn lúc đó chắc chắn sẽ rất dễ nhìn.

Nói xong Tề Hạo cũng lười ở lại, phất tay rời đi.

Cách đó không xa, đám người Vệ Thương Lan nhìn chăm chăm về phía Tề Hạo và Độc Hắc Vương bên này. Sau khi thấy bọn họ rời đi, cơ thể đang căng cứng mới chậm rãi thả lỏng.

Tuy vậy, bọn họ đều hiểu, đám người Tề Hạo rời đi không có nghĩa là bọn chúng sẽ buông tha, hiển nhiên đám người phía sau bọn họ cũng không muốn đánh ở trong này.

Dù sao, vẫn chưa ai thấy Hòa Linh Tuệ.

Chu Nguyên đi vòng đảo nhỏ kiểm tra một lần, xác định không còn gì khác, mới vừa lòng đem theo hai quả Ngọc Anh Quả cùng chiếc nhẫn bạc đập nước trở về

- Chúc mừng điện hạ đã thành công lấy được bảo bối

Nhìn thấy Chu Nguyên đã trở về Vệ Thương Lan chấp tay cười nói.

Chu Nguyên cười cười, nhìn thoáng qua hướng đám người Tề Hạo rời đi, hai mắt híp lại. Hắn biết, lần này mới chỉ thắng được Tề Hạo một lần, đợi tới lúc tìm thấy Hòa Linh Tuệ song phương mới chính thức khai chiến.

Xung quanh hồ, còn không ít người của các thế lực khác, không ngừng nhìn về hướng Chu Nguyên, trong mắt đều tràn ngập tham lam, dù sao sự hấp dẫn của Ngọc Anh Quả cũng không nhỏ.

Thế nhưng bên Chu Nguyên có binh hùng tướng mạnh, lại thêm việc bọn họ sợ hãi Vệ Thương Lan, cho nên những người này cũng đành thu lại tham lam trong lòng, tiếc nuối tán ra, bắt đầu di chuyển ra xung quanh mong muốn tìm thấy chút cơ duyên.

- Đám người Tề Hạo đã đi vào sâu trong di tích tìm Hòa Linh Tuệ, chúng ta cũng không thể chậm trễ, chuẩn bị đuổi theo.

Chu Nguyên cũng không nghĩ ngợi, nói.

Hòa Linh Tuệ rất quan trọng, tuyệt đối không thể để nó rơi vào trong tay Tề vương phủ, nếu không thực lực của Tề vương phủ sẽ tăng lên rất nhanh.

Mọi người nghe vậy, đều gật đầu.

Vì thế một đoàn người ngựa vội vã chạy đi, mục tiêu là sâu trong di tích.

Trên đường, Chu Nguyên tìm chút thời gian, đem chiếc nhẫn bạc gỡ trên Ngọc Anh Thụ, đưa cho Yêu Yêu, để nàng kiểm tra một chút.

- Bảo bối này.... Là một kiện nguyên bảo!

Yêu Yêu nhìn nhìn, có chút thích thú nói:

- Hình như có thể tăng phúc và tẩy bỏ cho thần hồn, rất có lợi cho việc tu luyện thần hồn. Thần hồn công kích trên đảo lúc trước các ngươi gặp phải, chắc là do Ngọc Anh Thụ mượn từ cái này làm ra.

- Nhưng mà... nó cũng đã hỏng rồi..

Yêu Yêu chỉ mắt ngoài chiếc nhẫn, nguyên văn cổ trên đó đã mờ đi rất nhiều, khiến cho màu của chiếc nhẫn trở nên xám xịt. Xem ra lúc ở trên Ngọc Anh Thụ nó đã tiêu hao rất nhiều năng lượng khiến nguyên văn bị mờ đi nhiều.

- Nếu nó được chữa trị, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn, thần hồn của người được chúc phúc sẽ tăng đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Chu Nguyên gãi gãi đầu nói:

- Ai có thể chữa trị?

Lấy trình độ nguyên văn của hắn, ngay cả nguyên ngân trên mặt nhẫn còn không nhận ra, nói chi là chữa trị.

- Ngoài ta ngươi có thể tìm ai?

Yêu Yêu xuy một tiếng nói.

Chu Nguyên lúc này mới cười hắc hắc, nói:

- Vậy thì làm phiền Yêu Yêu tỷ rồi.

...

Trên đường chạy vào sâu trong di tích, đám người Chu Nguyên cũng không dừng lại, mấy lần bị ngăn cản đều dùng hết sức giải quyết.

Ngẫu nhiên gặp được bảo vật trong di tích, khiến cho nhiều thế lực thi nhau tranh đoạt, nhưng Chu Nguyên cũng coi như không thấy, chạy thẳng vào trong.

Trước mắt với bọn họ mà nói Hỏa Linh Tuệ mới là thứ quan trọng nhất.

Dùng tốc độ nhanh nhất, ước chừng sau nửa canh giờ, bọn họ đều nhận thấy chung quanh phế tích càng ngày càng rậm rạp, cũng rộng rãi hơn nhiều, lại xuất hiện thêm những chiến khôi càng ngày càng khó giải quyết, thậm chí khiến cho ba đội nhân mã của bọn họ đều có thương vong.

Oanh!

Luồng khí mạnh mẽ lao ra từ trong phế tích, khiến cho nham thạch xung quanh đều bị phá hủy.

Chu Nguyên đứng trên một tảng đá, nhìn chiến trường phía trước, sắc mặt có chút ngưng trọng. Lúc này phía trước bọn họ, quang cảnh có thể so với chiến tranh ngoài biên cảnh, cho nên lúc này, ngay cả đám người cao thủ như Lục Thiết Sơn cũng đều ra tay.

“Cũng may có sự giúp đỡ của Vệ Tướng quân, bằng không lấy sức lực của chúng ta, muốn vào sâu trong di tích, thật sự không biết phải trả giá lớn như nào..”

Chu Nguyên cảm thán trong lòng.

Ngay lúc Chu Nguyên đang cảm thán, trận chiến phía trước đã ngừng lại, đám người Lục Thiết Sơn dựa vào ưu thế số đông, nhưng thật sự đã đánh bại đám chiến khôi phía trước.

Tuy rằng chiến thắng nhưng cũng có người bị thương, may mắn là không có ai phải chết.

- Vất vả rồi.

Chu Nguyên nhìn đám người Lục Thiết Sơn phía trước, cười nói với bọn họ.

- Điện hạ, có thể Hỏa Linh Tuệ đang ở phía trước.

Vệ Thương Lan bỗng nhiên nói, bởi vì hắn cảm giác được, nguyên khí trong thiên địa ở phía trước rất mạnh.

Chu Nguyên gật gù đầu, trong mắt trào lên một ngọn lửa.

- Đi!

Hắn chờ một lát, chờ sau khi đám người Lục Thiết Sơn khỏe lại, phát tay một cái đồng thời nhảy người lên lao về phía trước, đội ngũ chạy theo phía sau tiếng xẹt gió vang vọng khắp nơi.

Đoàn người chạy tới một tòa phế tích trên đỉnh núi, tầm mắt trở nên rộng rãi, một sơn cốc hoang vắng, dần hiện ra trong mắt bọn họ.

Ở phía trước sơn cốc cũng có một đội nhân mã đang đứng chờ, chính là Tề Hạo và Hắc Độc Vương.

Bọn họ cũng thấy được đám người Chu Nguyên đến đó, nhưng chỉ nhìn thoáng qua, lại quay đầu, dùng ánh mắt nóng rực, nhìn chăm chăm vào trong sơn cốc.

Đám người Chu Nguyên trèo lên bên kia của sơn cốc, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, nhất thời nhìn thấy, sau trong sơn cốc, trên một mảnh đất, có một gốc cây lửa đỏ, cành lá lác lác.

Cái cây kia từ trên xuống dưới đều là một màu đỏ như lửa, giống như bị lửa bao bọc, một cỗ nguyên khí tinh thuần dao động quanh nó, đồng thời còn tản ra một mùi hương rất dễ chịu.

Đám người Chu Nguyên sau khi nhìn thấy cây này bèn không thể dời mắt.

Chu Nguyên liếc liếc môi, ánh mắt rực lửa:

- Đây chính là nguyên thực tứ phẩm, Hỏa Linh Tuệ sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Cuộc chiến bên trong sơn cốc

Dịch giả: Oa La La

***Biên:** Xiaooo*

Ở nơi sâu nhất trong sơn cốc, quang sáng màu đỏ được phát ra từ Hòa Linh Tuệ giống như một mặt trời nhỏ vậy, khiến tất cả mọi người không thể nào dời mắt khỏi nó. Trong ánh mắt bọn họ đều tràn đầy sự thèm muốn nóng bỏng đối với báu vật hiếm có này.

Tề Hạo vất vả ép buộc bản thân không nhìn vào Hòa Linh Tuệ nữa, hắn không thèm che sự tham lam trong mắt mình mà quay đầu nhìn nhóm người Chu Nguyên đang đứng ở bên kia, ánh mắt ẩn chứa sự âm u tàn ác.

- Chu Nguyên, ta khuyên ngươi mau chóng rời khỏi nơi này ngay bây giờ, bằng không, lát nữa ngươi có hối hận cũng muộn rồi.

Tề Hạo lạnh lùng nói.

Nhưng Chu Nguyên không để ý đến những gì Tề Hạo vừa nói.

Thấy Chu Nguyên xem lời hắn nói không ra gì, trong mắt Tề Hạo chợt lộ ra hàn ý, hắn nói tiếp:

- Nếu ngươi đã muốn chết vậy thì ngày hôm nay ta nhất định sẽ cho ngươi toại nguyện!

- Hắc thành chủ, làm phiền ngươi ra tay dọn dẹp bọn chúng rồi.

Tề Hạo nói với Hắc Độc vương.

Nghe Tề Hạo lên tiếng nhờ vả, Hắc Độc vương cười hai tiếng, âm thanh khó nghe chói tai vô cùng, gã khàn giọng đáp:

- Dù sao các ngươi cũng đã đồng ý cho ta ba tòa thành trì, ta chắc chắn sẽ giữ lời mà ra tay giúp các ngươi.

Khi gã vừa dứt lời thì cơ thể của gã cũng run lên một cái. Sau đó, một luồng khí đen từ giữa trán của hắn bay vọt ra ngoài, bao phủ ở trên đỉnh đầu hắn, hình dạng giống hệt như một đám mây nhỏ màu đen.

Mà đám mây này lại tản ra một mùi hôi thối ghê tởm, có thể thấy bên trong nó ẩn chứa kịch độc.

Thứ này chính là Chướng Ma Khí, nguyên khí tứ phẩm mà Hắc Độc vương luôn tự hào.

Trong một lần tìm kiếm cơ duyên, Hắc Độc vương may mắn có được Chướng Ma khí, cũng nhờ có nó, gã không những thành công đột phá Thái Sơ cảnh mà còn đánh bại rất nhiều cao thủ bên trong Hắc Uyên.

Ngay cả Vệ Thương Lan cũng chịu thiệt vài lần khi giao đấu với gã.

Thời điểm Hắc Độc vương khởi động Chướng Ma Khí thì Vệ Thương Lan cũng tiến lên một bước, ông vừa nhìn chăm chăm vào Hắc Độc vương vừa phát ra một đạo nguyên khí mạnh mẽ từ trên trán của mình.

Nguyên khí của Vệ Thương Lan có màu vàng nhạt, lúc xuất hiện còn tản ra khí thể sắc bén sát phạt giống như một thanh giáo bén nhọn.

Đây là nguyên khí tứ phẩm Kim Qua Khí, không những sắc bén mạnh mẽ mà còn có chút bá đạo.

- Hừ, Vệ Thương Lan ngươi đánh nhau với ta nhiều lần nhưng có lần nào mà ngươi thắng được ta đâu. Thật không ngờ bây giờ ngươi vẫn còn can đảm để giao chiến với ta, ta thật sự khâm phục dũng khí của ngươi!

Nhìn thấy Vệ Thương Lan xuất ra nguyên khí của bản thân, gã lên tiếng giễu cợt.

Cảm giác được mĩa mai trong lời nói của Hắc Độc vương, sát ý trong mắt Vệ Thương Lan càng ngày càng dày đặc, ông gầm từng tiếng:

- Ngày hôm nay, ta nhất định phải chém chết ngươi, báo thù rửa hận thay cho con trai ta bị chất độc của ngươi giày vò mấy năm nay!

- Ha ha, ta sợ rằng ngươi không đủ sức để giết được ta!

Nghe vậy, Hắc Độc vương cười lớn hai tiếng. Ngay sau đó, Chướng Ma Khí đang tụ tập ở trên đỉnh đầu gã chợt quán lấy cơ thể của gã nâng lên giữa không trung.

Chân Hắc Độc vương đạp lên Chướng Ma Khí, mà khí đen ở sau lưng gã cũng bắt đầu phát ra âm thanh rít gào. Bộ dạng này của gã giống hệt như ác quỷ đòi mạng khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

- Điện hạ, ta phải đi đối phó với tên độc vật này, những chuyện còn đành phải nhờ vào điện hạ rồi.

Vệ Thương Lan nói với Chu Nguyên một câu rồi cũng đạp lên nguyên khí bay về phía Hắc Độc vương.

Lúc này hai cường giả Thái Sơ cảnh không hề kiêng dè mà bộc lộ hết sức mạnh của bản thân đánh nhau giữa không trung. Hai cỗ khí thể mạnh mẽ của

bọn họ không ngừng va chạm vào nhau gây chấn động mọi vật xung quanh.

Ông!

Vệ Thương Lan nhanh chóng ra đòn, tay ông nắm chặt lại, thời điểm Vệ tướng quân quát to thì nguyên khí bao phủ trên người ông cũng phát ra âm thanh gào thét, sau đó Kim Qua Khí giống như một cây chiến mâu màu vàng tản ra khí thế sắc bén, lao thẳng về phía Hắc Độc vương.

Két két.

Trong khi đó, Hắc Độc vương cười vô cùng quái dị, hai tay gập lại một chỗ, Chương Ma Khí lập tức biến thành một con lốc xoáy màu đen mạnh mẽ đánh vào nguyên khí màu vàng của Vệ Thương Lan.

Mà ở dưới mặt đất, hai nhóm người Chu Nguyên, Tề Hạo cũng thẳng theo dõi trận chiến trên không.

- Vệ Thương Lan, hãy tiếp Chương Ma Lao của ta!

Lúc này, Hắc Độc vương phát tay bắn ra hai đạo nguyên khí màu đen lên cao. Hai luồng nguyên khí này lại biến thành một lồng giam thu nhỏ nhanh chóng giáng xuống chỗ Vệ Thương Lan, ý đồ bao vây lấy ông.

Hơn nữa, lồng giam không ngừng thu nhỏ lại, độc khí bên trong liên tục chuyển động đánh về phía Vệ Thương Lan.

- Kim Qua Trảm!

Sắc mặt Vệ Thương Lan lạnh lẽo, ông đột nhiên nắm chặt bàn tay, ngay lập tức một cây đại đao màu vàng xuất hiện trong tay ông, trên thân đao còn khắc nguyên văn, tản ra khí thế vô cùng cường hãn.

Thanh đao này chính là một vũ khí huyền nguyên binh.

Vệ Thương Lan cầm trường đao trong tay mạnh mẽ chém tới.

Xuy xuy!

Từ thân đao bắn ra vô số tia sáng màu vàng xé rách không khí lao thẳng về phía lồng giam. Những tia sáng này sắc bén đến mức ngay cả lồng giam đang không ngừng thu nhỏ lại ở phía trên cũng bị nó chém thành từng mảnh nhỏ.

Bá!

Ngay khi lồng giam bị chém nát thì sau lưng Vệ Thương Lan đột nhiên xuất hiện một luồng khói đen, Hắc Độc vương cũng lộ diện đánh một chương lên lưng của Vệ Thương Lan.

Hơn nữa trong lòng bàn tay của gã còn bao phủ một tầng khói đen, rõ ràng bên trong ẩn chứa kịch độc.

Thời điểm độc chương của gã sắp đánh trúng thì Vệ Thương Lan cũng kịp xoay người tung ra một quyền đánh lại. Kim quang bao phủ lấy nắm đấm của ông bắn ra một mũi tên sắc bén.

Đồng!

Quyền chương của hai người va chạm vào nhau khiến không khí xung quanh cũng bị chấn động, âm thanh xé rách vang lên chói tai vô cùng, cát bụi cũng bị hất bay mù mịt.

Sau đó cả hai người đều bắn ngược về hai phía.

Lúc Hắc Độc vương ổn định lại cơ thể của gã, gã nhìn mặt nhìn vào bàn tay đang chảy máu của mình. Khi nãy va chạm với nắm đấm của Vệ Thương Lan, khí thế Kim Qua Khí quá bá đạo đâm xuyên qua tay gã.

Tuy bàn tay bị thương nhưng cặp mắt ác độc của gã nhìn chằm chằm vào Vệ Thương Lan ở đối diện, gã lạnh lùng nói:

- Vệ Thương Lan, ngươi thật mau quên. Ngươi dám đón lấy Chương Ma Khí của ta, không lẽ ngươi đã quên cảm giác bị độc khí xâm nhập vào bên trong cơ thể rồi hay sao?

Trong cuộc chiến hơn mười năm về trước, gã cũng bị thương ở bàn tay như hôm nay nhưng đồng thời Chương Ma Khí của gã cũng đã xâm nhập vào bên trong cơ thể Vệ Thương Lan.

Có điều, Hắc Độc vương có chút kinh ngạc khi thấy vẻ mặt bình tĩnh của Vệ Thương Lan. Lúc này Vệ tướng quân từ từ giơ tay lên cho gã xem, thì thấy ở lòng bàn tay lóe lên một vầng sáng màu xanh biếc. Mỗi lần ánh sáng lóe lên thì độc khí của gã cũng bị tổng ra bên ngoài.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt của Hắc Độc vương cực kỳ khó coi. Chương Ma Khí trên tay Vệ Thương Lan bị bài trừ sạch sẽ!

- Người.. nghĩ rằng ta sẽ không chuẩn bị gì khi giao đấu với người hay sao? Làm sao ta có thể đề độc khí của người có cơ hội xâm nhập vào cơ thể ta thêm lần nào nữa cơ chứ!

Vệ Thương Lan mỉm mai nói.

Quầng sáng màu xanh khi nãy chính là Vạn Mộc Ngự Độc Văn.

Nguyên văn này có tác dụng bài trừ khí độc, bảo vệ cơ thể.

Thấy vậy, vẻ mặt Hắc Độc vương trở nên âm u hơn trước. Thật không ngờ, Vệ Thương Lan không có chuyện gì, trong khi tay hắn lại bị nguyên khí của Vệ Thương Lan đâm xuyên qua.

- Rốt cuộc cha cũng giành được thể thượng phong rồi!

Vệ Thanh Thanh nhìn thấy cảnh này cũng mừng rỡ.

Trong khi đó, Chu Nguyên thở phào nhẹ nhõm, may mắn hắn có chuẩn bị, phòng khi Hắc Độc vương muốn dùng độc khí mà hạ gục Vệ tướng quân. Nếu không, Vệ đại tướng quân khó mà thắng được gã.

Trái ngược với bầu không khí vui mừng bên Chu Nguyên, nhóm người Tề Hạo sau khi chứng kiến cảnh này đều trở nên căng thẳng. Hắn (TH) không nghĩ đến Vệ Thương Lan lại có thể khiến Hắc Độc vương chịu thiệt như thế.

- Đại công tử, ta cảm thấy tên Hắc Độc vương này không thể nào đánh bại được đối phương, cùng lắm gã chỉ có thể ngăn cản Vệ Thương Lan một lát mà thôi.

Tề Lăng đứng bên cạnh nhỏ giọng nói.

Nghe Tề Lăng nói vậy, gương mặt Tề Hạo âm u, trong mắt lóe lên một tia sáng, hắn lạnh lùng nói:

- Không sao, chỉ cần gã có thể giữ chân Vệ Thương Lan là được rồi, phần còn lại thì phải xem thủ đoạn của chúng ta thôi.

Tề Hạo vừa dứt lời thì lập tức ngẩng đầu nhìn Chu Nguyên, trên môi lộ ra nụ cười giễu cợt.

- Nhìn bộ dạng bọn chúng, chắc chúng đang nghĩ rằng thắng lợi đã về tay chúng rồi. Nếu bọn chúng đã nghĩ như thế thì ta sẽ tăng thêm chút gia vị cho bọn chúng.

Ngay khi thanh âm của hắn vừa kết thúc thì mặt đất bỗng nhiên chấn động mãnh liệt rồi bị xé nứt thành một đường, bụi bay mù mịt. Từ khe nứt xuất hiện một con quái vật khổng lồ.

Lúc nhìn thấy con quái vật này xuất hiện, đồng tử của đoàn người Chu Nguyên lập tức co rút lại.

Sau khi lớp bụi tan đi thì thấy rõ, đây là con măng xà không lồ, cao khoảng mười mét hơn, cặp mắt phát ra ánh sáng màu đỏ, trên người nó được khắc vô số nguyên văn tắn ra khí thế vô cùng hung hãn.

Thời điểm Chu Nguyên nhìn thấy con măng xà này, vẻ mặt của hắn cũng trở nên nghiêm túc hơn.

“Rốt cuộc thủ hộ giả của di tích đã xuất hiện rồi ư?”

Hắn ngẩng đầu nhìn về đám người Tề Hạo đứng rất gần măng xà, nhìn thấy bọn chúng không có một chút lo lắng căng thẳng nào cả, sự khác thường của nhóm người này khiến Chu Nguyên nhũn mày thấy khó hiểu, nhất là Chu Nguyên phát hiện ánh mắt mong chờ của bọn chúng khi con rối măng xà xuất hiện.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt Chu Nguyên co rút lại.

Mà Tề Hạo giống như cảm giác được Chu Nguyên đang nhìn bọn hắn. Hắn liền quay đầu cười vô cùng quái dị rồi lạnh lùng nói.

- Chu Nguyên, ta đã nói các người mau rời đi nhưng các người không chịu nghe. Bây giờ... không một ai trong số các người có thể sống sót rời khỏi đây đâu!

Chân Hắc Độc vương đạp lên Chướng Ma Khí, mà khí đen ở sau lưng gã cũng bắt đầu phát ra âm thanh rít gào. Bộ dạng này của gã giống hệt như ác quỷ đòi mạng khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

- Điện hạ, ta phải đi đối phó với tên độc vật này, những chuyện còn đành phải nhờ vào điện hạ rồi.

Vệ Thương Lan nói với Chu Nguyên một câu rồi cũng đạp lên nguyên khí bay về phía Hắc Độc vương.

Lúc này hai cường giả Thái Sơ cảnh không hề kiêng dè mà bộc lộ hết sức mạnh của bản thân đánh nhau giữa không trung. Hai cỗ khí thể mạnh mẽ của bọn họ không ngừng va chạm vào nhau gây chấn động mọi vật xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thôn Thôn phát uy

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Giọng nói của Tề Hạo vang vọng khắp sơn cốc, bên trong còn chứa đầy sự cười cợt đối với nhóm người Chu Nguyên. Về mặt hấn bây giờ giống như Hòa Linh Tuệ chắc chắn sẽ thuộc về tay bọn hắn vậy.

Chu Nguyên hít nấc thẳm nghĩ, thái độ tự tin của Tề Hạo khiến hắn cảm thấy nguy hiểm. Hắn biết rõ trong lòng Tề Hạo cũng nhận ra thực lực hai bên không ai kém ai.

-Thực lực của các ngươi cũng chưa chắc gì đánh bại được chiến khôi măng xà này.

Chu Nguyên bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Tề Hạo lập tức nở nụ cười quái dị:

-Bản thân ta thì nghĩ khác, kẻ phải lo lắng mới chính là bọn ngươi chứ không phải chúng ta.

Hai người Tô Ấu Vi, Vệ Thanh Thanh liếc nhau, trong mắt họ đều lộ ra vẻ nghi ngờ, dựa vào đâu mà tên Tề Hạo kia có thể chắc rằng chiến khôi măng xà đó không tấn công bọn chúng chứ?

Trong khi đó Tề Hạo nhìn thấy vẻ mặt của nhóm người Chu Nguyên, hắn mỉm cười rồi nắm chặt bàn tay. Lúc này mọi người mới nhìn thấy hắn đang cầm một cây sáo màu đen trong tay.

Cây sáo tản ra một tầng sáng nhàn nhạt, lộ ra những đạo nguyên văn được khắc ở trên thân cây sáo, khiến người khác cảm thấy vô cùng huyền bí.

-Nói cho các ngươi biết, đây là Không Hồn Dịch chuyên dùng để khống chế hồn thú.

Tề Hạo nhếch mép cười rồi nói tiếp:

-Tuy chiến khôi măng xà chỉ là một chiến khôi bằng gỗ nhưng hạch tâm của nó lại là thú hồn của nguyên thú măng xà tứ phẩm. Các ngươi nghĩ xem, nếu ta có phương pháp khống chế thú hồn thì sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo đây?

Sau khi Tề Hạo nói xong, nhóm Chu Nguyên, Vệ Thanh Thanh, Lục Thiết Sơn lập tức biến sắc, bọn họ không hề nghĩ tới việc Tề Hạo có thứ này.

Thứ có thể điều khiển được thú hồn nguyên thú tứ phẩm, cho dù chỉ là tạm thời nhưng nó tuyệt đối là một bảo bối cực kỳ quý giá.

-Cũng nhờ thời gian trước danh tiếng của ngài tăng vọt lên khiến hoàng thất Đại Vũ chú ý đến, cho nên bọn họ mới đưa bảo bối này cho Tề vương phủ chúng ta để đối phó với ngươi.

Tề Hạo xoay cây sáo trong tay, hắn cười híp mắt nói.

-Ta thật sự phải cảm ơn điện hạ đã để bọn ta có cơ hội sở hữu thứ này rồi.

Chu Nguyên nhử mảy nhìn Tề Hạo đang cười như không cười ở đối diện, hắn nghĩ “Nếu như Tề Hạo có thể khống chế chiến khôi măng xà kia thì cán cân sẽ bị lệch về phía bọn chúng.”

Chỉ cần chiến khôi này tấn công bọn họ thì Tề Hạo sẽ dễ dàng lấy được Hòa Linh Tuệ.

Ồ ô!

Trong lúc Chu Nguyên đang tìm cách giải quyết thì Tề Hạo đã không thèm dây dưa với bọn họ nữa, hắn đưa cây sáo lên môi thổi ra âm thanh khá kỳ lạ, tiếng sáo vang khắp khe cốc.

Ngay khi tiếng sáo vừa vang lên thì cặp mắt của chiến khôi măng xà kia cũng sáng lên, sau đó nó giống như có sinh mệnh mà dùng cặp mắt đỏ rực nhìn

chăm chăm vào đám người Chu Nguyên.

Bá!

Khi đuôi rắn vừa vung lên khiến bụi bay mịt mù thì thân thể khổng lồ của nó nhanh như chớp lao thẳng về phía chỗ nhóm Chu Nguyên đang đứng, khí thế vô cùng hung hăng.

Mà Vệ Thương Lan đang chiến đấu trên không vừa nhìn thấy cảnh này, ông chuẩn bị ra chiêu giúp đỡ nhóm người Chu Nguyên thì một luồng nguyên khí màu đen mang theo mùi tanh hôi ghê tởm lao đến chỗ ông.

-Này, ngươi đừng có phân tâm chứ, đối thủ của ngươi chính là ta!

Vệ Thương Lan đành phải tung chiêu đánh tan đạo nguyên khí kia, đồng thời ông cũng không kịp ra đòn trợ giúp nhóm người dưới mặt đất.

-Bảo vệ điện hạ!

Thấy vậy, gương mặt Lục Thiết Sơn trở nên căng thẳng, hấn hét to một tiếng, tám cao thủ Thiên Quan cảnh trong đội ngũ lập tức ra tay xuất ra tám đạo nguyên khí mạnh mẽ đánh vào thân thể của con rắn lớn kia.

Đồng!

Tuy tám vị cao thủ Thiên Quan cảnh cùng tấn công khiến chiến khôi khổng lồ kia phải dừng lại nhưng nó cũng nhanh chóng quét đuôi về phía bọn họ, khí thế mạnh mẽ xé rách cả không khí xung quanh.

Ầm ầm!

Vách núi bị đuôi rắn đánh trúng lập tức vỡ ra thành nhiều mảnh, vô số vụn đá bắn ra khiến tám người Lục Thiết Sơn khó khăn né tránh.

Mặc dù bọn họ có lợi thế về số lượng nhưng cũng không dễ dàng chống lại chiến khôi có sức mạnh Thái Sơ cảnh chút nào.

Chu Nguyên nhú mày nhìn cảnh nhóm Lục Thiết Sơn không ngừng tránh né công kích của chiến khôi một cách khó khăn. Hắn không thể nào ngờ tới tình huống đang xảy ra lúc này.

-Điện hạ, chúng ta nên làm gì đây?

Vệ Thanh Thanh lo lắng nhìn Chu Nguyên hỏi.

Chu Nguyên chỉ lắc đầu một chút tỏ vẻ không sao trấn an cô. Quả thật hắn có chút căng thẳng nhưng trong lòng Chu Nguyên lại không sợ hãi chút nào. Tề Hạo có lá bài tẩy thì hắn cũng có.

Lá bài tẩy của hắn chính là Yêu Yêu.

Trước khi đi vào di tích, Chu Nguyên đã thương lượng với Yêu Yêu, hắn mong cô có thể ra tay giúp đỡ nếu xảy ra tình huống bất lợi với bọn họ, mà Yêu Yêu cũng đồng ý thỉnh cầu của Chu Nguyên.

Có điều từ lúc bắt đầu tiến vào đến bây giờ, Chu Nguyên cố gắng hết sức để ổn định mọi thứ, không để Yêu Yêu phải ra tay. Hiện tại hắn đang xem xét cục diện trước mắt, nếu như bọn họ hoàn toàn rơi vào thế yếu thì Chu Nguyên chỉ còn cách nhờ Yêu Yêu tỷ giúp đỡ một phen.

Cuộc chiến vẫn đang diễn ra vô cùng gay cấn.

Cho dù tám người Lục Thiết Sơn có liên thủ với nhau nhưng bọn họ vẫn khó khăn đỡ lấy những đòn tấn công của con rắn khổng lồ kia.

Mà Tề Hạo đứng ở xa nhìn thấy cảnh này, nụ cười trên mặt hắn càng ngày càng đắc ý.

Oanh!

Chiến khôi猛的 lại tung ra một chiêu tấn công cực kỳ hung bạo đánh bay tám người kia ra ngoài, khiến bọn họ phải đáp mạnh trên đất để ổn định bản thân, bộ dáng của tám người lúc này cực kỳ chật vật, ngay cả quần áo trên người cũng không còn nguyên vẹn.

-Điện hạ, chúng ta không thể can thiệp được nữa.

Lục Thiết Sơn xấu hổ nói với Chu Nguyên.

Nghe hắn nói thế, Chu Nguyên gật đầu đáp lại, sau đó hắn nhìn chiến khôi đang chuẩn bị tiến lại gần bèn quay đầu hỏi Yêu Yêu:

-Yêu Yêu tỷ, tỷ có cách nào có thể đối phó với nó không?

Yêu Yêu nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi cười một tiếng, cô nói:

-Đương nhiên có cách đánh bại nó.

-Ồ? Vậy tỷ sẽ ra tay đánh nó sao?

Nghe Chu Nguyên hỏi vậy, Yêu Yêu nhìn chiến khôi xấu xí đang lắc lư phía trước rồi nhủ mày ghét bỏ mà lắc đầu tỏ ý bản thân cô sẽ không ra tay. Sau đó cô xách Thôn Thôn đang làm ổ trong lòng mình ném cho Chu Nguyên.

-Dù sao ngươi cũng dứt rất nhiều thịt nguyên thú cho nó, hiện tại nó cũng nên giúp ngươi vượt qua trận này rồi.

Chu Nguyên ngây ngốc nhìn chăm chăm Thôn Thôn bị ném vào ngực hấn, mà Thôn Thôn cũng mở to đôi mắt tròn xoe long lanh nhìn hấn, bộ dáng ngây thơ đáng yêu của nó khiến khõe mỗi Chu Nguyên giật một cái, hấn nghĩ thầm, không lẽ cho con thú này đi đánh nhau với con rắn bự hơn nó cả chục lần hả?

Tuy trong lòng Chu Nguyên cực kỳ nghi ngờ nhưng hấn vẫn tin tưởng vào quyết định của Yêu Yêu. Hấn xoa đầu Thôn thôn, lên tiếng dụ dỗ:

-Nhóc ngoan, nếu mi đập chết con rắn bự chẳng đàng kia, ta cho mi mười mâm thịt nguyên thú!

Thời gian Chu Nguyên ở chung với Thôn Thôn không dài không ngắn nhưng hấn biết rõ nên làm thế nào thì con thú này mới chịu làm việc.

Quả nhiên, ngay khi Chu Nguyên vừa dứt lời thì cặp mắt lúc nào cũng lộ vẻ lười biếng của Thôn Thôn lập tức sáng lên.

Phi phi!

Trong lúc bọn họ đang bàn kế thì chiến khôi măng xà há miệng khè khè vài tiếng rồi hung hăng lao tới chỗ đoàn người Chu Nguyên. Những nơi mà nó trườn qua đều bị thân thể khổng lồ của nó đè nát.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của nhóm người tô Ấu Vi, Vệ Thanh Thanh, Chu Nguyên ném Thôn Thôn ra ngoài, mà con thú nhỏ này lộn một vòng trên không rồi đáp xuống mặt đất.

-Điện hạ, không lẽ ngài muốn Thôn Thôn đi đánh con rắn bự kia sao?

Tô Ấu Vi mím môi hỏi, ánh mắt nghi ngờ nhìn Chu Nguyên. Bề ngoài của Thôn Thôn rất đáng yêu, đừng nói là nó dùng sự đáng yêu của bản thân đi đấu với chiến khôi măng xà nha?

Ngay cả Vệ Thanh Thanh nhìn Chu Nguyên, trên mặt cô cũng lộ ra vẻ trách cứ “Ngươi thật độc ác, một con thú đáng yêu như Thôn Thôn ngươi cũng không tha cho nó.”

Đối mặt với sự chất vấn nghi ngờ trong mắt mọi người, Chu Nguyên đành cười gượng không biết trả lời thế nào. Huống chi từ hôm gặp Thôn Thôn đến đây, hấn chỉ thấy việc nó làm nhiều nhất chính là ăn, mỗi ngày đều ăn rất nhiều thịt cho nên bản thân Chu Nguyên cũng không rõ Thôn Thôn mạnh đến mức nào.

-Ha ha, có phải Chu Nguyên ngươi không có cách để đối phó với chiến khôi măng xà nên mới ném bừa con thú bé tí này ra ư?

Khi thấy Chu Nguyên ném Thôn Thôn đến trước mặt chiến khôi măng xà, Tề Hạo cũng giật mình rồi không kiềm được mà cười thành tiếng.

Chuyện này không thể trách Chu Nguyên, bộ dáng của Thôn Thôn cực kỳ đáng yêu, trên người không có hề có thứ gì khiến người khác sợ hãi cả.

Rầm rầm!

Có điều, đối thủ của Thôn Thôn là một chiến khôi cho nên không hề có cảm xúc gì đối với những thứ dễ thương, nó hung hăng trườn tới rồi giờ đuôi rắn đập mạnh xuống chỗ Thôn Thôn đang đứng, lực đạo vô cùng lớn khiến không khí xung quanh cũng bị chấn động nổ tung theo.

Có thể thấy rõ, một đòn này của nó dễ dàng đập nát cả ngọn núi.

Tô Ấu Vi, Vệ Thanh Thanh chứng kiến cảnh này, trên mặt hai người đều lộ vẻ không đành lòng.

Đồng!

Lúc đuôi rắn đập xuống, chỗ đó lập tức sụp thành một cái hố, cho dù nham thạch cứng rắn đến đâu cũng bị vỡ nát thành nhiều mảnh, bụi đất bay mịt mù.

Đột nhiên, trong đám cát bụi đó lại vang lên một tiếng gầm lớn kinh thiên động địa, vang vọng khắp khe núi.

Ầm!

Tiếng gầm vừa dứt thì mọi người đều giật mình khi thấy chiến khôi măng xà bị bắn ngược ra ngoài giống như bị vật gì đánh trúng.

Ầm ầm!

Sau đó cả thân hình to lớn của nó nặng nề đập lên vách núi khiến nơi đó lập tức sụp đổ.

Lúc này, trên mặt tất cả những người ở đây đều tràn đầy vẻ khiếp sợ, mà hai người Tô Ấu Vi, Vệ Thanh Thanh há hốc miệng không thể tin nổi việc đang xảy ra trước mắt bọn họ.

Bá!

Mọi người đều nhìn chăm chăm về chỗ Thôn Thôn vừa bị đuôi rắn đánh xuống, dường như có tia sáng đỏ lóe lên ở trong làn khói bụi kia.

Sau khi khói bụi dần dần tan đi thì mọi người lại giật mình thêm lần nữa. Bởi vì bọn họ đều nhìn thấy một con thú to hơn mười trượng đang từ từ bước tới.

Toàn thân đỏ rực như lửa, cặp mắt giống như hai đốm lửa đang rực cháy. Trong miệng nó dường như có một hố đen có thể nuốt chửng mọi thứ.

Hơn nữa trên người nó có tản ra một cỗ hơi thở uy nghiêm khiến cả cánh rừng trở nên im lặng vô cùng.

Khí thế mạnh mẽ của nó khiến người khác cảm giác rằng nó chính là một hung thú bí ẩn tồn tại trong thời đại hồng hoang xa xưa.

Một loài thú vô cùng thần bí hung hãn.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của nhóm người Tô Ấu Vi, Vệ Thanh Thanh, Chu Nguyên ném Thôn Thôn ra ngoài, mà con thú nhỏ này lộn một vòng trên không rồi đáp xuống mặt đất.

- Điện hạ, không lẽ ngài muốn Thôn Thôn đi đánh con rắn bụi kia sao?

Tô Ấu Vi mím môi hỏi, ánh mắt nghi ngờ nhìn Chu Nguyên. Bề ngoài của Thôn Thôn rất đáng yêu, đừng nói là nó dùng sự đáng yêu của bản thân đi đấu với chiến khôi măng xà nha?

Ngay cả Vệ Thanh Thanh nhìn Chu Nguyên, trên mặt cô cũng lộ ra vẻ trách cứ “Người thật độc ác, một con thú đáng yêu như Thôn Thôn người cũng không tha cho nó.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Tranh đoạt

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Sau khi nhìn thấy con cự thú kì lạ kia bước ra, tất cả mọi người đều bị sự xuất hiện của nó dọa đến ngây người, ngay cả Chu Nguyên cũng trợn mắt há hốc mồm trước cảnh này.

-Nó... nó là Thôn Thôn ư?

Tô Ấu Vi che miệng, giọng nói tràn đầy sự ngạc nhiên không thể tin vào những gì đang diễn ra trước mắt cô.

Nghe Tô Ấu Vi hỏi vậy, Chu Nguyên do dự một chút rồi gật đầu, hần nói:

-Chắc là Thôn Thôn rồi.

Tuy rằng hần không tin được cự thú bí ẩn toàn thân toát ra vẻ hung hãn kia chính là Thôn Thôn cực kỳ lười biếng chỉ biết ăn mà hần biết nhưng lý trí mách bảo rằng, con thú đứng trước mặt họ lúc này do Thôn Thôn biến thành.

-Sức mạnh của nó... lại là Thái Sơ cảnh...

Âm thanh của Vệ Thanh Thanh có chút run rẩy vang lên.

-Hiện tại Thôn Thôn chỉ là ấu thú mà thôi.

Yêu Yêu giống như cảm thấy mọi người chịu kích thích còn ít. Cô mỉm cười nói thêm.

Khi cô vừa dứt lời, đám người Chu Nguyên lập tức ngây người, khỏe môi Vệ Thanh Thanh giật nhẹ một cái, tim cô đập liên hồi trước thông tin mà Yêu

Yêu vừa nói.

Một ấu thú có sức mạnh Thái Sơ cảnh ư?

Rốt cuộc nó là loài nguyên thú gì mà khủng bố như vậy?

Khi còn nhỏ đã mạnh như thế thì tương lai Thôn Thôn trưởng thành sẽ còn mạnh đến mức nào nữa?

Chu Nguyên chép miệng suy nghĩ, tuy hẳn biết Thôn Thôn không đơn giản như vẻ ngoài đáng yêu của nó nhưng hẳn không thể nào ngờ được nó có thể mạnh đến bậc này, Thôn Thôn chỉ mới là một ấu thú mà đã đột phá được Thái Sơ cảnh.

Trong khi nhóm người Chu Nguyên bị hình dạng chiến đấu của Thôn Thôn dọa phát ngốc thì đám người Tề Hạo cũng không khá hơn bao nhiêu. Về mặt bọn chúng trở nên khó coi vô cùng.

-Làm sao Chu Nguyên có được một con nguyên thú cấp bậc Thái Sơ cảnh cơ chứ?

Giọng nói Tề Hạo tràn đầy sự khiếp sợ. Mặc dù hẳn có Không Hồn Địch có thể khống chế chiến khôi măng xà nhưng chỉ có thể tạm thời điều khiển chiến khôi này tấn công đám người Chu Nguyên để không ai cản trở hẳn lấy được Hòa Linh Tuệ mà thôi. Hơn nữa hẳn không thể nào đem chiến khôi khổng lồ này đi cùng hẳn, mà thời gian khống chế của Không Hồn Địch lại không dài.

Nhưng mà bên Chu Nguyên lại có một con nguyên thú vừa hung hãn vừa nghe lời bọn họ.

-Chẳng lẽ... con thú này chính là lá bài tẩy của hoàng thất Đại Chu ư?

Ánh mắt Tề Hạo lóe lên một cái.

Khê!

Tề Hạo đang suy đoán nguồn gốc của con thú trước mặt thì chiến khôi măng xà đã thoát ra khỏi vách đá, há mồm rít gào với Thôn Thôn vừa đá bay nó vào vách núi, cùng lúc đó, những đạo nguyên văn cổ xưa được khắc trên người nó cũng bắt đầu phát sáng.

Nó dùng đuôi đánh vào vách núi khiến cho một tảng nham thạch lăn xuống rồi quét đuôi đánh tảng đá bay về phía Thôn Thôn.

Mà Thôn Thôn chỉ nâng móng vuốt của nó cào một phát vào không khí.

Xuy!

Ngay lập tức không khí trước mặt Thôn Thôn lóe lên một tia sáng rồi bị xé rách thành năm đường đánh vào tảng nham thạch to lớn đang bay tới kia, khiến tảng đá vỡ nát giữa không trung.

Sau đó Thôn Thôn nhảy lên đỉnh núi nhìn chòng chọc vào chiến khôi măng xà ở phía dưới, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Rống!

Nó gầm lên một tiếng giống như một vị vương giả cao quý bị xúc phạm đến uy nghiêm của mình, Thôn Thôn nâng chân đạp mạnh xuống đỉnh núi nó đang đứng. Dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, đỉnh núi bị nó đạp vỡ nát.

Bá!

Cùng lúc đó, Thôn Thôn nhanh như chớp lao về phía chiến khôi măng xà, nhìn thoáng quá giống như một vòng sáng đỏ rực mang theo khí thế sắc bén không gì cản được.

Chiến khôi măng xà chỉ kêu một tiếng rồi há mồm phun ra một luồng nguyên khí màu đỏ mang theo sức nóng dữ dội, ngay cả mặt đất cũng bị nó đốt cháy để lại một vết đen kéo dài.

Đạo nguyên khí này mạnh mẽ đến mức có thể đốt chết bất kì cao thủ Thiên Quan cảnh nào.

Hồ!

Nhưng mà Thôn Thôn lại không hề có ý định tránh né luồng nguyên khí kia. Thời điểm sắp bị đánh trúng thì nó há to miệng nuốt chửng nguyên khí nóng rực kia.

Ngay khi nuốt lấy nguyên khí đỏ rực kia, Thôn Thôn đã nhảy tới trước mặt chiến khôi măng xà đồng thời vung móng cào một cái, trên móng vuốt của nó còn lóe lên tia sáng màu đen.

Khi móng vuốt xẹt qua thân thể chiến khôi măng xà kia thì con rắn đó lập tức rít gào chói tai. Cảnh tượng tiếp theo khiến mọi người đều bị chấn động mãnh liệt, đuôi rắn bị tách đôi chỉ với một cú cào của Thôn Thôn.

Thậm chí mặt đất cũng bị vuốt thú sắc bén xé rách thành năm đường sâu hoắc.

Móng vuốt sắc bén của Thôn Thôn có thể sánh ngang với một thanh huyền nguyên binh thượng phẩm.

Lúc đuôi rắn bị chém đứt, chiến khôi măng xà chỉ rít lên một cái rồi điên cuồng bắn từng luồng nguyên khí màu đỏ về kẻ vừa khiến nó bị thương.

Đối với sự tấn công điên loạn ấy, Thôn Thôn không hề sợ hãi mà lao đến.

Lúc này, cả sơn cốc cũng bị trận đấu của hai con thú khổng lồ này ảnh hưởng mà không ngừng rung lắc.

Tề Hạo đứng một bên nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt hắn trở nên âm u cực kỳ. Bản thân hắn nhìn ra, chiến khôi măng xà khiến bao người sợ hãi đang bị con thú kì lạ kia áp đảo, xem tình hình hiện tại thì nó cũng không thể chống đỡ được lâu nữa.

-Khốn kiếp!

Tề Hạo tức đến mức không nhin được chửi một câu, hắn nghĩ rằng chỉ cần không chế được chiến khôi cự măng thì cục diện ngày hôm nay có thể do hắn sắp xếp, đồng thời hắn cũng có thể khiến toàn bộ nhóm người Chu Nguyên phải chôn thân ở nơi này, nhưng thật không ngờ tên Chu Nguyên đó lại có sự đề phòng.

-Chúng ta không thể dây dưa nữa, đầu tiên phải cướp lấy Hóa Linh Tuệ rồi tính tiếp!

Tề Hạo trầm giọng ra lệnh cho đám thuộc hạ của hắn.

Tình hình bây giờ đã không còn nằm trong kế hoạch dự tính của bọn hắn nữa, chỉ còn cách lấy được Hóa Linh Tuệ trước thì trận thắng này mới thuộc về Tề vương phủ bọn hắn.

-Chúng ta đi!

Tề Hạo không chút do dự ra lệnh, sau đó chạy nhanh vào trong sơn cốc, đám hộ vệ cũng nhanh chóng bám sát theo hắn chạy vào trong.

-Tề Hạo bắt đầu ra tay rồi, chúng ta cũng hành động thôi!

Chu Nguyên luôn theo dõi hành động của Tề Hạo, cho nên lúc Tề Hạo tính bỏ lại bọn họ mà giành lấy Hóa Linh Tuệ thì Chu Nguyên đã phát hiện rồi, hắn trầm giọng nói.

Đám người Tô Ấu Vi, Vệ Thanh Thanh, Lục Thiết Sơn gật đầu nghe theo mệnh lệnh của Chu Nguyên.

Dù sao hai bên cũng giờ hết thủ đoạn của mình ra rồi, bây giờ chính là lúc bọn họ phải tự thân chiến đấu.

-Yêu Yêu tỷ, làm phiền tỷ canh chừng đám người ở bên ngoài cốc, đừng để bọn chúng làm ngư ông được lợi.

Chu Nguyên nói với Yêu Yêu.

Bên ngoài sơn cốc tụ tập không ít thế lực nhưng nhìn thấy Vệ Thương Lan đấu với Hắc Độc vương trên không trung, dưới đất lại có hai con quái vật khổng lồ chém giết nhau khiến bọn họ kiêng dè không dám tiến vào nhưng bọn họ vẫn luôn chờ cơ hội để ra tay, không thể không đề phòng đám người này.

Nghe vậy, Yêu Yêu gật nhẹ ra ý cô đã biết.

Thấy cô gật đầu, Chu Nguyên lập tức vung tay ra hiệu dẫn người lao vào bên trong.

Ở trong sơn cốc, đám người Tề Hạo đang chạy hết tốc lực đến chỗ Hóa Linh Tuệ, Tề Hạo chợt quay đầu nhìn sau lưng thì thấy nhóm người Chu Nguyên cũng đang chạy đến, trong mắt hắn lóe lên một tia âm u lạnh lẽo.

-Cẩn bọn chúng lại!

Hắn quát một tiếng, ngay lập tức Tề Lăng dẫn theo vài tên cao thủ Thiên Quan cảnh xoay người chạy về phía sau.

-Lục thống lĩnh!

Thấy vậy, Chu Nguyên lạnh lùng lên tiếng.

-Thuộc hạ đã hiểu!

Lục Thiết Sơn gật đầu dẫn theo vài cao thủ Thiên Quan cảnh lao ra ngăn cản bọn người Tề Lăng.

Sức mạnh của hai bên không ai kém ai, nguyên khí không ngừng phóng ra ngoài khiến mọi thứ trong sơn cốc trở nên hỗn loạn.

Hai bên vừa chạy đến chỗ Hòa Linh Tuệ vừa phải người đánh nhau với đối phương.

Mà Chu Nguyên lẫn Tề Hạo đều không giảm tốc độ chạy thẳng về phía trước, chẳng qua số lượng hộ vệ bên người bọn họ càng ngày càng ít dần.

Chẳng mấy chốc, chỉ còn Tô Ấu Vi và Vệ Thanh Thanh theo sau Chu Nguyên bảo vệ hấn ở chính giữa, mà hộ vệ của Tề Hạo cũng chỉ còn lại bốn người Đường Khí kỳ mà thôi.

Tề Hạo lạnh lùng liếc Chu Nguyên một cái, hấn nhếch mép khinh thường.

Ngay lập tức, bốn kẻ Đường Khí kỳ ở bên cạnh hấn xoay người bao vây ba người Chu Nguyên.

-Điện hạ, ta có thể đối phó hai trong số bọn chúng.

Vệ Thanh Thanh vừa nói vừa khởi động nguyên khí trong cơ thể cô. Ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào hai kẻ đứng phía trước, một kẻ chỉ mới tiến vào Đường Khí kỳ sơ kỳ, kẻ còn lại là Đường Khí kỳ Hậu kỳ.

-Điện hạ, người mau chóng đoạt lấy Hòa Linh Tuệ, hai tên còn lại cứ giao cho ta.

Tô Ấu Vi cũng lên tiếng, cô nhìn hai kẻ còn lại, cả hai tên này đều ở bậc Đường Khí kỳ cấp Trung kỳ.

-Sẽ không có chuyện gì chứ?

Đối với đề nghị của Tô Ấu Vi, Chu Nguyên hơi do dự hỏi lại. Dù sao Tô Ấu Vi cũng mới đạt đến Đường Khí Kỳ cấp Sơ kỳ, trong khi đối thủ lại là hai kẻ Đường Khí kỳ Trung kỳ.

Tô Ấu Vi cảm giác được sự lo lắng của hấn chỉ nở nụ cười dịu dàng, nhưng trên tay cô lại xuất hiện hai đạo nguyên khí Viêm Lôi Khí và Hàn Minh Khí, ánh sáng của hai luồng nguyên khí không cùng thuộc tính này hắt lên gương mặt cô tạo ra cảm giác mê hoặc vô cùng.

-Điện hạ, người chỉ cần cầm chân Tề Hạo là được, hai người chúng ta sẽ nhanh chóng giải quyết bốn tên này rồi tới giúp người.

Vệ Thanh Thanh nói.

Trong mắt Vệ Thanh Thanh, một người chỉ sắp mở được Đường Khí kỳ Sơ kỳ như Chu Nguyên mà đánh với một kẻ đã ở bậc Đường Khí kỳ Hậu kỳ như Tề Hạo thì không thể nào thắng nổi tên kia.

Nghe cô nói vậy, Chu Nguyên chỉ cười khẽ một tiếng rồi không nói thêm lời nào nữa mà lao vọt về phía trước.

Hiện tại, hộ vệ của hai người không còn một ai, cuối cùng người trước người sau đều đã chạy đến nơi cất giấu Hòa Linh Tuệ.

Tất cả các thế lực khác khi nhìn thấy cảnh này đều lắc đầu trong bụng, bọn họ trầm nghĩ.

“Tên điện hạ Chu Nguyên này thật không biết trời cao đất rộng, bản thân không mang theo hộ vệ mà dám một mình đuổi theo Tề Hạo.”

Trong khi đó, trên một mảnh vườn vốn được rất nhiều trồng thảo dược nay đã trở thành một mảnh đất hoang phế, Hòa Linh Tuệ nhẹ nhàng đứng đưa phát ra tia sáng đỏ như lửa, tản ra mùi thơm mê người.

Tề Hạo dừng bước cách Hòa Linh Tuệ một khoảng sau đó hấn chậm rãi xoay người nhìn chòng chọc vào Chu Nguyên vừa tiến vào, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn.

-Không ngờ người lại có can đảm như vậy, hộ vệ bên người không còn ai mà cũng dám một thân một mình đuổi theo ta vào trong này ư?

-Như vậy thì hôm nay sẽ không có bất kỳ ai có thể xuất hiện kịp lúc mà cứu người được.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Sức mạnh bá đạo của Oán Long Độc

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Chu Nguyên bình tĩnh nhìn Tề Hạo đang đứng trước mặt hấn. Quả thật nếu không đột phá Đường Khí kỳ, mở ra khí phủ thì hấn không phải là đối thủ

của Tề Hạo.

Có điều, trước khi tiến vào di tích, Chu Nguyên đã tiến vào Đường Khí kỳ, đồng thời còn mở ra được huyết sắc khí phủ.

-Quả nhiên không hổ danh Tề Nhật Thiên nha, mồm miệng thật sắc bén.

Chu Nguyên cười giễu nói.

Nghe Chu Nguyên giễu cợt hằn khuôn mặt Tề Hạo lập tức trở nên âm u, trong mắt tràn đầy sát khí, hằn ghiến răng gần từng chữ:

-Thằng tạp chủng này, chờ lát nữa bại dưới tay ta, ta nhất định cắt lưỡi ngươi rồi vứt đi!

-Lúc trước Tề Nhạc, đệ đệ ngươi cũng nói như thế, sau đó bị ta chém đứt một cánh tay, đến giờ chỉ dám núp trong Tề vương phủ không dám ra ngoài đó.

Chu Nguyên híp mắt nói.

-Ha ha.

Câu nói này của Chu Nguyên khiến Tề Hạo tức đến cười lớn, sát khí trong mắt hằn càng ngày càng nhiều. Hắn không thèm tốn hơi nói thêm lời nào, lập tức khởi động nguyên khí trong cơ thể bao phủ toàn thân.

Nguyên khí của Tề Hạo có màu vàng, tản ra khí thế dũng mãnh bá đạo. Đây chính là nguyên khí tứ phẩm mạnh nhất của Tề vương phủ, Kim Thạch Hỗn Nguyên Khí.

Tuy hành động của Tề Hạo khiến người khác căm ghét hắn nhưng phải công nhận một điều, hắn rất mạnh.

Chỉ dựa vào Kim Thạch Hỗn Nguyên Khí cũng đủ để hắn nổi bật trong đám người Đường Khí kỳ rồi.

Thời điểm Tề Hạo khởi động nguyên khí bản thân, Chu Nguyên cũng không hề do dự mà vận chuyển nguyên khí ở trong khí phủ ra bên ngoài bao phủ lấy cơ thể hắn.

Mà nguyên khí của Chu Nguyên trong suốt không màu nhưng nếu cẩn thận quan sát kỹ càng thì sẽ thấy bên trong còn xen lẫn từng sợi nguyên khí màu đỏ như máu.

Đám người thuộc về phe phái khác đứng trên sườn núi ở bên ngoài sơn cốc cũng chăm chú nhìn hai người Chu Nguyên Tề Hạo. Lúc bọn họ nhìn thấy hai đạo nguyên khí được phát ra thì cũng xôn xao bàn tán.

-Ta thấy Tề Hạo đã đạt đến cảnh giới Đường Khí kỳ cấp hậu kỳ rồi. Hơn nữa hắn còn tu luyện Kim Thạch Hỗn Nguyên Khí mạnh nhất của Tề vương phủ, có thể nói sức chiến đấu của hắn rất mạnh đó.

-Nguyên khí của Chu Nguyên diện hạ lại trong suốt như thế, không lẽ hắn chỉ mới mở được khí phủ, chưa kịp tu luyện công pháp sao?

-Nghe con không sợ cộp, có điều kết cục của những kẻ khiêu chiến với mãnh thú cũng không hay chút nào.

-Ha ha, nếu như tên diện hạ này chết ở đây, có khi Đại Chu sẽ trở nên hỗn loạn lên cho xem.

-Hừ, bọn chúng rối loạn thì càng tốt, Hắc Uyên chúng ta sẽ có cơ hội đoạt lấy cả Đại Chu.

Đám người đó bàn luận sôi nổi, khi nhìn về phía Chu Nguyên đều lộ ra vẻ hả hê xen lẫn sự thương hại. Lúc Tề Hạo phát ra nguyên khí của hắn thì tất cả mọi người đều xem Chu Nguyên như một người chết rồi.

-Thì ra ngươi đã đột phá được Đường Khí kỳ, hèn chỉ dám một mình đối đầu với ta.

Cùng lúc đó, khi nhìn thấy nguyên khí trên người Chu Nguyên, Tề Hạo có chút giật mình rồi nhếch mép nói.

Cho dù Chu Nguyên có bước chân vào Đường Khí kỳ đi chăng nữa thì hắn chỉ mới ở cấp Sơ kỳ, còn mình đã là Đường Khí kỳ cấp Hậu kỳ rồi.

-Ha ha, xem màu sắc nguyên khí của ngươi, không lẽ ngươi còn chưa tu luyện công pháp sao?

Tề Hạo cười khẩy một tiếng, nguyên khí mà Chu Nguyên phát ra cũng chính là nguyên khí cơ bản nhất, có thể thấy được bên trong không hề có bất kỳ thuộc tính cũng như công kích đặc biệt nào cả, hơn nữa uy lực của loại nguyên khí này cực kỳ yếu.

-Cứ thử rồi biết.

Chu Nguyên thản nhiên nói.

-Hiện tại ngươi có giả thần lộng quỷ đi chăng nữa cũng có ai đến cứu ngươi đâu!

Tề Hạo lạnh lùng cười, ánh mắt lóe lên một tia sắc bén. Sau đó hắn điểm mũi chân vọt tới chỗ Chu Nguyên đang đứng, lực đạo mạnh đến mức khiến mặt đất dưới chân hắn xuất hiện ra vết nứt.

Hắn muốn ra chiêu tấn công Chu Nguyên trước.

Bóng dáng vàng nhạt càng ngày càng tiến lại gần, đối mặt với sự tấn công hung hăng của Tề Hạo, ánh mắt Chu Nguyên chợt lóe lên một cái, hắn không thèm né tránh công kích mà đứng yên một chỗ, có điều, nguyên khí trên người hắn cũng dày đặc hơn trước.

-Đồ ngu, xem như ngươi tự tìm đường chết!

Thấy Chu Nguyên không cử động vẫn đứng im một chỗ, trong mắt Tề Hạo lộ ra hàn ý. Hắn đã là cao thủ Dưỡng Khí kỳ cấp Hậu kỳ, hơn nữa hắn còn luyện thành nguyên khí tứ phẩm, trên cơ bản có thể hạ gục được Chu Nguyên. Thật không tin được tên Chu Nguyên này lại muốn đỡ đòn tấn công của hắn, quả nhiên chán sống rồi.

Oanh!

Tề Hạo tung ra một đấm, quyền phong nhanh như chớp, nguyên khí màu vàng cũng rung động dữ dội, dường như có thể nghe được âm thanh kim loại va vào nhau tán ra khí thể cực kỳ hung hăng. Nếu như bị một đấm này đánh trúng, cho dù nam thạch cứng rắn cũng sẽ bị đánh nát thành cám.

Nhìn quyền phong sắc bén được nguyên khí màu vàng bao phủ đang xé rách không khí lao về phía mình, Chu Nguyên chỉ hít sâu một hơi, trong mắt cũng xuất hiện một tia lạnh lẽo, hắn nắm chặt bàn tay rồi bất ngờ tung ra một quyền.

Chu Nguyên muốn thử nghiệm một chút, nguyên khí bị Oán Long Độc xâm nhiễm vào bên trong của hắn mạnh đến mức nào.

Oanh!

Thời điểm hai nắm tay đụng vào nhau, không khí bị ảnh hưởng mà bắn ra xung quanh khiến cho bụi đất bay mịt mù.

Có điều cú đấm vừa chạm vào nhau chỉ ngừng lại vài giây, sau đó Chu Nguyên bị bắn ngược ra sau, khiến hắn phải lùi hơn mười bước mới miễn cưỡng ổn định được cơ thể, nhưng mà khí huyết trong người hắn không ngừng sôi trào.

-Không hổ là nguyên khí tứ phẩm của cao thủ Dưỡng Khí kỳ cấp hậu kỳ, thật lợi hại.

Nắm tay Chu Nguyên từ từ tách ra, cánh tay hắn trở nên đau nhức một chút. Đây rõ ràng là dấu hiệu bị chấn thương, Chu Nguyên thầm nghĩ.

“Thực lực của Tề Hạo quả nhiên không thể xem thường được.”

Có điều, Chu Nguyên ngẩng đầu nhìn Tề Hạo đang cách hắn hơn mười bước, hắn cười thầm, Tề Hạo cũng không khá hơn hắn, lúc nắm đấm hai người bọn hắn vừa chạm vào nhau thì những sợi tơ đỏ như máu ẩn giấu bên trong nguyên khí của Chu Nguyên cũng nhanh chóng tiến vào trong cơ thể Tề Hạo.

-Quả nhiên không biết sợ chết mà.

Nhìn thấy cảnh này, đám người đứng xem cuộc vui đều âm thầm lắc đầu, một kẻ chỉ mới ở Dưỡng Khí kỳ cấp Sơ kỳ lại dám đỡ đòn của một cao thủ Dưỡng Khí kỳ cấp Hậu kỳ, trong lòng bọn họ đều nghĩ “thằng nhóc Chu Nguyên này thật không biết chữ chết viết thế nào thì không biết sợ mà.”

-Nhưng mà... tại sao Tề Hạo lại không nhân cơ hội này mà ra tay cơ chứ?

Bởi vì Tề Hạo chỉ đứng im một chỗ mà không tiến lên truy đuổi Chu Nguyên khiến người khác cảm thấy nghi ngờ.

-Không lẽ... khi này Chu Nguyên làm hắn bị thương rồi ư?

Có kẻ lên tiếng suy đoán.

-Không thể nào, Tề Hạo đã là Dưỡng Khí kỳ cấp Hậu kỳ, hơn nữa trong tay hắn còn có nguyên khí tứ phẩm, Chu Nguyên không bị hắn một chiêu đánh chết thì chỉ có mệnh cứng mà thôi.

Người đứng kế bên lập tức cười khẩy phản bác.

Trong lúc đám người kia bàn tán thì cơ thể Tề Hạo khẽ run lên, trên mặt hắn, màu vàng màu đỏ không ngừng xuất hiện.

Hai màu sắc này cứ thay phiên nhau hiện trên mặt hắn hơn mười lần thì cả người Tề Hạo run rẩy dữ dội, sau đó hắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay khi máu của Tề Hạo vừa rơi xuống đất thì mặt đất cũng bị ăn mòn.

Chứng kiến cảnh Tề Hạo thổ huyết khiến nhóm người luôn chú ý đến tình huống bên trong sơn cốc lại ồn ào thêm một trận, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm trước hành động này của hắn.

Rõ ràng kẻ đang ở thế thượng phong là Tề Hạo nhưng tại sao hắn lại ói ra máu rồi?!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này, Tề Hạo lau vết máu bên khóe môi, nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên đang đứng đối diện, hắn nghiêng răng hỏi:

-Nguyên khí của ngươi có độc?

Loại độc này vô cùng bá đạo, vừa tiến vào đã chạy thẳng đến tim của hắn. Khi này bọn hắn chỉ tiếp xúc chỉ có vài giây, mặc dù hắn đã đánh tan nguyên khí của Chu Nguyên nhưng chính lúc đó, một luồng độc khí đỏ như máu đã xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Sau khi luồng độc khí này vừa tiến vào thì nó điên cuồng cắn nuốt máu huyết bên trong cơ thể Tề Hạo, dọa hắn sợ đến hồn phi phách tán. Hắn phải tốn nhiều sức không ngừng áp chế nó mới có thể bức độc khí này ra khỏi cơ thể.

Chu Nguyên liếc sơ qua thấy nguyên khí trên người Tề Hạo có chút hỗn loạn, ánh mắt hắn lóe lên một cái. Xem ra nguyên khí có chứa độc của Oán Long Độc còn bá đạo hơn hắn nghĩ.

Lúc này Chu Nguyên chỉ mới dùng một tia độc khí mà thôi, nếu như lượng độc khí nhiều hơn một chút thì có khi không cần hắn ra tay, Tề Hạo cũng bị Oán Long Độc giết chết rồi.

-Ngươi không phải thích đánh nhau sao? Tôi đây đánh tiếp nào.

Chu Nguyên cười cười nói.

Trong mắt Tề Hạo lộ ra sự e ngại, tuy hắn không sợ nguyên khí của Chu Nguyên nhưng độc khí bên trong lại cực kỳ đáng sợ.

Tề Hạo hít sâu một hơi áp chế cảm giác khó chịu trong tim, hắn giờ tay nắm chặt lại, bỗng nhiên trong tay hắn xuất hiện một cây thương dài màu vàng óng, tản ra tia sáng, có thể thấy đây là một vũ khí nguyên binh thượng phẩm.

Trải qua chuyện vừa rồi, Tề Hạo không dám dùng tay không đánh nhau với Chu Nguyên, hắn không muốn bản thân lại bị độc khí kinh khủng kia xâm nhập thêm một lần nữa.

Thời điểm cầm cây thương trong tay, ánh mắt hắn càng lạnh lẽo hơn lúc trước, hắn chìa mũi thương về phía Chu Nguyên.

Chu Nguyên nhìn thấy Tề Hạo hành động cẩn thận hơn, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc. Chu Nguyên biết rõ, nếu ngày hôm nay hắn muốn có được Hóa Linh Tuệ, chắc chắn không thể nào tránh khỏi một trận ác chiến.

Một khi đã như thế, vậy thì chúng ta cứ chờ xem, xem ai mới là kẻ phải chết trong tay đối phương!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Giao chiến Tề Hạo

Dịch giả: Đào muội

Biên: Xiaooo

Trong thâm cốc, khi trường thương kim sắc kia xuất hiện trên tay Tề Hạo, nguyên khí quanh thân hắn chuyển động, cũng là lúc ngày càng ác liệt hơn. Khí thể khắp người hắn từ từ tăng lên khiến người khác có cảm giác bị áp bức mãnh liệt.

Chu Nguyên vô cùng nghiêm túc nhìn Tề Hạo, không có chút khinh thường nào. Tay hắn rút Thiên Nguyên Bút bên hông ra.

- Vũ hình thái!

Ánh sáng trên Thiên Nguyên Bút biến động, chớp mắt hóa thành một chuỗi bút lớn màu đen cao như người. Long to chỗ ngồi bút trắng như tuyết từng sợi khép lại, tạo thành đầu thương giống như nụ hoa, ở đầu thương lóe lên hàn quang.

Chu Nguyên tay cầm Thiên Nguyên Bút, ngòi bút hướng xéo xuống đất, cặp mắt kia cũng dần dần trở nên lạnh lùng.

Nguyên khí trong suốt quanh khắp người, từ từ hội tụ cùng Thiên Nguyên Bút. Trải qua sự tăng cấp của Thiên Nguyên Bút, chỗ ngồi bút hình thành khí mang, sắc bén dị thường.

Hai ánh mắt chạm nhau giữa không trung, sát khí dâng trào.

Bành!

Chớp mắt, thân ảnh hai người cơ hồ cùng lúc bắn ra, trong phút chốc đã lao vào đánh nhau chỗ đất trống kia.

Chát!

Thương ảnh kim sắc cùng bút ảnh hắc sắc đều chứa sức mạnh kinh người, phá tan không khí, nặng nề giao kích phát ra tiếng kim loại thanh thúy.

Xẹt! Xẹt!

Nguyên khí quanh thân của hai người dường như bị thôi động đến tận cùng, mỗi lần tấn công đều tỏ ra cực kì hung hãn. Thương bút cơ hồ mang theo tàn ảnh, giao nhau như sấm chớp.

Chưa tới một phút, hai người đã giao thủ mấy chục hiệp.

Có điều ai cũng nhìn ra được, cuộc giao chiến này rõ ràng vẫn là Tề Hạo chiếm thế thượng phong. Bất luận thế nào hắn cũng có thực lực Dưỡng Khí cảnh hậu kỳ. Hơn nữa đã tu thành nguyên khí tứ phẩm, Hỗn Nguyên Kim Thạch Khí.

Còn Chu Nguyên chẳng qua chỉ là Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ, lại chưa từng tu luyện công pháp nguyên khí, uy lực không bằng. Hắn có thể liều mạng cùng Tề Hạo đến độ này đã khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

Thương ảnh kim sắc càn quét tới, bên trên nguyên khí biến động, ngay cả không khí cũng bị phá vỡ.

Choang!

Thương ảnh nặng nề quét trên thân bút màu đen, nhất thời tia lửa bắn ra tung tóe. Nhưng sức mạnh mạnh mẽ kia vẫn khiến Chu Nguyên bị đẩy lùi ra, Thiên Nguyên Bút trong tay vạch ra một vết sâu đậm trên mặt đất.

Phù.

Chu Nguyên ổn định cơ thể, thở một hơi thật dài. Huyết khí trong người bị va chạm mạnh mẽ trước đó kịch liệt sôi trào. Điều này khiến ánh mắt hắn ngày càng ngưng trọng.

Lúc này xem như hắn cũng hiểu rõ, toàn bộ thực lực của đối phương quả là mạnh hơn hắn. Nếu không phải mượn ưu thế của khí phù, e là sớm đã bại trong trận giao tranh trước đó.

Nhưng do lúc trước chịu thiệt Oán Long Độc, Tề Hạo đã không dám cùng hắn đụng chạm thân thể, mà lại mượn lực của nguyên binh phát động tấn công. Việc này cũng khiến Oán Long Độc không cách nào xâm nhiễm.

- Nếu tu thành Thông Thiên Huyền Mãng Khí của Tổ Long Kinh tàng một, cho dù ta là Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ chắc cũng có thể thắng được hắn.

Chu Nguyên có chút hối hận, nhưng tiếc là Thông Thiên Huyền Mãng Khí mà hắn tu luyện cần có thú hồn nguyên thú mãng xà tứ phẩm, bây giờ vẫn còn nằm trong cơ thể chiến khôi.

- Có thể dựa vào thực lực Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ, hơn nữa ngay cả công pháp nguyên khí vẫn còn chưa tu luyện mà chống đỡ ta lâu như vậy, xem như người có bản lĩnh.

Tề Hạo cảm thương ngao ngễ đứng, lạnh lùng nói.

Lúc Chu Nguyên đang cảm thán, thực ra trong lòng Tề Hạo cũng thầm kinh hãi. Vì theo lẽ thường mà nói, đẳng cấp hai bên hoàn toàn không so sánh được, nếu hắn muốn chém chết Chu Nguyên chắc chỉ là chuyện trong mấy hiệp mà thôi.

Nhưng hiện tại, Chu Nguyên và hắn đã liều mạng nhiều hiệp như vậy mà vẫn không bị trọng thương. Việc này cũng đủ khiến người ta cảm thấy khó tin.

Cho nên việc này lại gọi lên sát tâm của Tề Hạo lần nữa. Chu Nguyên này chỉ mới là Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ đã khó giải quyết như vậy. Nếu đợi đến lúc hắn đạt tới Dưỡng Khí cảnh hậu kỳ, lại tu luyện công pháp nguyên khí, há chẳng phải ngay cả đến tư cách giao thủ với hắn cũng không có sao?

- Đây chính là cơ hội tốt nhất, trực tiếp diệt trừ hắn để sơn cốc này trở thành nơi chôn xương hắn!

Trong mắt Tề Hạo lưu chuyển sát ý, trường thương kim sắc trong tay lần nữa tóe ra ánh sáng ác liệt.

Thân ảnh hắn bắn ra lần nữa, thương ảnh gào thét, tựa như một đạo cầu vồng kim sắc, nhắm thẳng vào Chu Nguyên.

Tất nhiên tấn công của hắn cũng trở nên hung mãnh hơn, ai cũng cảm nhận được sát tâm cực kỳ mãnh liệt.

- Tề Hạo muốn ra tay hạ sát rồi.

- Chu Nguyên điện hạ, sợ là gặp nguy hiểm.

- ...

Ngoài sơn cốc nhiều ánh mắt nhìn thấy cảnh này đều xì xào bàn tán. Trước lúc giao chiến Chu Nguyên hoàn toàn bị áp chế, hiện tại Tề Hạo tấn công càng dữ dội hơn, sợ là không lâu sau đó, Chu Nguyên sẽ lộ ra dấu hiệu thất bại.

Vào lúc này Chu Nguyên cũng ngẩng đầu lên. Hắn nhìn thấy thương mang kim sắc đang xông tới, sắc lạnh trong mắt biến động. Chợt hắn hít sâu một hơi, dưới lớp quần áo tựa hồ có quang văn hiện lên.

- Kim Viên Bàn Sơn Văn!

Tiếng quát khẽ vang lên trong lòng Chu Nguyên. Nháy mắt trên da hắn có một đạo quang văn phức tạp nổi lên.

Khắp người Chu Nguyên lúc này đều chấn động. Hắn cảm nhận được một cỗ sức mạnh kinh người từ trong cơ thể bộc phát ra, lan đến khắp nơi trong người.

Thậm chí cơ thể của hắn dường như đang từ từ bành trướng ra.

Năm ngón tay hắn chậm rãi nắm chặt Thiên Nguyên Bút, chân giẫm một cái, đất đá văng tung tóe. Thân ảnh cùng bút bắn thẳng ra. Thiên Nguyên Bút gào thét, xông đến thương mang kim sắc kia, mạnh mẽ đụng độ lần nữa.

Choang!

Âm thanh kim loại lại vang lên, ngòi bút cùng đầu thương đều chạm nhau kịch liệt.

Từng đợt sóng khí mất thường có thể thấy lan rộng ra, tạo thành cuồng phong. Đá vụn xung quanh bị quét sạch, thậm chí trực tiếp bị đánh nát.

Bùm!

Cơ thể Chu Nguyên và Tề Hạo lúc này cũng hơi chấn động. Mỗi người đều cảm nhận được lực đạo kinh người đang lao tới. Thân hình bất ổn bị chấn động liên tiếp đẩy lui về sau mười mấy bước.

Oa!

Cảnh này rơi vào tầm mắt của nhiều người quan sát bên ngoài, nhất thời bộc phát ra tiếng kinh ngạc.

Bởi vì lần đụng độ này hai người lại không thể phân cao thấp!

- Sao có thể!

Ánh mắt Tề Hạo cũng có chút khiếp sợ. Lần tấn công trước đó hắn cơ hồ đã dùng hết toàn lực, chính là định triệt để áp bức Chu Nguyên, nhưng ai cũng không ngờ tới lại có kết quả như vậy.

Chu Nguyên ổn định bước chân. So về độ kinh sợ với Tề Hạo, hắn lại ung dung hơn nhiều. Kim Viên Bàn Sơn Văn là nguyên văn nhị phẩm, có thể tiếp thêm sức mạnh cường hãn cho người dùng. Nhờ lực này mà hắn mới có thể cứng rắn giao chiến cùng Tề Hạo Đường Khí cảnh hậu kỳ.

- Xem như bù lại chênh lệch...

Năm ngón tay Chu Nguyên nắm chặt Thiên Nguyên Bút, nhìn về Tề Hạo cười cười nói:

- Lần này, chúng ta hãy đánh một trận cho ra trò đi.

Ngòi bút vừa chấn động, chợt có khí mang thanh sắc từ ngòi bút xông ra, ước chừng mười mấy tấc. Hơn nữa màu sắc kia cũng trở nên nồng đậm hơn, không ngờ chính là Thốn Mang Thuật.

Tề Hạo nhìn ngòi bút của Chu Nguyên ánh sáng xanh đang co giãn liên tục, ánh mắt càng âm trầm hơn. Đầu thương kim sắc vừa run lên cũng có ánh sáng xanh vô cùng sắc bén bắn ra.

- Trước mặt ta ngươi lại dùng Thốn Mang Thuật, đúng là không biết sống chết.

Tề Hạo lạnh giọng nói.

Xẹt!

Ánh mắt hai người chạm nhau, hàn ý dữ dội, đã hung hãn lao về phía nhau.

Beng! Beng!

Trong thâm cốc, hai bóng người giao nhau như chớp. Thương ảnh bút ảnh không ngừng va chạm, kinh phong cuồng bạo nổi lên. Những chỗ đi qua, trên mặt đất đều xuất hiện từng dấu vết sâu đậm.

Hai người lúc này đều dùng sức mạnh của mình biến động đến mức cao nhất.

Tầm mắt của đám đông lúc này tập trung nhìn trận giao phong ác liệt tàn nhẫn của hai người, cũng từ từ di chuyển theo.

Không ai ngờ được, vốn dĩ bọn họ đều cho rằng Chu Nguyên sẽ hoàn toàn thảm bại, lại có thể dựa vào thực lực Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ giao chiến quyết liệt với Tề Hạo như vậy.

- Chu Nguyên điện hạ thật có chút bản lĩnh nha.

- Lúc này ai thắng ai thua, e là không thể nói trước...

- Có điều e là Tề Hạo vẫn nhiều phần thắng hơn, dù gì cũng là Dưỡng Khí cảnh hậu kỳ. Nói về trình độ nguyên khí hùng hậu, so sánh thế nào cũng mạnh hơn Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ của Chu Nguyên. Đáng tiếc, đáng tiếc a...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Xâm thực

Dịch giả: Đào muội

Biên: Xiaooo

Xẹt xẹt!

Thương ảnh kim sắc xé không khí, mạnh bạo đâm tới. Phía trước một đạo bút ảnh gào thét, ngăn cản lại. Hai bên đụng độ phát ra âm thanh thanh thúy, khí lạnh giận dữ.

Thân ảnh Chu Nguyên và Tề Hạo đều bắn ngược trở lại.

Sắc mặt hai người lúc này lạnh lùng, nguyên khí xoay chuyển quanh thân, hơn nữa trên người cơ hồ còn thấy vết máu. Hiển nhiên trận giao đấu kịch liệt trước đó cũng khiến hai người chảy máu.

Có thể thấy được chiến đấu mãnh liệt đến mức nào.

Tề Hạo cúi đầu nhìn vết máu trên người, cười lạnh một tiếng. Chợt hắn xoay trường thương kim sắc trong tay một cái, trầm giọng nói:

- Kim Thạch Bất Phá.

Tiếng quát vừa hạ xuống, chỉ nhìn thấy từ da hắn chiếu ra kim quang, lan dần ra. Cuối cùng biến da của Tề Hạo nhuộm thành màu vàng, tựa như làm bằng hoàng kim vậy.

Mà những vết máu kia lúc này cũng biến mất hoàn toàn.

Huyền Nguyên Thuật trung phẩm, Kim Thạch Bất Phá!

Chu Nguyên nhìn thấy cảnh này, ánh mắt ngưng đọng. Cái gọi là Kim Thạch Bất Phá, chính là nguyên thuật đồng nhất cùng Hồn Nguyên Kim Thạch Khí, lực phòng ngự cực kỳ cao.

Rõ ràng đánh đến bây giờ, con át chủ của Tề Hạo cũng từ từ mở ra.

Bùm!

Khắp người Tề Hạo tràn ngập kim quang, mạnh mẽ xông đến lần nữa. Thương ảnh ác liệt hết như hàn tinh, hướng về chỗ hiểm trên người Chu Nguyên.

Chu Nguyên đạp Long Bộ, tránh được vài điểm hàn tinh. Ngồi bút trong tay phát ra thanh quang, nhanh như chớp đâm vào bả vai Tề Hạo.

Chát!

Nhưng có âm thanh giòn giã vang lên, ngòi bút xẹt qua bả vai Tề Hạo lại chỉ tạo ra một huyết ấn. Đầu bút không những chỉ đâm vào được một chút mà còn bị kim quang kia chặn lại.

Bùm!

Tề Hạo cười thành tiếng, trường thương kim sắc trong tay càn quét tới. Cây thương nặng nề quét lên ngực Chu Nguyên. Lực đạo cường hãn, trực tiếp đẩy Chu Nguyên bay ra ngoài, đập vào một tảng đá lớn. Ngay cả đá sau lưng cũng vỡ vụn thành từng vệt nứt.

- Đúng là khó dây vào.

Chu Nguyên cảm thấy sau lưng đau nhức, chau mày nhăn nhó. Kim Thạch Bát Phá mà Tề Hạo thi triển, lực phòng ngự đạt đến trình độ kinh người. Ngay cả Huyền Mang Thuật cũng có chút khó khăn phá vỡ phòng ngự của hắn.

- Ngươi đúng là khiến ta bất ngờ, chỉ là Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ tầm thường, không ngờ có thể đánh với ta đến mức này mà nguyên khí vẫn chưa cạn kiệt.

Tề Hạo uy nghiêm, trong mắt tràn đầy sát ý.

Chu Nguyên xoa xoa ngực. Nếu không phải tổ chất cơ thể hắn mạnh mẽ, e là một thương trước đó có thể khiến lồng ngực hắn sụp đổ rồi.

- Ngươi cũng khó xử lý hơn ta tưởng tượng đấy.

Chu Nguyên nói.

- Sắp chết đến nơi rồi, đừng mạnh miệng nữa.

Tề Hạo cười lạnh một tiếng, nguyên khí màu vàng trên người dâng trào mạnh mẽ. Trường thương trong tay hắn nâng lên, chĩa vào Chu Nguyên, sát ý dâng tràn nói:

- Lần này ngươi sẽ không mở miệng được nữa đâu.

Bùm!

Vừa dứt lời, trong nháy mắt thân ảnh Tề Hạo đã lao tới. Lúc thân thể hắn xông đến, trường thương trong tay kéo lê trên đất, vạch ra một tia lửa cùng dấu vết sâu đậm.

- Nguyên thuật trung phẩm, Thiên Kim Phân Nguyên Thương!

Sát ý trong mắt Tề Hạo tăng vọt. Thương lao tới, trên thân thương phóng ra kim quang, mũi thương ngưng tụ khí tức vô cùng sắc bén. Những nơi mũi thương lướt qua ngay cả không khí cũng bị xé ra rõ ràng.

Mặt đất dưới chân, đều là tiếng xẹt xẹt, sau đó vạch ra một vết sâu.

Một thương này vô cùng kinh diễm, rõ ràng đã đạt đến lực chiến đấu mạnh nhất của Tề Hạo.

Bên ngoài sơn cốc, những ánh mắt nhìn về phía này, sắc mặt cũng biến đổi, hiển nhiên đều cảm nhận được sự hung hãn một thương này của Tề Hạo. Đối mặt với thương này, e là trong Dưỡng Khí cảnh rất ít người có thể thực sự chống lại.

Xem ra Tề Hạo đã đánh ra hỏa khí, chuẩn bị thi triển sát chiêu, kết thúc cuộc chiến này.

Có người nói:

- Chu Nguyên diện hạ chết chắc! Lúc này Tề Hạo có lực phòng ngự cường hãn, không sợ công kích của Chu Nguyên, thế công của hắn tàn nhẫn như vậy, Chu Nguyên sao có thể ngăn cản được?

Mọi người đều gật gật đầu, bày tỏ đồng ý sâu sắc.

Trong cốc, Tề Hạo khí thế hùng hục mang theo sát chiêu xông tới. Sắc mặt Chu Nguyên cũng ngày càng ngưng trọng. Hắn hít sâu một hơi, nguyên khí trong người chuyển động cuộn cuộn.

Chớp mắt, Thiên Nguyên Bút trong tay hắn, ngòi bút vũ động, tựa như vạch ra từng đạo nguyên khí biến động.

Trong cơ thể Chu Nguyên, nguyên khí hùng hồn toàn bộ đều xông ra, hội tụ ngay đầu bút.

- Đi chết đi!

Tiếng quát chói tai của Tề Hạo vang lên. Trong con ngươi Chu Nguyên nhìn thấy đầu thương kim sắc nhanh chóng phóng tới.

Nguyên khí chỗ ngồi bút của Chu Nguyên cuối cùng cũng hùng hồn đến cực hạn. Cánh tay hắn vừa run, trong lòng hét ra tiếng vang:

- Hoàng Cực Ân!

Choang!

Ngồi bút rung lắc, chỉ thấy trong lúc nguyên khí hùng hồn ngưng tụ, chỗ ngồi bút phảng phất hóa thành một luồng sáng chói. Luồng sáng đó tản ra cực kỳ bá đạo.

Đây chính là Hoàng Cực Ân mà Chu Nguyên tu luyện, cũng là huyền nguyên thuật trung phẩm, uy lực không tầm thường.

Hai đòn tấn công hàm chứa toàn lực của hai người, cuối cùng cũng chạm vào nhau trong ánh mắt quan sát của đám đông.

Oanh!

Trong nháy mắt chúng va chạm, tựa như tạo ra gió bão dữ dội. Mặt đất dưới chân hai người nứt ra từng lớp. Nham thạch xung quanh cũng bị biến mất, hóa thành khói bụi.

- Chạm trán lợi hại thật. Thật không ngờ đến một Đường Khí cảnh hậu kỳ và một Đường Khí cảnh sơ kỳ lại có thể liều mạng đến mức này.

Mọi người cảm thán nói.

Bùm!

Trong thâm cốc, xung kích cuồng bạo như muốn nổ tung lên, mặt đất bị xé ra từng vết sâu hoắm. Còn Chu Nguyên và Tề Hạo trong trận chiến cũng bị đánh nghiêm trọng, ngã bay ra ngoài, mạnh mẽ đụng vào vách núi.

Khỏe miệng Chu Nguyên xuất hiện một vết máu. Lúc này hắn có vẻ chật vật, trên người có từng vết máu, có điều ánh mắt hắn vẫn lạnh lùng như cũ, nhìn về phía đối diện.

Ở chỗ đó, thân ảnh Tề Hạo cũng lồm vào vách núi, nhưng hắn rất nhanh liền thoát ra. So với Chu Nguyên, trên người hắn chẳng qua là kim quang âm đạm một chút. Hiện nhiên phòng ngự của Kim Thạch Bất Phá giúp hắn ung dung trong trận chiến hơn Chu Nguyên rất nhiều.

Tề Hạo bình phục huyết khí đang kích động trong cơ thể. Ánh mắt âm u nhìn về phía Chu Nguyên.

- Ngươi đứng là cứng đầu. . . vẫn chưa chịu chết.

Tề Hạo cười một tiếng, nói:

- Nhưng mà xem ra, ngươi cũng bị thương không nhẹ?

- Xem ra ngươi thua rồi. Ta có Kim Thạch Bất Phá, lực phòng ngự bỏ xa ngươi. Vậy nên người đứng đến cuối cùng nhất định là ta!

Tề Hạo tay cầm trường thương, từng bước đi về phía Chu Nguyên. Sát ý trong mắt ngày càng mạnh.

Nhiều người nhìn thấy cảnh này đều âm thầm lắc đầu. Xem ra trận chiến này sắp kết thúc rồi. Chu Nguyên kia mặc dù biểu hiện cực kỳ hoàn mỹ, nhưng đối mặt với Tề Hạo với toàn bộ thực lực đều bỏ xa hắn, rõ ràng không có khả năng.

Nhờ phòng ngự cường hãn này, Tề Hạo vẫn đứng vững đến cuối cùng.

- Đáng tiếc thật. . .

Tề Hạo từng bước đến gần Chu Nguyên. Hắn có thể cảm nhận được nguyên khí trong cơ thể của người phía sau lúc này tựa hồ có chút chập chờn, chính là thời cơ chém chết tốt nhất.

Chu Nguyên nhìn Tề Hạo với ánh mắt đầy sát ý kia đang từ từ đi tới. Điều khác thường là gương mặt kia không hề kinh hoàng thất thố, ngược lại không có chút gợn sóng nào.

- Không ngờ trước lúc chết, biểu cảm của ngươi là như thế này, thật khiến người ta chán ghét.

Tề Hạo lạnh giọng nói.

- Ta chỉ là cảm thấy ngươi rất đáng thương. . .

Chu Nguyên cười nhạt nói.

Con ngươi Tề Hạo co rút.

- Bởi vì ngay cả ai thắng ai thua người cũng không biết...

Nụ cười nơi khóe miệng Chu Nguyên lúc này tựa như trở nên quý giá.

- Giả thần giả quỷ, người đi chết đi!

Tề Hạo âm trầm nói. Trường thương trong tay không do dự nữa, trực tiếp mang theo hàn mang, không chút lưu tình mạnh mẽ đâm về phía Chu Nguyên.

Nhưng đối diện với một thương tràn đầy sát ý của Tề Hạo, Chu Nguyên không hề cản lại, thần sắc lạnh lùng.

Xẹt xẹt!

Mũi thương sắc bén khi chỉ còn cách tim Chu Nguyên một tấc, bất chợt dừng lại, hết như ngưng trệ vậy.

Lúc này con người Tề Hạo điên cuồng co lại, trên mặt hiện ra vẻ vô cùng kinh hãi. Bởi hắn phát hiện ra trong chớp mắt này, cơ thể hắn bỗng nhiên mất đi không chế.

- Người... người đã làm gì?!

Tề Hạo sợ hãi nói.

Chu Nguyên nhìn từng vết máu trên người mình, thản nhiên nói:

- Người cảm thấy ta đáng sợ vậy sao? Rõ ràng biết người có phòng ngự Kim Thạch Bất Phá còn giao đấu từng thương với người sao?

Tay Chu Nguyên nắm giữ Thiên Nguyên Bút bên cạnh, ngòi bút sắc bén chậm rãi hướng về Tề Hạo.

Lúc này trên thân bút loang lổ kia, những chỗ sau khi dùng Văn Vũ Văn chợt có ánh sáng nổi lên.

Đạo nguyên văn thứ hai của Thiên Nguyên Bút gọi là Xâm Thực.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Giết chết Tề Hạo

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

- Xâm Thực.

Chu Nguyên nhìn đạo nguyên văn thứ hai được khắc trên thân Thiên Nguyên Bút sáng lên, hắn chép miệng rồi cười nói:

- Thiên Nguyên Bút thật sự quá lợi hại rồi.

Lúc đạo nguyên văn thứ nhất thức tỉnh đến nay cũng hơn vài tháng, tuy Chu Nguyên không ngừng cung cấp hồn nguyên thú nuôi dưỡng Thiên Nguyên Bút nhưng Thiên Nguyên Bút vẫn không có một chút biến hóa. Mỗi đến hôm thứ năm kể từ lúc bọn họ đặt chân vào vùng đất Hắc Uyên thì nó mới chịu thức tỉnh đạo nguyên văn thứ hai.

Mà tên của đạo nguyên văn này là Xâm Thực.

- Người đã làm gì?

Tề Hạo cảm giác sự bất thường trong cơ thể mình, gương mặt hắn lộ ra vẻ sợ hãi xen lẫn sự khó tin gào lên.

Đối với sự chất vấn của Tề Hạo, Chu Nguyên chỉ liếc một cái, cây bút trong tay hắn run lên đồng thời ngòi bút cũng khẽ chuyển động. Chính ngay lúc này, cả người Tề Hạo đột nhiên run rẩy dữ dội rồi kêu gào vô cùng thảm thiết, sau đó hắn thấy một sợi tơ từ bên trong cơ thể của hắn chui ra ngoài, sợi tơ này cực kỳ mảnh, nếu không chú ý sẽ không thể nào thấy được nó.

Dường như những sợi tơ kia chứa rất nhiều nguyên khí bên trong khiến nó có thể phát ra ánh sáng mờ nhạt. Sau khi ra khỏi cơ thể Tề Hạo thì nó lập tức bay về ngòi bút của Thiên Nguyên Bút.

Thời điểm những sợi tơ này tiến vào thì Chu Nguyên cảm giác nguyên khí bên trong cũng tăng vọt lên mà Thiên Nguyên Bút cũng càng trở nên sắc bén hơn lúc trước.

Khi Chu Nguyên chú ý đến Tề Hạo thì tên kia đang cực kỳ hoảng sợ khi kim quang trên người hắn bắt đầu nhạt dần, chẳng mấy chốc vàng sáng trên người hắn hoàn toàn biến mất, có thể thấy Kim Thạch Bất Phá đã bị giải trừ.

Hơn nữa, điều khiến Tề Hạo cảm thấy đáng sợ hơn chuyện Kim Thạch Bất Phá không còn chính là nguyên khí trong người hắn đang tiêu hao rất nhanh, giống như có thứ gì đó đã hút mất vậy.

Tuy Tề Hạo có thể cử động cơ thể nhưng trên mặt hắn vẫn còn sự sợ hãi.

Bởi vì nguyên khí không còn nên thân thể Tề Hạo cũng không còn sức lực để có thể tiếp tục đánh nhau.

Thấy cảnh này, Chu Nguyên xoay Thiên Nguyên Bút vài vòng rồi khẽ nói:

-Có phải ngươi rất thắc mắc tại sao nguyên khí trong cơ thể lại biến mất nhanh như vậy đúng không? Khi này, mỗi lần Thiên Nguyên Bút đâm trúng ngươi thì sợi tơ trên ngòi bút sẽ lập tức chui vào bên trong.

-Không những thế, nó còn hấp thụ nguyên khí ở trong máu thịt của ngươi. Đến lúc Thiên Nguyên Bút thu hồi những sợi tơ này thì chúng nó cũng đem nguyên khí mà bản thân nó đã hấp thụ được khôi phục lượng nguyên khí đã tiêu hao trong Thiên Nguyên Bút.

Chu Nguyên nói đến chỗ này thì ngừng một chút, ngay cả hắn cũng cảm thấy tác dụng của Xâm Thực thật đáng sợ, nếu đối phương bị nó đánh trúng thì sẽ bị những sợi tơ trên ngòi bút thần không biết quỷ không hay chui vào trong người, nguyên khí cũng bị nó âm thầm cắn nuốt.

Quan trọng nhất là Thiên Nguyên Bút còn có thể thu hồi lại những sợi tơ này rồi hấp thụ lượng nguyên khí mà sợi tơ đã rút lấy từ người khác, cứ như thế, sức mạnh của Thiên Nguyên Bút vẫn được giữ nguyên trong khi đối thủ không còn chút sức lực nào.

Nói cách khác, cho dù Thiên Nguyên Bút không dùng nguyên khí của Chu Nguyên nhưng nó vẫn có thể phát ra uy lực mạnh không kém.

-Quả nhiên không hổ danh là thánh nguyên binh.

Trong lòng Chu Nguyên không nhịn mà tán thưởng một phen. Lúc đạo nguyên văn thứ nhất thức tỉnh, Chu Nguyên chỉ thấy Thiên Nguyên Bút có chút quý hiếm mà thôi chứ hắn không cảm giác cây bút này có tác dụng to lớn gì cả.

Nhưng bây giờ thì khác, thời điểm đạo nguyên văn thứ hai thức tỉnh thì cũng là lúc Thiên Nguyên Bút dần dần lộ ra sức mạnh bá đạo của nó.

-Không biết bảy đạo nguyên văn còn lại như thế nào?

Ánh mắt Chu Nguyên lộ ra một tia mong chờ, dù sao Xâm Thực đáng sợ như thế chỉ mới là đạo thứ hai, nếu như có một ngày Thiên Nguyên Bút có thể khôi phục lại toàn bộ sức mạnh của nó thì không biết nó sẽ mạnh đến trình độ nào nữa.

-Giờ thì ngươi đã hiểu rồi chứ?

Chu Nguyên mỉm cười nhìn gương mặt tràn đầy sợ hãi của Tề Hạo.

Nghe Chu Nguyên nói xong, khuôn mặt Tề Hạo trở nên trắng bệch, bây giờ hắn đã hiểu rõ lý do vì sao Chu Nguyên có chấp tấn công hắn, dù biết rõ hắn có Kim Thạch Bất Phá trong tay. Lúc đó hắn còn cười nhạo Chu Nguyên ngu xuẩn làm chuyện vô ích nhưng đến giờ này, hắn đã hiểu, tên Chu Nguyên kia cố tình làm vậy để lòng tơ trên ngòi bút có thể dễ dàng xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Tuy Kim Thạch Bất Phá có thể gia tăng lực phòng ngự ở bên ngoài nhưng đối với những đòn tấn công từ bên trong thì không hề có hiệu quả.

Lúc này, Chu Nguyên từ từ gỡ Thiên Nguyên Bút chia thắng về phí Tề Hạo. Ngòi bút sắc bén lập lòe phát sáng.

Thấy vậy, Tề Hạo vô cùng sợ hãi, hắn không thể hiểu nổi tại sao kế hoạch tuyệt diệu của hắn lại biến thành cục diện thế này. Rõ ràng hắn đang ở thế thượng phong, chỉ cần Chu Nguyên sử dụng hết nguyên khí, đến lúc đó hắn sẽ từ từ tra tấn tên này đến chết. Đáng lý ra hắn mới là người dẫm nát Chu Nguyên.

Nỗi sợ hãi trong lòng Tề Hạo ngày càng lớn dần, hắn bắt đầu khởi động số nguyên khí còn ít ỏi rồi xoay người chuẩn bị chạy trốn.

Xuy!

Có điều, hắn vừa chạy được vài bước thì sau lưng hắn vang lên một âm thanh xé gió, sau đó thân thể Tề Hạo khựng lại, hắn cúi đầu nhìn xuống thì nhìn thấy một mũi nhọn được tạo thành từ vô số sợi tơ trắng như tuyết đang xuyên qua ngực hắn, hơn nữa chỗ đó còn là vị trí tim của hắn.

Máu đọng ở đầu ngòi bút rồi tí tách rơi xuống đất.

-Kiếp sau nếu ngươi có thể đầu thai làm người thì ngươi nên nhớ kỹ một điều: khi đấu với người khác nhớ dùng đầu óc suy nghĩ cẩn thận một chút, đừng có vội dấn ý mà chết sớm như hôm nay.

Chu Nguyên lạnh lùng nói.

Mà Tề Hạo cũng không kiềm được phun ra một ngụm máu, cảnh tượng trước mắt hần dần biến thành màu đen sau đó cả người lập tức ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, những người ở ngoài sơn cốc theo dõi trận đấu từ đầu đến giờ chứng kiến cảnh này đều há hốc mồm. Qua một lúc lâu sau mới ào ào bàn tán.

-Tề Hạo chết rồi sao?!

-Chuyện này sao mà xảy ra được cơ chứ?! Không phải hần đang ở thể thượng phong ư, sao bây giờ lại chết rồi?!

-Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người vô cùng kinh hãi trước kết quả này, về mặt bọn họ tựa như nhìn thấy quỷ vậy. Bọn họ nghĩ Chu Nguyên nhất định sẽ chết trong tay Tề Hạo, còn tỏ vẻ thương xót cho Chu Nguyên ở một phút trước nhưng một phút sau thì lại trái ngược hoàn toàn.

-Hình như ta nhìn thấy trong lúc hai người bọn họ đánh nhau, có thứ gì đó từ trong người Tề Hạo chui ra ngoài.

Có người có ánh mắt sắc bén nhận ra chuyện gì đang xảy ra lên tiếng.

-Nếu đúng như vậy thì chắc chắn là Chu Nguyên đã âm thầm ra tay khiến Tề Hạo không đề phòng trúng kế của hần.

Suy đoán này khiến nhóm người kia sợ hãi nhìn nhau, thảm thán. Không cần biết Chu Nguyên sử dụng thủ đoạn như thế nào, nhưng kẻ thắng chính là hần.

-Ta thật sự không dám tin vào mắt mình, Chu Nguyên dùng thực lực Đường Khí kỳ cấp Sơ Kỳ của hần mà giết chết một cao thủ Đường Khí kỳ cấp Hậu kỳ như Tề Hạo.

-Điều quan trọng nhất là hần còn chưa tu luyện công pháp!

-Hần đúng là quái vật!

-Không ngờ Đại Chu vương triều lại xuất hiện một điện hạ biến thái như thế này.. Xem ra, Hắc Uyên chúng ta cần cẩn thận một chút mới được.

Ở cách đó không xa, hai người Tô Ấu Vi, Vệ Thanh Thanh nhanh chóng kết thúc cuộc chiến của mình rồi nhanh chóng chạy vào trong thâm cốc.

Bọn họ đều lo lắng cho sự an nguy của Chu Nguyên.

Nhưng mà khi hai người vừa bước vào thâm cốc thì nhìn thấy hình ảnh Tề Hạo đang từ từ ngã xuống đất.

Còn người khiến bọn họ lo lắng không yên thì đang đứng bên cạnh cái xác của Tề Hạo. Thiếu niên tuấn tú vóc dáng thon gầy, trong tay đang cầm Thiên Nguyên Bút.

-Tề Hạo.. đã chết?

Vệ Thanh Thanh mấp máy môi, ánh mắt tràn đầy sự khó tin nhìn chằm chằm Chu Nguyên. Bản thân cô biết Tề Hạo mạnh đến mức, cho dù cô đánh nhau với tên đó cũng chỉ có thể hòa một ván mà thôi.

Ngay cả hai người các cô có liên thủ với nhau cũng khó mà đánh bại được Tề Hạo nhưng tên đó lại bị một người vừa mới tiến vào Đường Khí kỳ cấp Sơ kỳ đánh chết.

-Điện hạ thật sự rất lợi hại.

Đối với chuyện này, Tô Ấu Vi không cảm thấy có gì bất ngờ, cô chỉ cảm thán một tiếng. Trong mắt cô, Chu Nguyên làm mấy chuyện này rất bình thường.

Nghe Tô Ấu Vi khen ngợi Chu Nguyên, Vệ Thanh Thanh đứng bên cạnh im lặng không nói, cô gào thét trong lòng.

“Hần không chỉ lợi hại mà còn là một tên yêu nghiệt trong giới tu hành đó. Làm sao hần có thể giết Tề Hạo được cơ chứ?”

Lúc Tô Ấu Vi, Vệ Thanh Thanh vẫn còn kinh ngạc trước những gì đang diễn ra thì Chu Nguyên quay đầu nhìn hai người cười một tiếng, khóe môi đột nhiên giật giật vài cái. Thì ra do hần cảm giác được sự đau nhức ở mấy chỗ bị thương trên người.

Lúc này Chu Nguyên mới thu nhỏ Thiên Nguyên Bút lại rồi đeo ở bên hông. Sau đó hần ngẩng đầu nhìn Hỏa Linh Tuệ ở trong thâm cốc thờ phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng hần đã đoạt được Hỏa Linh Tuệ rồi!

Chương 88: Giành được Hỏa Linh Tuệ

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Bên trong thâm cốc, đôi mắt Chu Nguyên tràn đầy nóng bỏng nhìn chăm chú Hỏa Linh Tuệ đang đung đưa lá cây theo làn gió, một lúc sau hắn mới kiềm chế được sự kích động trong lòng mình rồi bước lại gần gốc cây đỏ rực kia.

Sau đó hắn lấy một cái bồn làm bằng ngọc thạch cao ngang người hắn từ trong túi càn khôn ra, trên bồn còn khắc vài dòng nguyên văn có tác dụng bảo tồn nguyên khí.

Chu Nguyên lại lấy ra một cái xẻng, rồi cẩn thận xúc bùn đất quanh cây vào bỏ vào trong bồn. Trong suốt quá trình đào đất hắn không dám mạnh tay, hắn sợ lỡ như hấp tấp dùng sức quá lớn sẽ làm hỏng cả rễ cây.

Sau khi dọn dẹp bùn đất xung quanh gốc Hỏa Linh Tuệ thì Chu Nguyên tiếp tục bỏ gốc cây vào trong bồn, động tác vô cùng cẩn thận, sau đó mới dùng bùn đất lấp lại phần gốc.

Lúc Chu Nguyên làm xong thì trên trán cũng xuất hiện một tầng mồ hôi. Hắn cảm thấy làm cái này còn mệt hơn so với lúc đánh nhau với Tề Hạo nữa.

Chu Nguyên ngắm những quả Hỏa Linh Tuệ ở trên cây đang tán ra một quãng sáng nhàn nhạt bao quanh. Tuy trong di tích chỉ còn một cây Hỏa Linh Tuệ nhưng bọn họ vẫn có thể dùng hạt của nó để trồng thêm nhiều cây.

Có điều, Chu Nguyên nghe nói nếu muốn trồng những nguyên thực có phẩm cấp cao thì cần phương pháp đặc biệt mới có thể thành công. Mà những hạt giống của Hỏa Linh Tuệ nhất định phải trồng trong phạm vi xung quanh cây mẹ, nếu không cây con sẽ chết khô không thể ra trái được.

-Ồ, đây chính là Hỏa Linh Tuệ sao?

Hai người Vệ Thanh Thanh, Tô Ấu Vi cũng vây quanh bồn ngọc, ánh mắt tò mò nhìn chăm chăm vào bụi cây đỏ rực như lửa kia.

Thấy vẻ mặt của hai người như thế, Chu Nguyên cười một tiếng rồi gật đầu nói:

-Đúng vậy, lần này chúng ta có thể giành được Hỏa Linh Tuệ, công lao của phủ Đại tướng quân rất lớn. Sau này quả Hỏa Linh Tuệ chín, chắc chắn phủ Đại tướng quân sẽ có một phần.

Nghe vậy, Vệ Thanh Thanh cười khẽ nói:

-Nếu vậy, ta xin cảm ơn điện hạ trước, dù sao trước giờ ta vẫn chưa được ăn nguyên thực tứ phẩm, hiệu quả của nó tuyệt đối không nhỏ.

Chu Nguyên thấy Tô Ấu Vi cũng đang ngắm Hỏa Linh Tuệ, hắn cười nói:

-Tô Ấu Vi, ngươi cứ yên tâm đi, ngay cả ngươi cũng sẽ có phần mà.

Tô Ấu Vi nghe Chu Nguyên nói vậy thì lập tức đỏ mặt, cô vội vàng lên tiếng giải thích:

-Điện hạ.. hiểu lầm rồi.. ta..ta chỉ tò mò không biết nó có vị như thế nào thôi.

Trong khi ba người bọn họ đang nói chuyện thì đám người ngoài kia cũng chú ý đến. Suy cho cùng giá trị của Hỏa Linh tuệ không nhỏ, bọn hắn không dùng thì cũng có thể bán ra ngoài thu được rất nhiều tiền. Những thế lực có dã tâm khác nhất định sẽ tranh nhau mua nó, cho dù có phải táng gia bại sản đi chăng nữa.

Vì thế, một số cao thủ bắt đầu khởi động nguyên khí. Trong lòng bọn họ đều nghĩ rằng hiện tại là thời cơ rất tốt, Chu Nguyên vừa trải qua một trận chiến gay cấn với Tề Hạo vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, nếu bọn họ xông vào thì có thể cướp được bảo bối, sau đó lập tức cao chạy xa bay.

Nhưng mà, lúc đám người này tính hành động thì Yêu Yêu đang đứng trên sơn cốc lạnh lùng liếc bọn chúng một cái rồi giơ tay nắm chặt lại, lúc này trong tay cô bỗng nhiên xuất hiện một quyền trục.

Quyền trục từ từ mờ ra để lộ một đạo nguyên văn cực kỳ phức tạp, ngay lúc này, nguyên khí xung quanh như bị nó hấp dẫn mà điên cuồng tiến vào trong quyền trục.

Yêu Yêu buông quyền trục mặc nó bay lên cao, đồng thời phát ra một luồng sáng mạnh mẽ.

Ầm ầm!

Nguyên văn được viết trong quyền trục hấp thụ lấy nguyên khí xung quanh rồi biến thành một đám mây đen thật lớn. Hơn nữa bên trong đám mây còn chứa sấm sét, khí thể của nó khiến người khác cảm thấy áp lực vô cùng.

Mấy tên cao thủ kia nhìn thấy cảnh này lập tức biến sắc, giọng nói tràn đầy sợ hãi:

-Đây là... nguyên văn tứ phẩm?!

Chỉ có nguyên văn tứ phẩm trở lên mới có thể có khí thể kinh người như vậy.

Tất cả bọn hắn đều kinh hãi nhìn chằm chằm vào cô gái mặc trang phục màu xanh trên sơn cốc. Không ai có thể ngờ được, tuy trên người cô gái này không hề có nguyên khí dao động nhưng trình độ sử dụng nguyên văn lại kinh khủng như thế này.

Mà đám mây đen kia luôn lẩn lờ ở phía trên sơn cốc phát ra tiếng sấm đùng đùng, dọa cả đám bọn hắn không dám hành động bừa bãi. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, chỉ cần ai trong số họ tiến lên một bước thì sẽ bị sấm sét đánh xuống. Đối với loại công kích này, ngay cả cao thủ Thiên Quan cảnh cũng sẽ bị nó đánh chết.

Cùng lúc đó, Chu Nguyên cũng biết được bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, hần lạnh lùng hừ một tiếng nhanh chóng cắt bốn ngọc vào trong túi càn khôn rồi nói:

-Chúng ta ra ngoài xem mọi chuyện thế nào rồi.

Khi hắn vừa dứt lời thì lập tức chạy ra ngoài.

Vừa ra khỏi thâm cốc, hắn liền chạy lại chỗ của Thôn Thôn trước, bởi vì tiếng động ở chỗ đó lớn nhất.

Có điều cảnh tượng trước mắt khiến hắn giật cả mình. Cơ thể của chiến khôi măng xà rất lớn nhưng bây giờ chỉ còn hơn mười thước, phần còn lại đều bị xé nát thành nhiều mảnh.

Lý do nó còn có thể cử động đến bây giờ cũng vì nó chỉ là tượng gỗ không máu thịt không cảm giác. Nếu đổi lại là một con măng xà thật sự thì lúc này chỉ có thể nằm thõ thoi thóp mà thôi.

Trong khi đó, Thôn Thôn lại giống như mèo vờn chuột mà giầy vò con rồi, nó không ngừng chụp đánh chiến khôi măng xà va vào vách núi ầm ầm hết như đang chơi một quả bóng cao su vậy. Cảnh này khiến người khác phải run sợ.

-Thôn Thôn.. thật đáng sợ!

Ngay cả Tô Ấu Vi cũng không nhịn được mà nói. Bình thường Thôn Thôn luôn ra vẻ lười biếng, hơn nữa bộ dạng của nó rất đáng yêu nhưng ai mà ngờ hình dạng chiến đấu của nó lại hung tàn như thế.

Khóe môi Chu Nguyên cũng giật giật mấy cái, trong đầu hắn nhớ lại thỉnh thoảng hắn hay xén bớt phần ăn của Thôn Thôn làm hắn có chút chột dạ. Có khi nào nhóc con này nổi giận biến lớn, tát hắn một cái, như vậy không phải hắn vô cớ chết oan sao?

-Aizz... xem ra sau này không thể xén bớt thức ăn của nó nữa rồi.

Chu Nguyên thở dài nói.

Lúc này, dường như Thôn Thôn cảm thấy nhàm chán không muốn chơi nữa, nó nâng móng cào mạnh xuống một cái, bỏ đầu chiến khôi măng xà ra làm đôi.

Mà chiến khôi măng xà cũng sụp đổ xuống đất không cử động nữa. Sau đó Thôn Thôn dùng vuốt mở đầu con rồi thì nhìn thấy bên trong có một viên tinh thạch đang lóe sáng, ở trong tinh thạch còn có hình ảnh của một con măng xà.

Viên tinh thạch này chính là hồn thú mà Chu Nguyên cần.

Thôn Thôn nghiêng đầu nhìn viên Thú Hồn Tinh một lát rồi há miệng tinh nuốt chửng nó.

Chu Nguyên đứng trên sườn núi bị hành động của Thôn Thôn dọa đến hồn phi phách tán, hắn lập tức quát lớn:

-Hạ miệng lưu tinh!

Hắn vừa dứt lời thì lao bắn về phía Thôn Thôn.

Chu Nguyên đột nhiên hét to làm Thôn Thôn sợ hết hồn ngu cả người. Còn Chu Nguyên thì thừa dịp nó còn đang ngây ngốc chưa tỉnh nhanh chóng bỏ

Thú Hồn Tinh vào trong túi càn khôn.

Thú hồn của nguyên thú măng xà tứ phẩm là một trong những thứ hần cần trong chuyến đi lần này. Hần vất vả lắm mới tìm được một viên, nếu để Thôn Thôn ăn mất hần thật sự bị vỡ mộng rồi.

Không lẽ muốn hần đi kiếm viên thứ hai giống vậy, lúc đó không biết đến khi nào mới có thể gặp được.

Sau khi Chu Nguyên vừa cất Thú Hồn Tinh thì Thôn Thôn cũng tỉnh táo trở lại, nó cúi đầu nhìn thấy Chu Nguyên đã lấy mất đồ ăn của nó. Cho nên nổi giận gầm gừ với Chu Nguyên.

“Tên này sao dám giành đồ ăn với nó cơ chứ.”

- Một trăm mâm thịt khô!

Chu Nguyên nhìn thấy Thôn Thôn đang nổi giận thì vội vàng la lớn.

Nghe Chu Nguyên nói vậy, Thôn Thôn ngừng gầm gừ với hần, cặp mắt thú đồ rực của nó khẽ lóe lên một cái. Trong lòng Thôn Thôn tính toán một viên thú hồn đổi lấy một trăm mâm thịt khô, sau đó nó gật đầu một cái tỏ vẻ giao dịch thành công.

Thấy vậy, Chu Nguyên thờ phào một hơi rồi vuốt ve bàn chân Thôn Thôn. Cuối cùng thú hồn nguyên thú măng xà tứ phẩm cũng đã vào tay hần, như vậy hần có thể tu luyện tầng thứ nhất Thông Thiên Huyền Mãng Khí của Tổ Long Kinh rồi.

Một khi hần tu luyện thành công thì sức chiến đấu của bản thân sẽ tăng vọt lên, chỉ cần là cao thủ Dưỡng Khí kỳ thì khó có ai có thể đánh bại hần.

Thời điểm cuộc chiến giữa Thôn Thôn và chiến khôi măng xà kết thúc thì cục diện đã không thể cứu vãn được nữa, Tề Lăng cũng phát hiện Tề Hạo đã bị Chu Nguyên giết chết.

Đôi mắt lão ta trở nên đỏ bừng, lão quyết đoán vung tay lên ra lệnh cho đám thuộc hạ:

- Lùi lại!

Ngay khi lão vừa dứt lời thì sương mù đột nhiên xuất hiện dưới chân bọn chúng mà đám người Tề vương phủ cũng biến mất.

Chu Nguyên không thèm để ý chuyện bọn chúng bỏ trốn, hần nhìn chăm chú Hắc Độc vương đang bị Vệ Thương Lan cản trở ở trên không.

Đối với vương triều Đại Chu thì Hắc Độc vương cũng là một khối u ác tính cần tiêu diệt. Những năm gần đây tên khốn này thỉnh thoảng tấn công biên giới Đại Chu, cướp của giết con dân Đại Chu.

Nếu như bọn họ có thể giết Hắc Độc vương ngay tại chỗ này thì biên giới Đại Chu sau này sẽ được an bình rồi.

Trong mắt Chu Nguyên xẹt qua một tia lạnh lẽo, sau đó hần vỗ nhẹ lên móng vuốt của Thôn Thôn rồi chỉ tay vào Hắc Độc vương ở trên không, hần nói:

- Thôn Thôn, tên này đáng giá hai trăm mâm thịt khô!

Thôn Thôn nghe Chu Nguyên nói thế thì mắt nó lập tức phát sáng. Nó nhìn chòng chọc Hắc Độc vương đang bay qua bay lại trên trời giống như đang nhìn một mâm thịt khô đang lượn qua lượn lại trước mặt nó.

Gào!

Thôn Thôn ngẩng đầu gào một tiếng rồi đập móng xuống đất, cơ thể to lớn của nó hóa thành một luồng sáng màu đỏ bay thẳng lên trời.

-Ồ, đây chính là Hòa Linh Tuệ sao?

Hai người Vệ Thanh Thanh, Tô Ấu Vi cũng vây quanh bồn ngọc, ánh mắt tò mò nhìn chăm chăm vào bụi cây đỏ rực như lửa kia.

Thấy vẻ mặt của hai người như thế, Chu Nguyên cười một tiếng rồi gật đầu nói:

- Đúng vậy, lần này chúng ta có thể giành được Hòa Linh Tuệ, công lao của phủ Đại tướng quân rất lớn. Sau này quả Hòa Linh Tuệ chín, chắc chắn phủ Đại tướng quân sẽ có một phần.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Hàng phục

Dịch giả: Oa la la

Biên: Xiaooo

Rống!

Dưới chân của Thôn Thôn, có nguyên khí màu đỏ đậm đang bốc lên, trong dòng nguyên khí đỏ đậm, lại giống như có chút ánh sáng đen, nhìn qua rất thần bí.

Nguyên khí mạnh mẽ xuất hiện dưới chân Thôn Thôn, theo đà bay lên không, hóa thành một đạo xích quang, bắn thẳng đến chỗ Hắc Độc Vương.

Mà khí thể lao tới mạnh mẽ như vậy, dĩ nhiên bị Hắc Độc Vương phát hiện, ánh mắt của hắn đảo qua, suýt nữa hồn phi phách tán - hồn vĩa lên mây, lúc này hắn đang đánh với Vệ Thương Lan, đang trong thế giằng co, nếu giờ có thêm một đầu nguyên thú lao tới, hắn sẽ rơi vào thế hạ phong.

Lúc trước hắn tuy rằng đang đánh nhau với Vệ Thương Lan, nhưng cũng nhìn thấy cảnh con rắn kia bị xé tan, cho nên hắn cũng biết con nguyên thú thần bí này khủng bố đáng sợ đến mức nào.

- Đánh với ta mà ngươi còn dám phân tâm?

Ngay lúc Hắc Độc Vương đang kích động, tiếng cười lạnh của Vệ Thương Lan vang lên, một quyền đánh ra, nguyên khí màu vàng mang theo khí thể sắc nhọn, hung hăng gào thét lao tới người trước mặt.

Ông!

Tay áo bào của Hắc Độc Vương run lên, nguyên khí màu đen thối tới, chặn lại nguyên khí màu vàng, tuy nhiên bởi vì dao động do hai dòng nguyên khí va vào nhau gây nên cũng khiến hắn lùi lại phía sau vài bước.

- Vệ Tướng quân, cần gì phải như vậy, tất cả đều là âm mưu của Tề vương phủ!

Hắc Độc Vương vội vàng nói với giọng xin thua, rõ ràng hắn đã nhận ra thế cục bây giờ không được thuận lợi.

- Hắc, ngươi nên nói câu này với tên gia hỏa đứng sau ngươi!. — Trong giọng nói của Vệ Thương Lan tràn đầy sự vui vẻ, sáng khoái.

Hắc Độc Vương trong lòng run lên, cũng nhận thấy phía sau có trận gió tanh đang lao tới, vội vàng xoay người, phất hai tay, nguyên khí mạnh mẽ tụ lại trong lòng bàn tay, đánh ra một chưởng:

- Độc Ma Chưởng!

Phanh!

Móng vuốt mang theo ánh sáng đen đập vào chưởng phong mang theo kịch độc của Hắc Độc Vương.

Đồng!

Tiếng động lớn vang lên giữa không trung, cả người Hắc Độc Vương giống như bị đạn pháo bắn bay ra ngoài, đập vào một ngọn núi phía sau, cả đỉnh núi đều sụp đổ..

Giữa không trung, bốn chân của Thôn Thôn mang theo nguyên khí đỏ đậm, cũng bị đẩy lùi ra sau nửa bước, trên móng vuốt, có một luồng khí đen mang theo mùi tanh hôi khó ngửi, giống như đang tìm cách chui vào trong cơ thể nó.

Khụ.

Chỗ ngọn núi bị sụp đổ Hắc Độc Vương lúc này đang cố gắng đứng lên, trên ngực hắn có năm vết thương rất sâu, đó dĩ nhiên là vết thương do Thôn Thôn gây ra vừa rồi, hắn nhìn ma độc đang quấn quanh móng vuốt của Thôn Thôn trong mắt hiện tia âm ngoan.

“Quả nhiên là đồ súc sinh không có đầu óc, độc khí của ta không phải cái ai cũng có thể động vào.”

Ngay lúc hắn đang nghĩ như vậy, Thôn Thôn bỗng nhiên mở miệng ra, dùng sức hút, hút sạch khí độc xung quanh móng vuốt vào trong cơ thể.

Thôn Thôn lắc lắc đầu, trong mũi phun ra một luồng máu đen, trong tiếng kêu có chút khó chịu, hiển nhiên mùi vị của luồng khí độc kia khiến nó không hài lòng.

Sự âm độc trên mặt của Hắc Độc Vương nhất thời ngưng lại, hắn nhìn Thôn Thôn có chút khó tin, rõ ràng là không ngờ tới ma độc đánh đâu thắng đó uy thế vô song của mình thế nhưng lại không có chút tác dụng nào với Thôn Thôn.

Rõ ràng khả năng phòng độc của Thôn Thôn đã vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Rống!

Tuy nhiên Thôn Thôn cũng bị chỗ độc tính này chọc giận, đôi mắt đỏ rực nhìn về phía Hắc Độc Vương, bốn móng vuốt mang theo nguyên khí đỏ đậm lần thứ hai đánh xuống, lao về phía Hắc Độc Vương.

Vệ Thương Lan lúc này cũng xông vào đánh, nguyên khí màu vàng gào thét mà tới, mang theo quyết tâm phá hủy, ngăn lại toàn bộ đường lui của Hắc Độc Vương.

Trên bầu trời Hắc Độc Vương chật vật né tránh khắp nơi, Thôn Thôn và Vệ Thương Lan không ngừng ngăn cản đường lui của hắn, quyết tâm đẩy hắn vào đường chết.

- Chu Nguyên điện hạ, ta nhận thua, chỉ cần ngươi thả ta đi, ta hứa sẽ kiềm chế các thế lực ở Hắc Uyên, tuyệt đối sẽ không xâm phạm Đại Chu nửa bước.

Đối mặt với cái chết, Hắc Độc Vương cảm thấy sợ hãi, vội vàng nhìn về phía Chu Nguyên đang đứng hồ lớn.

Các cao thủ của các thế lực bên ngoài sơn cốc thấy ngay cả Hắc Độc Vương tung hoành ngang dọc ở Hắc Uyên cũng bị chèn ép tới mức này, đều im lặng, không dám sinh ra một chút dị niệm nào.

Mấy người vốn còn đang suy nghĩ có nên đi cướp lấy Hòa Linh Tuệ không cũng vội bỏ đi suy nghĩ trong lòng.

Trong mắt Chu Nguyên tràn đầy lạnh lùng, Hắc Độc Vương đã tàn sát quá nhiều người trong vương triều Đại Chu của bọn họ, sao có thể buông tha cho hắn dễ dàng như vậy.

Cho nên hắn cũng không ngăn cản Vệ Thương Lan với Thôn Thôn vây giết Hắc Độc Vương.

Giống như nhận ra sát ý của Chu Nguyên Hắc Độc Vương càng thêm lo sợ, rốt cuộc bất chấp mọi thứ, vội vàng nói:

- Chu Nguyên điện hạ, thần nguyện hàng phục triều đình Đại Chu, nguyện cống hiến sức lực phục vụ hoàng thất.

Sắc mặt của Chu Nguyên vốn hơi lạnh lùng, lúc này hơi dịu đi một chút. Hắc Độc Vương nói như thế nào cũng là cường giả Thái Sơ cảnh, nếu có thể làm việc cho hoàng thất, vậy thì sức mạnh của bọn họ sẽ tăng lên rất lớn.

- Điện hạ, tên này luôn giả dối ngoan độc cẩn thận đừng để hắn lừa- Vệ Thanh Thanh nghe thấy vậy, chân thành nhắc nhở.

Bọn họ đã tiếp xúc nhiều với Hắc Độc Vương, biết rõ hắn là loại người giả dối chuyên lừa gạt.

Chu Nguyên gật gù đầu, hắn dĩ nhiên biết chuyện này, nên hắn nhảy xuống chạy tới bên cạnh Yêu Yêu, nói:

- Yêu Yêu tỷ, có cách gì có thể khống chế được hắn khiến hắn sau này không thể tạo phản được không?

Yêu Yêu nghe vậy, trầm ngâm một chút, khẽ gật, nói:

- Có thì có, tuy nhiên điều kiện tiên quyết là tên Hắc Độc Vương không được phản kháng nếu không sẽ không thể thành công.

Chu Nguyên gật gù đầu, nhìn về phía Hắc Độc Vương lạnh lùng nói:

- Nếu những lời ngươi nói là thật lòng vậy thì buông vũ khí xuống, để cho ta xử lý ngươi.

Ánh mắt Hắc Độc Vương hơi lóe lên, nếu thật sự buông tha không chống cự, vậy thì thật sự là hoàn toàn giao phó tính mạng mình vào tay Chu Nguyên.

- Xem ra ngươi cũng không phải thật lòng, vậy thì hãy để cho hắn chôn cùng những con dân Đại Chu chúng ta, những người đã bị hắn giết hại đi.

Sự lạnh lẽo lại trào lên trong mắt Chu Nguyên.

Đột tấn công của Thôn Thôn và Vệ Thương Lan ngày càng hung mãnh.

Hắc Độc Vương bị buộc phải lùi lại phía sau, mùi vị của tử vong bao trùm trong lòng hắn, cuối cùng hắn cắn răng một cái, nói:

- Điện hạ, thần nguyện hàng phục!

Nói xong, nguyên khí đang quay xung quanh người hắn đều bị thu lại vào trong cơ thể.

Bá!

Vệ Thương Lan nhảy lên trước, đánh một chưởng vào trong ngực hắn.

Hắc Độc Vương phun ra một ngụm máu tươi, cả người ngã xuống, đập mạnh xuống gần chỗ đám người Chu Nguyên đang đứng, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng là đã bị thương rất nặng.

- Điện hạ điện hạ, thần nguyên hàng phục!

Hắc Độc Vương bắt chấp con đầu đốn, vội vàng nói.

Vệ Thương Lan nhảy xuống, đứng gần Chu Nguyên, khuôn mặt tràn đầy vẻ đề phòng nhìn Hắc Độc Vương.

Thôn Thôn cũng kêu gào nhảy xuống, thân thể cao lớn bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng trở lại bộ dáng bình thường, nhẹ nhàng nhảy một cái liền rơi vào trong lòng của Yêu Yêu.

Tuy vậy, chắc chắn là không ai dám coi thường bộ dáng của nó bây giờ, thậm chí ngay cả Vệ Thương Lan đứng bên cạnh, trong mắt cũng tràn ngập đề phòng.

- Nếu ngươi đã thật tâm muốn quy hàng, vậy ta sẽ sử dụng chút thủ đoạn, tránh cho sau này ngươi xuất hiện dị tâm muốn tạo phản, được chứ?

Chu Nguyên nhìn thẳng Hắc Độc Vương, thần nhiên nói.

Nghe những lời này, Hắc Độc Vương vội ngừng đầu, trong lòng có cảm giác không ổn, nhưng khi nhìn thấy cái nhìn đầy chăm chú của Vệ Thương Lan và Thôn Thôn dành cho hắn, hắn cuối cùng cũng chỉ có thể chấp nhận gật đầu, dù thế nào, lúc này giữ được tính mạng mới là chuyện quan trọng nhất.

- Vậy ngươi thu hết nguyên khí trong cơ thể lại, tuyệt đối không được vận chuyển nguyên khí đồng thời cũng không được nảy sinh ý kháng cự.

Chu Nguyên lạnh lùng nói:

- Phương pháp này chỉ sử dụng một lần, nếu ngươi dám phản kháng... thứ chờ đợi ngươi chính là cái chết.

Nghe được giọng nói tràn đầy sát ý của Chu Nguyên, không hiểu sao Hắc Độc Vương lại cảm thấy run sợ, cả người run lên một cái.

Chu Nguyên lúc này mới nhìn về phía Yêu Yêu, Yêu Yêu khẽ gật đầu, cầm trong tay bút nguyên văn thanh ngọc chậm rãi đi tới, ngòi bút của cô dừng trước trán của Hắc Độc Vương đúng ba tấc, ngòi bút di chuyển xuống dưới, hình thành một đạo nguyên văn.

Sau một lúc lâu khi đạo nguyên văn thành hình chậm rãi rơi xuống, dừng lại ở trước mi tâm của Hắc Độc Vương, sau đó từng chút đi vào trong mi tâm của hắn, trên mi tâm xuất hiện một đạo nguyên văn xanh biếc.

- Đây là Khóa Thần Từ Mẫu Văn, nếu ngươi xuất hiện dị tâm, chỉ cần khởi động nguyên văn này, thần hồn của ngươi sẽ bị lập tức vỡ vụn.

Yêu Yêu nhìn thoáng qua Hắc Độc Vương, nói.

Mặt của Hắc Độc Vương xám như tro tàn, rõ ràng cũng nhận ra thần hồn của mình đang bị giam lại.

Yêu Yêu đưa cho Chu Nguyên một quả ngọc giản, trên ngọc giản có khắc một bức tranh với rất nhiều đạo nguyên văn phức tạp, nói:

- Đây là mẫu văn, nếu ngươi phát hiện hắn có dị tâm, chỉ cần bóp ngọc giản, hắn nhất định sẽ chết.

Chu Nguyên đưa tay nhận ngọc giản, trong lòng vui vẻ, nhìn về phía Hắc Độc Vương, nói:

- Nếu đã vậy, từ nay về sau, ngươi hãy vì Đại Chu ta mà chinh chiến, bảo vệ cho Đại Chu, xem như trả lại món nợ ngươi đã giết hại con dân Đại Chu ta.

Hắc Độc Vương nghe vậy, trên khuôn mặt lộ ra vẻ muốn khóc, nhưng cuối cùng hắn vẫn gật gật đầu, chết từ tế cũng không bằng còn sống, chỉ cần còn sống, dầu sao cũng tốt hơn phải chết nhiều.

- Dạ thưa điện hạ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Di bảo

Dịch giả: Nhật Nguyệt Nhi

Biên: Xiaooo

Cuộc chiến trong sơn cốc kết thúc bằng việc Hắc Độc Vương quy hàng, đồng nghĩa với việc trong cuộc chiến này, người chiến thắng cuối cùng chính là Chu Nguyên- người đại diện cho hoàng thất Đại Chu.

Bên ngoài sơn cốc, thế lực khắp nơi nhìn thấy kết quả này, đều rất thức thời bắt đầu rút lui, trong trận chiến này người thua cuộc chính là Tề vương phủ, ngay cả Hắc Độc Vương cũng đã nguyện ý quy hàng.

Sức mạnh của hoàng thất Đại Chu nhất định sẽ tăng đến mức khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Đối với lực lượng bây giờ của hoàng thất Đại Chu, tuyệt đối không phải là thứ mà các thế lực ở Đại Chu có thể chống đỡ.

- Chúc mừng điện hạ.

Vệ Thương Lan thu nguyên khí lại, ôm quyền nhìn về hướng Chu Nguyên cười nói.

Về mặt của hắn bây giờ khi đối mặt với Chu Nguyên, rõ ràng đã trở thành coi trọng, thậm chí có thêm một chút tôn kính, dù sao bây giờ ở bên Chu Nguyên, không chỉ có một con cự thú thần bí cùng Yêu Yêu có thể sử dụng nguyên văn tứ phẩm, mà còn nhiều thêm một Hắc Độc Vương.

Ba người này có thể sánh bằng ba cường giả Thái Sơ cảnh.

Lấy thực lực như vậy, có thể tung hoành khắp trời đất Đại Chu, hẳn lúc trước, có thể không nghe mệnh lệnh của hoàng thượng, nguyên nhân quan trọng nhất là Đại Chu chỉ có một vị cường giả Thái Sơ cảnh là Chu Kinh.

Mà bây giờ, con số này đã tăng lên thành bốn người.

Vì lý do này, cho dù sau này hoàng thất có muốn xử lý hắn, chỉ sợ hắn cũng chỉ có thể trở mặt nhìn Đại tướng quân phủ tan thành tro bụi.

Lực lượng hai bên đã có sự chênh lệch quá lớn, Vệ Thương Lan tất nhiên sẽ không ngu ngốc đến nỗi không coi trọng Chu Nguyên giống như lúc trước.

- Lần này có thể thành công đoạt được Hòa Linh Tuệ, cũng là nhờ có sự giúp đỡ của Đại tướng quân. Sau khi trở về, ta nhất định sẽ kể rõ công trạng của Đại tướng quân, sau khi bồi dưỡng Hòa Linh Tuệ thành công, tuyệt đối sẽ không thiếu phần của Đại tướng quân phủ.

Chu Nguyên cũng ôm quyền hướng về phía Vệ Thương Lan nói.

- Thần xin tạ ơn điện hạ trước ở đây.

Vệ Thương Lan cười cười, sắc mặt chợt ngưng lại nói:

- Nhưng mà lần này Tề vương phủ bị thua, Tề Hạo lại bị điện hạ chém chết, chỉ sợ Tề vương phủ tuyệt đối không chịu bỏ qua.

Chu Nguyên cười nhẹ một tiếng, nói:

- Lần này người không chịu bỏ qua phải là chúng ta mới đúng.

Lúc trước Chu Nguyên luôn nhường nhịn, nguyên nhân chính là do lực lượng của hoàng thất và Tề vương phủ là như nhau, một khi giao chiến, nhất định sẽ khiến cho nguyên khí của Chu vương bị tổn hại rất lớn, nhưng bây giờ, sau khi hắn từ Hắc Uyên trở về, lực lượng của hoàng thất Đại Chu nhất định sẽ có bước tiến vượt bậc. Cho nên, đây cũng chính là thời cơ tốt nhất giúp Đại Chu trừ bỏ được khối u nhọt ác tính này.

Vệ Thương Lan cảm giác được sự lạnh lẽo trong câu nói của Chu Nguyên, cũng cảm thấy run sợ trong lòng. Hắn biết rõ, chờ đến khi Chu Nguyên trở về, hoàng thất và Tề vương phủ nhất định sẽ ngựa bài với nhau.

- Đại tướng quân, Tề vương phủ luôn muốn phản nghịch, sau này nếu khai chiến, mong Đại tướng quân có thể ra tay trợ giúp.

Chu Nguyên nhìn về phía Vệ Thương Lan, sắc mặt chân thành.

Vệ Thương Lan do dự trong nháy mắt, hẳn lúc trước nhất định tuyệt đối sẽ không tham gia vào sự tranh đấu giữa hoàng thất và Tề vương phủ, nhưng sự do dự này cũng chỉ trong chốc lát. Lần này hắn giúp Chu Nguyên tranh giành Hòa Linh Tuệ, chỉ sợ ở trong mắt Tề vương phủ, hắn đã sớm đứng bên hoàng thất, nhất định đã coi hắn là cái đinh trong mắt cần phải diệt trừ. Vậy chi bằng hắn hoàn toàn chọn lựa đứng bên trận doanh của hoàng thất, tiêu diệt Tề vương phủ.

- Điện hạ xin cứ yên tâm, nếu có việc cần dùng, xin cứ nói, Đại Tướng Quân phủ nhất định sẽ dốc hết sức tiêu diệt phản nghịch.

Vệ Thương Lan trầm giọng nói.

Nghe thấy lời hứa của Vệ Thương Lan, trong lòng Chu Nguyên cũng thở phào một hơi, có sự trợ giúp của Vệ Thương Lan, sức mạnh của hoàng thất sẽ tăng thêm một bậc.

- Đã lấy được Hóa Linh Tuệ, chúng ta có thể trở về rồi.

Hắn quay đầu cười nhìn mọi người nói.

Mọi người đều gật đầu đồng ý, chỉ riêng Yêu Yêu nhìn xuống đáy vực nói:

- Đã lấy hết bảo bối rồi?

Chu Nguyên kinh ngạc, nói:

- Đã lấy được Hóa Linh Tuệ.

Yêu Yêu nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của Thôn Thôn, đôi môi đỏ hé mở:

- Chiến Khôi Tông này coi như có chút thực lực, di tích của bọn họ, sợ là không đơn giản như những gì người nghĩ.

Chu Nguyên nghe vậy, không hiểu ra sao, nhưng hắn giống như nghe ra ý của Yêu Yêu, thử hỏi:

- Nơi này còn có bảo bối chưa bị phát hiện?

Trong mắt những người khác cũng tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Yêu Yêu nhẹ giọng nói:

- Nhìn một chút chẳng phải sẽ biết sao?

Nói xong, nàng cất bước dẫn đầu đi thẳng đến thâm cốc, đám người Chu Nguyên nhìn nhau một cái, sau đó cũng vội vàng đuổi theo.

Đoàn người đi vào thâm cốc, cuối cùng dừng chân ở một vườn thuốc hoang vu, đây chính là nơi Chu Nguyên đào được Hóa Linh Tuệ.

Chu Nguyên nhìn khắp xung quanh, khắp nơi đều là vách núi trụi lụi, một mảnh hoang vắng, cũng không có bất kỳ dao động nào truyền tới.

Vệ Thương Lan cũng liếc nhìn xung quanh, cũng không phát hiện được gì, chỉ có thể dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Yêu Yêu.

- Trong này còn có bảo bối gì sao?

Chu Nguyên nghi hoặc hỏi.

Yêu Yêu không để ý đến hắn, bước từng bước nhẹ nhàng, đi vào vườn thuốc hoang vu kia, sau đó ngồi xổm xuống, tay ngọc khẽ chạm xuống mặt đất, đôi mắt hơi khép.

Những người khác nhìn thấy bộ dạng của nàng lúc này cũng không dám lên tiếng quấy nhiễu.

Tầm khoảng mấy phút sau, Yêu Yêu bỗng mở mắt, ngón tay ngọc chỉ về hướng cái động mà Chu Nguyên đã đào Hóa Linh Tuệ, nói:

- Tiếp tục đào.

Chu Nguyên nghe vậy, có chút nghi hoặc, cái động kia là hắn đào ra, lúc ấy hắn cũng không cảm giác được phía dưới còn có cái gì khác, nhưng vì tin tưởng Yêu Yêu, hắn vẫn gật đầu với đám Lục Thiết Sơn.

Vì thế, Lục Thiết Sơn cùng mấy vị cao thủ bên cạnh cũng ra tay, nguyên khí cùng lúc khởi động, đánh sâu vào cái động kia.

Bùn đất bay tứ tung, từ một cái động chỉ tầm hai thước, nhanh chóng biến thành một cái động tầm chục thước, tối om không nhìn thấy gì.

Ông!

Tuy nhiên, ngay khi một vị Thiên Quan cảnh nào đó ra tay, vận chuyển nguyên khí đánh bay bùn đất, lại giống như chạm phải cái gì đó. Sau đó, bọn họ nhìn thấy ánh sáng ở trong động, một đạo hào quang màu hồng bắn ra, oanh một tiếng, đánh bay tên cao thủ kia ra ngoài, khiến hắn đập mạnh vào trên vách núi đá.

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến mọi người không khỏi cả kinh.

- Đây là một đạo nguyên văn kết giới.

Ánh sáng trong mắt Chu Nguyên lóe lên, hắn nhìn chăm chăm vào cái động kia, lúc mũi tên ánh sáng kia hiện lên, hắn cảm giác được dao động kỳ lạ từ trong động phát ra.

- Đi xuống nhìn một chút.

Mọi người cẩn thận đi vào, lúc này mới phát hiện, một bên hố sâu, có một đạo ánh sáng đang dần tỏa ra, phía sau luồng sáng, chính là một cánh cửa làm bằng đồng.

- Không ngờ bên dưới vườn thuốc lại có càn khôn!*

*chỉ điều bí ẩn.

Vệ Thương Lan kinh ngạc nói.

Chu Nguyên cũng cảm thấy khiếp sợ, ánh sáng bên ngoài cánh cửa này, là một tầng kết giới nguyên văn, có tác dụng bảo vệ đồng thời ngăn chặn dao động từ trong phát ra, khó trách lúc trước hắn không nhận ra.

Cũng may là cảm giác thần hồn của Yêu Yêu mạnh, nếu không chỉ sợ cũng chẳng có ai biết bên dưới vườn thuốc này lại có bảo bối.

- Kết giới nguyên văn này, có vẻ rất lợi hại.

Vệ Thương Lan nhìn chăm chăm vào quang sáng, thần sắc ngưng trọng, bởi vì luồng ánh sáng này lại đem đến cho hắn cảm giác nguy hiểm đến tính mạng.

- Đây là một loại kết giới nguyên văn đặc thù, phải mở từng nguyên văn một mới có thể mở ra hoàn toàn. Nếu mạnh mẽ mở nó ra, nó sẽ tự nổ tung, khiến người mở ra nó cùng toàn bộ bảo bối bên trong tan thành tro bụi tan vào hư vô.

Yêu Yêu chớp đôi mắt đẹp, nói.

- Nếu để nó tự bạo, trong vòng một trăm mét, tuyệt đối sẽ không có sinh vật nào sống được.

Nghe những lời này, mọi người không khỏi cảm thấy run sợ, nhìn không được lui ra phía sau mấy bước, trên mặt Chu Nguyên cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

- Xem ra chúng ta không có hy vọng lấy được chỗ bảo bối này rồi

Chu Nguyên cười khổ nói, loại nguyên văn đặc thù này, chỉ sợ chỉ có cao tăng của Chiến Khôi Tông mới biết được, bọn họ làm sao có thể biết.

Mà cho dù biết, lấy trình độ của bọn họ bây giờ, cũng không thể mở loại nguyên văn này

Những người khác cũng gật gật đầu, cảm thấy tiếc nuối, dù sao núi bảo (bối) ở ngay trước mắt, nhưng bọn họ lại không thể đi vào.

Đang lúc mọi người đang chìm trong tiếc nuối, Yêu Yêu bỗng nhiên bật cười.

- Cũng không hẳn như vậy....

Chu Nguyên cũng cảm thấy khiếp sợ, ánh sáng bên ngoài cánh cửa này, là một tầng kết giới nguyên văn, có tác dụng bảo vệ đồng thời ngăn chặn dao động từ trong phát ra, khó trách lúc trước hắn không nhận ra.

Cũng may là cảm giác thần hồn của Yêu Yêu mạnh, nếu không chỉ sợ cũng chẳng có ai biết bên dưới vườn thuốc này lại có bảo bối.

- Kết giới nguyên văn này, có vẻ rất lợi hại.

Vệ Thương Lan nhìn chăm chăm vào quang sáng, thần sắc ngưng trọng, bởi vì luồng ánh sáng này lại đem đến cho hắn cảm giác nguy hiểm đến tính mạng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Địa cung

Dịch giả: Oa La La

Biên: Xiaooo

-Cũng không phải không có cách..

Ngay khi Yêu Yêu vừa dứt lời thì nhóm người Chu Nguyên, Tô Ấu Vi, Vệ Thương Lan ngạc nhiên nhìn cô, bọn họ trầm nghĩ.

“Không lẽ Yêu Yêu có thể phá được kết giới này sao?”

-Các ngươi đừng hiểu nhầm ý của ta, nếu muốn phá giải loại kết giới làm từ nguyên văn như thế này thì phải là người đã đạt đến trình độ nguyên văn ngũ phẩm, mà hiện tại năng lực của ta vẫn chưa được như thế.

Dường như Yêu Yêu đọc được ý nghĩ trong lòng mọi người, cô lắc đầu rồi nói.

Lời nói của cô khiến tất cả những người ở đây đều cảm thấy khó hiểu.

“Nếu không có cách phá giải thì còn cách nào khác nữa hả?”

-Thật ra kết giới này chỉ cần dùng một đạo nguyên văn đặc biệt thì mở được rồi mà.

Yêu Yêu thân nhiên nói.

Nghe Yêu Yêu nói vậy, mọi người chỉ đành cười khổ. Nếu bọn họ biết đạo nguyên văn đó ra sao thì đã sớm mở kết giới chạy vào rồi, cần gì đứng đây trừng mắt nhìn nhau cơ chứ?

Ngay lúc đó, Tô Ấu Vi đột nhiên lên tiếng:

-Yêu Yêu tỷ, lẽ nào... tỷ biết đạo nguyên văn đặc biệt này sao?

Yêu Yêu không trả lời cô mà tiếp tục nghiên cứu những nguyên văn ở trên kết giới một lát rồi mới nói:

-Coi bộ ta đoán không sai.

Cô vừa nói vừa vỗ nhẹ vào túi càn khôn đeo bên hông mình, lấy ra một miếng ngọc bài màu đen.

Khi nhìn thấy miếng ngọc đó, Chu Nguyên có chút giật mình. Bởi vì hắn nhận ra đó là thứ mà hắn đã bỏ ra hai vạn nguyên tinh mua về ở Tù Ma thành.

Lúc này, ánh mắt Chu Nguyên tràn đầy sự khó tin, hắn hỏi Yêu Yêu:

-Tỷ đừng nói với ta là nguyên văn được khắc trên miếng ngọc nát này chính là chìa khóa để mở kết giới đó?

Nếu quả thật như điều hắn vừa nghĩ thì hai vạn nguyên tinh kia không uổng phí rồi.

-Chắc vậy.

Yêu Yêu nhìn nguyên văn mờ nhạt ở trên miếng ngọc rồi nói:

-Để ta thử xem có được không.

Sau đó cô quay đầu nói với đám người đứng sau lưng:

-Mọi người cách đi tích xa một chút đi, tránh lát nữa lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Dù sao kết giới này tồn tại đã lâu rồi, nó có thay đổi ở chỗ nào hay không thì ta không biết, cho nên ta cũng không chắc có vấn đề hay không.

Nghe thế, nhóm người Lục Thiết Sơn, Vệ Thương Lan đều có chút lo lắng muốn rời đi. Suy cho cùng, lớp kết giới bảo vệ cánh cửa này khiến bọn họ cảm thấy rất nguy hiểm.

-Vậy các ngươi cứ ra ngoài chờ đi, còn ta sẽ ở lại với Yêu Yêu tỷ.

Chu Nguyên nói.

-Nhưng mà điện hạ...

Chu Nguyên vừa nói xong, Lục Thiết Sơn vội vàng lên tiếng muốn ngăn cản hắn.

Nhưng Chu Nguyên không để hắn nói hết thì phất tay ra hiệu rồi nở nụ cười với Yêu Yêu.

-Ta tin tưởng năng lực của Yêu Yêu tỷ.

Đối với lời khen của hần, Yêu Yêu chỉ nhướn mày nhìn hần một cái rồi nói đùa:

-Ta thấy ngươi không phải tin vào năng lực của ta mà tên nhóc nhà ngươi đang sợ ta lên lút cuồn đi đóng bấu vật bên trong thôi.

Chu Nguyên trừng mắt nhìn lại.

-Nếu điện hạ quyết định ở lại vậy thì ta cũng không đi.

Lúc này, Tô Ấu Vi đứng bên cạnh Chu Nguyên cũng giơ tay lên nói, trên mặt cô không hề có một chút sợ hãi.

Mà Chu Nguyên cũng không phản đối việc Tô Ấu Vi đòi ở lại, hần chỉ phát tay đuổi đám người Vệ Thương Lan đi. Thấy vậy, nhóm Vệ Thương Lan đành nghe lệnh dẫn thuộc hạ rời khỏi di tích.

Sau khi bọn họ đã đi hết, gương mặt của Yêu Yêu lập tức trở nên nghiêm túc hơn, cô cầm bút nguyên văn làm bằng ngọc trong tay rồi nhìn chăm chăm vào kết giới nguyên văn, một lúc sau cô đột nhiên dùng bút vẽ lên trên.

Trên không trung dần dần xuất hiện từng dòng nguyên ngân kỳ lạ.

Trong khi Yêu Yêu đang vẽ, hai người Chu Nguyên, Tô Ấu Vi căng thẳng nhìn đạo nguyên văn sắp hoàn thành trước mắt bọn họ, nhịp tim cũng tăng nhanh hơn.

Lỡ như Yêu Yêu thất bại, một khi màn kết giới này tự bạo thì bọn họ chắc chắn tránh không thoát.

Không ai trong số bọn họ lên tiếng, trong không khí chỉ vang lên tiếng xèo xèo của bút nguyên văn trong tay Yêu Yêu khiến bầu không khí nơi này dường như bị đóng băng vậy.

Thời gian chậm chậm trôi qua một lúc lâu sau, thời điểm Yêu Yêu vẽ xong đạo nguyên văn kia thì sự yên tĩnh trong hố cũng bị phá vỡ. Mà đạo nguyên văn Yêu Yêu vừa vẽ vô cùng phức tạp bắt đầu bay lại chạm vào bức tường kết giới phía trước.

Cả ba người Chu Nguyên, Yêu Yêu, Tô Ấu Vi không dám chớp mắt nhìn chăm chăm sự biến hóa của kết giới.

Ong ong!

Dưới cái nhìn tràn đầy sự căng thẳng của bọn họ, kết giới bỗng nhiên chấn động kịch liệt khiến Chu Nguyên biến sắc, hần còn nghĩ đây là dấu hiệu báo trước kết giới sắp sửa tự bạo rồi.

Có điều, kết giới chỉ chấn động vài chục giây rồi ngừng.

Sau đó, trên mặt ba người Chu Nguyên lộ ra nét vui mừng, bởi vì kết giới chắn trước mặt họ dường như đang biến mất dần để lộ ra một con đường.

-Chúng ta thành công rồi!

Giọng nói Tô Ấu Vi tràn đầy sự mừng rỡ.

Ngay cả Yêu Yêu cũng nhẹ nhàng lau khuôn mặt như bạch ngọc, khẽ mỉm cười.

-Yêu Yêu tỷ thật lợi hại!

Chu Nguyên giơ ngón tay cái về phía Yêu Yêu.

-Ngươi đi mở cửa đi.

Yêu Yêu hát cảm nói.

Chu Nguyên bước về phía trước, chạm tay vào cánh cửa thanh đồng lạnh lẽo rồi dùng sức đẩy một cái, cửa thanh đồng vang lên vài tiếng kẽo kẹt rồi mở ra.

Khi cánh cửa được mở ra thì bên trong lóe lên vài tia sáng mờ nhạt.

Ba người Chu Nguyên cẩn thận tiến vào trong.

Hình như sau cửa thanh đồng là một tòa địa cung. Tuy nó bị phong ấn nhiều năm rồi nhưng vẫn có không khí lưu thông bên trong. Hơn nữa ở trong địa cung còn có vô số bóng đen đang đứng im một chỗ.

-Không lẽ... những thứ này đều là chiến khôi ư?

Lúc Chu Nguyên nhìn thoáng qua những bóng đen kia thì hần lập tức biến sắc. Bởi vì hần phát hiện những con rối trước mặt họ còn tinh xảo hơn những con rối mà bọn họ đã gặp phải khi tiến vào bên trong di tích.

-Người đừng lo, những chiến khôi được xếp ở đây đều ngủ yên rồi, hơn nữa tội nó cũng không có cái bất kỳ mệnh lệnh nào cả. Nói cách khác đám rối này chính là vật vô chủ.

Yêu Yêu vừa liếc sơ thì đã nhận ra được tình trạng của đám chiến khôi này.

Nghe cô nói vậy, Chu Nguyên giật mình hít sâu một hơi, hấn thẳm nghĩ.

“Tất cả những con rối ở đây đều là vật vô chủ ư? Nếu thật như thế thì chẳng phải hoàng thất Đại Chu có thể có cơ hội khống chế tội nó sao?”

-.. Số lượng của tội nó chỉ sợ không dưới một vạn con!

Chu Nguyên khiếp sợ nghĩ.

“Nếu như hoàng thất có một đội quân một vạn chiến khôi trong tay thì thực lực của chúng ta nhất định sẽ mạnh hơn rất nhiều.”

-Nhưng mà... trong khoảng thời gian này, người đừng có mong rằng bản thân có thể dễ dàng khống chế tội nó. Để có thể kích hoạt lại đám rối này cần khá nhiều người tinh thông nguyên văn, hơn nữa thời gian cũng không ngắn.

Yêu Yêu nói tiếp.

Chu Nguyên nghe Yêu Yêu nói vậy thì trong lòng hấn có chút tiếc nuối. Nếu bọn họ có thể nắm giữ đội quân này trong thời gian ngắn thì việc diệt trừ đám người Tề vương phủ sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Có điều Chu Nguyên suy nghĩ kỹ lại thì hấn cảm thấy trước tiên nên báo cho phụ hoàng hấn để Chu Kinh bí mật phái người đến đây canh giữ nơi này, rồi mới từ từ khống chế đám rối sau.

Trong lúc ba người bọn họ nói chuyện thì bọn họ cũng đi qua đám chiến khôi kia.

Sau đó cả ba đều nhìn thấy trước mặt họ xuất hiện một thạch đài, không những thế, trên thạch đài còn có ba hộp ngọc.

Chu Nguyên cẩn thận tiến lại gần mở một trong số ba hộp ngọc kia.

Ông!

Thời điểm hộp ngọc được mở ra thì một luồng sáng từ bên trong bắn ra ngoài, tạo thành một màn sáng trước mặt họ.

Phía trên xuất hiện khung cảnh rừng núi rộng bạt ngàn.

Ngoài ra, còn có vô số con rối bay lượn trên không. Hình ảnh này chính là cảnh tượng lúc Chiến Khôi Tông còn tồn tại ở trong Hắc Uyên. Từ sự hùng vĩ kia cũng đủ thấy sức mạnh cường hấn của Chiến Khôi Tông thời bấy giờ.

Rầm rầm!

Đột nhiên hình ảnh trên màn sáng thay đổi, bầu trời chợt xuất hiện một khe nứt, sau đó một bóng người được văng sáng màu vàng bao phủ bay ra ngoài.

Toàn thân người này đều được thánh quang bao phủ, đôi mắt lạnh lùng không hề có chút ấm áp, trên mi tâm của hấn còn có một đường thẳng màu đỏ.

Lúc kẻ này xuất hiện, dường như từ trên trời phát ra uy áp vô cùng khủng bố khiến cho núi cao không ngừng bị chấn động mà sụp đổ. Gương mặt của người trong tộc Chiến Khôi Tông chứng kiến cảnh này đều lộ ra sự sợ hãi.

Mà người kia chỉ lạnh nhạt nhìn xuống phía dưới rồi cất lời. Giọng nói lạnh lùng không có chút cảm xúc vang vọng khắp nơi.

-Thiên kiều thánh tộc đã chết ở đây. Nay thánh tộc cho rằng nơi này là vùng đất tràn đầy tội ác, cho nên phải chịu thánh phạt. Hình phạt chính là sinh linh trong vòng tám vạn dặm đều sẽ bị diệt trừ.

Ngay khi hấn vừa dứt lời thì vô số đạo thiên lôi từ trên trời đánh xuống khiến vùng đất này nhanh chóng sụp đổ.

Đối với loại tấn công giống như thiên phạt thế này, cho dù là chiến khôi tông hùng mạnh lúc bấy giờ cũng bị biến thành tro bụi.

Chẳng mấy chốc, sự sống trong tám vạn dặm đều không còn.

Đối với cảnh tượng đáng sợ như vậy, ngay cả Chu Nguyên cũng bị chấn động mãnh liệt, trong mắt hấn tràn đầy sự kinh hãi khi chứng kiến những hình ảnh này. Hấn thẳm đoán có lẽ đây chính là những gì đã xảy ra ở Hắc Uyên thời xưa, không lẽ những thế lực cổ xưa lúc ấy đều bị hủy diệt như vậy sao?

Vì sao kẻ kia lại có sức mạnh khủng bố như vậy? Một lời vừa nói thì diệt sạch tất cả mọi thứ trong vòng tám vạn dặm.

Lẽ nào chỉ vì thiên kiều gì đó của thánh tộc chết ở đây mà muốn trừng phạt giết sạch sự sống ở mảnh đất này hay sao?

Trong khi hai người Chu Nguyên, Tô Ấu Vi bị những hình ảnh kia dọa sợ thì bọn họ không hề nhận ra cảm xúc bất thường của Yêu Yêu đang đứng bên cạnh, thời điểm cô nhìn thấy bóng người phát ra thánh quang kia thì toàn thân đều tản ra sự lạnh lùng.

Sau đó cô giơ tay lên, một miếng ngọc bội cườm thả liên hoa chợt xuất hiện trong lòng bàn tay cô.

Hơn nữa, ngọc bội lại lóe lên một vầng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Bảo bối

Dịch giả: Oa La La

Biên: Xiaooo

Lúc này, bầu không khí bên trong địa cung cực kỳ yên tĩnh, hai người Chu Nguyên và Tô Ấu Vi bị rung động trước những hình ảnh vừa được chiếu trên màn sáng. Thậm chí khi màn sáng đã biến mất được một lúc thì bọn họ mới có thể bình tĩnh trở lại.

-Thật không thể tưởng tượng được bọn chúng có thể làm như thế. Chỉ vì lý do vô lý kia mà đưa ra hình phạt tàn ác khiến vùng đất này không còn sự sống nào.

Trong giọng nói Chu Nguyên đầy vẻ nặng nề.

.. Chỉ vì thiên kiêu gì đó của bọn họ chết ở đây mà làm như thế...

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ấu Vi cũng trở nên tái nhợt. Bất kỳ ai chứng kiến cảnh này cũng sẽ cảm thấy hành động của kẻ tự xưng thánh tộc kia rất quá đáng, vô tình.

-Rốt cuộc tên đó là thần thánh phương nào, sao hắn lại có sức mạnh khủng bố đến thế? Hắn ta chỉ nói một câu đã khiến sinh linh trong tám vạn dặm không còn một mống.

Về mặt Chu Nguyên đành lại, lăm bằm tự hỏi.

Quả nhiên, tất cả những gì hắn biết so với những thứ tồn tại trong thế giới này vẫn còn ít lắm.

Hắn thầm than vài tiếng rồi nhìn thoáng qua Yêu Yêu đang đứng cạnh hắn. Chính lúc đó, hắn bị sự lạnh lẽo trong mắt của Yêu Yêu dọa hết hồn.

-Yêu Yêu tỷ, tỷ sao thế?

Chu Nguyên vội vàng gọi Yêu Yêu một tiếng.

Còn Yêu Yêu khi Chu Nguyên vừa lên tiếng kêu tên cô thì vẻ mặt cô lại bình thường như trước, mà hần ý trong mắt thì cũng biến mất không còn một mống. Sau đó Yêu Yêu nghiêng đầu nhìn Chu Nguyên với vẻ khó hiểu, cô hỏi:

-Sao vậy?

Thấy Yêu Yêu hỏi thế, Chu Nguyên đành lúng túng gãi đầu, chẳng lẽ cảnh lúc nãy chỉ là ảo giác của hắn?

-Yêu Yêu tỷ, đệ thấy viên tinh thạch này chắc hẳn là bản ghi chép lại về sự kiện tàn khốc năm đó, cũng nhờ có thứ này mà chúng ta mới được nguyên nhân vì sao tất cả các thế lực cổ xưa đều biến mất một cách kì quái như thế.

Đối với cảm xúc bất thường của Yêu Yêu mà Chu Nguyên vừa bắt gặp được, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, trong lòng chỉ cho rằng bản thân nhìn nhầm mà thôi. Cho nên, hắn bèn nói về viên tinh thạch trong chiếc hộp đầu tiên rồi nhìn hai chiếc hộp còn lại trên thạch đài.

-Ta thật tò mò, không biết đồ được chứa bên trong hai chiếc hộp này là bảo bối gì? Chắc nó không phải lại là bản ghi chép đâu nhỉ?

Chu Nguyên vừa lăm bằm vài tiếng vừa dè dặt mở nắp hộp thứ hai ra.

Hừ!

Ngay khi nắp hộp vừa được hé ra một chút thì một luồng sáng có hai màu đen trắng xen lẫn bắn thẳng ra ngoài.

Đổi mặt với sự cố xảy ra bất ngờ như thế này, Chu Nguyên khẽ giật mình rồi cảm Thiên Nguyên Bút đã biến thành một thanh trường thương đâm mạnh vào luồng sáng đang bắn về phía hắn.

Keng!

Lực va chạm giữa ngòi bút sắc bén với luồng sáng kì lạ kia mạnh đến khiến bàn tay của Chu Nguyên tê dại trong vài giây, mặc dù luồng sáng đó đã bị Thiên Nguyên Bút đánh bật trở ra ngoài nhưng nó lại chuyển hướng lao tới chỗ Tô Áu Vi đang đứng.

-Áu Vi, cẩn thận!

Thấy vậy, Chu Nguyên kinh hãi hét lớn.

Tuy rằng Tô Áu Vi đã có sự chuẩn bị lúc Chu Nguyên vừa hét to nhắc cô nhưng tốc độ của luồng sáng này quá nhanh khiến cô không kịp ra tay chống đỡ, còn luồng sáng thì đánh thẳng vào mi tâm của cô rồi biến mất.

Khi chứng kiến một màn này diễn ra trước mắt mình, đồng tử Chu Nguyên lập tức co rút, tròng mắt nổi lên vô số tơ máu. Hắn lập tức lao đến chỗ Tô Áu Vi với vẻ mặt kinh hoảng.

Lúc hắn vừa chạy đến thì Tô Áu Vi cũng đã tỉnh táo trở lại, sau đó cô vuốt ve vị trí mà lúc nãy bị luồng sáng xuyên vào rồi nói:

-Điện hạ người đừng lo, ta không sao cả!

Nghe cô nói thế, Chu Nguyên nhìn chằm chằm vào mi tâm cô với vẻ lo lắng rồi hỏi:

-Rốt cuộc luồng sáng quái đản kia là thứ gì thế? Áu Vi, người thật sự không sao chứ? Có khó chịu ở chỗ nào không?

-Điện hạ, ta thật sự không sao hết, nhưng mà khi nãy đã xảy ra chuyện gì thế?

Tô Áu Vi nhú mày trả lời.

Cùng lúc đó Yêu Yêu cũng đã bước đến gần Tô Áu Vi quan sát một chút rồi mới nói:

-Áu Vi, người thử kiểm tra xem khí phủ có gì khác lạ không.

Tô Áu Vi nghe thấy Yêu Yêu nói như thế bèn gật đầu rồi khép mắt lại, bắt đầu kiểm tra khí phủ của bản thân. Trải qua một hồi xem xét kĩ lưỡng, cô lập tức phát hiện khí phủ của mình hơi khác thường so với lúc trước.

Cô nhìn thấy trong khí phủ bỗng dừng lại có thêm một luồng hào quang màu đen trắng, trong luồng sáng đó là một thanh kiếm hai màu trắng đen, trên thanh kiếm có thể thấy mờ mờ ba chữ được khắc lên đó, viết bằng chữ triện.

-Dương Minh Kiếm.

Bóng kiếm run lên nhẹ nhẹ, mơ hồ toát ra một cỗ ba động kinh người. Có điều, toàn thân Dương Minh Kiếm đã ảm đạm, dường như năng lượng bên trong thanh kiếm đã bị tiêu hao không còn một chút.

Tô Áu Vi trông thấy cảnh này thì lập tức nở to mắt, trong giọng nói tràn đầy sự kinh ngạc:

-Yêu Yêu tỷ, khi nãy ta làm theo lời tỷ thì phát hiện ở trong khí phủ đột nhiên xuất hiện một bóng kiếm.

Nghe cô nói vậy, gương mặt Chu Nguyên cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Còn Yêu Yêu thì suy nghĩ trong chốc lát rồi mới lên tiếng:

-Xem ra kiếm ảnh trong cơ thể người phải là một thanh thiên nguyên binh, cho nên nó mới có khả năng tiến vào, trú ngụ bên trong khí phủ.

-Tỷ vừa nói gì cơ? Thanh kiếm này là một thanh thiên nguyên binh ư?

Đối với suy đoán của Yêu Yêu, Tô Áu Vi giật mình thốt lên. Bản thân cô biết rõ, bảo bối như thiên nguyên binh hiện bây giờ cực kỳ hiếm có, cho dù hoàng thất Đại Chu có cho người lục tung hết cả nước thì cũng không thể tìm ra được một món vũ khí thiên nguyên binh nào. Vậy mà bảo vật vô giá như thế lại chui vào trong khí phủ của cô?!

Tô Áu Vi lập tức nói Chu Nguyên với vẻ mặt hoảng sợ xen lẫn bất an.

-Điện hạ, hay là ta đưa thanh thiên nguyên binh này cho người!?

Một món bảo bối vô cùng quý giá như Dương Minh Kiếm đối với Chu Nguyên nhất định sẽ rất có ích.

Mà Yêu Yêu nghe Tô Ấu Vi nói vậy thì cô không nhịn được khẽ cười một tiếng rồi nói tiếp:

-Nếu ngươi muốn đưa nó cho Chu Nguyên thì thôi đi. Tất cả những món vũ khí có cấp bậc từ thiên nguyên binh trở lên, bản thân chúng nó đều đã hình thành ý thức riêng rồi. Hơn nữa, chúng nó sẽ tự tìm cho mình một chủ nhân mà nó cảm thấy phù hợp nhất. Theo ta thấy, thanh Dương Minh Kiếm này cũng giống như khí phủ của ngươi, đều mang thuộc tính âm dương. Bởi vì vậy nó mới chọn ngươi làm chủ nhân của nó.

-Nếu như ngươi đưa Dương Minh Kiếm cho Chu Nguyên thì hẳn cũng không thể nào thu phục được món vũ khí này. Ngược lại còn xảy ra chuyện không may.

Nghe Yêu Yêu phân tích như thế, Chu Nguyên chỉ chép miệng một cái rồi mỉm cười nói với Tô Ấu Vi:

-Ngươi cứ giữ nó đi, dù sao đây cũng là cơ duyên của ngươi mà. Ngươi không cần thiết phải đưa nó cho ta.

Mặc dù, ở Đại Chu thiên nguyên binh là một bảo bối cực kỳ quý hiếm nhưng trong lòng Chu Nguyên không hề có một chút tiếc nuối nào cả. Hắn cảm thấy rằng, chỉ có thứ phù hợp với bản thân nhất thì mới có thể làm cho thực lực của hắn trở nên cường đại nhất. Hơn nữa, đối với chuyện Dương Minh Kiếm chọn Tô Ấu Vi làm chủ nhân của nó, trong lòng Chu Nguyên cũng rất vui vẻ.

Dù hắn không có được thiên nguyên binh như Dương Minh Kiếm nhưng Tô Ấu Vi là chủ nhân của nó cũng không khác gì mấy. Suy cho cùng Tô Ấu Vi cũng là người của hắn, so với việc kẻ địch có thứ này trong tay thì tốt hơn rất nhiều.

-Ấu Vi, ngươi có thể triệu hồi Dương Minh Kiếm ra ngoài cho ta xem được không?

Quả thật, trong lòng Chu Nguyên hơi tò mò đối với sức mạnh của Dương Minh Kiếm, hắn không rõ rốt cuộc thanh thiên nguyên binh này lợi hại ở chỗ nào cơ chứ.

Tuy rằng Thiên Nguyên Bút của hắn cũng là một thanh thánh nguyên binh, nhưng mà kể từ lúc thức tỉnh đạo nguyên văn thứ hai xong thì sức mạnh của nó chỉ mới đạt đến cấp độ huyền nguyên binh hạ phẩm mà thôi.

Nếu như hắn truyền ra tin tức Đại Chu vương triều có một thanh thiên nguyên binh thì chỉ sợ không chỉ có cường giả Thái Sơ cảnh mà còn có vô số cao thủ từ các quốc gia khác sẽ chạy đến đây tranh giành nó. Suy cho cùng, bất kỳ ai mà có được thiên nguyên binh trong tay thì sức chiến đấu của người đó chắc chắn tăng vọt lên cực kỳ nhanh.

Nghe Chu Nguyên hỏi thế, Tô Ấu Vi bèn thử triệu hồi Dương Minh Kiếm trong người mình ra ngoài xem sao, có điều, qua lúc lâu sau Dương Minh Kiếm vẫn không đáp lại lời kêu gọi của cô. Cho nên cô đành phải từ bỏ, lắc đầu nói với Chu Nguyên:

-Điện hạ, thanh kiếm này dường như đang hôn mê, hiện tại ta không triệu hồi nó ra được.

Dù rằng Chu Nguyên có chút tiếc nuối khi không thể nhìn thấy hình dạng của Dương Minh Kiếm nhưng hắn cũng không để bụng việc này mà bắt đầu chú ý đến hộp ngọc cuối cùng trên bàn đá.

-Không biết bảo bối bên trong chiếc hộp này lại là thứ gì đây?

Lần này Chu Nguyên cẩn thận hơn rất nhiều, khi vừa chạm vào nắp hộp thì hắn lập tức khởi động nguyên khí bên trong cơ thể để phòng bất trắc xảy ra như lúc này, sau đó mới từ từ mở hộp thứ ba ra.

Có điều từ lúc nhắc nắp hộp lên đến khi Chu Nguyên mở nó ra hoàn toàn thì chẳng có gì xảy ra hết. Điều này nằm ngoài dự đoán của bọn họ, dù sao thì sự xuất hiện vừa rồi của Dương Minh Kiếm cũng dọa ba người bọn họ giật cả mình. Mà trong hộp cũng không có thứ gì khác ngoại trừ một quả cầu màu bạc.

Trải qua sự quan sát kỹ lưỡng của ba cặp mắt thì bọn họ chợt nhận ra thứ này chính là một khối chất lỏng ngưng tụ lại mà thành. Không những thế, chất lỏng màu bạc này dường như có ý thức của chính nó mà không ngừng chuyển động thành vòng tạo thành hình dạng một quả cầu.

-Cái này là thứ gì thế?

Trong giọng nói Chu Nguyên đầy vẻ ngạc nhiên.

Còn Yêu Yêu đứng bên cạnh hắn thì nhìn chòng chọc vào nó một lúc, sau đó trong mắt cô chợt lóe lên một tia hứng thú, cô nói:

-Thứ này thật sự quá ảo diệu. Hai người các ngươi chú ý xem kỹ một chút xem, có phải có rất nhiều nguyên văn được khắc lên trên mặt chất lỏng này hay không?

-Hả? Tỷ nói gì cơ?

Chu Nguyên nghe thấy vậy thì khẽ giật mình, hắn lập tức khởi động nguyên khí bao phủ đôi mắt mình rồi nhìn chăm chú quả cầu nằm trong hộp. Ngay lúc đó hắn mới phát hiện ra điều mà Yêu Yêu vừa nhắc, quả thật bên trong có khắc không ít nguyên văn, hơn nữa kích thước của những đạo nguyên văn này rất nhỏ, nếu như không phải là người có ánh mắt nhạy bén, tinh quan sát cẩn thận thì sẽ không nhìn thấy được.

-Chiến Khôi Tông bọn họ làm sao có thể khắc nguyên văn lên bề mặt chất lỏng được cơ chứ?

Không chỉ có Chu Nguyên kinh hãi trước chuyện này, mà cả Tô Ấu Vi cũng không nhận được mà thảm than vài tiếng.

“Rốt cuộc trình độ của người này cao đến mức nào thì họ mới có thể làm được chuyện khó tin như thế này?”

-Nhưng.. Yêu Yêu tỷ, tỷ có biết nó có tác dụng gì không?

Chu Nguyên buồn bực hỏi.

Còn Yêu Yêu lại suy nghĩ một hồi rồi mới nói với Chu Nguyên:

-Người thừa nhỏ máu của người lên phía trên nó xem sao?

Nghe vậy, trong lòng Chu Nguyên hơi do dự một lát, sau đó hắn cũng nghe theo lời nói của Yêu Yêu mà cắn mạnh vào đầu ngón tay mình rồi nặn một giọt máu nhỏ xuống quả cầu.

Ngay khi giọt máu đỏ tươi kia vừa rơi xuống thì khối chất lỏng màu bạc kia cũng lập tức hấp thụ nó.

Ông!

Dưới cái nhìn chăm chú của ba người Chu Nguyên, Yêu Yêu và Tô Ấu Vi, khối chất lỏng kia dần dần phát sáng rồi bay lên cao. Đồng thời nó cũng bắt đầu tan ra tạo thành một bộ chiến giáp uy nghiêm màu bạc sáng chói.

Hơn nữa rất nhiều đạo nguyên văn cực kỳ huyền bí và phức tạp được khắc ở trên bộ chiến giáp kia, phát sáng lập lòe.

Cùng lúc đó, Chu Nguyên trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm vào những gì đang diễn ra trước mắt hắn.

Hắn còn cảm giác được bộ ngân giáp này đang tỏa ra hơi thở giết chóc lạnh lẽo, một cỗ uy áp nhàn nhạt khiến người khác phải sợ hãi khi nhìn thấy nó.

-Thứ này là cái quỷ gì vậy? Không lẽ chiến giáp có thể thay đổi hình dạng sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Ngân Ảnh

Dịch giả: Oa La La

Biên: Xiaooo

Hai người Chu Nguyên và Tô Ấu Vi nhìn bộ chiến giáp trước mặt họ với vẻ khiếp sợ. Trong mắt Yêu Yêu cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, cô nhìn chăm chú vào bộ giáp một lát rồi mới nói:

-Thứ này không phải chiến giáp mà hai người nghĩ đâu, thật ra nó là một chiến khôi đó.

-Hả? Nó... thật sự là một chiến khôi sao Yêu Yêu tỷ?

Nghe Yêu Yêu nói vậy, Chu Nguyên cũng sờ nhìn thứ đang lơ lửng trước mặt mình.

-Ta thật không nào tin được Chiến Khôi Tông lại có thể làm ra chiến khôi cấp độ cao như thế này, xem ra bọn họ cũng có chút bản lĩnh đó chứ.

Khi Yêu Yêu trông thấy loại chiến khôi bậc này cũng không kim được mà lên tiếng cảm thán.

-Nếu như ta đoán không sai thì chiến khôi mà chúng ta đang nhìn thấy không những có thể kết hợp với người sử dụng, đồng thời còn có tác dụng hỗ trợ gia tăng sức chiến đấu nữa.

-Chắc chắc.. người và chiến khôi hợp lại làm một sao? Chuyện thần kì như vậy mà Chiến Khôi Tông bọn họ lại có thể chế tạo ra nó.

-Yêu Yêu tỷ, điều mà tỷ vừa nói thì người và chiến khôi làm sao có thể hợp lại với nhau được cơ chứ?

Chu Nguyên nhíu mày tỏ vẻ khó hiểu trước những lời Yêu Yêu nói khi nãy.

-Người cứ thử chạm vào nó đi rồi hiểu những gì ta vừa nói.

Chu Nguyên nghe thấy vậy thì trong lòng hân hoan do dự một lát rồi giờ một ngón tay dè dặt chạm vào chiến giáp màu bạc trước mặt hắn.

Rầm!

Ngay khi tay hắn chạm vào, bộ chiến giáp đang lơ lửng trên không thì nó đột nhiên tan ra thành một khối chất lỏng màu bạc, sau đó khối chất lỏng này bắt đầu chạy dọc theo cánh tay của Chu Nguyên mà bao phủ toàn bộ cơ thể hắn.

Chỉ trong vài hơi thở, chất lỏng màu bạc đã bao phủ cả người Chu Nguyên.

Sau khi cả người Chu Nguyên được chất lỏng đó bao phủ hoàn toàn thì nó dần dần ngưng tụ lại, chẳng mấy chốc trên người Chu Nguyên chợt xuất hiện bộ chiến giáp màu bạc lúc trước.

Lúc này, vị trí hai mắt của bộ ngân giáp ấy đột nhiên mở ra, hơn nữa, trong mắt dường như còn lóe lên một tia sáng màu bạc giống hệt màu của bộ chiến giáp. Không những thế, từ trong miệng nó còn phát ra một giọng nói chứa đầy sự kinh ngạc.

-Yêu Yêu tỷ, quả nhiên tỷ nói không sai chút nào, chiến khôi này quả thật rất thần kỳ!

Tuy rằng giọng nói kia có chút thay đổi nhưng hai người Tô Ấu Vi và Yêu Yêu vẫn có thể nhận ra chủ nhân của nó không ai khác chính là Chu Nguyên.

-Hai người có biết không?! Kể từ khi bộ giáp này phủ lên người ta thì ta có thể cảm giác được sức mạnh trong cơ thể ta cực kỳ mạnh mẽ.

Gương mặt Chu Nguyên tràn đầy sự mừng rỡ. Hắn cảm thấy khi bộ giáp bao phủ cơ thể hắn thì hắn cũng có thể tự mình không chế loại chiến khôi kỳ lạ này theo ý mình.

Nhìn bên ngoài, một người một vật kết hợp với nhau vô cùng hoàn mỹ.

Không chỉ có thế, trong lòng Chu Nguyên có chút khiếp sợ khi hắn phát hiện cảm giác của hắn hiện giờ vô cùng mạnh mẽ.

Sau đó hắn nhận ra sức mạnh kinh người này chính là do bộ ngân giáp này truyền vào trong cơ thể của hắn.

Đối mặt với cảm xúc mạnh mẽ từ nguồn sức mạnh cường đại như thế, Chu Nguyên không nhịn được muốn xem thử uy lực của nó, hắn bèn nắm chặt bàn tay lại, cùng lúc đó, bàn tay của bộ giáp màu bạc kia cũng nắm lại, động tác hết như hắn đang làm.

Chu Nguyên quỳ một chân xuống đất rồi mạnh mẽ đánh lên mặt đất một cái.

Ầm!

Lúc nắm đấm của hắn vừa đập xuống mặt đất thì tòa địa cung cũng bắt đầu rung lắc dữ dội, không chỉ có thế, trên mặt đất còn xuất hiện một vết nứt, ngay cả vùng đất xung quanh vết nứt đó cũng bị sức mạnh kinh người kia chấn động mà rạn nứt thành nhiều đường nhỏ khác.

-... Mạnh quá.. Ta cảm thấy một đấm vừa rồi có thể sánh ngang với cao thủ Thái Sơ cảnh luôn rồi!

Trong giọng nói của Chu Nguyên đầy vẻ mừng rỡ.

Có điều, ngay khi Chu Nguyên vừa hoan hô một tiếng thì mi tâm của hắn bỗng dưng trở nên đau đớn dữ dội, khung cảnh trước mắt hắn cũng biến thành một màu đen.

Sau đó bộ ngân giáp trên người Chu Nguyên cũng dần co lại thành quả cầu bạc như lúc trước, còn bản thân hắn thì ngã lộn ra đất, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt thì tái nhợt.

-Điện hạ?! Người bị làm sao thế?!

Tô Ấu Vi chứng kiến cảnh này thì cô lập tức ôm lấy Chu Nguyên, trên mặt xuất hiện vẻ lo lắng.

-Yêu Yêu tỷ, tỷ mau xem xem, rốt cuộc điện hạ bị gì thế?

Tô Ấu Vi nôn nóng hỏi Yêu Yêu.

Nghe Tô Ấu Vi gấp gáp gọi mình, Yêu Yêu bèn tiến lên xem xét tình trạng của Chu Nguyên, một lát sau, cô mới lên tiếng trả lời:

-Người yên tâm, hắn không sao đâu, chẳng qua thần hồn của hắn đã cạn kiệt năng lượng thôi. Chỉ cần để hắn nghỉ ngơi một chút thì hắn sẽ nhanh chóng tỉnh lại ngay.

Tô Ấu Vi nghe thấy vậy mới thở phào một hơi. Sau đó cô cúi tay xoa nhẹ hai huyệt thái dương của Chu Nguyên để giảm bớt đau đớn trên đầu hắn.

Lúc Chu Nguyên tỉnh lại thì thời gian cũng trôi qua gần nửa canh giờ, nhưng mà khi vừa tỉnh lại, hắn lập tức ôm lấy đầu mình khẽ rên. Hắn có cảm giác đầu hắn đau đến mức giống như muốn nổ tung thành từng mảnh vậy.

-Yêu Yêu tỷ... khi này sao ta lại ngất đi.. hơn nữa đầu ta cực kỳ đau nhức?!

Sau khi xoa bóp một lúc thì cơn đau trên đầu hẳn cũng dịu đi một phần nào, có điều khuôn mặt hẳn vẫn tái nhợt như cũ. Hẳn hỏi.

Nghe Chu Nguyên hỏi như thế, trong lòng Yêu Yêu tức giận đến mức trừng mắt nhìn hẳn, trong giọng nói cũng lộ ra sự bức tức:

-Đáng đời! Ai bảo ngươi hấp tấp sử dụng thứ này làm chi?!

-Ta chưa nói xong thì ngươi đã tấy máy tay chân rồi. Ngươi phải biết, một khi cơ thể ngươi kết hợp với chiến khôi này thì nó sẽ sử dụng thần hồn của ngươi làm năng lượng để duy trì hoạt động. Tên ngu ngốc này, ngươi thử nhìn lại bản thân mình xem, thần hồn của ngươi đã đạt đến cấp độ nào mà ngươi dám khởi động chiến khôi có sức mạnh Thái Sơ cảnh chứ hả?

-Ngươi nên nhớ kỹ, khi ngươi cưỡng ép bản thân sử dụng sức mạnh quá mức của bản thân thì năng lượng thần hồn của ngươi sẽ bị hút cạn như trường hợp lúc này. Cũng may, ngươi cũng không dùng quá nhiều sức mạnh của nó, nếu không thì thần hồn của ngươi đã bị nó hút đến khô kiệt rồi.

Chu Nguyên giật mình trước những gì mà Yêu Yêu vừa nói, hẳn không thể nào ngờ được việc khởi động chiến khôi lại xảy ra chuyện này. Xem ra chiến khôi cường đại này vẫn còn một mối họa ngầm bên trong nó.

... Tại sao tỷ không chịu nói sớm cho đệ biết cơ chứ!

Chu Nguyên buồn bã nói, sao hẳn biết được bảo vật tuyệt vời như nó lại có chỗ bất lợi như thế.

Chu Nguyên nhìn thoáng qua quả cầu đang lơ lửng giữa không trung kia, trong lòng hẳn còn hơi sợ hãi nhưng cũng có chút tiếc nuối. Lúc trước hẳn còn nghĩ rằng, chỉ cần có chiến khôi này trong tay thì hẳn có thể đánh bại được cường giả Thái Sơ cảnh rồi. Nhưng mà, sau khi xảy ra chuyện vừa này thì hẳn nhận ra suy nghĩ của hẳn vẫn còn non kém. Trên đời này làm gì có chuyện không làm mà được hưởng đâu.

-Vậy tỷ giữ thứ này mà dùng. Dù sao nó rất phù hợp với ngươi nha.

Chu Nguyên vừa vuốt mi tâm vừa nói với Yêu Yêu.

-Ồ?! Ngươi thật sự có lòng tốt đến vậy sao? Nghe Chu Nguyên nói vậy, Yêu Yêu chỉ trêu hẳn vài câu rồi lắc đầu nói tiếp.

-Dù ngươi có đưa nó cho ta thì ta cũng không thể nào điều khiển được nó. Khi này ngươi nhỏ máu của mình lên nó, mà nó cũng hấp thu máu của ngươi rồi. Có thể nói, ngoại trừ ngươi ra thì không một ai có thể sử dụng được chiến khôi bá đạo như thế này. Hơn nữa ta cũng biết cách giải trừ khế ước này.

-Ách

Chu Nguyên gãi đầu, lúng túng nhìn Yêu Yêu. Hẳn cũng đâu có biết được chuyện đó. Hẳn chỉ nghe theo lời Yêu Yêu mà nhỏ máu lên trên thôi, ai mà ngờ được chiến khôi màu bạc kia lại nhận hẳn làm chủ nhân cơ chứ.

-Nhưng mà ta muốn mượn nó một chút, ta tính nghiên cứu xem Chiến Khôi Tông đã làm thế nào, mới có thể làm ra một chiến khôi có trình độ cao như vậy. Nếu như sau này nghiên cứu xong lại có đủ nguyên liệu thì ta cũng có thể thử chế tạo xem sao.

Yêu Yêu nói với vẻ mặt đầy hứng thú.

Đối với yêu cầu này của cô, Chu Nguyên không do dự gật đầu.

-Xem ra... nếu như ta muốn phát huy hoàn toàn sức mạnh của chiến khôi này thì ít nhất thần hồn của ta cũng phải đạt đến cảnh giới Thực cảnh mới được.

Trong lòng Chu Nguyên hơi tiếc nuối một tẹo, hiện tại thần hồn của hẳn chỉ mới đạt đến cấp Hư cảnh bậc Trung kỳ mà thôi. Nếu như muốn đạt đến cảnh giới Thực cảnh thì không biết phải đợi đến khi nào nữa.

-Dù sao thì ngươi cũng nên vui mừng đi, ta đoán rằng chiến khôi màu bạc này chắc hẳn là tác phẩm trấn tộc của Chiến Khôi Tông. Ngươi cứ nghĩ thử xem, bộ chiến khôi này có thể cho người kết hợp với nó sử dụng lực lượng cường đại của nó thì bất kỳ nguyên thuật hay công pháp tu luyện gì, bọn họ đều có thể thi triển một cách dễ dàng. Một ý tưởng táo bạo như vậy mà Chiến Khôi Tông bọn họ vẫn có thể biến nó thành sự thật.

-Hơn nữa, nếu như sau này trình độ nguyên văn của ngươi tăng cao thì ngươi cũng có thể khiến cho nguyên văn mà ngươi viết, mạnh hơn hẳn những nguyên văn bình thường khác.

Yêu Yêu nói xong thì nhìn chăm chú vào quả cầu màu bạc kia rồi thở dài một hơi:

-Điều mà những thế lực khác không thể nào có thể sánh được với Chiến Khôi Tông chính là tác dụng của chiến khôi này. Bởi vậy ta mới nói Chiến Khôi Tông cũng có chút bản lĩnh đấy chứ.

Sau khi Chu Nguyên nghe Yêu Yêu đánh giá như thế thì hẳn cũng biết được ngân giá lợi hại ở chỗ nào rồi.

Lúc này, gương mặt hẳn lộ ra vẻ vui mừng. Hẳn thầm nghĩ.

“Thứ này đúng là một bảo bối vô giá, mặc dù bây giờ mình vẫn chưa thể sử dụng được nó nhưng sau này, chiến khôi này chắc chắn sẽ giúp mình rất nhiều.”

-Vậy thì từ nay về sau ta sẽ gọi ngươi là Ngân Ảnh.

Chu Nguyên mỉm cười nói với quả cầu bạc. Thứ đặc biệt như thế này thì cũng cần có một cái tên dành cho nó.

Cùng lúc đó, xung quanh quả cầu cũng hiện lên một quang sáng, giống như nó có thể nghe hiểu những gì mà Chu Nguyên vừa nói với nó vậy.

Sau đó, Chu Nguyên bèn cất quả cầu vào trong hộp ngọc rồi cẩn thận thu vào túi càn khôn hắc đeo bên hông.

Bọn họ lại tiếp tục tìm kiếm bên trong địa cung nhưng lại không có một chút thu hoạch nào cả. Có điều, hai người Chu Nguyên và Tô Ấu Vi đối với chuyến đi lần này đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi, còn Yêu Yêu thì... cô không thêm đề ý đến mấy chuyện này.

-Yêu Yêu tỷ, Ấu Vi, chúng ta rời khỏi đây thôi.

Sau khi lấy được bảo bối trong địa cung, Chu Nguyên xoay người cười nói với bọn họ.

Thời điểm ba người vừa ra khỏi địa cung thì cửa thanh động lập tức đóng lại, ngay cả kết giới nguyên văn cũng bắt đầu khôi phục dần dần.

Khi Chu Nguyên nhìn thấy cảnh này, trong lòng hắn cũng yên tâm hơn một chút. Đợi đến lúc bọn họ quay trở về Đại Chu thành, hắn nhất định sẽ nói với Chu Kinh để phụ hoàng hắn phái người đến đây canh giữ nơi này. Chỉ cần hoàng thất Đại Chu có đội quân chiến khôi trong tay thì sức mạnh của bọn họ chắc chắn sẽ tăng vọt lên.

Có thể nói, tòa địa cung này chính là hy vọng của Đại Chu bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tề vương làm phản

Dịch giả: Oa La La

Biên: Xiaooo

Sau khi ba người Chu Nguyên từ địa cung đi lên thì nhanh chóng hội hợp với nhóm người Vệ Thương Lan đang đợi ở bên ngoài di tích.

Thời điểm bọn họ nhìn thấy ba người Chu Nguyên an toàn chạy đến chỗ bọn họ, hai người Vệ Thương Lan, Lục Thiết Sơn thở phào nhẹ nhõm giống như đã trút bỏ được gánh nặng trên vai. Trong khi đó, Hắc Độc vương thì ngược lại, đối với chuyện ba người kia có thể bình an trở ra, mặc dù trong lòng gã có chút thất vọng nhưng trên mặt lại không dám để lộ một tia huyệt hắc nào cả.

-Này, Hắc Độc vương ngươi tung hoành ở Hắc Uyên lâu như vậy, chắc hẳn không ai dám đối đầu với ngươi nhỉ?

Chu Nguyên cười tủm tỉm nhìn chằm chằm vào Hắc Độc vương. Hắn biết rất rõ kẻ ra vẻ kính cẩn đang đứng trước mặt hắn là một người có lòng dạ vô cùng hiểm độc tàn ác. Bộ dạng phục tùng mà gã đang thể hiện kia chắc chắn là giả, có điều Chu Nguyên cũng không thêm đề ý đến chuyện này, dù sao chỉ cần hắn còn giữ ngọc bội Tòa Thần Văn trong tay thì tên kia nhất định không thể trốn khỏi.

Hắc Độc vương nghe Chu Nguyên hỏi như thế bèn vội vã hỏi lại:

-Điện hạ hỏi như vậy, phải chăng ngài muốn kêu ta làm gì ư? Quả thật, ở vùng đất Hắc Uyên này, những kẻ dám khiêu khích uy nghiêm của ta không nhiều lắm.

Nghe gã nói thế, Chu Nguyên mỉm cười nói:

-Nếu đúng như những gì ngươi vừa nói, vậy thì ngươi hãy phái người canh giữ ở phía trước thâm cốc ngay đi, nhớ rõ, tuyệt đối không để cho bất kỳ ai đi vào bên trong thâm cốc.

Mặc dù có một tấm kết giới nguyên văn bảo vệ địa cung, nhưng Chu Nguyên vẫn không an tâm, dù gì thì đội quân hơn vạn chiến khôi ở trong địa cung chứa sức mạnh cực kỳ cường đại, hắn vẫn cảm thấy nên phái người canh giữ nơi này trước, chờ hắn trở về Đại Chu thành nói cho phụ hoàng hắn biết, để ông có thể phái thuộc hạ canh chừng khu vực này mới được.

Mà danh tiếng của Hắc Độc Thành ở vùng đất hỗn loạn như Hắc Uyên thì lớn hơn so với vương triều Đại Chu.

Sau đó, Chu Nguyên lại quay sang nhìn về phía Vệ Thương Lan, hần nói:

-Đại tướng quân, người cũng thấy rồi đấy, trong chuyến đi lần này, hoành thất chúng ta đã giành được Hóa Linh Tuệ, còn có cái chết của Tề Hạo. Tề vương phủ chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ xấu xa của bọn chúng đâu, ta lo rằng chẳng bao lâu nữa thì Tề vương phủ bọn chúng sẽ tạo phản.

Nghe thấy thế, Vệ Thương Lan lập tức giật mình một cái, ông trầm suy tính trong lòng.

“Nếu như Tề vương phủ thật sự muốn tạo phản vậy thì, Đại Chu nhất định sẽ xảy ra hỗn loạn.”

Ông cũng biết rõ những điều Chu Nguyên vừa nói là thật, dù sao Hóa Linh Tuệ quý giá như thế. Nếu như hoàng thất có thể trông Hóa Linh Tuệ vậy thì lực lượng bên phía hoàng thất sẽ càng ngày càng tăng mạnh. Có khi chẳng tốn bao lâu thì bọn họ có thể đè bẹp đám người Tề vương phủ rồi.

Cho nên, lão già Tề Uyên kia tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết.

-Thật ra, ta hy vọng đại tướng quân ngài có thể giúp bọn ta một tay, diệt trừ tận gốc đám người Tề vương phủ.

Chu Nguyên vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Vệ Thương Lan.

Bản thân Vệ Thương Lan là một cao thủ Thái Sơ cảnh, hơn nữa ông lại có quân đội Thương Lan quân, một trong những lực lượng hết sức quan trọng của vương triều Đại Chu. Nếu như ông có thể đứng về phe bọn họ, giúp họ đối phó với Tề vương phủ thì đây sẽ là trợ giúp rất lớn đối với hoàng thất Đại Chu.

Đối với lời đề nghị của Chu Nguyên, Vệ Thương Lan chỉ im lặng không lên tiếng, trong lòng ông đang trầm suy xét tình huống hiện tại.

Nếu như trước đây hai bên hoàng thất Đại Chu và Tề vương phủ khai chiến thì... ông chắc chắn sẽ ngồi im ở Thương Lan quận tọa sơn quan hổ đấu mà thôi... nhưng mà, tình thế bây giờ thì khác hẳn.

Hoàng thất Đại Chu đang trên đà suy yếu, đột nhiên trở nên cường đại hơn trước rất nhiều.

Ví dụ như cô gái mặc y phục màu xanh đang đứng cạnh Chu Nguyên lúc này, không chỉ thế, còn có con thú bề ngoài đáng yêu nhưng sức chiến đấu mạnh mẽ đang nằm trong lòng cô gái đó. Nếu như nhìn thoáng qua hai người thì không thể biết bọn họ đều là cao thủ Thái Sơ cảnh cả.

Ngay cả Hắc Độc vương nổi tiếng hung ác cũng bị Chu Nguyên thu phục dưới trướng hần...

Tính ra đã có bốn vị cường giả Thái Sơ cảnh đứng về phe hoàng thất rồi.

Thực lực của bọn họ hiện lúc này đã vượt xa Đại tướng quân phủ của ông cũng như Tề vương phủ kia.

Lúc Vệ Thương Lan vừa nghĩ đến chuyện này thì ông bất chợt nhìn Chu Nguyên đang mỉm cười đứng trước mặt mình với vẻ sợ hãi, hơn nữa ánh mắt của ông đã hơi khác so với quá khứ, nhất là kể từ khi Chu Nguyên đặt chân đến Thương Lan Quận, dường như ông đã bắt đầu nghiêng về phe hoàng thất rồi.

Xem ra, hoàng thất Đại Chu hiện bây giờ đã không còn là hoàng thất năm xưa mà ông biết nữa rồi. Trong mắt nhiều người, hoàng thất càng ngày càng suy sụp, thế nhưng ngay từ khi vị diện hạ trẻ tuổi này xuất hiện thì tình thế đã dần dần thay đổi không giống như lúc trước...

-Xin điện hạ cứ yên tâm, bản thân ta vốn là đại tướng quân của Đại Chu thì nhất định phải có trách nhiệm cống hiến sức lực của mình cho Đại Chu!

Sau khi ông suy nghĩ thông suốt hết mọi thứ thì nhìn Chu Nguyên rồi cất giọng trầm thấp nói, khuôn mặt luôn lạnh lùng của ông cũng toát lên vẻ tôn kính đối với hần.

Đoàn người Lục Thiết Sơn đang đứng một bên trông thấy cảnh này, trong lòng bọn họ đều vô cùng vui mừng, đồng thời ánh mắt của họ khi nhìn Chu Nguyên cũng tràn đầy sự bội phục xen lẫn kính sợ. Dù sao Chu Kinh đã tồn tại rất nhiều năm nhưng ông vẫn không thể nào nghĩ ra cách giải quyết chuyện của Vệ Thương Lan. Chẳng ai có thể ngờ rằng, Chu Nguyên chỉ mới bước vào Thương Lan Quận không được vài tháng đã khiến vị đại tướng quân kia hoàn toàn đứng chung chiến tuyến với hoàng thất rồi.

Cùng lúc đó, Chu Nguyên nghe Vệ Thương Lan nói thế, hần bèn ồm quyền, mỉm cười đáp lại:

-Nếu như đại tướng quân đã nói như thế thì ta xin cảm ơn người trước.

Thật ra, trong lòng Chu Nguyên không hề bất ngờ chút nào trước sự lựa chọn của Vệ Thương Lan cả. Quả thật, thời gian trước đây, hoàng thất thật sự đang suy thoái dần dần. Một mình Chu Kinh phải trấn áp hết mọi thứ, hơn nữa bọn họ luôn luôn bị bọn người Tề Uyên cản trở. Điều này cũng khiến Vệ Thương Lan có thể an ổn sống ở Thương Lan Quận. Nhưng mà cục diện hiện tại đã bắt đầu chuyển biến theo hướng khác rồi, lúc này Chu Nguyên đã có sức mạnh có thể đối đầu với đám người Tề vương phủ, mà điều hần có thể nghĩ đến thì chắc hẳn một người thông minh như Vệ Thương Lan sẽ càng hiểu rõ hơn hẳn.

Lực lượng của hần đã khiến đại tướng quân phủ của ông ta cảm giác được sự đe dọa.

Theo lẽ thường, có sức mạnh thì mới có uy nghiêm, hơn nữa sức mạnh của hoàng thất Đại Chu cũng bắt đầu tăng lên thì uy nghiêm cũng sẽ tự động tăng theo thời. Huống chi, Vệ Thương Lan không phải là một kẻ ngốc, ông chắc hẳn cũng hiểu rõ bản thân có thân phận gì và nên làm ra sao.

Nếu như ông cứ tiếp tục ỡ mãi Thương Lan Quận không màng thế cục thì chắc chắn, Đại Chu sẽ không bỏ qua cho một vị đại tướng quân lúc nào cũng kháng lệnh không nghe theo mệnh vua như ông.

-Điện hạ, lần này ta sẽ theo ngài về Đại Chu thành bái kiến hoàng thượng trước, còn Thanh Thanh con ta sẽ ở lại để chỉnh đốn quân đội Thương Lan quân. Nếu như bọn người Tề vương phủ thực sự dám tạo phản, vậy thì Thương Lan quân cũng có thể xuất phát ngay lập tức.

Vệ Thương Lan nói với Chu Nguyên.

-Vậy thì cứ làm như người nói đi.

Chu Nguyên cười gật đầu đồng ý đối với lời nói của Vệ Thương Lan. Hành động này của Vệ Thương Lan khi muốn cùng hắn trở về Đại Chu thành trước nhằm tỏ rõ thành ý của ông ta, cũng như chứng minh những gì ông đã nói lúc này.

-Nếu như hai vị đã quyết định như thế, vậy thì ta sẽ ở lại Hắc Uyên, quan sát đề phòng các thế lực khác ở trong Hắc Uyên thay điện hạ. Tránh cho bọn chúng thấy Đại Chu xảy ra hỗn loạn mà thừa cơ nhảy cớ, giảm bớt phiền toái cho điện hạ.

Hắc Độc vương thấy thế bèn vội vã lên tiếng.

Nghe gã nói như thế, Chu Nguyên cười như có như không nhìn gã một cái rồi nói:

-Ta cảm thấy nếu như để một người mạnh mẽ như người ở lại Hắc Uyên thì phí phạm quá rồi, cho nên người cũng đi theo ta đến Đại Chu thành đi.

Nếu như bọn người Tề Vương phủ thật sự làm phản thì tình huống khi ấy nhất định sẽ kinh thiên động địa mà xem. Chính vì thế, Chu Nguyên sẽ không để một cao thủ Thái Sơ cảnh như Hắc Độc vương ở lại Hắc Uyên.

Nghe Chu Nguyên nói như thế, gương mặt Hắc Độc vương trở nên đau khổ, làm sao gã lại không hiểu được cơ chứ, một khi gã đi cùng Chu Nguyên đến Đại Chu thành thì... đến lúc hai bên khai chiến với nhau, một kẻ Thái Sơ cảnh như gã chắc chắn sẽ phải xung phong lao lên đánh địch.

Tuy rằng gã không muốn nghe theo lời Chu Nguyên nói nhưng trong tay Chu Nguyên đang giữ lấy ngọc bội Tỏa Thần của gã, vì vậy gã không thể nào mở miệng cự tuyệt được.

-Nếu như mọi người đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ vậy thì mau đi thôi, chuyện này không thể chậm trễ được, chúng ta phải tranh thủ thời gian trở lại Đại Chu thành ngay!

Chu Nguyên vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn về hướng Đại Chu thành, trong mắt hắn hiện lên một tia sắc lạnh.

“Tề vương phủ các người đã ngang ngược cản trở nhiều năm như thế, nay đã đến lúc khối u ác tính như các người bị diệt trừ rồi!”

Vài ngày sau.

Ở trong Tề vương phủ, Đại Chu thành.

Phanh!

Lúc này, chén trà bị Tề Uyên ném mạnh xuống đất vỡ nát thành nhiều mảnh mà bản thân lão cũng đứng dậy nhìn Tề Lăng đang quỳ ở trước mặt lão với vẻ khó coi mà quát lớn, trong giọng nói đầy sự khó tin.

-Người vừa nói cái gì? Con trai ta, Tề Hạo đã bị Chu Nguyên giết chết rồi ư?! Hòa Linh Tuệ cũng bị bọn chúng cướp rồi?!

Ngay cả Tề Nhạc ôm cánh tay bị gãy, đứng bên cạnh Tề Uyên cũng lộ vẻ khó tin trước chuyện này, hắn lẩm bẩm:

-Chuyện này làm sao có thể xảy ra được cơ chứ?! Đại ca ta đã đạt đến Dưỡng Khí cảnh hậu kỳ, nếu huynh ấy muốn giết Chu Nguyên thì dễ như trở bàn tay mà?!

Đối mặt với con thịnh nộ của Tề Uyên, gương mặt Tề Lăng tái lại, hắn run rẩy đáp:

-Bẩm vương gia, nhị công tử, ngay cả thuộc hạ cũng không biết Chu Nguyên đã giờ trò gì nhưng... thật sự đại công tử đã chết dưới tay hắn.

-Tuy rằng chúng ta đã lôi kéo được tên Hắc Độc vương kia nhưng thằng nhãi Chu Nguyên đó cũng được Vệ Thương Lan chống lưng cho hắn.

Nghe đến đây, Tề Uyên không còn giữ được nét mặt bình tĩnh nữa, lão ta tức giận hỏi:

-Không phải các người còn có Không Hồn Địch sao? Chỉ cần sử dụng nó thì chẳng phải các người có thể không chế được chiến khôi măng xà hay sao?

Tề Lăng nghe Tề Uyên nhắc đến Không Hồn Địch và chiến khôi măng xà thì gương mặt hắn trở nên u ám, hắn nói:

-Vương gia, có chuyện tiểu nhân vẫn chưa nói cho ngài biết. Quả thật bọn thuộc hạ có thể không chế chiến khôi măng xà cản trở đám người Chu Nguyên, nhưng ai mà ngờ con thú nhỏ hay xuất hiện bên cạnh hắn cũng có sức mạnh Thái Sơ cảnh, ngay cả chiến khôi măng xà cũng bị nó đập hư rồi.

-Cái gì?

Nghe thấy thế, con người Tề Uyên co rụt lại, lão chưa nghe ai nói qua chuyện này.

-Không những thế, cô gái mặc y phục màu xanh luôn đi theo Chu Nguyên cũng không hề tầm thường, trình độ nguyên văn của cô ta cực kỳ cao, cô gái đó có thể khắc ra nguyên văn tứ phẩm!

Tề Uyên nắm chặt tay lại, khuôn mặt của lão ta trở nên tái nhợt:

-Không thể nào! Nếu như hoàng thất bọn chúng có sức mạnh như thế này thì đã ra tay diệt trừ Tề vương phủ chúng ta từ lâu rồi!

-Bẩm vương gia, những gì thuộc hạ vừa nói đều là sự thật.

Tề Lăng vội vã trả lời.

Về mặt Tề Uyên thay đổi, lão biết rõ tình huống hiện tại, Tề Lăng chắc chắn sẽ không bịa đặt những điều vừa rồi để gạt lão.

Nhưng mà, cũng chính vì điều này mới khiến Tề Uyên cảm thấy không thể nào tin được. Lúc nào lão cũng nhìn chăm chăm vào hoàng thất, lực lượng của bọn chúng như thế nào lão đều biết rõ ràng. Có điều, làm sao bỗng dưng hoàng thất Đại Chu lại lộ ra một con nguyên thú Thái Sơ cảnh với một cao thủ tinh thông nguyên tứ phẩm chứ?

-Vương gia, hiện tại lực lượng của hoàng thất đã không yếu ớt như trước nữa rồi, hơn nữa bọn chúng còn được Vệ Thương Lan ủng hộ. Nếu như để bọn chúng trở về Đại Chu thành thì chúng nhất định sẽ liên kết với Chu Kinh ra tay với ngài. Vương gia, chúng ta phải hành động thôi.

Tề Lăng vội vàng nói.

Nghe Tề Lăng nói như thế, sắc mặt Tề Uyên trở nên âm trầm hơn trước, lão từ từ ngồi xuống ghế, vẻ mặt cũng trở nên dữ tợn hơn hẳn.

-Xem ra ta đã quá coi thường Chu Kinh rồi. Ta cứ nghĩ hoàng thất bọn chúng đang chết dần chết mòn, không ngờ được bọn chúng cứ như rết trăm chân, đánh chết vẫn không ngã, lại có thể xoay chuyển tình thế!

Trong giọng nói Tề Uyên đầy sự lạnh lẽo.

-Có điều nếu như hoàng thất bọn chúng có sức mạnh như thế nào vào một năm trước thì còn có thể dọa được ta, nhưng mà hiện tại, nếu như bọn chúng nghĩ ta sẽ sợ thì bọn chúng phải thất vọng rồi.

-Dù sao cũng nhờ phúc của thằng nhãi súc sinh kia, khiến thái tử của Đại Chu biết đến tên hắn, hơn nữa vị quý nhân kia lại chê nó làm bẩn tai nên tặng cho chúng ta rất nhiều thứ. Mục đích của người đó chính là muốn mượn tay chúng ta để diệt trừ thằng nhãi Chu Nguyên kia.

Trong mắt Tề Uyên hiện lên một tia sắc lạnh, lão ta vỗ mạnh lên bàn ra lệnh:

-Chúng ta đi, trước tiên rời khỏi Đại Chu thành đi tới Tề Quận đã. Hừ, bản thân ta muốn để đám người Chu Kinh sống thêm vài năm nữa, nhưng mà... nếu bọn chúng đã muốn chết sớm như vậy thì bốn vương sẽ thành toàn cho chúng!

Lão ta đứng dậy, đôi mắt tràn đầy sự ác độc nhìn chăm chăm về phía hoàng cung, vẻ mặt trở nên đáng sợ như ác quỷ.

-Tên nhóc Chu Nguyên kia, ngày hôm nay người dám giết chết con trai ta. Ngày sau ta muốn cả nhà các người phải bồi táng theo nó.

Ngay khi lão vừa dứt lời thì lập tức bước ra ngoài. Hai người Tề Nhạc và Tề Lăng cũng nhanh chóng đi theo lão.

Đám người Chu Nguyên dùng tốc độ nhanh nhất trở về Đại Chu thành thì cũng đã là ngày thứ hai.

Có điều, ngay khi bọn họ vừa mới bước vào trong thành thì nghe một đạo âm thanh từ trong Tề Quận truyền đến.

-Tề vương tự lập nên vương triều Đại Tề, từ nay hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế của Đại Chu.

-Hơn nữa Chu vương bắt tài khiến Đại Chu suy bại, con dân lầm than. Nay Tề vương thuận theo ý trời lập nên Đại Tề diệt trừ Đại Chu.

Nghe thấy thế, cả vương triều Đại Chu bị chấn động mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Tranh nghị

Dịch giả: Đào

Biên: Xiaooo

- Phản nghị!

Trong hoàng cung, sắc mặt Chu Kinh tái xanh, nắm tay đùng đùng xuống mặt bàn, trong mắt tràn đầy sát ý. Hiển nhiên tin tức trong Tề quận truyền ra đã đến chỗ ông.

Trong đại điện còn có nhiều tướng lĩnh và đại thần. Lúc này sắc mặt bọn họ cũng biến ảo khó lường. Tề vương có ý phản nghị mấy năm nay cơ hồ mọi người đều biết. Nhưng không ai ngờ được, hôm nay lại hoàn toàn bùng nổ.

- Hiện giờ Tề vương làm phản, các người cảm thấy phải làm sao?

Ánh mắt Chu Kinh quét xuống, ác liệt nhìn về phía chúng thần.

Hắn biết những năm này hoàng thất suy thoái. Trong mấy tướng lĩnh đại thần này cũng có không ít người bị Tề vương phủ mua chuộc, lập trường có chút lung lay. Dầu sao ai cũng hiểu rõ, sau lưng Tề vương phủ có sự ủng hộ của vương triều Đại Vũ.

Lần này Tề vương phủ quyết định tự lập, nói không chừng là do vương triều Đại Vũ hỗ trợ. Nếu đến lúc hoàng thất thật sự bị Tề vương lật đổ, vậy thì những người bây giờ chinh phạt Tề vương e là đều không có kết cục tốt đẹp.

Vì vậy trong nhất thời, bầu không khí ở đại điện có chút tĩnh lặng.

- Vương thượng, hiện nay Tề vương khí thế hung hãn, khó thể so kè. Chi bằng cắt Tề quận và những nơi khác cho hắn, hóa giải thế cục. Tận lực nghị hòa, tránh xảy ra tranh chấp.

Chợt có một giọng nói vang lên.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy người lên tiếng lại là Liễu Hầu.

Liễu Hầu này là cha của Liễu Khê, mấy năm nay đi lại rất thân thiết với Tề vương phủ.

Chu Kinh nghe thấy, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Hắn nhìn chằm chằm Liễu Hầu, khóe miệng hiện lên vẻ chế nhạo nói:

- Theo ý Liễu Hầu, ta không chỉ không thể chinh phạt phản nghị, ngược lại còn phải cắt đất cầu hòa?

Liễu Hầu trắng mặt, đối diện với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Chu Kinh. Nhưng thần sắc vẫn ung dung nói:

- Vậy vương thượng có thể nắm chắc sẽ diệt được Tề vương?

Chu Kinh nắm chặt bàn tay, vang lên tiếng cọt két. Hiện giờ Tề vương phủ đã rất lớn mạnh, hơn nữa lại được Đại Vũ vương triều ủng hộ. Lần làm phản này tất nhiên đã chuẩn bị mấy phần. Vậy nên cho dù là hắn, cũng không dám khẳng định thật sự có thể trấn áp được Tề vương.

Chu Kinh hai mắt khép hờ, hít sâu mấy cái, bình phục cảm xúc trong lòng. Sau đó hai mắt từ từ mở, trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lẽo:

- Cho dù bốn vương tử chiến, cũng sẽ không thỏa hiệp với hắn.

Nghe thấy sát ý lạnh lùng trong giọng nói của Chu Kinh, trong lòng mọi người ở điện đều run rẩy. Xem ra lần này, hoàng thất và Tề vương phủ tất sẽ đánh nhau sống chết một phen.

- Vương thượng muốn vui Đại Chu chúng ta trong biển lửa sao.

Liễu Hầu thần nhiên nói.

- Hiện tại lực lượng của Đại Chu chúng ta như thế nào, bản thân vương thượng còn không rõ sao? Dựa vào thực lực của Đại Chu, nhiều lắm là cùng Tề vương phủ bất phân thắng bại. Còn đại tướng quân Vệ Thương Lan kia cũng không nghe vương lệnh, thủ tại Thương Lan quận không ra. Chắc chắn lần này cũng sẽ không màng tới phân loạn của Tề vương phủ.

- Cho nên nếu cưỡng ép, ngược lại sẽ khiến Đại Chu ta sinh linh đồ thần.

Lời nói của Liễu Hầu vang vọng trong đại điện, khiến sắc mặt nhiều tướng lĩnh đại thần u ám. Một số tướng lĩnh vốn có nhuệ khí cũng bị chùn xuống.

Xem ra cũng hiểu rõ thể cục hiện giờ của Đại Chu.

Chu Kinh nhìn sĩ khí chùn xuống trong đại điện, sắc mặt tái nhợt.

- Lời của Liễu Hầu thật mực cười. Nếu cắt đứt cầu hòa, ngày sau Tề Uyên nhất định từng bước ép bức cho đến khi Đại Chu ta hoàn toàn bị tiêu diệt. Theo ta thấy lời nói của Liễu Hầu mới là chui vào chỗ chết!

Chính vào lúc đại điện đang yên tĩnh, chợt có một tràng cười lạnh vang lên.

Âm thanh bất ngờ khiến nhiều tướng lĩnh quần thần trong đại điện sửng sốt. Xoay đầu lại thì nhìn thấy trước cửa đại điện có một thân ảnh thiếu niên mảnh mai tiến vào.

- Chu Nguyên điện hạ?

Nhìn thấy người đến, mọi người đều ngăn ra.

Liễu Hầu nhìn Chu Nguyên một cái, cười lạnh nói:

- Điện hạ trẻ người non dạ, đương nhiên làm gì cũng không nghĩ đến kết quả. Dựa vào lực lượng hiện giờ của Đại Chu, lấy gì chiến đấu quyết liệt với Tề vương phủ?

- Ta thấy điện hạ vẫn nên ra sau điện đợi đi, nơi này là chỗ nghị sự, không phải chỗ làm loạn.

Thần sắc Chu Nguyên nhàn nhạt, nói:

- Liễu Hầu, xem ra không phải tin tức gì Tề Uyên cũng báo cho người biết.

Ánh mắt Liễu Hầu đông lại, nói:

- Ngài có ý gì?!

Ánh mắt Chu Nguyên lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, khóe miệng hiện lên vẻ chế nhạo, nói:

- Người sẽ không muốn biết đâu. Vì sao Tề Uyên kia vô cùng lo lắng ngay đến Tề vương phủ cũng không dám đợi mà chạy thẳng ra khỏi Đại Chu thành?

Liễu Hầu giấu cợt cười một tiếng, nói:

- Ô? Lẽ nào việc này có liên quan đến điện hạ sao?

Giọng nói hắn vốn mang vẻ châm chọc, nhưng nào ngờ Chu Nguyên lại gật gật đầu nói:

- Xem ra người vẫn còn chút não. Tề Uyên kia đúng là sợ ta quay về trước, nếu không ngay cả cơ hội thoát khỏi Đại Chu thành hắn cũng không có rồi.

Lời vừa nói ra, rất nhiều đại thần tướng quân trong đại điện đều trở mắt nhìn nhau. Có điều nhìn bộ dáng này, hẳn là không tin Chu Nguyên nói thật. Tên tiểu tử đường khí cảnh tâm thường nhà người lại có thể khiến Tề vương sợ hãi không dám đợi trong Đại Chu thành sao?

Đúng là chuyện mực cười lớn nhất.

- Ăn nói hàm hồ.

Liễu Hầu cười lạnh nói:

Trong điện, Chu Kinh cũng nhíu mày một cái. Lời Chu Nguyên nói quả thực có chút kiêu căng. Nhưng hắn cũng có chút nghi ngờ, dù gì với tính tình xưa nay của Chu Nguyên, không giống như đang huênh hoang.

Vậy tại sao Chu Nguyên lại nói ra những lời này?

Chu Nguyên không để ý đến những ánh mắt kia, chỉ nghiêng người qua, tầm mắt nhìn về phía ngoài đại điện

Nhận thấy cử động của hắn, trong đại điện ngay cả Chu Kinh cũng hoài nghi dời mắt nhìn ra ngoài cửa.

Dưới ánh nhìn chăm chú của đám đông, chợt có một tiếng áo giáp nặng nề vang lên. Sau đó tất cả mọi người đều thấy một thân ảnh to lớn khoác trọng giáp, bước từng bước nặng nề tiến vào đại điện. Cuối cùng quỳ một chân giữa đại điện.

Hắn chậm rãi gỡ mũ giáp xuống, thanh âm trầm thấp vang vọng trong đại điện.

- Mạt tướng Vệ Thương Lan bái kiến vương thượng!

Oa!

Trong đại điện, ánh mắt mọi người đều kinh hãi nhìn về thân ảnh kia. Thậm chí ngay cả Chu Kinh cũng bật đứng dậy, khó tin nhìn xuống thân ảnh của Vệ Thương Lan.

Từ sau khi Hắc Độc vương xâm chiếm Thương Lan quận, thân là đại tướng quân, Vệ Thương Lan chưa từng tiến vào Đại Chu thành lần nào, cũng không nghe bất kì mệnh lệnh nào từ hoàng cung nữa.

Tất cả mọi người đều cho rằng hắn sẽ chọn tự lập. Nhưng không ai ngờ tới, vào ngày Tề vương phủ tuyên bố làm phản, hắn lại trở về Đại Chu thành lần nữa. Hơn nữa vẫn là tư thái thân phục này.

Sắc mặt Liễu Hầu cũng biến đổi. Nếu Vệ Thương Lan chọn giúp hoàng thất Đại Chu, vậy chắc chắn là trợ lực rất to lớn.

Điều khiến hắn không thể tưởng tượng nổi là, vì sao Vệ Thương Lan vẫn luôn không nghe mệnh lệnh lại đưa ra quyết định như vậy.

- Trước đây mặt tướng chấp mê bất ngộ. Nhờ có điện hạ thức tỉnh, trong lòng xấu hổ. Mong vương thượng phái thần xuất chinh, dẹp trừ phản nghịch!

Vệ Thương Lan trầm giọng nói.

Trong đại điện, từng ánh mắt quỷ dị nhìn về phía Chu Nguyên. Ngay cả ánh mắt Chu Kinh cũng kinh nghi bất định. Bọn họ không biết rốt cuộc Chu Nguyên đã làm gì mà khiến Vệ Thương Lan có thái độ như vậy.

Đối diện với những ánh mắt kinh nghi kia, Chu Nguyên cười một tiếng, nhìn về Chu Kinh nói:

- Phụ vương không cần lo chuyện Tề vương kia phản nghịch.

Hắn đưa hai tay ra, nhẹ nhàng vỗ mấy cái.

Thế là dưới ánh nhìn chăm chú của đám đông, một bóng người mặc áo đen cũng từ ngoài điện tiến vào, cũng quỳ một chân trong đại điện. Giọng khàn khàn nói:

- Tại hạ thành chủ Hắc Độc thành, nghe uy danh Đại Chu đã lâu, hôm nay đặc biệt đến nương nhờ, nguyện làm voi làm chó!

Thành chủ Hắc Độc thành? Hắc Độc vương?!

Lời vừa nói ra, trong đại điện nhất thời đầy tiếng kinh ngạc. Tất cả mọi người đều há mồm tròn mắt nhìn về Hắc Độc vương. Hiển nhiên đối với cái tên này, không hề xa lạ.

Có điều sau khi kinh sợ, trong đầu cũng vô cùng hỗn loạn. Rõ ràng bọn họ có chút không hiểu cục diện này.

Hắc Độc vương này chính là bá chủ trong Hắc Uyên, bản thân lại là thực lực thái sơ cảnh. Đám hung nhân này nói đã nghe danh Đại Chu đã lâu muốn đến nương nhờ, lời này đương nhiên không ai tin được.

Cho nên khoe miệng Chu Kinh co quắp một cái. Uy danh của Đại Chu thế nào, hắn còn không biết sao? Muốn đạt đến mức độ một cường giả thái sơ cảnh nghe danh mà đến nương nhờ, nhất định chính là kẻ nằm mơ nói sáng.

Vì vậy mọi người trong đại điện, sau khi trầm mặc hồi lâu, ánh mắt đều không hện mà cùng nhìn về phía Chu Nguyên đang đứng một bên.

Tạo ra cục diện này, rõ ràng hắn chính là người đầu tiên.

Có điều đối với những ánh mắt này, Chu Nguyên làm như không thấy. Hắn chỉ nhìn về phía Liễu Hầu sắc mặt lúc trắng lúc xanh, thanh âm nhàn nhạt vang lên trong đại điện.

Nhưng lần này, không phải là những lời nói của một thiếu niên không coi ai ra gì.

- Không biết bây giờ, Liễu Hầu có cảm thấy Đại Chu chúng ta cần cắt đất cầu hòa nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Năm vị

Dịch giả: Oa La La

Biên: Xiaooo

Giọng nói Chu Nguyên vang vọng trong đại điện khiến sắc mặt Liễu Hầu kia lúc trắng lúc xanh. Nhất thời á khẩu không đáp lời. Dù sao ai cũng không ngờ được Chu Nguyên lại có thể lôi kéo Vệ Thương Lan và Hắc Độc vương.

Lúc này mọi người lại nhớ lại lời Chu Nguyên nói trước đó mới chợt hiểu ra. Chả trách Tề Uyên kia không dám ở lại Đại Chu thành. Thì ra hắn sớm đã biết những tình báo này của Chu Nguyên.

Mà quả thực, nhờ Vệ Thương Lan và Hắc Độc vương liên thủ, mới có thể khiến Tề Uyên kia hoàn toàn ở lại.

- Trong Hắc Uyên, Tề Uyên phái Tề Hạo tranh đoạt Hóa Linh Tuệ với ta, cuối cùng bọn chúng thất bại. Tề Hạo phá hoại tay ta, ta lôi kéo Vệ tướng quân và Hắc Độc vương. Tề Uyên biết rõ việc này mới buộc phải làm phản.

Chu Nguyên bình tĩnh nói.

Mọi người há mồm tròn mắt, thì ra nói cả nửa ngày, Tề vương Tề Uyên kia lại bị Chu Nguyên bức cho làm phản.

Có điều nghĩ lại cũng bình thường. Chu Nguyên được Vệ Thương Lan và Hắc Độc vương tương trợ, sức mạnh hoàng thất tăng cao, tất sẽ không dễ dàng dễ yên cho Tề vương phủ. Tề vương không muốn ngồi im chịu chết, làm phản là đường ra duy nhất.

- Có điều...rốt cuộc sao hắn làm được?

Nhiều quần thần tướng lĩnh đều nhìn về phía Chu Nguyên mặt mày non nớt, trong lòng chấn động. Vấn đề của Vệ Thương Lan đã quấy nhiễu Chu Kinh nhiều năm. Nhưng vào tay Chu Nguyên lại được giải quyết thuận lợi.

Đây quả thực khiến người ta không thể tin nổi.

Liễu Hầu nhìn thiếu niên sắc mặt bình tĩnh trong đại điện, trong lòng cũng có chút dậy sóng. Một tia hồi hận chợt dâng lên. Hắn hồi hận với đề nghị năm đó của Chu Kinh, để Chu Nguyên và con gái Liễu Khê kết hôn.

Sự việc sau đó do Liễu Khê cực lực phản đối mà hủy bỏ. Thực ra lúc đó, không chỉ có Liễu Khê phản đối, mà trong lòng hắn cũng không xem trọng hoàng thất Đại Chu và Chu Nguyên.

Cho nên cuối cùng mới đồng ý phản đối của Liễu Khê, mượn cớ từ chối cuộc hôn nhân này.

Nhưng hôm nay, Chu Nguyên lúc đầu mà mọi người không hề xem trọng, trong thời gian ngắn ngủi chưa đến một năm, đã bắt đầu lộ xác chống mặt. Không chỉ đánh bại Tề Nhạc, trở thành đệ nhất phủ thí Đại Chu phủ, mà hiện giờ còn không biết dùng cách gì lôi kéo Vệ Thương Lan và Hắc Độc vương.

Việc này là việc người thường có thể làm được sao?

Trong đại điện, sau khi Chu Kinh chấn kinh hồi lâu, cuối cùng cũng định thần lại. Hắn nhìn Vệ Thương Lan và Hắc Độc vương trong điện, nói:

- Mời hai vị đứng lên. Đại Chu ta có thể được hai vị trợ giúp, nhất định có thể thanh trừ phản nghịch!

Lúc này trong đại điện bầu không khí vốn dĩ chùng xuống chớp mắt đã dâng cao. Những tướng lĩnh kia cũng ríu rít lên tiếng thỉnh an, phút chốc sĩ khí đều hoàn toàn khôi phục.

Có hai trợ lực lớn của đại tướng quân và Hắc Độc vương, sức mạnh của Đại Chu sẽ vượt qua Tề vương phủ.

Nhìn thấy sĩ khí khôi phục, sắc mặt Chu Kinh cũng tốt lên hẳn. Ánh mắt hắn quét khắp đại điện, trầm giọng nói:

- Kể từ hôm nay, Đại Chu bước vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Cẩm quân tiếp quản Đại Chu thành, phái thám tử thăm dò nhất cử nhất động của phản nghịch Tề vương!

Ánh mắt hắn rơi trên người Liễu Hầu, hồ hững nói:

- Còn về Liễu Hầu, thời gian này không được ra khỏi phủ.

Hiển nhiên hắn muốn giam lỏng Liễu Hầu. Hơn nữa có thể tương tượng, tiếp theo Chu Kinh tất sẽ thanh trừ tai mắt của Tề vương tại Đại Chu. Những người trong điện chắc cũng không thể chạy thoát.

Sắc mặt Liễu Hầu âm trầm. Hắn biết Liễu gia bọn hắn xem như xong đời rồi.

Quả quyết ác liệt của Chu Kinh khiến không khí trong đại điện đều trở nên nghiêm trọng.

- Các chư tướng còn lại tuân thủ nghiêm ngặt chức vụ của mình. Lành thổ Đại Chu ta không dễ dàng dung thứ cho kẻ bán nước.

Chu Kinh trầm giọng nói.

Vâng!

Trong đại điện tiếng đáp cung kính vang lên.

Phân phó xong xuôi, Chu Kinh mới cho mọi người lui ra. Còn Vệ Thương Lan và Hắc Độc vương cũng cho người đi sắp xếp.

Trong đại điện lập tức trống không, duy chỉ có hai người Chu Kinh và Chu Nguyên.

Chu Kinh nhìn thiếu niên mảnh mai trong điện, ánh mắt lướt qua vẻ vui sướng an tâm. Hắn đi xuống, đến trước mặt Chu Nguyên, nhẹ nhàng vỗ vai hắn, nói:

- Nguyên nhi, lần này may mà có con.

Nếu Chu Nguyên không lôi kéo Vệ Thương Lan và Hắc Độc vương,

Thì lần này, hắn sợ sẽ phải quyết tử chiến một trận với Tề vương rồi.

Chu Nguyên cười nói:

- Phụ vương một mình gánh vác nhiều năm như vậy, con nên dốc chút sức vì người.

Sao hắn có thể không biết nỗi khổ trong lòng Chu Kinh. Năm đó Đại Vũ phản loạn, phá vỡ uy vọng của hoàng thất. Cho dù cuối cùng khổ cực lắm mới giữ được Đại Chu, nhưng uy vọng đã đánh mất muốn tìm về đâu hề dễ như vậy.

Trước cục diện này, hoàng thất dĩ nhiên sẽ sa sút. Nếu không phải Chu Kinh khổ cực chống đỡ, sợ là sớm đã bị giải tán rồi.

Vì bảo toàn an ninh của Đại Chu, đối với sự áp bức hùng hổ của Tề vương phủ, hắn đều nhiều lần nhẫn nhịn, nuốt từng ngụm ác khí kia vào bụng.

Ánh mắt nhìn về Chu Nguyên, với tính khí của Chu Kinh nhất thời hốc mắt đều đỏ lên, lẩm bẩm nói:

- Nguyên nhi cuối cùng đã trưởng thành.

- Có điều phụ vương, sau khi Tề Uyên biết con lôi kéo Vệ Thương Lan và Hắc Độc vương mà còn dám làm phản, xem ra cũng có chút tự tin. Không thể không đề phòng.

Sắc mặt Chu Nguyên ngưng trọng một chút, nhắc nhở nói.

Chu Kinh gật đầu nói:

- Nếu ta đoán không lầm, e là Đại Vũ vương triều đã trợ giúp hắn rất nhiều.

Ánh mắt Chu Nguyên sâu thẳm nói:

- Nghe nói việc con lên phủ thí đã bị thái tử Đại Vũ vương triều biết được. Hắn lười ra tay nên mới định nhờ Tề vương giúp đỡ, triệt để diệt trừ con.

Chu Kinh cắn răng, trong mắt xẹt qua sát khí nồng nặc, nói:

- Nguyên nhi yên tâm. Hiện giờ đã có Vệ Thương Lan và Hắc Độc vương, hoàng thất chúng ta đã có được ba cường giả thái sơ cảnh, cũng đủ ổn định cục diện.

Chu Nguyên nghe vậy cười nói:

- Chính xác mà nói phải là năm người.

Chu Kinh sững sốt.

Sau đó Chu Nguyên kể chuyện Yêu Yêu và Thôn Thôn cho Chu Kinh nghe.

- Thật ra lần này, nếu không phải có Yêu Yêu và Thôn Thôn, sợ là không chỉ không cách nào hàng phục được Hắc Độc vương, mà ngay cả đến Vệ Thương Lan cũng không dính vào chuyện này đâu.

Chu Nguyên nói.

Thật ra thủ đoạn để Chu Nguyên thu phục Vệ Thương Lan và Hắc Độc vương đều là dùng lực ép người. Chỉ có điều đối với Vệ Thương Lan phải ôn

hòa một chút, đối với Hắc Độc vương đơn giản chính là thô bạo.

Chu Kinh nghe xong cũng cảm thán một tiếng, nói:

- Yêu Yêu đúng là quý nhân của Chu gia chúng ta. Thật không biết nên cảm tạ cô ấy thế nào.

Chu Nguyên cười nói:

- Nếu phụ vương đã có lòng, hãy đem tất cả rượu ngon mà người cất giữ cho Yêu Yêu tỷ. Chắc hẳn tỷ ấy sẽ rất vui sướng.

Chu Kinh mỉm cười nói:

- Được, cho cô ấy.

Hai cha con đều nhìn nhau, phá lên cười.

- Phụ vương yên tâm đi. Đại Chu chúng ta sẽ không sao đâu.

Chu Nguyên cười một hồi, ngừng đầu nhìn về nơi xa xa ngoài điện phẳng phất có mây đen giăng đầy, chậm rãi nói.

- Năm đó con còn nhỏ, chỉ có thể để cha bảo vệ, không làm được việc gì. Nhưng bây giờ đã khác rồi...

- Hiện giờ, nếu bọn chúng muốn làm gì phải hỏi con có đồng ý không đã.

Nụ cười trên mặt Chu Nguyên tựa hồ hàm chứa lạnh lùng cùng hàn băng.

- Bọn chúng cướp mất của chúng ta, sớm muộn chúng ta cũng sẽ lấy lại...

- Mà bây giờ phải bắt đầu từ Tề vương phủ trước đã...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Chiến Thư

Dịch giả: Oa La La

Biên: Oa La La

Chuyện Tề vương tạo phản lập ra Đại Tề khiến cho vương triều Đại Chu bị chấn động mãnh liệt. Tất cả mọi người đều lo sợ, bàng hoàng cảnh năm xưa sẽ tái diễn một lần nữa.

Ngay lúc đó, Vệ Thương Lan lại xuất hiện ở Đại Chu thành với thân phận là đại tướng quân của Đại Chu, không những thế, ông còn nói Tề vương đã trở thành phản tặc cho nên ông muốn xuất binh thảo phạt lão ta.

Dù sao uy danh của Vệ Thương Lan ở Đại Chu từ trước đến nay cũng rất lớn, có điều nhiều năm trước ông cứ ở lại Thương Lan Quận mà không hề có ý muốn quay về Đại Chu thành một lần nào, khiến cho trong thiên hạ có lời đồn rằng giữa ông và hoàng thất xảy ra khúc mắc với nhau. Thời điểm dân chúng Đại Chu thành thấy ông thì lời đồn năm xưa cũng không còn đúng nữa, đồng thời sự xuất hiện của ông cũng trấn an những người dân Đại Chu hoảng loạn trước việc Tề vương tạo phản, khiến họ cảm thấy an tâm hơn phần nào.

Thậm chí ngay cả Hắc Độc vương nổi tiếng hung ác cũng đã đứng ra tuyên bố rằng gã đại diện cho toàn bộ Hắc Độc thành, đầu quân dưới trướng Đại Chu.

Ngay khi gã vừa nói xong thì mọi người lập tức xôn xao bàn tán. Ai ai cũng biết rằng trước đó không lâu, Hắc Độc thành vẫn thường xuyên tấn công vào biên giới Đại Chu, hơn nữa chúng còn cướp bóc giết người, có thể nói tiếng xấu về Hắc Độc thành lan xa khắp nơi, nhưng không hề có bất kỳ ai sẽ ngờ tới, tên ác nhân tàn độc kia lại sẽ chọn theo phe Đại Chu cả.

Tuy rằng kết quả ngày hôm nay khiến cho rất nhiều người phải ghen hờn, nhưng bọn họ chỉ còn biết đứng nhìn trần trối, có điều, cũng nhờ thế mà lòng tin của mọi người đối với hoàng thất Đại Chu lại tăng thêm một ít, tất cả mọi người cũng bắt đầu bình tĩnh trở lại.

Trong khi đó Đại Tề lại không có bất kỳ phản ứng nào trước tin tức hai cao thủ Thái Sơ Cảnh như Vệ Thương Lan và Hắc Độc Vương đều về phe Đại Chu, mọi người chỉ nhìn thấy đám người Tề vương không ngừng điều động nhân mã. Dường như bọn chúng không bị những chuyện kia ảnh hưởng một chút nào cả.

Sau đó, Tề vương Tề Uyên lại phát ra một đạo chiến thư.

-Mười ngày sau, tấn công thẳng vào Đại Chu thành.

Một đạo chiến thư này của Tề Uyên đã đẩy lên một trận bàn tán xôn xao của tất cả mọi người. Xem ra lão già Tề Uyên kia đang tính toán đánh thẳng vào Đại Chu thành. Quả thật, một khi Đại Chu thành bị công phá thì bọn chúng có thể tóm gọn cả hoàng thất Đại Chu vào tay mình.

Kết cục sau đó thì trong lòng mọi người đều biết rõ, vương triều Đại Chu nhất định sẽ đổi chủ.

Nhưng mà chuyện khiến mọi người khó hiểu nhất lại chính là việc này. Hiện tại, chỉ cần hỏi thăm một chút thì ắt sẽ biết nơi này hiện giờ đã có đến ba vị cao thủ Thái Sơ Cảnh trấn giữ kia mà. Tại sao lão già Tề Uyên kia lại có can đảm mà phát chiến thư như vậy cơ chứ?

-Mười ngày sau, tấn công vào Đại Chu thành.

Lúc này, Chu Nguyên ngồi trong đình nhìn thoáng qua chiến thư trong tay hắn, trong mắt lộ ra vẻ do dự. Hắn có thể cảm nhận được khí thế của bọn Tề Uyên từ bức chiến thư này.

Nếu như lần này Tề Uyên thất bại thì bức chiến thư đầy khí thế này của chúng sẽ trở thành trò cười, đồng thời danh tiếng của bọn chúng cũng sẽ xuống dốc không phanh.

-Xem ra, lão già đó đã được hoàng thất Đại Vũ cho không ít đồ tốt nhỉ.

Trong mắt Chu Nguyên lóe lên một tia sắc lạnh, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều:

-Có vẻ như tên thái tử Đại Vũ không những đoạt mất số mệnh của ta mà hắn còn cực kỳ không thích nhìn thấy ta sống trong bình yên nữa.

Chẳng qua trong lòng Chu Nguyên cũng không quan tâm đến chuyện bên kia đã cho Tề vương thứ gì để lão già kia có can đảm mà muốn tấn công bọn họ. Dù sao thì binh đến tướng ngăn, gặp chiêu phá chiêu.

Chu Nguyên hít sâu một hơi, kìm nén cảm xúc trong lòng. Hiện tại, chuyện quan trọng nhất chính là hắn phải tu luyện thành công tầng thứ nhất của Tổ Long Kinh, Thông Thiên Huyền Mãng Khí.

Một khi hắn luyện thành thì xem như hắn đã chính thức bước vào con đường tu luyện nguyên khí rồi.

Mà trong khoảng thời gian bọn họ không ngừng vô ngựa cấp tốc trở về Đại Chu thành, Chu Nguyên không có thời gian rảnh rỗi để tu luyện. Hôm nay mới là thời điểm tốt nhất để bắt đầu tu luyện Thông Thiên Huyền Mãng Khí kia.

-Người đã chuẩn bị xong hết chưa?

Một âm thanh vô cùng dễ nghe vang lên ở trước mặt hắn. Lúc Chu Nguyên ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Yêu Yêu đang ôm Thôn Thôn trong lòng, nhìn chăm chăm vào hắn.

Nghe cô hỏi thế, Chu Nguyên gật đầu một cái rồi lập tức vỗ nhẹ vào túi càn khôn đang đeo bên hông. Ngay sau đó, vài luồng sáng từ túi càn khôn bay lên trên mặt bàn.

-Thiên Kim Tủy.

-Cửu U Huyền Tuyền Tinh.

-Thôn Nguyên Thạch.

-Thủ hồn của măng xà tứ phẩm.

Khi Chu Nguyên nhìn thấy bốn món tài liệu đang nằm trên bàn đá, hắn không kiềm được mà thở dài một hơi. Sau một khoảng thời gian dài vất vả, rốt cuộc cũng tập hợp đầy đủ mấy thứ nguyên liệu này rồi.

Cùng lúc đó, ánh mắt hắn trở nên nóng bỏng xen lẫn sự mong đợi, nhìn về bốn món bảo bối quý giá trên bàn.

Kể từ ngày có được Tổ Long Kinh trong tay, trong lòng Chu Nguyên luôn chờ đợi có một ngày như hôm nay.

Sau đó, hắn gạt nhẹ với Yêu Yêu một cái rồi tiếp tục vỗ vào túi càn khôn bên hông. Lúc này, một khối xương cốt nứt nẻ lập tức xuất hiện ở trong tay hắn.

Từ khối xương này tản ra một cỗ hơi thở không thể nào hình dung được.

Grào!

Ngay khi Chu Nguyên lấy ra khối xương cốt nọ thì Thôn Thôn đang nằm trong lòng Yêu Yêu chợt nhảy phắt sang một bên, nó liên tục phát ra tiếng gầm gừ, bộ lông trên người nó xù lên đồng thời cũng lóe lên một tia sáng đỏ mờ nhạt, giống như nó sắp sửa biến thành hình dạng chiến đấu vậy.

Mặc dù lúc Yêu Yêu đưa cho Chu Nguyên khối xương này, hẳn cũng đã chứng kiến cảnh tượng như thế này rồi.

Nhưng mà đến tận ngày hôm nay Thôn thôn vẫn tỏ ra vô cùng kiêng dè với khúc xương đó.

Chu Nguyên trông thấy Thôn Thôn xù lông như vậy bèn sinh lòng tò mò với khối xương này. Ngay cả nguyên thú bí ẩn cường đại như Thôn Thôn cũng phải kiêng dè một mảnh xương cốt của Tổ Long, thì không biết Tổ Long tồn tại trong truyền thuyết sẽ mạnh đến mức nào nữa.

-Nếu như muốn luyện được Tổ Long Kinh bên trong mảnh xương của Tổ Long thì người tu luyện nhất định phải có số mệnh long chúc mới có thể làm được.

Chu Nguyên nhìn chăm chăm vào Oán Long Độc giữa lòng bàn tay hắn, ánh mắt hiện lên một tia lo lắng. Suy cho cùng số mệnh thánh long của hắn đã bị Đại Vũ cướp đi rồi, bản thân hắn hiện bây giờ chỉ có thể dùng Oán Long Độc để thử một phen xem như thế nào. Nếu như.. thất bại thì chứng tỏ rằng hắn không có duyên với Tổ Long Kinh rồi.

-Người cứ yên tâm đi, ta nói được thì chắc chắn có thể thành công mà!

Yêu Yêu ngồi một bên nhìn thấy sự lo lắng trong mắt hắn, cô bèn lên tiếng.

Yêu Yêu nói thế làm Chu Nguyên hơi xấu hổ, chỉ đành cười một tiếng. sau đó, về mặt hắn chợt trở nên nghiêm túc hơn hẳn. Hẳn không chút do dự giờ tay có chứa Oán Long Độc cầm mảnh xương của Tổ Long kia lên.

Ngay khi mảnh xương đó vừa tiếp xúc với Oán Long Độc trong tay hắn thì Chu Nguyên cũng cảm giác được, dường như có những dòng quang văn đang lóe lên ở bên trên khúc xương mục nát đó.

Hơn nữa những quang văn này cứ lập lòe phát sáng.

Cũng chính vào lúc này, Oán Long Độc đỏ tươi trong tay Chu Nguyên cứ như đang bị cái gì đó hấp dẫn mà bắt đầu ngo ngoáy, sau đó nó phát ra một tia sáng màu đỏ chui vào bên trong mảnh xương của Tổ Long.

Đồng thời, quang văn bên trên khúc xương cũng bắt đầu phát sáng mạnh mẽ, dường như từ bên trong phát ra một tiếng rùng rùng gầm thét vang lên.

Lúc tiếng rùng rùng ngâm vừa dứt thì bầu không khí bên trong đình cũng yên tĩnh lại.

Lúc này, long cốt trong tay Chu Nguyên cũng run rẩy dữ dội, rồi đột nhiên bắn ra một đạo huyền quang chiếu thẳng vào mi tâm của hắn.

Oanh!

Cùng lúc đó, một tiếng gầm rú trầm thấp vang lên trong đầu Chu Nguyên.

Sau đó, thần hồn của hắn bị chấn động mãnh liệt, giống như bên trong vốn là một thế giới hỗn độn, nay bỗng nhiên lại mở ra một thế giới có sinh sống mới. Tất cả những thứ này đều không thể nhìn thấy bằng mắt thường được.

Mà nó chính là Tổ Long!

Tổ Long ngâm dài một tiếng phá vỡ không gian hỗn độn mà tạo ra một tân thế giới.

Hơn nữa, Chu Nguyên còn cảm giác được, Tổ Long đang từ từ cúi đầu nhìn hắn, hơn nữa từ trong đôi mắt của nó chợt lóe lên một tia sáng hỗn độn bắn thẳng về phía hắn.

Oanh!

Lúc tia sáng hỗn độn vừa chiếu tới hắn thì thần hồn của Chu Nguyên cũng lập tức tan biến.

Ngay sau đó, Chu Nguyên đột ngột mở to hai mắt, mà cả người hắn đều đã ướt đầm mồ hôi. Tuy rằng chính hắn cũng không biết những gì xảy ra ở trong thần hồn khi này là thật hay giả nhưng uy áp từ Tổ Long kia lại khiến hắn thiếu chút nữa không chịu nổi.

Nếu như không nhờ hắn thường xuyên tu luyện Hỗn Độn Thần Ma Quan Tướng Pháp, một công pháp dùng để tôi luyện bản thân vượt qua sợ hãi, thì có lẽ bây giờ thần hồn của hắn đã bị uy áp từ Tổ Long đánh cho tan nát rồi.

Có điều.. cuối cùng hắn cũng chịu đựng được mà vượt qua cửa ải này rồi.

Chu Nguyên giờ tay vuốt ve mi tâm của mình, khóe miệng khẽ nhếch lên lộ ra vẻ hưng phấn.

Bởi vì, ngay lúc này, trong đầu hắn xuất hiện một phương pháp tu luyện nguyên khí rồi, chính là Thông Thiên Huyền Mãnh Khí.

Cuối cùng thì hần cũng thật sự có được Tổ Long Kinh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Thông Thiên Huyền Mãng Khí

Dịch giả: Oa La La

Biên: Oa La La

-Lẽ nào.. đây chính là tầng thứ nhất của Tổ Long Kinh, Thông Thiên Huyền Mãng Khí ư?

Lúc này, Chu Nguyên đang ngồi đình viện ngắm lại phương pháp tu luyện Tổ Long Kinh vô cùng huyền ảo thâm thúy vừa xuất hiện ở trong đầu hần khi nãy. Trên mặt hần vẫn còn đầy vẻ cảm khái xen lẫn nét hưng phấn khi có được nó.

Sau tất cả mọi khó khăn gian truân, rốt cục hần cũng đã có được phương pháp tu luyện tầng thứ nhất của Tổ Long Kinh rồi.

-Xem vẻ mặt của ngươi hiện bây giờ, chắc hẳn ngươi đã có được nó rồi nhỉ, chúc mừng ngươi nhé, kể từ hôm nay ngươi đã chính thức trở thành người tu luyện Tổ Long Kinh.

Cô chăm chú nhìn Chu Nguyên rồi mới nói tiếp:

-Nhưng mà, ngươi phải nhớ kỹ điều này. Một khi ngươi đã bắt đầu tu luyện Thông Thiên Huyền Mãng Khí rồi thì ngươi sẽ không thể nào thay đổi công pháp tu luyện khác giữa chừng được đâu. Và ngươi chỉ có tiếp tục đi trên con đường tu luyện gian khổ này.. cho đến lúc chết.

Nghe Yêu Yêu nói thế, Chu Nguyên chỉ im lặng một lát rồi khẽ gật đầu, ánh mắt của hần không hề có một tia dao động, trong mắt tràn đầy sự quyết tâm và kiên định.

-Yêu Yêu tỷ, thế giới này thật sự có rất nhiều thứ cực kỳ nguy hiểm mà ta vẫn chưa biết rõ. Nếu như ta không có sức mạnh cường đại... có lẽ vào một ngày nào đó, đến lượt ta sẽ gặp phải chuyện tương tự như những gì đã xảy ra với Chiến Khôi Tông vậy, chỉ biết trơ mắt đứng nhìn kẻ khác vung tay lên một cái giết sạch mọi sinh vật trong vòng tám vạn dặm kia.

-Mà...ta lại không thích bản thân ta phải chịu kết cục giống như thế. Hơn nữa ta lại không muốn nhìn thấy những người bên cạnh ta cũng sẽ gặp chuyện như vậy. Cho nên ta muốn mình trở nên mạnh mẽ hơn nữa, để mai sau cho dù ta có gặp phải bất kỳ kiếp nạn gì thì ta cũng có thể chống lại nó!

Yêu Yêu nhìn thấy sự kiên quyết trong đôi mắt hần, cô bèn gật đầu một cái rồi nói:

-Xem ra, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng cho đoạn đường gian khổ sắp tới rồi. Vậy thì ngươi cứ an tâm tu luyện đi, ta sẽ trông chừng cho ngươi.

Chu Nguyên nghe Yêu Yêu nói vậy bèn gật đầu một cái, rồi mới nhắm mắt bắt đầu nhớ lại phương pháp tu luyện Thông Thiên Huyền Mãng Khí khi nãy. Chu Nguyên vừa xem xét vừa lĩnh ngộ sự huyền ảo của nó, qua một lúc lâu sau hần mới mở mắt.

Rống!

Chính vào lúc này, toàn thân Chu Nguyên chợt chấn động. Sau đó từ trong cơ thể Chu Nguyên dường như phát ra một tiếng rống ngâm. Có thể thấy Chu Nguyên đang thi triển Long Hấp Thuật.

Có điều, Long Hấp Thuật mà Chu Nguyên đang thi triển hiện giờ khác hẳn so với Long Hấp Thuật trước kia, bởi vì nguyên khí xung quanh bắt đầu biến thành từng sợi chỉ nhỏ không ngừng tiến vào cơ thể của Chu Nguyên theo từng đợt hít thở của hần.

Khi Long Hấp Thuật đã được tu luyện đến một trình độ nhất định thì người sử dụng chiêu thức này có thể biến quá trình hô hấp bình thường thành long hấp, trực tiếp hấp thu nguyên khí xung quanh vào cơ thể của họ.

Chẳng qua Chu Nguyên tu luyện Long Hấp Thuật vẫn chưa thành thạo cho lắm, thế nên hần không thể duy trì trạng thái này lâu được. Nếu như sau này Chu Nguyên đã tu luyện Long Hấp Thuật đến mức nhuần nhuyễn rồi thì hần có thể dễ dàng hấp thu nguyên khí xung quanh tựa như việc hít thở không khí thường ngày vậy, mà khi Long Hấp Thuật của hần đạt đến trình độ như thế thì quá trình tu luyện mai sau cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Sau khi nguyên khí tiến vào bên trong cơ thể Chu Nguyên thì chúng nó cũng bắt đầu di chuyển khắp tám đại mạch của hần rồi mới ồ ạt chui vào khí phủ của Chu Nguyên.

Lúc này, ở bên trong khí phủ, những tia nguyên khí tinh khiết đang lơ lửng hệt như một màn sương mờ ảo.

Sau đó, tâm niệm của hắn khẽ động, nguyên khí bên trong cũng bị chấn động theo mà từ từ xoay thành vòng tròn, trở nên dày đặc hơn.

Đương lúc nguyên khí ở bên trong khí phủ tạo thành vòng xoay thì ở bên ngoài, Chu Nguyên chợt vươn tay ra trao một cái, một giọt chất lỏng Thiên Kim Tùy có màu sắc sáng chói lập tức bay lại rồi rơi xuống lòng bàn tay hắn.

Thời điểm Thiên Kim Tùy vừa tiếp xúc với lòng bàn tay của Chu Nguyên thì nó lập tức thấm vào bên trong cơ thể hắn, sau đó, nó lại tiếp tục xuyên qua vô số kinh mạch mà tiến vào khí phủ.

Lúc Thiên Kim Tùy vừa tiến vào trong khí phủ thì xoáy nước được tạo ra từ sự xoay tròn của nguyên khí bỗng biến thành màu vàng sáng lấp lánh.

Không những thế, dường như xoáy nước này còn tản ra một cỗ hơi thở sắc bén.

-Cửu U Huyền Tuyền Tinh!

Trong khi đó, Chu Nguyên vẫn không ngừng lại mà tiếp tục nâng tay lên lật nhẹ một cái, Cửu U Huyền Tuyền Tinh liền bay vào trong tay hắn rồi bị nguyên khí trong lòng bàn tay của Chu Nguyên làm cho vỡ vụn thành nhiều mảnh.

Khi Cửu U Huyền Tuyền Tinh bị vỡ vụn thì từng tia hàn khí màu đen cũng tiến vào bên trong cơ thể Chu Nguyên rồi cũng giống Thiên Kim Tùy mà chạy về hướng khí phủ. Sau đó những tia hàn khí này cũng bị vòng xoáy nguyên khí hút vào bên trong.

Chính vì như thế mà vòng xoáy lúc này lại xuất hiện thêm những tia sáng màu đen quán quanh những đạo nguyên khí màu vàng.

-Thôn Nguyên Thạch!

Sau khi Chu Nguyên hấp thụ năng lượng của Cửu U Huyền Tuyền Tinh thì động tác của hắn cũng thuần thục hơn trước rất nhiều. Khi Thôn Nguyên Thạch vừa rơi vào trong tay hắn thì nó lập tức bị nghiền nát thành bụi phấn, hóa thành những luồng hắc khí u ám chạy đến khí phủ giống như hai thứ trước.

Lúc này, Chu Nguyên mới nhìn chằm chằm vào nguyên liệu cuối cùng trong phương pháp tu luyện Thông Thiên Huyền Mãng Khí.

-Thú hồn của nguyên thú mãng xà tứ phẩm.

-Trong quá trình dung hợp thú hồn, người nên cẩn thận một chút. Thú hồn này vô cùng tàn bạo, chỉ cần người bất cẩn một giây thôi thì thần hồn của người sẽ bị nó cắn nuốt ngay lập tức.

Yêu Yêu nhìn thấy Chu Nguyên đang chuẩn bị dung hợp thú hồn bèn lên tiếng nhắc nhở hắn.

Có thể nói, lần này còn nguy hiểm gấp mấy lần so với ba lần dung hợp trước đó.

Chu Nguyên nghe thấy Yêu Yêu nói thế thì hắn cười một tiếng, trong giọng nói lộ ra sự tự tin:

-Yêu Yêu tỷ đừng lo. Nếu như nó có thân xác thì có thể ta còn sợ nó, có điều nó bây giờ chỉ còn lại là một viên thú hồn, cho nên nó không thể nào uy hiếp được ta cả.

Ngay khi Chu Nguyên vừa dứt lời thì hai tay hắn vỗ mạnh một cái khiến viên tinh thạch thú hồn kia vỡ thành nhiều mảnh vụn. Cùng lúc ấy, một tiếng rít gào đầy âm u vang lên. Lúc âm thanh kia vừa dứt thì một luồng u quang lập tức bắn thẳng vào mi tâm của Chu Nguyên.

Thứ vừa rồi chính là thú hồn của nguyên thú mãng xà tứ phẩm.

Xi xì!

Lúc đạo u quang đó vừa bắn vào mi tâm của hắn thì nó cũng hóa thành một Nó rít lên vài tiếng rồi há mồm lao thẳng đến chỗ thần hồn mờ ảo đang ngồi xếp bằng đằng kia, giống như muốn đem thần hồn nọ nuốt chửng vào bụng vậy.

-Hừ, nơi này không đến lượt một thứ như người có thể giương oai diễn võ đâu!

Chu Nguyên dưới hình dạng thần hồn trông thấy cảnh này thì cười khẩy một tiếng, rồi bắt đầu tan biến dần. Lúc thần hồn của Chu Nguyên tiêu tán thì thời không hỗn độn cũng xuất hiện, lực lượng của Hỗn Độn Thần Ma vô biên vô tận cũng chậm rãi giáng xuống chỗ mãng xà đang đứng.

Mà thú hồn mãng xà sau khi chứng kiến một màn này thì bị dọa sợ mất hồn mất vía. Sự vô tận không điểm cuối của Hỗn Độn Thần Ma khiến cho nó cảm thấy vô cùng sợ hãi. Do đó, nó bèn rít lên một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy thục mạng.

Nhưng mà, thời điểm mãng xà muốn bỏ chạy thì không gian lại đột nhiên thay đổi. Lúc này, mãng xà vốn đang bỏ chạy chợt xuất hiện ở trong một cái cối xay khổng lồ, mà bản thân thú hồn cũng chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi bị lực lượng kia nghiền nát.

Ngay lúc này, thần hồn của Chu Nguyên lại hiện ra, hắn vươn tay làm động tác trao một cái vào khoảng không trước mặt. Sau đó, trong không gian hỗn độn bỗng nhiên xuất hiện vô số đốm sáng bắt đầu tập trung ở trong lòng bàn tay của hắn, rồi hóa thành một mảng ảnh mờ ảo. Có điều, trong mắt mảng ảnh lúc này đã không còn sự hung ác nữa. Có thể thấy, một chút linh trí còn sót lại ở bên trong viên thú hồn đã bị Chu Nguyên đánh tan không còn một

mảnh.

Chu Nguyên vung tay lên một cái, mảng ảnh mờ ảo kia cũng theo động tác của hắn mà bay vào khí phủ, đồng thời cũng tiến vào bên trong vòng xoáy nguyên khí ở trong khí phủ.

Đến lúc này thì cả bốn món tài liệu tu luyện đều đã được Chu Nguyên dung hợp đầy đủ.

Hắn tiếp tục tập trung tinh thần dựa theo phương pháp tu luyện Thông Thiên Huyền Mãng Khí mà vận chuyển vòng xoáy nguyên khí theo một quy luật đặc biệt. Hắn chậm rãi dung hợp bốn nguồn năng lượng này lại đồng thời bắt đầu tôi luyện nó.

Tuy rằng trong thần hồn, mọi thứ đều xảy ra rất nhanh chỉ trong vài phút, nhưng thời gian ở bên ngoài lại khác, kể từ lúc hắn bắt đầu thì đã trôi qua hết bảy ngày rồi.

Mà trong suốt bảy ngày này, mặc dù Chu Nguyên không hề nhúc nhích một chút nào, ngay cả hô hấp của hắn cũng trở nên mỏng manh hơn rất nhiều nhưng mà, có đôi lúc, trên cơ thể hắn bỗng lóe lên vài tia ám kim quang mang.

Dường như trong cơ thể hắn đang hình thành một cỗ sức mạnh mang hơi thở kì lạ nào đó.

Hơn nữa, thời gian bảy ngày này, ba người Chu Kinh, Tần Ngọc và Tô Ấu Vi đều có đến thăm Chu Nguyên. Chẳng qua, khi bọn họ nhìn thấy hắn đang trong giai đoạn quan trọng nhất thì không một ai dám tiến lên, nhằm tránh quấy rầy đến hắn.

Mãi đến ngày thứ chín, ngay khi ánh rạng đông vừa lóe lên ở đường chân trời thì trong đình viện cũng xuất hiện biến hóa. Cơ thể Chu Nguyên vốn dĩ đang ngồi xếp bằng suốt tám ngày qua đột nhiên run rẩy dữ dội.

Hi!

Từ bên trong thân thể Chu Nguyên chợt vang lên một tiếng rít lớn của măng xà, làm cho khí huyết trong cơ thể hắn bỗng chốc sôi trào lên.

Chính vào lúc đó, mắt Chu Nguyên đột nhiên mở to, không chỉ có thế, đôi mắt hắn lại phát ra ánh sáng vàng thẫm, đồng thời khắp người hắn phát ra vô số sợi nguyên khí vàng thẫm mà những sợi nguyên khí này lại bắt đầu quán quanh toàn thân của Chu Nguyên.

Sau khi toàn thân hắn được bao phủ bởi một tầng nguyên khí màu vàng kia thì từ trên trán Chu Nguyên cũng xuất hiện một đạo khí thể có hình dạng măng xà bay ra ngoài, hơn nữa, mảng ảnh này còn ngửa đầu lên trời rít gào. Âm thanh vang dội như sấm sét.

Cuối cùng, Chu Nguyên hắn cũng đã tu luyện thành công tầng thứ nhất của Tổ Long Kinh, Thông Thiên Huyền Mãng Khí.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Tề Vương vây thành

Dịch giả: Nhật Nguyệt Nhi

Biên: Oa La La

Rầm rầm oanh!

Khắp đình viện đều rung lên dữ dội.

Lúc này, trên người Chu Nguyên được bao phủ bởi một tầng nguyên khí màu vàng sậm, ẩn ẩn bên trong tầng nguyên khí ấy xuất hiện một con măng xà màu vàng kim đang ngửa mặt lên trời thét dài, đồng thời từ cơ thể hắn cũng toát ra cảm giác áp bách khiến người khác kinh sợ.

Răng rắc!

Dưới sự áp bách của nguyên khí ám kim kia, thạch đình nơi Chu Nguyên đang ngồi dần dần rạn nứt.

Trải qua một lúc lâu sau thì nguyên khí ám kim mới bắt đầu tiêu tán, còn Chu Nguyên cúi đầu nhìn hai tay của mình với vẻ kinh ngạc. Hắn có thể cảm thấy được có một luồng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ đang dâng trào ở bên trong cơ thể hắn.

Lực lượng này còn vượt xa lực lượng lúc trước của hắn.

Sau đó, tâm niệm hắn khẽ động nhìn vào trong khí phủ, thì nhìn thấy trong cơ thể vốn chỉ có nguyên khí tinh thuần nhưng lúc này luồng nguyên khí kia lại đang dần biến thành màu vàng sậm, mơ hồ có thể thấy thân ảnh măng xà màu vàng kim.

Mà hồng sắc khí phủ cũng đang phát ra quang mang không ngừng tôi luyện nguyên khí màu vàng sẫm.

Đây chính là Thông Thiên Huyền Mãng Khí ư?

Trong lòng bàn tay hần lúc nãy xuất hiện một tầng nguyên khí màu vàng sẫm, Chu Nguyên có thể cảm giác được, lực lượng của đạo nguyên khí này so với lúc hần vẫn chưa tu luyện công thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Hiện tại Chu Nguyên cảm thấy rất tự tin, nếu như lúc này hần đánh với Tề Hạo, cho dù hần không sử dụng Thiên Nguyên Bút thì hần cũng có thể dễ dàng chiếm thế thượng phong.

“Như vậy thì ta đã trở thành người mạnh nhất trong cảnh giới Dưỡng Khí kỳ rồi.”

Chu Nguyên tự nói với mình, trong lòng tràn đầy sự tự tin.

Yêu Yêu ôm Thôn Thôn bước tới bên cạnh hần, con người linh động của nàng nhìn quét qua Chu Nguyên một lượt, rồi mới lên tiếng:

- Bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính thức trở thành người tu luyện Tổ Long Kinh rồi.

Bây giờ, Chu Nguyên đã tu luyện thành công tầng thứ nhất Tổ Long Kinh, cho dù hần có muốn từ bỏ chuyển qua tu luyện công pháp khác cũng không thể nào làm được.

Nghe Yêu Yêu nói thế, khuôn mặt Chu Nguyên lộ vẻ nghiêm túc, hần gật đầu nói:

- Yêu Yêu tỷ, vậy khi nào ta mới có thể tu luyện tầng tiếp theo của Tổ Long Kinh đây?

Tầng một là Thông Thiên Huyền Mãng Khí đã có thể sánh ngang với nguyên khí cấp ngũ phẩm, mà nguyên khí cấp bậc cỡ này ở Đại Chu có thể xem như là cao thủ đứng đầu, nhưng nếu nhìn xa hơn một chút thì vẫn chưa đủ.

Tuy nhiên, nếu Chu Nguyên có thể tu luyện thành công tầng thứ hai của Tổ Long Kinh tương đương với Trấn Thế Tiên Giao Khí thuộc hàng nguyên khí thất phẩm, vậy thì hần sẽ có đủ tư cách kiêu ngạo được.

Ở thế giới này, nguyên khí hàng thất phẩm có thể coi là đứng đầu trong thiên hạ.

Bàn tay xinh đẹp của Yên Yên nhẹ nhàng vỗ về Thôn Thôn, môi đỏ hé mở:

- Tu luyện Tổ Long Kinh không dễ dàng như ngươi nghĩ đâu, tầng thứ nhất chỉ là tầng đơn giản nhất thôi, nếu như ngươi muốn tu luyện tầng thứ hai, chỉ sợ ngươi sẽ gặp phải khó khăn gấp mấy chục lần.

Trong lòng Chu Nguyên khẽ run sợ, hần tu luyện thành công Thông Thiên Huyền Mãng Khí đã phải trải qua rất nhiều trắc trở rồi, nếu tầng thứ hai còn khó hơn so với tầng thứ nhất thì không biết đến bao giờ hần mới có thể thành công đây.

Tổ Long Kinh gồm bốn tầng, từ trước tới nay, mới chỉ có một người tu luyện thành công đến tầng thứ ba.

Nghe thấy thế, ánh mắt Chu Nguyên chợt ngưng trọng, tầng thứ ba Tổ Long Kinh chính là Càn Khôn Thánh Long Khí bậc cửu phẩm, đây chính là cửu phẩm đồ... thật không biết người đã tu luyện được đến tầng này là thiên tài bậc nào mới làm được như thế?

Người như thế nhất định đã từng khiến mọi người phải kinh ngạc đến tột cùng.

Ta cũng không biết lúc nào mới có thể tu luyện tầng thứ hai, chuyện này hình như có liên quan đến thực lực của người tu luyện.

Yêu Yêu nghĩ nghĩ một hồi rồi mới chậm rãi nói tiếp:

- Ta nghĩ cần phải có cơ duyên.

- Cơ duyên gì?

Yêu Yêu trầm mặc một chút, nói:

- Có lẽ chính là ngày ngươi đoạt lại được Thánh Long khí vận của ngươi.

Nàng nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên rồi nói thêm:

- Đây có lẽ là con đường ngươi phải đi, con đường thuộc về người có số mệnh Thánh Long như ngươi.

Sau khi Yêu Yêu vừa dứt lời, cảm xúc trong lòng Chu Nguyên sôi trào mãnh liệt, hần nắm chặt tay lại, hít sâu một hơi rồi khẽ gật đầu:

- Ta biết rồi.

Hắn kiềm nén cảm xúc trong lòng, nói:

- Có lẽ ta cần tự mình đoạt lại những thứ đã bị cướp đoạt khi xưa.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời xa xăm, trong mắt hắn dường như cháy lên ngọn lửa đang rực cháy.

Ba ba!

Ngay lúc này, ở sau lưng hắn bỗng vang lên tiếng vỗ tay, Chu Nguyên bèn xoay đầu lại nhìn thì thấy hai người Chu Kinh, Tần Ngọc đều đang đứng bên cửa đá, nhìn hắn với vẻ mặt kinh hãi.

Có thể thấy, bọn họ cũng đã nhận ra động tĩnh khi nãy do Chu Nguyên tạo ra lúc tu luyện thành công, liền vội vàng chạy tới.

Phụ vương, mẫu hậu.

Chu Nguyên thu lại cảm xúc, nở một nụ cười với hai người họ.

Đây là nguyên khí ngũ phẩm mà con vừa luyện thành sao? Quả nhiên không tầm thường chút nào.

Chu Kinh bước nhanh tới trước mặt hắn, ông nhìn tầng nguyên khí màu vàng sậm đang bao phủ toàn thân Chu Nguyên, ông có thể cảm giác được sự mạnh mẽ, sắc bén của đạo nguyên khí này.

Rõ ràng, nguyên khí mà Chu Nguyên tu luyện được mạnh hơn Viêm Lôi Khí của hoàng thất bọn họ rất nhiều.

Nguyên nhi thật giỏi.

Còn Tần Ngọc xoa đầu Chu Nguyên, trên khuôn mặt bà đầy vẻ dịu dàng xen lẫn sự tự hào.

Sau khi trở về Đại Chu Thành, Chu Nguyên đã đưa một quả Ngọc Anh Quả để cho Tần Ngọc dùng, cho nên sắc mặt của bà đã tốt hơn nhiều so với quá khứ, hai má hồng nhuận, thọ nguyên vốn bị hao tổn cũng đang chậm rãi tăng lên.

Bây giờ con đã tu thành nguyên khí của chính mình rồi, cho dù sau này Oán Long Độc có tái phát lại thì bản thân con cũng có thể tự mình áp chế, cuối cùng chúng ta cũng có thể an tâm rồi.

Tần Ngọc nói tới đây thì hốc mắt cũng dần đỏ lên.

Oán Long Độc trên người Chu Nguyên, là tâm bệnh suốt mười năm qua của bọn họ.

Điều may mắn là Chu Nguyên bây giờ cũng đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm nhất.

Chu Nguyên cầm tay Tần Ngọc, cười cười an ủi bà.

Phụ vương, gần đây đám người Tề vương có hành động gì không ạ?

Chu Nguyên nhìn về phía Chu Kinh, gương mặt trở nên nghiêm túc hơn hẳn, tuy rằng hắn rất muốn đi đòi lại Thánh Long khí vận của mình ngay lập tức, nhưng hắn cũng hiểu con đường này rất dài. Bởi vì kiếp nạn năm đó khiến cho hắn thua kém rất nhiều, cho nên việc hắn cần làm bây giờ, chính là không ngừng đuổi theo, rút ngắn khoảng cách chênh lệch giữa bọn họ.

Đương nhiên, nếu như ngay cả việc Tề vương tạo phản ngay trước mắt, mà hắn cũng không thể giải quyết nổi thì đừng nói đến chuyện tương lai.

Chu Kinh nghe thấy thế bần nhủ mảy râu rồi nói:

- Đến thời điểm hiện tại thì bọn chúng vẫn không có động tĩnh quá lớn, ta chỉ thấy Tề vương đang không ngừng tụ tập binh mã, chỉ sợ trong vòng hai ngày nữa lão ta sẽ dẫn binh đánh thẳng vào kinh thành.

Tề vương biết rõ bên phái bọn họ có ba vị cường giả Thái Sơ cảnh tọa trấn, thế mà lão ta lại dám to gan như vậy, tự mình hạ chiến thư trước. Đối mặt với chuyện này Chu Kinh không khỏi cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Xem ra bọn chúng có Đại Vũ làm chỗ dựa, chúng ta cần phải cẩn thận một chút.

Chu Nguyên chậm rãi nói.

Chu Kinh gật đầu, trong mắt ông tràn đầy lạnh lẽo và sắc bén, ông lại nói:

- Mặc kệ Tề vương được ủng hộ nhiều như thế nào đi chăng nữa, chúng ta cũng không còn đường lui nữa rồi.

Lúc xưa ông đã từng trải qua chuyện mất nước một lần rồi. Vì vậy, ông càng không muốn ném trái tình cảnh như thế thêm một lần nào nữa, cho nên, dù

phải trả giá đắt thế nào, ông cũng tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra thêm lần nào nữa.

Nếu như bọn họ không thể chiến thắng. vậy thì ông sẽ sắp xếp đường lui cho Chu Nguyên, còn bản thân ông sẽ ngọc đá cùng nát với tên Tề vương kia.

Chu Nguyên khẽ gật đầu. Lúc này, ánh mắt hắn đầy sát khí. Lần này, hắn nhất định phải diệt trừ mối họa Tề vương, để cho Đại Chu được sống trong an bình, bằng không, với tình trạng Đại Chu đang kiệt quệ như thế này, bọn họ chắc chắn không phải đối thủ của Đại Vũ vương triều.

Cho nên, bất kể như thế nào, lão già Tề vương kia nhất định phải chết.

...

Hai ngày lại trôi qua, Đại Chu vẫn nhìn chăm chăm vào động tĩnh của đám người Tề vương. Dưới sự chú ý của mọi người, đến ngày thứ chín thì Tề vương mới bắt đầu hành động.

Đúng như những gì đã ghi trong chiến thư, Tề vương không hề có ý định tấn công vào những chỗ khác, lão ta chỉ huy đại quân chậm rãi tiến thẳng về phía kinh thành.

Cùng lúc đó, bên phía Đại Chu bắt đầu tập trung quân đội, phòng vệ Đại Chu thành thật nghiêm ngặt, bọn họ cũng chuẩn bị mọi thứ cho trận chiến sắp tới.

Còn ba vị cường giả sơ cảnh Chu Kinh, Vệ Thương Lan và Hắc Độc Vương cũng xuất hiện nhằm trấn an lòng người.

Lúc này, toàn bộ Đại Chu đều chăm chú theo dõi tình huống của kinh thành.

Đến ngày thứ mười, tất cả mọi người đều cảm giác được mặt đất hơi rung chuyển. Mà bên ngoài Đại Chu thành cũng xuất hiện một đội quân đông đảo giống như thủy triều ồ ạt tiến đến trước thành.

Hơi thở tử vong bao phủ toàn bộ Đại Chu thành.

Rốt cuộc tên Tề vương kia thực sự đã lĩnh quân tiến đánh Đại Chu thành.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Bầy cường giả sơ cảnh

Dịch giả: Nhật Nguyệt Nhi

Biên: Oa La La

Đồng! Đồng!

Tùng tiếng trống vang lên, vọng khắp cả vùng. Bên ngoài Đại Chu thành có một đội quân đông đảo đang tiến lại gần rồi dừng lại, cách Đại Chu thành khoảng vài dặm. Thế trận rầm rộ như thế khiến cho người xem có cảm giác áp lực rất lớn.

Bầu không khí nơi này tràn ngập hơi thở chiến tranh.

Nhiều người chứng kiến cảnh này thì trong lòng họ đều cảm thấy run sợ, đặc biệt là những người lớn tuổi ở trong Đại Chu thành. Lúc họ nhìn thấy tình cảnh này lại nhớ tới cuộc chiến tranh năm đó.

Ngày hôm đó, cũng giống như hôm nay. Lúc ấy cũng có một đại đội quân vây xung quanh thành như thế này, chính bởi bọn chúng mà Đại Chu gần như bị hủy diệt, người dân cũng trở nên tuyệt vọng và lo sợ.

Trong khi đó, Chu Kinh đứng trên tường thành nhìn quân đội đông nghìn nghịt ở phía dưới. Tuy rằng về mặt ông vẫn bình thản, nhưng mà nơi ông đặt tay lên đã xuất hiện những vết nứt vỡ.

Có thể thấy, cảnh tượng ngày hôm nay đã khiến cho ông nhớ lại trận chiến si nhục hơn mười năm về trước.

Mà cũng bắt đầu từ lúc đó, vị Chu vương đã từng hung tâm vạn trượng này bị sự thật tàn khốc lúc ấy đánh gục hoàn toàn đánh bại. Mãi đến tận bây giờ, ông cũng chỉ có thể cố thủ lãnh thổ Đại Chu, giống như một con mãnh hổ co rúc trong lồng sắt.

Chu Nguyên đứng bên cạnh Chu Kinh cũng nhìn chăm chăm về phía đội quân đông nghìn nghịt phía dưới. Trong mắt lóe lên một tia ánh sáng lạnh lẽo.

Sau đó, Chu Kinh hít sâu một hơi rồi quay sang nhìn Chu Nguyên, ông chỉ tay vào ngoài thành và nói:

-Nguyên nhi, khi đó cũng giống như bây giờ vậy, con vừa được sinh ra trong thành, mà trên người con còn có Thánh Long khí vận. Đồng thời ở bên ngoài thành, con của Vũ vương cũng được sinh ra, nhưng tại nó lại có Mãng Tước khí vận mà thôi.

Lúc nói tới đây, trong mắt Chu Kinh hiện lên sự thống khổ, ông lẩm bẩm nói:

-Chỉ trách phụ vương vô năng, không thể bảo vệ con, nếu không thì con sẽ có thành tựu cao hơn bây giờ rất nhiều.

-Con vốn nên là Nhất Phi Trùng Thiên, ngạo thị thế gian, là thiên chi kiêu tử trong các nước. Nhưng lại bởi vì ta mà con đã bị chặt đứt hai cánh, vì thế con mới phải khổ sở vẫy vùng trong đồng bùn lầy, suýt chút nữa thì chết non.

Chu Nguyên nhìn thấy trong mắt Chu Kinh tràn ngập sự tự trách, hần bèn vươn tay vỗ nhẹ lên cánh tay ông rồi khẽ nói:

-Xin phụ vương đừng tự trách bản thân nữa, có khi những khổ sở mà con đã trải qua chưa chắc đã là chuyện xấu. Mà thuận buồm xuôi gió, dễ dàng đạt được mọi thứ chưa hẳn đã là chuyện tốt.

Chu Nguyên cười nói, nhưng nụ cười của hắn ẩn chứa sự sắc bén lạnh lùng.

-Hơn nữa... Nếu Thánh Long khí vận thật sự là của con, vậy thì, con nhất định có thể giành lại nó một lần nữa.

Nghe hắn nói thế, Chu Kinh quan sát thiếu niên ở trước mắt mình. Gương mặt vẫn còn nét non nớt của trẻ con, nay lại có thêm sự kiên nghị mà không phải đứa trẻ ở tuổi của hắn có được. Khi ông nhận ra điều này thì áy náy tự trách trong lòng ông cũng giảm bớt phần nào. Có lẽ, đúng như lời Chu Nguyên nói, trải qua khó khăn này, cũng coi như là một loại rèn luyện vậy.

Nhưng mà, Nguyên nhi, phụ vương tuyệt đối không muốn lại trải qua cảm giác năm đó một lần nữa. Năm xưa vì ta muốn con có thể bình an lớn lên nên ta mới nhẫn nhịn bọn chúng như thế, nhưng mà bây giờ con đã trưởng thành. Cho nên, vì bảo vệ quốc gia này, ta sẽ không nhường nhịn bọn chúng thêm nữa, dù phải hy sinh cả tính mạng này thì ta cũng quyết phải bảo vệ đất nước.

Ánh mắt Chu Kinh trở nên sắc bén, ông ngẩng đầu nhìn về đội quân phía xa kia.

Đồng!

Lại thêm một tiếng trống trận được đánh lên, sau đó, từ trong đại quân của Tề Vương, có một người cười hắc hắc chậm rãi đi tới. Trên người kẻ kia khoác một bộ chiến giáp, gương mặt lạnh lùng, kẻ đó không ai khác chính là Tề vương Tề Uyên.

Lúc này, vô số ánh mắt của người trong và ngoài thành đều nhìn về phía lão ta.

Tề Uyên, tên phản bội nhà ngươì lại còn dám xuất hiện trước mặt bốn vương sao?!

Đôi mắt Chu Kinh lộ vẻ uy nghiêm, ông lạnh lùng quát.

Tề Uyên nghe vậy bèn xuy một tiếng rồi bật cười, lão nói:

- Chu Kinh, tên vô năng nhà ngươì, kẻ đã đẩy Đại Chu vào bước đường này chính là ngươì, ta khuyên ngươì hãy mau chóng mở cửa thành đầu hàng đi. Đến lúc đó, ta còn có thể giúp ngươì bảo toàn mặt mũi của hoàng thất Đại Chu lần cuối. Bằng không một khi ta đã phá được thành thì ta nhất định sẽ giết sạch ngươì trong hoàng thất, không những vậy ta còn đốt trụi hoàng lăng của ngươì.

Nói đến câu cuối cùng, trong thanh âm của Tề Uyên tràn đầy sự ngoan độc, tỏ ràng là lão đối với hoàng thất Đại Chu tràn ngập hận thù.

Sắc mặt Chu Kinh trở nên tái nhợt, giọng nói cũng lạnh lẽo hơn rất nhiều lạnh giọng, ông nói:

-Sau trận bình loạn này, kết cục của Tề gia ngươì chính là xử chết toàn gia, tịch biên tài sản.

Tề Uyên châm chọc cười, nói:

-Chỉ sợ kẻ chó nhà có tang như ngươì không thể làm nổi chuyện đó.

-Nghịch tặc Tề Uyên, nếu ngươì đã hồ đồ ngu xuẩn như vậy, hôm nay chính là ngày chết của ngươì!

Vệ Thương Lan cũng quát lớn, thanh âm như sấm sét, vang vọng khắp vùng.

Ngay lúc đó, Chu Nguyên liếc Hắc Độc Vương đang đứng bên cạnh một cái. Gã ta thấy thế bèn thở dài một hơi rồi cũng bước lên một bước, âm trầm nói:

- Chỉ dựa vào một kẻ mới đạt cấp Thái Sơ cảnh như ngươì mà cũng dám lãnh binh đến bao vây Đại Chu thành. Xem ra kẻ như ngươì có chết như thế nào cũng không biết.

Đội quân Hắc Độc thành của ta đang trên đường đến đây, tùy lúc có thể chặn đứt đường lui của các ngươi rồi.

Việc Vệ Thương Lan cùng Hắc Độc Vương cùng lúc xuất hiện khiến cho binh lính bên Tề vương có chút xao động, dù sao cường giả cấp sơ cảnh có lực sát thương quá lớn, thậm chí có lúc có thể quyết định hướng đi trên chiến trường.

Mà bên Đại Chu lại có ba vị cường giả cấp sơ cảnh tọa trấn, trong khi bên bọn họ chỉ có một người là Tề vương.

Sức lực chiến đấu của hai bên lúc này, rõ ràng đã có sự chênh lệch rất lớn.

Mặc kệ những binh lính phía sau đang bàn tán như thế nào thì sắc mặt Tề Uyên vẫn bình thản, lão nhìn chăm chăm vào đám người Chu Kinh đang đứng trên tường thành, khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc:

- Ba người Thái Sơ cảnh lặn cơ à, thật phô trương quá rồi.

-Nếu đã như thế, ngày hôm nay, ta sẽ cho các ngươi thấy thực lực chân chính của bên ta.

Sự châm chọc ẩn trong nụ cười của lão ta càng lúc càng đậm.

Các vị mau ra chào hỏi bạn cũ nào!

Ngay khi Tề Uyên vừa nói xong thì quân đội của lão ta bỗng nhiên tách ra thành hai hàng. Sau đó, có sáu người chậm rãi bước ra.

Lúc sáu người này vừa xuất hiện, từ trên trán của bọn họ chợt phát ra một luồng nguyên khí hùng hậu. Mà những đạo nguyên khí này khiến cho người ta có cảm giác áp bách đến kinh người.

Có thể thấy, sáu người này đều đã đạt tới bậc Thái Sơ cảnh.

Xôn xao!

Lúc này, bên Đại Chu thành lập tức phát ra một trận bàn tán xôn xao, rất nhiều người khi trông thấy cảnh này đều lộ vẻ kinh hãi.

Ai cũng không nghĩ tới, bên phía Tề Uyên lại có đến sáu vị cường giả sơ cảnh.

Con ngươi trong mắt Chu Nguyên cũng hơi co lại. Không lẽ, đây là lực lượng mà Đại Vũ vương triều đưa cho Tề Uyên sao?

Còn Chu Kinh nhìn chăm chăm vào sáu người vừa bước ra, sắc mặt càng ngày càng dữ tợn, gạch đá trên tường thành bị ông bóp nát thành nhiều mảnh.

Bộ dáng hiện giờ của ông tự như nhìn thấy kẻ thù vậy.

- Ha ha, vương thượng, nhiều năm không gặp, biệt lai vô dạng!

Cùng lúc đó, sáu người kia cũng ngẩng đầu nhìn về Chu Kinh, bọn họ đều nhìn thấy đôi mắt giống như muốn ăn tươi nuốt sống kia của Chu Kinh, rồi mỉm cười nói.

-Triệu Thiên Luân...

Lâm Niên...

Vương Thiên...

"..."

Từng cái tên chậm rãi phát ra từ trong kẽ răng của Chu Kinh mang theo sự thù hận rất lớn.

Không ngờ lại là sáu tên phản tặc các ngươi.

Vệ Thương Lan nhìn chăm chăm sáu người kia, ông nghiêng răng nói, trong giọng nói đầy sự lạnh lẽo.

Sau đó, ông mới quay đầu nhìn về phía Chu Nguyên đang kinh ngạc, trầm giọng nói:

- Mười năm trước, sáu tên đó đều là thân tử của Đại Chu chúng ta. Nhưng mà khi Vũ vương tạo phản thì bọn chúng lại phản bội quốc giá, đánh lên Đại Chu, khiến quân đội Đại Chu gặp phải kẻ địch khắp nơi, buộc phải chạy tán loạn.

Bây giờ bọn chúng đều được Đại Vũ vương chia đất phong tước ở bên ngoài, từng kẻ đều trở thành vương một nơi. Nhưng ta không nghĩ rằng, lần này Tề Uyên lại kêu bọn chúng tới đây.

Nói đến đây, sắc mặt Vệ Thương Lan cũng có chút khó coi. Bởi vì sáu tên phản bội này đã phá vỡ thế thượng phong của bọn họ. Cũng chính vì có bọn chúng xuất hiện nên số cường giả Thái Sơ cảnh bên phía Tề Uyên đã lên tới bảy người.

Chu Nguyên nghe phụ vương hần nói thế bèn nhủ mảy, khó trách Tề Uyên dám hạ chiến thư. Thì ra lão ta đã nhận được sự hỗ trợ lớn như vậy, xem ra vị Đại Vũ vương kia muốn diệt trừ Đại Chu bọn họ rồi.

Lẽ nào Đại Vũ muốn ra tay rồi sao?

Chu Kinh trầm giọng nói.

Một trong sáu cường giả sơ cấp kia bỗng cười nói:

- Vũ vương là một người giữ chữ tín, nếu như ngài ấy đã lập lời thề trong vòng trăm năm không đặt chân lên đất Đại Chu, vậy thì ngài ấy nhất định sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa.

Còn sáu người chúng ta..

Gã dừng một lát rồi cười khẩy một tiếng mới nói tiếp:

- Trước khi tới đây, chúng ta đã tuyên bố rời khỏi Đại Vũ vương triều, gia nhập Đại Tề, cho nên... Chúng ta cũng không phải người của Vũ vương, Vũ vương tất nhiên là không phải không giữ chữ tín.

Kết!

Bàn tay đang nắm chặt của Chu Kinh phát ra âm thanh kéo kẹt, chứng tỏ trong lòng ông đã nổi giận rồi.

Tề Uyên cười xem màn kịch trước mặt, lão ta nhìn chăm chăm Chu Kinh, sau đó mới lên tiếng. Giọng nói vang vọng, truyền khắp Đại Chu thành.

Chu Kinh, ta cho ngươi nửa ngày để suy nghĩ thật kỹ. Sau nửa ngày, ta sẽ tấn công thành, đến lúc đó... tất cả những người phản kháng, giết không tha.

Thanh âm tràn đầy sát khí, khiến cho nhiều người rùng mình sợ hãi.

Chẳng lẽ cảnh tượng của mười mấy năm trước sẽ lại tái diễn lần nữa ở Đại Chu thành sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đại chiến đã tới

Dịch giả: Oa La La

Biên: Oa La La

Thanh âm của Tề Uyên vang vọng khắp ngõ ngách Đại Chu thành, khiến cho mọi người vô cùng hoảng sợ hoang mang. Dù sao cảm giác áp bách từ bảy vị cường giả Thái Sơ cảnh thật sự là rất mạnh.

Bọn chúng có thể đánh vỡ cả cửa thành, để quân đội của Tề Vương xông vào trong không một chút kiêng kỵ.

Tại trên chiến trường này, lực chấn nhiếp và lực phá hoại của cường giả Thái Sơ cảnh, thật sự rất cường đại.

Cho nên vào lúc này, tất cả người ở trong thành đều lâm vào khủng hoảng.

Lúc này ở trong phòng nghị sự trên tường thành, vẻ mặt của Chu Kinh trở nên âm u, Vệ Thương Lan cũng chau mày, ngay cả gương mặt Hắc Độc Vương cũng rất khó coi. Vốn dĩ ông ta còn nghĩ rằng có thể lấy nhiều đánh ít, phần thắng của bọn họ sẽ không thấp, nhưng nào có ai ngờ tới, chỉ trong nháy mắt, bên phía Tề Uyên lại nhiều hơn sáu tên Thái Sơ cảnh.

Vì thế, tình huống bọn họ hiện giờ lập tức rơi vào thế hạ phong.

Đối với tình hình hiện tại, ông ta cảm thấy lỗ như có gì không hay xảy ra, chỉ sợ rằng ngay cả Hắc Độc vương gã cũng sẽ chôn thân tại nơi này.

Những tướng lĩnh khác thấy sắc mặt của ba vị cường giả Thái Sơ cảnh đều như thế thì trong lòng bọn họ càng lo lắng. Ban đầu, sĩ khí binh lính đang dâng cao, nay lại vô cùng sa sút. Bầu không khí trong phòng nghị sự trở nên ngột ngạt hơn hẳn.

- Mọi người không cần phải lo lắng về vấn đề này. Tuy bọn chúng có bảy cao thủ Thái Sơ cảnh, nhưng Đại Chu của chúng ta cũng chưa chắc đã yếu hơn chúng.

Ngay lúc mọi người đang lo lắng thì Chu Nguyên vẫn bình tĩnh lên tiếng.

Khi hắn vừa dứt lời thì cả phòng nghị sự đều nhìn chăm chăm hắn. Trong lòng mọi người thầm nghĩ, điện hạ à, dù gì cũng là bảy người đánh với ba người đó, không thể nào nói câu đó mà giải quyết được đâu.

Chu Nguyên nhìn thấy ánh mắt của bọn họ thì hắn biết phải làm gì đó để tăng thêm sĩ khí của mọi người mới được. Vì vậy hắn quay sang nhìn Yêu Yêu rồi khẽ gật đầu một cái. Nhìn thấy hắn ra hiệu, Yêu Yêu vỗ nhẹ lên người Thôn Thôn đang nằm trong lòng cô.

Lúc này, Thôn Thôn mới uể oải duỗi cái lưng một cái. Trên thân thể nhỏ nhỏ của nó chợt phát ra một cỗ khí thế kinh người.

- Nó là nguyên thú Thái Sơ cảnh ư?!

Trong phòng nghị sự, các tướng lĩnh trông thấy cảnh này, đôi mắt đều sáng rực hẳn lên lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn chăm chăm Thôn Thôn. Không ai trong số họ có thể nghĩ đến con thú nhỏ đáng yêu như thế này lại có sức mạnh Thái Sơ cảnh cả.

Cùng lúc đó, Chu Nguyên vừa cười khẽ một tiếng vừa chỉ vào Yêu Yêu rồi nói:

-Không những thế, trình độ nguyên văn của tiểu sư tỷ đã đạt tứ phẩm. Tỷ ấy có thể dễ chống lại một vị Thái Sơ cảnh.

Nghe Chu Nguyên nói vậy, tất cả mọi người lại quay sang nhìn về phía Yêu Yêu. Lúc này bầu không khí trong phòng đã trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Nếu như Chu Nguyên nói là sự thật, vậy thì bên bọn hắn cũng đã có năm cao thủ Thái Sơ cảnh rồi. Nếu như hai bên đánh nhau, cho dù bọn họ vẫn không chiếm được thế thượng phong nhưng cũng đã mạnh lắm rồi.

- Mọi người cứ bảo vệ chỗ được phân chia, còn mấy tên Thái Sơ cảnh kia thì sẽ có người ngăn cản bọn chúng lại.

Ánh mắt Chu Nguyên nhìn tất cả tướng lĩnh ở trong phòng, trầm giọng phân phó.

- Vâng!

Mà các tướng lĩnh ở đây cũng không dám bởi vì tuổi tác của hắn còn nhỏ mà lòng sinh ra khinh thường, đều cung kính đáp lại.

Nhìn thấy sĩ khí bất đầu tăng trở lại, thần sắc của Chu Kinh dịu bớt phần nào. Sau đó ông lại trấn an mọi người thêm lần nữa rồi mới ra lệnh giải tán.

Sau khi mọi người rời khỏi phòng nghị sự hết, Chu Kinh quay sang nhìn Chu Nguyên với vẻ lo âu, ông thở dài nói:

- Dù vậy, chúng ta cũng chỉ có thể ngăn cản năm tên Thái Sơ cảnh thôi. Vẫn còn hai tên nữa, khó mà ngăn được bọn chúng.

Một khi để hai tên này công phá được cửa thành sẽ là tổn thất rất lớn đối với Đại Chu thành, thậm chí còn khiến sĩ khí quân ta sụp đổ.

Nghe thấy thế, đôi mắt Chu Nguyên chợt lóe lên một cái rồi nói:

-Phụ vương không cần phải sầu lo việc này. Con sẽ nghĩ cách đối phó với hai tên còn lại.

-Con ư?

Chu Kinh nghe hắn nói như thế thì giật mình, nhìn hắn với vẻ khó hiểu. Tuy Chu Nguyên có thể nhờ Yêu Yêu và Thôn Thôn ra tay giúp đỡ nhưng mà bản thân hắn chỉ mới đạt tới Dưỡng Khí cảnh cấp sơ kỳ mà thôi. Làm sao hắn có thể đánh lại cao thủ Thái Sơ cảnh cơ chứ?

Có điều, tuy ông không hiểu Chu Nguyên tính làm gì nhưng Chu Kinh cũng không nói gì mà chỉ gật đầu.

Sau đó, hai cha con lại bàn bạc thêm một lát rồi Chu Nguyên mới cùng với Yêu Yêu đi ra ngoài.

- Người tính ngăn cản hai kẻ Thái Sơ cảnh kia bằng cách gì?

Khi hai người bọn họ vừa bước ra khỏi cửa, Yêu Yêu đột nhiên lên tiếng hỏi. Cô hiểu rất rõ thực lực của Chu Nguyên, hiện tại hắn vẫn không có khả năng đánh bại được cao thủ Thái Sơ cảnh.

Yêu Yêu nhìn chăm chăm Chu Nguyên một lúc sau. Hai mắt chợt lóe một cái, cô nói tiếp:

-Nếu như ngươi muốn dùng sức mạnh của Ngân Ảnh thì với thần hồn của ngươi lúc này vẫn không thể khởi động được nó đâu.

Yêu Yêu rất thông minh, trong chốc lát cô đã nghĩ tới chiến lược Ngân Ảnh của Chu Nguyên.

Nghe Yêu Yêu nói thế, Chu Nguyên bèn gật đầu cười nói:

-Yêu Yêu tỷ thật thông minh.

Yêu Yêu lắc đầu, cô nói tiếp:

-Nếu ngươi đã không thể khởi động được nó thì không nên cậy mạnh ép buộc bản thân.

Chu Nguyên nghe vậy, hần gật đầu cười đáp lại:

-Quả thật thần hồn của ta không thể khởi động được Ngân Ảnh nhưng mà... không phải vẫn còn chiếc nhẫn kia hay sao?

Yêu Yêu nghe hần nói vậy, cô ngây người vài giây rồi mới hiểu ra, thứ mà Chu Nguyên vừa nhắc đến chính là chiếc nhẫn màu bạc mà hần thu được ở trên Ngọc Anh Thụ. Chiếc nhẫn kia có thể tăng thần hồn lên gấp mấy lần, chẳng qua, lúc Chu Nguyên nhặt được nó thì nó đã hư vài chỗ. Có điều, trong suốt thời gian qua, Yêu Yêu vẫn luôn sửa chữa nó lại.

- Hóa ra ngươi đã có ý định này.

Yêu Yêu nhíu mày nói tiếp:

-Có điều ta không đồng ý cách làm của ngươi. Tuy chiếc nhẫn kia có thể tăng thần hồn của người nhưng ảnh hưởng mà ngươi phải chịu rất lớn. Chỉ cần lơ là một chút thì thần hồn của ngươi sẽ bị thương nặng ngay lập tức.

Mặc dù Chu Nguyên có thể dùng chiếc nhẫn đó mà tạm thời khởi động được Ngân Ảnh nhưng mà độ nguy hiểm rất lớn. Dù sao sức mạnh lớn như thế rất khó không chế được nó.

Mà Chu Nguyên vẫn bình tĩnh trả lời Yêu Yêu:

-Nếu như không vượt qua được cuộc chiến này thì thần hồn bị thương hay, đâu có gì khác nhau đâu?

Nếu như thành Đại Chu bị phá, chắc chắn lão già Tề Uyên kia sẽ đuổi cùng giết tuyệt, cho dù hần có thể thừa cơ hỗn loạn để chạy trốn nhưng còn phụ vương, mẫu hậu của hần thì sao? Con dân của Đại Chu sẽ ra sao đây?

Chu Nguyên không hề thích quá trình khi quốc gia diệt vong, bản thân lại bỏ trốn, chịu đủ khuất nhục đồng thời không ngừng tu luyện chờ ngày báo thù này.

Nếu như thế, chi bằng hần liều mạng chống lại, biết đâu hần lại tìm thấy được đường sống.

Lúc này, Yêu Yêu im lặng một lúc rồi mới nói:

-Nhưng dù sao ngươi cũng chỉ có thể chặn được một tên Thái Sơ cảnh mà thôi.

-Tên còn lại thì ta đã nhờ phụ vương phái cao thủ Thiên Quan cảnh bao vây hần lại. Tuy rằng cách làm này phải trả một cái giá rất cao nhưng mà, chi cần bọn họ có thể cản hần lại cho đến khi một trong chúng ta đã giải quyết xong đối thủ của mình. Như vậy cục diện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Chu Nguyên đáp.

Có thể thấy, Chu Nguyên đã có sẵn kế hoạch cho cuộc chiến lần này rồi.

Yêu Yêu thảm than một tiếng rồi nói:

-Con đường Thánh Long của ngươi, thật quá gian nan trắc trở.

Chuyện Chu Nguyên gặp phải khó khăn nhiều như thế này giống như hần đang treo mình trên vách núi vậy. Chỉ cần bất cẩn một giây thôi đều có thể rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Chu Nguyên nghe thấy thế bèn nở nụ cười, nói khẽ:

-Có lẽ đây chính là khảo nghiệm của ta, xem ta có thật sự là thánh long hay không..

...

Thời hạn nửa ngày mà Tề Uyên đưa ra đã khiến người trong Đại Chu thành vô cùng hoang mang lo sợ. Trong thành bỗng nổi lên vô số tin đồn khiến mọi người càng lo sợ.

Trong lúc đó, trong một căn phòng sạch ở phía nam Đại Chu thành, một cô gái xinh đẹp bước ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Lúc này Tô Ấu Vi đang mặc một bộ quần áo màu trắng kết hợp với vẻ đẹp của cô khiến người khác phải chú ý ngắm nhìn

Trong khi đó, cô không hề để ý đến ánh mắt của người khác mà ngẩng đầu nhìn về phía tường thành.

Tô Ấu Vi cũng có nghe nói về mấy tin đồn trong thành cho nên cô biết rõ Đại Chu thành đang gặp phải nguy hiểm lớn đến mức nào.

Hiện tại có rất nhiều người đang chuẩn bị chạy trốn, nhưng cô lại không nghĩ như thế. Mặc dù cô biết tình huống lúc này rất khó khăn nhưng bản thân cô cũng không rõ vì lý do gì, khi cô nhớ tới thiếu niên có nụ cười thông dong kia thì trong lòng cô lại tràn đầy sự tin tưởng đối với hắn.

Chỉ cần có Chu Nguyên ở đây thì kẻ địch không dễ gì mà công phá được thành cả.

Tô Ấu Vi vừa nghĩ như thế vừa bước về phía tường thành.

Lúc đi ngang qua ngã rẽ thì cô chợt nhìn thấy có một bóng người già cả đang dựa vào tường, hơi thở yếu ớt. Có điều, hiện giờ mọi người đều đang hoảng sợ, không có ai để ý đến ông ấy hết.

Tô Ấu Vi nhìn ông lão đó lại nhớ đến ông nội của mình bèn đứng lại. Mà Tô Ấu Vi suy nghĩ một lúc rồi lấy một cái bánh thịt được bao kĩ ra. Sau đó cô ngồi xổm xuống đưa bánh đến trước mặt ông lão nọ.

Còn ông lão kia dường như nghe thấy có tiếng động bèn mở mắt ra, quan sát cô gái đang ngồi trước mặt ông lúc này. Trong giọng nói toát lên sự già nua bất lực.

- Cô bé à, tại sao cháu vẫn còn chưa chạy đi.

Tô Ấu Vi mím môi khẽ cười một cái nhưng cũng không trả lời câu hỏi của ông lão mà nói:

- Ông ơi, ông ăn xong rồi thì mau rời khỏi chỗ này nha ông.

Lúc Tô Ấu Vi nói xong thì cô lập tức đứng dậy, trên mặt hiện lên một tia quyết tâm, sau đó cô xoay người tiếp tục đi về hướng tường thành.

Cùng lúc đó, ông lão vẫn nhìn theo bóng lưng của cô, trong tay nắm chặt bánh thịt mà cô vừa đưa cho mình, ông khẽ cười một tiếng. Trong đôi mắt đục ngầu chợt lóe lên một tiếng sáng.

- Thật không ngờ ở nơi này lại có thể gặp được người có Âm Dương khí phủ..

- Có điều, trong mắt cô bé khi nãy lại ẩn chứa sự sắc bén, xem ra muốn dùng thứ khác để gia tăng sức mạnh rồi. Haiz, tuổi còn rất nhỏ mà lại làm như vậy, không sợ tổn thương cơ thể hay sao....

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Vây thành

Dịch giả: Hoàng Tinh Hóa

Biên: Thiên Nhai

Đại quân bắt đầu vây thành, đội quân đen nghịt kéo dài đến cuối tầm mắt, mang đến cảm giác áp bách rất là nặng nề.

Đương nhiên, thứ khiến cho mọi người cảm thấy bị áp bách nhất thật sự cũng không hẳn là do những đội quân đó, mà là bảy đạo thân ảnh thoát nhìn có vẻ đơn bạc đi ở phía trước đội quân kia, nhưng bảy cái thân ảnh kia, bên trong cơ thể của bảy đạo thân ảnh này đều có nguyên khí hùng hồn đang chậm rãi chuyển động, uy thế của bảy người này phát ra dường như có thể sánh với thiên quân vạn mã.

- Chu Kinh, thời gian nửa ngày đã đến, có định mở cửa ra đầu hàng không thế? - Tề Uyên nhìn thoáng qua sắc trời, sau đó ánh mắt hắn nhìn lên phía trên tường thành với vẻ nghiền ngẫm, thanh âm hùng hồn, vang vọng của hắn cất lên.

Trên tường thành, thân ảnh của Chu Kinh lộ ra, mặt hắn không chút biểu tình nào, quanh thân có nguyên khí màu đỏ ngầu bốc lên, thân nhiên nói: - Muốn bản vương đầu hàng quân phản nghịch à, Tề Uyên ngươi đừng có nằm mơ giữa ban ngày.

- Nếu như muốn công thành, cứ việc xuất chiêu đi, bản vương muốn nhìn thử xem, răng lợi của ngươi có đủ cứng rắn để nuốt được Đại Chu của ta hay không!

Nói đến cuối cùng, trong thanh âm của Chu Kinh, đã mang theo sát khí nồng đậm.

Tề Uyên nghe vậy, lại cũng chẳng lấy làm lạ, chỉ là cười khẩy rồi mĩa:

- Chu Kinh ơi là Chu Kinh, ngươi thật đúng là gian ngoan mất linh, chẳng lẽ ngươi không muốn cân nhắc vì con dân trong toàn thành hay sao?

- Trận chiến này các ngươi chắc chắn sẽ thua, thế thì cần gì phải cố sức chống trả, nước lấy từ thương uống phí kia chứ?

Thanh âm của hán truyền khắp Đại Chu thành, dẫn tới một chút bạo động, hiển nhiên là muốn mượn những lời này làm dao động lòng người.

Lúc Tề Uyên nói chuyện, bảy vị cường giả Thái Sơ cảnh đều lập tức phóng nguyên khí của mình lên tận trời, nguyên khí chuyển động cuộn cuộn, tràn ngập không trung, mang đến cảm giác áp bách rất mãnh liệt, làm cho người ta cảm thấy vô cùng bất an.

Chu Kinh đương nhiên cũng biết dụng tâm hiểm ác của Tề Uyên, lúc này ánh mắt hắn phát lạnh, thân thể run nhẹ.

Àm âm!

Nguyên khí màu đỏ rực gào thét mà ra, ước chừng dài cả trăm trượng, trong đó còn ẩn chứa lời quang lấp lóe.

Vệ Thương Lan cũng xuất thủ, nguyên khí màu vàng óng chọt phun trào, lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn, Hắc Độc Vương thấy thế, cũng bắt đầu đi thờ dài một hơi, thân thể chọt run nhẹ một cái, nguyên khí màu đen kịt trào ra, giống như một dải mây đen.

Ba vị cường giả Thái Sơ cảnh vừa ra tay, khí thế cũng tăng lên không ít, bất quá đối mặt với bảy vị cường giả Thái Sơ cảnh của đối phương, thanh thế của bọn họ ở bên này rõ ràng vẫn còn kém lắm.

- Rống!

Mà ngay tại lúc này, chọt có một tiếng thú gào đing tai nhức óc vang lên, sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy, có ánh sáng màu đỏ cuộn cuộn ở giữa không trung, sau đó có một con cự thú chọt hiện ra trên tường thành kia.

Trong cơ thể của cự thú, tản ra hung uy vô cùng kinh người, khiến cho lòng người đều sợ hãi.

Con cự thú này đương nhiên chính là Thôn Thôn.

Yêu Yêu đứng ở bên cạnh Thôn Thôn, ngọc thủ của cô siết chặt, một đạo quyền trục xuất hiện ở trong tay cô, quyền trục mở ra, từng đạo quang mang lập tức bắn ra từ bên trong quyền trục, cuối cùng tạo thành một mảnh lời vân ở phía trên đỉnh đầu cô, trong lời vân có vô số tia sớm lấp lóe, phóng xuất ra từng đợt sóng rất kinh người.

- Đó là Nguyên thú Thái Sơ cảnh!

- Còn có nguyên văn tứ phẩm nữa!

Thôn Thôn và Yêu Yêu xuất hiện, nhất thời làm cho trên tường thành tuôn trào rất nhiều tiếng kinh hô, thần sắc của những tướng sĩ thủ thành kia đều trở nên phấn khởi lẫn vui mừng, vốn dĩ khí có phần sa sút, nhưng giờ lại lập tức tăng lên.

Có Yêu Yêu và Thôn Thôn gia nhập, chiến lực Thái Sơ cảnh ở bên phía Đại Chu cũng đạt tới năm vị, tuy rằng vẫn có chút khoảng cách so với đối phương, nhưng chung quy đã rút ngắn chênh lệch của hai bên nhỏ lại.

Ánh mắt của Tề Uyên ngưng lại nhìn chằm chằm vào hai bóng người Thôn Thôn và Yêu Yêu, trên mặt hắn chọt có một vẻ tàn khốc xuất hiện.

- Xem ra bên phía Đại Chu cũng đã có một chút chuẩn bị rồi.

Ở bên cạnh của Tề Uyên, tên cường giả Thái Sơ cảnh tên là Triệu Thiên Luân kia cười nhạt nói.

- Vùng vẫy giãy chết mà thôi.

Tề Uyên thân nhiên nói, cho dù đối phương có năm vị Thái Sơ cảnh, nhưng bọn hắn lại có nhiều hơn hai vị Thái Sơ cảnh, đủ để phá vỡ cửa thành, dẫn quân đánh vào Đại Chu thành rồi.

Tên cường giả Thái Sơ cảnh tên là Vương Triều Thiên kia cũng cười nhạt một tiếng rồi nói: - Đúng là thật đáng tiếc cho vị vương thượng cũ này của chúng ta,, nếu như hắn ở vào thời kỳ toàn thịnh, thì sợ là cho dù tất cả chúng ta cùng tiến lên cũng không chiếm được thượng phong.

Một vị cường giả Thái Sơ cảnh khác cũng cười quái dị nói: - Năm đó hắn bị Vũ Vương chặt đứt một tay, thực lực trực tiếp từ Thái Sơ cảnh bát trọng thiên rớt xuống thành tam trọng thiên, đến nay cũng không tăng lên được bao nhiêu, chắc là hắn không có cách nào đánh vỡ bóng ma mà Vũ Vương lưu lại.

Tề Uyên nói: - Vũ Vương mới thật sự là vương giả, cái tên Chu Kinh này muốn chống lại, đương nhiên là chẳng khác nào bọ ngựa đá xe, không biết tự lượng sức mình.

Hắn nói xong, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Chu Kinh ở trên tường thành, nói: - Nếu như ngươi đã không chọn đường sống, vậy thì cũng đừng trách ta không niệm tình xưa!

Hắn giơ bàn tay lên, sau đó đột nhiên vung xuống, sát ý nổi lên dữ dội: - Các tướng sĩ nghe lệnh, vây thành, tấn công!

Tùng! Tùng!

Tiếng trống trận nổi lên vang dội, chỉ thấy ở ngoài thành, đội quân dài dằng dặc kia chuyển động ồ ạt, sau đó bắt đầu tán ra, rõ ràng là muốn tiến công vây thành.

- Các vị, Đại Chu thành có bảy cửa thành, chúng ta mỗi người dẫn quân tấn công một cửa, chỉ cần cửa thành bị phá, sĩ khí của quân đội Đại Chu sẽ tự sụp đổ. - Tề Uyên nhìn về phía mấy vị cường giả Thái Sơ cảnh khác, trầm giọng nói.

- Được.

Bọn người Triệu Thiên Luân nghe thấy vậy thì đồng loạt gật đầu.

Sáu người đáp lời, nguyên khí trên người bắt đầu gào thét, còn bọn hán thì chân đạp nguyên khí, phóng thẳng lên tận trời, hóa thành sáu đạo quang mang, bắn thẳng đến vị trí của sáu cửa thành khác.

Nhìn thấy đại quân của Tề Vương bắt đầu công thành, Chu Kinh cũng lập tức hạ lệnh, trên toàn bộ tường thành, liên tục có bóng người ào ra, tiến vào hàng ngũ, tập trung cao độ chuẩn bị chiến đấu.

- Bảy vị Thái Sơ cảnh bên phía Tề Uyên đều tấn công vào từng cửa thành, nhất định không thể để bọn chúng công phá được cửa thành.

Chu Kinh trầm giọng nói, quân đội muốn phá vỡ cửa thành là chuyện không dễ dàng gì, nhưng nếu như là cường giả Thái Sơ cảnh ra tay thì có thể dễ dàng tạo thành hư hại nặng nề.

- Cho nên, phải làm phiền bốn vị rồi.

Vệ Thương Lan và Yêu Yêu đều gật đầu, sau đó cũng không nhiều lời nữa, trực tiếp chuyển hướng tới hai cửa thành, Thôn Thôn bị Yêu Yêu vỗ đầu một cái, cũng lướt về một cửa thành ở phía xa.

- Hắc Độc Vương, cửa thành phía Tây Nam, phải nhờ vào ngươi rồi.

Chu Nguyên nhìn về phía Hắc Độc Vương, hí mắt cười nói.

- Nếu như cửa thành thất thủ, hôm nay, có lẽ ngươi cũng phải chôn thân cùng với quốc gia của chúng ta rồi.

Da mặt của Hắc Độc Vương cứng đờ ra, cổ nặn ra một nụ cười cứng gượng, nói: “Điện hạ cứ yên tâm, ta nhất định sẽ dốc hết sức ngăn con sóng dữ này!”

Nói xong, chân hắn đạp trên nguyên khí màu đen, ảo não bay đi xa.

Nhìn thấy ba người và một thú đã rời đi, thần sắc của Chu Kinh càng trở nên ngưng trọng hơn, hắn nhìn về phía Chu Nguyên nói: - Cửa thành chính này cứ để ta bảo vệ, nhưng còn có hai cửa thành nữa, phải chịu sự uy hiếp của cường giả Thái Sơ Cảnh.

- Phụ vương cũng không cần phải lo lắng, con sẽ cố gắng giữ vững một cửa thành, một cửa cuối cùng kia, tạm thời cứ phái ra mấy vị cao thủ Thiên Quan cảnh trấn giữ, chỉ cần có thể ngăn chặn được đối phương một lúc là đủ rồi.

Chu Nguyên cười an ủi.

Chu Kinh nhìn Chu Nguyên, trong mắt có vẻ lo lắng không thể che giấu được, bởi vì hắn cũng không biết rốt cuộc là Chu Nguyên muốn dùng cách gì để lấy thực lực của Đường Khí cảnh, để ngăn cản một vị cường giả Thái Sơ cảnh nữa.

- Nguyên Nhi, nếu như không thể làm được, thì con không cần phải cậy mạnh, bây giờ con không còn là đứa trẻ mà năm đó chúng ta một mực bảo vệ nữa, hiện tại cho dù không có Đại Chu, con vẫn có đủ khả năng tự bảo vệ mình, chỉ cần con vẫn còn sống, thì vẫn còn cơ hội để phục quốc.

- Chu Kinh chậm rãi nói.

Hiển nhiên, hắn đang khuyên Chu Nguyên, nếu như phát hiện thấy cục diện sắp đổ vỡ, cũng đừng nên bận tâm điều gì, cứ phải bảo đảm an toàn của mình trước đã.

Chu Nguyên nhìn vào ánh mắt của Chu Kinh, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, hắn chợt vỗ nhẹ lên bàn tay của Chu Kinh, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn.

- Phụ vương cứ yên tâm đi... Đại Chu thành, sẽ không bị phá đâu!

Sau khi dứt lời, hắn không nói thêm gì nữa, trực tiếp quay người, nhanh chóng đi tới cửa thành ở phía bắc, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn về phía trước, nơi đó có đội quân đen nghịt đang vọt tới giống như thủy triều.

Mà ở phía trước quân đội kia, có một tên cường giả Thái Sơ cảnh, chân đạp nguyên khí, hai tay ôm ngực, ánh mắt ngạo nghễ nhìn tới với vẻ mỉa mai.

Chu Nguyên cúi đầu, chậm rãi mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay hắn có một chiếc nhẫn màu bạc, lóe ra quang mang nhàn nhạt.

Hắn hít sâu một hơi, hai mắt khép hờ, khi hắn mở mắt ra lần nữa, sát ý trong đó bắt đầu tràn ra.

- Muốn công phá Đại Chu thành của ta, thì phải xem thử các ngươi chuẩn bị bao nhiêu cái mạng đến để chôn đi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Khởi động

Dịch giả: Hoàng Tinh Hỏa

Biên: Thiên Nhai

"Giết!"

Bên ngoài thành Đại Chu, tiếng chém giết vang vọng khắp một gầm trời, vô số thân ảnh nhào tới giống như là thủy triều, nguyên khí bốc lên cuộn cuộn.

Ông!

Trên tường thành, có vô số cung tiễn thủ đang kéo căng trường cung, mũi tên được bắn ra mãnh liệt, trên mũi tên được bao trùm một tầng nguyên khí nhàn nhạt, làm cho tốc độ và độ sắc bén của mũi tên tăng vọt gấp mấy lần.

Tên bay như mưa bắn thẳng xuống dưới thành, chỉ trong nháy mắt đã giết chết vô số sinh mạng.

Chiến tranh, vốn là một chiếc máy nghiền thịt đầm máu.

Tại phía trên cửa thành chính, thân thể Chu Kinh chậm rãi lơ lửng bay lên, nguyên khí màu đỏ sậm quán quanh người, ở phía dưới chân giống hình thành một áng mây màu đỏ, hắn nhẹ nhàng bay khỏi tường thành, đi tới giữa không trung, ở tại cách hắn không xa, Tề Uyên cũng đạp chân đứng trên nguyên khí, lơ lửng ở giữa không trung.

Chu Kinh nhìn thoáng qua cảnh giết chóc đang tràn ngập ở phía dưới tầm mắt, chợt siết chặt nắm đấm, nhìn về phía của Tề Uyên, sát ý trong mắt càng lúc càng nồng đậm.

- Chu Kinh, cần gì phải cố chết chống cự làm gì, bây giờ đã có Đại Vũ, Đại Chu của các ngươi không cần cần phải tiếp tục tồn tại nữa, hãy trở thành ký ức bị lãng quên đi thôi. -

Tề Uyên hồ hững nói.

- Nếu như ngươi đủ thông minh, thì nên mang theo hoàng thất Đại Chu của mình đi ẩn nấp, nếu như may mắn thì còn có thể giữ một tia sinh cơ, nhưng ngươi vẫn cứ ngoan cố muốn làm Đại Chu lớn mạnh lại, rõ ràng là tự tìm đường chết mà.

- Loại nghịch tặc rắp tâm mưu phản như ngươi mà cũng xứng để nói những lời đao to búa lớn như thế sao?

Chu Kinh lạnh giọng nói.

- Ha ha, thắng làm vua thua làm giặc, nếu là hôm nay ta thắng, sử sách sẽ nói, là Tề Uyên ta thuận theo ý trời, diệt trừ quân vương vô năng, lấy Tề thay Chu!

Tề Uyên cười to nói.

- Sợ là ngươi không bán linh này mà thôi!

Ánh mắt của Chu Kinh trở nên bén nhọn, hắn đột nhiên xuất thủ, đâm ra một quyền, nguyên khí màu đỏ sậm gào thét phóng ra, không khí nổ tung dưới nguyên khí của hắn, đánh mạnh về phía của Tề Uyên.

Tề Uyên thấy như thế, tay áo bay phấp phới, một đạo nguyên khí màu vàng cuộn cuộn trào ra, ầm ầm mang theo tiếng kim loại, trực tiếp va chạm cùng đạo nguyên khí màu đỏ sậm kia.

Ầm!

Hai luồng nguyên khí mạnh mẽ kia va chạm vào nhau, tạo ra sóng xung kích cực mạnh cuốn phăng mọi thứ.

- Hừ, Chu Kinh, nếu như ngươi ở vào thời kỳ toàn thịnh, ta thực sự là không dám đối địch với ngươi, nhưng kể từ khi ngươi bị Vũ Vương chặt đứt một cánh tay, thì thực lực đại giảm, không thể tiến thêm một bước nào nữa, thì có thể làm gì được ta chứ?

Tề Uyên cười khẩy nói.

Mặt của Chu Kinh lạnh tanh, không muốn tiếp tục nói nhảm với đối phương, bàn tay hắn nắm chặt, một thanh trường thương màu đỏ sậm xuất hiện ở trong tay của hắn, cư nhiên lại là một thanh Huyền Nguyên binh thượng phẩm, Cửu Viêm Thương.

Tề Uyên thấy như vậy, ánh mắt hắn cũng chợt ngưng lại, không dám chậm trễ, một thanh trường kiếm màu vàng dần hiện ra ở trong tay hắn, trên trường kiếm đỏ có quang mang lấp lóe, cũng là một thanh Huyền Nguyên binh thượng phẩm.

Hiển nhiên, vì cuộc chiến ngày hôm nay, Tề Uyên cũng đã chuẩn bị rất đầy đủ.

Ánh mắt của hai người giao nhau, sát ý bắn ra.

Xoẹt!

Hai bóng người hùng hổ nhào tới, cuối cùng đâm sầm vào nhau ở trên bầu trời.

...

Ở cửa thành phía bắc.

Vị cường giả Thái Sơ cảnh có tên là Vương Triều Thiên kia chân đạp nguyên khí, đứng ở trên trời, nhìn xuống từ trên cao, nhìn về phía Chu Nguyên đang đứng ở trên tường thành, khóe miệng nhếch lên cười khẩy:

-Đại Chu đúng là không còn ai nữa à? Thế mà lại phái một tên tiểu tử đến thủ thành sao?

Ánh mắt của Chu Nguyên không mang theo một chút tình cảm nào, nhìn chăm chăm vào tên Vương Triều Thiên kia, nói:

-Nghe nói trước kia ngươi cũng là thân tử của Đại Chu chúng ta sao? Hiện tại chủ mới đối xử với nhà ngươi như thế nào?

Khóe mắt của Vương Triều Thiên chợt giật mạnh, nụ cười của hắn có phần khó coi, ánh mắt của hắn lấp lóe nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên, chậm rãi nói:

-Ta biết ngươi, ngươi hẳn chính là Chu Nguyên kia đúng không?

-Là vị điện hạ vừa sinh ra đời đã có thánh long khí vận của Đại Chu.

Wương Triều Thiên nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên, cười một cách cổ quái, nói:

-Nhưng thật đáng tiếc, cái được gọi là Thánh Long khí vận ấy, chẳng qua là làm áo cưới cho kẻ khác mà thôi, nếu như thế thì, ngươi cũng không phải là Thánh Long, chỉ là một con Giả Long hay là Phế Long mà thôi.

Nhưng mà, đối mặt với sự mỉa mai của Vương Triều Thiên, thần sắc của Chu Nguyên không hề có biến hóa gì, chỉ nói:

-Giả Long cũng tốt, Phế Long cũng được, dù sao cũng tốt hơn người chết.

Khóe miệng của Vương Triều Thiên nhếch lên tỏ vẻ khinh miệt, nói:

-Ta xông xáo bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một tên tiểu tử Đường Khí cảnh, lại dám nói chuyện với ta những lời như thế.

-Xem ra ngươi thật sự cho rằng mình là người có số mệnh Thánh Long, cũng được... Vậy thì hôm nay, ta sẽ để ngươi biết được cái gì gọi là hiện thực tàn khốc, ranh con vô tri chỉ biết sống trong mơ mộng kia!

Khi Vương Triều Thiên nói xong một chữ cuối cùng, nguyên khí màu xanh đen đột nhiên phát ra từ đỉnh đầu hắn, giống như con lốc màu xanh, quấn quanh thân thể của hắn, một cỗ cảm giác áp bách kinh người đang chậm rãi phát ra từ trong cơ thể của hắn.

- Công thành!

Nương theo tiếng hiệu lệnh của hắn, đại quân ở bên dưới giống như dòng nước lũ cuốn cuộn thô bạo, dừng mảnh phóng tới bên cạnh tường thành.

- Bảo vệ điện hạ!

Ba vị cao thủ Thiên Quan cảnh ở bên cạnh của Chu Nguyên vội vàng hét to lên.

Nhưng, Chu Nguyên lại đưa tay lên ngăn bọn hắn lại, nói:

- Các ngươi cứ giữ vững tường thành, không được để cho người khác leo lên, còn hắn, thì cứ để ta đối phó.

Ba vị cao thủ Thiên Quan cảnh kia nghe vậy, đều thoáng chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, bởi vì bọn hắn cũng biết, dù cho cả ba người bọn họ cùng tiến lên, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của tên Vương Triều Thiên kia.

Bất quá, điều làm cho bọn hắn thấy lạ chính là, Chu Nguyên chỉ có thực lực Dưỡng Khí cảnh thì làm cách nào để chống lại một vị Thái Sơ cảnh đây?

Vương Triều Thiên cũng gơ hai tay ôm ngực, nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên với vẻ trêu tức, hiển nhiên, hắn cũng rất tò mò, vị diện hạ đã từng có Thánh Long khí vận này của Đại Chu, đang tính làm cái gì.

Tại vô số ánh mắt nhìn mình chăm chăm, Chu Nguyên chậm rãi đeo chiếc nhẫn màu bạc ở trong lòng bàn tay vào trong ngón tay.

Trong nháy mắt đó, Chu Nguyên có thể cảm giác được toàn bộ thiên địa đều an tĩnh lại ngay vào lúc này đây, có một dòng nước ấm dâng lên từ trong chiếc nhẫn, cuối cùng trực tiếp chảy từ đầu ngón tay tràn vào trong mi tâm của hắn.

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, thần hồn trong mi tâm của hắn chợt rung động dữ dội, sau đó, một cỗ ba động vô hình lấy bản thân của Chu Nguyên làm trung tâm mà lan rộng ra ngoài, ba vị cao thủ Thiên Quan cảnh đứng gần đó, đều bị chấn động phải liên tiếp lui về phía sau.

Mi tâm của Chu Nguyên có quang mang lóe ra rất mạnh mẽ, ầm ầm, giống như là có một bóng dáng đang ngồi xếp bằng trong mi tâm, bóng dáng đó dần dần từ hư ảo bắt đầu trở nên ngưng thực lại.

- Cường chế làm tăng thần hồn lên sao?

Vương Triều Thiên nhíu mày lại, cảm giác được thần hồn của Chu Nguyên bỗng nhiên lại tăng vọt, chỉ là, mặc dù thần hồn có không ít diệu dụng, nhưng tác dụng của nó trong chiến đấu trực tiếp thế này lại không được bao nhiêu.

- Nếu đây chính là lá bài tẩy của ngươi, vậy ngày hôm nay, sợ là ngươi sẽ phải chết ở chỗ này rồi.

Vương Triều Thiên thân nhiên nói.

Chu Nguyên nhìn hắn với ánh mắt lạnh lẽo, không muốn nói nhảm với hắn làm gì, bàn tay của Chu Nguyên vỗ vào túi càn khôn ở bên hông, một đạo quang cầu màu bạc đột nhiên bay ra ngoài, hắn xòe bàn tay ra, trực tiếp cầm sâu vào quang cầu.

- Ngân Ảnh, khởi động.

Theo thanh âm băng lãnh của Chu Nguyên vang lên, quang cầu màu bạc kia trong nháy mắt bị hòa tan thành một chất lỏng màu bạc, vọt thật nhanh vào người hắn, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, liền bao bọc toàn bộ thân thể của Chu Nguyên lại.

Thế là, trong vô số ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Chu Nguyên đứng ở trên tường thành, bị chất lỏng màu bạc bao phủ lại, cuối cùng biến thành một đạo thân ảnh mặc chiến giáp màu bạc, ở trên chiến giáp kia có khí tức giết chóc rất nồng đậm đang chậm rãi phóng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Lực lượng của Ngân Ảnh

Dịch giả: Hoàng Tinh Hỏa

Biên: Oa La La

Bóng người mang ngân giáp tỏa ra khí tức sát lục, xuất hiện ở trên tường thành, khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Trên khuôn mặt cười khẩy của Vương Triều Thiên lúc này, chợt trở nên ngưng trọng hẳn, ánh mắt của gã âm trầm vô cùng, nhìn chăm chăm vào Chu Nguyên đang biến thành thân ảnh màu bạc kia, gã cảm giác được một cỗ khí tức thật sự có thể uy hiếp được hắn ta phát ra từ đó.

- Quả nhiên... Có chút bản lĩnh.

Đồng tử của Vương Triều Thiên khẽ rụt lại, gã cắn răng nói.

Mặc dù gã ta không biết vì sao thân ảnh màu bạc do Chu Nguyên hóa thành này lại mang đến cảm giác nguy hiểm như thế cho gã, nhưng mà hắn ta không thể nào không thừa nhận, khi đối mặt với bóng người mang ngân giáp quý dị này, Vương Triều Thiên hấn đã không còn dám khinh thường nữa.

Lúc này, đôi mắt của thân ảnh màu bạc kia đã mở ra, bên trong dường như có ngân quang đang lưu chuyển, trong chớp mắt, bàn chân của hắn bỗng giẫm xuống một cái.

Oanh!

Tường thành dưới chân hắn dường như bị chấn động, còn Chu Nguyên lại hóa thành một đạo ngân quang lao thẳng tới chỗ Vương Triều Thiên, tung ra một quyền đánh tới Vương Triều Thiên. Không khí xung quanh hai người bỗng bị chấn động đến mức nổ tung.

Chu Nguyên ra tay nhanh như chớp khiến Vương Triều Thiên cảm thấy kinh hãi. Nhưng mà, dù sao hắn ta cũng là cường giả Thái Sơ cảnh cho nên gã nhanh chóng tung một chưởng ra đỡ lấy, chưởng phong cực kỳ sắc bén.

Keng!

Lúc quyền chưởng hai người chạm vào nhau thì có thanh âm thanh thúy vang lên, không khí chấn động mãnh liệt. Cả hai bóng người đều run lên rồi đồng loạt lùi về sau vài bước.

- Quả nhiên lợi hại!

Mà Chu Nguyên thấy bản thân hắn đánh nhau với cường giả Thái Sơ cảnh lại không hề rơi vào hạ phong, hắn cũng cảm thấy giật mình, trong lòng vô cùng vui mừng.

Trong khi đó, những binh sĩ trên tường thành trông thấy Chu Nguyên thắng thế, họ lập tức vỗ tay hoan hô, trong chốc lát, sĩ khí bỗng dâng cao.

Khi nghe được những tiếng hoan hô kia, sắc mặt Vương Triều Thiên cau lại, hắn ta âm trầm nhìn chằm chằm vào Chu Nguyên, nói:

- Mặc dù ta không biết ngươi đã dùng thủ đoạn gì. Có điều, ta không tin, một cao thủ Thái Sơ cảnh ta lại không xử nổi thằng nhãi ngươi!

- Thanh Phong Thiên Cương Khí!

Vương Triều Thiên quát khẽ một tiếng, chợt có nguyên khí màu xanh đen từ cơ thể hắn ta phát ra ngoài, đạo nguyên khí này giống như gió lốc màu xanh bao phủ toàn thân gã tạo thành vô số phong nhận, sắc bén đến mức có thể xé rách bất kỳ thứ gì.

Ánh mắt của Vương Triều Thiên trở nên lạnh lẽo âm u, lòng bàn tay gã xoay tròn, nguyên khí màu xanh đậm ở trong lòng bàn tay của gã biến thành từng cái phong nhận màu xanh dài khoảng nửa trượng, vô cùng sắc bén.

- Thanh Nhận!

Vương Triều Thiên vung tay áo một cái, từng đạo phong nhận màu xanh kia lao bắn về phía Chu Nguyên, xé rách không khí phát ra thanh âm xoẹt xoẹt, mà những đạo phong nhận đều tấn công vào các góc độ rất xảo trá tàn nhẫn xung quanh Chu Nguyên.

Nhìn thấy Thanh Nhận xé gió bay tới, Chu Nguyên bèn hít sâu một hơi, Thông Thiên Huyền Mãng Khí ở trong Khí Phủ, trong nháy mắt bộc phát ra ngoài.

Oanh!

Nguyên khí màu vàng sậm từ trong cơ thể của Chu Nguyên tuôn ra ngoài, lúc nguyên khí này vừa tiếp xúc với Ngân Ảnh thì Chu Nguyên cảm thấy nguyên khí này giống như được tăng phúc mà bỗng nhiên tăng vọt lên mạnh mẽ.

Ông!

Chiến giáp màu bạc trên thân thể được bao phủ bởi nguyên khí màu vàng sậm. Nhìn từ xa, Chu Nguyên lúc này giống như đám mây màu ám kim vậy.

- Ngân Ảnh thật lợi hại! Nay cả nguyên khí cũng có thể tăng lên!

Trong lòng Chu Nguyên thâm kinh ngạc. Lúc tự mình trải nghiệm tác dụng của Ngân Ảnh, hắn đã hiểu được chỗ tốt của bộ chiến khôi này. Lúc cả hai dung hợp, không hề phân biệt, bất luận là nguyên khí hay là nguyên thuật đều được Ngân Ảnh tăng phúc.

Vốn dĩ nguyên khí của Chu Nguyên chỉ là Dưỡng Khí cảnh, nhưng khi trải qua sự tăng phúc của Ngân Ảnh, thì đã không kém gì cảnh giới Thái Sơ cảnh.

- Phá cho ta!

Vào lúc này, Chu Nguyên cảm nhận được cỗ lực lượng cường đại chưa bao giờ có kia thì trong mắt của Chu Nguyên lộ vẻ nóng bỏng, hắn không hề có ý tránh lui, ngược lại tiến lên trước một bước, giơ tay lên.

Xuy xuy!

Tùng đạo phong nhận màu xanh rơi vào lòng bàn tay Chu Nguyên, mặc cho nó có gãy dựa như thế nào, đều không cách nào tránh thoát ra bàn tay của Chu Nguyên.

Chu Nguyên dùng sức một chút, nguyên khí màu vàng sậm phát ra, sau đó, mọi người chỉ nghe thấy tiếng rầm vang lên. Tùng đạo phong nhận màu xanh kia đã bị Chu Nguyên mạnh mẽ bóp nát.

- Lẽ nào.. năng lực của ngươi chỉ đến thế thôi à?

Sau khi hấn bóp nát phong nhận, Chu Nguyên lại nhìn về phía của Vương Triều Thiên, lạnh lùng hỏi.

Còn vẻ mặt của Vương Triều Thiên lúc này đã trở nên tái nhợt, trong mắt của hắn ẩn chứa sự kiêng dè. Gã không biết vì sao mà nguyên khí màu vàng sậm kia của Chu Nguyên lại có thể khiến cho tim của gã đập rất nhanh.

“Rốt cuộc thắng nhãi này tu luyện loại nguyên khí gì thế? Hình như không phải là Viêm Lôi Khí của hoàng thất Đại Chu.” Ánh mắt của Vương Triều Thiên lập lòe, gã trầm nghĩ trong lòng.

- Có qua mà không có lại thì thật không hay, chi bằng ngươi cũng ném thử nguyên khí của ta xem nào!

Chu Nguyên cười lớn một tiếng, rồi bất ngờ đâm ra một quyền.

- Hoàng Cực Ấn!

Lấy trạng thái của Chu Nguyên bây giờ thì hắn có thể thi triển Hoàng Cực Ấn thêm một lần nữa. Hơn nữa, uy lực của lần này còn mạnh hơn mấy lần trước rất nhiều. Lúc này, luồng nguyên khí màu vàng sậm không ngừng ngưng tụ lại hóa thành một đạo quyền quang hơn mười trường bắn thẳng về phía Vương Triều Thiên.

Mà đạo quyền quang này vô cùng bá đạo, không khí xung quanh nó bị chấn động mãnh liệt, ngay cả không gian cũng bị nó ảnh hưởng mà rung lên.

Lúc Vương Triều Thiên nhìn thấy đạo quyền quang kia thì gương mặt lập tức biến sắc. Hắn ta biết rõ đòn tấn công này vô cùng mạnh mẽ cho nên không dám chậm chạp mà cong năm ngón tay lại tạo thành thế trảo rồi cào mạnh một cái.

- Huyền nguyên thuật, Cương Phong Trảo!

Xèo xèo!

Ngay lúc đó, trước mặt Vương Triều Thiên bỗng xuất hiện một dấu trảo màu xanh cực kỳ sắc bén. Cho dù là một ngọn núi thì cũng sẽ bị nó đập nát tan.

Oanh!

Có điều, lúc phong trảo màu xanh va chạm đạo quyền quang kia thì lại bị nó đánh tan, sau đó nó tiếp tục theo đà đánh tới chỗ Vương Triều Thiên.

Vương Triều Thiên thấy vậy bèn vội vã há mồm phun ra một đám khí màu xanh dày đặc, mới có thể chặn đạo quyền quang bá đạo kia được.

Nhưng mà, tuy rằng hắn ta đã đỡ được, thế nhưng đạo quyền quang đó lại cực kỳ bá đạo, khiến cho gã phải lui về phía sau liên tục. Ngay cả khí huyết trong cơ thể cũng bị ảnh hưởng mà sôi trào lên.

“Nguyên khí này thật bá đạo!”

Trong mắt Vương Triều Thiên lộ ra một tia khiếp sợ. Rõ ràng nguyên khí mà hắn ta tu luyện là nguyên khí cấp tứ phẩm. Thế mà lại không thể cản được nguyên khí màu vàng sậm kia.

Có thể thấy, nguyên khí mà Chu Nguyên tu luyện còn cao hơn nguyên khí cấp tứ phẩm của gã nữa!

Cùng lúc đó, Chu Nguyên cũng nhận ra ưu thế của mình. Thông Thiên Huyền Mãng Khí quá bá đạo, vượt xa cả nguyên khí cấp tứ phẩm bình thường. Chính vì thế, hắn cũng không thêm do dự nữa mà lập tức lao thẳng tới chỗ Vương Triều Thiên, tấn công như vũ bão.

Mà Vương Triều Thiên bị dồn vào thế hạ phong cũng bắt đầu phát ra sát ý. Ánh mắt hắn ta trở nên âm u lạnh lẽo hơn hẳn. Sau đó, gã cũng không giữ lại nguyên khí trong cơ thể mà tung ra hết toàn bộ, rồi hóa thành một đạo quang ảnh màu xanh lao tới quán lấy đạo quang ảnh màu bạc do Chu Nguyên hóa thành.

Rầm rầm rầm!

Mỗi lần hai người giao phong thì giống như sơn băng địa liệt, trùng kích tàn phá bừa bãi.

Mà tên Vương Triều Thiên này lại không ngừng tránh né đồng thời lên tiếng mỉa mai Chu Nguyên, nhằm mục đích làm rối loạn thế tấn công của hắn.

- Nhãi ranh, cho dù ngươi có thể cản ta lại thì sao? Các ngươi vẫn thiếu một vị Thái Sơ cảnh, bây giờ cửa Tây Nam kia sắp bị công phá rồi!

Quả thật cửa Tây Nam không hề có cường giả Thái Sơ cảnh phòng thủ.

Chu Nguyên nhủ mảy, hẳn biết, nơi đó đúng là nơi yếu nhất, nhưng hẳn cũng biết rất rõ, hiện tại lực lượng đỉnh tiêm của Đại Chu đều đã bị kiềm chế, cho nên bên cửa Tây Nam kia cũng chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian mà thôi.

- Hi vọng nhóm Lục thống lĩnh có thể kéo dài được một chút thời gian.

Chu Nguyên trầm nghĩ trong lòng, sau đó hẳn ra tay càng thêm mãnh liệt, trong mắt của hắn cũng lộ ra sát ý đối với Vương Triều Thiên.

...

Vào lúc này ở cửa thành phía tây nam. So với những cửa thành khác thì nơi này đã bắt đầu có dấu hiệu chênh lệch. Phe đối phương do Lâm Niên thống lĩnh, về phía Đại Chu thành thì xuất hiện tình trạng thương vong nặng nề.

Mặc dù Lục Thiết Sơn cùng vài cao thủ Thiên Quan cảnh liều chết ngăn cản đối phương nhưng vẫn không thể làm gì Lâm Niên được. Trái lại còn khiến gã ta tức giận.

Vì thế, Lâm Niên đột ngột ra tay, phát ra nguyên khí mạnh mẽ hất văng đám người Lục Thiết Sơn. Sau đó, gã khẽ động, bắt ngờ xuất hiện trước một vị cao thủ Thiên Quan cảnh, lạnh lùng tung ra một chiêu.

Oanh!

Ngay lập tức, trán của người đó bị gã ta đập nát, máu tươi phun ra, đôi mắt lúc này dần dần âm đạm không còn sức sống.

-Lão Lữ!

Lục Thiết Sơn chứng kiến cảnh này, vàng mắt lập tức đỏ lên. Người đó chính là bạn chiến đấu lâu năm của hắn.

-Chúng ta cùng xông lên cản hắn lại!

Lục Thiết Sơn gầm lên một tiếng, sau đó hắn cùng mấy vị cao thủ Thiên Quan cảnh còn lại mạnh mẽ xông tới, điên cuồng tấn công Lâm Niên. Trong lòng bọn họ đều biết, nếu để Lâm Niên phá vỡ cửa này thì Đại Chu thành nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng mà, cố gắng của bọn họ lại không có tác dụng gì cả. Lâm Niên vẫn ở thế thượng phong, không những thế, gã ta còn ra đòn tấn công cửa thành.

Hiện tại, cửa thành phía tây nam có nguy cơ bị phá vỡ.

Tất cả tướng sĩ nơi này đều trở nên tuyệt vọng.

Trong lúc đó, ở một chỗ khác trên tường thành, có một thiếu nữ xinh đẹp mặc bộ đồ màu trắng tinh khiết đứng đó.

Cô quan sát Lâm Niên đang tàn sát ở trước cửa thành. Tay từ từ nắm chặt lại, sau đó cô khẽ lầm bầm.

-Minh Dương... lúc này, ta cần sức mạnh của ngươi. Xin hãy giúp ta, ta muốn bảo vệ nơi này giúp điện hạ!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Phong tình của kiếm

Dịch giả: Đào_muội

Biên: Oa La La

Chỗ cửa thành phía tây nam.

Cuộc giao chiến thảm thiết, mùi máu tanh tràn ngập trong không khí.

Trên tường thành, nguyên khí hùng hồn chuyển động quanh người Lâm Niên. Mỗi lần gã ta ra tay đều hàm chứa sức mạnh bá đạo, núi lở đất mòn. Còn Lục Thiết Sơn cùng mấy vị cao thủ thiên quan cảnh vẫn không ngừng bất chấp xông lên, giao đấu liên tục nhằm mục đích không để cho Lâm Niên không cách nào rảnh tay.

Có điều những cường giả Thái Sơ cảnh không dễ bị ngăn cản như vậy.

Bọn họ có khoảng bảy vị cao thủ thiên quan cảnh. Hiện giờ đã chết mất hai người, mà những người còn lại cả người đầy vết thương, máu tươi, nhìn qua cực kỳ chật vật.

Cho dù là ai thì họ cũng có thể nhìn ra, nhóm Lục Thiết Sơn chẳng mấy chốc sẽ bị đánh bại mà thôi.

Mà cảnh này cũng rơi vào trong mắt của cường giả hai bên.

- Haha, xem ra bọn người không giữ nổi cửa thành phía tây nam rồi.

Vương Triều Thiên đang giao tranh kịch liệt với Chu Nguyên, liên tục cười khẩy. Gã ta nói như thế, định dùng lời nói làm loạn tâm trí Chu Nguyên.

Có điều đối với thủ đoạn này của hắn, Chu Nguyên không hề hoảng sợ. Ngược lại hắn tấn công còn ác liệt hơn. Mặc dù hắn cũng biết cửa tây nam là một nhược điểm, nhưng trước mắt bọn hắn không thể bị phân tâm. Chỉ có mau chóng giải quyết hết đối thủ thì mới có thể xoay chuyển cục diện được.

- Muốn nhanh chóng giải quyết ta? Tiểu tử ngu dốt thật ngông cuồng.

Vương Triều Thiên cũng nhận ra ý đồ của Chu Nguyên, bèn cười châm chọc một cái. Hắn ta là người gian xảo, đương nhiên gã sẽ không liều mạng với Chu Nguyên mà chỉ đánh qua loa. Rõ ràng gã ta đang định giữ chân Chu Nguyên để Lâm Niên công phá cửa tây nam. Điều này khiến cho các cường giả Đại Chu sốt ruột vô cùng.

Ánh mắt Chu Nguyên trở nên lạnh lùng, nhưng hắn làm như không nghe không để ý mà tấn công ngày càng dữ dội.

Bùm!

Nguyên khí cuồng bạo từ trên cửa thành tây nam phát ra cuộn cuộn. Đám người Lục Thiết Sơn trực tiếp bị chấn động ngã ra, đụng vào tường thành, đều phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này nguyên khí quanh thân của mấy cao thủ thiên quan cảnh đều nhạt nhòa, có thể thấy bọn họ đã bị thương nặng.

Mà những tướng sĩ giữ thành khi chứng kiến cảnh này nhìn về phía Lâm Niên với vẻ sợ hãi. Ngay cả cao thủ thiên quan cảnh cũng không ngăn được hắn ta, vậy thì những binh sĩ bình thường như họ xông lên cũng chỉ có chết mà thôi.

- Chư vị, vương thượng đối xử với chúng ta không tệ. Lúc này chính là lúc chúng ta lấy thân báo quốc.

Ánh mắt Lục Thiết Sơn xẹt qua một tia quả quyết, hắn cất giọng khàn khàn nói.

Những vị cao thủ thiên quan cảnh khác nghe thấy cũng mạnh mẽ gạt đầu, trong mắt đều lộ vẻ kiên quyết. Hôm nay, cho dù có phải chết ở nơi này, bọn họ cũng phải kéo theo Lâm Niên.

Vì vậy, dưới ánh mắt của vô số người có mặt tại đó, đám người Lục Thiết Sơn lại lao đảo đứng lên tiếp tục chiến đấu.

Trong khi đó, Lâm Niên đứng chấp tay, hờ hững nhìn nhóm Lục Thiết Sơn, gã lắc đầu nói:

- Đúng là không biết sống chết. Dựa vào các người mà cũng muốn cản chân ta, đúng là mơ tưởng hảo huyền.

Lục Thiết Sơn lau vết máu ở khóe miệng, cười nói:

- Cho dù bọn ta tử trận thì cũng tốt hơn tên phản đồ chạy thoát lúc lâm trận năm đó.

Ánh mắt Lâm Niên run lên, phát ra sát ý nhìn chằm chằm Lục Thiết Sơn, gã gằn giọng nói:

- Xem ra xương người rất cứng? Vậy thì ta phải thử xem, ta có thể bóp nát từng tấc xương trên người người hay không?

Nguyên khí hùng hồn đột nhiên từ trong người hắn bạo phát ra ngoài, tựa như một trận gió bão. Gạch đá dưới chân đều bị chấn động vỡ vụn thành từng vệt nứt.

Vút!

Thân ảnh hắn vừa động, hóa thành một cái bóng xông thẳng đến Lục Thiết Sơn.

- Ngăn hắn lại!

Những vị cao thủ thiên quan cảnh khác trông thấy thế thì lập tức hét lên rồi khởi động nguyên khí chuyển động, mạnh mẽ tấn công về phía Lâm Niên.

Bùm!

Nhưng mà nguyên khí quanh người Lâm Niên cần quét một cái, trực tiếp đánh bay bọn họ ra ngoài. Thân ảnh gã chợt lóe lên một cái thì đã xuất hiện trước mặt Lục Thiết Sơn. Bàn tay giống như móng vuốt chim ưng bóp chặt cổ Lục Thiết Sơn, từ từ nâng người hắn lên.

Lâm Niên hơi nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Lục Thiết Sơn nói:

- Chỉ bằng năng lực còn con này mà già bộ cứng rắn với ta sao?

Lục Thiết Sơn liếc gã ta với vẻ khinh miệt, trong mắt không hề có một tia sợ chết nào.

Vô số tướng sĩ Đại Chu ở xung quanh đều đỏ mắt khi nhìn thấy cảnh này, bọn họ lập tức gào thét lao đến giết Lâm Niên.

Nhưng nguyên khí bạo phát từ cơ thể Lâm Niên tựa như gió bão, đánh bay bọn họ ra ngoài.

- Ánh mắt ngươi đúng là khiến ta chán ghét. Nếu đã như vậy, ngươi hãy đi chết đi. Yên tâm, chủ tử của ngươi rất nhanh sẽ đến cùng ngươi.

Sát ý trong mắt Lâm Niên biến động, nguyên khí từ lòng bàn tay cũng thôi động ý đồ muốn bóp vỡ đầu Lục Thiết Sơn.

- Nếu như ta là ngươi, thì ta sẽ buông hắn ra ngay lập tức.

Chính vào lúc Lâm Niên định ra tay giết, chợt có một âm thanh lạnh lùng thanh thúy vang lên từ trên tường thành đầy máu tươi.

Lâm Niên hơi ngần ra rồi gã quay đầu nhìn sang. Sau đó hắn ta nhìn thấy chỗ tường thành không xa kia, một thiếu nữ mặc bộ y phục màu xanh trắng đứng trên máu tươi, cặp mắt sáng dường như ẩn chứa một loại sắc bén nào đó nhìn chằm chằm hắn.

- Ngươi vừa nói chuyện sao?

Lâm Niên nhìn chằm chằm Tô Áu Vi với vẻ hứng thú. Hắn nhìn từ trên xuống dưới đánh giá vị thiếu nữ ở trước mắt, thân thể mềm mại tinh tế. Trong ánh mắt gã lập tức xẹt qua vẻ quý dī, gã ta cười híp mắt nói:

- Nhan sắc tiểu nha đầu không tồi. Vừa đúng lúc ta đang thiếu một ái thiếp, xem ra cô rất thích hợp.

Lục Thiết Sơn thấy Tô Áu Vi xuất hiện liền giấy giụa kịch liệt. Gương mặt đỏ lên khàn khàn nói:

- Tô cô nương, mau đi đi!

Tô Áu Vi là bằng hữu của Chu Nguyên, hơn nữa quan trọng là cô mới có thực lực đường khí cảnh. Ở đây căn bản không hề có tác dụng gì, cô có đến nơi này cũng chỉ là nộp mạng mà thôi.

Có điều sắc mặt Tô Áu Vi bình tĩnh. Đôi mắt sáng của cô tĩnh lặng tựa như mặt hồ nhìn chằm chằm Lâm Niên. Cuối cùng cô bất chợt nhoen miệng cười.

Nụ cười kia hết như trăm hoa nở rộ, rực rỡ động lòng người. Trong phút chốc, ngay cả máu me chém giết trên tường thành cũng phảng phất mờ nhạt đi.

Lâm Niên nhìn gương mặt tươi cười của cô, gã liền liếm môi một cái. Trong mắt tràn ngập vẻ nóng bỏng, muốn chiếm lấy cô làm của riêng.

Hắn ta rất thích mỹ nhân, nhưng mấy năm nay những tuyệt sắc mà gã ta đã từng hưởng thụ so với thiếu nữ trước mắt chớp mắt đều ảm đạm thất sắc. Đây không phải là vấn đề chênh lệch nhan sắc mà là khí chất.

- Cô, ta muốn rồi.

Lâm Niên nói chắc như đinh đóng cột.

Nhưng thiếu nữ vẫn không đáp lời. Chẳng qua cô chỉ nâng tay ngọc lên, giữa lòng bàn tay lúc này tựa như xuất hiện một luồng sáng nhàn nhạt. Dường như có một kiếm ảnh màu trắng lẫn đen từ từ xuất hiện.

Kiểm ảnh trong tay ngọc của Tô Áu Vi vừa khẽ run thì có một tiếng kiếm ngâm vang lên.

Xùy!

Tiếng kiếm ngâm kia truyền ra, ban đầu còn yếu ớt trong phút chốc vang khắp trời đất. Lúc này kiếm khí ác liệt khó tả từ trong người Tô Áu Vi bạo phát ra.

Lúc này con ngươi Lâm Niên chợt co rút lại, bước chân đang định tiến lên cũng dừng lại. Ánh mắt hắn ta nhìn Tô Áu Vi trước mắt lộ ra vẻ kinh ngạc tột độ. Gã không thể tưởng tượng được tại sao cơ thể của một thiếu nữ Đường Khí cảnh lại có thể bạo phát ra kiếm khí kinh người như vậy.

Loại kiếm khí đó, ngay cả gã cũng cảm thấy bị uy hiếp vô cùng.

Còn Tô Áu Vi không để ý đến ánh nhìn của mọi người. Cô tâm thần ngưng định nắm chặt kiếm ảnh đen trắng trong tay. Sau một khắc, cô bất ngờ ra tay, kiếm ảnh hướng về Lâm Niên trước mặt, khẽ chém một cái.

Một trăm vừa chém xuống, tựa như có kiếm khí đen trắng xẹt qua không khí trên tường thành.

Kiếm khí đen trắng gào thét xông tới khiến Lâm Niên cũng dựng cả tóc gáy. Trong mắt gã ta xuất hiện vẻ kinh hãi. Hắn ta không chút do dự thúc giục toàn bộ nguyên khí trong người. Nguyên khí hùng hồn như vỏ trứng bảo vệ hắn bên trong.

Xẹt!

Ngay lúc đó, kiếm ánh đen trắng rơi xuống, chạm vào khung nguyên khí kia. Sau đó xẹt một tiếng, biến mất một cách quỷ dị.

Kiếm ánh đen trắng đến đã nhanh, biến mất càng nhanh hơn.

Không chỉ chưa đầy một tức mà còn biến mất giữa trời đất.

Vô số ánh mắt đều gắt gao nhìn về chỗ Lâm Niên. Xung quanh những người đứng sau đều có nguyên khí biến động như cũ, tựa như không bị tổn thương gì.

Ánh mắt Lâm Niên nhìn thoáng qua một chút, trong lòng hắn có phần kinh ngạc. Có điều khung nguyên khí của hắn không hề tan đi, lúc này gã nhìn về Tô Ấu Vi với vẻ lạnh lùng, gã ta lạnh giọng nói:

- Cô đang làm gì?

- Vốn ta không muốn làm chuyện ngắt nụ bẻ hoa, nhưng cô khiến ta có chút bất an. Cho nên ta thấy chi bằng mang thi thể cô về thì cũng có thể chơi đùa một chút!

Ngay khi hắn ta vừa dứt lời thì đã muốn ra tay.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên hắn thấy những ánh mắt đang nhìn hắn trở nên kì quái.

Ở chỗ mi tâm, lúc này có chất lỏng chảy xuống che khuất đi tầm nhìn của gã. Hắn ta giựt bản mình, bởi thứ bất ngờ kia chính là một dòng máu tươi nóng hổi.

- Cô, cô đã làm gì?!

Lâm Niên sợ hãi nói.

Máu tươi ào ào chảy xuống. Sau đó, mọi người chỉ thấy một đường máu từ đỉnh đầu Lâm Niên chảy xuống, cuối cùng nhỏ xuống đất.

- Xem ra cửa thành này người không qua nổi rồi.

Kiếm ánh đen trắng trong tay Tô Ấu Nhi từ từ tiêu tán. Đôi môi đỏ mọng của cô hé mở, nhẹ giọng nói.

Tầm nhìn trước mắt Lâm Niên ngày càng tối. Trong mắt hắn từ đầu đến cuối đều là vẻ khó tin. Sao hắn có thể ngờ được, thiếu nữ trước mặt lại có thể thi triển một kiếm kinh khủng như vậy.

Hơn nữa một kiếm kia, rốt cuộc làm sao phá được phòng ngự của hắn?

Nguyên khí hùng hồn biến động quanh người Lâm Niên lúc này hoàn toàn tiêu tan. Sau đó cơ thể hắn dưới vô số ánh mắt kinh hãi kia, phân ra làm hai, lúc máu tươi đang phun trào, từ từ ngã sụp xuống.

Gương mặt hắn đến tận lúc chết đều là vẻ nghi ngờ, khó hiểu.

Bầu không khí ở cửa thành này lúc này dường như yên lặng như tờ.

Trong khi đó, thân thể mềm mại của Tô Ấu Vi cũng tê liệt ngồi xuống. Lúc này cơ thể yếu ớt của cô đến mức không thể động đậy. Tay run rẩy khẽ nắm chặt lại. Đôi môi đỏ thắm khẽ nâng lên thành độ cong toát ra sự vui sướng.

- Minh Dương... cảm ơn ngươi. Sau này ta nhất định giúp ngươi khôi phục lại sức mạnh.

Trong khi phủ, kiếm ánh đen trắng kia run lên một cái giống như đáp lại lời nói của cô, rồi trở nên âm trầm hơn xưa. Luồng sáng cũng tiêu tán gần như biến mất.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn về cửa thành ở phía xa nơi mà Chu Nguyên đang đứng, khẽ cười.

- Điện hạ... cửa thành này ta đã giúp ngươi giữ được rồi.

Lúc cô vừa dứt lời thì tầm nhìn trước mặt cô đột nhiên biến thành màu đen.

Biến cố xảy ra ở cửa thành tây nam bị tất cả cường giả hai bên phát hiện, lúc này tất cả bọn họ đều bất ngờ. Ai cũng không ngờ được Lâm Niên lại chết trong tay một thiếu nữ đường khí cảnh.

Có điều, việc khiến cường giả phía Đại Tề thờ phào nhẹ nhõm chính là sau khi thi triển một kiếm mạnh mẽ kia, thiếu nữ kia tựa hồ cũng mất sức mà hôn mê, không thể xuất ra kiếm thứ hai.

Ánh mắt Chu Nguyên cũng tràn ngập sự phức tạp nhìn sang đó, hần thấp giọng nói:

- Âu Vi, cảm ơn.

Nếu như Tô Âu Vi không ra tay, thì Đại Chu bọn hần nhất định trả giá nhiều thương vong hơn nữa.

Hần bèn hít sâu một hơi, thu lại tất cả ưu tư. Sau đó ánh mắt hần bắt đầu trở nên âm u tựa như giếng sâu hun hút. Hần nhìn về phía Vương Triều Thiên ở đối diện vẫn còn đang kinh ngạc trước cảnh tượng khi nãy. Bàn tay nắm chặt, Thiên Nguyên Bút lập tức hóa lớn.

Đầu bút sắc bén hết như mũi thương, chậm rãi chỉ về Vương Triều Thiên. Lúc này sát ý trong mắt Chu Nguyên nồng nặc như muốn tràn ra ngoài. Sau khi không cần lo đến cửa thành tây nam, cuối cùng hần đã có thể tập trung toàn bộ tinh thần cho cuộc giao chiến trước mắt rồi.

- Người thích chơi phải không?

- Vậy tiếp theo... chúng ta hãy chơi một trận ra trò đi.

- Chỉ sợ... người chơi không nổi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Chu Nguyên trăm thái sơ

Dịch giả: Đào_muội

Chu Nguyên tay cầm Thiên Nguyên Bút, ngòi bút trắng muốt lóe lên vẻ sắc bén, hướng về Vương Triều Thiên, sát khí trong mắt nồng nặc.

Còn Vương Triều Thiên cũng cảm nhận được sát ý của Chu Nguyên, lúc này hừ lạnh một tiếng nói:

Nhãi ranh cuồng vọng, trước đó chẳng qua vì để kéo dài thời gian mà thôi. Nếu như ngươi đã vội vã tìm đường chết, vậy thì ta sẽ tác thành cho ngươi!

Ngay khi gã vừa dứt lời thì bàn tay gã ta nắm chặt lại, sau đó trong tay gã chợt xuất hiện một cây trường kích. Trên thân cây kích được khắc những đường vân vô cùng huyền ảo, còn tản nguyên ra ngoài, có thể thấy đây là một thanh huyền nguyên binh.

Lúc này, Vương Triều Thiên tay cầm trường kích, khí thế cũng trở nên mạnh mẽ, sắc bén hơn trước.

Nhưng Chu Nguyên vẫn đứng yên tại chỗ. Ngắn giáp bao phủ cơ thể hần khiến người bên cạnh cũng không thể nhìn rõ được biểu cảm trên mặt hần. Có điều, đôi mắt lộ ra ngoài lại chứa đầy sự lạnh lùng băng giá.

Nguyên khí màu vàng đậm bao phủ cả người hần, dường như truyền ra từng tiếng rít gào.

Bùm!

Trong chớp mắt, Chu Nguyên đột nhiên lao bắn về phía trước, Thiên Nguyên Bút trong tay vạch thành một vết, xé rách không khí, nhanh như chớp mạnh mẽ đâm về phía Vương Triều Thiên. Nguyên khí ám kim khiến không trung bị chấn động.

Vương Triều Thiên trông thấy cảnh này, gã khinh thường hừ một tiếng rồi giơ trường kích đỡ lấy. Vào lúc nguyên khí đã ngưng tụ lại thì gã cũng đâm mạnh vào Thiên Nguyên Bút đang tới.

Chang chang!

Bút kích va chạm, nhất thời phát ra tiếng kim loại. Lúc tia lửa bắn tung tóe có một đợt sóng xung kích bắn ra, mắt thường cũng nhìn thấy.

Trong thời gian ngắn ngủi chưa quá một tức, hai người đã giao nhau mấy chục hiệp. Ra tay đều tàn nhẫn, đâm thẳng vào chỗ yếu hại.

Nhưng đúng lúc đang giao chiến kịch liệt, ánh mắt Vương Triều Thiên kia ngày càng âm trầm. Bởi hần phát hiện cho dù hần dốc hết sức lực vẫn không chiếm nổi thế thượng phong.

- Ngân giáp chết tiệt này rốt cuộc là gì?! Tại sao lại khiến thực lực của tên tiểu tử đường khí cảnh tăng đến mức đủ chống lại thái sơ cảnh?

Trong lòng Vương Triều Thiên vô cùng tức giận.

Beng!

Bút kích lại va chạm lần nữa. Chợt ngân quang trong mắt Chu Nguyên lóe sáng. Ngòi bút Thiên Nguyên Bút bỗng có khí mang xanh đậm ngưng tụ, ước chừng nửa trượng. Lúc nó đang phụt ra, đến không khí cũng bị xé nát.

Luồng khí mang xanh đậm này hóa ra chính là Huyền Mang Thuật!

Có điều cùng với sự gia tăng của ngân giáp, Huyền Mang Thuật mà hiện giờ Chu Nguyên thi triển màu sắc đã biến thành xanh đậm. Hơn nữa lúc ngưng tụ, xuất hiện cũng đủ để xuyên thủng nhiều phòng ngự.

Ngòi bút Chu Nguyên run lên, chỉ thấy luồng khí mang xanh đậm cỡ nửa trượng kia phóng ra, biến thành một ánh sáng xanh, với tốc độ kinh người, mạnh mẽ bắn thẳng về phía Vương Triều Thiên nhanh như chớp.

Khi khí mang xanh đậm kia xông đến, tóc gáy Vương Triều Thiên chợt dựng hết lên, ánh mắt chợt lóe, thất thanh nói:

- Huyền Mang Thuật?!

Đương nhiên hắn biết Huyền Mang Thuật này chính là Đại Vũ ban cho Tề Uyên. Nhưng hiện tại sao lại xuất hiện trong tay Chu Nguyên?

Trong lúc kinh hô, Vương Triều Thiên không dám chậm trễ chút nào. Bởi hắn rất rõ lực sát thương của Huyền Mang Thuật này. Nếu bị đánh trúng, cho dù là hắn, tất sẽ lũng một lỗ như cái hang.

- Huyền Mang Thuật, Thanh Cương Đại Phong Quyền!

Trường kích trong tay Vương Triều Thiên chợt vũ động, tựa như một vòng sáng xanh, nguyên khí quần quanh. Nhìn qua tựa như trước mặt hình thành một cuộn khí màu xanh, bất kì vật nào tiến vào cũng sẽ bị cản nát.

Xẹt xẹt!

Khí mang xanh đậm mạnh mẽ xông vào vòng sáng xanh kia.

Beng!

Đợt sóng tấn công cuồng bạo phát ra, trường kích rơi vào tay Vương Triều Thiên. Cuộn khí xanh kia từ từ biến mất nhưng sắc mặt Vương Triều Thiên vẫn âm trầm dị thường. Bởi ngực hắn xuất hiện một vết máu, hóa ra là bị dính chương của Huyền Mang Thuật.

Thương thế không nặng nhưng khiến hắn cảm thấy mất hết thể diện.

Mặt mày hắn dữ tợn nhìn về Chu Nguyên, u ám nói:

- Không ngờ Vương Triều Thiên ta lại có ngày bị một tiểu tử đường khí cảnh ép đến bước này.

Trường kích trong tay hắn nặng nề đập xuống, không khí đều chấn động, xông ra một đợt sóng tấn công mắt thường có thể thấy.

- Có điều, ngươi cũng nên biết chừng mực!

Khi tiếng quát kia vừa hạ, cơ thể Vương Triều Thiên chợt có nguyên khí màu xanh cuộn cuộn phóng ra, hết như một tràn cuồng phong màu xanh. Khí thể hết sức mạnh mẽ lúc này phát ra.

Nguyên khí xanh điên cuồng ngưng tụ với nguyên khí trong trời đất. Cuối cùng dưới chân Vương Triều Thiên hình thành một lớp xoáy xanh ước chừng trăm trượng.

Gió lốc giống như thanh long, phát ra tiếng gào thét trầm thấp, ẩn chứa trong đó sức mạnh đáng sợ.

Vương Triều Thiên đứng trên lớp xoáy xanh, hết như thần chết, có thể quyết định sinh tử.

Ai cũng cảm nhận được, vị cường giả thái sơ cảnh này muốn thi triển sát chiêu thực sự.

Chỗ tường chủ thành, Chu Kinh và Tề Uyên giao tranh kịch liệt. Nguyên khí hùng hồn tựa như đều khiến đất đai rung lắc.

- Chu Kinh, con trai bảo bối của ngươi đã chọc giận Vương Triều Thiên. Xem ra Chu gia sắp tuyệt hậu rồi.

Tề Uyên nhìn lướt qua chỗ phía xa, uy nghiêm cười nói:

- Ta phải nói với ngươi, Vương Triều Thiên đã nhờ chiêu này mà chém chết đối thủ thái sơ cảnh.

Ánh mắt Chu Kinh hơi trầm xuống. Hắn cũng cảm nhận được sức mạnh sát chiêu này của Vương Triều Thiên. Nhưng lúc này hắn cũng không thể phân tâm, chỉ có thể tin tưởng Chu Nguyên có cách tự bảo vệ.

Phù phù!

Cuồng phong gào thét trong thiên địa, long quyền màu xanh tựa như oán long hủy diệt, gào thét dữ dội, sức mạnh cuồng bạo đủ để xé núi.

Y bảo Vương Triều Thiên lay động, ánh mắt lãnh khốc nhìn chằm chằm Chu Nguyên. Sau đó tay áo run lên, uy nghiêm lên tiếng:

- Thanh Phong Thiên Cương Khí, Thanh Phong Đại Long Quyền!

Ầm!

Long quyền màu xanh đột nhiên gào thét, lúc đang xoay tròn với tốc độ cao, nhanh như sét đánh không thể né tránh. Nhưng một khi bị đánh trúng, cho dù là cường giả thái sơ cảnh, e là cũng bị xé vụn.

Long quyền màu xanh chiếu vào trong mắt Chu Nguyên, hắn có thể cảm nhận được sự bá đạo trong sát chiêu này của Vương Triều Thiên. Rõ ràng đối phương đã không nhìn được kéo dài này, định thi triển sát chiêu kết thúc trận chiến.

- Vừa hay đúng lúc.

Chu Nguyên tựa như tự nói. Chợt chân hắn giẫm xuống, bỗng có nguyên khí vàng đậm từ thiên linh cái gào thét ra, hết như một đám mây màu vàng. Trong đó có tiếng gào thét truyền ra.

- Sẽ cho ngươi thành đối thủ đầu tiên thưởng thức Thông Thiên Huyền Mãng Khí này của ta vậy.

Trong mắt Chu Nguyên hàn mang chuyển động. Tay áo run lên, nguyên khí ám kim bỗng điên cuồng ngưng tụ. Chớp mắt kim quang bánh trước, chỉ thấy trong nguyên khí vàng đậm bay ra một con cự mãng vàng đậm to lớn.

Cự mãng gào thét, như có như không.

- Thông Thiên Huyền Mãng Khí, Mãng Khí Thôn Thiên Thuật.

Cự mãng ám kim gầm thét, cuối cùng trực tiếp há miệng ra, miệng giống như có lực thôn thiên. Lúc hạ xuống, phút chốc cả bầu trời đều đen tối. Sau đó nuốt long quyền màu xanh đang tàn phá kia vào trong bụng.

- Nguyên khí hóa hình?

Thấy nguyên khí kia biến thành cự mãng màu vàng sẫm, Vương Triều Thiên chợt sợ hãi lên tiếng. Muốn đem nguyên khí hóa thành hình, tuyệt đối không thể là chuyện nguyên khí phẩm chất tầm thường có thể làm được!

Thậm chí nguyên khí ngũ phẩm cũng không dễ làm được.

Cự mãng ám kim nuốt hết long quyền màu xanh. Mắt nó chợt nhìn về phía Vương Triều Thiên, miệng rặn lại há ra. Trong lúc hít khí, trong ánh mắt kinh hãi của Vương Triều Thiên, một hóp nuốt hẳn vào trong.

Ừc! Ừc!

Cự mãng ám kim đã nuốt Vương Triều Thiên. Trong cơ thể nhất thời bộc phát nguyên khí cuồng bạo biến động. Còn thân hình cũng không ngừng phình ra, hẹp lại... .

Phụt!

Cự mãng ám kim chợt há miệng, phun ra một ánh sáng xanh. Trong ánh sáng xanh đó không ngờ lại là Vương Triều Thiên.

Trước khi bị cự mãng ám kia nuốt vào bụng, Vương Triều Thiên kinh hãi phát hiện nguyên khí trong người hắn đang nhanh chóng trôi đi.

Trong thời gian ngắn ngủi nguyên khí trong người xem chút cạn kiệt.

Nếu không phải hắn liều mạng chạy thoát, đợi thêm chút nữa sợ là trực tiếp bị hút cạn nguyên khí, bị cự mãng ám kim kia nuốt gọn sờ sờ.

- Tiểu tử này thật cổ quái, không thể đối đầu với hắn nữa. Ta chỉ cần chống đỡ là được!

Sắc mặt Vương Triều Thiên tái nhợt, không còn lạnh lùng như trước. Trải qua mấy hiệp giao thủ liên, cuối cùng hắn cũng phát hiện dưới tình hình này, rốt cuộc Chu Nguyên khó dây dưa giải quyết biết mấy.

Chu Nguyên đứng giữa không trung, cặp mắt lạnh lùng dưới ngân giáp nhìn chăm chăm Vương Triều Thiên, tựa như nhận ra được suy tính của hắn. Ánh mắt hắn xẹt qua vẻ chế nhạo, ánh mắt đó giống như đợi nhìn người chết.

Nhận thấy ánh mắt đó của Chu Nguyên, Vương Triều Thiên bỗng cảm thấy vô cùng bất an. Có điều vào lúc này sắc mặt hắn chợt biến đổi. Bởi hắn thấy trên hai tay mình xuất hiện một tia máu. Tia máu này đang biến động rất nhanh dưới da.

- Đây là cái gì?!

Vương Triều Thiên cực kì kinh hãi, vội vàng điều động nguyên khí định chặn tia máu kia lại.

Nhưng vào lúc nguyên khí hắn vừa chuyển động, mấy tia máu kia bỗng phát ra lực hút kinh khủng. Sau đó Vương Triều Thiên phát hiện cơ thể hắn bắt đầu thu nhỏ lại. Máu thịt trong người đều khô quắt với tốc độ kinh hồn.

Thậm chí ngay cả nguyên khí trong người cũng bị hút lấy.

A!

Tiếng kêu thảm thiết vừa thê lương vừa sợ hãi truyền ra từ miệng Vương Triều Thiên.

Nhưng hắn kêu la thảm thiết đến mấy cũng vô dụng. Không chỉ vậy, sau mười mấy tức, cơ thể Vương Triều Thiên cũng trở nên khô héo với tốc độ mất thường có thể thấy được.

Tiếng kêu thảm thiết ngừng lại.

Vương Triều Thiên tắt thở, trên gương mặt khô quắt vẫn còn lưu lại vẻ sợ hãi.

Bùm!

Lúc này toàn thân hắn bỗng nổ tung. Mười mấy luồng sáng màu đỏ cường tráng chiếm cứ, trong đó mơ hồ có oán độc khí tức nồng nặc tản ra.

Không ngờ lại là Oán Long Độc?

Trong Thông Thiên Huyền Mãng Khí của Chu Nguyên cũng chứa Oán Long Độc. Trước khi nguyên khí Vương Triều Thiên bị cự mãng ám kim chiếm đoạt, mặc dù cuối cùng đã thoát ra ngoài nhưng đã bị Oán Long Độc trong người cự mãng ám kim xâm nhiễm.

Nhờ Ngân Ảnh hỗ trợ, Chu Nguyên không chỉ tự tăng cường nguyên khí, mà Oán Long Độc trong nguyên khí cũng theo đó tăng cao. Vậy nên cho dù là Vương Triều Thiên bị xâm nhiễm, ắt cũng phải chết.

Chu Nguyên nhìn mười mấy tia sáng màu máu kia, suy nghĩ một chút, ngón tay bắn ra, huyết quang từ từ biến mất giữa trời đất.

Vậy là vị cường giả thái sơ cảnh Vương Triều Thiên kia đã hoàn toàn chết tại nơi đây.

Ở bên dưới, trên tường thành, vô số ánh mắt nhìn thấy cảnh này đều há mồm tròn mắt. Ai cũng không ngờ được, Vương Triều Thiên trước đó còn thi triển sát chiêu, mà khoảnh khắc sau lại chết thê thảm trong tay Chu Nguyên như vậy.

- Điện hạ! Điện hạ!

Trải qua vài phút yên tĩnh ngắn ngủi, trên tường thành chợt phát ra tiếng hoan hô kinh thiên động địa. Sĩ khí của mấy tướng sĩ Đại Chu lúc này đã tăng vọt đến đỉnh điểm.

Còn phía quân đội Đại Tề, bắt đầu có chút hỗn loạn.

Cường giả thái sơ cảnh của hai bên đang giao chiến đều chấn động, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng hốt. Sao bọn họ có thể ngờ được, nơi đầu tiên kết thúc trận chiến, hóa ra lại là hai cửa thành mà bọn họ hầu như không thể tưởng tượng được...

Vậy là bên phe Đại Tề, hai cường giả thái sơ cảnh đã bỏ mạng.

Cán cân chiến thắng, bắt đầu có khuynh hướng nghiêng về phía Đại Chu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Không thể cứu vãn

Dịch giả: Bumble

-Điện hạ! Điện hạ!

Tiếng hoan hô vang dội không ngừng, bên phía Đại Chu sĩ khí tăng cao.

-Chu Nguyên điện hạ vậy mà giết được một vị Cường giả Thái Sơ Cảnh?

Không chỉ có tướng sĩ vì sự việc này là chấn động, Vệ Thương Lan, Hắc Độc Vương đang cùng kẻ khác giao chiến cũng phải ngẩng đầu kinh ngạc. Bọn họ hiểu rất rõ thực lực của Chu Nguyên, cùng lắm mới chỉ là Đường Khí Cảnh, làm sao có thể mạnh mẽ tới thế này?

Nhưng mà sự thật vẫn hiện ra ngay trước mắt, cho dù bọn họ có cảm thấy việc này khó tin thế nào, họ cũng không thể không tin.

Lúc này, ngay cả bọn họ trong lòng cũng cảm thấy kính nể Chu Nguyên. Trước đây họ khách khí với Chu Nguyên phần nhiều là vì thân phận của hắn. Nhưng hôm nay khi Chu Nguyên giết chết một cường giả Thái Sơ Cảnh ngang hàng với bọn họ, trong lòng bọn họ đối với Chu Nguyên liền có một chút kính sợ.

Trên thế giới này, thực lực của bản thân mới làm người ta tin phục nhất.

Chấn động qua đi, dòng suy nghĩ của bọn hắn cũng ổn định lại, dù sao cục diện trước đó là Đại Tề chiếm thế thượng phong, nhưng hôm nay hai cường giả Thái Sơ Cảnh đều đã bỏ mạng, ưu thế của Đại Tề liền bị mất.

Hơn nữa, không chỉ có đám tướng sĩ bên kia sĩ khí giảm sút, mà những cường giả Thái Sơ Cảnh đang giao chiến với bọn hắn cũng bị ảnh hưởng, ánh mắt có tia kinh hãi, khí thế suy sụp, không còn mạnh mẽ như trước.

Bởi vì bọn chúng cũng bắt đầu cảm nhận được, cục diện tựa hồ đã thay đổi.

Vốn bọn hắn định mang theo bảy cao nhân Thái Sơ Sánh, khí thế hùng hổ đủ để chèn ép Đại Chu, trong khi tình báo Đại Chu chỉ có một vị Chu Kinh là cường giả Thái Sơ Cảnh, đối phương xuất trận bên phải luôn nắm vị.

Mà điều đáng sợ chính là, thiếu nữ Đường Khí Cảnh và Chu Nguyên Đường Khí Cảnh kia.

Hai đứa trẻ rõ ràng thực lực thấp nhất, tới tư cách cùng bọn chúng xuất thủ cũng không có. Vậy mà bọn họ lại xuất thủ trước, dùng thủ đoạn sắc bén, thoáng chốc đã giết hai cường giả Thái Sơ Cảnh...

Biến cố như vậy làm cho mấy cường giả Thái Sơ Cảnh ở Đại Tề cảm thấy không ổn, cho nên trong khi xuất thủ, đều không dùng toàn lực, xem tình hình để rút lui.

Chẳng qua thay đổi nhỏ của bọn chúng không qua nổi con mắt của Vệ Thương Lan và Hắc Độc Vương, hai người ra tay càng thêm hung hãn, vây chặt lấy đối phương.

...

-Cục diện này chắc không phải là điều người nghĩ tới.

Trên công thành chính, Chu Kinh cùng Tề Uyên đang kịch chiến, nguyên khí mạnh mẽ va phải nhau, người trước cười lạnh một tiếng.

Tề Uyên sắc mặt vô cùng khó coi, hắn thực sự không nghĩ tới, cục diện lại trở thành như vậy.

Bọn hắn có bảy vị cường giả Thái Sơ Cảnh, vốn là có thể dẫn Đại Chu dưới chân, nào ngờ trong thời gian ngắn như vậy, hai người đã bị chết!

-Chu Nguyên này đúng là mầm họa, sớm biết như vậy, lúc trước nên tìm cơ hội diệt trừ!

Tề Uyên hận tới mức nghiến răng nghiến lợi.

Hắn cuối cùng hiểu ra, từ khi Chu Nguyên ở Đại Chu phù phóng ra luồng ánh sáng kỳ dị, tất cả đều bắt đầu thay đổi, không chỉ có kế hoạch của hắn ở Đại Chu phù thất bại, ngay cả Vệ Thương Lan cũng bị Chu Nguyên thu phục, thậm chí... Thiếu nữ thần bí cùng với cự thú kia đều có liên quan tới Chu Nguyên.

Đại Chu hoàng thất vốn đã suy tàn, nhưng thời gian chưa tới một năm này lại trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Những điều này, nếu như tỉ mỉ nghiền ngẫm lại, Tề Uyên sợ hãi phát hiện ra, tất cả đều có liên quan tới sự thay đổi của Chu Nguyên!

-Oanh!

Khi Tề Uyên còn đang thất thần, một luồng nguyên khí nóng bỏng tựa như khối cầu lửa đánh tới, Tề Uyên vội vàng xuất nguyên khí chống đỡ, hai luồng nguyên khí mạnh mẽ lại đụng nhau, dư chấn mãnh liệt, hai thân ảnh chấn động liên tiếp lùi về phía sau vài bước.

-Tề Uyên, ở trước mặt bản vương ngươi lại dám phân tâm.

Chu Kinh tay cầm Cửu Viêm Thương, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tề Uyên.

Tề Uyên sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nói:

-Chu Kinh ngươi không nên quá đắc ý!

-Cục diện này của các ngươi, dường như càng ngày càng tệ.

Chu Kinh cười lạnh một tiếng, hơi nghiêng đầu chỉ thấy sau khi Chu Nguyên giết Vương Triều Thiên, lại xuất ra ngân quang mãnh liệt.

Tề Uyên cũng nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của hắn càng tối sầm, bây giờ trên chiến trường, chỉ cần chỗ nào có Chu Nguyên, nơi đó liền bị đánh tan tãc.

-Nghịch tặc, bây giờ mới hối hận, đã là không còn kịp rồi.

Chu Kinh cười lớn, lại không nói nhiều, thế công đột nhiên hung mãnh, tựa như thiên địa gào thét, bao phủ lấy Tề Uyên.

...

Mà ở một bên khác, Chu Nguyên sau khi giết Vương Triều Thiên cảm thấy giữa ấn đường đau nhói, điều này nói cho hắn biết, thần hồn tiêu hao quá nhiều, chỉ sợ hắn cũng không kiên trì được quá lâu.

-Nhất định phải thừa dịp này chiếm được ưu thế lớn hơn, ít nhất cũng phải giết thêm một cường giả Thái Sơ Cảnh nữa, cục diện lúc đó mới thực sự nắm chắc.

Chu Nguyên liếc mắt, nhìn về phía mấy cường giả Thái Sơ Cảnh khác.

Năm nơi trên chiến trường, cục diện giằng co nhất là chỗ Vệ Thương Lan cùng Hắc Độc Vương tác chiến, mà chỗ của Yêu Yêu và Thôn Thôn lại là chỗ thuận lợi nhất. Đặc biệt là Thôn Thôn, hung hãn vô cùng, đối phương tung ra nguyên khí đều bị nó nuốt lấy, làm cho đối phương chật vật không chịu nổi.

-Chính là hắn!

Chu Nguyên chọn tên cường giả Thái Sơ Cảnh đang chật vật giao chiến với Thôn Thôn, lúc này hắn thầm nghĩ phải nhanh chóng giết vị cường giả Thái Sơ Cảnh thứ ba này, như vậy mới có thể hoàn toàn phá vỡ thế cân bằng.

Chu Nguyên thân hình lóe lên, ngân quang hiển hiện, mạnh mẽ bắn ra.

...

Oanh! Oanh!

Giữa không trung, từng đạo băng hàn nguyên khí gào thét bắn ra, ngay cả không khí đều là bị đông cứng, những nơi đi qua, lưu lại vết tích giống như băng.

Đối diện với nguyên khí cực hàn kia, Thôn Thôn lại là không hề tránh né, miệng há lớn nuốt trọn, sau đó ở hai lỗ mũi thở ra một đạo sương mù.

-Khốn khiếp, rốt cuộc là loại nguyên thú gì?

Vị cường giả Thái Sơ Cảnh cùng Thôn Thôn giao thủ thấy thế, sắc mặt kinh sợ, hắn có nguyên khí cực hàn, đủ để đem nước biển đóng băng, sau khi bị Thôn Thôn nuốt, kẻ ở phía sau cũng không có phản ứng gì, có thể thấy được thể chất của nó bá đạo thế nào.

Nuốt băng hàn nguyên khí xong, Thôn Thôn hóa ra một luồng sáng, móng vuốt màu đen đánh xuống đầu cường giả Thái Sơ Cảnh.

Xoẹt!

Trong hư không cũng lưu lại vết cào, trên móng vuốt lưu lại sắc đen làm người sợ hãi, cảm nhận được sự nguy hiểm.

Vị cường giả Thái Sơ Cảnh kia lúc trước cũng từng ném qua móng vuốt sắc bén của Thôn Thôn, cho nên bây giờ hắn đương nhiên không dám chính diện liều mạng, thân ảnh vội vã lùi về phía sau.

Ba!

Nhưng lần này, khi mà thân hình của cường giả Thái Sơ Cảnh kia vừa động thì có một luồng ánh sáng đánh từ phía sau tới.

Cường giả Thái Sơ Cảnh cả kinh, trong đáy mắt nhìn thấy bóng người mang theo luồng ánh sáng màu bạc, từ phía sau đánh tới làm cho hắn hốt hoảng.

Cho dù Chu Nguyên đột nhiên từ phía sau đánh tới, hắn cũng không có chút nào nương tay, Thiên Nguyên Bút vung lên, nơi ngòi bút hiện lên sắc xanh càng lúc càng đậm, vô cùng sắc bén.

-Huyền Mang Thuật!

Ngòi bút rung một cái hóa thành một luồng ánh sáng, không chút lưu tình đâm vào sau lưng của vị cường giả Thái Sơ Cảnh, nguyên khí mạnh mẽ quần quan, khí thế kinh người.

Cường giả Thái Sơ Cảnh bị đánh lén, trở tay phát chiêu, trong lòng bàn tay hắn có hàn băng nguyên khí màu lam ngưng tụ, hóa thành những bông tuyết, bao trùm lòng bàn tay.

Xoẹt!

Nhưng không kịp, ngòi bút đã đâm trúng, bông tuyết mới được hình thành lập tức tan chảy, luồng ánh sáng màu xanh đậm xuyên qua những bông tuyết, đâm thủng lòng bàn tay của cường giả Thái Sơ Cảnh.

A!

Cường giả Thái Sơ Cảnh kêu lên từng tiếng thảm thiết thê lương, bàn tay rùng rùng máu chảy, thân hình lao đảo bước lùi lại phía sau.

Rống!

Nhưng ngay lúc này, một cái bóng cực to nhảy tới phía sau cường giả Thái Sơ Cảnh, nó há miệng một cái giống như muốn nuốt cả thiên địa. Nó cúi đầu, nhanh gọn nuốt trọn lấy cường giả Thái Sơ Cảnh kia...

Thôn Thôn chân đạp ra xích hồng nguyên khí, thân thể cao lớn kêu lên những tiếng như sấm rền, trong cơ thể nó dường như có luồng sức mạnh đang phản kháng, chẳng qua phản kháng không được lâu, chỉ một lúc là yên tĩnh trở lại.

Thôn Thôn vỗ vỗ bụng, dường như rất hài lòng, ợ lên một cái.

Chu Nguyên nhìn không được mà cười, Thôn Thôn quả nhiên cái gì cũng có thể nuốt, ngay cả một cường giả Thái Sơ Cảnh bị nó nuốt vào bụng cũng không có cơ hội thoát ra.

-Bao tử của ngươi thật kinh khủng.

Chu Nguyên cảm thán một tiếng.

Dù sao cuối cùng cũng giải quyết thêm một cường giả Thái Sơ Cảnh nữa.

Hắn ngừng đầu, trong mắt tràn đầy sát khí nhìn về phía Tề Uyên.

Cục diện chiến trường lúc này, bên phía Đại Tề không còn một chút ưu thế nào.

Có thể nói, không thể cứu vãn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Võ Vương Thánh Chỉ

Dịch giả: Bumbee

Khi cường giả Thái Sơ Cảnh thứ ba bị Chu Nguyên cùng Thôn Thôn liên thủ giải quyết, cục diện cân bằng hoàn toàn bị phá, trừ Tề Uyên đang giao đấu ở bên ngoài thì bên phía Đại Tề chỉ còn sót lại ba vị cường giả Thái Sơ Cảnh. Bọn chúng sắc mặt đều đại biến, không có do dự, mãnh mẽ lui ra.

Mà sau khi ba vị cường giả Thái Sơ Cảnh lui ra, thế tiến công của Đại Tề trong nháy mắt sụp đổ, binh sĩ mạnh ai nấy chạy, giẫm đạp lên nhau mà rút.

Toàn bộ Đại Tề sĩ khí tan tác.

Oanh!

Chu Kinh cùng Tề Uyên lại lần nữa chạm nhau sau đó lùi lại mấy chục bước, mặt Tề Uyên bùng bùng lửa giận, hần nhìn thấy tàn quân bên dưới, tức giận đến độ cảm thấy trong cổ có vị tanh ngọt, suýt chút nữa đã thổ huyết.

Hắn chưa từng nghĩ tới, cục diện vốn đang tốt như vậy lại có thể biến thành bộ dạng này.

-Tề Uyên, hôm nay đại thế đã mất, hay là lui đi.

Triệu Thiên Luân ba vị cường giả Thái Sơ Cảnh còn sót lại đứng ở phía sau Tề Uyên, sắc mặt nhợt nhạt nói.

Cục diện dưới mắt, hiển nhiên thắng lợi sẽ thuộc về Đại Chu.

Tề Uyên tức giận đến gương mặt vặn vẹo, hần chuẩn bị nhiều năm như vậy, chính là vì lấy Tề thay Chu, nhưng mà trận chiến ngày hôm nay, nhiều năm chuẩn bị hoàn toàn tan thành bọt nước, từ nay về sau, Đại Chu sẽ không còn chốn cho hần dung thân.

-Hừ, phản tặc hôm nay còn muốn chạy, sợ là không dễ dàng như ngươi nghĩ!

Nơi xa giữa không trung, Tề Uyên cầm trong tay Cửu Viêm Thương, lạnh lẽo nói.

Ở sau lưng hần, Vệ Thương Lan, Hắc Độc Vương cùng Chu Nguyên, Thôn Thôn cũng chạy tới, nhìn chăm chăm Tề Uyên.

Tề Uyên sắc mặt dữ tợn, nói:

-Chu Kinh, ngươi không nên quá đắc ý, hôm nay ai thua ai thắng, còn chưa định đâu.

Thanh âm vừa vang lên, bàn tay Tề Uyên vung ra, có vết sáng màu vàng hiện lên trên bầy tay, vết sáng màu vàng lan rộng tản ra sự uy hiếp kinh người.

Nó mãnh mẽ như biển, giống như sức mạnh vương giả.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy trong luồng ánh sáng vàng kia dường như là một quyền trực (trực cuộn tranh).

Đám người Triệu Thiên Luân cũng giật mình, chột la thất thanh:

-Đây là... Võ Vương thánh chỉ?

Sự uy hiếp trên quyền trực kia, bọn hần quá quen thuộc, rõ ràng là của Võ Vương nắm giữ Đại Võ vương triều.

-Ngươi vậy mà có được một đạo Võ Vương thánh chỉ?

Triệu Thiên Luân nhìn về phía Tề Uyên, trong mắt tràn đầy đổ kị, Võ Vương thánh chỉ cũng không phải thánh chỉ bình thường, nó đại biểu cho thân phận Võ Vương mà lại lợi hại nhất là, vật này cũng giống như một Nguyên bảo, đồng thời mang ý chỉ của Võ Vương có ảnh hưởng tới vận mệnh của Đại Võ vương triều.

Tướng lĩnh đại thần trong Đại Võ triều đều sẽ phải quỳ lạy trước vật này.

Trọng yếu nhất chính là "Võ Vương thánh chỉ", có thể triệu hồi ra ảo ảnh của Võ Vương, nó chứa đựng một luồng sức mạnh to lớn.

Cho nên, "Võ Vương thánh chỉ" cực kỳ quý giá, chế tạo rất khó, cho dù là ở trong Đại Võ vương triều, người có thể có được lấy "Võ Vương thánh chỉ", đều là cực kỳ hiếm thấy.

Ai cũng không nghĩ tới, trong tay Tề Uyên lại có một đạo "Võ Vương thánh chỉ"!

Thánh chỉ màu vàng ở trong tay Tề Uyên tản ra ánh hào quang, Vương giả làm cho người khác phải sợ hãi mà quỳ lạy.

Chẳng qua khi Chu Kinh nhìn thấy đạo thánh chỉ màu vàng kia, trong mắt lại toát ra tia lạnh lẽo, Võ Vương thánh chỉ mà Tề Uyên cầm trong tay, hần đem tới Đại Chu điều vô gì?

-Chu Kinh, vô là ta không nỡ dùng bả vật này, thế nhưng tình hình bây giờ, ta chỉ đành lấy nó ra.

Tề Uyên cắn răng nói, Võ Vương thánh chỉ này chỉ có thể sử dụng một lần, sau đó uy lực sẽ tiêu tan, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, Tề Uyên sẽ không lới nó ra.

Tề Uyên nhìn chăm chăm Chu Kinh, trên mặt chột hiện ra sự mỉa mai giễu cợt.

-Chu Kinh, năm đó ngươi thua trong tay Võ Vương, bị chém đứt một cánh tay, trong lòng lưu lại ám ảnh, thực lực đại giảm, đến nay cũng không hề tiến bộ, hôm nay, ta sẽ dùng Võ Vương ảo ảnh kết liễu mạng ngươi.

-Ta muốn cho ngươi hiểu rõ, ngươi có bao nhiêu năng lực nhưng khi so sánh với Võ Vương, hần mới là Vương giả chân chính.

Tề Uyên cười to lên, cùng lúc đó, hắc không còn do dự chút nào, quyền trục màu vàng trong tay, đột nhiên mở ra, lập tức có vạn đạo kim quang mãnh liệt bắn ra, trong luồng kim quang đó loáng thoáng xuất hiện một bóng người.

Bóng người kia không quá rõ ràng, dường như hắc đang ngồi trên ngai vàng, cặp mắt tràn đầy uy nghiêm nhìn xuống, bất kỳ người nào đối mặt, đều sẽ bị khí chất vương giả kia chấn áp.

Hơn nữa, thứ làm cho người ta khiếp sợ nhất chính là luồng ánh sáng màu vàng từ thân ảnh trên kia phát tán ra, nguyên khí chấn động, rõ ràng đạt tới cường giả Thái Sơ Cảnh Ngũ Trọng Thiên!

Ở đây chỉ có Chu Kinh và Tề Uyên đạt đến cường giả Thái Sơ Cảnh Tam Trọng Thiên, những người còn lại đều chỉ là Nhị Trọng Thiên.

Đương nhiên cường giả Thái Sơ Cảnh Ngũ Trọng Thiên có thể chèn ép tất cả mọi người ở đây.

Bóng người ngồi trên ngai vàng kia rõ ràng chỉ là ảo ảnh, vậy mà có thể khiến cho một mảnh trời đất trở nên an tĩnh.

-Đó chính là... Vô Vương sao?

Chu Nguyên cũng là nhìn thân ảnh màu vàng kia, hai tay nắm chặt, trong mắt hắc có tia lạnh lẽo, đó là kẻ năm đó đem hắc đặt trên té đàn lạnh lẽo, chiếm đoạt Thánh Long số mệnh của hắc, còn đem oán khí phong bế trong cơ thể hắc hình thánh Oán Long Độc sao?

-Vô Vương... Vô Huyền!

Đứng trước Chu Nguyên, Chu Kinh thân thể run rẩy nhẹ, hắc nhìn chăm chăm vào thân ảnh màu vàng kia, trong mắt có tơ máu đang điên cuồng oán hận. Năm đó cũng ở ngoài thành Đại Chu, hắc cùng Vô Vương quyết chiến, bị hắc chặt đứt một tay, thậm chí còn tận mắt nhìn thấy hắc cướp đi số kiếp của nhi tử của mình.

Chuyện năm đó từ sâu trong ký ức lần nữa lại hiện ra, một màn đẫm máu, đau tận xương tủy.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Chu Kinh, trong mắt Tề Uyên hiện rõ sự khoái trí, hắc cười lớn, lắc lắc quyền trục màu vàng trong tay, ảo ảnh màu vàng trên ngai vàng kia chậm rãi đứng dậy, nguyên khí chấp chờ kinh người từ trong nội thể phát ra, chấn động bầu trời.

Chu Nguyên sắc mặt lo lắng, sức mạnh của Thái Sơ Cảnh Ngũ Trọng Thiên đủ để thay đổi thế hạ phong của phía Tề Vương.

-Đồng loạt ra tay, đạo thánh chỉ này tuy mang luồng sức mạnh to lớn nhưng thời gian sẽ không lâu.

Chu Nguyên nhìn về phía bọn Vệ Thương Lan trầm giọng nói.

Những người khác cũng là gật đầu, đối mặt với một cường giả Thái Sơ Cảnh Ngũ Trọng Thiên, bọn hắc nếu đơn độc ứng chiến, chỉ sợ sẽ chết từng người một.

Chỉ là ngay khi quanh thân bọn họ có nguyên khí phun trào thì Chu Kinh lập tức xuất hiện trước mặt bọn họ, vương tay ngăn cản.

-Vương thượng?

Vệ Thương Lan nghi ngờ nhìn về phía Chu Kinh.

Chu Nguyên cũng là nhìn qua.

Chu Kinh trong tay nắm chặt cây Cừu Viêm Thương màu đỏ đậm, thân thể của hắc hiển nhiên là đang không ngừng run rẩy, trong hai mắt của hắc, có tơ máu sôi sục, hắc vẫn chăm chăm nhìn vào ảo ảnh màu vàng kia.

Một lát sau, có thanh âm khàn khàn từ trong miệng hắc truyền tới.

-Hắc, để ta đến đối phó.

Vệ Thương Lan nghe vậy, sắc mặt lập tức biến đổi, nhin không được nói:

-Vương thượng không nên vọng động, thánh chỉ kim ảnh kia... là cường giả Thái Sơ Cảnh Ngũ Trọng Thiên!

Hiện tại Chu Kinh chỉ là cường giả Thái Sơ Cảnh Tam Trọng Thiên mà thôi!

Chu Nguyên sắc mặt cũng có thay đổi lớn.

Chu Kinh chậm rãi quay đầu, hắc nhìn Chu Nguyên, khàn giọng nói:

-Năm đó bại một lần, hắc ở trong lòng ta lưu lại ám ảnh, dẫn đến thực lực của ta giảm nhiều, không cách nào tăng tiến...

-Ngưỡng này, nhất định phải chính ta vượt qua, nếu không, ta sẽ vĩnh viễn dừng bước tại đây.

Chu Nguyên nhìn vào trong mắt Chu Kinh, thấy tơ máu quấn quanh, chợt sống mũi cay cay, hắn làm sao không biết, những năm qua, Chu Kinh vẫn luôn sống trong bóng ma ám ảnh năm đó.

Mà bây giờ, đạo thánh chỉ kim quang này xuất hiện, không phải là cho Chu Kinh một cơ hội hay sao?

Chỉ là cơ hội này cũng có thể sẽ thất bại, nếu như vậy... Chu Kinh đời này e rằng sẽ không thoát khỏi bóng ma này.

Muốn đưa ra quyết định này, cần bao nhiêu dũng khí?

Chu Kinh nhìn Chu Nguyên, trong mắt ám áp hơn rất nhiều, hắn vỗ nhẹ bả vai Chu Nguyên, cười nói:

-Năm đó không có bảo vệ được con, là phụ vương sai, nhưng mà... Lần này, ta sẽ không để hắn ở trước mặt ta, thương tổn con lần nữa.

Đây chính là sự kiêu ngạo của một người làm phụ thân như hắn.

Vừa nói xong, Chu Kinh không hề do dự, trong tay Cửu Viêm Thương chấn động mạnh, chậm rãi bước lên, chỉ vào ảo ảnh Võ Vương kia.

-Võ Huyền, tới đi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Đập tan bóng ma

Dịch giả: Bumblee

Chu Kinh một bước tiến lên, trong tay là mũi thương màu đỏ đậm chỉ về phía ảo ảnh màu vàng kia, thần sắc của hắn kiên nghị, tâm tâm niệm niệm muốn đập tan bóng ma đã tồn tại nhiều năm trong lòng.

-Chu Kinh à Chu Kinh, ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tề Uyên nhìn đáng về Chu Kinh muốn đơn thương độc mã chiến đấu với ảo ảnh Võ Vương, hắn lập tức cười thành tiếng, trong mắt tràn đầy ý mỉa mai.

-Nếu như ngươi ở thời khắc sung sức nhất, đạo thánh chỉ này cũng không làm gì được ngươi, nhưng mà hôm nay ngươi chỉ là cường giả Thái Sơ Cảnh Tam Trọng Thiên mà thôi, cũng dám to gan như thế?

Đối mặt với sự mỉa mai của Tề Uyên, Chu Kinh giống như không nghe thấy, ánh mắt của hắn chỉ là nhìn chăm chăm bóng người màu vàng không rõ mặt mũi kia, trong mắt dường như không thể chứa thêm một địch nhân khác.

-Nếu ngươi đã muốn đi tìm cái chết, vậy liền thành toàn cho ngươi!

Tề Uyên cười lạnh, đối với việc Chu Kinh cậy mạnh, hắn càng cảm thấy vui mừng, nếu như Chu Kinh chết ở đây, cục diện của trận chiến này lại lần nữa chuyển dời.

Nghĩ đến đây, Tề Uyên lại lắc thánh chỉ trong tay, một luồng nguyên khí kinh người phát ra, khí thế hung hãn.

Chu Kinh trường thương trong tay giẫm mạnh một cái, nguyên khí màu đỏ đậm xem lần sấm chớp không giữ lại chút nào từ đỉnh đầu phóng lên tận trời.

-Oành!

Nguyên khí màu đỏ đậm tựa như một tấm lụa trăm trượng, quét qua, hướng về phía ảo ảnh Võ Vương, nguyên khí nóng bỏng cuồng bạo, tựa hồ ngay cả không khí đều bị thiêu đốt.

Nhưng đối mặt với nguyên khí màu đỏ đậm điên cuồng gào thét kia, ảo ảnh Võ Vương cũng không có nửa điểm lẩn tránh, ngược lại mãnh liệt đáp trả, một chưởng cùng với nguyên khí màu đỏ đậm kia chạm vào nhau.

Ầm!

Nguyên khí mãnh mẽ kia dưới một chưởng của ảo ảnh Võ Vương liền tiêu tán.

Lấy sức mạnh của ảo ảnh Võ Vương mà nói, đủ để đè nát bất cứ cường giả Thái Sơ Cảnh Tam Trọng Thiên nào.

Điểm này, bọn người Chu Nguyên tự nhiên cũng hiểu rõ, trong mắt không khỏi có tia lo lắng.

Ầm ầm!

Ảo ảnh Võ Vương bước ra, thân như tia chớp, quyền ảnh gào thét trực tiếp lao tới bao phủ lấy Chu Kinh.

Mà Chu Kinh cũng không lùi bước, lấy cứng chọi cứng!

Chỉ là mười mấy hiệp về sau, hắn bị chấn động đến bắn ngược trở ra, khóe miệng máu tươi rỉ ra, hiển nhiên là vết thương khi liều mạng chiến đấu.

-Chu Kinh sợ là điên rồi.

Tề Uyên cười lạnh, chỉ với cường giả Thái Sơ Cảnh Tam Trọng Thiên cũng dám cùng Ngũ Trọng Thiên liều mạng, thật là điên rồi.

Triệu Thiên Luân ba người ở bên cạnh cũng gật đầu, xem ra Chu Kinh là bởi vì ảo ảnh Võ Vương xuất hiện bị kích thích, cho nên mới mất đi lý trí.

Trên bầu trời, hai đạo thân ảnh không đoạn giao phong, nhưng mà cho dù bị áp chế thế nào, Chu Kinh dường như chẳng hề bận tâm, vẫn như cũ chính diện xông lên cùng ảo ảnh Võ Vương đối chọi

Ầm! Ầm!

Thanh âm trầm thấp giữa không trung vang vọng, đó là do một quyền của Võ Vương đánh vào thân thể của Chu Kinh mà phát ra.

Rắc!

Chu Nguyên chăm chú nhìn cảnh này trên trời, nắm đấm nắm chặt tới độ vang lên những âm thanh rắc rắc.

Thời gian ngắn ngủi vài phút, trên bầu trời, ảo ảnh Võ Vương chẳng hề hao tổn gì, mà trái lại Chu Kinh một thân, chỉ có một tay cầm thương, vết thương trên người máu tươi ròng ròng...

Nhưng mà, cho dù là bị trọng thương thành bộ dáng như vậy, Cửu Viêm Thương trong tay hắn cũng không hề run rẩy, sau đó vẫn chậm rãi nâng lên, kiên định chỉ về hướng ảo ảnh Võ Vương.

Một màn này, thê thảm mà bi tráng.

Nhưng mà Chu Nguyên biết, Chu Kinh lúc này không phải là khiêu chiến với ảo ảnh Võ Vương mà là với Võ Vương lúc chặt đứt một tay của hắn, khiêu chiến với bóng ma Võ Vương trong lòng hắn.

-Đến đây!

Máu tươi chảy dài trên trường thương màu đỏ đậm, Chu Kinh nhìn ảo ảnh Võ Vương ở kia, thanh âm khàn khàn.

Tề Uyên trong mắt có chút âm trầm, Chu Kinh ngoan cường như vậy làm cho hắn cảm giác có chút bất an, lúc này điềm nhiên nói:

-Thôi được, hắn muốn chết, liền thành toàn cho hắn, tránh khỏi một mối sống trong bóng ma của Võ Vương.

Thánh chỉ trong tay lại lần nữa chấn động mạnh.

Thân ảnh Võ Vương dừng lại, sau đó bàn tay nắm chặt, nguyên khí mạnh mẽ tích tụ, sau khi ngưng tụ, đạo ánh sáng màu vàng liền phun trào, dâng cao tới mấy chục trượng.

Trong vòng ánh sáng đó, từng luồng ánh sáng vàng xuất hiện, lơ lửng ở phía trước, rõ ràng là do nguyên khí biến thành kiếm ảnh.

-Huru! Huru!

Trong nháy mắt, ngàn đạo kiếm ảnh màu vàng mãnh liệt bắn ra, chặn kín tất cả các đường lui của Chu Kinh, thế tấn công này có thể gọi là một chiêu sát phạt.

Kiểm ảnh màu vàng tràn ngập trong ánh mắt, Chu Kinh cũng hét lên một tiếng, Cửu Viêm Thương trong tay chuyển động, giống như một bánh xe lửa màu hồng, trên người hắn có lửa đỏ với sấm sét quần quanh tạo thành một vòng ánh sáng.

Keng keng!

Kiểm ảnh gào thét đâm tới, cùng với lửa đỏ và sấm chớp va chạm, mỗi một lần đều tạo ra dư chấn kinh người.

Vòng ánh sáng màu đỏ đậm đang cất lực kiên trì, chỉ là luồng kiếm ảnh màu vàng quá sắc bén vượt qua vòng phòng ngự, phù một tiếng đâm vào trên người Chu Kinh.

Một hồi sau, kiếm ánh màu vàng trên trời cuối cùng cũng dần tiêu tán.

Vô số ánh mắt, đều là nhìn về phía Chu Kinh, chỉ thấy nơi đó, Chu Kinh hơi cúi đầu, chỉ còn một tay nắm chặt Cửu Viêm Thương, kiếm ánh vẫn đâm trên người, máu tươi từ vết thương chảy ra vô số.

Nhưng cho dù trọng thương như vậy, hắn vẫn hiên ngang như cũ, giống như cây thương ở trong tay.

Cảnh này làm tất cả mọi người chấn động, cho dù là binh sĩ bên phía Đại Tề, chúng cũng bị tư thế ngang nhiên không lùi bước của Chu Kinh làm cho kính sợ.

Đáy mắt Chu Nguyên con mắt lúc này bỗng nhiên đỏ bừng lên, hắn dường như trông thấy thời điểm mười mấy năm trước, lúc hắn mới chào đời, thân ảnh kia cũng hiên ngang đứng trên tường.

Dù cho cuối cùng ngày đó hắn đã thất bại, nhưng lúc đó hắn quả thực đã dốc hết tất cả sức lực của mình.

-Dù sao cũng nên chết rồi!

Tề Uyên âm trầm nhìn vào thân ảnh thê thảm của Chu Kinh, hắn có thể cảm giác được nguyên khí trên người Chu Kinh đang dần suy yếu.

Toàn bộ trong thành ngoài thành, mọi ánh mắt đều nhìn về phía Chu Kinh.

Máu tươi vẫn chảy dọc theo trường thương.

Nhưng mà Chu Kinh hai mắt khép hờ kia, vào lúc này lại chậm rãi mở ra, thân thể của hắn chấn động, từng đạo kiếm ánh màu vàng cắm trên thân thể lại tiêu tan.

Hai mắt của hắn lúc này trở nên cực kỳ chói mắt, dường như bụi bặm bao trùm nhiều năm kia đang dần dần tiêu tan.

Những vết thương trên thân thể lúc này đang bắt đầu khép lại.

Hắn nhìn chằm chằm vào ảo ảnh Vô Vương kia, mặc dù hắn biết ảo ảnh này chỉ mang sức lực cũng không có lý trí, nhưng hắn vẫn chậm rãi lên tiếng:

-Trận chiến năm đó, đích thực là ngươi thắng.

-Ta ngày trước vẫn luôn cho rằng ta bại dưới tay ngươi.

-Nhưng mà... bây giờ ta đột nhiên hiểu được, ta cũng không có thua...

-Bởi vì ta đã bảo vệ được hài tử của ta.

-Ngươi thắng được lĩnh thổ Đại Chu của ta, thắng được vận mệnh Thánh Long... Nhưng mà cuối cùng cũng sẽ có một ngày ngươi hiểu, tất cả những ngoại vật này, đều không đáng một sợi tóc của hài nhi ta.

-Hài tử của ta sẽ đòi lại tất cả mọi thứ!

-Cuộc chiến của Chu - Vô, cũng không kết thúc!

Khi thanh âm cuối cùng vang ra, trong người Chu Kinh, luồng nguyên khí màu đỏ đậm tựa như núi lửa bộc phát, hai mắt hắn như là mặt trời chói chang, nguyên khí trong cơ thể cũng liên tục tăng lên!

Cường giả Thái Sơ Cảnh Tứ Trọng Thiên!

Cường giả Thái Sơ Cảnh Ngũ Trọng Thiên!

Thời gian ngắn ngủi có mấy giây, thực lực của Chu Kinh, bắt đầu từ cường giả Thái Sơ Cảnh Tam Trọng Thiên tăng vọt đến Ngũ Trọng Thiên!

Đám người Tề Uyên, Triệu Thiên Luân sắc mặt lập tức kinh hãi.

-Vương thượng... đập tan được bóng ma trong lòng, thực lực của ngài... Bắt đầu từ từ khôi phục!

Vệ Thương Lan cũng run rẩy nhìn một màn này, trong đáy mắt chợt đỏ lên.

Trước mắt Chu Kinh, dường như tháo gỡ những chướng ngại vật vướng ngại mấy năm nay, hắn lần nữa trở nên uy nghiêm sắc bén.

Năm đó Đại Chu cường thịnh, Vương giả uy chấn tứ hải.

Chu Kinh tay cầm trường thương màu đỏ đậm, nguyên khí hùng hồn như núi lửa phun trào, sau đó nháy mắt một cái, thân ảnh của hắn trực tiếp biến mất, một đạo lưu tinh màu đỏ đậm xẹt qua chân trời.

Tốc độ kia, nhanh đến mức không thể nhận ra.

Trên trường thương màu đỏ đậm, tựa như có chín con Hỏa Mãng quần quanh, đầu mũi thương, sấm chớp nổi lên.

Xoẹt!

Thân ảnh Chu Kinh xuất hiện ở phía sau ảo ảnh Võ Vương, một luồng ánh sáng màu đỏ đậm xuyên qua ngực của ảo ảnh màu vàng, Chu Kinh đối lưng với ảo ảnh, bàn tay nắm lại Cửu Viêm Thương.

Ảo ảnh Võ Vương tức thì kịch liệt run rẩy lên, cuối cùng chậm rãi tiêu tan, hóa thành một trời đầy kim quang.

Ầm!

Thánh chỉ màu vàng trong tay Tề Uyên cũng vỡ vụn, mà đám người Triệu Thiên Luân phía sau hấn sắc mặt đều kinh sợ, nhìn về phía Chu Kinh, toàn thân run rẩy.

Bọn hấn sao có thể nghĩ tới, bóng ma ám ảnh trong lòng Chu Kinh nhiều năm như vậy, hôm nay hấn lại nhờ vào ảo ảnh Võ Vương mà có thể tiêu trừ!

-Lần này... Xong rồi.

Trong mắt Tề Uyên tuyệt vọng bao trùm

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Đại Chiến Kết Thúc

Dịch giả: Bumblebee

Ngoài cửa thành Đại Chu, Chu Kinh đứng ở giữa không trung, Cửu Viêm Thương trong tay có lửa đỏ cùng sấm chớp quần quanh, khí thế cường hấn từ trong nội thể phát ra như cuồng phong mưa bão, bao phủ cả một mảnh thiên địa.

Vô số người nhìn tới thân ảnh kia, dường như lần nữa nhìn thấy Đại Chu ở thời kỳ cường thịnh, Đại Chu Chi Vương uy nghiêm lộ ra.

-Vương thượng!

-Vương thượng!

Trên tường thành, tiếng hô vang tràn đầy tôn sùng phát ra, đỉnh tai nhức óc.

Chu Nguyên nhìn bóng lưng cao lớn như núi của Chu Kinh, trong mắt vui mừng. Chu Kinh hôm nay có thể đập tan bóng ma trong lòng, thực lực của hấn cũng sẽ từ từ khôi phục. Chu Nguyên với điểm này cảm thấy vô cùng cao hứng.

-Phụ vương, người không có bại dưới tay Võ Vương, bởi vì năm đó người dùng toàn lực bảo vệ hài nhi, bây giờ... hài nhi cũng đã trưởng thành rồi.

Chu Nguyên nắm ngón tay chậm rãi nắm chặt, lẩm bầm nói.

-Rút lui!

-Mau rút!

Khi binh sĩ Đại Chu hùng hực khí thế, bên phía Đại Tề lại hoàn toàn sụp đổ, ngay cả Tề Uyên cũng lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, thét lớn.

Thanh âm hấn vang lên, nói xong cũng muốn chạy.

Bọn người Triệu Thiên Luân cũng lo sợ không yên, thực lực của Chu Kinh lúc này đã đạt tới Ngũ Trọng Thiên, bọn hấn không có ai là đối thủ.

-Cản bọn chúng lại, nếu đã tới, đừng hòng bỏ đi dễ dàng như vậy.

Chu Nguyên thấy thế, trong mắt hàn quang lóe lên, nói.

Vệ Thương Lan, Hắc Độc Vương đều là gậy đầu, nhanh chóng truy kích.

Giữa không trung, ánh mắt Chu Kinh lạnh lùng nhìn về phía Tề Uyên, bàn tay hần chậm rãi nắm chặt trường thương.

-Những năm này ta để ngươi ở Đại Chu tùy ý làm bậy, bây giờ, ta sẽ tự tay sửa chữa những sai lầm này.

Chu Kinh thản nhiên nói.

Nguyên khí đỏ đậm hùng hồn quanh thân bản ta, trong đó đó mơ hồ nghe thấy có tiếng sấm rền, khí thế cường hãn.

Bá!

Chu Kinh bộ pháp nhanh như chớp, thân hình hóa thành một luồng sáng màu đỏ đậm xông về phía Tề Uyên.

Khi mà Tề Uyên phát giác ra, đáy mắt lộ rõ sự sợ hãi, cũng không dám có chút do dự, vận hết nguyên khí trong cơ thể tới cực hạn, điên cuồng lùi lại.

Lúc này thực lực Chu Kinh đại tăng, đối diện với một cường giả Thái Sơ Cảnh Tam Trọng Thiên, chỉ vài tích tắc, thân ảnh của hắn đã xuất hiện ở phía sau Tề Uyên.

Chu Kinh mặt không biểu cảm, trường thương trong tay như rồng, mang theo lửa cùng sấm chớp, dường như chấn động hư không đánh tới Tề Uyên.

Cảm nhận được một thương hung hãn kia, Tề Uyên cũng hoảng hốt, trường kiếm trong tay cũng là có quang văn hiển hiện, nguyên khí điên cuồng dường như bộc phát ra kim thạch ánh sáng.

Bá!

Tề Uyên một kiếm hung mãnh đâm ra, một kiếm này dốc hết tất cả nguyên khí trong nội thể của hắn, có thể nói vô cùng sắc bén.

Keng!

Nhưng mà, khi chạm phải trường thương màu đỏ đậm, dường như lại có tiếng sấm rền vang, một luồng sức mạnh kinh người tạo ra âm thanh chấn động.

Ầm!

Không gian bị chấn động, Tề Uyên hét lên một tiếng, trường kiếm Huyền Nguyên bình trong tay lúc này vỡ vụn.

-Vương thượng, vương thượng, ta nguyện quy hàng!

Tề Uyên mặt lộ kinh hãi, kêu lên.

Nhưng đáp lại hắn, một thương của Chu Kinh quyết đoán đâm tới, thương ảnh lướt qua, thổi phồng một tiếng, chính là đâm thủng trái tim Tề Uyên. Viêm Lôi Khí nóng bỏng điên cuồng tràn vào nội thể Tề Uyên, mấy giây sau, cơ thể của hắn giống như bị vỡ.

Sự sợ hãi trên gương mặt Tề Uyên vào lúc này đông cứng lại, hắn nắm mũi thương đâm trên ngực mình, mắt nhìn chằm chằm vào Chu Kinh, lắp bắp nói:

-Chu Kinh... Vô Vương sẽ không tha cho ngươi!

Chu Kinh trên mặt cũng không có biểu cảm gì, thân thương lắc một cái, thân thể Tề Uyên từ trên không trung rơi xuống, sinh mạng tiêu tán.

-Tề Vương đã đền tội, kẻ không đầu hàng, giết!

Chu Kinh lạnh lùng quát một tiếng tựa như tiếng sấm rền, vang vọng khắp chiến trường.

Bại quân Tề Vương vốn đang chạy trốn, vừa nghe thấy tin Tề Vương đã chết, sĩ khí hoàn toàn sụp đổ, vô số người quỵ xuống, ném binh khí cởi áo giáp.

Ba vị cường giả Thái Sơ Cảnh Triệu Thiên Luân cũng bị Chu Nguyên, Thôn Thôn, Vệ Thương Lan, Hắc Độc Vương vây đánh, chật vật không chịu nổi.

-Chu Kinh, ngươi không nên quá đáng, nếu ngươi dám giết chúng ta, ngươi cho là Vô Vương sẽ để yên sao!

Triệu Thiên Luân chật vật tránh né, tức giận hét lên.

-Cho dù không giết các ngươi, ta cùng Vô Vương cũng sẽ không ngừng chiến!

Chu Kinh cười lạnh một tiếng, trường thương trong tay chấn động, cũng xông vào vòng chiến. Lập tức ba tên cường giả Thái Sơ Cảnh Triệu Thiên Luân triệt để tan tác, mười mấy hiệp sau, từng tên đều bị giết.

Ba vị cường giả Thái Sơ Cảnh liên tiếp bị giết, máu tươi vấy xuống làm cho vô số phản quân Đại Tề run lẩy bẩy, nằm rạp trên mặt đất, không dám có chút ngạo ngược.

Nội thành, cầm quân giống như thủy triều dâng mãnh tiến ra, nhanh chóng tiếp quản chiến trường.

Giờ này khắc này, khói lửa loạn lạc cũng là bị dập tắt.

Mà trong thành Đại Chu, vô số con dân nhìn thấy cảnh kia, tiếng hoan hô phát ra kinh thiên động địa.

-Vương thượng uy vũ!

-Điện hạ uy vũ!

Trong tiếng hô vang đầy trời kia, Chu Kinh nhảy xuống tường thành, một tay cầm Cửu Viêm Thương, trên mặt kiên nghị mang theo ý cười nhẹ, u ám ở hai đầu lông mày đã triệt để tiêu tan.

Trải qua trận này, Đại Chu vương thượng năm đó dường như đã trở về.

-Chúc mừng phụ vương, đập tan được bóng ma trong lòng, ngày sau nhất định có thể lên tới đỉnh cao.

Chu Nguyên biến thành bóng người màu bạc, nhảy xuống tường thành, hướng về phía Chu Kinh cười nói.

-Nguyên Nhi, lần này, thật đúng là may mắn mà có con.

Chu Kinh cảm thán một tiếng, lần này nếu như không phải có Chu Nguyên, chỉ sợ không cần đợi Tề Uyên lấy ra Vô Vương thánh chỉ, bọn hắn có lẽ cũng sẽ thua.

Mà hắn, cũng sẽ không có cơ hội đập tan bóng ma trong lòng.

Chu Nguyên cười một tiếng, nhìn chằm chằm vào thi thể Tề Uyên cách đó không xa:

-Lần này trấn áp phản loạn Tề Vương, tin tức sợ là sẽ nhanh chóng truyền tới tai Vô Vương.

Ánh mắt của hắn hơi trầm xuống, bọn người Tề Uyên mặc dù phiền phức nhưng có thể thanh trừ, nhưng mà Đại Vô vương triều, lại giống như là núi lớn trong lòng Đại Chu bọn hắn, tràn đầy nguy hiểm.

Bây giờ Đại Vô vương triều quốc vận cường thịnh, cường giả đông đảo, Đại Chu đem ra so sánh là quá mức nhỏ yếu.

-Đại Vô vương triều bây giờ đang cùng Kiếm vương triều tranh phong, trong thời gian ngắn không sẽ không đối phó với chúng ta, chỉ cần tiếp theo chúng ta khôi phục thực lực, một chút thủ đoạn của bọn chúng cũng không làm gì được chúng ta.

Chu Kinh chậm rãi nói.

-Chỉ là... Chờ bọn chúng rảnh tay, chỉ sợ cũng sẽ cùng Đại Chu chúng ta tử thủ.

Chu Nguyên nhẹ nhàng gật đầu, chợt cười một tiếng, nói:

-Xem ra, chúng ta còn một khoảng thời gian nữa để chuẩn bị..

Răng rắc!

Đột nhiên, hắn nghe được một thanh âm rất nhỏ, ánh mắt ngưng trọng, chiếc nhẫn bạc ở ngón tay giữ có một vết nứt hiện lên.

-Tiêu hao quá lớn, ngay cả Nguyên bảo cũng bị hao tổn.

Chu Nguyên cười khổ một tiếng, hắn có thể cảm giác được thần hồn giữa mi tâm bắt đầu suy yếu, đau nhức lại dấy lên, hắn biết, đây là di chứng do tự mình cưỡng ép tăng linh hồn để thôi động "Ngân Ảnh" gây nên.

-Phụ vương...xử lý những việc còn lại, sợ rằng giao hết cho người rồi.

Luồng ánh sáng màu bạc quanh thân thể Chu Nguyên bắt đầu tiêu tan, cuối cùng hoá thành nước, thân thể Chu Nguyên cũng từ từ hiện ra, sắc mặt trắng bệch, mi tâm âm đạm.

-Nguyên nhi?

Nhìn thấy bộ dạng này của Chu Nguyên, Chu Kinh cũng giật mình.

Chu Nguyên không có sức lực để trả lời, mí mắt chậm chậm khép lại, bao tối bao phủ, thân thể hắn từ từ đổ xuống.

Trước khi hôn mê, trong lòng Chu Nguyên bắt đầu dĩ khê than thở một tiếng.

- Vẫn là quá yếu...

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Lão nhân áo bào xám

Dịch giả: My

Chuyện Tề Vương phản loạn, cuối cùng bị trấn áp mà kết thúc. Trận chiến này được lan truyền ra làm chấn động toàn bộ Đại Chu. Thế lực khắp nơi đều ghen ghét nhìn trôn trời. Chẳng ai ngờ rằng, Tề Vương có thanh thế lớn như vậy, cuối cùng lại rơi vào kết cục này...

Phải biết rằng, trong quá khứ, căn bản hoàng thất không làm gì được Tề Vương, bằng không cũng sẽ không dễ dàng để Tề Vương phát triển lớn mạnh cho tới hôm nay.

Nhưng sau trận chiến này, thực lực của hoàng thất Đại Chu đã làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc và sợ hãi.

Mà sau khi bình tĩnh lại, thế lực khắp nơi cũng nhận ra một điều. Hoàng thất Đại Chu mà họ cứ nghĩ là đang suy thoái kia, thì ra cũng không yếu như họ vẫn tưởng.

Có câu "Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo". Một quái vật khổng lồ đã từng hiển hách này, cho dù trải từng trận sóng gió và đá kích, nhưng vẫn như cũ không thể khinh thị.

Thế là, những thế lực vốn định thừa dịp hoàng thất cùng Tề Vương tranh đấu để đục nước béo cò kia, cũng đành phải thu liễm tay chân, không dám hé lộ mảy may.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, tiếp sau cuộc thanh trừ cái u ác tính Tề Vương của hoàng thất Đại Chu lần này, chỉ sợ uy nghiêm của hoàng thất sẽ một lần nữa được khôi phục trên đất nước Đại Chu. Vì vậy, bất kỳ thế lực nào còn dám khiêu khích uy nghiêm, chỉ sợ cũng sẽ nhận được kết quả như Tề Vương mà thôi.

Thế là, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ bầu không khí trong Đại Chu dường như có sự thay đổi tốt hơn rất nhiều. Người vương tộc đến chỗ nào, không ai dám không tuân theo. Ai ai cũng sợ mình sẽ trở thành mục tiêu khai đao tiếp theo của hoàng thất.

...

- Vậy mà ta đã hôn mê một tháng... - Trong vương cung Đại Chu, đình viện trăm hoa đua nở, Chu Nguyên ngồi xếp bằng trên ghế đá cảm thán.

Ngày trấn áp Tề Vương phản loạn đã qua trọn vẹn một tháng. Mà trong một tháng này, hắn hoàn toàn chìm trong hôn mê, chưa từng tỉnh lại cho đến hôm nay.

Hiển nhiên, đây là giá lớn phải trả do cưỡng ép tăng phúc tự thân thần hồn để điều khiển "Ngân Ảnh".

- Lần này coi như mạng người lớn. Nếu như không phải nhờ tu luyện "Hỗn Động Thần Ma Quan Tướng Pháp", thần hồn càng thêm cứng cỏi hơn so với người thường, e rằng người không chỉ hôn mê một tháng nhẹ nhàng như vậy. Mà là vĩnh viễn bất tỉnh! - Sau lưng Chu Nguyên, thanh âm nhẹ nhàng truyền đến.

Chu Nguyên xấu hổ cười cười, xoay đầu lại. Hóa ra là Yêu Yêu đang đi tới. Thiếu nữ này mặc trên người chiếc áo xanh lam lộ ra lộ ra thân thể mềm mại thon dài, linh lung tinh tế.

Về sau người hãy ít dùng loại phương thức này đi. Thần hồn của người quá yếu, không đủ để điều khiển "Ngân Ảnh". Nếu cứ cưỡng ép như vậy, khiến cho thần hồn của người lưu lại di chứng, đó mới là cái được không bù nổi cái mất. - Đôi mắt Yêu Yêu nhìn chăm chăm Chu Nguyên, chân thành nói.

Chu Nguyên có thể cảm giác được Yêu Yêu vô cùng thận trọng. Hắn cũng biết nàng đang quan tâm chính mình, vì vậy cười gật gật đầu, nói:

- Yên tâm đi! Loại phương thức này chỉ là vạn bất đắc dĩ thôi.

Dù sao trận đại chiến đó quá trọng yếu. Nếu như hắn không mượn lực lượng "Ngân Ảnh", Tề Vương một phương tất nhiên sẽ lấy được ưu thế. Đến lúc đó, cục diện sụp đổ đầu tiên chỉ e chính là Đại Chu bọn hắn.

Hậu quả đó không cách nào tưởng tượng. Chỉ sợ hoàng thất Đại Chu thật sự sẽ vì vậy mà bị tiêu diệt.

Chu Nguyên sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh. Vì vậy, cho dù biết rõ sẽ có nguy hiểm cực lớn, nhưng hắn vẫn phải bất đắc dĩ thúc giục

"Ngân Ảnh".

Dù sao, bản thân hắn là điện hạ của Đại Chu, vì vậy hắn cũng phải gánh vác trách nhiệm nhất định trong cuộc chiến lần này.

- Tuy nhiên, ta cảm thấy lần này cũng không phải hoàn toàn là chỗ xấu. Chỉ ít... Hình như ta đã tăng lên tới Dưỡng Khí cảnh trung kỳ. - Chu Nguyên cười, xòe bàn tay ra.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn có nguyên khí màu ám kim dâng lên. Nếu nhìn kỹ lại, trong nguyên khí kia, còn có tia sáng quý dị màu huyết hồng đang cuộn trào.

- Dưỡng Khí cảnh trung kỳ... có thể diệt sát cường giả Thái Sơ cảnh, đã rút xuống mức này, trong lòng ngươi có thoải mái không? - Yêu Yêu dường như tùy ý nói.

Chu Nguyên nghe vậy, nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng lắc đầu nói:

- Mượn nhờ lực lượng Ngân Ảnh, đúng là ta có thể trở nên rất cường đại, nhưng loại lực lượng kia cũng không phải thuộc về bản thân ta. Cho nên ngươi yên tâm đi, ta không phải người sẽ không đắm chìm trong lực lượng ngoại vật mà không cách nào tự kiềm chế, dẫn đến tâm cảnh bất ổn.

Hắn giơ bàn tay bốc lên ám kim nguyên khí, cười nói:

- Loại lực lượng này mới thật sự thuộc về ta. Mặc dù hiện tại có lẽ nó còn rất yếu, nhưng ta tin tưởng, sớm muộn sẽ có một ngày, nó sẽ trở nên rất cường đại.

Yêu Yêu trắng như tuyết nhẹ gật đầu. Trên gương mặt đẹp đẽ hoàn mỹ xuất hiện một chút vẻ khen ngợi. Chu Nguyên có thể suy nghĩ độc như vậy khiến nàng khá hài lòng. Nếu không, một khi tâm cảnh bất ổn, Chu Nguyên tu luyện cũng sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Hai người lại nói chuyện thêm một lát. Yêu Yêu đột nhiên nghĩ tới một chuyện, bèn nói:

- Nếu ngươi đã tỉnh, có thể đi xem Tô Áu Vi một chút. Có vẻ nàng đang gặp một chút phiền phức.

- Áu Vi? Nàng thế nào rồi? Là di chứng đó một kiếm ngày đó sao? - Chu Nguyên giật mình, liền vội vàng hỏi.

Hắn biết ngày đó tại trên tường thành, Tô Áu Vi không biết đã mượn lực lượng gì, vậy mà có thể một kiếm chém chết tên Lâm Niên kia. Nhưng hiển nhiên, loại lực lượng kia cũng không thuộc về Tô Áu Vi.

- Ngày đó một kiếm kia, hắn là có nguồn gốc từ chuỗi này Thiên Nguyên bình "Dương Minh Kiếm" trong cơ thể nàng. Sau đó nàng cũng đã hôn mê mấy ngày. Nhưng nàng đã sớm tỉnh lại, cũng không có vấn đề gì quá lớn. - Yêu Yêu nói ra.

- Vậy còn có cái gì phiền phức? - Chu Nguyên thở dài một hơi, chợt nghỉ ngơi nói.

Yêu Yêu vỗ nhẹ Thôn Thôn đang uể oải, nói:

- Ngươi cứ đi xem một chút đi.

Chu Nguyên hơi buồn bực trong lòng, nhưng vẫn gật gật đầu. Tô Áu Vi lần này đã trợ giúp Đại Chu bọn hắn rất nhiều. Hắn sợ định sau khi tỉnh dậy ẽ qua thăm nàng nhân tiện cảm tạ một chút.

Nghĩ đến đây, Chu Nguyên cũng không nói nhiều. sau khi nói một tiếng với Yêu Yêu, liền lập tức ra vương cung, đi thẳng đến hồ của Tô Áu Vi.

Thành Nam, bên ngoài sân nhỏ một gian nhà sạch sẽ.

Chu Nguyên gõ gõ cửa viện, chốc lát, có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến. Cửa viện mở ra, sau đó một đôi mắt sáng liếc nhìn, lộ ra một khuôn mặt nhỏ vô cùng xinh đẹp đang nửa giận nửa vui.

Chính là Tô Áu Vi.

Nàng nhìn thấy người đứng ngoài cửa là Chu Nguyên thì giật mình, sau đó mừng rỡ đi ra.

- Điện hạ, ngươi tỉnh rồi?!

Chu Nguyên cười gật gật đầu. Hắn nhìn thấy Tô Áu Vi nguyên khí sung mãn, tràn đầy sức sống, bèn khẽ thở phào một cái, sau đó nói:

- Yêu Yêu tỷ nói ngươi gặp điểm phiền phức à?

- Ngươi có phiền phức gì cứ nói với ta. Tại Đại Chu này, còn không chuyện gì ta không giải quyết được. - Chu Nguyên vỗ vỗ ngực, cười nói.

Nào ngờ Tô Áu Vi nghe vậy lại tỏ ra khổ não, nhăn nhó lông mày, thở dài:

- Chỉ sợ điện hạ thật đúng là không giải quyết được đâu. . .

Chu Nguyên gãi đầu một cái, ôm một bụng buồn bực. Bây giờ ở Đại Chu này, chắc hẳn là không có kẻ đuôi mù nào dám chọc vào hoàng thất đi?

- Điện hạ, mời tiến vào trước đã. – Đôi môi Tô Ấu Vi hồng nhuận, miệng nhỏ khẽ cười một tiếng. Nàng mở cửa viện mời Chu Nguyên tiến vào, sau đó lên trước dẫn đường. Hai người đi qua một con đường nhỏ dài đầy đá vụn vào hậu viện.

Tại trong hậu viện, có hai chiếc ghế nằm. Có hai tên lão nhân đang nhàn nhã nằm trên đó.

Trong đó có một vị, chính là Tô Ấu Vi gia gia, Chu Nguyên rất quen thuộc. Lão nhìn thấy hẳn còn chào hỏi với hẳn rất hiền hòa. Chu Nguyên cười đáp lại một chút, sau đó ánh mắt nhìn về phía một vị lão nhân khác mặc áo bào xám.

Toàn thân lão nhân này không có bất kỳ dao động của nguyên khí, nhưng ở thời điểm nhìn thấy hẳn, thần hồn nơi mi tâm Chu Nguyên lại đau nhói một chút. Mặc dù chỉ hơi khẽ chấn động nhưng Chu Nguyên lại nhận thấy kịch liệt cảnh báo.

Hiển nhiên, lão nhân nhìn như vô cùng phổ thông này, không hề phổ thông chút nào.

Chu Nguyên kinh hãi trong lòng. Đại Chu của bọn hắn từ lúc nào xuất hiện một vị thực lực khủng bố như thế? Dựa theo tính toán của hắn, cho dù là Chu Kinh cũng kém xa vị lão nhân mặc áo bào xám thần bí này.

Mà ngay lúc Chu Nguyên tỏ ra nghiêm túc lúc, tên lão nhân áo bào xám kia bỗng uể oải ngẩng đầu lên. Đôi mắt lão đục ngầu nhìn thoáng qua Chu Nguyên, lại nhìn sang Tô Ấu Vi, rồi duỗi cái lưng một mồi, thở dài một hơi.

- Tiểu nha đầu, là vì tiểu tử này nên ngươi mới không tình nguyện đi cùng lão phu sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Duyên phận của Tô Ấu Vi

Dịch giả: Mỹ

Trong viện, Chu Nguyên cảnh giác nhìn lão nhân áo xám trước mắt này. Mặc dù nhìn bên ngoài lão không hề có nguyên khí ba động, nhưng hắn cũng hiểu được, đó là bởi vì nguyên khí được thu liễm một cách hoàn hảo.

Thực lực của lão nhân áo xám quả nhiên sâu không lường được, thậm chí có thể đã siêu việt Thái Sơ cảnh.

- Tiền bối. . . - Chu Nguyên ôm quyền, thần sắc cung kính. Hắn nhìn thoáng qua Tô Ấu Vi, nói:

- Không biết tiền bối tìm Ấu Vi là có việc gì?

Lão nhân áo xám cười nhạt nói:

- Lão phu muốn mang nàng đi. Loại địa phương này sẽ chỉ làm lãng phí thiên phú của nàng. Nàng không nên tiêu hao thời gian ở chỗ này.

Chu Nguyên giật mình, trong lòng chợt dâng lên một chút cảm xúc phức tạp, nhìn sang Tô Ấu Vi. Cô gái nhỏ vô cùng bản thủ bị hắn kéo lên trước mặt y quán ngày ấy, bây giờ cũng đã bắt đầu tỏa ra quang mang của chính mình. Từ lúc mới bắt đầu, Chu Nguyên đã biết thiên phú của Tô Ấu Vi không giống bình thường.

Sớm muộn gì nàng cũng sẽ tự tỏa ánh sáng chói lòa.

Với thiên phú của Tô Ấu Vi, nếu như có một xuất thân tốt hơn, có thể sớm một chút tiếp xúc với tu luyện, sợ rằng bây giờ nàng đã sớm đã trở thành nữ thần được vô số thiên kiều ham mộ.

Mà hắn chỉ là điện hạ của một vương triều nhỏ nhỏ như vậy, e rằng chẳng đáng để người ta liếc mắt nhìn một cái.

Trong lòng cảm thán, Chu Nguyên nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Ấu Vi có thể được tiền bối coi trọng, đó là cơ duyên của nàng.

Hoàn toàn chính xác! Đúng như vị lão nhân mặc hồi bào này vừa nói, với thiên phú của Tô Ấu Vi, nếu để nàng lưu lại Đại Chu vương triều, thật sự là lãng phí nhân tài.

Phượng Hoàng ửng dờng Ngô Đồng, mà không phải cây khô thông thường.

Tô Ấu Vi có thể nhận được sự coi trọng của vị lão nhân áo xám này, Chu Nguyên cũng là thật lòng vì nàng cảm thấy vui vẻ.

Lão nhân áo bào xám cười cười, nói:

- Thế nhưng nàng lại không quá tình nguyện đây.

Chu Nguyên sững sờ, nhìn về phía Tô Ấu Vi. Thiếu nữ tránh ánh mắt của hắn, miệng nhỏ hơi chu lên, nói:

- Ta không nói không muốn a!

Lão nhân áo bào xám gật gật đầu, nói:

- Chỉ là nàng có một điều kiện...

Hắn nhìn chằm chằm Chu Nguyên, nói:

- Nàng muốn ta đưa ngươi đi cùng.

Chu Nguyên cười khò một tiếng. Làm sao hắn không biết tâm tư của nàng. Tô Ấu Vi tất nhiên cũng nhìn ra vị lão nhân mặc hồi bào này sâu không lường được, cho nên nếu như có thể đưa hắn theo, đối với hắn mà nói, cũng là một phần cơ duyên.

Lão nhân mặc hồi bào cười nhạt, ánh mắt của hắn lướt qua người Chu Nguyên, nói:

- Ngươi kỳ thật cũng không phải người bình thường. Người đã từng sở hữu Thánh Long khí vận, dĩ nhiên thiên phú cũng sẽ không hề yếu.

- Nhưng mà... duyên phận của ta cũng không thích hợp với ngươi.

Tô Ấu Vi nghe vậy, lập tức cuống lên, nói:

- Vì sao? Thiên phú của điện hạ không hề thua kém ta!

Đôi mắt của lão nhân này nhìn như đục ngầu, nhưng phảng phất lại có được ánh sáng thâm thúy. Hắn nhìn chằm chằm Chu Nguyên, chậm rãi nói:

- Ở trên người hắn, ta mơ hồ cảm giác được một cỗ hơi thở hết sức mạnh mẽ lưu lại. Cho nên, sợ là hắn đã tự có duyên phận của mình. Ta cũng không nên nhúng tay vào.

Chu Nguyên trong lòng hơi kinh hãi. Vị lão nhân này nói tới khí tức cường đại lưu lại trên người hắn, chẳng lẽ là sư phụ Thương Uyên sao? Không nghĩ tới đã một năm mà người trước mắt này vẫn có thể phát giác ra. Xem ra thực lực của hắn không cách nào tưởng tượng.

Tô Ấu Vi khẽ cắn răng, nói:

- Nếu ngươi không mang theo điện hạ, vậy ta cũng không đi!

Lão nhân mặc áo bào xám cười lên, chỉ vào Tô Ấu Vi nói:

- Ngươi tiểu nha đầu này, thật sự là thân ở trong phúc mà không biết hưởng phúc. Ngươi có biết lão phu là ai không? Trên đời này có bao nhiêu thiên tài muốn theo ta đây!

Tô Ấu Vi hơi cúi người trước mặt lão nhân, nghiêm túc nói:

- Ấu Vi biết được tiền bối nhìn trúng là phúc phận của ta. Nhưng tiền bối có thể nhìn thấy ta ngày hôm nay là nhờ điện hạ đã từng giúp đỡ ta. Nếu như không có điện hạ, Tô Ấu Vi cũng không có bộ dáng bây giờ.

Có lẽ, nếu ngày đó gia gia nàng bệnh nặng không ai cứu trị, tiểu nữ hài không nơi nương tựa kia cũng sẽ chết dần trong sự lạnh lẽo đó.

Lão nhân giật mình, vuốt nhẹ chòm râu.

Chu Nguyên than nhẹ một tiếng. Hắn mỉm cười với Tô Ấu Vi, bàn tay đặt ở trên vai mềm mại của nàng, tiếng nói ôn nhu:

- Ấu Vi, ta biết ngươi cảm kích ta lúc đầu đã giúp đỡ ngươi. Nhưng đó cũng không phải lý do để trói buộc ngươi ở bên cạnh ta. Ta coi ngươi như bằng hữu tốt nhất, cho nên ta cũng hi vọng, ngươi có thể có được điều kiện tu luyện tốt nhất.

Cảm nhận được động tác của Chu Nguyên, khuôn mặt Tô Ấu Vi ửng đỏ một chút. Nhưng khi nghe đến bằng hữu tốt nhất, đôi mắt trong veo long lanh nước của nàng lại kín đáo ảm đạm xuống.

- Nhưng mà điện hạ... Lần này từ biệt, sẽ rất lâu sau mới có thể gặp lại. - Tô Ấu Vi cắn chặt môi đỏ, hốc mắt đã bắt đầu ửng hồng.

Nàng đã có thành thói quen đi theo Chu Nguyên, cảm thụ được khí tức của hắn, nghe thanh âm của hắn. Dưới cái nhìn của nàng, dù cho tương lai có phần khích thế nào, chỉ sợ cũng không thể sánh bằng những gì khắc cốt铭心 đã trải qua trong Đại Chu phủ một năm qua.

Lần này nếu là chia xa, ngay cả nàng cũng không biết, lần sau gặp lại sẽ là năm nào tháng nào.

Vừa nghĩ tới một màn kia, cho dù Tô Ấu Vi luôn ra vẻ kiên cường vẫn cảm thấy rất đau lòng.

Chu Nguyên cười cười, vươn tay ra, nhẹ nhàng gạt đi giọt nước mắt vương trên lông mi thon dài, nói:

- Yên tâm đi! Người hãy tin tưởng ta, chúng ta nhất định sẽ có ngày gặp lại.

Hắn dừng một chút, cười nói:

- Nhưng mà hiện tại ta lại đang lo lắng đến lúc đó người quá xuất sắc, vì vậy sẽ cảm thấy quen biết một điện hạ ở nơi thâm sơn cùng cốc như ta là một việc mất thể diện a.

Tô Ấu Vi nín khóc, mỉm cười nói khẽ:

- Điện hạ, dù là địa phương phồn hoa đi nữa, nhưng trong mắt ta, cũng không sánh bằng Đại Chu phủ. Dù người khác có là thiên kiêu, trong mắt ta, cũng không sánh bằng người.

Lão nhân ở một bên vậy, lập tức liếc mắt, nói:

- Người nha đầu này là thấy quá ít người mà thôi, tiểu tử này đâu có tốt như người nói.

Nhưng mà Tô Ấu Vi lại không thèm để ý đến lời của hắn.

- Điện hạ, sau này người sẽ đến tìm ta sao? - Tô Ấu Vi nhìn chằm chằm Chu Nguyên, đôi mắt tràn đầy chờ mong.

- Có. Ta nhất định sẽ đi tìm người. - Chu Nguyên nghiêm túc nói.

Trong lòng hắn, Tô Ấu Vi cũng chiếm một vị trí rất quan trọng. Tương lai nếu có cơ hội, hắn chắc chắn sẽ đi tìm nàng, xem cuộc sống của nàng thế nào.

Tô Ấu Vi mặt giãn ra, cười khẽ, nét cười thanh lệ mang theo một vẻ tươi đẹp. Nàng do dự một chút, bỗng nhiên lấy hết dũng khí tiến lên một bước, run rẩy vươn tay ra, ôm lấy Chu Nguyên.

Đột nhiên được ôm trong ngực ôn hương nhuyễn ngọc làm cho Chu Nguyên ngẩn người, hắn có thể cảm nhận được ly biệt đau thương trong lòng Tô Ấu Vi, thế là cũng xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng an ủi nàng.

Tô Ấu Vi rất nhanh rời khỏi ngực Chu Nguyên, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng trốn vào trong phòng.

Trong ngực không còn cảm giác mềm mại, làm cho Chu Nguyên có chút có chút thất vọng, cảm thấy mất mát, ly biệt ảm đạm tràn ngập trái tim hắn. Tô Ấu Vi quen thuộc đi theo hắn, hắn sao lại không quen thuộc ở bên thiếu nữ mỹ lệ kiên cường này.

Khục!

Lão nhân mặc áo bào xám ho khan một tiếng, có chút khó chịu nhìn Chu Nguyên một chút. Sau đó lão thở dài một hơi, nói:

- Tiểu tử, mặc kệ như thế nào, lão phu vẫn phải cảm tạ người đã giúp ta thuyết phục nha đầu này.

Mặc dù rất không nguyện ý, nhưng lão nhân vẫn phải thừa nhận, nếu như Chu Nguyên không gạt đầu, chỉ sợ nha đầu bướng bỉnh này thật sự sẽ không đi theo hắn.

Chu Nguyên cười cười, ôm quyền với lão nhân áo xám, nói:

- Hi vọng tiền bối về sau sẽ chiếu cố nàng thật tốt!

Chuyện này người yên tâm, không phải người nào cũng có thể đi theo lão phu. Lão phu tuyển người rất kén chọn, mà nếu đã chọn được rồi, dĩ nhiên sẽ dốc hết tất cả. - Lão nhân mặc hồi bào liếc xéo Chu Nguyên một chút, nói:

- Lão phu không đưa người đi, người không thất vọng sao?

Chu Nguyên cười nhạt một tiếng, nói:

- Tiền bối lúc trước cũng đã nói, đều có duyên phận, dù ta không đi cùng tiền bối, tương lai, ta cũng chưa chắc sẽ bình thường.

Đây cũng không phải là hắn tự đại. Hắn tu luyện "Tổ Long Kinh", càng là tu "Hỗn Độn Thần Ma Quan Tướng Pháp". Mặc dù hắn không biết lai lịch lão

nhân trước mắt này ra sao, nhưng hẳn lại tin tưởng, chỉ cần hẳn có thể đem tự thân sở học tu thành, nhất định sẽ có ngày ngạo nghễ trước thế gian.

- Nha, còn có chút cốt khí.

Lão nhân mặc hôi bào cười cười, có chút tán thưởng Chu Nguyên. Hắn nghĩ nghĩ rồi nói tiếp:

- Lão phu không muốn nợ nhân tình. Ngươi đã giúp ta, vậy lão phu cũng giúp ngươi một lần.

- Lão phu không có duyên phận với ngươi, nhưng có thể chỉ điểm. . .

Chu Nguyên nghe vậy, ánh mắt tập trung, trịnh trọng nói:

- Vậy vãn bối xin rửa tai lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Một phần tạo hóa

Dịch giả: Mỹ

Trong đình viện, lão nhân áo bào xám cười híp mắt nhìn Chu Nguyên, nói:

- Tiểu tử, trong thế hệ trẻ tuổi ở Đại Chu vương triều này, thành tựu của ngươi bây giờ cũng tính là đứng đầu đi?

Chu Nguyên mỉm cười nói:

- Đại Chu vương triều chẳng qua chỉ là một góc. Đứng đầu ở nơi đây thì có ý nghĩa gì?

- Coi như ngươi cũng có chút hiểu biết! - Lão nhân mặc hôi bào cười nói.

- Lão phu biết đại địch của Đại Chu vương triều các ngươi, hẳn là Đại Võ đi?

- Mà ngươi... cường địch bây giờ, là "Mãng tước" của Đại Võ a?

- Ha ha, bây giờ nói người ta là "Mãng tước" cũng không hợp lý nữa. Nhờ hồng phúc của ngươi, hai vị kia bây giờ mượn gió mà lên, xem như chân chính Long Hoàng chi tử.

Lão nhân áo xám gõ nhẹ ngón tay khô héo lên thành ghế, thần nhiên nói:

- Đại Võ vương triều thái tử, Võ Hoàng, nghe nói bây giờ đã là Thiên Quan cảnh hậu kỳ, khoảng cách Thái Sơ cảnh chỉ là một bước.

Đồng tử Chu Nguyên co rụt lại. Võ Hoàng kia vậy mà đã đến Thiên Quan cảnh hậu kỳ sao? Quả nhiên siêu việt hẳn rất nhiều.

Chớ nhìn lúc trước bình định Tề Vương, Chu Nguyên thể hiện lực lượng có thể chém giết Thái Sơ cảnh, nhưng hẳn vô cùng rõ ràng, đây chẳng qua là bởi vì hẳn mượn ngoại lực. Nếu không có lực lượng của "Ngân Ảnh", với thực lực của hẳn hôm nay, chỉ cần gặp phải một vị Thái Sơ cảnh cường giả, e rằng hẳn có thể dễ dàng bị tiêu diệt.

Dựa theo Chu Nguyên ước đoán, chính diện chống lại cao thủ Thiên Quan cảnh sơ kỳ, hẳn có lẽ có thể nhờ vào "Thông Thiên Huyền Mãng Khí" cùng "Oán Long Độc" để chiến đấu. Nhưng nếu là Thiên Quan cảnh hậu kỳ, chỉ sợ tỷ lệ chiến thắng không đến một phần.

Mà lực lượng "Ngân Ảnh" để lại di chứng quá cường đại. Cho nên về sau, nếu như không phải chân chính sinh tử tồn vong, Chu Nguyên cũng sẽ không dám lại dễ dàng vận dụng.

- Mặt khác, ngươi cũng chớ có cho rằng người ta chỉ là bình thường Thiên Quan cảnh hậu kỳ. . . Theo lão phu biết, Võ Hoàng kia cũng là kẻ mạnh có thể vượt cấp chiến đấu. Trên chiến trường, hẳn từng dùng thực lực Thiên Quan cảnh hậu kỳ, chém giết Thái Sơ cảnh cường giả.

- Người ta bằng chân thực lực mà chém giết. Khoảng cách giữa người ta và ngươi đúng là không ít nha! - Lão nhân cười híp mắt nói.

Nghe thấy lão trên chộc, thần sắc Chu Nguyên vẫn còn bình tĩnh. Bởi vì hẳn cũng chưa từng xem nhẹ vị Đại Võ thái tử kia. Người ta có tài nguyên, so với hẳn chỉ nhiều không ít. Tu hành công pháp, nguyên thuật, trong tay Nguyên binh, Nguyên bảo tất nhiên cũng không phải phổ thông. Đủ loại chông chát xuống, dĩ nhiên là có tiền vốn để vượt cấp chiến đấu.

- Tiền bối nói tới việc chi điểm, chắc sẽ không phải là dùng cái này đến chỗ ta đi? - Chu Nguyên cười cười, nói.

Lão nhân lắc đầu, nói:

- Đại Chu vương triều quá nhỏ, giống như một chiếc lồng chim. Ứng Tường Cửu Thiên, tất yếu trải qua phong bạo tẩy lễ. Chờ đợi trong loại lồng nhỏ này, sẽ chỉ làm hạn chế tầm mắt của bản thân, tiêu hao tự thân thiên phú, cuối cùng thời gian dần trôi qua sẽ biến thành tầm thường, bị những nhân vật thiên tài chân chính kia, triệt để bỏ lại đằng sau.

Chu Nguyên rốt cục lộ ra vẻ trầm tư. Đối với lời này của lão nhân, hẳn thật ra rất tán thành. Đại Chu hoàn toàn chính xác là quá nhỏ, những nhân vật thiên tài cũng cực kỳ thưa thớt, căn bản không có cách nào mà luyện.

- Tiền bối... ý ngươi là muốn cho ta đi ra khỏi Đại Chu? - Chu Nguyên chậm rãi hỏi.

Lão nhân mặc hồi bào cười nhạt một tiếng, nói:

- Thật lâu trước đây, trong thiên địa này có Thánh Giả vẫn lạc, nơi thánh huyết rơi xuống hóa thành Thánh Tích Chi Địa. Nơi đây có đủ loại thần diệu, trải rộng cơ duyên, khiến cho vô số thiên tài cạnh tranh cướp đoạt.

- Chỉ bởi vì nếu là có thể thu hoạch được "Thánh huyết", sẽ có thể xưng Thánh Tử, trú thánh cơ, có thể nói là đại tạo hóa, đại cơ duyên. Tương lai có khả năng ngưng kết Thánh Thai, mở Pháp Vực, thậm chí... Thấy được Thánh Giả ảo diệu.

Nghe được thanh âm già nua của lão nhân, Chu Nguyên lại cảm thấy hơi mờ mịt. Bởi vì những gì lão nói đều vượt qua những gì hắn có thể nhận biết.

- Thánh Giả... là gì? - Chu Nguyên khó khăn mở miệng hỏi. Bởi vì hai chữ này dường như ẩn chứa thần vận to lớn. Cho dù phát ra từ trong miệng cũng làm cho nguyên khí trong cơ thể có chút chấn động.

Lão nhân mặc áo bào xám nghĩ nghĩ, cười nói:

- Chuyện đó đối với ngươi quá xa vời. Ngươi chỉ cần biết, toàn bộ thế gian này, người có thể xưng là Thánh Giả, chỉ như phượng mao lân giác.

- Một giọt máu của Thánh Giả có thể hóa biển cả.

- Năm đó vị Thánh Giả kia ngã xuống, thánh huyết cùng hài cốt của hắn rơi vào giữa thiên địa, từ đó tạo thành Thánh Tích Chi Địa.

- Mà ở trên Thương Mang đại lục này có một tòa Thánh Tích Chi Địa tồn tại.

Chu Nguyên không nhịn được co rụt con ngươi. Giảng giải nửa ngày, cuối cùng mới giảng đến vấn đề chính à.

Lão nhân mặc hồi bào cười nói:

- Bây giờ trên Thương Mang đại lục, gần như tất cả nhân vật thiên tài của thế hệ trẻ tuổi, đều vì Thánh Tích Chi Địa kia mà làm chuẩn bị, cố gắng tu luyện.

- Nghe nói thái tử Đại Võ vị kia, càng vì chuyện này mà khổ tu mấy năm. Hiên nhiên là tình thế bất buộc.

- Những đại vương triều, đại thế gia khác cũng dốc hết toàn lực để bồi dưỡng người giỏi, thi nhau hành động. Làm như vậy cũng chỉ vì muốn muốn đoạt đến đại tạo hóa trong Thánh Tích Chi Địa kia.

- Một khi đoạt được đại tạo hóa như thế, "Lục Thánh tông" trong "Thương Huyền Thiên" này cũng sẽ chú ý tới ngươi, đồng thời tiếp nhận ngươi.

- Lục Thánh tông?

Chu Nguyên mờ mịt hỏi. Hẳn thật ra cũng có hiểu biết về Thương Huyền Thiên, chính là phương hướng đứng trên. Mà Thương Mang đại lục cũng chỉ là một trong số đó những đại lục trên đó mà thôi. Nhưng Lục Thánh tông này hẳn lại chưa từng nghe đến.

- Chưa từng nghe qua cũng là chuyện bình thường. Không nói cấp độ này của ngươi, coi như phụ vương của ngươi chỉ sợ đều không thể tiếp xúc.

Lão nhân áo xám cười một tiếng, nói:

- Nói đơn giản thì Lục Thánh tông này chính là Thương Huyền Thiên Chúa Tể. Bàn tay của bọn hắn to lớn có thể che đậy thế giới. Mà các ngươi, chỉ là sâu kiến bên dưới mà thôi.

Chu Nguyên cười khổ một tiếng. Đó thật sự là cấp độ quá xa xôi. Bằng bản thân hắn hiện tại, căn bản không cách nào chạm đến.

Nhưng mà, nói như vậy khiến Chu Nguyên cũng đã biết được Thánh Tích Chi Địa lợi hại nhường nào. Ngay cả Võ Hoàng hay rất nhiều đại vương triều, đại thế gia kiêu từ đều thèm nhỏ dãi, có thể nghĩ, đó là đại tạo hóa cùng cơ duyên to lớn đến nhường nào.

- Nhưng mà Thánh Tích Chi Địa trọng yếu như vậy, thế lực khắp nơi không điều động cường giả sao? - Chu Nguyên đột nhiên hỏi.

Nếu như những đại vương triều kia phải ra Thái Sơ cảnh, thậm chí càng mạnh hơn là Thần Phủ cảnh cường giả, vậy thì dù là tuổi trẻ kiêu từ mạnh hơn nữa, sợ rằng cũng không thể tranh đoạt.

- Thánh Tích Chi Địa có uy áp của Thánh Giả. Người nào có thực lực càng mạnh, tiến vào bên trong sẽ nhận áp chế cũng càng mạnh. - Lão nhân mặc hôi bào cười nói:

- Những cường giả kia vì sợ áp chế mà bị tiểu gia hỏa chém giết mà nói, cũng nên không dám tùy tiện tiến vào.

Hắn nhìn chằm chằm Chu Nguyên. Trong đôi mắt đục ngầu lướt qua một vòng ánh sáng, lão cười nói:

- Tiểu tử, nếu như Thánh Tích Chi Địa đại tạo hóa kia rơi vào trong tay Đại Võ thái tử, ta dám đoán chắc, tỷ lệ người siêu việt hắn sẽ trở nên cực kỳ thấp. Bởi vì hắn sẽ thừa dịp này đi trước người rất nhiều bước, thậm chí... Người có khả năng, không cách nào xoay người.

Lão nhân mặc hôi bào dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Đương nhiên... Lấy thực lực hiện tại của tiểu tử ngươi, muốn cùng tên kia tranh đoạt, sợ rằng cũng không hề dễ dàng.

- Thế nào? Có đủ dũng khí sinh ra một phần lòng mơ ước đối với phần đại tạo hóa kia sao? - Lão nhân áo xám giống như cười mà không phải cười, nói. Tựa hồ hắn rất chờ mong nhìn thấy phản ứng của Chu Nguyên.

Chu Nguyên khép hờ hai mắt, hít một hơi thật sâu. Sau một lúc lâu hai mắt hắn mới chậm rãi mở ra. Trong con ngươi hắn có tinh芒 khiếp người bắn ra.

Võ Hoàng kia vốn đã dẫn trước hắn. Nếu như bản thân còn bị hắn đoạt được phần đại tạo hóa trong Thánh Tích Chi Địa kia, chênh lệch giữa hai người chỉ sợ cũng sẽ bị kéo dài lần nữa.

Một bước chậm, từng bước chậm.

Chu Nguyên muốn đuổi theo sẽ phải cố gắng bắt lấy hết thầy cơ hội.

Dĩ nhiên trong Thánh Tích Chi Địa kia, đại vương triều, đại thế gia, thế lực lớn kiêu từ nhân vật ở khắp nơi tụ tập. Chu Nguyên cùng bọn hắn so sánh, tựa hồ không có bất kỳ ưu thế nào. Nhưng từ ngày hắn mở ra tám mạch trở đi, hắn chưa từng thiếu khí phách và dũng cảm.

Ngay cả khi khí vận bị đoạt, tám mạch không hiện đều không thể ngăn cản bước chân của hắn. Những kẻ được gọi là kiêu từ này đã là gì?

Thế là, Chu Nguyên nhìn về phía lão nhân, trịnh trọng ôm quyền thi lễ một cái.

- Chu Nguyên cảm ơn tiền bối chỉ điểm.

Hắn rất may mắn vì đã gặp được lão nhân áo bào xám ở chỗ này, giúp hắn không mất đi cơ hội cuối cùng chạm đến đại tạo hóa kia.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Thánh Tích Chi Địa

Dịch giả: Mỹ

- Xem ra ngươi động tâm rồi? - Lão nhân áo bào xám cười híp mắt nhìn Chu Nguyên. Câu trả lời này rõ ràng đã biểu lộ lựa chọn của hắn.

Chu Nguyên mỉm cười, nói:

- Đại tạo hóa như thế, nếu không biết được thì không nói, nhưng nếu tiền bối đã chỉ điểm cho ta, ta lại còn không tranh thủ cố gắng, vậy chẳng phải thật sự là ngu xuẩn lắm sao!

"Thánh Tích Chi Địa" kia hiển nhiên chính là cơ duyên trọng yếu nhất trên Thương Mang đại lục. ngay cả Võ Hoàng cùng rất nhiều đại vương triều, đại thế gia, nhân vật thiên tài của thế lực lớn đều vì thế mà tranh đoạt. Chu Nguyên hắn có lý do gì để làm như không thấy?

Đây không phải trò chơi của trẻ con.

Đây mới thực là cuộc tranh giành tạo hóa!

Con đường tu luyện luôn gian nan hiểm trở. Chỉ có nắm chặt cơ hội của tạo hóa, không ngừng siêng năng vượt cường địch trước mắt, đến cuối cùng mới có thể chân chính đứng vững ở đỉnh cao thế giới.

- Coi như cũng có chút quyết đoán. - Lão nhân nhẹ gật đầu. Hắn đã nói những lời cần nói. Nếu ngay cả dũng khí tranh đoạt cùng những thiên tài của đại vương triều, đại thế gia, thế lực lớn kia Chu Nguyên cũng không dám, vậy tiền đồ của hắn cũng chỉ có hạn, căn bản không có giá trị để lão phải quan tâm.

Hắn lấy ra một quyển địa đồ trong tay áo, nói:

- Đây là địa đồ của toàn bộ Thương Mang đại lục. Phía trên có đánh dấu vị trí Thánh Tích Chi Địa. Nếu xuất phát từ Đại Chu của các ngươi e rằng cần đi mất mấy tháng mới đến nơi. Nhưng cũng không cần lo, thời gian mở ra Thánh Tích Chi Địa còn có nửa năm, có lẽ các ngươi sẽ đến kịp.

Chu Nguyên tiếp nhận địa đồ, mở nó ra. Ánh mắt hắn quét qua, lập tức tập trung tại vị trí trung tâm địa đồ. Chỉ thấy nơi đó có một điểm huyết hồng lớn đặc biệt gây chú ý.

Nơi đó có địa hình lõm, nhìn qua thật giống như bị một giọt máu tươi rơi xuống mà thành.

Chẳng qua là... Giọt máu tươi này không khỏi hơi bị kinh khủng.

- Đây chính là Thánh Tích Chi Địa sao? - Chu Nguyên trầm ngâm nói, rồi chợt cảm thán một tiếng. Bởi vì hắn phát hiện, muốn từ Đại Chu vương triều đến nơi đó, cần đi qua mấy chục vương triều địa vực, có thể nói là cực kỳ xa xôi.

Cho dù có dùng tốc độ nhanh nhất để đi đường, e rằng ít nhất phải mất mấy tháng.

Nguyên nhìn chăm chăm vào địa đồ. Hiện tại chỉ sợ tất cả các nhân vật có thực lực mạnh mẽ trên tấm bản đồ này đều đã xuất phát hướng tới Thánh Tích Chi Địa.

Đây thật đúng là quần hùng hội tụ, kiêu tử trah tài.

Tuy nhiên, chỉ có như vậy mới khiến hắn càng thêm phấn khích. Con đường của cường giả cần không ngừng ma luyện, mà kiêu tử của những thế lực khắp nơi này, không phải là đá mài dao tốt nhất sao?

Trong mắt Chu Nguyên như có chiến ý nóng rực bùng mãnh bắn ra.

Lão nhân áo xám đưa địa đồ cho Chu Nguyên. Sau đó lão lại móc từ trong tay áo ra một khối ngọc bài, ném về phía Chu Nguyên.

Chu Nguyên vội vàng tiếp nhận. Ngọc bài kia có vẻ ngoài vô cùng xưa cũ, phía trên khắc rõ một cái triện văn, chính là một chữ "Thương".

- Đây là cái gì? - Chu Nguyên nắm ngọc bài, nghi ngờ hỏi. Lão nhân mặc hôi bào lười biếng nói:

- Nếu như trong Thánh Tích Chi Địa kia ngươi có thể trở hết tài năng, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết rõ vật này là cái gì. Nếu ngươi chẳng có gì khác người thường, cũng không cần lấy nó ra mà mất mặt.

Chu Nguyên buồn bực, nhưng vẫn gật gật đầu, cất nó vào trong túi cần khôn.

- Tiểu tử, lão phu đã nói xong. Hôm nay ta sẽ mang Áu Vi cùng gia gia nàng rời khỏi nơi này. - Lão nhân mặc hôi bào nói.

- Hôm nay đi ngay sao? - Chu Nguyên khẽ giật mình. Ánh mắt hắn phức tạp nhìn thoáng qua Tô Áu Vi trong căn phòng nhỏ, cuối cùng nhẹ gật đầu.

Trong phòng, Tô Áu Vi cũng đang thu dọn một phen. Lúc đi ra, gương mặt xinh đẹp kia lại lần nữa xị xuống.

Nàng ngẩng đầu thấy Chu Nguyên, bốn mắt nhìn nhau. Hai người trong lúc nhất thời đều không biết nói gì.

- Điện hạ, ngươi cần phải nhớ, sau này nhất định phải tới tìm ta! - Tô Áu Vi nói nhỏ.

Chu Nguyên gật đầu cười, nói:

- Yên tâm đi, sự tình ta đáp ứng thì sẽ không đổi ý.

Tô Áu Vi nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này mới tỏa ra một nụ cười rạng rỡ.

- Đi thôi.

Lão nhân mặc áo xám cười nhạt một tiếng, quay lại nhìn Chu Nguyên một chút. Lão cũng không có nói gì thêm. Tay áo vung lên, một đạo nguyên khí toát ra, trực tiếp cuốn lấy Tô Áu Vi cùng gia gia nàng, sau đó hóa thành một vòng sáng hồng, phóng lên tận trời.

- Tiểu tử, cố gắng lên! Nếu như ngươi không cách nào thể hiện hết tài năng trong Thánh Tích Chi Địa kia, ta đề nghị ngươi sau này đừng đến tìm nàng nữa. Nếu không, e là ngươi sẽ tổn thương lòng tự trọng của mình đó, ha ha.

Khi lão nhân mặc áo bào xám kia hóa thành ánh sáng hồng phóng lên trời, một tràng tiếng cười cũng chậm chậm truyền vào tai Chu Nguyên.

Chu Nguyên ngẩng đầu, nhìn qua phương hướng ánh sáng hồng kia biến mất. Một lúc lâu sau, hắn mới tràn đầy mắt mát thu hồi ánh mắt. Hắn nhìn quanh tiểu viện sạch sẽ này, nhớ tới lúc trước lần thứ nhất đưa Tô Ấu Vi về nhà... Thời điểm đó, nàng vẫn chỉ là một tiểu nữ hài bần thiêu. Nhưng bây giờ, nàng lại thể hiện ra vẻ hào quang của mình. Tương lai, ai cũng không biết nàng sẽ đi đến một bước nào.

Có lẽ, thật đúng như lão nhân áo bào xám đó đã nói, tương lai, Tô Ấu Vi sẽ loá mắt đến mức ngay cả hắn cũng khó mà chạm đến.

- Lần tiếp theo gặp lại, phải chăng là cảnh còn người mất... - Chu Nguyên than khẽ.

Tuy nhiên, Tô Ấu Vi có duyên phận của nàng và nơi cần đi. Mà hắn, cần đi tranh đoạt tạo hóa của mình.

- Ta cũng nên cố gắng. Nếu không, về sau gặp lại, ngay cả nàng đều không sánh bằng thì thật mất thể diện. - Chu Nguyên cười cười. Trong hai con người kia, bỗng có ánh sáng mãnh liệt bắn ra.

Hắn cúi đầu nhìn qua địa đồ trên tay.

- Thánh Tích Chi Địa... Có vẻ rất thú vị a...

- Vô Hoàng... Cuối cùng cũng có cơ hội chạm mặt người a...

Chu Nguyên cười nhạt, sau đó cất bước ra khỏi tiểu viện, xoay người chậm rãi đóng cửa lại. Người nơi này đã đi rồi, cũng không biết lần sau mở ra sẽ là năm nào.

Tô Ấu Vi, hi vọng tương lai của người, cũng rất đặc sắc.

...

- Cái gì? Người muốn rời khỏi Đại Chu? - Trong vương cung, Chu Kinh cùng Tần Ngọc nghe được dự định của Chu Nguyên, đều thốt lên ngạc nhiên.

Chu Nguyên gật gù đầu, đem địa đồ kia đặt ở trước mặt hai người. Hắn chỉ vào nơi được gọi là "Thánh Tích Chi Địa" kia, nói:

- Phụ vương, mẫu hậu! Bây giờ tất cả kiều tử trên đại lục đều vì phần đại tạo hóa này mà tranh đấu, bao gồm cả Đại Vô vương triều Vô Hoàng. Nếu ta bỏ lỡ cơ hội lần này, sợ rằng sẽ tiếc nuối cả đời.

- Thánh Tích Chi Địa a...

Chu Kinh nhìn vào địa đồ, thờ dài một cái. Hiển nhiên hắn cũng từng nghe nói qua nơi này. Tiếc là bây giờ địa vị của Đại Chu đã không bằng dĩ vãng, vì vậy cũng không dám mơ ước đến Thánh Tích Chi Địa kia nữa.

Chỉ là, hắn không nghĩ tới, Chu Nguyên vẫn nhận được tin tức từ địa phương khác.

- Nguyên nhi, Thánh Tích Chi Địa cực kỳ xa xôi, mà người đến tranh đoạt đều là kiều tử các phương. - Tần Ngọc đau lòng nói. Làm sao nàng có thể không biết, muốn tranh đoạt phần tạo hóa này có bao nhiêu gian khổ.

Loại tranh đấu kia, đều sẽ là trận chiến sinh tử.

- Mẫu hậu chẳng lẽ không tin ta sao? - Chu Nguyên cười nói.

- Tiểu tử bướng bỉnh! - Tần Ngọc cười khở. Trong lòng nàng, dĩ nhiên nhi tử nhà mình là tài giỏi nhất. Nhưng vừa nghĩ tới việc Chu Nguyên muốn rời khỏi bọn hắn, một mình gánh vác áp lực, trong lòng nàng sẽ rất khó chấp nhận.

Chu Kinh trầm mặc, một lát sau nói:

- Lựa chọn của người, là đúng.

Hắn rõ ràng phần tạo hóa này trọng yếu nhường nào. Nếu như Chu Nguyên có thể có được, đối với con đường tu luyện về sau, sẽ có trợ giúp vô cùng.

- Chỉ là, muốn cùng những kiều tử kia tranh đoạt, rất khó! - Chu Kinh rất rõ ràng, những kiều tử được các đại thế lực dốc hết toàn lực bồi dưỡng kia chính là những người nổi bật trong thế hệ trẻ.

Chu Nguyên khai mạch hơi muộn, so sánh cùng những kiều tử này vốn đã rút lại phía sau một bước. Bây giờ muốn cùng bọn họ tranh đấu, rõ ràng là vô cùng gian nan.

Chu Nguyên gật gù đầu, cười nói:

- Nếu là dễ dàng, sao có thể gọi là tạo hóa chi tranh.

Hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý. Tuy nhiên, những kiểu tử kia rõ ràng cũng không hề đơn giản. Nhưng nếu bọn họ khinh thường hắn, sợ rằng cũng không có hồng mêm để ăn.

- Phụ vương, Chiến Khôi tông di tích trong Hắc Uyên kia, người phải nhanh chóng phái người âm thầm tiếp thu. Nếu như có thể đem hắn khống chế, lực lượng Đại Chu chúng ta tất nhiên có thể phóng đại. Tương lai đối kháng với Đại Võ, hắn là trợ lực tuyệt vời. - Chu Nguyên nói ra.

- Yên tâm, cao thủ tinh thông nguyên văn ta an bài học tập ở chỗ Yêu Yêu đã học xong đạo nguyên văn chia khoá để mở ra kết giới kia. - Chu Kinh gật gật đầu.

- Người chuẩn bị khi nào xuất phát?

Chu Nguyên ngẩng đầu, nhìn về nơi xa. Ở nơi đó, gió mây đang hội tụ.

- Ba ngày sau sẽ xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Thiếu nữ áo tím

Dịch giả: Đào _muội

Biên: Xiao

Thời gian ba ngày chớp mắt đã trôi qua.

Cửa thành Đại Chu thành.

Chu Nguyên nhìn hốc mắt đỏ hoe của Tần Ngọc, bất đắc dĩ gãi gãi đầu, chỉ có thể không ngừng lên tiếng an ủi.

- Được rồi, được rồi. Nguyên nhi không còn nhỏ nữa, dù sao cũng phải ra ngoài xông xáo, cần gì phải lè rề rề.

Chu Kinh thấy vậy cũng bất lực nói.

- Tần di yên tâm, con sẽ chăm sóc cho hắn.

Yêu Yêu ở bên cạnh cũng lên tiếng an ủi.

Chuyến đi này của Chu Nguyên, đương nhiên Yêu Yêu cũng dắt Thôn Thôn theo. Dù gì cô cũng ở lại Đại Chu, hoàn toàn không phải vì duyên cớ của Chu Nguyên.

Nghe thấy lời này của Yêu Yêu, Tần Ngọc mới gật gật đầu nói:

- Có Yêu Yêu ta yên tâm nhiều hơn rồi. Nếu nó không nghe lời, cô có việc giáo huấn nó.

Yêu Yêu vênh đôi môi đỏ mọng, cười yếu ớt gật đầu.

Chu Kinh lấy năm tấm tinh tạp màu đen trong ngực ra, bên trên có văn lộ hết sức phức tạp, mờ hồ toát ra ánh sáng, đưa cho Chu Nguyên.

- Đây là tinh tạp của Thiên Tinh Các. Mỗi tấm đều có thể đổi thành mười vạn nguyên tinh ở bất kỳ các nào của Thiên Tinh Các. Lần này con đi xa, sợ là không thể thiếu vật này.

Chu Kinh nói.

Chu Nguyên cười nhận lấy, chặc lưỡi nói:

- Năm mươi vạn tinh tạp, phụ vương thật là mạnh tay.

Năm mươi vạn nguyên tinh, cho dù là huyền nguyên bình, nguyên bảo thượng phẩm, e là cũng có thể mua được, xem như là một món tiền lớn. Dù gì trước đây kho bạc nhỏ của Chu Nguyên đã cất giữ nhiều năm cũng chỉ mới có năm vạn nguyên tinh.

Chu Kinh tức giận liếc Chu Nguyên một cái nói:

- Tiểu tử thôi, xài tiết kiệm một chút. Đại Chu chúng ta đang lúc phát triển, vì để rặn ra năm mươi vạn nguyên tinh cho con, phụ vương ta tóc đã bạc đi mấy cọng rồi.

Chu Nguyên cười cười, đem bỏ vào trong túi càn khôn.

Hắn ngẩng đầu nhìn Chu Kinh một cái, sau đó trong ánh mắt hắn cũng có thể cảm nhận được sự quan tâm mãnh liệt được che giấu sâu trong đó.

- Vậy...con đi đây.

Chu Nguyên nhẹ giọng nói.

Chu Kinh phát tay nói:

- Muốn đi thì đi, đừng lè mề nữa.

Chu Nguyên cười, giờ tay ôm Tần Ngọc bên cạnh một cái. Sau đó dứt khoát xoay mình leo lên ngựa Hòa Sur. Hắn nhìn Chu Kinh nói:

- Phụ vương, đợi con trở về. Lúc đó, những ủy khuất cha từng phải chịu, con sẽ giúp cha đòi lại!

- Lúc đó, những gì Đại Chu chúng ta đã mất đều sẽ được mang về!

Thanh âm vừa hạ xuống, hắn không do dự kéo cương ngựa. Trong tiếng gào thét hóa thành một cái bóng đỏ, không quay đầu lại hướng về phía đại lộ mà chạy đi.

Yêu Yêu vẫy vẫy cái tay nhỏ với Chu Kinh và Tần Ngọc. Sau đó cũng nhanh chóng cưỡi ngựa chạy theo.

Nhìn hai cái bóng nhanh chóng đi xa, gương mặt căng thẳng của Chu Kinh cũng không giữ nổi nữa, hốc mắt ửng đỏ, lẩm bẩm nói:

- Tiểu tử thôi, đúng là đã trưởng thành rồi.

Hắn đưa tay ra, nắm chặt Tần Ngọc đang khẽ nấc ở bên cạnh, kinh ngạc nhìn về nơi xa.

- Nguyên nhi, chuyến này phụ vương mong có ngày con nhất phi trùng thiên, vang danh đại lục.

- Ta muốn cho mọi người biết, thánh long của Chu gia ta không dễ bị phé bỏ như vậy.

Đại Vũ vương triều.

Trong hoàng cung rộng lớn nghiêm ngặt.

Trên một gian lầu, bức rèm đung đưa theo gió, phát ra âm thanh thanh thúy. Bên ngoài bức rèm đó có một hàng thị nữ đang quỳ gối, không hề phát ra âm thanh.

Trong lầu các có một bàn cờ, quân trắng đen rõ ràng.

Chát!

Con cờ nhẹ nhàng đặt xuống.

Người đặt cờ xuống, trên mình khoác bào phục vàng, gương mặt tuần tú, chỗ mi tâm có một chấm đỏ dị thường dễ thấy, cả người phát ra uy nghiêm, chính là thái tử Đại Vũ, Vũ Hoàng.

- Thánh tích đã sắp khai mở, khi nào huynh lên đường?

Đối diện Vũ Hoàng có một bàn tay nhỏ thuần trắng như ngọc nhẹ nhàng đặt quân cờ màu đen xuống, đồng thời truyền ra một âm thanh nhỏ nhẹ.

Vũ Hoàng ngẩng đầu nhìn người trước mặt.

Đó là một vị thiếu nữ mặc áo tím. Cô có dung nhan tuyệt mỹ như tranh vẽ, da thịt trong suốt như tuyết. Ở mi tâm cũng có một chấm đỏ chói mắt, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, ngược lại làm cho cô có cảm giác yêu dị.

Cô có một đôi mắt phượng hẹp dài. Lúc mắt phượng khẽ chớp, mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng lại phát ra vẻ uy nghi, tựa như phượng hoàng không vương chút bụi trần.

Cô có mái tóc xanh dài, buông thõng xuống vòng eo thon thả, cuối cùng chạm đến chân ngọc.

Tướng mị hoặc chúng sanh.

Dung mạo thiếu nữ này, chỉ có thể hình dung như vậy.

- Ngày mai sẽ lên đường.

Vũ Hoàng chậm rãi nói:

- Huynh không có cơ duyên như muội, một bước lên trời, bót đi rất nhiều ma luyện.

- Mỗi người đều có duyên pháp riêng, không thể cưỡng cầu.

Thiếu nữ áo tím chỉ nhìn bàn cờ, ngữ khí không trầm bổng:

- Nếu huynh có thể lấy được tạo hóa trong thánh tích kia, cũng không nhất thiết là kém cỏi.

- Tạo hóa kia tất nhiên sẽ thuộc về ta.

Vũ Hoàng thần nhiên nói.

Thiếu nữ áo tím nhẹ nhàng à một tiếng, nói:

- Quá cuồng vọng không phải là chuyện tốt. Những người đồng trang lứa lần này trong đại lục Thương Mang, chất lượng có thể xem như trước nay chưa từng có.

- Kiếm vương triều vì đề tu kiếm, có thể đâm mù hai mắt...

- Tiểu quận chúa của Vạn Thú vương triều thống ngự bách thú...

- Tiểu Diêm Vương của Diêm La Tông...

- Vũ Sĩ của Ninh gia...

- Yêu nữ kia của Tả Khâu gia...

Tay ngọc của thiếu nữ áo tím nâng má, trong mắt phượng hiện lên vẻ nóng bỏng nói:

- Máy người này đều là kiêu tử của thực lực các nơi, vì thánh tích mà hết lòng bồi dưỡng. Bọn họ dòng dõi không cao, nhưng huynh chưa chắc đã nhiều ưu thế.

- Thật là đáng tiếc... Vốn dĩ muốn ở lại đây, cùng những nhân vật này tỷ đấu một phen.

Thiếu nữ áo tím khẽ lắc đầu, tựa như hối tiếc không thể cùng những kiêu tử này quyết đấu.

Cô rõ ràng chỉ là một cô gái, nhưng trong lời nói lại lộ ra một phần hiếu chiến và ngang ngược, không thua kém nam nhi chút nào.

Vũ Hoàng nhíu mày, nhìn chăm chăm thiếu nữ trước mắt, sâu trong ánh mắt xẹt qua tình cảm nóng bỏng không để ai biết, nói:

- Lời tiên toán thứ hai trong tộc đúng là không có đạo lý chút nào.

Lời tiên đoán thứ nhất của Vũ gia, mắng tước nuốt rồng, Đại Vũ tương hành.

Lời tiên đoán thứ hai của Vũ gia, hoàng bất kiến long.

- Huynh và muội cùng là song thai, sao có thể không thấy?

Trong giọng nói của Vũ Hoàng có vẻ nghi ngờ.

Gương mặt thiếu nữ áo tím xinh đẹp dừng dừng, ngón tay ngọc nhẹ đánh một quân đen. Trong mắt phượng hiện lên lưu quang, cô trầm mặc chốc lát rồi thần nhiên nói:

- Rõ ràng, không nhất định là nói huynh.

Bùm!

Trong lầu các đang yên tĩnh bỗng có nguyên khí cuồng bạo như núi lửa, đột ngột phát ra từ cơ thể Vũ Hoàng. Bàn cờ trước mặt trong khoảnh khắc hóa thành bụi phấn.

Ngoài lầu các nhiều thị nữ thị vệ đều run lấy bảy quỳ mọp xuống, không dám lên tiếng.

Bọn họ cũng có thể cảm nhận được bên trong vị thái tử tôn quý lúc này đang tức giận cỡ nào.

Bọn họ rất hiếm khi nhìn thấy vị thái tử vui giận không lộ rõ kia lại thất thố như vậy.

Vũ Hoàng vẫn giữ tư thế ngồi quỳ, nhưng gương mặt anh tuần lúc này âm trầm dị thường. Hắn nhìn chăm chăm thiếu nữ áo tím, lạnh giọng nói:

- Có ý gì?

- Vũ Dao, trừ ta ra, ai dám cùng muội tương tề?!

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Phong vân hội tụ

Dịch giả: Đào _muội

Biên: Xiao

Trong lầu các, sắc mặt Vũ Hoàng âm trầm, nguyên khí hùng hồn như sóng biển cuồng bạo, từ trong cơ thể hắn tràn ra, làm cho cả tòa lầu các đều run rẩy.

Nhưng đối diện với ánh mắt sắc bén cùng nguyên khí uy áp của hắn, thiếu nữ áo tím trước mặt tựa như không nghe thấy. Nàng nhìn chăm chăm bàn cờ hóa thành bột, có chút buồn bã buông con cờ trong tay xuống.

- Vũ Hoàng, đây là lời khuyên thành thật của muội với huynh, đừng xem những người kia như vô hình.

Thiếu nữ áo tím thân nhiên nói/

- Đừng quên khí vận bắt đầu và kẻ thúc đẩy bắt nguồn từ hắn. Theo nghĩa nào đó mà nói, hắn đã tạo ra chúng ta. Có điều nếu chúng ta đã lấy được tiên cơ, thì thời điểm tốt nhất là duy trì cảnh giác.

- Nếu như huynh không muốn cuối cùng lại bị người khác đoạt về.

Trong mắt Vũ Hoàng tựa như có ngọn lửa đang cháy, nói:

- Muội đang nói tên phế long kia? Hắn xứng sao?

- Ngoài ra, ta không phải nói với muội một lần. Đừng cho rằng chúng ta đã đoạt được khí vận của hắn, đây chỉ là chúng ta lấy lại thứ thuộc về chúng ta mà thôi.

- Hắn mới là kẻ ăn trộm.

- Một kẻ ăn trộm do ông trời sai lầm tạo ra!

Thiếu nữ áo tím tên Vũ Dao, mặt bình tĩnh quét hắn một cái, nói:

- Tên phế long mà huynh nói, một tháng trước đã ổn định Tề vương loạn. Cho dù huynh đã âm thầm phái sáu vị cường giả thái sơ cảnh đi tiếp viện, nhưng cuối cùng vẫn thua.

- Hơn nữa cái gọi là phế long, trên chiến trường đích thân chém chết Vương Triều Thiên thái sơ cảnh.

Vũ Hoàng lạnh lùng cười, nói:

- Từ lúc ta nhận được tình báo, tên phế long đó hiện nay chỉ là thực lực dưỡng khí cảnh. Hắn có thể chém chết Vương Triều Thiên, chẳng qua dựa vào sức mạnh ngoại vật tương tự như ngân giáp. Ta và muội chắc đều hiểu rõ, sức mạnh của ngoại vật này tất nhiên có hậu di chứng, không thể tùy tiện vận dụng. Cho nên tên phế long đó chắc đã bị bức đến không còn cách nào, mới chỉ có thể dùng cách này.

- Mà hiện giờ tên đó trong hậu di chứng rốt cuộc chết hay chưa cũng không ai biết.

- Còn việc chém chết Vương Triều Thiên...

Khỏe miệng Vũ Hoàng hiện lên vẻ khinh miệt nói:

- Loại chiến tích dựa vào ngoại vật, sợ là còn không vào được mắt ta.

Lông mày lá liễu của thiếu nữ áo tím chau lại, nói:

- Vũ Hoàng, rồi sẽ có ngày huynh sẽ bại dưới sự cao ngạo và tự đại của mình.

Vũ Hoàng bình tĩnh nói:

- Bởi vì ta có tư cách này.

Thiếu nữ áo tím khẽ lắc đầu, có chút mất hứng. Cô đã nhắc nhở Vũ Hoàng đừng như vậy, nên cô cũng lười nói thêm nữa.

Nhìn bộ dạng của cô, thần sắc Vũ Hoàng hòa hoãn một chút, nhẹ giọng nói:

- Muội yên tâm đi. Đợi sau khi ta lấy được tạo hóa của thánh tích sẽ tìm cách tiêu diệt Đại Chu hoàn toàn, miễn trừ hậu hoạn.

Vũ Dao từ chối cho ý kiến, phẩy phẩy bàn tay nhỏ bé, nói:

- Huynh đi chuẩn bị đi. Sau ngày mai ta sẽ lên đường rời đi. Sau này gặp lại không biết là lúc nào.

Vũ Hoàng nhìn chăm chăm cô, sâu trong ánh mắt lưu động tình cảm nóng bỏng nói:

- Vũ Dao, ta sẽ khiến muội hiểu rõ. Ta mới là chân long. Thế gian này chỉ có ta và muội mới là cặp đôi phù hợp nhất.

Giọng nói hạ xuống, hần quả quyết xoay người, phất tay áo đi xa.

Mắt phượng Vũ Dao nhìn hướng hần rồi đi. Trong con người không chút gọn sóng. Sau đó cô quay đầu nhìn về nơi xa xăm.

- Chu gia thánh long...

- Mặc dù mượn vận khí của người, nhưng trên đời này vốn là cá lớn nuốt cá bé. Nếu người đã chết thì thôi vậy. Nếu người thật sự có thể bò dậy lần nữa...

Đầu lưới hồng hào của Vũ Dao khẽ đưa ra, liếm liếm cái miệng nhỏ đỏ thắm. Trong mắt phượng hiện lên ánh sáng yêu dị.

- Vậy ta...sẽ ăn sạch người!

Ngày thứ hai.

Trước đại điện hoàng cung Đại Vũ, rất nhiều tướng lĩnh đại thần ngửa mặt lên trời. Ở lầu các cao vút có một đạo nguyên khí màu đỏ hùng hồn phóng lên trời. Nguyên khí tựa như mặt trời sáng rực, tỏa ra biến động cực kì nóng bỏng. Thậm chí ngay cả không khí cũng bị cháy đến vụn vụn.

- Cung tiền thái tử điện hạ!

- Chúc thái tử đắc thắng trở về!

Bên dưới rất nhiều âm thanh truyền tới.

Xẹt!

Nguyên khí màu đỏ gào thét hết như một đám mây lửa. Trên đám mây lửa đó có một thân ảnh mảnh mai đứng chấp tay, thần thái ngạo nghễ. Hần không hề để ý đến những người tiễn biệt kia, chỉ đưa mắt nhìn về tòa điện vũ nào đó sâu trong hoàng cung.

- Vũ Dao, ta sẽ chứng minh cho muội thấy ai mới là chân long.

Một lát sau, hần thu hồi ánh mắt, chân không do dự đạp nguyên khí màu đỏ. Trong tiêu điểm của vạn chúng biến mất nơi chân trời.

Kiểm vương triều.

Bên dưới một đỉnh núi cô độc hết như lưới kiếm.

Một bóng người từ trong núi từng bước đi ra. Khi càng đến gần mới phát hiện, đó là một người trẻ tuổi mặc áo bào xám. Có điều mắt hần quẩn một miếng vải đen.

Sau lưng hần đeo một chuỗi kiếm đen. Kiếm đen cổ xưa, tựa như không có mũi. Nhưng mơ hồ lại có kiếm khí kinh người phát ra. Những nơi hần đi qua, đất đá trên mặt đất đều lặng lẽ nứt ra, chỗ đứt gãy bóng loáng như gương.

Hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt bị miếng vải đen che giấu tựa hồ như nhìn về phía xa xăm.

- Thánh tích chi địa...

Hắn lẩm bẩm nói, âm thanh lộ rõ tiếng khàn khàn.

- Ta cần một đối thủ chân chính, trui luyện kiếm của ta.

- Tên Vũ Sĩ của Ninh gia, Vũ Hoàng của Đại Vũ vương triều chắc là một đối thủ tốt?

Kiểm đen sau lưng hắn khẽ chấn động, tựa như không đợi nổi muốn tỷ đấu cùng những nhân vật đứng đầu trong nhiều đồng bối.

Vạn Thú vương triều.

Hú!

Tiếng thú gào đĩnh tai nhúc óc từ trong thành thị vang lên. Sau đó toàn bộ người trong thành thị đều thấy một con cự thú phiến to lớn vỗ cánh, bay lên trời.

Trên con cự thú đó, có một thiếu nữ đang ngồi quỳ. Cô có mái tóc dài màu xanh, hai tròng mắt tràn đầy linh động, bộ dạng cổ linh tinh quái.

Trên bả vai mềm mại của cô có một con chim nhỏ màu băng lam nhảy nhót, phát ra tiếng líu ra líu rít. Trong đôi điều đồng kia, phảng phất ngưng tụ hàn khí vô biên.

- Hi hi, Tiểu Hàn, cuối cùng chúng ta có thể ra ngoài chơi rồi.

Thiếu nữ vuốt ve chim nhỏ, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn.

- Nghe nói lần này thánh tích rất vui, có rất nhiều người lợi hại. Hi hi, trong đồng bối Vạn Thú vương triều không ai có thể đánh bại chúng ta. Hi vọng mấy kẻ kia sẽ không quá nhàm chán.

- Đi thôi!

Thiếu nữ hô to một tiếng, cự thú kia phát ra tiếng gầm thấp, hai cánh chấn động, tốc độ tăng vọt, cuồn gió bay xa.

Bùm!

Trong sân võ...

Nguyên khí cuồng bạo bùng nổ, càn quét ra, trực tiếp khiến mười mấy nhân ảnh chật vật bay ra ngoài, nhất thời người trong viện đều lộn ngược.

- Haha, các ngươi yếu quá rồi!

- Chán chết được, chán chết được. Nói với phụ vương ta, ta muốn đi thánh tích. Ở lại đây thật không có ý nghĩa!

Trong đám hỗn loạn kia, chỉ có một bóng người đứng vững. Thân người hắn to lớn như tháp sắt. Ánh mắt quét một lượt, trong mắt tràn đầy vẻ hiêu chiến mãnh liệt.

Tựa như một con khi đột hưng dữ.

Hắn toét miệng hướng về phía mọi người cười lớn, sau đó không chút do dự, chân giẫm một cái, thân hình phóng lên cao, nhảy mấy cái liền biến mất.

Nhìn bóng hắn rời đi, mọi người trong sân võ thở phào nhẹ nhõm, sau đó phát ra tiếng hoan hô.

- Tên quái vật này cuối cùng cũng đi rồi...

- Cuối cùng cũng không bị hắn hành hạ nữa...

- Mấy tên đi thánh tích sợ là xui xẻo rồi. Một khi bị tên điên này đụng phải, xem như xong đời...

- ...

Phía bắc đại lục Thương Mang, Tả Khâu thế gia.

- Tiểu thư, đến giờ rồi. Gia chủ bảo ta đến thông báo với cô có thể lên đường rồi.

Bên ngoài gian hương các, có tiếng thị nữ cẩn thận vang lên.

Trong hương các, trên giường mềm mại có một cơ thể trắng như tuyết quấn trong chăn mỏng. Nhưng dù vậy vẫn tạo ra đường cong cực kì yêu nhiều.

Nghe thấy tiếng nói, người trong chăn ngồi dậy. Chiếc chăn tuột xuống nhất lòi lộ ra thân thể mềm mại như ngọc, mái tóc dài rủ xuống trước người, che lại chỗ đầy đặn phong nhuận kinh tâm động phách kia.

- Vào đi.

Nàng nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ đó cực kỳ quyến rũ, giống như tiểu yêu tinh vậy, khiến người ta tim đập thình thịch.

Thị nữ cẩn thận đẩy cửa vào, nhìn thấy người hấp dẫn kia trên giường. Dù là nữ tử cũng không nhịn được đưa mắt nhìn khắp cơ thể vô cùng bá đạo đó.

Thị nữ vào phòng, đem quần áo hầu hạ cô mặc vào.

Váy dài màu đen che phủ người, lại càng lộ ra vóc người vô cùng tinh tế. Mảnh mai mà đầy đặn, đều là đường cong cũng đủ để hấp dẫn nhiều ánh nhìn.

- Hi hi, cảm ơn Tiểu Bích Liễu. Nói với cha ta, lần này ta ra ngoài nhất định sẽ tìm một chàng rể tuyệt vời về cho ông ấy!

Tiểu yêu nữ cười hi hi hôn gương mặt mịn màng của thị nữ một cái.

- Nhất định phải lấy được tạo hóa.

Thị nữ bất đắc dĩ nhắc nhở.

- Tạo hóa gì đó sao có thể so với tìm một trượng phu tốt tốt hơn tính tâm hơn?

Tiểu yêu nữ trừng mắt nhìn, cười khanh khách nói.

- Được rồi, đi thôi!

Có điều nàng cũng không trêu chọc nhiều, phất cái tay nhỏ, thân hình mềm mại chuyển động, chỉ thấy bóng nàng lúc hiện lúc ẩn. Sau mấy lần hô hấp biến mất ở nơi xa.

Thị nữ nhìn thân pháp quý mị của nàng, không kiềm được khen ngợi.

- Thân pháp tiểu thư, trong đồng bối đại lục Thương Mang, xem như đứng đầu.

Đây là một nơi chôn xương âm u, trong núi xương trắng chất đống. Trong toàn bộ trời đất đều tràn ngập tử khí.

Rắc rắc.

Trong núi chột có thanh âm truyền ra, chỉ thấy đoàn người ảnh đi ra. Đoàn người đó từng bước cứng ngắt, cả người phát ra tiếng, ánh mắt trống rỗng. Nhìn kỹ lại, cuối cùng phát hiện trên người họ không có chút sinh cơ nào.

Tựa như xác sống.

Trên vai họ khiêng kiệu lớn màu trắng. Chỉ là bên trên có đồ văn quý diện máu tươi đầm đìa, phát ra khí quý dị âm u.

Có âm phong gào thét, thổi tung bức màn trắng.

Dưới màn trắng, hiện ra một gương mặt trẻ tuổi tái nhợt không chút huyết sắc. Mắt hấn trắng xám, quanh thân phảng phất quần quanh khí tử cong, khiến người ta không lạnh mà run.

Trăm quý khiêng kiệu.

Kiệu trắng đi xa, phảng phất có âm thanh âm lãnh từ xa truyền tới.

- Diêm vương hành, người sống tránh...

Cùng lúc đó tại đây.

Trên toàn bộ đại lục Thương mang, nhiều nhân vật thiên tài nổi danh một phương, đều là từ các nơi khác đi ra. Mục tiêu của bọn họ đều giống nhau, toàn bộ hướng về Thánh Tích Chi Địa nằm giữa đại lục.

Vì vậy toàn bộ đại lục Thương Mang, vô số ánh mắt đều hội tụ lại.

Tất cả mọi người đều muốn biết khi những tuấn kiệt trẻ tuổi kiêu ngạo kia đụng độ nhau, chắc sẽ thú vị cỡ nào.

Có điều bất luận thế nào, Thánh Tích Chi Địa đã trở thành tiêu điểm của toàn bộ đại lục.

Nơi phong vân hội tụ, ắt sẽ xuất hiện tiềm long.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Huyền mãng lân

Dịch giả: Từ Hy

Thương Mang đại lục, ở một cánh rừng sâu trong khu vực Tây Nam

Rống!

Giữa rừng, một con cự thú phát ra tiếng gầm đĩnh tai nhức óc, con thú này có hình dáng giống sư tử, toàn thân ánh lên vẩy màu bạc, ngoài thân được bao phủ bởi những lõi quang có thể phát ra tiếng sấm khủng khiếp.

Chính xác là một con Nguyên thú nhị phẩm, Bôn Lô thú.

Loại Nguyên thú cấp bậc này đến thực lực Đường Khí Cảnh hậu kỳ nếu gặp phải cũng phải lui bước.

Thế nhưng phía trước Bôn Lô thú vọt tới một thân ảnh, thân thể bao quanh nguyên khí màu vàng, một quyền phát ra khí thế vô cùng hung hãn, ngay cả mặt đất dưới chân đều bị nứt ra tạo thành khe hở.

Rống!

Bôn Lô thú gào thét, lõi quang trên đầu hội tụ trong chớp mắt hóa thành một luồng sấm sét hung hãn vô cùng hướng về phía thân ảnh kia mà đi.

Oanh!

Trong nháy mắt va chạm tạo ra làn sóng tàn phá bừa bãi, đất dưới chân từng tầng từng tầng tung bay.

Mà Bôn Lô thú cũng phát ra tiếng gào thét, thân thể cao bị một quyền đánh bay ra ngoài, đầu vỡ vụn ra chết ngay tại chỗ.

Một thân ảnh đạp trên thi thể Bôn Lô thú, móc ra Thú Hồn Tinh, lấy ra một cây bút từ bên hông, ngòi bút cuốn một cái liền hấp thu thú hồn kia.

Thân ảnh này chính là Chu Nguyên sau khi rời Đại Chu.

Hắn rời khỏi Đại Chu đã trọn vẹn gần hai tháng, trong hai tháng này hắn cùng Yêu Yêu đi qua rất nhiều địa vực, phần lớn con đường hắn đi qua đều là thâm sơn rừng rậm, bởi vì chỉ có tại những nơi này mới có thể gặp được nhiều Nguyên thú để tôi luyện bản thân.

Lần này hội tụ Thánh Tích Chi Địa trên Thương Mang đại lục có rất nhiều nhân tài, hắn nhất định phải tranh thủ từng giây để gia tăng thực lực của bản thân mới có thể tăng thêm cơ hội chiến thắng trong trận đấu kia.

Mà hai tháng khổ tu này cũng giúp hắn tiến bộ không ít, đã ảm ảm có dấu hiệu đột phá đến Đường Khí cảnh hậu kỳ.

- Nhị phẩm Bôn Lô thú ngay cả một quyền toàn lực của ta đều không tiếp nổi.

Chu Nguyên tự nói một tiếng trong giọng có chút tự đắc, dù sao bình thường đến Đường Khí cảnh hậu kỳ cũng không dám tùy tiện chọc Bôn Lô thú.

- Cái này cũng đáng để đệ cao hứng?

Thanh âm thanh thúy bên cạnh truyền đến.

Yêu Yêu ôm Thôn Thôn, đôi mắt đẹp tức giận trừng Chu Nguyên:

- Trọn vẹn hai tháng tu luyện, đệ cũng không thể kích phát điểm huyền diệu của Thông Thiên Huyền Mãng Khí, có gì đáng để đắc ý?

- Ấy...

Chu Nguyên ngẩn người.

Yêu Yêu bắt đắ đi lắ đầu, nói:

- Thông Thiên Huyền Mãng Khí dù sao cũng là ngũ phẩm nguyên khí, hơn nữa còn bắt nguồn từ Tổ Long Kinh, để lại coi nó đơn giản chỉ là so với bình thường nguyên khí bá đạo hùng hồn hơn?

Chu Nguyên cười khan một tiếng, thành thành thật thật nói:

- Vẫn là xin Yêu Yêu tỷ chỉ điểm?

- Chuẩn bị bữa tối cho Thôn Thôn trước đã.

Yêu Yêu khẽ cười một tiếng, Thôn Thôn nằm trong ngực cũng gầm một tiếng thể hiện đồng ý.

Chu Nguyên bắt đắ đi đành đem Bồn Lôi Thú kia khiêng về, nhóm lửa đem nó nướng lên, trong hai tháng này những chuyện lật vậ đều do hắn làm nên bây giờ cũng xem như quen tay hay việc.

Thời gian dần trôi thịt nướng tỏa ra mùi hương hấp dẫn, Yêu Yêu tay chống má cười tủm tỉm:

- Gần đây không cảm giác được Thông Thiên Huyền Mãng Khí có thay đổi gì sao?

Chu Nguyên mặt lộ trầm tư, khẽ lắ đầu.

- Thôn Thôn, cho đệ ấy xem một chút.

- Yêu Yêu môi đỏ hơi nhếch, nói.

Thôn Thôn nghe xong lập tức hưng phấn đứng lên, con mắt sáng lên nhìn chăm chăm Chu Nguyên.

- A? Chờ chút!

Chu Nguyên giật nảy mình.

Bạch!

Nhưng Thôn Thôn không để ý tới hắn, thân thể nhỏ bé lóe lên vèo đến trước mặt Chu Nguyên, móng vuốt chụp đến.

Chu Nguyên vội vàng duỗi hai tay ra, nguyên khí màu vàng gào thét tuôn ra.

Ầm!

Một móng vuốt nhỏ của Thôn Thôn chụp xuống, Chu Nguyên lập tức như gặp phải đòn tấn công mạnh, trong nháy mắt thân thể bay ngoài va vào gốc cây đại thụ, hai tay chỉ cảm thấy đau nhức kịch liệt.

- Tiểu súc sinh, lấy oán trả ơn! Về sau có còn muốn ăn cơm hay không!

Chu Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Yêu Yêu khẽ cười một tiếng, nói:

- Có thể phát hiện thấy chỉ một giây trước khi bị đánh trúng nguyên khí trong thể nội có biến hóa rất nhỏ.

Chu Nguyên đầu tiên hận thù nhìn chăm chăm Thôn Thôn một lúc rồi mới trầm ngâm do dự nói:

- Dường như lúc bị đánh trúng Thông Thiên Huyền Mãng Khí có dấu hiệu muốn dung nhập vào huyết nhục.

Thật ra Chu Nguyên đã phát hiện ra dấu hiệu này, nhưng bởi vì vô cùng yếu ớt nên bị bỏ qua.

- Năm chắc cảm giác này, thuận theo tự nhiên.

Yêu Yêu chậm rãi nói.

- Thôn Thôn. Yêu Yêu lại hô một tiếng nữa.

Thôn Thôn ngao ngao kêu lên một tiếng nhìn về phía Chu Nguyên, nhưng lần này mang theo chút do dự, tựa hồ Chu Nguyên uy hiếp không cho ăn cơm lúc trước thật đúng là có chút hiệu quả.

- Tới đi. Chu Nguyên thấy thế, tức giận.

Bạch!

Thôn Thôn hưng phấn gào lên một tiếng, móng vuốt nhỏ ẩn chứa trọng lực lại một nửa mảnh liệt bắn ra, hướng phía Chu Nguyên chụp tới.

Sắc mặt Chu Nguyên căng thẳng, nhưng lần này trong nháy mắt khi móng vuốt của Thôn Thôn đánh tới, hắn ngưng thần cảm ứng đến nguyên khí trong thể nội biến hóa rất nhỏ, quả nhiên là phát hiện ra có một chút nguyên khí tự động dung nhập vào máu thịt hai tay.

Thế nhưng thân thể Chu Nguyên dường như đối với sự dung nhập này có chút kháng cự, cho nên nguyên khí từ đầu đến cuối không thể dung nhập được.

.Trong lòng nhận ra, Chu Nguyên lập tức động tâm niệm, thân thể hoàn toàn thả lỏng, thế là tia kháng cự kia cũng biến mất, từng sợi Thông Thiên Huyền Mãng Khí dung nhập vào hai tay.

Mà chỉ trong mấy giây dung nhập đó, ở giữa hai tay Chu Nguyên phát ra màu xanh nhạt, sau đó hắc kinh dị thấy trên hai tay mọc ra vảy màu xanh.

Vảy màu xanh hiện ra u quang, giống như cự蟒 chi lân.

Ầm!

Móng vuốt của Thôn Thôn chụp đến, Chu Nguyên bị đẩy lùi mấy chục bước như trước, thế nhưng lần này hai tay truyền đến cũng không có bao nhiêu đau nhức kịch liệt, hiển nhiên phần lớn lực lượng đều bị vảy nổi trên hai cánh tay hóa giải.

- Đây là cái gì?

Chu Nguyên khiếp sợ nói, theo tâm khê động vảy màu xanh lá trên cánh tay hắn cũng từ từ tiêu tán một cách nhanh chóng.

Nhưng chỉ với một màn này cũng đủ thấy vảy màu xanh này có lực phòng ngự vô cùng cường đại.

Yêu Yêu thấy thế mỉm cười nói:

- Đây là điều huyền diệu thứ nhất của Thông Thiên Huyền Mãng Khí, Huyền Mãng Lân!

- Huyền Mãng Lân? Chu Nguyên khẽ giật mình.

- Đây là khi nhục thân* gặp phải công kích, Thông Thiên Huyền Mãng Khí sẽ tự động bảo vệ chủ, nguyên khí hòa tan vào thân thể hình thành một tầng lân giáp*, đem thân thể bảo hộ.

(Nhục thân: thân thể da thịt)

(Lân giáp: áo giáp bằng vảy)

- Nghe nói Huyền Mãng Lân này có ba cấp độ thể hiện bằng màu sắc lớp vảy, cấp độ một là màu xanh, cấp độ hai là màu vàng, và cấp độ thứ ba là màu tím.

Yêu yêu từ tốn nói:

- Nếu đệ có thể tu luyện đến tầng thứ ba Từ Kim Huyền Mãng Lân, liền coi như cường giả Thái Sơ Cảnh có độc hết sức cũng không đánh tan được phòng ngự của đệ.

Chu Nguyên rốt cục hít lạnh một tiếng, Huyền Mãng Lân này thế mà có được lực phòng ngự biến thái như vậy.

- Thông Thiên Huyền Mãng Khí thật lợi hại.

Chu Nguyên không nhận được mà lên tiếng tán thưởng, cú tấn công vừa rồi của Thôn Thôn dù tùy ý nhưng cũng đủ để so sánh với cao thủ Thiên Quan Cảnh sơ kỳ, vậy mà lại không xé rách được lớp vảy, đây cũng chính là nói Huyền Mãng Lân màu xanh có thể chống cự được công kích của Thiên Quan cảnh sơ kỳ.

Có bảo hộ của Huyền Mãng Lân, bây giờ xem như có phải đối mặt với những người xuất sắc trong cấp bậc Thiên Quan cảnh sơ kỳ thì Chu Nguyên cũng có thể đánh được.

Ngũ phẩm Thông Thiên Huyền Mãng Khí thoát thai từ Tổ Long Kinh rốt cuộc bắt đầu bộc lộ thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Cổ cảnh

Dịch giả: Tứ Hy

Bên cạnh đồng lửa trong rừng sâu.

Cả con Bôn Lôi Thú nướng dường như đều vào bụng Thôn Thôn, Chu Nguyên thì hoàn toàn chìm đắm không ngừng thôi động Huyền Mãng Lân vừa được kích phát.

Trên cánh tay và bàn tay của Chu Nguyên thỉnh thoảng xuất hiện vẩy màu xanh giống như một lớp lân giáp bảo hộ thân thể.

“Còn có ba ngày nữa, chúng ta chắc chắn có thể đi ra khỏi dãy núi này.” Yêu Yêu cầm lấy một quyển địa đồ xem xét một chút, nói.

“Dãy núi bên ngoài có tên là “Cổ Cảnh”, nó không bị cai quản bởi bất cứ vương triều nào, mà do một thế gia họ Cổ nắm trong tay, ở đây Cổ gia không khác gì thổ hoàng đế.” Yêu Yêu nói ra, lần này đi ra ngoài nàng mang theo không ít tư liệu về các địa lục có liên quan đến Thương Mang đại lục, cho nên chỉ cần tra một chút là có thể biết được các loại tin tức.

“Cổ Cảnh hiện là vùng trung tâm của Thương Mang đại lục, lại gần “Thánh Tích Chi Địa.”. Yêu Yêu mỉm cười, ánh lửa sáng lên chiếu rọi khuôn mặt khiến người lóa mắt.

“Từ trên tư liệu có thể nhìn ra Cổ gia kia cũng khá thú vị.” Yêu Yêu duỗi ngón tay thon dài trắng như tuyết nhẹ nhàng chỉ một điểm trên bản đồ.

“Ồ?” Chu Nguyên ngẩng đầu kinh ngạc, thứ có thể khiến cho Yêu Yêu cảm thấy có hứng thú cũng không nhiều.

“Người của Cổ gia thần hồn đều không hề yếu cho nên Cổ gia cũng là thế gia tinh thông nguyên văn.” Yêu Yêu có chút hang hái nói.

Chu Nguyên khẽ giật mình, nói: "Hắn là Cổ gia này cũng có đoán hồn thuật?"

“Đoán hồn thuật sẽ không dễ cho thần hồn của người trong gia tộc yếu đuối, nhưng cũng phải xem thiên phú...” Yêu Yêu hơi lắc đầu, nói: “Dường như bởi vì Cổ gia có một tòa Luyện Hồn Tháp, có thể rèn luyện thần hồn ở đó.”

Khuôn mặt Chu Nguyên khẽ động, Cổ gia vậy mà lại có bảo bối bậc này?

Thần hồn của hắn hiện giờ đang ở Hư Cảnh trung kỳ, mãi vẫn không có tiến triển gì lớn, nếu như có thể tiến vào trong Luyện Hồn Tháp kia tu luyện, nói không chừng thần hồn có thể bước vào Hư Cảnh hậu kỳ,.

Từ đó hắn có thể tu hành tam phẩm nguyên văn.

Nhưng mà... bảo địa tu luyện như Luyện Hồn Tháp tất nhiên sẽ được Cổ gia canh giữ sâm nghiêm, ngoại nhân không có khả năng tiến vào thế nên ý nghĩ này chỉ có thể bỏ đi.

Chu Nguyên cảm thán một lúc rồi thu hồi cảm xúc, cười nói: “Bảo bối bậc này của họ không có quan hệ với chúng ta, chờ ra khỏi dãy núi này, chúng ta ở Cổ Thành nghỉ ngơi bổ sung lương thực liền khởi hành đi thẳng đến Thánh Tích Chi Địa.”

Yêu Yêu cũng gật đầu đồng ý, nhìn Chu Nguyên đang vắn eo bẻ cổ nói: “Còn muốn nghỉ ngơi? Ta dạy cho đệ mấy đạo nhị phẩm nguyên văn kia đều học thuộc hết rồi?”

Chu Nguyên sắc mặt cứng đờ.

“Không được lười biếng, lần này những người đi đến Thánh Tích Chi Địa đều không phải là đèn dầu đã cạn, với thực lực Dưỡng Khí Cảnh trung kỳ của đệ thực không đáng để chú ý, nếu đệ không vận dụng ưu thế bản thân thì làm sao có thể cùng người khác tranh đoạt?”

“Nếu không muốn thất bại thảm đạm quay về Đại Chu thì thành thật tu luyện đi.”

Bị Yêu Yêu dạy dỗ một trận, Chu Nguyên cảm thấy có chút hậm hực, sau đó chỉ có thể thành thật lấy ra miếng ngọc, lại lấy Thiên Nguyên bút bên hông ra tiếp tục luyện mấy đạo nhị phẩm nguyên văn mà Yêu Yêu dạy hắn trong hai tháng này.

...

Sau ba ngày.

Chu Nguyên yên lặng ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, nguyên khí giữa thiên địa thuận theo hô hấp của hắn hóa thành một luồng trắng gào thét cuối cùng chui vào trong mũi của hắn.

Mà theo từng luồng nguyên khí tràn vào, trong khí phủ của Chu Nguyên nguyên khí màu vàng bốc lên, mơ hồ có thể nhìn thấy hình ảnh kim mãng* đang gào thét.

(Kim măng: rắn lớn màu vàng)

Măng ảnh* ở giữa phun ra nuốt vào, đem những nguyên khí vừa tràn vào kia đều hút đi.

(Măng ảnh: hình ảnh rắn lớn)

Tu luyện kéo dài như vậy một canh giờ, Chu Nguyên rốt cục chậm rãi mở mắt.

Ánh sáng vàng tràn ngập ánh mắt, thân thể Chu Nguyên phát ra nguyên khí vào lúc này bỗng không ngừng tăng lên, nguyên khí ma sát với không khí phát ra tiếng nổ ầm ầm, nhàm thạch nơi Chu Nguyên ngồi đều nứt ra từng vết.

"Đường Khí cảnh, hậu kỳ!"

Chu Nguyên cảm nhận được nguyên khí mạnh mẽ trong khí phủ, trên mặt xẹt qua vẻ mừng rỡ, trải qua hai tháng khổ tu nguyên khí của hắn cuối cùng cũng tỉnh tiến, bước vào Đường Khí Cảnh hậu kỳ.

Mà sau tiến vào Đường Khí Cảnh hậu kỳ, khoảng cách với Thiên Quan Cảnh của Chu Nguyên càng ngày càng ngắn.

Sự chênh lệch giữa hắn với những kẻ từ kia bằng vào cổ găng của hắn từng bước bị rút ngắn.

Hô.

Chu Nguyên phun ra một luồng khí trắng, thân hình nhảy lên, hạ xuống đỉnh núi. Dưới chân núi kia, Yêu Yêu ôm Thôn Thôn nhìn thoáng qua, hải lòng gật đầu nhẹ nói: "cuối cùng cũng đột phá, hai tháng tu luyện này thật không phí công."

"Đi thôi, nên rời núi."

Yêu Yêu thân nhiên quay người, hướng dãy núi bên ngoài chậm chậm bước liên tục.

Chu Nguyên ngẩng đầu nhìn ra dãy núi xa xôi ngoài kia, hai tháng không rời núi chỉ sợ bên ngoài hiện giờ đã vô cùng náo nhiệt.

...

Chu Nguyên cùng Yêu Yêu vèn vẹn mất nửa ngày mới đi ra dãy núi, trên đường xuất hiện vết chân ngày một nhiều hơn, tuy nhiên đúng như bọn họ đoán đại đa số người đều là người trẻ tuổi nhiệt huyết, hiển nhiên đều đi tới Thánh Tích Chi Địa.

Chu Nguyên và Yêu Yêu cũng khiến mọi người chú ý không ít, nhưng cơ hồ mọi ánh mắt đều tập trung về phía Yêu Yêu ẩn chứa sự kinh diễm.

Men theo đường lớn mà đi không bao lâu hai người nhìn thấy một tòa thành lớn ở phía trước, tòa thành có phong cách cổ xưa, trên cửa thành đề hai chữ to "Cổ Thành".

Cổ gia chi thành.

Tòa Cổ thành này cũng coi như hùng vĩ, người đến người đi vô cùng náo nhiệt, nhân khí cực thịnh.

Chu Nguyên hai người tiến vào thành, trong thành chỉ thấy tòa tháp cao đứng sừng sững trái ngược hoàn toàn với Đại Chu.

Hai người đi trên đường cuối cùng dừng lại ở một cửa hàng cực lớn, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy tám biển ba chữ "Trần Bảo Các". Trước cửa hàng dòng người lui tới vô cùng nhộn nhịp, xem ra làm ăn không hề tệ.

Chu Nguyên cùng Yêu Yêu nhìn nhau sau đó đi vào.

Chu Nguyên hàng ngày luyện tập nguyên văn cần dùng đến ngọc cùng máu của các loại thú khác nhau để khắc họa, hơn nữa trong hai tháng ở trong rừng vật phẩm sinh hoạt hàng ngày đã dùng gần hết, cũng cần bổ sung.

Trần Bảo Các này rõ ràng có thể đáp ứng nhu cầu của Chu Nguyên.

Bên trong Trần Bảo Các, đập vào mắt nơi nơi đều hoa lệ, đèn thủy tinh chiếu xuống sáng rọi mọi chỗ.

Có lẽ vì Cổ gia chính là nguyên văn thế gia nên trong Trần Bảo Các cũng bày bán rất nhiều nguyên văn được khắc họa tốt, nhưng giá cũng đủ làm Chu Nguyên chấn động một chút.

Chỉ một đạo nguyên văn nhị phẩm cũng có giá mấy ngàn nguyên tinh.

Tam phẩm nguyên văn, càng là hơn vạn!

Tứ phẩm nguyên văn tương đối ít, giá cả những mười mấy vạn mà số lượng vô cùng thấp.

“Nguyên văn thành phẩm không ngờ đắt đỏ như vậy.” Chu Nguyên không nhịn được mà tặc lưỡi, sau đó hần nhìn về phía Yêu Yêu nghĩ bây giờ Yêu Yêu mà dùng nguyên văn đánh nhau với người khác cũng đồng nghĩa với việc dùng nguyên tinh đánh người.

Tùy tiện ra tay chính là mấy chục vạn nguyên tinh đánh xuống, coi như Thái Sơ Cảnh cường giả đều không chịu đựng nổi.

Yêu Yêu không để ý đến Chu Nguyên, nàng có chút hăng hái nhìn chăm chăm cổ tích bị tàn phá, phía trên có rất nhiều nguyên văn cổ xưa không trọn đáng để nghiên cứu.

"Đệ đi mua cho Thôn Thôn chút đồ ăn cho Thôn Thôn."

Yêu Yêu bị núm chân không thể bước đi liền đem Thôn Thôn trong lòng trực tiếp đưa cho Chu Nguyên.

Chu Nguyên đón lấy thấy Thôn Thôn, một người một thú mắt lớn tròng mắt nhỏ, cuối cùng Chu Nguyên bắt đầu đi gạt đầu, dạn dò Yêu Yêu mấy tiếng rồi quay người đi đến khu vực khác mua đồ dùng cần thiết.

Tại khu đồ dùng, Chu Nguyên tìm một thị nữ đến kể tên những đồ cần mua, thị nữ mời hần ngồi nghỉ tạm quay người đi lấy đồ.

Thế là, Chu Nguyên liền ôm Thôn Thôn, ngồi ở chỗ này nhàm chán chờ đợi.

Trong lúc chờ đợi Chu Nguyên bất ngờ phát hiện được một ánh mắt bất thường phóng đến, lúc này hần khẽ nhúc nháy quay người lại sau đó liền sững sờ.

Bởi vì sau lưng hần không xa là một thiếu nữ đáng yêu có mái tóc màu xanh lá, đôi mắt to tròn lên nhìn chăm chăm hần, nơi khóe miệng còn có nước miếng tí tách rơi xuống.

Chu Nguyên bị nhìn cảm thấy không tự nhiên.

Mà lúc này thiếu nữ tóc xanh cũng bước nhanh tới, sau đó Chu Nguyên phát giác thì ra ánh mắt của nàng không phải nhìn hần mà là nhìn chăm chăm Thôn Thôn trong lòng.

"Làm gì?" Chu Nguyên cảnh giác nhìn xem thiếu nữ tóc xanh.

Thiếu nữ tóc xanh lau đi nước miếng nơi khóe miệng, đôi mắt to đen phát ra cái nhìn nóng rực về phía Chu Nguyên, sau đó âm thanh non nớt kiều mỵ vang lên khiến người khác run rẩy.

"Tiểu ca ca, người đem con thú nhỏ này bán cho ta đi!"

“Mặc kệ bao nhiêu tiền, bất kể giá nào ta cũng nguyện ý mua!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Thiếu nữ tóc xanh

Dịch giả: Từ Hy

"Mua Thôn Thôn?"

Chu Nguyên nghe xong lập tức sùng sốt một chút, trên mặt hiện ra vẻ dờ khóc dờ cười. Mà Thôn Thôn trong ngực Chu Nguyên cũng nghe hiểu lời nói của thiếu nữ tóc xanh, lúc này liền dùng ánh mắt đang nhìn một kẻ ngốc nhìn chăm chăm nàng.

"Không bán." Chu Nguyên lắc đầu, nhanh chóng dứt khoát trả lời.

Hần biết vật nhỏ trong ngực tàn bạo thế nào, cho nên hần dám khẳng định chỉ cần hần gạt đầu tên súc sinh này sẽ lập tức vuron móng vuốt chụp đến, đánh chết hần.

Thôn Thôn nằm trong ngực Chu Nguyên nghe được câu trả lời chắc như đinh đóng cột mới hài lòng nheo mắt thú, móng vuốt duỗi ra vỗ vỗ cánh tay Chu Nguyên, phảng phất như muốn nói tiểu tử ngươi rất thức thời đó.

Thiếu nữ tóc xanh thấy Chu Nguyên cự tuyệt liền vội vàng nói: “Tiểu ca ca, bán cho ta đi! Ta, ta trả 5 triệu nguyên tinh!”

Mắt nàng nhìn Thôn Thôn chăm chăm tràn đầy nóng bỏng, bởi vì người bên ngoài không phát hiện ra được Thôn Thôn cỡ nào lợi hại. Nhưng nàng lại có phương pháp đặc biệt có thể nhìn ra Thôn Thôn trước mắt là dị thú khó lường đến bậc nào.

"5 triệu nguyên tinh?"

Chu Nguyên bị giá tiền kinh khủng dọa giật nảy mình, ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm thiếu nữ tóc xanh. Năm triệu nguyên tinh cơ bản có thể so với một năm thu nhập của Đại Chu. Thiếu nữ trước mắt này rốt cuộc là ai mà có thể một hơi báo ra giá tiền cỡ này?

Từ ánh mắt cuồng nhiệt kia có thể nhìn ra rõ ràng thiếu nữ này không phải đang khoác lác mà nàng thật sự có thể lấy ra khoản tiền lớn này.

"Quả nhiên ra khỏi Đại Chu mới có thể gặp gỡ nhiều dạng người." Chu Nguyên trong lòng cảm than một chút, nếu như ở Đại Chu muốn gặp loại người một hơi có thể báo giá năm triệu nguyên tinh như thế này chỉ sợ là rất khó.

Bất quá, dù có bị năm triệu nguyên tinh làm cho giật mình nhưng Chu Nguyên vẫn không chút do dự lắc đầu cự tuyệt.

Nói đùa sao hắn cũng không phải không biết Thôn Thôn thần bí, mới chỉ ấu sinh kỳ* đã có được Thái Sơ Cảnh thực lực, tương lai trưởng thành nhất định vô cùng lợi hại. Năm triệu nguyên tinh nghe thì kinh người nhưng không thể nào bì được với giá trị của Thôn Thôn.

(Ấu sinh kỳ: thời điểm còn nhỏ)

Bị cự tuyệt nhiều lần, thiếu nữ tóc xanh lúc này gấp đến độ dậm chân, trên vàng trán trắng nõn đều đã xuất mồ hôi. Nàng cúi đầu nhìn cánh tay tròn bóng như ngọc, trên mu bàn tay có quang văn đồ án đang tỏa ra ánh sáng cực kỳ mãnh liệt đến nóng rực.

Quang văn đồ án này có thể cảm ứng được huyết mạch của Nguyên Thú, huyết mạch càng cường đại thì quang văn càng nóng rực.

Liên xem như lúc nàng đạt được "Tiểu Hàn" cũng chưa từng xuất hiện cảm giác nóng rực mức độ này.

Nói cách khác, nếu bàn về huyết mạch thì con thú nhỏ trước mắt này cường đại hơn rất nhiều so với Tiểu Hàn có Băng Phượng huyết mạch kia của nàng.

Đơn giản với nàng mà nói đây chính là lực hấp dẫn không có gì có thể so sánh nổi.

Thiếu nữ tóc xanh nghiêng răng, có chút xúc động muốn dùng sức mạnh đoạt tiểu thú vút xuống nguyên tinh liền chạy.

Dường như phát giác được tâm ý của thiếu nữ tóc xanh, một con chim nhỏ màu băng lam ở trong ngực nàng giật giật. Đầu thò ra khỏi cổ áo của thiếu nữ, mắt chim hiện ra Cục Hàn chi khí nhìn về phía Chu Nguyên.

Không khí chung quanh đều là bắt đầu có dấu hiệu đông kết.

Mà thời điểm băng lam tiểu điều* kia xuất hiện, ánh mắt Chu Nguyên cũng bất chợt ngưng tụ, nơi mi tâm thần hồn chấn động một cái, hiển nhiên đã nhận ra uy hiếp cực mạnh. Lúc này sắc mặt hắn căng thẳng nhìn băng lam tiểu điều một chút, cô gái kia rõ ràng cũng không đơn giản.

(Băng lam tiểu điều: chim nhỏ màu băng lam)

"Thiếu nữ này, càng không đơn giản."

Ánh mắt Chu Nguyên trở lên đề phòng, có thể mang theo trong người một con Nguyên thú lợi hại như vậy xem ra đối phương cũng không phải hạng hời hợt.

Ở trong ngực Chu Nguyên, đôi mắt đang nheo của Thôn Thôn mở ra một chút, lướt qua băng lam tiểu điều kia, mơ hồ có một luồng hắc khí* từ miệng bay ra, tiếng rống trầm thấp theo cổ họng vang lên.

(Hắc khí: khí màu đen)

Hiển nhiên nó đã nhận ra băng lam tiểu điều trong lúc mơ hồ thả ra địch ý với Chu Nguyên.

Đối mặt với tiếng rống tràn đầy uy hiếp của Thôn Thôn, băng lam tiểu điều kia run một cái, do dự mấy giây rồi lại đem đầu rút trở về.

Thiếu nữ tóc xanh nhận ra đến mạnh như Tiểu Hàn cũng bị chấn nhiếp xuống dưới, khuôn mặt nhỏ lập tức xụ xuống. Xem ra việc dùng sức mạnh là không thể thực hiện được, thế là nàng nhìn qua Chu Nguyên, khuôn mặt vô cùng đáng thương.

"Tiểu ca ca, bao nhiêu tiền người mới bằng lòng bán a?"

"Nếu không. ..." Thiếu nữ tóc xanh vắt hết óc nói: "nếu không, ta cho người một cái Vạn Thú vương triều công tước? Bất kể cần tài nguyên tu luyện gì đều có thể tìm Vạn Thú vương triều đòi!"

"Vạn Thú vương triều công tước?" Chu Nguyên khẽ giật mình, đối với cái tên Vạn Thú vương triều hắn cũng không lạ lắm, bởi vì đây chính là vương triều đang cùng Kiểm vương triều tranh phong với Đại Võ vương triều, thế mới giúp cho Đại Chu của hắn có thời gian thở dốc.

Thiếu nữ trước mắt mở miệng có thể đem Vạn Thú vương triều công tước đưa ra chốn địa vị ở Vạn Thú vương triều hẳn rất siêu phàm.

Trong lòng Chu Nguyên hiện lên suy nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: "Đã người có thể nhìn ra bất phàm của nó, vậy người hẳn cũng biết nó là vô giá."

"Ta sẽ không bán, ngươi cũng bỏ ý định này đi."

Chu Nguyên nói xong, lúc này thị nữ đem đồ vật hần yêu cầu đã chuẩn bị xong, hần thu đồ vật vào trong túi càn khôn, thanh toán tiền, xoay người bỏ đi.

Thiếu nữ tóc xanh nhìn bóng lưng của Chu Nguyên trở lên ừ ừ, thật khó khăn mới gặp được một nguyên thú có huyết mạch cường đại như thế, nhưng lại đã có chủ, mà chủ nó lại không chịu bán.

"Không nên không nên, không thể buông tha!"

Nhưng rất nhanh thiếu nữ tóc xanh đậm chân, nếu có thể đạt được tiểu thần thú thần bí kia chắc chắn sẽ có trợ giúp cho việc tu luyện của nàng, cho nên quyết không thể tùy tiện từ bỏ.

"Ngươi không bán, ta liền theo ngươi!"

Mắt thiếu nữ tóc xanh đảo một vòng sau đó liền bước theo rất nhanh.

"Tiểu ca ca, ngươi tên gì?"

"Tiểu ca ca, ngươi từ đâu tới đây?"

"Tiểu ca ca, ngươi cũng đi Thánh Tích Chi Địa kia sao? Chúng ta có thể tổ đội, ta có thể mạnh nhất định sẽ không cản trở."

"..."

Chu Nguyên đi được vài bước gân xanh trên trán đều nhảy dựng lên, hần hít sâu một hơi, quay đầu nhìn thiếu nữ cười híp mắt theo sau lưng.

"Ngươi đi theo ta làm cái gì?" Chu Nguyên tức giận.

"Mọi người gặp nhau chính là duyên phận, làm gì lạnh lùng như vậy, làm quen một chút không tốt sao?" Thiếu nữ tóc xanh cười hì hì nói.

Khỏe miệng Chu Nguyên nhếch lên một cái, ai không biết ngươi vẫn đánh chủ ý lên Thôn Thôn.

Thế là hần tăng tốc, bước chân đi về phía Yêu yêu, không để ý đến thiếu nữ tóc xanh này nữa.

Thiếu nữ tóc xanh thấy thế, vẫn kiên nhẫn đuổi theo, tiếp tục ma ám rớt não.

Hai người một đường xuyên qua các phòng, sau đó ánh mắt ngưng tụ nhìn về phía vị trí cũ của Yêu Yêu.

Chỉ thấy cách quầy hàng thủy tinh đó không xa, Yêu Yêu vẫn đang chuyên chú nhìn cổ văn bị tàn phá ở trong tủ, bất quá lúc này bên cạnh nàng chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một vị thanh niên áo trắng.

Thanh niên có bộ dáng anh tuấn, cử chỉ lễ độ, trên mặt có nét tươi cười ôn hòa, hần đứng bên cạnh Yêu Yêu, dường như đang không ngừng nói gì đó.

Ở phía sau hần có vài tên thị nữ, tựa hồ chỉ cần Yêu Yêu dừng bước ở nơi nào, hần liền vung tay trực tiếp đem cổ văn bị tàn phá mà Yêu Yêu nhìn chăm chăm đều mua lại.

Thế là sau một hồi ngắn ngủi, thị nữ sau lưng trong ngực ôm một đống lớn đồ vật, dẫn tới xung quanh đều chú ý.

Chu Nguyên nhìn qua một màn này, cũng là có chút buồn bực, sau đó vuốt vuốt cái trán, đây là tình huống gì?

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Cổ Linh

Dịch giả: Tít Hy

Tâm trạng của Cổ Linh hôm nay không tồi, nhất là khi ở Trân Bảo Các hần nhìn thấy thiếu nữ áo xanh có thể làm cho người khác kinh diễm, lúc này tâm trạng hần càng tốt hơn.

Với tư cách là Cổ gia thiếu gia, địa vị của hần ở Cổ Cảnh hiển nhiên là rất cao.

Mà bằng vào ngoại hình, thân phận có gia thế hiển hách cùng thiên phú tu luyện hắn cũng có thể trở thành thiên tài kiệt xuất ở mảnh địa vực này, cho nên những năm gần đây Cổ Linh cũng coi như duyệt qua vô số mỹ nhân, hắn tự tin rằng dù đối mặt với mỹ nhân như nào tâm trí cũng có thể giữ được bình tĩnh.

Cho đến hôm nay, chỉ nhìn thoáng qua, thiếu nữ áo xanh này khiến hắn cảm thấy kinh diễm, trong nháy mắt tâm cảnh của hắn bị phá vỡ. Cổ Linh thì hắn chưa bao giờ gặp qua cô gái trong chớp mắt có thể khiến cho người khác chìm đắm vào. Về thanh lãnh, thần bí, linh hoạt của nàng đã đánh thức dục vọng mãnh liệt trước nay chưa từng xuất hiện ở trong lòng Cổ Linh.

Thế nên hắn rất tự nhiên tiến lên bắt chuyện.

Nhưng tiếc là thiếu nữ áo xanh đối với Cổ gia thiếu gia không có nửa điểm dao động, thậm chí mắt cũng không thèm ngước lên nhìn, mà một mực chuyên chú nhìn những nguyên văn bị tàn phá trong tủ kính.

Hiếm khi chủ động bắt chuyện mà bị thất bại, có thể chính điều này khiến cho hứng thú trong lòng Cổ Linh càng thêm mãnh liệt.

Mà Cổ Linh cũng là cao thủ tình trường rất nhanh đã tìm được điểm mấu chốt: “Cô nương cảm thấy hứng thú với mấy nguyên văn không trọn vẹn này? Ha ha, vừa lúc tại hạ là quản sự của Trần Bảo Các, nếu cô nương thích, chỉ cần thứ nàng xem trúng ta đều có thể làm chủ tặng cho nàng.”

Cổ Linh nhẹ nhàng đóng cửa quạt trong tay, mặt mỉm cười, thong dong ôn hòa, lại thêm tư thái tiêu tiền như nước kia, cũng thực sự là có thể làm cho không ít thiếu nữ tâm hồn lay động.

Thiếu nữ áo xanh trước mắt tựa hồ cũng có chút dao động rồi cuộc ngừng đầu lên nhìn hắn một cái, nói: “Đều tặng cho ta?”

Cổ Linh nhẹ nhàng gõ cửa quạt trong tay, trong lòng hơi vui nhưng trên mặt thì cười nhẹ, gật đầu ôn hòa nói: “Bọn chúng lưu lại nơi này vốn cũng bị long đong, được cô nương yêu thích cũng coi như cho bọn chúng chút giá trị.”

Thiếu nữ áo xanh dường như hơi mỉm cười sau đó cũng không nhiều lời thừa thãi, bước chân tiến lên.

Mà Cổ Linh cũng không chút do dự thể hiện sự phóng khoáng, tay hắn vung lên thì nữ lập tức mang nguyên văn không hoàn chỉnh đến chỗ nàng.

Thị nữ đi tới trong ngực ôm rất nhiều đồ vật.

Một màn này khiến cho rất nhiều người chú ý, bất quá người nơi này tựa hồ đều biết thân phận của Cổ Linh, âm thầm lác đác, nhìn thiếu nữ áo xanh với ánh mắt đồng tình.

Nữ nhân bị vị thiếu gia Cổ gia này để mắt tới cuối cùng đều không thể thoát khỏi tay hắn.

Mà lúc Chu Nguyên tới vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

Mặc dù không biết trước đó xảy ra chuyện gì nhưng Chu Nguyên cũng là nam nhân, tự nhiên có thể nhìn ra ý đồ trong ánh mắt nhìn Yêu Yêu của thanh niên áo trắng kia. Tên kia hiển nhiên nghĩ rằng thủ đoạn này có thể đả động Yêu Yêu.

“Ai, hai người các ngươi đều là gây chuyện tình.” Chu Nguyên nhéo tai Thôn Thôn, bắt đầu đi nói.

Bên này hắn vì Thôn Thôn mà rước lấy một cô nàng tóc xanh sâu không lường được, bên kia Yêu Yêu vì dung nhan khí chất của bản thân mà rước lấy một kẻ ong bướm.

Chu Nguyên lác đác đi tới.

Yêu Yêu cảm nhận được Chu Nguyên đi tới, lúc này khuôn mặt tuyệt mỹ ngừng lên nhìn về phía Chu Nguyên, đôi môi phớt hồng khẽ cong lên nói: “Đều mua xong rồi sao?”

Chu Nguyên gật gật đầu.

Ở bên kia, Cổ Linh nhìn thấy cảnh này, đôi mắt híp lại. Hắn tự nhiên có thể nhận ra được lúc nói chuyện với Chu Nguyên khuôn mặt Yêu Yêu càng lộ vẻ sinh động, hiển nhiên quan hệ giữa hai người không hề tầm thường.

Thế nhưng trên mặt hắn vẫn treo nụ cười âm áp như cũ, hướng Chu Nguyên chấp tay nói: “Tạ hạ Cổ Linh, người Cổ gia.”

"Cổ gia sao..."

Chu Nguyên thần sắc không thay đổi, nói: "Chu Nguyên."

Cổ Linh quan sát Chu Nguyên một lúc, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, nhưng sâu trong ánh mắt xẹt qua nét khinh miệt khó có thể phát hiện. Hiển nhiên hắn đã nhận ra thực lực của Chu Nguyên chỉ vẹn vẹn là Đường Khí Cảnh.

Hiện nay thiên kiêu đi lại khắp các vùng trung tâm, bằng vào thực lực này thật sự quá mức tầm thường.

Mà chỉ bằng điểm ấy thực lực có thể nhìn ra bối cảnh sau lưng Chu Nguyên cũng không quá mức cường đại, nếu không làm sao chỉ có điểm ấy thành tựu.

Cổ Linh không nhìn Chu Nguyên nữa, ánh mắt chuyển qua Yêu Yêu, mỉm cười: “Còn chưa hỏi phương danh của cô nương.”

Ngón tay Yêu Yêu chỉ thị nữ sau lưng đang ôm những cuốn tàn quyền, nói: “đây đều là đưa cho ta?”

Cổ Linh cười cười, nói: "Đương nhiên."

"Lấy đi đi." Thế là Yêu Yêu nhìn về phía Chu Nguyên.

Khóe miệng Chu Nguyên co rút một chút, sau đó tiến về phía thị nữ kia đón lấy tàn quyền, cho vào túi càn khôn.

Mà Cổ Linh nhìn thấy Yêu Yêu nhận lễ vật, nụ cười trên mặt càng tăng lên, hẳn nghĩ đây chính là thành công bước đầu, thiếu nữ này sớm muộn sẽ biến thành đồ chơi của hắn.

“Ha ha, trông cô nương rất lạ mặt, hẳn là mới tới nơi này, nếu không liền cho ta làm chủ tận tình tiếp đãi đi.” Cổ Linh cười nói.

"Đi."

Thế nhưng hắn vừa mới nói xong, Yêu Yêu liền nhàn nhạt nói với Chu Nguyên một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Cổ Linh có chút sững sờ, thần sắc trên mặt rốt cuộc không nhịn được mà nhú một cái, câu chuyện không phải như thế này a... đối phương thu lễ vật của hắn không phải nên tiến thêm một bước sao?

Lấy xong đồ liền đi là có ý gì?

Chu Nguyên liếc mắt nhìn hắn, tên này thật đúng là coi Yêu Yêu là loại người bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm kia? Trong suy nghĩ của nàng, nàng nhận đồ của người chính là phúc khí của người.

Chu Nguyên âm thầm lắc đầu, cũng không để ý tới tên Cổ Linh này, đi theo Yêu Yêu.

Sau một lúc cứng ngắc, Cổ Linh rất nhanh đã lấy lại tinh thần, làm sao hắn cho phép miếng thịt đến miệng còn có thể chạy, lập tức bước nhanh lên ngăn ở trước mặt Yêu Yêu.

"Còn có việc?" Yêu Yêu lông mày nhăn lại, lãnh đạm nhìn về phía hắn.

Cổ Linh trì trệ, ánh mắt chợt lóe lên, lộ ra vẻ tươi cười ôn hòa nói: “Hai vị có thể đến nơi đây cũng là duyên phận. Là như vậy ngày mai Luyện Hồn Tháp của Cổ gia ta sẽ mở, rất nhiều thiên tài đều muốn tiến vào trong rèn luyện thần hồn, tuy nhiên danh ngạch có hạn, hai vị nếu có hứng thú ta có thể làm chủ cho hai vị danh ngạch, coi như kết giao bằng hữu.”

Cổ Linh từ trong tay áo móc ra hai tấm đồng bài*, trên đồng bài có ấn ký của Cổ gia, phía trên còn khắc rõ một tòa tháp màu đen.

(Đồng bài: thẻ bằng đồng)

“Tiến vào Luyện Hồn Tháp?” Chu Nguyên lập tức ngăn người, kinh nghi nhìn Cổ Linh. Luyện Hồn Tháp chính là bảo bối phát tài của Cổ gia, vậy mà bọn họ có thể bỏ được mở cửa cho ngoại nhân vào?

Cổ gia này sẽ tốt bụng như vậy?

“Nhận lấy đi, Luyện Hồn Tháp kia có chút thú vị.” Đang lúc Chu Nguyên vừa kinh vừa nghi, thanh âm rất nhỏ của Yêu Yêu bỗng truyền vào tai hắn.

Chu Nguyên nhìn Yêu Yêu một chút, nàng cỡ nào thông minh sợ là cũng đã hoài nghi động cơ của đối phương, nhưng nếu nàng đã nói thế hẳn là đã có tính toán.

Thế là, Chu Nguyên hướng về phía Cổ Linh lộ ra dáng tươi cười, nói: "Vây liền cảm ơn Cổ công tử."

Hắn vươn tay ra, tiếp nhận đồng bài.

Mà Yêu Yêu vẫn không có nói câu nào với Cổ Linh, hờ hững nhìn lướt qua rồi bước chân ra khỏi Trần Bảo Các.

Cổ Linh nhìn thân ảnh đang rời đi của Chu Nguyên và Yêu Yêu, nụ cười ôn hòa trên mặt dần tiêu tán, thay vào đó là một vẻ lạnh lẽo.

“Tra xem bọn hắn ở chỗ nào, đừng để bọn hắn trốn đi, đồ vật của bản công tử nào có dễ dàng thu như vậy.” Hắn nghiêng đầu thần nhiên nói.

Cổ Linh vuốt nhẹ quạt trong tay, khóe miệng miệng nhấc lên một nụ cười quỷ dị.

"Luyện Hồn Tháp danh ngạch... Sợ là ai cũng không cự tuyệt được."

"Bất quá... Trên đời này, làm gì có bữa trưa nào miễn phí..."

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Thú Tâm Thông Minh Giả

Trên đường phố, Chu Nguyên vượt vượt hai cái đồng bài trong tay, trong mắt có quang mang lấp lóe, nói: "Tại sao luôn luôn cảm giác có gì sai sai, loại bảo bối như Luyện Hồn Tháp này, tự gia tộc mình tu luyện còn chưa đủ, Cổ gia, vậy mà lại đem nó phóng xuất ra ngoài cho ngoại nhân."

Yêu Yêu có chút nghiêng đầu, nhìn hắn một cái, nói: "Đúng là có chút cổ quái."

Nàng quá mức thông minh, nhìn như đậm mạc, nhưng rất nhiều sự vật phảng phất cũng có thể nhìn thấu triệt, cái tên Cổ Linh kia ở trước mặt nàng sử dụng thủ đoạn, đơn giản không có chút ý nghĩa nào.

"Vậy ngươi còn muốn nhận." Chu Nguyên tức giận.

Yêu Yêu cười cười, nói: "Bởi vì nếu thật là Luyện Hồn Tháp, đối với ngươi sẽ rất có chỗ tốt, nói không chừng có thể làm cho ngươi bước vào Hư cảnh hậu kỳ."

Hư cảnh hậu kỳ!

Nghe được nơi đây, Chu Nguyên thần sắc cũng ngưng tụ lại, từ khi thần hồn của hắn đạt tới Hư cảnh trung kỳ, đã qua thời gian gần nửa năm, nhưng thần hồn tôi luyện, đến bây giờ cũng không cách nào bước vào hậu kỳ.

Hiển nhiên, muốn bước vào Hư cảnh hậu kỳ, cũng không hề dễ dàng.

Mà một khi thật sự có thể bước vào cảnh giới đó mà nói, Chu Nguyên ngay lập tức có thể học tập tam phẩm nguyên văn, đến lúc đó, lực chiến đấu của hắn sẽ chân chính tăng vọt, cho dù là đối mặt với những kẻ từ chân chính kia, hắn đều có lực lượng có thể chống lại.

Chính là bởi vì rõ ràng điểm này, cho nên mấy tháng này cho đến nay, Chu Nguyên tu luyện thần hồn một mực không hề dám buông lỏng, nhưng lấy được hiệu quả, cũng không có toại nguyện.

"Dù sao đến lúc đó trước nhìn thử một chút, nếu thật là có vấn đề, một cái Cổ gia, hắn là còn ngăn cản chúng ta không được." ngữ khí của Yêu Yêu tùy ý, cũng không biểu hiện ra quá mức kiêng kỵ.

Trong lòng Chu Nguyên có một chút ám áp, Yêu Yêu nguyên ý bốc lên một cái nguy hiểm như thế, hiển nhiên cũng là vì để hắn có thể tiến thêm một bước trên việc tu luyện thần hồn.

"Đến lúc đó nếu thật là có vấn đề, chúng ta liền trực tiếp từ bỏ." Chu Nguyên nói ra.

Yêu Yêu từ chối cho ý kiến, bộ pháp chợt dừng lại, nói: "Nàng là chuyện gì xảy ra?"

Chu Nguyên khẽ giật mình, ánh mắt của hắn hướng về phía sau nhìn lại, sau đó liền như cầu nhìn thấy một cái thiếu nữ tóc lục, lén lút lút theo ở phía sau cách đó không xa.

"Ha ha, thật là đúng dịp a."

Bị hai người Chu Nguyên phát hiện, thiếu nữ tóc lục kia cười hi hi nhảy tới, hướng về phía Yêu Yêu nói: "Tiểu tỷ tỷ, dung mạo của ngươi thật xinh đẹp."

Yêu Yêu ném ánh mắt nghi hoặc nhìn về Chu Nguyên.

Chu Nguyên vượt vượt lông mày, nói: "Vừa rồi gặp phải nàng, nàng muốn mua Thôn Thôn."

Yêu Yêu nhìn một chút thiếu nữ tóc lục, chậm rãi nói: "Nguyên lai là Thú Tâm Thông Minh Giả."

Thiếu nữ tóc lục đang cười hi hi, gương mặt rốt cục khẽ biến một chút, có chút cảnh giác nhìn chằm chằm Yêu Yêu, hiển nhiên là lần đầu tiên bị người khác liếc mắt liếc nhìn ra nội tình.

"Thú Tâm Thông Minh Giả?" Chu Nguyên nghi hoặc lên tiếng, hiển nhiên chưa từng nghe nói về cái này.

"Nói đơn giản, nàng trời sinh liền có thể cùng với Nguyên thú, tâm linh câu thông, có thể khống chế vạn thú, hơn nữa còn có thể mượn lực lượng của

Nguyên thú, cho nên ngươi đừng nhìn nàng chỉ là Thiên Quan cảnh phổ thông, khi nàng mượn lực lượng của Nguyên thú, chỉ sợ ngay cả ngươi cũng không phải là đối thủ của nàng." Yêu Yêu nhát tiếng nói.

Chu Nguyên nhìn về phía thiếu nữ tóc lục, ánh mắt rốt cục có chút thay đổi, hẳn nhiên cũng không nghĩ tới, thiếu nữ nhìn qua có chút nhí nha nhí nhảnh này, vậy mà ẩn giấu đi thực lực kinh người như thế.

"Tiểu tỷ tỷ, ngươi thật lợi hại." Thiếu nữ tóc lục nói thầm một tiếng, nhìn về phía Yêu Yêu, trong ánh mắt có chút kiêng kị, nàng muốn rời đi, nhưng con mắt nàng vẫn là không nhịn được lại nhìn về phía Thôn Thôn.

"Liên thật không thể bán sao?" Thiếu nữ tóc lục quệt mồ.

]

Yêu Yêu có chút hăng hái mà nói: "Thôn Thôn là tự do, nếu như ngươi có thể làm cho nó đi theo ngươi, chúng ta đều không ngăn cản."

"Thật sao?" Cặp mắt to của Thiếu nữ tóc lục lập tức liền sáng lên.

Yêu Yêu ôm cánh tay ngọc ở trước ngực, nhẹ gật đầu.

"Vậy ngươi cũng đừng hối hận nha!" con ngươi Thiếu nữ tóc lục đảo một vòng, trực tiếp liền nhảy đến trước mặt Chu Nguyên, nhìn Thôn Thôn đang nằm uể oải trong ngực hẳn, nàng cẩn thận duỗi ra bàn tay nhỏ, trên mu bàn tay có đồ văn huyền ảo tản ra quang mang.

Nương tựa theo nàng có thể cùng Nguyên thú tiến hành tâm linh câu thông, thiếu nữ tóc lục chưa bao giờ gặp qua Nguyên thú có thể kháng cự nàng, cho nên cho dù là Nguyên thú trong núi rừng hoành hành, nàng đều có thể không gặp trở ngại một chút nào.

Cho nên nàng tin tưởng, chỉ cần nàng có thể cùng tiểu thú thần bí trước mắt này thành lập tâm linh câu thông, nó tất nhiên cũng sẽ cùng đi với nàng.

Lòng bàn tay thiếu nữ tóc lục tản ra quang mang, quang mang chiếu vào trên trán Thôn Thôn, thời gian dần trôi qua tạo thành một cái đồ văn giống đồ văn trên mu bàn tay của nàng.

Nàng nhìn thấy đồ văn thành hình, gương mặt xinh đẹp liền lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Răng rắc.

Bất quá, nụ cười của nàng vừa mới hiển hiện ra, đồ văn trên mi tâm Thôn Thôn chính là nghe một tiếng răng rắc vỡ vụn ra, mà Thôn Thôn cũng vẫn như cũ là bộ dáng lười biếng kia, chỉ là thú đồng của nó liếc xéo nàng một chút.

"A? Làm sao có thể?" Thiếu nữ tóc lục tròn tròn mắt, đây là lần thứ nhất nàng gặp phải loại tình huống như thế này.

Nàng không tin tã, chợt cắn nát đầu ngón tay, máu tươi đỏ thẫm hiển hiện, đầu ngón tay nàng huy động, cuối cùng tạo thành một cái đồ văn màu đỏ tươi phát ra hào quang, đồ văn rơi xuống, rơi vào mi tâm của Thôn Thôn.

Bất quá lần này, đồ văn vẫn không có tiếp tục duy trì bao lâu, chính là lại vỡ vụn ra một lần nữa.

"Tại sao lại có thể như vậy?" Liên tiếp thất bại trực tiếp để thiếu nữ tóc lục phát điên.

"Bởi vì huyết mạch của nó quá mạnh." Yêu Yêu thần nhiên nói.

"Ồ trong mắt nó, ngươi quá yếu ớt, liền giống như là ngươi đang hành tẩu trên đường, con kiến dưới chân muốn cùng ngươi tiến hành tâm linh câu thông, ngươi cũng sẽ đề ý tới sao?"

Chu Nguyên có chút ngạc nhiên nhìn xem Thôn Thôn trong ngực, tiểu gia hỏa này còn quá kiêu ngạo như vậy? Bất quá hẳn nhìn thiếu nữ tóc lục là con kiến, có khi nào thời điểm bình thường nó nhìn hẳn, cũng là loại tâm tính này a?

Dường như phát giác được suy nghĩ trong lòng Chu Nguyên, Thôn Thôn cũng ngẩng đầu lên, trong thần thái của cặp thú đồng kia, phảng phất là đang nói ngươi rốt cuộc biết?

Chu Nguyên khòe miệng co giật một chút, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Một bên, thiếu nữ tóc lục cũng bị đá kích đến không nhẹ, bộ dáng ủ rũ cúi đầu, nhìn qua lộ ra rất là đáng thương.

"Bất quá Thôn Thôn có thể để cho ngươi liên tiếp vẽ hai đạo tâm văn tại trên đầu của nó, đã xem như là đối với ngươi rất hữu hảo, bằng không, ngươi bây giờ, sớm đã bị nó một ngụm nuốt." Yêu Yêu cười cười, nói.

"Thật sao?" miệng nhỏ của Thiếu nữ tóc lục mở ra, bất quá nàng rất nhanh cũng từ uể oải bắt đầu lấy lại tinh thần, nhìn về phía Yêu Yêu, cười hi hi nói: "Mặc dù thất bại, nhưng vẫn rất là cảm ơn tiểu tỷ tỷ, người bình thường cũng không dám tùy tiện để cho ta chơi như vậy."

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Chu Nguyên đang cầm hai cái đồng bài trong tay, nói: "Các ngươi cũng là muốn đi cái Luyện Hồn Tháp của Cổ gia

sao?"

Chu Nguyên gật gù đầu, nói: "Dự định đi xem thử."

"Ta ngày mai cũng sẽ đi tới, danh ngạch này, còn làm mất của ta 50,000 nguyên tinh!" Thiếu nữ tóc lục nói.

Chu Nguyên nhếch nhếch miệng, đây quả thật là một cái tiểu hảo a.

"Hi hi, gặp nhau là duyên, hai vị kết giao bằng hữu nhé, ta tên là Lục La." Thiếu nữ tóc lục nói ra, bất quá cặp mắt to của nàng kia, đại đa số thời gian đều dừng lại tại trên thân của Thôn Thôn.

Mặc dù trước đó thất bại, nhưng thiếu nữ hiển nhiên vẫn vô cùng ưa thích Thôn Thôn.

Chu Nguyên nhìn về phía Yêu Yêu, Yêu Yêu cũng khẽ gật đầu một cái, nàng có thể cảm giác được, thiếu nữ trước mắt tính tình ngây thơ, cũng không có mang dị tâm.

"Chu Nguyên, còn đây là sư tỷ ta, Yêu Yêu." Chu Nguyên cười nói.

"Chu Nguyên tiểu ca ca, Yêu Yêu tiểu tỷ tỷ, ngày mai chúng ta có thể cùng đi cái Luyện Hồn Tháp kia, cũng tốt có thể dễ dàng chiếu ứng lẫn nhau." Lục La cười duyên nói.

"Chiếu ứng?" Hai mắt Chu Nguyên sáng lên, nói: "Cái Luyện Hồn Tháp kia không phải nơi rèn luyện thần hồn a? Chẳng lẽ ngươi còn cảm thấy có thể gặp nguy hiểm?"

Lục La chớp chớp mắt to, trong mắt lướt qua một vòng giáo hoạt, nói: "Cái này ai biết được, bất quá bánh từ trên trời rơi xuống, là không dễ ăn, dù sao cũng phải cẩn thận một chút?"

Chu Nguyên khẽ giật mình, cái Cổ gia kia mở ra Luyện Hồn Tháp, tuy nói là danh ngạch có hạn, nhưng đối với rất nhiều người mà nói, cái này đích xác chính là bánh từ trên trời rơi xuống, dù sao nếu như thật sự có thể tăng lên thần hồn, không thể nghi ngờ sẽ đối với tự bản thân sinh ra trợ giúp thật lớn.

Mà đoán hồn thuật cao thâm, cũng không phải người người nào đều có thể tu hành, cho nên loại bảo bối có thể rèn luyện thần hồn này, liền lộ ra rất là trân quý.

"Được."

Chu Nguyên cười cười, thiếu nữ trước mắt, mặc dù nhìn như có vẻ hồn nhiên ngây thơ, nhưng hiển nhiên cũng là giấu giếm sự nhạy bén, ai nếu là cho rằng dễ dàng khi dễ nàng, chỉ sợ sẽ chỉ tự mình chuốc lấy cực khổ.

...

Đêm, ở giữa Cổ Thành, trong một tòa trang viên rộng lớn.

Trong mật thất, ánh đèn ố vàng, bầu không khí rất quý dị.

"Đều đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?" Trong mật thất, một thanh âm khàn khàn vang lên, chỉ thấy dưới ánh đèn kia, có một bóng người, có bộ dáng trung niên, nhưng lại có diện mục khô gầy, nhưng chỗ mi tâm của hắn, lại có quang mang lấp lóe, tản ra thần hồn ba động cường hoành.

"Vâng, phụ thân."

Tại phía trước bóng người kia, một tên thanh niên áo trắng đang cung kính gật đầu, rõ ràng là cái tên Cổ Linh kia.

Nam tử trung niên có diện mục khô gầy kia nhẹ gật đầu, ánh mắt âm lệ, nói: "Từ đó phải chọn lựa ra một chút người phù hợp, rút ra thần hồn, có nhóm chất dinh dưỡng này, thần hồn của ta, có thể bước vào Thực cảnh hậu kỳ, đến lúc đó, thực lực Cổ gia của chúng ta, cũng sẽ lại tăng lên một tầng."

"Ngày mai ta sẽ cùng với hai vị trưởng lão cùng nhau tọa trấn."

Cổ Linh nhẹ gật đầu, từ trong tay áo móc ra một chồng đồng bài, trên đồng bài, còn khắc rõ từng tấm chân dung sinh động như thật, nói: "Người đều đã chọn lựa tốt, chỉ cần bọn hắn vừa tiến vào Luyện Hồn Tháp, liền sẽ trở thành thức ăn trong miệng chúng ta."

Hắn bấm tay nhẹ nhàng gõ gõ vào đồng bài, ánh mắt lại là mang theo sự nghiền ngẫm cùng với treu tức, nhìn chăm chăm vào hai khối trong đó, chỉ thấy chân dung ở phía trên, đương nhiên đó lại là Chu Nguyên cùng với Yêu Yêu.

Ngón tay hắn ôn nhu vuốt ve chân dung của Yêu Yêu, trong mắt có dục vọng nồng đậm dừng mãnh tiến ra.

"Ta nói rồi, ngươi không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta."

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 122: Luyện Hồn Tháp?

Ngày thứ hai, toàn bộ Cổ Thành đều trở nên cực kỳ náo nhiệt, vô số người đều hướng về phía thành dừng mảnh lao tới, chỉ vì hôm nay, chính là thời gian cái Luyện Hồn Tháp của Cổ gia mở ra.

Ở trong khu vực này, ai cũng hiểu diệu dụng Luyện Hồn Tháp của Cổ gia, chính là bởi vì toà Luyện Hồn Tháp này tồn tại, mới làm cho Cổ gia có thể trở thành nguyên văn thể gia, người trong tộc, từng cái đều là có được tạo nghệ thần hồn không kém.

Cho nên, mỗi hàng năm, lúc Cổ gia nói chuyện với bên ngoài về việc mở ra Luyện Hồn Tháp, đều sẽ dẫn tới việc rất nhiều người, hiển nhiên đều muốn mượn nhờ diệu dụng của Luyện Hồn Tháp, làm cho thần hồn của bản thân nâng cao lên một bước.

Tại trong thành kia, một toà trang viên khổng lồ kia cũng bắt đầu mở ra, nghênh đón khách từ tứ phương đến thăm.

Chu Nguyên, Yêu Yêu cùng với vị thiếu nữ tóc lục tên là Lục La kia, cũng là kết bạn cùng nhau mà tới.

Ba người thuận theo đám người, cuối cùng hội tụ hướng đi về phía trong trang viên, chỉ thấy tại trên tòa đất trống rộng rãi kia, có một tòa thạch tháp to lớn màu đen đứng sừng sững, trên thân tháp, khắc rõ vô số đường vân cổ lão, lộ ra quang mang.

"Đây chính là toà Luyện Hồn Tháp kia sao?" Lục La hiếu kỳ không thôi tự hỏi.

Chu Nguyên nhìn chăm chăm vào tòa thạch tháp màu đen kia, nhú mày nhăn một cái, không biết vì sao, mơ hồ cảm giác được một chút gì đó không thích hợp.

Mà tại lúc trong lòng Chu Nguyên đang kinh nghi, chỉ thấy một cái bóng người áo trắng đi tới phía trước hắc tháp, chính là người hôm qua gặp mặt tên là Cổ Linh.

Cổ Linh cũng nhìn thấy hai người Chu Nguyên, đương nhiên, chuẩn xác mà nói là nhìn thấy Yêu Yêu, về phần Chu Nguyên, hẳn chỉ là tùy ý quét qua nhìn lướt một cái, hiển nhiên cũng không có đem Chu Nguyên để ở trong lòng.

Cổ Linh hướng về phía Yêu Yêu lộ ra nụ cười ôn nhu, sau đó ánh mắt chuyển hướng tới rất nhiều bóng người, cất cao giọng nói: "Chư vị đều biết, thời gian hôm nay là ngày Cổ gia ta mở ra Luyện Hồn Tháp, toà Luyện Hồn Tháp này có hiệu quả rèn luyện thần hồn, điểm này, chắc hẳn tất cả mọi người đều rõ ràng."

Mọi người đều mang theo ánh mắt sốt ruột nhìn tới toà Luyện Hồn Tháp kia.

Cổ Linh thấy thế, lại một lần nữa cười nhạt một tiếng, nói: "Bất quá, nói cũng phải nói rõ ở phía trước, tiến vào trong Luyện Hồn Tháp chắc chắn có phong hiểm, cho nên chư vị cũng phải thận trọng một chút."

Nhưng lúc này, trong đám người, trong mắt đều chỉ có toà Luyện Hồn Tháp kia, không quan tâm nghe thấy câu nói này của Cổ Linh.

Cổ Linh mặt mỉm cười, chỉ là trong ánh mắt của hắn, xuất hiện một vẻ quỷ dị.

"Mở cửa tháp ra!" Cổ Linh hét to một tiếng, chỉ thấy cái Luyện Hồn Tháp kia, cửa tháp đang chậm rãi mở ra ầm ầm,

Theo cửa tháp mở ra, trong tòa Luyện Hồn Tháp kia, phảng phất như là phát ra thanh âm ô khiêu, khiến cho mọi người đều có chút rùng mình.

Bạch!

Bất quá, những người trên tay cầm danh ngạch kia, lại không hề có nửa điểm do dự, khi cửa tháp mở ra, thân ảnh của bọn hắn chính là đều mãnh liệt bắn vào, chen chúc tiến vào cái Luyện Hồn Tháp kia.

Chu Nguyên tạm thời không hề có động tác, ánh mắt nhìn về phía Yêu Yêu, thấp giọng nói: "Cảm thấy như thế nào?"

Ánh mắt của Yêu Yêu, cho tới bây giờ vẫn nhìn chăm chăm vào trên thân tháp, tập trung vào những đường vân cổ lão kia, nghe được thanh âm của Chu Nguyên, con ngươi của nàng giật giật, nói: "Có chút mạnh mẽ..."

Nàng có chút háng hái mà nói: "Đi vào trước nhìn một cái đi, hi vọng ta không có đoán sai."

Nhìn thấy nàng nói như vậy, Chu Nguyên tự nhiên không hề có dị nghị, hẳn hướng về phía Lục La cười một tiếng, nói: "Chúng ta đi vào thử một chút, lựa chọn như thế nào, chính người làm chủ."

Nói xong, hắn cũng không nhiều lời, cùng với Yêu Yêu đồng thời lướt đi vào, vọt vào trong Luyện Hồn Tháp.

Lục La nhìn thân ảnh của bọn hắn, miệng nhỏ vênh vênh lên, nói: "Ta mới là không sợ!"

Thế là, nàng cũng là đi theo vào không chút do dự.

...

Tiến vào trong tháp, ánh mắt bao la, phảng phất là bên trong như có che giấu không gian.

Ba người Chu Nguyên đi đi lại lại trong tháp, tại trên đại địa nhìn giống như hoang mạc này, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một chút bóng người tiến vào trong Luyện Hồn Tháp này.

"Không nhìn thấy có đồ vật gì có thể rèn luyện thần hồn a?" Lục La mắt to không ngừng táo động nhìn xung quanh, có chút nghi ngờ hỏi.

"Chờ một chút đi." Yêu Yêu nhẹ vỗ về Thôn Thôn ở trong ngực, nói.

Mà liền tại lúc thanh âm của Yêu Yêu rơi xuống không bao lâu sau, trong tháp chợt có sương mù nhàn nhạt tràn ngập ra, sương mù kia hiện ra có màu đen nhạt, trong lúc mờ hồ phảng phất như là có âm thanh ô khiếu truyền ra.

Chu Nguyên nhìn thấy những sương mù màu đen nhạt kia, lông mày chợt nhíu một cái, bởi vì hắn cảm giác được, trong mi tâm thần hồn vào lúc này kịch liệt chấn động, phảng phất như là nhận lấy một loại dẫn động mãnh liệt nào đó.

Loại cảm giác này, liền giống như người đói khát nhìn thấy một dòng suối trước mắt, hận không thể đầu nhập vào trong dòng suối.

"Đây chính là Luyện Thần Vụ, sau khi hấp thu có thể rèn luyện thần hồn!" Tại nơi xa kia, có đông đảo thanh âm mừng như điên vang lên, những người kia trực tiếp ngồi xếp bằng xuống đất, vận chuyển thần hồn, không ngừng hấp thu những sương mù hắc ám kia.

"Luyện Thần Vụ?" Chu Nguyên hơi kinh ngạc, hắn nghe nói qua về loại vật này, nhưng chế tạo cực kỳ không dễ, giá cả không ít, bây giờ Cổ gia này vậy mà lại bỏ ra được đem nó dùng để tiện nghi cho ngoại nhân?

"Đây chính là đồ tốt." Lục La cũng kinh ngạc nói.

"Không nên hút vào." Nhưng mà Yêu Yêu lại là bỗng nhiên lên tiếng.

Trong lòng Chu Nguyên run lên, không chút do dự thôi động nguyên khí, bao phủ toàn thân thể, đem những sương mù hắc ám kia đều ngăn cách ra ngoài.

Trên bờ vai Lục La chợt nhảy lên một con chim nhỏ màu băng lam cũng phun ra một đoàn hàn khí, đem Lục La bao phủ lại.

Tay ngọc của Yêu Yêu giờ lên, đem một đoàn sương mù hắc ám gọi đến, nàng ngưng thần quan sát một tí, một lát sau, chậm rãi nói: "Tốt thật là thủ đoạn âm hiểm."

"Chuyện gì xảy ra?" Chu Nguyên liền vội vàng hỏi.

Yêu Yêu cong ngón búng ra, đem sương mù hắc ám kia xua tan, nói: "Những sương mù này, hoàn toàn chính xác là một loại 'Luyện Thần Vụ', bắt quá lại được tăng thêm một thứ gì đó..."

"Một khi hấp thu, thần hồn tự bản thân thời gian dần trôi qua sẽ càng thêm say mê nghiện ngập, không cách nào tự kiềm chế được."

"Đi lên phía trước đi."

Yêu Yêu bước nhanh về phía trước, chỗ lướt qua, chỉ thấy trên mặt đất từng đạo bóng người đang ngồi xếp bằng, bọn hắn đều có diện mục đang đóng chặt, trên mặt hiển lộ ra thần sắc như si như say.

Tại ở giữa mi tâm của bọn họ, có hắc khí nhàn nhạt đang quán quanh.

Chu Nguyên bước chân đi tới, đột nhiên đình trệ lại, ánh mắt kinh nghi nhìn qua một bóng người ở phía trước, chỉ thấy người kia sắc mặt đã trống rỗng, mi tâm hắn vậy mà xuất hiện một cái huyết động.

"Thần hồn của hắn biến mất." Chu Nguyên trầm giọng nói ra.

"Luyện Hồn Tháp này thật cổ quái." khuôn mặt nhỏ của Lục La cũng khẽ biến, cái Luyện Hồn Tháp này, tựa hồ rất không thích hợp, rất nguy hiểm.

Gương mặt xinh đẹp của Yêu Yêu vẫn tỏ ra bình thản như cũ, nàng nhìn những sương mù màu đen kia, nói: "Xem ra ta suy đoán cũng không hề sai."

"Có ý tứ gì?" Chu Nguyên cùng với Lục La đều nhìn về phía nàng.

Yêu Yêu khẽ cười cười, nói: "Lúc trước nhìn thấy những đường vân trên thân tháp kia liền cảm giác tuyệt đối có chút gì đó không đúng, bây giờ tiến đến

nhìn lên, càng là xác định..."

"Tòa tháp này, chỉ sợ không nên gọi Luyện Hồn Tháp."

"Phải gọi là... Thôn Hồn Tháp."

"Khó trách người của Cổ gia này, thần hồn đều là không hề yếu, nhưng cũng có vẻ gì đó hơi phù phiếm, không đủ ngưng luyện... Nguyên lai, bọn gia hỏa này, đều là dựa vào toà Thôn Hồn Tháp này để tu luyện."

...

Tại chỗ sâu của hắc tháp.

Phía trước một mặt quang kính, Cổ Linh toàn thân mang áo trắng nhìn chăm chăm lên phía trên mặt kính, trong đó hiện lên các tình cảnh ở trong tháp.

Phía trước Quang kính, còn có một màu đen, quả cầu thủy tinh kết nối với mặt đất, trong đó có hắc khí quay cuồng, trong lúc mơ hồ, phảng phất không ngừng có lực lượng của thần hồn từ bốn phương tám hướng đang tràn vào trong đó.

Sau lưng Cổ Linh, trên ba tòa bệ đá, có ba đạo nhân ảnh đang ngồi xếp bằng, mi tâm tản ra thần hồn ba động cường hoành.

Cổ Linh cười híp mắt nhìn xem phía trên mặt kính, chợt nhớ tới vị mỹ nhân kia, lúc này ngón tay chỉ một chút trên mặt kính, chỉ thấy phía trên có quang mang dần dần hiện, chính là có cảnh tượng nổi lên.

Mà khi cảnh tượng xuất hiện, dáng tươi cười trên mặt Cổ Linh đột nhiên chợt ngưng kết lại.

Bởi vì hần nhìn thấy, trong mặt gương kia, ba người Chu Nguyên, đạo bước hành tẩu, vậy mà cũng không hề hấp thu cái "Luyện Thần Vụ" đang tràn ngập kia!

Mà trong đó có Yêu Yêu, ngược lại là đã nhận ra một loại đang nhìn trộm nào đó, chợt ngẩng đầu, chỗ mi tâm của nàng thần hồn chợt chấn động, trực tiếp đem hình ảnh phía trên mặt kính đánh xò xác ra.

"Chuyện gì đang xảy ra?!" sau lưng Cổ Linh, cái tên tộc trưởng Cổ gia kia cùng hai vị trưởng lão đều là đã nhìn thấy một màn này, lúc này chợt đứng dậy, sắc mặt băng hàn nói.

Một tên trưởng lão càng là trầm giọng nói: "tu vị của thiếu nữ này, cũng không hề yếu hơn chúng ta, nàng làm sao lại vào đến đây?!"

Sắc mặt của Cổ Linh rất khó coi, hần làm sao đều không có nghĩ đến, vốn chỉ là ý định mời một cái tiểu mỹ nhân trầm trầm non nớt, có thể nào ngay lập tức, tiểu mỹ nhân này liền biến thành một đầu hổ lang cực kỳ hung hãn.

"Làm sao bây giờ? Bọn hần đã phát hiện ra bí mật của Thôn Hồn Tháp!" Một vị trưởng lão khác nói.

Cái tên tộc trưởng Cổ gia kia, ánh mắt âm trầm, trong mắt xuất hiện sát ý, sau đó bình tĩnh trở lại, nói: "Đã như vậy... Vậy liền để bọn hần đều chết ở chỗ này đi."

Bạn đang đọc truyện *Nguyên Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.